

Giới thiệu Quân Hôn Chớp Nhoáng

Mỗi tình thanh xuân dài bảy năm của Kiều Tâm Duyệt kết thúc với sự phản bội của người yêu cùng người bạn thân của mình. Cũng chỉ vì muốn mọi người thấy cô vẫn ổn mà cô đã chấp nhận đi xem mắt hết lần này tới lần khác.

Nam chính là Giang Hạo có xuất thân là Thủ trưởng quân đội và là một người đàn ông kiêu ngạo. Sau sự ra đi của người yêu cũ cách đây năm năm, Giang Hạo vẫn chưa chấp nhận một cô gái nào ở bên cạnh dù gia đình đã gục gĩa việc hôn nhân nhiều lần.

Tình cờ gặp gỡ vài lần và vô thức chú ý tới nhau, hai người nhanh chóng tiến tới hôn nhân vì nhận ra đối phương có thể mang lại lợi ích cho mình.

- - - -

Giang Hạo: “Tôi thấy em hợp mắt, em có dám đi đăng ký kết hôn với tôi bây giờ không?”

Kiều Tâm Duyệt: “Đồ thần kinh.”

Giang Hạo: “Tôi nói thật!”

Kiều Tâm Duyệt: “Cục Dân chính nghĩ làm rồi.”

Giang Hạo: “Thế thì ngày mai. Chín giờ sáng mai, gặp nhau tại Cục Dân chính, không gặp không về, em dám không?”

Kiều Tâm Duyệt do dự: “Anh không nói đùa? Chúng ta sẽ đi đăng ký thật à?”

Giang Hạo: “Nếu chúng ta không tìm thấy người thích hợp, sao không cho đối phương một cơ hội chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiệp cưới của người yêu cũ và bạn th n

Giữa trưa, ánh nắng ấm áp nhưng có phần chói gắt, chậu phong lan xanh rì nằm trên bậu cửa sổ, con gió | thoảng ngang làm những chiếc lá đong đưa xào xạc. Tia nắng soi lên phiến lá tạo thành những vệt màu xanh biếc lấp lánh.

Kiều Tâm Duyệt ngắm nghía chậu hoa phong lan không khỏi nhớ đến người tặng nó cho cô, đó là chàng trai đã dắt tay cô đi qua ba năm học Phổ thông và bốn năm Đại học. Nhỡ ra sau khi tốt nghiệp, cô và người ấy sẽ bước vào lễ đường, thế nhưng kết quả lại là sự chia ly không lâu của cả hai.

Phòng Kế hoạch ở Tập đoàn Viễn Đại im lìm, đồng nghiệp của cô có người thì ra ngoài chưa vào, có người lại nằm nhào lên bàn nghỉ ngơi. Ai mà ngờ được chính tại căn phòng này, vào một tuần trước, đã diễn ra màn kịch đôi uyên ương đau khổ vì tình quý xuống ăn vạ cực kỳ hấp dẫn chứ?

Còn bây giờ, không gian tĩnh lặng như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Đồng nghiệp Văn Thanh gõ nhẹ lên bàn làm việc của Kiều Tâm Duyệt, hai tiếng “cốc cốc” vang lên kéo suy nghĩ của cô trở về.

Văn Thanh đẩy phong bì được chuyển phát đến, thì thầm: “Đừng mơ màng nữa, hàng chuyển phát nhanh của cậu đấy, mình vừa ký nhận giúp ở phòng trực rồi”

Kiều Tâm Duyệt cảm kích nhận hàng, cứ nghĩ hử đây là những tài liệu quan trọng mà khách hàng gửi đến: “Cảm ơn nha, mình cũng đang chờ hàng chuyển tới”

Kiều Tâm Duyệt dùng dao rọc giấy cắt miệng túi được bọc dày dặn, cô từ tốn rút tài liệu bên trong ra, không phải, đúng hơn là một tấm thiệp mời, hơn nữa còn là một tấm thiệp mời màu đỏ chót được in chữ song hỷ.

Cổ nín thở, dường như quên luôn cả nhịp tim đang đập trong lồng ngực mình. Cô run run mở thiệp mời ra, hai dòng chữ đập vào mắt: Chú rể Ký Tiểu Hải và cô dâu Tôn Dung Tuyền.

Chú rể Ký Tiểu Hải và cô dâu Tôn Dung Tuyền, ha ha, một người là bạn trai bảy năm, một người từng là bạn thân nhất của cô.

Văn Thanh cũng nhìn thấy tấm thiệp đỏ chói mắt ấy, cô cười: “Cái đôi cậu nam nữ này không biết xấu hổ hay sao mà còn dám gửi thiệp mời thế này!”

Trong căn phòng lặng tã, chất giọng to lớn của Văn Thanh trở nên ồn ã hơn gấp nhiều lần, thậm chí còn làm các đồng nghiệp đang ngủ trưa bừng tỉnh giấc.

Vết thương chưa kịp lành trong lòng Kiều Tâm Duyệt bị tình huống đột ngột này khoét thành một lỗ sâu hoắm, cơn đau kim nén lâu nay chọt tuồn ra như lũ quết, ngay khi cô chưa kịp thu dọn sự tàn tạ còn chưa kịp cũ, bọn họ lại gửi thiệp mời đến đây.

Trong một tuần, cô còn chẳng đủ cả thời gian để làm dịu đi vết thương lòng.

Tốc độ này thật nhanh không kể xiết.

Văn Thanh bực bội giật lấy thiệp mời xé toang, rồi chẳng ngần ngại vứt thẳng vào thùng rác: “Tâm Duyệt, cái đôi chết tiệt đó có ý đấy, đừng quan tâm tới bọn nó”

“Mình... không sao đâu...” Cô run rẩy tự an ủi, thế mà nước mắt cứ lại lần dài trên má. Cô vội vàng đứng bật dậy chạy vào toilet, không muốn để lộ vết thương của bản thân trước mặt mọi người. Hơn thế nữa, cô càng không muốn lại đối diện với những ánh mắt đồng tình và thương hại của đồng nghiệp.

Cô và Ký Tiểu Hải đã ở bên nhau từ thời Phổ thông cho đến Đại học, sau đó thậm chí còn làm việc ở cùng một công ty. Cô cho rằng mình sẽ không bao giờ rời xa người đàn ông đó.

Nhưng khi cô đang vui sướng chuẩn bị cho đám cưới, chờ đến giây phút trở thành cô dâu của Tiểu Hải, thực tế phũ phàng nhưng chẳng thể bao biện hiển hiện ngay trước mắt. Đến bây giờ, cô cũng không ngờ rằng thừa lúc cô tăng ca, người bạn trai cô tin tưởng bảy năm trời và bạn thân đã ngủ với nhau. Cô thật sự không ngờ tình cảnh éo le như vậy lại xuất hiện ngay trong cuộc đời mình, cô đã tin tưởng Ký Tiểu Hải nhiều thế mà.

“Tâm Duyệt, anh có lỗi với em, tất cả đều là lỗi của anh. Dung Tuyên có thai rồi, anh phải có trách nhiệm với cô ấy” Lời sám hối của Kỳ Tiểu Hải vẫn vang vọng ngay bên tai. Một tuần trước, ngay tại phòng làm việc này, Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên cùng quỳ xuống để cầu xin cô tha thứ. Đối diện với lãnh đạo Công ty và đồng nghiệp, họ than thở khóc lóc quỳ xuống trước mặt cô.

Mở vòi nước, cô vội hứng nước tấp vào mặt ba lần. Dòng nước mát rượi rửa sạch nước mắt cô, nhưng không thể cuốn phăng đi nỗi đau khổ đang trào dâng trong lồng ngực.

Bảy năm tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân, cuối cùng chỉ đổi lại bằng một câu xin lỗi.

Sau hôm đó, Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên nghỉ việc ở công ty. Còn mình cô ở lại với những câu hỏi và niềm thương hại, vì sắp tin tưởng cô, vì dự án vừa nhận còn chưa hoàn thành.

Cô tự an ủi mình rằng thời còn trẻ ai chẳng từng yêu phải những thằng rác rưởi?!

Lúc này cô mới nhận ra một chân lý, là con gái, phải biết yêu bản thân nhiều hơn một chút.

Vặn chặt vòi nước, cô ngẩng đầu lên, một người đàn ông uy nghiêm xa lạ chợt xuất hiện trong tầm mắt. Anh đứng sau lưng nhìn chăm chăm làm cô giật bắn mình, quay đầu lại, lắp bắp hỏi: “Tiền sinh, có chuyện gì không?”

Người đàn ông cao hơn hình ảnh phản chiếu trong gương, hẳn là tầm hơn một mét tám. Ánh mắt anh sắc bén như hai thanh kiếm nhọn, khí chất nghiêm nghị bẩm sinh làm cho người khác ngột ngạt. Lúc này đây, gương mặt cứng nhắc của anh lộ ra vẻ tò mò. Kiều Tâm Duyệt không dám thách thức khí chất uy quyền của anh, hơn nữa có thật sự không quen người này. Cô đã làm ở đây gần nửa năm, đây là lần đầu tiên có gặp phải một vị thần mặt đen có thể dọa nạt với sự nghiêm túc của sếp cô, Nguyễn Tấn.

“Có việc gì à?” Cô hỏi thêm lần nữa. Chẳng qua là một cô gái chạy vào toilet khóc lóc thôi mà, không đến nỗi phải tò mò như vậy chứ.

Người đàn ông thu lại ánh mắt, sau đó đến chỗ vòi nước bên cạnh để rửa tay, không nói thêm lời nào nữa.

Kiều Duyệt Tâm thất sắc nhìn người đàn ông, bỏ qua thái độ không hiền hòa đó, riêng hình tượng của anh hoàn toàn có thể trở thành siêu cấp thịt tươi nơi công sở, sợ là tìm khắp cái Tập đoàn Viễn Đại này cũng không thể mò ra được một người có thể đẹp trai bằng anh. Nếu đường nét của anh thật sự không đụng qua dao kéo thì nó có thể được xưng tụng là tạo vật thần thánh của Chúa Trời. Từ góc nhìn của cô có thể thấy vầng trán đầy đặn, sống mũi cao, ánh mắt sâu thẳm của anh, ngay cả tỉ lệ cằm và môi cũng hoàn toàn phù hợp với hai chữ hoàn mỹ.

Thấy anh không nói gì, Kiều Tâm Duyệt hỏi: “Tiền sinh, anh mới tới à?” Cô còn tốt bụng nhắc nhở: “Anh đi nhầm rồi, đây là nhà vệ sinh nữ, nhưng mà ngày đầu tiên đi làm nên vào nhầm phòng cũng không sao, sau này quen là được”

Người đàn ông hờ hững rút một tờ giấy ra, vừa lau tay vừa nói: “Tiểu thư, là cô đi nhầm, đây là nhà vệ sinh nam”

“A... Nhà vệ sinh nam” Ruột gan Kiều Tâm Duyệt cứ như có ngàn vạn con ngựa lao qua vùn vụt, cô vẫn chưa quên cảnh vừa rồi mình chạy như điên đến bồn rửa mặt, vừa tát nước vừa khóc nức nở, cứ ngỡ trong nhà vệ sinh chẳng có ai cả. Cô dờ dẩn nhìn vào gương, hình ảnh phản chiếu sự nhếch nhác cùng cực, mái tóc và quần áo ướt nhẹp, lớp makeup biến mất, mascara và chì kẻ mắt chảy một vệt đen sì. Càng chết hơn là, bộ dạng của cô còn nổi bật hơn cả người đàn ông đứng bên cạnh, giống như bức tranh “Mỹ nam và dã thú”

Những từ như xấu hổ hay khó xử đều không đủ để hình dung nỗi sự ngại ngùng của Kiều Tâm Duyệt vào lúc này. Cô đi làm ở công ty lâu thế mà ngay cả toilet cũng đi nhầm cho được.

Đau xót trong lòng còn chưa kịp vơi, mà tình cảnh ngượng ngập trước mắt lại càng làm cô thêm xấu hổ. Cô tranh thủ rút thêm vài tờ giấy lau tay, sau đó ôm mặt chạy thật nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuộc xem mắt không thuận lợi

Ba tháng sau.

Sáng nắng đẹp cuối tuần, tiếng đập cửa đánh thức Kiều Tâm Duyệt đang vui mình trong ổ chăn. Hạng Linh, mẹ của Kiều Tâm Duyệt đang thúc giục ngoài cửa phòng: “Tâm Duyệt, mau dậy ngay, cô của con gọi điện đến giục rồi, mẹ con mình phải tranh thủ thời gian đến đó. Cuộc hẹn đầu tiên không thể đến muộn được, mau rời giường, có nghe không?”

Kiều Tâm Duyệt cau mày, mờ mắt nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, cô mất kiên nhẫn thốt lên: “Vâng ạ?”

Đang đánh răng, điện thoại bỗng đổ chuông: “A lô, mới sáng sớm mà đã có chuyện gì vậy?”

“Tâm Duyệt, hôm nay lại đi xem mắt đấy à?” Vân Thanh cười hi hi ở đầu bên kia điện thoại.

“Nói nhầm vừa thôi, vào chuyện chính đi, đang đánh răng”

“Không có gì đâu, mình chỉ định nói với cậu là nếu lần xem mắt này vẫn không thành công thì để mình giới thiệu cho một anh, bạn nói khổ của chồng mình, quân nhân chính thống, cao phù soái đảng hoàng, chắc chắn là một thôn làng* của cậu”

Kiều Tâm Duyệt nhổ nước súc miệng ra, hỏi một cách hài hước: “Cao phù soái mà cũng cần đi xem mắt á? Nhỡ ra phải sớm ôm vài thằng cu rồi chứ, lại còn là quân nhân, nghe hơi xa vời rồi đấy. Chắc anh ta là một thôn làng của người khác rồi, không phải của mình đâu.”

“Anh ấy mới chuyển công tác về đây được ba tháng, cũng đang kiếm mối đi xem mắt. Nhà thúc giục mãi nhưng anh ta không đồng ý, bình thường công việc khá bận rộn, đến giờ vẫn chưa tìm được đối tượng. Minh tình cờ nghe chồng nói chuyện điện thoại nên mới biết, nhớ đến cậu đầu tiên, mình tốt với cậu quá mà đừng không?”

“Tốt, tốt cực kì. Ngay cả chuyện xem mắt của mình cũng được cậu chuẩn bị trước cho một anh dự bị” Ngoài cửa vang lên tiếng giục của mẹ, cô đành kết thúc cuộc trò chuyện: “Vân Thanh, không thèm nghe câu nói nữa, mẹ đang gọi rồi”

“Ừ, chúc cậu xem mắt thành công, ha ha.”

Cúp điện thoại, lòng Kiều Tâm Duyệt chẳng để tâm thêm chút nào. Đối với cô, cụm từ cao phù soái đã biến thành một trò đùa từ ba tháng trước, cô không dám ôm bất cứ kỳ vọng nào đối với người đàn ông sắp gặp mặt, bởi theo kinh nghiệm, hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn.

Vừa đến trước cửa, Hạng Linh vội quay lại lấy cái túi vải màu đỏ thêu chỉ vàng nằm trên bàn ăn: “Tâm Duyệt, Tâm Duyệt, sao con bất cẩn thế, ngay cả cái này cũng quên. Con phải bọc nó

trong người đấy, đấy là bùa nhân duyên, mẹ đã có ý xin sư thầy cho con đấy, chắc chắn đợt xem mắt này sẽ thành công”

“Mẹ, cái này chỉ là mê tín thôi, mẹ cũng tin á?”

“Biết là mê tín, nhưng mãi mà con không tìm được ý trung nhân, mẹ sốt ruột lắm, hết cách mới đi xin cái này đó”

“Con chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi, còn nhiều cơ hội, mẹ gấp như thế làm gì?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cô vẫn bỏ cái túi nhỏ vào túi xách của mình: “Con sẽ mang theo, không đi chắc sẽ muộn mất.”

“Ừ ừ ừ, cuộc hẹn đầu tiên không thể đến muộn, đi mau thôi con”

Hai mẹ con vội vàng ra cửa.

Trong nhà hàng, người đàn ông ngồi đối diện cô chính là đối tượng xem mắt hôm nay của cô, là người mà cô của cô giới thiệu.

Kiều Tâm Duy sững sờ nhìn tóc của anh ta, rõ ràng đây là “Địa Trung Hải” mà. Anh ta trông để mấy lọn tóc dài ở hai bên vắt qua giữa đầu thì người khác sẽ không biết đầu anh ta trọc lóc à? Vì phép lịch sự, ánh mắt cô chỉ dừng trên đầu đối phương trong vòng mười giây mà thôi.

“Chị Vương, đây là chị dâu tôi, đây là con gái của chị dâu tôi, tên là Kiều Tâm Duy, năm nay vừa hai mươi ba tuổi, mới tốt nghiệp Đại học, hiện đang làm việc ở Viễn Đại, giỏi giang vô cùng. Chị xem đi, con bé trầm tĩnh hiền lành, nhìn làn da con bé kia, vừa láng vừa mịn” Người cô không bao giờ thừa nhận mình là cháu gái của bà như đang cố gắng giới thiệu và chào hàng một sản phẩm vừa ra mắt.

“Chị dâu, đây là chị Vương và con của chị ấy, Quách Hạo” Cô của cô mỉm cười, giọng điệu lấy lòng, bà ấy còn nhấn mạnh: “Quách Hạo là Phó Cục trưởng Bộ Giao thông của thành phố chúng ta, sự nghiệp phát triển, trưởng thành chừng chặc”

Hạng Linh khách sáo nói: “Ha ha, nhìn bề ngoài của ngài Quách đây... mạo muội hỏi một câu, ngài Quách năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi chín tuổi”

“Ba mươi chín...?” Hạng Linh uyển chuyển nói: “Tuổi này, lớn hơn Tâm Duy nhà tôi hơi nhiều thì phải?”

“Trời ơi chị dâu à, đây là do chị quá thiên cận đấy, đàn ông bốn mốt vẫn như một đóa hoa, lớn tuổi chút mới biết quan tâm đến phụ nữ. Hơn nữa Quách Hạo lo cho sự nghiệp nên mới trễ nải chuyện hôn nhân, nếu không thì làm sao đến lượt Tâm Duy của chúng ta chứ?”

Kiều Tâm Duy nghĩ thầm: Hóa ra là mình nhặt được món hời lớn, chú hói đầu này, ngài lớn hơn tôi đến mười sáu tuổi mà không cảm thấy ngại khi đến gặp tôi à? Chắc chắn ngài không sống cùng hành tinh với tôi rồi.

Quách Hạo không nói gì, mẹ anh ta đã mở miệng trước, bà cảm thấy rất tự hào về con mình: “Đúng vậy, con trai tôi từ nhỏ đã hiểu chuyện, dùng năng lực của mình mua nhà mua xe, không dựa vào một đồng của cha mẹ nó, bây giờ chỉ còn thiếu một người vợ mà thôi. Nhưng mà, nhà tôi không thích mấy cô gái tầm tầm, dù sao thì cưới vợ cũng là chuyện lớn của cả đời người, cho nên phải lựa chọn thật cẩn thận. Cô Kiều trẻ tuổi giỏi giang là chuyện tốt, nhưng thân là con gái, bản thân giỏi giang cũng không bằng gã cho một tấm chồng tốt. Nếu sau này kết hôn, cô có đồng ý từ chức để ở nhà dốc sức chăm sóc con trai tôi không?”

Kiều Tâm Duy im lặng, hôm nay đúng là xui tận mạng mới gặp phải cặp mẹ con cực phẩm tự cho mình là tốt nhất này. Dưới bàn, Hạng Linh vỗ tay con gái. Cô cố kìm nén mới không nói thẳng ra, nhưng giọng điệu vẫn chẳng tốt hơn mấy: “Không có ý gì đâu dì Vương, bỏ qua chuyện cháu vừa đi làm không lâu nên chưa có kinh tế vững chắc lắm, nhưng dù cho cả đời này cháu có tâm tâm đi chăng nữa thì cũng sẽ không bỏ sự nghiệp của mình vì gia đình riêng đâu ạ”

Giọng điệu của cô khiến mặt của dì Vương đen thui, sau đó, cuộc nói chuyện trở nên rất ngượng ngập.

Chỉ mười phút sau, bỏ lại một câu không hợp lý, dì Vương kéo Quách Hạo đi, Phó Cục trưởng Bộ Giao thông ba mươi chín tuổi từ đầu đến đuôi không nói một câu nào, mẹ nói gì anh ta đồng ý ngay cái đấy, hết ừ, đúng, rồi đến dạ, từ thứ tư không hề xuất hiện trong cuộc đối thoại.

Cô của cô bắt đầu phân nản: “Tâm Duy à, sao cháu kén cá chọn canh thế? Quách Hạo có nhà có xe có địa vị, cháu gã cho cậu ta thì không phải lo gì cả, điều kiện như thế mà cháu còn kén chọn là sao? Đừng tưởng bây giờ cháu còn trẻ, thanh xuân của phụ nữ chỉ có vài năm thôi, đợi đến lúc cháu hai mươi, khi đó là người khác chọn cháu thôi.”

Kiều Tâm Duy gần đến nỗi không biết xả đi đâu, cô nói: “Cô ơi, cô không thấy dì Vương nói gì anh ta đều nghe nấy à? Đàn ông ba mươi chín tuổi mà không có chính kiến gì cả, dù cháu có sốt ruột muốn gã thì cũng chẳng thể gã cho một thằng chẳng khác nào cái nùm vú cao su được. Đầu óc anh ta có vấn đề, hơn nữa cháu cũng không

Vội.”

Cô của cô vội cướp lời, giọng cũng to hơn: “Cháu mới có vấn đề đấy, người như Quách Hạo gọi là hiểu chuyện. Cô biết cháu chế cậu ấy không đẹp trai, tìm chồng thì nhìn mặt làm gì, bạn trai cũ của cháu đẹp trai đấy, rồi kết quả thì sao nào?”

“Có...” Kiều Tâm Duy tức đến run người. Dưới bàn, mẹ liên tục ấn vào mu bàn tay cô: “Được rồi cô, cô đừng nói nữa.”

“Cứ kén chọn giống cháu, đối tượng xem mắt chỉ càng ngày càng kém đi thôi. May mắn lắm mới kiếm được một người đàn ông có điều kiện như Quách Hạo, thế mà còn không trân trọng. Tôi chẳng muốn tìm người cho cô nữa.”

“Cảm ơn, không nhọc cô hao tâm tổn trí”

“Có... Kiều Tâm Duy, chẳng lẽ cô định nhắm đến nhà họ Cảnh à? Mẹ của cô gã cho anh trai tôi còn chưa tính, cô cũng đừng hòng gã cho Cảnh Thượng”

(*) “Một thôn làng” được trích trong câu “Son trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngỡ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng).

Hai câu này lấy từ bài thơ Đường «Ma Ha Trì tổng Lý thị ngư chi phong tượng» của Võ Nguyên Hành. Thi nhân yêu nước Lục Du nổi tiếng thời Nam Tống kiên quyết chủ trương kháng Kim, bị tước mất chức quan. Lục Du trở về cố hương Son m (nay là Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang), chỉ ngồi đọc sách qua ngày.

Một ngày, Lục Du đi chơi xa, vượt qua con đường có non có nước, đi được hơn một canh giờ, nhà cửa ngày càng thưa thớt. Khi ông leo lên một sườn dốc phóng mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tựa như không còn đường đi nữa. Nhưng Lục Du ham chơi nên không muốn quay đầu. Ông men theo sườn núi đi về phía trước, được mấy chục bước, rẽ qua góc núi, thì đột nhiên phát hiện ở trong một thung lũng gần đó có một thôn trang nhỏ. Nơi ấy hoa đỏ liễu xanh, cảnh sắc xinh tươi, hết như cõi bồng lai trong truyền thuyết.

Trở về nhà, Lục Du có ấn tượng sâu sắc với chuyến tản bộ xa này, mới sáng tác bài thơ luật thất ngôn «Du Sơn Tây thôn», trong đó có hai câu: “Son trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngỡ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn

đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng.

Quay lại ngữ cảnh truyện, “một thôn làng” trong câu nói của Vân Thanh có nghĩa là đường thoát cho Kiều Tâm Duyệt. Vì Kiều Tâm Duyệt xem mắt quá nhiều mà vẫn chưa tìm được người vừa ý cho nên chàng trai Vân Thanh giới thiệu sẽ là đường thoát cho tình cảnh éo le của chị Kiều Tâm Duyệt nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bóng liễu hoa tươi một thôn làng

Kiều Tâm Duyệt giận đến nổi run cả môi lên, cô của cô càng nói càng chói tai. Cô kim nén không được nữa phải đứng dậy đáp lại: “Cô yên tâm, dù cả đời này cháu không gả được ra ngoài, cháu cũng không có ý đồ

với anh cháu đâu. Cảnh Thượng là anh cháu, cả đời này cũng sẽ như vậy. Mẹ, con muốn đi dạo phố, mẹ và cô về trước đi”

Sắc mặt của Hạng Linh rất xấu, một mặt là em gái của chồng, một mặt là con gái ruột, dù bà muốn bênh con gái mình nhưng cũng không thể thốt thành lời.

Kiều Tâm Duyệt đi lang thang trên đường không mục đích, người đi đường và dòng xe vội vã lướt qua cô.

Một cặp đôi mặc đồng phục học sinh, sống vai nhau đi từ phía đối diện đến. Thoáng chốc, dường như cô lại nhìn thấy mình của bảy năm trước. Bảy năm trước, cô và Kỳ Tiểu Hải cũng giống như vậy, hai người dắt tay nhau đi dạo vào buổi chiều cuối tuần, mua một ly kem cũng chia nhau ăn, mặc kệ ánh mắt của người khác.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng thể lường hết mọi sự trên đời, Kỳ Tiểu Hải bảy giờ đã không còn là Kỳ Tiểu Hải của ngày xưa nữa.

Đúng vậy nhì, cô của cô nói rất đúng, đàn ông đẹp trai cũng chẳng để làm gì, dù lòng anh ta không dối trá thì những người phụ nữ khác cũng sẽ tìm cách dính vào. Sự cám dỗ của xã hội này quá lớn, ai có thể tự tin chắc chắn rằng mình sẽ chỉ dành cho một người trong cả cuộc đời cơ chứ.

“Kiều Tâm Duyệt, chẳng lẽ cô định nhắm đến nhà họ Cảnh à? Mẹ cố gả cho anh trai tôi còn chưa tính, cô đừng hòng gả cho Cảnh Thượng” Những lời nói ấy cứ văng vẳng bên tai, không ngờ, lời đồn đại vô căn cứ trong miệng người thân đã đến độ khó nghe như vậy.

Khi cô mười ba tuổi thì cha đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông. Chuyện đau lòng lúc đó không đáng nhắc lại, nhưng điều bất ngờ là nửa năm sau mẹ cô tái giá. Thân là con, cô cũng từng hận mẹ, nhưng khi trở thành một người phụ nữ, cô có thể thông cảm cho bà.

Cả hai bên đều là gia đình đơn thân, cha đẻ là một nhân viên công chức gần dỉ, bây giờ đã về hưu. Mười năm qua, ông đã giúp hai mẹ con cô có một cuộc sống ổn định, riêng cô còn có thêm một người anh trai, tên Cảnh Thượng.

Sự phản bội của Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên khiến cô nản lòng thoải chí, lại thêm mối quan hệ khó nói với người anh trai Cảnh Thượng, khiến cô rơi vào hoàn cảnh chỉ mới hăm ba tuổi đã phải liên tục đi xem mắt. Cô chỉ nghĩ đến việc tìm một người phù hợp để gả đi sớm, yêu cầu chỉ vốn vẹn có hai từ “phù hợp” mà thôi, ai mà ngờ lại khó đến như vậy.

Cô biết, họ hàng của cha đẻ gây áp lực rất lớn cho mẹ, cô của cô đã nói thẳng như vậy rồi, sao cô lại không hiểu được.

Người nhà họ Cảnh vĩnh viễn sẽ không trở thành người nhà của cô, dù cho cô vẫn ở nhà họ.

Cô không thể thay đổi được vận mệnh, chỉ có thể cố gắng thích nghi với thực tế. Vậy nên, cô liên tục đi xem mắt hết lần này đến lần khác, có hi vọng sẽ sớm gặp được “một thôn làng” của mình.

“A lô, Vân Thanh à... Ừ, cậu nói đúng rồi, vẫn không thành công”

Vân Thanh cười hà hà. Cái này hoàn toàn không phải là cười trên nỗi đau của người khác, mà là khao khát làm bà mai từ tận đáy lòng: “Thế thì đi ăn cơm trưa với cao phú soái đi, phòng ăn ở quán Pháp Mira, 11 giờ, không gặp không về”

“Vội thế? Phải để mình thờ đã chứ?”

“Rèn sắt khi còn nóng, chồng mình vừa hẹn anh ta rồi, chúng mình đang trên đường đi, cậu đến mau mau nhé”

“Hả? A lô, a lô?” Kiều Tâm Duyệt ngạc nhiên nhìn điện thoại một lúc, đầu dây bên kia đã ngắt kết nối. Chaoáng! Không hiểu sao cô nàng Vân Thanh này lại sốt ruột chào hàng cho bạn nói khổ của chồng như vậy chứ, có khi nào lại là một cực phẩm không đây.

Tại phòng ăn cao cấp của nhà hàng Pháp Mira, Kiều Tâm Duyệt vừa đến cửa lớn đã thấy Vân Thanh vẫy vẫy tay chào mình: “Tâm Duyệt, bên này”

Kiều Tâm Duyệt nhìn về phía phát ra tiếng nói, người đàn ông là bạn nói khổ của chồng Vân Thanh đang ngồi đối diện với cô nàng lọt vào mắt cô đầu tiên.

Cả người anh toát ra khí chất chính trực của người quân nhân, đường nét gương mặt rất tuấn tú, vai rộng, mặc một bộ sơ mi trắng và quần tây đen điển hình. Quan trọng hơn chính là kiểu tóc vừa gọn gàng vừa thoáng mát của anh, mái tóc đen thẳng tăng thêm phần nam tính.

Kiều Tâm Duyệt nghĩ thầm: Trông cũng khá ổn, có thể nói là niềm vui bất ngờ. Thế nhưng, người như vậy mà cũng đi xem mắt, chắc không phải có điều gì khó nói đấy chứ?

Sự ngọt ngào của buổi xem mắt vừa rồi vẫn chưa hoàn toàn biến mất, thế nên cô không thể đẩy lên nổi bất cứ sự mong đợi nào.

Vân Thanh đứng dậy, kéo bạn thân đến giới thiệu: “Cậu ấy là bạn thân kiêm đồng nghiệp của em, tên Kiều Tâm Duyệt. Tâm Duyệt, đây là Giang Hạo, anh ấy là lãnh đạo cấp cao đấy”

“Khụ khụ” Giang Hạo khẽ ho hai cái để cắt ngang câu nói của Vân Thanh. Anh lễ phép đứng lên: “Chào cô Kiều, rất hân hạnh được gặp cô”

Giọng điệu của anh ta giống như đang đi xem mắt, có thể xem là một tên lão luyện. Tuy nhiên, anh ta rất cao, dù cô có mang giày cao gót nhưng vẫn phải rướn cổ nhìn, cộng thêm một điểm. Người hỏi này là Quách Hạo, bây giờ là Giang Hạo, miễn cưỡng có thể tính là cùng tên, nhưng so sánh cấp bậc của hai người, hảo cảm của cô lại tăng cao hơn.

Giang Hạo rất lễ phép, nhưng gương mặt không hề cười: “Trần Kính Nghiệp, sao cậu không nói trước cho tôi biết là có thêm một người bạn ở đây?”

Anh rất không vui, đồng thời cũng không muốn che giấu thái độ không vui của mình. Về nhà vừa tròn ba tháng đã bị ba mẹ ép đến nỗi dường như mỗi ngày đều phải hẹn gặp một cô gái. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp gặp bạn lâu năm để thư giãn một chút, không ngờ lại là một cuộc xem mắt.

Mặc dù rất bất mãn, nhưng nền tảng giáo dục và tố chất không cho phép anh tiếp tục bộc lộ sự bất mãn đó. Anh chuyển đổi ý của lời nói bằng một câu khác: “Tay không gặp mặt người đẹp không phải là phong cách của tôi, cậu nên nói sớm để tôi biết mà chuẩn bị tốt hơn”

Kiều Tâm Duyệt là một người nhạy cảm, người đàn ông này rất khéo trong việc đưa đẩy, cô nghĩ vậy.

Vân Thanh nói: “Đừng có đứng nói nữa, ngồi xuống đi. Tâm Duyệt, cậu uống gì?”

“Cà phê như các cậu là được.”

Vân Thanh quay sang ra hiệu nhân viên phục vụ: “Lấy cho tôi một ly giống vậy, kèm với phần thức ăn dành cho một người”

Kiều Tâm Duyệt ngồi xuống vị trí đối diện với Giang Hạo, cố thoảng nhìn anh ta. Người đàn ông này rất ưu tú, từ cách ăn mặc đến nói chuyện đều cho thấy anh ta không giống người thường. Khi nói chuyện, anh ta toát ra vẻ tự tin đầy quyền rũ.

Người đàn ông giống như vậy có đủ tiêu chuẩn để lựa chọn phụ nữ.

Giang Hạo nói một cách từ tốn, anh nói về những chuyện xảy ra khi mình ở nước ngoài, về những tin đồn thú vị trong quân đội, đồng thời nói về sự thay đổi của thành phố này trong những năm gần đây. Ánh mắt của anh hay những chủ đề anh gọi lên đều không hề đá động đến Kiều Tâm Duyệt. Vân Thanh chuyển chủ đề về phía Kiều Tâm Duyệt vài lần, nhưng đều bị anh khéo léo chuyển sang chuyện khác.

Rất hiển nhiên, Giang Hạo không hài lòng về việc hẹn hò với cô, thậm chí còn khinh thường đến nỗi không liếc mắt nhìn cô dù chỉ một lần. Điều này khiến cho một người giàu lòng tự trọng như Kiều Tâm Duyệt cảm thấy không thoải mái.

“A!” Trần Kinh Nghiệp chợt nhú mồm thốt lên một tiếng rất nhỏ, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là Vân Thanh đã đá chồng mình dưới bàn.

Bầu không khí trở nên lúng túng vô cùng.

Giang Hạo miễn cưỡng bắt đầu một chủ đề liên quan đến cô, nhưng đối tượng được hỏi vẫn không phải cô mà là Vân Thanh: “Kiều tiểu thư hình như là nhà thiết kế?”

“Đúng vậy, Tâm Duyệt làm cùng công ty với em, khả năng thích nghi và năng lực làm việc của cậu ấy rất xuất sắc, cậu ấy còn thường xuyên giúp đỡ em, được sếp đánh giá rất cao. Hơn nữa, cậu ấy rất xinh đẹp, mấy thanh niên độc thân ở văn phòng bọn em đều nườm nượp theo đuổi đấy” Vân Thanh thăm dò chồng mình đang ngồi ở đối diện: “Ông xã, đúng vậy phải không?”

Trần Kinh Nghiệp lúng túng “Ừ” một tiếng. Câu âm ừ của anh ta vừa chất chứa sự nghi ngờ vừa bộc lộ vẻ khó hiểu, nhưng vì ánh mắt uy hiếp của vợ khiến anh ta nhanh chóng gạt đầu nói: “Ừ, đúng vậy”

Kiều Tâm Duyệt cảm thấy xấu hổ, sao Trần Kinh Nghiệp có thể biết chuyện ở phòng làm việc của chúng ta chứ chị hai.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mình còn phải chạy số

Gương mặt Giang Hạo vẫn không thay đổi, anh lại chuyển chủ đề thêm lần nữa: “Kinh Nghiệp, xem ra cuộc sống tân hôn của cậu rất thú vị”

Trần Kinh Nghiệp ngại ngùng cười cười, đối diện với ánh mắt tràn ngập chờ mong của Vân Thanh, anh ta lúng túng nói vài chữ: “Phục vụ sao vậy nhỉ, mãi mà cà phê của Tâm Duyệt vẫn chưa bung lên?”

Vân Thanh trừng chồng mình, thôi thì cô đành hỏi tiếp vậy: “Giang Hạo, bình thường anh thích làm gì?”

“Bắn súng, đua ngựa, cắm trại dã ngoại, tập boxing, đôi khi sẽ đi tắm biển”

“...” Hoàn toàn không có điểm chung gì cả. Vân Thanh vẫn tiếp tục kiên trì hỏi: “Ha ha, bình thường anh có thích xem phim không? Gần đây có một rạp chiếu phim, chúng ta ăn cơm xong thì đi xem phim được không? Sau khi làm việc xong Tâm Duyệt rất thích đi xem phim, thú vui nho nhỏ của cậu ấy đấy”

Giang Hạo hơi cau mày, lạnh nhạt nói: “Không thú vị lắm. Từ trước đến giờ tôi không tốn thời gian vào những việc vô nghĩa như thế”

Bầu không khí lại trở nên lạnh đến mức đóng băng.

Kiều Tâm Duyệt như đang ngồi trên bàn chông. Sau khi đi xem mắt nhiều lần, cô tưởng mình đã đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm, nhưng lần đầu tiên cô gặp phải một người đàn ông ngoạ mạn như vậy. Cứ ngỡ rằng mình đã chết lặng trước những con biển động, hay nói khác hơn, cô có thể bình tĩnh đối diện với mọi tình huống. Nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người nóng tính, hơn nữa lòng tự trọng của cô còn cao ngút ngàn. Người đàn ông ngồi đối diện ăn mặc thẳng thớm, cách nói chuyện và hành động rất tử tế, mọi khía cạnh đều rất phù hợp, ngoại trừ việc mắt của ta lại nằm trên đỉnh đầu.

Cô vừa bị cô của mình chọc tức muốn chết, vì mẹ nên phải nhin, bây giờ gặp một gã đàn ông ngoạ mạn thế này, cô thật sự không thể nhin nổi nữa.

Ngay lúc đó, nhân viên phục vụ bùng cà phê lên, đồng thời đưa thực đơn cho họ.

Kiều Tâm Duyệt đẩy ra bảo: “Không cần đâu, đưa cho mọi người đi” Vừa nói, cô vừa rút tờ tiền từ ví ra đập lên bàn: “Cà phê coi như tôi mời, chuyện ăn cơm tôi không tham dự, tôi không có tiền cũng không có thời gian. Đi trước nhé, mọi người từ từ dùng bữa”

“Tâm Duyệt, đừng đi mà” Vân Thanh xấu hổ, vội kéo cô lại.

“Ngại quá Vân Thanh, mình còn phải chạy số”

“Chạy số?”.

Kiều Tâm Duy cười cười, cô lạnh lùng nhìn Giang Hạo, cố gắng nói rõ từng từ một: “Đừng vậy, cuộc xem mắt như thế này thật vô nghĩa, nếu đã vô nghĩa thì đừng lãng phí thời gian của mọi người, mình còn phải đi xem mắt tiếp đây. Vân Thanh, mai gặp ở công ty nhé?”

Cô ngẩng cao đầu bỏ đi, giày cao gót dẫm lên trên nền gạch bóng vang lên tiếng “cạch cạch”. Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, mắt Giang Hạo hơi sáng lên. Bấy giờ, anh mới ngẩng đầu nhìn vào bóng lưng của Kiều Tâm Duy một lúc, lòng hiếu kỳ vẫn luôn ngu yên trong lòng anh bỗng sục sôi vì câu “chạy số” của Kiều Tâm Duy.

A, cô gái khóc đến nổi trôi hết lớp trang điểm trong nhà vệ sinh nam cũng không phải là loại thiếu não, khá thú vị đấy.

Trên con phố nhộn nhịp, người đi đường vội vã, nếu không phải chân bị đau vì mang giày quá cao thì Kiều Tâm Duy khó mà trông thấy Ký Tiểu Hải đang đứng trước cửa bệnh viện.

Ký Tiểu Hải trông có vẻ không ổn lắm, một kẻ ưa sạch sẽ như anh ta chắc chắn sẽ không cho phép mặt mình lún phún râu và cổ áo sơ mi trắng bị ố vàng.

Cuộc sống của anh ta không ổn thì cô càng cảm thấy vui vẻ.

Hắn là vì ánh nắng quá chói chang, hắn là vì những cơn gió hôm nay mát rượi, cô thoáng khẽ run. Cô không hề nghĩ rằng bản thân sẽ bình tĩnh như vậy khi đối diện với người đàn ông này, thậm chí cô còn không thấy lòng mình dậy một chút ngọn sóng nào.

“Tâm Duy, đã lâu không gặp, em... em khỏe...”

Ký Tiểu Hải như không hề chuẩn bị trước, nhưng ánh mắt anh ta vẫn ngập tràn sự mong đợi, Kiều Tâm Duy rất hiểu người đàn ông này.

“Tâm Duy... gần đây em khỏe không?” Ký Tiểu Hải cười cười, dời chân dúi lên trên những mẫu thuốc lá đang nằm ngổn ngang dưới đất. Rõ là anh ta rất bất ngờ trước lần gặp mặt này, cho nên trở tay không kịp.

Kiều Tâm Duy cười ngao ngán, một người bị bạn thân cướp đi vị hôn phu và nhanh chóng nhận được thiệp cưới của bọn họ, một người vừa phải bận rộn vì công việc vừa phải cố gắng đối phó với những buổi xã giao để xem mắt, một người vừa đi xem mắt hai tên đàn ông cực phẩm trong cùng một ngày, liệu có khỏe không?!

Nhưng mà, cô chắc chắn sẽ không bộc lộ sự mệt mỏi của mình trước mặt Ký Tiểu Hải.

Cô đứng thẳng lưng, vì xem mắt nên cô ăn mặc trang điểm rất cẩn thận, cô rất tin tưởng vào vẻ bề ngoài của mình bây giờ: “Rất khỏe, sếp xem trọng tôi, đồng nghiệp rất thân thiện, tôi vừa mới quen vài người bạn mới, à đúng rồi, người hẹn tôi đang chờ ở gần đây, tôi định đi tới đó”

Ký Tiểu Hải mỉm cười, đây là động tác anh ta thường làm mỗi khi đau khổ. Anh ta đang suy nghĩ xem mình sẽ nói gì. Một vài câu đã đến đầu môi nhưng vẫn không dám thốt thành lời, anh ta lạnh nhạt nói: “Thật à, vậy là tốt rồi, anh... anh cũng có việc, em đi đi, đừng để người ta chờ”

“Được” Kiều Tâm Duy nở nụ cười rất tươi, cô không biết nụ cười của mình trông giả dối đến mức nào.

Ký Tiểu Hải vô tác, trông có vẻ cay đắng và buồn bực, nhưng anh ta không nói gì, chỉ im lặng đi qua cửa bệnh viện.

Bóng lưng của anh ta toát lên vẻ cô đơn.

Giây phút đó, Kiều Tâm Duy nhận ra rằng cô đã đánh giá thấp khả năng tự chữa lành vết thương của mình. Những nỗi đau đớn và chua chát trong giây phút Ký Tiểu Hải quay lưng dang lên cuộn cuộn, như nước sông chảy ngược ra biển lớn.

Trong suốt bảy năm, Ký Tiểu Hải đã mang đi biết bao tuổi trẻ và ước mơ của cô, mỗi câu nói hay hành động của anh ta đã sớm khắc sâu vào xương tủy. Cô không khóc bởi vì không muốn sụt sùi với những hồi ức xưa cũ, cô không bị thương vì không muốn nhớ lại bao nỗi buồn đau, cô không đau bởi vì không thể nói ra thành lời.

Bộ phận thiết kế ở Tập đoàn Viễn Đại.

Sáng hôm nay, vừa bước vào cửa chính văn phòng, Vân Thanh đã nhìn thấy Kiều Tâm Duy đang ngồi ở bàn làm việc, cô nàng cười hi hi đi đến: “Tâm Duy, có tin tốt cho cậu này”

“Cậu đi trên đường đâm phải cú chó hay là cà thè vào cửa muộn một giây?”

“Đừng mà, mình biết hôm qua hơi lơ đãng, chưa chuẩn bị gì cả đã mời cậu đến. Đúng là Giang Hạo rất kiêu ngạo, nhưng mà...” Gương mặt xinh xắn của Vân Thanh bỗng lộ ra vẻ rạn vỡ: “Anh ấy đề ý cậu đó, còn xin số của cậu nữa”

Kiều Tâm Duy tròn mắt nhìn Vân Thanh: “Chuyện hôm qua mình cũng không đúng, cư xử thiếu lịch sự, nhưng giờ mới sáng sớm thôi, cậu đừng trên mình như vậy.”

“Mình không đùa, là thật đó.”

“Ờ ờ, bỏ đi, mình hầu hạ không được người đề mắt của mình trên đỉnh đầu đâu? Dù có phải đùa hay không có cũng phải né hết.

“Đừng vậy mà, chẳng lẽ cậu không thấy điều kiện của anh ta rất tốt à? Mình còn nghe ông xã nói là anh ta vừa nhậm chức rất cao trong quân đội, là người rất có quyền thế đó. Dù có ngạo mạn thật, nhưng anh ta có vốn liếng để ngạo mạn, so với Ký Tiểu Hải, anh ta mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần đâu”

Nghe thấy ba chữ “Ký Tiểu Hải”, lòng của Kiều Tâm Duy bắt đầu dấy lên chua xót. Từ trước đến giờ, cô chưa từng so sánh đối tượng xem mắt với Ký Tiểu Hải, cũng không muốn so sánh chồng tương lai của mình với Ký Tiểu Hải. Nhưng mà, mối quan hệ gần gũi thâm thiết lâu dài giữa cô và Ký Tiểu Hải đã khiến tiềm thức vô tình lấy anh ta ra làm tiêu chuẩn.

Cô tưởng mình đã che giấu suy nghĩ nhỏ nhoi này rất kỹ, thế mà lại không biết chẳng qua đây là đang tự lừa mình dối người mà thôi.

Không thể phủ nhận một điều, trong mỗi lần đi xem mắt, khi nghe đối phương giới thiệu về bản thân thì cô sẽ vô tình nhớ đến Ký Tiểu Hải.

Ngoài ra, còn một điều không thể phủ nhận nữa, đó chính là ngoại hình và địa vị của Giang Hạo đều cao hơn Ký Tiểu Hải mấy bậc.

Nhưng tình yêu không thể so sánh hay đối chiếu được, kẻ nào so sánh thì kẻ đó thua cuộc.

Vân Thanh biết mình lỡ mồm, ba chữ đó là điểm chết của Kiều Tâm Duy mà. Cô kinh hoàng “A” lên một tiếng rất nhỏ, sau đó nhanh chóng ngâm miệng lại.

Kiều Tâm Duy miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, nếu anh ta gọi tới, nể mặt cậu, mình sẽ lịch sự nói chuyện với anh ta vài câu. Nhưng nói thật nhé, thể loại quân nhân cấp cao này không phù

hợp với mình”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giang hạo hay quách hạo?

Thứ bảy của nửa tháng sau, Kiều Tâm Duy đột nhiên nhận được cuộc gọi từ số lạ, làm cô trở tay không kịp.

“A lô? Ai vậy?”

“Chào cô Kiều, tôi là Giang Hạo. Chúng ta đã gặp mặt ở nhà hàng lần trước.” Giọng nói rất trầm nhưng không khí khan, vừa bình tĩnh vừa rất thu hút.

“Khi nào cơ?” Hãy tha thứ cho cô, cô xem mắt quá nhiều rồi nên thật sự không nhớ lần trước là lần nào.

“Khoảng nửa tháng trước”

Kiều Tâm Duy cố gắng lục lại ký ức, bỗng nhiên một quả đầu bóng loáng tỏa sáng xuất hiện trong đầu cô: “Địa Trung Hải?”

“Địa Trung Hải là gì?” Giang Hạo cảm thấy rất bức bối.

“Không có gì, không có gì, nói nhầm thôi, anh... là Phó Cục trưởng gì đó đúng không?” Gọi Địa Trung Hải là nể mặt anh rồi đấy, nói thẳng ra là một ông hói.

Giang Hạo ở đầu bên kia điện thoại đã rơi vào trạng thái cạn lời, cô nàng Kiều tiểu thư được bạn bè khen ngợi này đã quên anh là ai mất rồi, quên còn chưa tính, cô ta lại còn nhận nhầm người. Chết tiệt! Giang Hạo cảm thấy không cam lòng, anh phân hơn thua với cô: “Cô Kiều, nếu đây là cách cô gây chú ý với tôi thì có thẳng rồi đấy, bây giờ tôi rất tò mò, không biết hôm đó cô Kiều vội vàng chạy đi xem mắt đã tìm được người vừa ý hay chưa?”

Lần này lại tới Kiều Tâm Duy khô lời rồi, cô nhớ kỹ lại, cách nói chuyện của người đàn ông lớn tuổi ngậm núng vù cao su kia không phải như thế này. Trời quý thần ơi, anh ta là Giang Hạo, tên của Địa Trung Hải là Quách Hạo, mình đúng là óc lừa mà.

“Anh... Anh là Giang Hạo” Cô xấu hổ cùng cực, cuối cùng cũng nhớ được rồi.

Mặt Giang Hạo đã đen thui toàn bộ rồi, tốt xấu gì cũng gặp nhau hai lần, thế mà cô gái này không hề có chút ấn tượng nào với anh. Đây là sự nhục nhã rất lớn, anh nặng nề trả lời: “Phải”

“Ha ha, anh tìm tôi có chuyện gì không?” Người đi xem mắt gọi điện lại cho mình, ý đồ quá rõ ràng, anh ta muốn hẹn hò thử với cô. Dù hiểu rõ nhưng cô vẫn cố hỏi.

“Không biết hôm nay cô Kiều có rảnh không, tối nay cùng ăn một bữa cơm với tôi?”

“Tối nay hà, tôi không rảnh” Thứ nhất, loại quân nhân cấp cao quyền uy này không phù hợp với cô. Thứ hai, tối nay đúng là cô có chuyện bận thật.

Giang Hạo thật muốn chửi thề mà, anh hít sâu hai hơi mới nhịn xuống được. Đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại với phụ nữ sau cuộc xem mắt, và đây cũng là lần đầu tiên, sự chủ động của anh bị từ chối thẳng thừng. Anh xác định và chắc chắn rằng trong danh sách xem mắt của cô Kiều này, anh là một trong những đối tượng bị gạch bỏ.

Cuộc gọi kết thúc, Kiều Tâm Duy tiện tay đặt điện thoại xuống. Cô không để ý lắm tới chuyện này: “Mẹ có muốn đi vệ sinh không ạ? Con định dọn toilet”

Nửa tháng sau, thành phố bị giăng bởi màn sương dày cuối cùng nhường chỗ cho ánh nắng chói chang.

Khu Long Tuyền được gọi là khu đất quý giá có phong thủy tốt nhất thành phố, tắc đất tắc vàng, có tiền chưa chắc đã mua được nhà ở đây. Những người quyền thế, đặc biệt là quan chức cấp cao để ý chuyện phong thủy hơn người dân bình thường, họ đều mua nhà ở quanh khu này.

Biệt thự nhà họ Giang tọa lạc ở vị trí trung tâm của khu Long Tuyền, lô đất ấy ẩn mình đằng sau sự náo nhiệt, phồn hoa, chỉ còn vẻ yên tĩnh và bình yên đến lạ.

Cán bộ ưu tú đã về hưu Giang Chí Trung và vợ Lâm Thái m đang ngồi trên sofa cùng xem một cuốn album ảnh. Đây là album tổng hợp danh sách các cô gái trẻ độc thân có điều kiện xuất thân tốt.

Hai ông bà đang cố gắng tìm kiếm đối tượng phù hợp cho con trai độc nhất của mình.

Nghe tiếng xe hơi, Lâm Thái m vội đóng album lại. Bà nói: “Con trai về rồi, lão đầu trực, mau cất cái này đi, lỡ mà con trai nhìn thấy thì lại không vui nữa”

Giọng nói không vui của Giang Chí Trung vang lên: “Cất cất cái gì, nếu nó nghiêm túc tìm người để hẹn hò, thì hai ông bà già chúng ta còn cần phải quan tâm đến chuyện kết hôn của nó sao?!”

Một lát sau, cửa lớn mở ra, Giang Hạo xuất hiện. Anh mặc quân trang, tư thế nghiêm nghị và mạnh mẽ: “Ba, mẹ, con vừa về”

Trong đợt diễn tập thực chiến lần này, anh phải đến một vùng núi hoang sơ trong nửa tháng, may mắn là anh đã hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự định. Tuy nhiên, cả người mệt mỏi đến nỗi muốn lác lư ngã xuống. Chào ba mẹ một tiếng, anh nhanh chóng đi lên lầu.

“Con trai, con về thật đúng lúc. Tối nay nhà mình có hẹn với gia đình bác Kỷ đấy” Lâm Thái m vội gọi anh lại.

Giang Hạo cau mày, không nói đồng ý hay không.

“Bộ vest đặt may hôm trước của con treo ở trong tủ, con nghỉ ngơi một lát rồi nhớ thay đồ đấy”

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng đáp: “Con rất mệt, con chỉ muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc thật sâu, không muốn đi đâu cả” Anh không muốn từ chối sự nhiệt tình của mẹ, nhưng cũng không đồng ý với việc làm trước nói sau hay được voi đòi tiền của bà.

“Con trai à, con đã lớn rồi. Mẹ nghe nói, con gái của bác Kỳ, con bé tên Kỳ San San ấy, ngoại hình rất đẹp, tuổi tác phù hợp với con, nhỏ hơn con bốn tuổi, tốt nghiệp Thạc sĩ ở Bắc Đại. Con đến gặp mặt con bé một lát đi”

“Không đi” Giương mặt Giang Hạo đen sì. Đây là lần thứ n mẹ làm mai cho anh rồi, mỗi lần về thủ đô là y như rằng các bữa tiệc ào ào kéo đến, chán chường không sao tả xiết.

Hơn nữa, cách đây không lâu, anh vừa bị một cô Kiều-gì-đó từ chối trong buổi xem mắt vì vội phải “chạy số” tiếp theo. Tha thứ cho anh, anh chỉ nhớ cô ấy họ Kiều thôi.

“Lần này mày không muốn đi cũng phải đi!” Giọng nói nghiêm túc và to rõ của Giang Chí Trung vang lên, nếu không phải viên đạn vẫn còn ghim trong cơ thể khiến ông không thể đảm nhiệm vị trí thì ông cũng không về hưu sớm như vậy. Ông đã làm một người lính gần cả cuộc đời mình, vì vậy chỉ huy giống như một thói quen, dù ở nhà, ông vẫn toát ra vẻ uy nghiêm.

“Con đã nói không đi thì sẽ không đi. Những cuộc hẹn xem mắt ba mẹ sắp xếp có lần nào con không đi chưa? Hôm nay con mới về nhà, quần áo còn chưa thay, con thật sự rất mệt mỏi”

Giang Chí Trung bình tĩnh lại gần, ông trình trọng nói: “Thành gia lập nghiệp, muốn lập nghiệp thì phải xây dựng tổ ấm trước, điều này sẽ tốt cho đường sự nghiệp của mày. Mày nhìn mấy đứa tở phỏ trong đoàn của mày xem, đứa nào mà chưa lập gia đình?! Mày đã ba mươi hai tuổi rồi, lúc ba mày tám tuổi này thì mày đã cầm súng chạy nhong nhong rồi”

“Thời của ba khác, thời của con khác. Bây giờ bốn mươi tuổi kết hôn vẫn chưa muộn, đàn ông càng già càng giá trị”

Lâm Thái m nháy mắt liên tục ra hiệu Giang Hạo đừng chống đối ba mình nữa: “Đều có lý, đều có lý cả...” Tính cách của chồng và con trai đều rất nóng nảy, mỗi lần cãi nhau như thể sao Hỏa đụng Trái đất, bà chỉ có thể làm dịu bầu không khí xuống.

“Ông xã, ông bình tĩnh nói chuyện, có gì đâu mà vội...?! Con trai, ba con nói đúng đấy, cưới một người vợ hiền sẽ giúp ích cho con đường sự nghiệp sau này. Điều kiện cơ bản đánh giá cho con lên chức chính là tình trạng hôn nhân của con, con tìm hiểu Kỳ San San thử xem, đây là con gái rượu của bác Kỳ, anh trai Kỳ Thẩm của con bé làm

quân đội giống con, chức vị cũng không thấp. Bác Kỳ là lãnh đạo về hưu của Hiệp hội, gia đình gia giáo, mẹ chọn tới chọn lui vẫn cứ thấy Kỳ San San rất xứng với con. Gặp mặt thử đi, chắc chắn con sẽ thích con bé”

Giang Hạo nói: “Mẹ, lần nào mẹ cũng nói giống hệt nhau, cô nào cũng phù hợp như thế thì con cưới hết về là được

rồi.”

Giang Chí Trung quát: “Thằng mất dạy, sao mày dám nói chuyện với mẹ mày như vậy hả, đừng tưởng đạt được dăm ba cái thành tích ở quân đội thì mày chả cần biết lớn nhỏ là gì, tởi nay mày phải đi, đã hẹn xong cả rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Anh trai tử tình

Giang Hạo nén giận, cố gắng bình tĩnh nói: “Buổi diễn tập thực chiến vừa kết thúc, ngày mai con còn phải tham dự Đại hội Tổng kết, tối nay phải viết báo cáo” Nói xong, anh bỏ đi lên lầu hai.

“Đừng có nói láo, mai là cuối tuần thì ai lại mở Đại hội Tổng kết, chưa nói chuyện xong thì mày chỉ biết chạy chạy, mày xuống đây cho tao! Khụ khụ khụ, khụ khụ...”

Giang Chí Trung vỗ vỗ ngực từ từ ngồi xuống, ông từng bị địch bắn trúng ngực khi thực hiện nhiệm vụ ở biên giới. Ông dùng tính mạng của mình để bảo vệ cho hòa bình của Tổ quốc, viên đạn đó cũng là niềm vinh dự cao nhất minh chứng cho những năm tháng tham gia chiến đấu, đồng thời cũng là phát sóng kết thúc quá trình hoạt động ở quân đội của ông.

Bây giờ, bắt đầu đi ông mới phải xin nghỉ hưu sớm. Ông biết mình sống không thọ, ước muốn duy nhất của ông chính là nhìn thấy Giang Hạo có thể thành gia lập nghiệp trong một ngày không xa, sau đó toàn tâm toàn ý đền đáp công ơn cho Tổ quốc. Thế nhưng, Giang Hạo luôn không hài lòng với những cô gái mà hai vợ chồng ông đã chọn lựa cẩn thận.

Lâm Thái m nói: “Ôi trời ông xã à, ông đừng vội, ông không thể nóng nảy được, không tốt cho sức khỏe của ông, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Giang Chí Trung nhìn vợ, ánh mắt óng ngập tràn nỗi âu lo, ông nói: “Aizz, bà xem thằng con của chúng ta có phải vẫn canh cánh chuyện trước đây hay không? Năm năm, đã năm năm rồi, chẳng lẽ nó có vấn đề gì đó?”

“Vấn đề gì?” Lúc đầu Lâm Thái m không để ý gì cả, nhưng nghe chồng nhắc, bà đột nhiên trợn tròn: “À, lão trọc đầu, ý của ông là... Trời ạ, gia đình của chúng ta không thể xảy ra vụ bê bối mất hết thuần phong mỹ tục như vậy được”

Ngay lập tức, hai ông bà già rơi vào trạng thái sợ hãi vô cùng.

Chỉ vài ngày trước, một chiến hữu của Giang Hạo gặp chuyện. Đứa bạn của con trai ông bà vừa ôm một người vừa uống rượu trong quán bar, uống say đến nỗi gây ra chuyện lớn. Chuyện này trở thành tin tức nóng hổi nhất được chiếu trong chương trình thời sự. Vấn đề là cậu ta ôm một người đàn ông! Bây giờ lối sống của xã hội đã phóng khoáng hơn trước, bắt kì chuyện lạ lùng khác thường nào cũng đều có thể xuất hiện được.

Chuyện đó gây xôn xao trong giới của họ như là một vụ bê bối.

Đã năm năm rồi, bên cạnh Giang Hạo chưa từng xuất hiện bóng dáng của phái nữ. Khó khăn lắm anh mới về sống

thủ đô, gia đình sắp xếp xem mắt giúp mà anh lại tỏ thái độ bài xích như vậy, tại sao một người đàn ông trưởng thành lại không thích tìm vợ chứ?!

Lâm Thái m an ủi chồng: “Ông xã, ông yên tâm, tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với con trai.”

Nếu sớm biết tin Cảnh Thượng về nhà vào hôm nay, Kiều Tâm Duy tình nguyện đi hẹn hò với Giang Hạo.

Đáng tiếc là đã quá muộn rồi.

“Leng keng Chuông cửa vang lên.

“Tôi đây” Kiều Tâm Duy Xoa xoa tay chạy đi mở cửa, cửa vừa mở ra, hình ảnh Cảnh Thượng đang kéo hai vali lớn và hai cái balo nặng trĩu đứng trước cửa nhà đập ngay vào mắt cô.

Cảnh Thượng ăn mặc rất thoải mái, áo len hở cổ màu trắng xanh đan xen và thun trắng ở trong, quần jeans rộng nhưng vừa người. Ánh mắt của anh còn đọng về một mối, mái tóc ngắn hơn trước đây rất nhiều, kiểu tóc này càng làm gương mặt anh trẻ trung và anh tuấn hơn.

“Anh, anh... phải dọn nhà à?”

“Ừ, chuyển về đây ở” Tay trái tay phải của anh xách túi vào thẳng trong: “Đừng lo, giúp anh kéo vali vào là được.”

“À, vâng”

Ba tháng trước, Cảnh Thượng và ba của anh - Cảnh Trí Thành cãi nhau một trận rất lớn, sau đó anh chuyển ra ngoài sống. Tâm Duy đã không gặp Cảnh Thượng trong một khoảng thời gian khá dài. Hôm nay anh đột ngột chuyển về khiến cô hơi ngạc nhiên. Cô có thể đoán được phần nào lý do hai cha con cãi nhau, thế nhưng cô không dám kiểm tra suy đoán của mình.

“Mẹ, con về rồi” Cảnh Thượng cất hành lý vào phòng mình, sau đó ra ngoài rất nhanh: “Mẹ, có chuyện gì để con giúp mẹ làm một tay không?” Vừa nói, anh vừa kéo tay áo lên, cầm rễ rau trên bàn đi rửa.

“Bỏ xuống bỏ xuống, mới về nhà thì mau nghỉ ngơi đi, mẹ làm một chút là xong

“Con giúp mẹ làm nhanh hơn.”

“Không giúp, con lo cho mình đi, ba con đi câu cá về ngay đó”

Cảnh Thượng bị Hạng Linh đuổi đi. Từ trước đến giờ, anh đều rất hiếu thuận và tôn trọng cha mẹ, dù đó chỉ là mẹ kế của mình. Anh chính là đứa con trai ngoan ngoãn, mẫu đàn ông giỏi giang mà hàng xóm và đồng nghiệp vừa gặp đã khen.

Lúc anh chưa học đúng, mẹ ruột bất hạnh qua đời, Cảnh Trí Thành vừa vào vai cha, vừa đóng vai mẹ nuôi dạy anh khôn lớn. Khi anh bước qua tuổi mười tám, Cảnh Trí Thành mới tái hôn, mẹ kế Hạng Linh vừa dịu dàng vừa hiền lành nên anh nhanh chóng chấp nhận và thích nghi với gia đình mới này.

Cảnh Thượng vào toilet, thấy đầu Kiều Tâm Duy ướt đẫm mồ hôi, anh giật lấy cây lau nhà trong tay cô, nói: “Việc còn lại để anh làm giúp em”

“Không cần đâu... ai da” Chiếc cán dài của cây lau nhà đập “bốp” vì Kiều Tâm Duy cúi người vừa nhanh vừa mạnh nên trán và xương lồng ngực của cô bắt đầu đập trung vào cán. Đau quá! Có cần răng nhấm mất chịu đựng.

Cảnh Thượng quỳnh lên, anh đưa một tay giữ chặt gáy cổ, tay khác xoa xoa trán: “Em đừng vội thế chứ, thật bất cần quá... Em đừng nhúc nhích”

Đứng gần sát Cảnh Thượng khiến cô trở nên căng thẳng hơn: “Anh, không sao đâu.”

“Gi mà không sao đâu, sung lên rồi đây này” Về lo lắng hiện rất rõ trên gương mặt của Cảnh Thượng, sự vội vàng đó hoàn toàn vượt quá tình cảm giữa anh trai và em gái.

Kiều Tâm Duy cuống cuống đẩy tay anh ra, sau đó cô lui lại đột ngột tạo khoảng cách an toàn với Cảnh Thượng: “Anh, em không có chuyện gì thật mà”

Gương mặt lo lắng quan tâm của Cảnh Thượng hiện lên về đau đớn. Trong thời gian rời nhà ba tháng, anh đã bình tĩnh lại và hiểu rất rõ một chuyện, anh biết lòng mình đang khao khát điều gì.

“Tâm Duy, có một chuyện anh đã giấu trong lòng từ rất lâu rồi. Chờ đợi nhiều năm như thế, cuối cùng anh cũng có cơ hội để nói với em. Anh không muốn làm anh trai em, anh muốn cưới em, chăm sóc cho em thật tốt”

Một lời tỏ tình luôn cần phải có sự dũng cảm, đồng thời cũng yêu cầu một sự thúc đẩy nhỏ. Cảnh Thượng nói một lời tiếng lòng của mình làm Kiều Tâm Duy không kịp cân nhắc.

“Anh, anh nói gì vậy, chúng ta là anh trai em gái, chuyện này hoàn toàn không thể nào”

“Anh đã hỏi người bạn làm luật sư rồi, cậu ấy nói quan hệ của chúng ta vẫn có thể kết hôn. Mặc dù ba phản đối quyết liệt, nhưng nếu hai chúng ta cùng nhau cố gắng thì chắc chắn sẽ thuyết phục được ông ấy”

Ngay lúc đó, Hạng Linh kinh ngạc đứng ở cửa, nghe thấy lời của Cảnh Thượng, bà cau mày nói: “Các con đừng làm chuyện hoang đường đó, Cảnh Thượng, đừng có chấp như thế, mẹ luôn nghĩ con là con trai ruột của mình. Nếu con kết hôn với Tâm Duy, gia đình chúng ta sẽ tan vỡ... Tâm Duy?” Bà nghi ngờ nhìn con gái mình.

Kiều Tâm Duy sững sờ đến nỗi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đầu cổ rối như tơ vò. Quả nhiên, mối nghi ngờ đã được xác nhận, chuyện cô lo lắng bồn chồn không yên đã trở thành sự thật ngay trước mắt. Cô lắc đầu, bảo đảm với mẹ cô: “Mẹ, con chắc chắn là không, con chỉ xem anh ấy là anh trai mình”

“Tâm Duy...” Cảnh Thượng đau đớn vô cùng.

“Anh, anh đừng như vậy, em sẽ coi như anh chưa nói gì cả” Kiều Tâm Duy quả quyết nói: “Em đã có đối tượng hẹn hò rồi, em quen anh ấy lúc đi xem mắt, mặc dù bọn em chưa xác định quan hệ rõ ràng nhưng lại hợp nhau lắm”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cuộc hẹn hò đầu tiên đầy lúng túng

Tuy nhiên, Cảnh Thượng lại không tin lời Kiều Tâm Duy, vì anh biết những cuộc xem mắt của cô đều không thành công, thế nên mới quyết định chính thức tỏ tình với cô.

Nhiều năm đằng đẳng trôi, anh lẳng lặng nhìn Kiều Tâm Duy từ từ lớn lên, nhìn cô bắt đầu biết yêu, tốt nghiệp và đi làm, chôn chặt tình cảm của mình dưới đáy lòng. Ban đầu, anh định lập gia đình sau khi Kiều Tâm Duy kết hôn, nếu Kỷ Tiểu Hải không đột ngột phản bội cô, có lẽ anh mãi mãi sẽ giấu giếm tình cảm của mình.

Thời gian cổ vừa chia tay, dường như đêm nào anh cũng thấy Kiều Tâm Duy thầm khóc nức ở một góc ngoài ban công, thế nhưng ban ngày, cô vẫn xốc lại tinh thần đi làm như bình

thường. Tâm Duy mỉm cười nói với mọi người rằng mình không sao, nhưng anh biết lòng cô đang rĩ máu.

Không ai hiểu con bằng cha, Cảnh Trí Thành nhanh chóng nhận ra tình cảm của Cảnh Thượng. Lời cảnh cáo đầy nghiêm khắc của ba giúp anh hiểu rằng, mình không thể mơ mộng bất kì tình cảm nào với Tâm Duy cả, bởi anh và cô là anh em.

Đó là nguyên nhân khiến hai cha con cãi nhau một trận to.

“Tâm Duy, đừng lừa anh, anh hiểu em rất rõ, em không thể hẹn hò với một người xa lạ được” Cảnh Thượng nói chắc nịch.

Kiểu Tâm Duy lắc đầu, gương mặt cổ thờ ơ như thể không hề có chuyện đó: “Không có gì là không thể, con người ai cũng thay đổi cả” Đối diện với sự nghi ngờ của mẹ và anh trai, cô nói chắc chắn: “Anh ấy hẹn con ăn cơm vào ngày mai, nhân tiện muốn một câu trả lời cụ thể từ phía con, con đã nghĩ kĩ rồi, con chấp nhận”

Hạng Linh và Cảnh Thượng đồng thanh hỏi một câu: “Cậu ta là ai?”

Kiểu Tâm Duy giải thích: “Là bạn nói khổ của chồng đồng nghiệp con, là một người lính. Trước đây anh ấy ở nước ngoài vài năm, bây giờ đã về sống ở thủ đô” Lời đã nói ra không thể rút lại, nếu đã lỡ bịa rồi thì phải bịa cho đúng, nhưng sự hiểu biết của cô về Giang Hạo cũng chỉ có chút đó thôi.

Ngay lúc đó, chốt cửa mở ra, Cảnh Trí Thành vừa hát nghêu ngao vừa đi vào nhà nói: “Hôm nay anh hốt được rất nhiều chiến lợi phẩm, câu được cả một thùng cá đầy, tất cả đều là cá lớn đấy”

Cuối cùng, tình cảnh lúng túng này cũng kết thúc.

Giang Hạo đang vắn vỏi hoa sen định tắm rửa thì nghe thấy chuông điện thoại vang lên ở ngoài. Anh vội quần khăn tắm bên hông rồi ra khỏi phòng tắm.

Anh cầm di động lên, khi thấy chữ “Kiểu” hiện lên trên màn hình điện thoại, anh vừa cười vừa nghĩ thầm: Biết ngay là mảnh khốc của cô mà, không vờ vịt với tôi nữa à?

“A lô, ai vậy?” Anh cố ý nói.

“A lô, là Giang Hạo đúng không, tôi họ Kiểu”

“Ai đó?” Anh tiếp tục cố ý.

“Kiểu Tâm Duy

“A.” Thì ra tên đầy đủ của cô là như thế: “Có chuyện gì không?”

“Thế này... Ngại quá, quả thật tối nay tôi có chút chuyện trong nhà không hẹn với anh được, nên ngày mai được không, ngày mai anh có rảnh không?”

Giang Hạo có cảm giác như mình vừa ghi được một bàn thắng, là một chi huy, nếu anh không có khả năng nhận ra năng lực của binh sĩ, không biết cách lãnh đạo họ, cũng như không thể phân tích tình hình trận chiến thì làm sao có thể đánh thắng được chứ?! Cô gái tên Kiểu Tâm Duy này thật thú vị, chơi trò “dục cảm cổ túng”* với anh ư, đúng là một người phụ nữ thông minh, chà chà!

(*) Dục cảm cổ túng: một trong 36 kế, có nghĩa là “Muốn bắt phải thả”. Thời Tam Quốc, Mạnh Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cảm thất túng, tiết 8) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cưỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.

Tuy nhiên, anh thích phụ nữ tự cho mình thông minh, đặc biệt là loại phụ nữ tự cho mình thông minh bị anh nhìn thấu. Ở cùng với loại phụ nữ này, ít nhất cuộc sống của anh sẽ không thiếu những điều thú vị.

“Ngày mai tôi rảnh, sau đó thì sao?” Nếu có thích đóng kịch, thì anh cũng đành giả vờ giả vịt lại vậy.

“Vậy trưa mai chúng ta hẹn nhau cùng ăn một bữa, để tôi nghỉ địa điểm rồi báo anh sau”

“Được.”

Cúp điện thoại, Giang Hạo tỏ ra rất hài lòng, anh biết ngay là nếu bán thân ra mặt thì sẽ không có người phụ nữ nào có thể từ chối được mà. Còn đối với Kiểu Tâm Duy, cô cảm thấy đây là một việc cực kỳ bất đắc dĩ, thậm chí là bất lực. Trời ơi, sao lại có một thằng cha ngạo mạn như vậy chứ, rõ ràng anh ta biết người gọi là cố, biết rõ là cô muốn hẹn gấp, thế mà anh ta còn giả vờ là không biết, chắc chắn là cố ý đây. Thằng cha này không những ngạo mạn mà còn thù dai nữa, cực cực kỳ thù dai luôn!

Kiểu Tâm Duy ngã mình xuống giường, nếu Cảnh Thượng không đột ngột về nhà, nếu có của cô không giới thiệu mấy tên cực phẩm cho cô xem mắt, thì cô sẽ chẳng thèm nghĩ tới gã kiêu căng Giang Hạo này đâu. Thời thì tới đâu hay tới đó vậy.

Nhà hàng Tây thì quá trang trọng, nhà hàng Trung Quốc thì lại nghiêm túc, cửa hàng ăn nhanh thì bình thường, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô quyết định đi ăn lẩu.

Lí do quan trọng nhất là người trong tiệm lẩu khá đông nên chỉ số an toàn cao.

Lần thứ hai gặp Giang Hạo là trước cửa tiệm lẩu náo nhiệt, Kiểu Tâm Duy phải gật gù chấp nhận rằng nhan sắc của gã này đúng là không tệ, ngay cả gu ăn mặc cũng không thể nào bắt bẻ được. Bộ comple xám tro với thiết kế đơn giản nhưng lại rất hài hòa với vẻ lạnh lùng của anh ta, bên trong là áo sơ mi trắng với một khuy áo để mở, trông không nghiêm túc quá mức giữa quán lẩu bình thường này.

Giữa không gian ồn ào và xô bồ, vẻ bề ngoài cao lớn và đẹp trai của Giang Hạo nhanh chóng biến thành một điểm nhấn nổi bật trong mắt mọi người, thậm chí có khoảng vài giây không gian lại trở nên yên tĩnh lạ lùng.

“Hắt xì?” Kiểu Tâm Duy chưa kịp thốt lên lời chào thì tiếng hắt hơi đã thay cô thu hút sự chú ý của anh, anh cất bước về phía cô.

“Tối qua tôi cảm lạnh, sáng nay vừa thức dậy thì thấy mình bị cảm nhẹ” Kiểu Tâm Duy vội vàng giải thích, chuyện này cũng mất mặt quá.

Giang Hạo hơi nhếch môi, sau đó ngồi xuống ghế: “Bị cảm đi ăn lẩu, đúng là sáng suốt.”

“...” Kiểu Tâm Duy không biết anh ta đang khen hay là xiên xỏ mình nữa. Trong phút chốc, cô không biết nên nói gì để đáp lại.

Sau đó, hai người gọi món, món được mang tới, chấm lửa, bắt nồi lẩu lên. Suốt cả quá trình, hai người không hề nói một câu nào với nhau.

Kiều Tâm Duy cảm thấy rất may mắn vì tiệm lẩu này đúng là lựa chọn chính xác của cô, nếu không thì ăn làm sao được khi ngồi đối diện một khối băng cơ chứ?!

Giang Hạo quan sát cẩn thận, cô khác với những tiểu thư khuê các anh thường xuyên gặp mặt rất nhiều. So sánh với các cô gái đó, cô tự nhiên và chân thực hơn. Gương mặt cô rất xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt trông rất có thần, thật khó thấy điều này ở những cô gái khác. Cách ăn mặc của cô khá bình thường, nhưng không sao, phong cách có thể dần dần thay đổi. Về tính cách thì bây giờ anh biết không nhiều lắm, nhưng ít ra cũng không phải kiểu tệ ngắt.

Càng ngồi càng không thoải mái, Kiều Tâm Duy rốt cuộc cũng gọi lên một chủ đề: “Hôm qua ngại quá, vì hơn nửa tháng rồi nên tôi không nhớ ra đó là anh” Cô thà nói chuyện tào lao còn hơn ngồi nhìn nhau trân trân như khi nãy: “Hơn nữa, buổi gặp mặt hôm đó cũng chẳng tốt đẹp lắm, nên tôi khá bất ngờ khi nhận được điện thoại của anh”

Giang Hạo nói như thật: “Ngày ngày hôm sau tôi phải đến tỉnh khác, hôm qua mới về lại thủ đô, công việc của tôi khá đặc biệt, trong lúc thực hiện nhiệm vụ không thể liên lạc với người khác được.”

“À, thì ra là như vậy... Nghe Vãn Thanh nói chức của anh khá cao, là cao cỡ nào? Ý tôi là anh quản lý bao nhiêu người ấy? Nhiệm vụ của các anh là gì?” Kiều Tâm Duy tò mò hỏi.

Tuy nhiên, Giang Hạo lạnh lùng trả lời: “Cô không nên hỏi những vấn đề này, dù cô có hỏi, tôi cũng không trả lời được.”

“...” Anh trai quân nhân thật nghiêm túc, nói cái gì cũng nghiêm nghị như thế, thật khó bắt chuyện, cố gượng cười nói: “Ha ha, được thôi... Lẩu sôi, ăn được rồi”

Nói xong, Kiều Tâm Duy vội mở nắp ra, một làn khói nóng mang theo hơi cay xộc thẳng vào mũi khiến cô nhin không được phải hắt hơi, làm nước mũi bay thẳng vào nồi nước lẩu.

Trong nháy mắt, hai người như hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ra uy hay thăm dò

Kiều Tâm Duy thả nắp nồi xuống, cô bịt miệng và mũi lại theo bản năng. Cô nhú mày thật chặt, nảo nề vô cùng, thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Giang Hạo lịch sự đưa một tờ giấy tới, hỏi: “Ăn lẩu nữa không?”

“Cảm ơn... Không ăn nữa” Cái này còn có thể ăn được à, dù anh có ý tốt nhưng tôi cũng không có ý định đó đâu.

“À, vậy thì để đó đi” Giang Hạo vẫy tay với phục vụ đứng gần đó: “Tính tiền”

Quán lẩu này nổi tiếng về phong cách phục vụ tốt, cho nên khi thấy đồ ăn còn nguyên mà khách hàng đã tính tiền, nhân viên phục vụ thắc mắc: “Không biết tiền sinh và tiểu thư đây không hài lòng về điều gì ở cửa hàng chúng tôi? Xin hãy nói thẳng ra, chúng tôi chắc chắn sẽ thay đổi”

Kiều Tâm Duy quỳnh lên, cô nào có mặt mũi gì để giải thích chứ. Cô lấy khăn lau nước mũi, đầu cúi gằm xuống.

“Không có điều gì không hài lòng cả, chỉ là chúng tôi có chuyện gấp phải đi” Giang Hạo kịp thời xua đi sự xấu hổ lúc đó, đồng thời anh lấy hai tờ tiền đưa cho nhân viên phục vụ và nói: “Cảm ơn ly cà phê hôm trước của cô, lần này để tôi trả tiền”

Kiều Tâm Duy không thể phản bác được lời nào, không thể trách sự kiêu căng của anh ta, vì chuyện xấu hổ này là do cô gây ra.

“Còn dư lại là tiền tip, không cần trả lại”

Nhận tiền rồi, nhân viên phục vụ mỉm cười cúi đầu nói: “Vâng, tiền sinh và tiểu thư đi thông thả

Vừa đứng dậy, Kiều Tâm Duy cảm thấy bụng của mình nhói lên. Nguy rồi, chắc là do cô uống quá nhiều trà đá lúc chờ Giang Hạo đến rồi: “Ngại quá, tôi muốn đi vệ sinh”

Giang Hạo hơi cau mày, cô nàng này đúng là phiền phức. Vừa đứng lên, anh lại ngồi xuống: “Được rồi, tôi ngồi đây đợi cô” Anh không muốn đứng ở trước toilet hay cửa quán lẩu chờ đâu.

Kiều Tâm Duy ôm bụng vội vã chạy về phía toilet, vừa trách vừa an ủi bản thân: Aiz, trông như con hề vậy, nhưng chị đây không quan tâm, dù sao cũng chỉ gặp mặt một lần thôi, chẳng có lần tiếp theo đâu.

Nhưng cô không ngờ được rằng, cơn đau bụng này không phải là do uống nhiều trà đá bị tiêu chảy mà là “bà di ghê” ghé thăm mỗi tháng một lần. Càng đáng lòng hơn, cô lại không mang theo băng vệ sinh, khăn giấy trong túi xách cũng chẳng còn bao nhiêu sau khi chấm nước mắt nước mũi quá nhiều vì bị cảm lạnh.

Trời đất, có cần trên người như thế không hả!

“Có ai không? Bên ngoài có ai không?” Cô đành phải ra tín hiệu cầu cứu.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng bên ngoài cũng có tiếng vang lên, có người đi vào rồi, cô kêu cứu như thể nắm được một cọng cỏ cứu mạng: “Tiểu thư, có thể giúp tôi một chuyện được không?”

“Chuyện gì thế?”

Nghe giọng nói thì có vẻ đây là một cô gái trẻ, vậy thì dễ rồi, cô nói: “Tôi đến tháng, cô có đem theo cái kia không?”

Cô gái lác đầu trả lời: “Tôi không đem... Nhưng bạn tôi có, cô chờ chút, để tôi đi lấy”

“A tốt quá, cảm ơn cô nhiều lắm” Thật sự là biết ơn đến nỗi rơi nước mắt mà, cuộc đời này vẫn còn có nhiều người tốt.

Chỉ chốc lát sau, cô gái quay lại với miếng băng vệ sinh, đồng thời mang theo một tin tức như sấm sét giữa trời quang cho Kiều Tâm Duyệt: “Bạn trai cô ưà nhìn thật đấy, trông vừa trưởng thành vừa uy nghiêm. Anh ấy sốt ruột đến nỗi muốn tới đây thử xem, tôi nói rằng cô không sao, chỉ là tới tháng nhưng không mang theo cái kia thôi.”

“...” Kiều Tâm Duyệt thẳm gào thét: Tôi có thể trốn luôn trong này không? Có thể không, có thể không, có thể không? Quán này có cửa sau không, tôi muốn ra ngoài!

Những ngày sương mù giăng đầy khắp nẻo khiến cho thời tiết thoáng đãng như hôm nay trở nên quý giá vô cùng, cô ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh ngắt và rất ít mây, những tấm kính pha lê phủ khắp cao ốc Empire State biến nó trở thành một tấm gương lớn phản chiếu màu xanh thẳm của bầu trời. Nếu không nhìn kĩ, người ta sẽ dễ lầm rằng cao ốc Empire State đang ẩn mình ở đầu đó.

Sau khi rời quán lẩu, lúc đầu Tâm Duyệt tưởng hai người sẽ chia nhau hai ngả từ đó, không ngờ Giang Hạo lại đặt một nhà hàng khác, ngay trong cao ốc Empire State ở đối diện quán lẩu.

Cao ốc Empire State là địa điểm mà những người dân bình thường chỉ có thể ngắm nhìn mà thôi.

“Thủ trưởng Giang, vị trí của ngài đã sắp xếp xong xuôi, vẫn là chỗ cũ, mời ngài đi theo tôi” Đứng là nhân viên phục vụ cao cấp, ăn mặc còn trang trọng hơn cả mấy sếp lớn ở Tập đoàn Viễn Đại.

Kiều Tâm Duyệt đi bên cạnh Giang Hạo vào trong, đập vào mắt cô là sự tráng lệ nguy nga rợp trời. Đây là một nhà hàng lâu đời nổi tiếng gần xa, ngay cả đồ trang trí trong góc cũng là những món đồ cổ quý giá.

Theo như cô biết, ở nhà hàng này, không phải là khách hàng chọn phòng ăn mà phòng ăn chọn khách hàng. Hơn nữa, dù khách hàng đã thông qua được màn sàng lọc thì cũng phải đặt phòng trước ít nhất mười ngày. Lúc làm sinh viên thực tập ở Viễn Đại, sếp của cô là Nguyên Tân đã đặt phòng trước ở đây để chúc mừng sinh nhật mẹ, thế nên cô mới biết quí tác đó.

Nhưng Giang Hạo lại có thể đến bất kì lúc nào.

Quán lẩu là cô chọn, mà chỗ này là Giang Hạo chọn, rất rõ ràng là Giang Hạo đang thị uy với cô, hoặc là thăm dò.

Giang Hạo sai từng bước dài, đôi khi anh khẽ liếc nhìn Kiều Tâm Duyệt đang đi bên cạnh. Một người phụ nữ, đặc biệt là cô gái có thể sẽ trở thành vợ tương lai của anh, ngoại trừ tính cách thú vị thì cần phải có một vài phẩm chất được giáo dục cơ bản.

Dường như nhờ đi xem mắt nhiều lần, Kiều Tâm Duyệt đã có vài kinh nghiệm. Dù Giang Hạo không nói nhiều lắm, nhưng cô biết lúc này anh ta đang quan sát mình.

“Anh thường đến đây à?”

Giang Hạo khẽ nhún mày nói: “Mỗi lần xem mắt tôi đều chọn ở đây nên khá quen thuộc, không có gì đặc biệt đâu, tôi thích sự yên tĩnh ở đây

Kiều Tâm Duyệt là kiểu người phóng khoáng nên thoải mái nói: “Thật à, ngược lại thì tôi thích những nơi náo nhiệt một chút. Đi xem mắt vốn dĩ là một chuyện rất nghiêm túc, không gian càng yên tĩnh thì chẳng phải càng nghiêm túc hơn à? Cần gì phải thế chứ, chỉ là xem mắt thôi, cũng không phải là uống rượu trước khi chết”

Gương mặt luôn bình tĩnh của Giang Hạo chợt lộ ra vẻ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên có người phản bác mình bằng những lời vòng vo như thế, anh mỉm cười nói: “Đừng hiểu lầm, tôi không ghét quán lẩu, nếu không phải cô... tôi nghĩ chúng ta đã có thể ăn no rồi”

Kiều Tâm Duyệt sùng sốt, cô không ngờ một người uy nghiêm như anh có thể nở nụ cười quyến rũ như vậy. Thì ra anh ta cũng có thể cười và nói bằng chất giọng dịu dàng như thế. Cô cũng mỉm cười theo, gương mặt bày tỏ một sự xin lỗi chân thành và xấu hổ: “Rất xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Nụ cười này mang đến sự cởi mở giữa hai người xa lạ.

“Hắn là cô nên cười nhiều một chút, lúc cô cười trông đẹp hơn khi xụ mặt rất nhiều.”

Câu nói đó có tác dụng với Kiều Tâm Duyệt, phụ nữ lúc nào cũng thích nghe người khác khen ngợi mà: “Ha ha, đúng vậy nhỉ?”

Đến phòng, Giang Hạo rất lịch sự chủ động kéo ghế: “Cô Kiều, mời ngồi.”

Tâm Duyệt nói cảm ơn, sau đó đặt túi xách một bên rồi tự nhiên hào phóng ngồi xuống. Dù ở hoàn cảnh nào, cô sẽ không tự hạ thấp bản thân mình vì người khác có thân phận cao hơn, tất nhiên, cô cũng không ngạo mạn khi đối diện với người có thân phận thấp hơn mình. Không kiêu ngạo, không tự ti chính là quy tắc làm người của cô.

Mà đây chính là đặc điểm thu hút Giang Hạo nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp một lần mắng một lần

Xem mắt, nói thẳng ra là hai đứa ế cùng nhau cố gắng chịu đựng đến nơi gặp mặt, chọn qua chọn lại, cặp nào ưà nhau thì đó là một đối thành công.

Vậy nên, khi Kiều Tâm Duyệt kể lại chuyện hôm qua cho Vân Thanh nghe, không biết cô nàng đã sung sướng biết bao nhiêu.

“Thật à? Trùng hợp thế, Kiều Tâm Duyệt ơ Kiều Tâm Duyệt, chuyện này chỉ có cậu làm được thôi, ha ha ha, buồn cười chết mất”

Ngay lập tức, Kiều Tâm Duyệt vội lấy tay che miệng Vân Thanh. “Suyt... nói nhỏ thôi, mọi người đang làm việc đó.”

Vân Thanh thờ chậm lại, nói: “Rồi rồi rồi, không cười nữa. Cậu nhìn xem, lần đầu cậu không nề mặt anh ta, lần thứ hai thì xảy ra chuyện xấu hổ như vậy mà anh ta cũng không cho cậu nhún nút, điều đó cho thấy Giang Hạo có ý với cậu”

Kiều Tâm Duyệt thờ ơ, khẽ nhún vai: “Điều này cho thấy anh ta rất phong độ, còn việc có đồng ý hay không lại là chuyện khác” Cô bất giác xoay bút trong tay, nhớ lại việc cực chẳng đã mới hẹn anh ta, ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi áy náy: “Nhưng mà, mình cảm thấy mình không phù hợp với anh ta.”

Vân Thanh châu đầu lại gần, trêu chọc nói: “Ái chà chà, sao thế có ỡ? Trước đây cô nói là người ta không hợp với cô, bây giờ sao lại đổi thành cô không hợp với người ta vậy? Một Kiều Tâm Duy luôn tràn đầy tự tin, sao lúc này lại thiếu tự tin thế chứ?”

“Đây không phải là thiếu tự tin, đây gọi là tự biết mình ở đâu, điều kiện của anh ta quá tốt, không có lý do gì lại chọn mình”

“Cậu không phải anh ta làm sao biết được anh ta không chọn cậu? Mình cảm thấy có hi vọng đấy chứ. Cậu nghĩ lại xem, xem mắt nhiều lần như thế cho thấy anh ta đang sốt ruột muốn kết hôn, mà tuổi anh ta cũng không còn nhỏ, kinh nghiệm xã hội nhiều, chắc chắn là có chính kiến riêng”

Nói thế cũng đúng, nhưng nhắc đến tuổi tác, Kiều Tâm Duy bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi Vân Thanh, Giang Hạo bao nhiêu tuổi?” Cô chỉ biết anh lớn tuổi hơn mình, nhưng cụ thể là bao nhiêu tuổi thì cô không biết.

“Giang Hạo và chồng của mình, và cả sếp Nguyễn của chúng ta nữa, ba người đó là bạn nói khó với nhau, chồng của mình ba mươi hai tuổi, Giang Hạo chắc xấp xỉ cỡ đó”

Kiều Tâm Duy không tỏ ra kinh ngạc, mặc dù bề ngoài của Giang Hạo trong không tới ba mươi, nhưng dựa theo hiểu biết và chức vị của anh thì cô có thể đoán được tuổi của anh cũng tầm tầm đó, khó trách anh ta vội vàng kết hôn như vậy.

Vân Thanh nhìn đồng hồ: “Aizz, sắp tới giờ nghỉ trưa rồi, mình đi toilet, cậu chờ chút, tí nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”

“Ừ, ok?”

Thời gian làm việc buổi sáng kết thúc, các đồng nghiệp nói nhau rời khỏi văn phòng.

Kiều Tâm Duy sắp xếp lại tài liệu, vừa đứng dậy, cô đã nghe thấy đồng nghiệp đứng trước mặt nói: “Này, đây không phải là Tiểu Hải à, lâu rồi không gặp, sao hôm nay rảnh đến công ty thế?”

Cô khẽ run, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất đột ngột xuất hiện ở công ty không hề báo trước, thế cho nên, cô đột ngột ngồi thụp xuống ghế.

Cô cúi đầu, tiện tay vớ lấy một tập hồ sơ giả vờ đọc, nhưng sự chú ý của cô vẫn tập trung bên ngoài. Cô nghe Kỳ Tiểu Hải trả lời: “Ừ, tôi hẹn Tổng Giám đốc Nguyễn có chút chuyện”

“Ừm, vậy cậu đi đi, khi nào có hẹn nhớ đến, đừng cắt liên lạc nha”

“Được, chắc chắn, chắc chắn rồi.”

Tình huống bất ngờ khiến cô trở tay không kịp. Cô chưa bao giờ thấp thòm như vậy, dù bản thân chẳng làm điều gì xấu xa, thế mà vẫn chột dạ đến nỗi đứng ngồi không yên. Gấp mặt ở phòng làm việc và tình cờ gặp nhau trên đường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tiếng bước chân dần đến gần hơn, những chuyện cô không muốn xảy ra thì đều xảy ra hết lần này đến lần khác. Kỳ Tiểu Hải dừng lại bên cạnh cô, anh ta cất lời chào: “Tâm Duy, đã lâu không gặp

Vốn từ ngữ thiếu thốn thế, ngưng sử dụng bốn chữ này mỗi lần gặp nhau đi ông ời.

Kiều Tâm Duy miễn cưỡng ngẩng đầu, Kỳ Tiểu Hải của hôm nay hoàn toàn khác biệt với Kỳ Tiểu Hải ở trước cổng bệnh viện ngày hôm đó. Hôm nay, anh ta ăn mặc sạch sẽ, tinh thần sáng láng, ngay cả khi nói chuyện thì miệng cũng nở nụ cười. Giấy phút đó, Kiều Tâm Duy chợt hoảng hốt, gương mặt cô yếu suốt bảy năm rông rã vẫn đẹp trai ngồi ngồi như vậy, cách nói chuyện và khí chất của anh dường như vẫn hết như ngày xưa.

Nhưng mà, thực tế đã lạnh lùng tát cho cô một bạt tại đau điếng, cũng nhói cả lòng.

“Cũng không lâu lắm đâu, đối với tôi mà nói, quãng thời gian đầy màu sắc gần đây cứ như nước chảy vậy, nhaoáng một cái đã qua” Lời của cô hơi cường điệu quá mức, vừa nói xong, cô đã nhanh chóng bổ sung: “Tôi đi ăn cơm, bạn quá”

Kỳ Tiểu Hải cười cười, nhưng nụ cười của anh ta trông có vẻ đau lòng, anh ta biết cô là một cô gái cứng cỏi.

Anh ta lui về sau một bước, nhưng khi Tâm Duy bước ngang qua, anh ta giữ tay cô lại: “Tâm Duy, xin lỗi em,

anh...”

“Đừng đụng vào tôi!” Kiều Tâm Duy hét tay anh ta ra theo bản năng, đồng thời cũng trừng trừng anh ta, cất giọng đầy hung hăng: “Tôi sợ bạn!”

“Ái u, tôi còn đang tự hỏi không biết vị nào mang chướng khí mù mịt vào văn phòng, thì ra là Kỳ Tổ trưởng đã từ chức của chúng ta” Vừa ra khỏi toilet, Vân Thanh đã nhìn thấy Kỳ Tiểu Hải, với cái tình bềnh vờ kể về của Vân Thanh thì sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?! “Kỳ tổ trưởng, nghe nói anh kết hôn rồi. Lúc tôi kết hôn anh có đưa tôi tiền mừng, chưa kể anh cũng đưa tiền mừng trong ngày đám cưới của Hồng Cương, Lý Kiện, Thẩm Anh Mỹ với cả quản lý Quách nữa. Sao tổ chức đám cưới mà anh không mời ai hết thế? Số tiền mừng này anh định bỏ hết à?”

Mặt Kỳ Tiểu Hải cứng đờ, anh ta xấu hổ vô cùng. Trong phòng này ai chẳng biết chuyện giữa anh ta và Tôn Dung Tuyền, anh ta còn mặt mũi nào để mời khách chứ?

Vân Thanh hùng hùng hổ hổ đến gần: “Anh sống cũng khó khăn nhỉ, cả nhà ba người đều do anh nuôi sống, đợi đến lúc đứa trẻ ra đời cái gì cũng phải dùng tiền cả, tiền mừng của anh chắc chắn tôi phải trả rồi, không trả tôi thấy ngại lắm, người khác còn tưởng rằng tôi và chồng thích chiếm lợi của anh đấy” Vừa nói, Vân Thanh vừa cầm giấy bút trên bàn làm việc lên: “Ghi sổ tài khoản của anh vào đây đi, chiều nay tôi chuyển khoản tiền mừng cho anh”

Kỳ Tiểu Hải cười khan, trả lời: “Không cần đâu, thật sự không cần, chúng tôi không mở tiệc cũng không mời khách”

Vân Thanh điên lên, ném giấy bút xuống bàn: “Không mời khách thì gửi thiệp mời làm gì?!”

Kỳ Tiểu Hải sững sờ: “Cái gì?”

“Thiệp mời đồ chót chỉ gửi cho mỗi mình Tâm Duy, các người định khoe mẽ cái gì hả, một đứa cướp bạn trai của bạn thân, một đứa thì lên giường với bạn thân của bạn gái, các người đóng vai ác mà thích gây sự chú ý hả? Không biết xấu hổ à?!”

Vài đồng nghiệp vẫn đang say mê làm việc chưa đi ăn trưa đều ngồi lại xem trò vui.

Thế nhưng, giọng nói siêu lớn của Vân Thanh vẫn khiến Nguyễn Tấn đang ngồi trong phòng Tổng Giám đốc chú ý. Nguyễn Tấn mở cửa, thấy tình huống như vậy, anh không hỏi cũng biết chuyện gì đang diễn ra.

Kiều Tâm Duy thờ dài, chủ nghĩa bên vực lẽ phải của Văn Thanh chỉ làm cổ bối rối hơn mà thôi. Cô kéo Văn Thanh ra cửa: “Đừng nói nữa, loại người này có chuyện gì đáng để nói đâu, đi thôi, đừng khiến mình không vui”

Văn Thanh trừng mắt nhìn Kỳ Tiểu Hải: “Hừ, vẫn có mặt mũi đến công ty cơ đấy, sau này lựa lúc nào chị đây không có thì tới, nếu để chị đây thấy, gặp một lần chị chửi một lần.”

Kỳ Tiểu Hải cúi đầu như một con cún buồn bã, anh ta không thể nói lại dù chỉ một lời.

“Vào đi” Nguyễn Tấn nói.

“Ừ”

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lòng cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy

Đạo này thời tiết ở thủ đô hơi lạ, cả ngày trời nắng chói chang, trời xanh biếc, điểm xuyết một vài gợn mây trắng mỏng manh.

Chiều hôm ấy, vị trí của Văn Thanh luôn luôn trong tình trạng không người. Thỉnh thoảng Kiều Tâm Duy lại liếc nhìn về văn phòng của Tổng Giám đốc Nguyễn. Cô biết, Văn Thanh đang đi tìm hiểu về chuyện của Kỳ Tiểu Hải.

Cô muốn ngăn lại, nhưng rồi cũng không làm vậy.

Theo sự hiểu biết của cô về Kỳ Tiểu Hải, hẳn là anh ta sẽ không bao giờ đến Tập đoàn Viễn Đại nữa, bởi vì anh ta là một gã để ý sĩ diện cũng như bất kì tên đàn ông khác.

Lúc trước, khi chuyện kia lòi ra, anh ta và Tôn Dung Tuyền vội vội vàng vàng từ chức, thậm chí đến bây giờ, bọn họ cũng không mời một đồng nghiệp nào đến dự đám cưới. Từ việc này có thể thấy được anh ta muốn cắt đứt liên hệ với người ở công ty này, vì đồng nghiệp ở đây ai cũng biết chuyện xấu của anh ta và Tôn Dung Tuyền, bản thân anh ta cảm thấy thật đáng xấu hổ.

Nhưng tại sao hôm nay Kỳ Tiểu Hải lại đến công ty? Một khi đã tới công ty thì sẽ không tránh được việc chạm mặt mọi người, càng không thể tránh được chuyện bị một vài người vô duyên chỉ trích, đó không phải là phong cách của Kỳ Tiểu Hải.

“Này, mình về rồi nè” Văn Thanh vỗ vai Kiều Tâm Duy đang thả hồn lên tận mây xanh: “Chuyện cung muốn biết, chị đây đã nghe ngóng được rồi”

Kiều Tâm Duy cố gắng phủ nhận: “Mình không thèm quan tâm chuyện của Kỳ Tiểu Hải”

“Ôi dồi ôi, mình còn chưa nói gì, sao cậu biết là chuyện liên quan đến Kỳ Tiểu Hải? Rõ rồi nha, lòng của cậu có quỵ

>>

Văn Thanh vào công ty nhờ vào quan hệ của Trần Kính Nghiệp, Trần Kính Nghiệp và Nguyễn Tấn là thanh mai trúc mã, thế nên dù Nguyễn Tấn là Tổng Giám đốc nhưng vẫn coi Văn Thanh như chị dâu của mình. Vì vậy, trong quá trình Văn Thanh quấy rầy hỏi này hỏi kia, Nguyễn Tấn cũng không kín như bưng được. Thì ra, Kỳ Tiểu Hải đến nhờ anh viết thư đề cử.

Từ khi từ chức ở Viễn Đại, Tôn Dung Tuyền ở nhà dưỡng thai, tất cả chi phí ăn ở đều đè nặng lên vai Kỳ Tiểu Hải. Sau khi mất đi công việc lương cao, Kỳ Tiểu Hải phải tìm một công việc khác nhưng không được như ý, tiền lương không cao như trước.

Người tài năng ở thủ đô này nhiều vô số kể, thông thường, những vị trí của các nhân viên trong một công ty lớn luôn ở trạng thái bão hòa, nếu muốn có chức cao, hoặc là có quan hệ, hoặc là làm việc chăm chỉ ở công ty nhiều năm.

Nói thẳng ra, mục đích Kỳ Tiểu Hải đến công ty hôm nay chính là nhờ Nguyễn Tấn giới thiệu cho mình một công việc tốt.

Văn Thanh uống một hớp nước, hắng hắng giọng rồi tiếp tục lái nhai: “Mình còn tưởng Kỳ Tiểu Hải rất có ý chí chứ, nói đi là đi, xem ra chỉ được cái mồm là giỏi. Có câu như thế này, lòng cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, nếu không có tiền thì anh ta cũng chỉ là một con rùa rụt cổ thôi. Mà Nguyễn Tấn làm mình tức muốn chết, anh ấy đồng ý rồi, còn nói là năng lực làm việc của thằng cha kia khá tốt. Chị nhỏ nước bọt nhé, dù năng lực làm việc có mạnh đến đâu, thì thằng cha đó cũng chỉ là một kẻ mù mà thôi!”

Kiều Tâm Duy cắt ngang lời cô: “Được rồi, đừng nói nữa, mọi chuyện đã qua rồi”

Nhưng Văn Thanh cảm thấy nói rất sung sướng, cô vẫn hăng say: “Chính xác, thằng đó là đồ mù, cậu cũng là đồ ngốc. Lúc Tôn Dung Tuyền thất nghiệp, cậu giới thiệu cô ta vào công ty, cô ta gây lỗi thì cậu gánh giúp, cô ta không làm hết việc thì cậu ở lại tăng ca giúp, cô ta không có chỗ ở, cậu còn kéo cô ta đến ở chung với Kỳ Tiểu hải, sao cậu không vào ở luôn đi, sao không đến thăm một chút?! Mình nói cho cậu nghe, cậu ngốc quá, phải theo dõi đàn ông từng li từng tí một vào”

“Văn Thanh, cậu còn nói nữa thì mình tuyệt giao với cậu đấy”

Văn Thanh thờ phào: “Xí, mình nói xong rồi, nói ra cũng thoải mái hơn. Tâm Duy này, cậu xem xét Giang Hạo thật kĩ đi, điều kiện của anh ta là tìm nghìn người mới có một ở cái thủ đô này đây.”

“Ngừng, cậu còn nói nữa là mình giận đấy!”

Văn Thanh biết thời biết thế nên ngậm mồm lại, cô nàng đưa tay lên miệng làm động tác kéo khóa. Không nói không nói nữa, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không nói.

Chạng vạng tối, bầu trời phía Tây ngả sang màu vàng ảm áp, hoàng hôn đỏ rực như mê say chơi trò trốn tìm, lúc thì nấp sau những tòa nhà cao tầng, lúc thì lấp ló vào khoảng trống giữa hai tòa nhà, đẹp đến xao xuyến lòng.

Tan tâm, vừa bước qua cổng công ty, Kiều Tâm Duy đã thấy Cảnh Thương đang đứng phía xa xa. Cả người anh được ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ, một tay anh xách túi nhựa rất to, tay khác lại vẩy vẩy ra hiệu với cô, nâng chiều đồ xuống kéo dài bóng anh thành một vệt đen vô tận.

Kiều Tâm Duy chần chờ một lát, chỉ cất bước đi thôi cũng làm cô thấy khó khăn vô cùng.

“Anh, sao anh lại đến đây?”

Cảnh Thượng cười hiền hòa, nói: “Hôm nay mẹ bị trật eo nên anh tan làm sớm để mua đồ ăn, tiện đường ghé qua công ty em, nghĩ là em cũng tan tầm giờ này nên chờ em về nhà chung”

“Mẹ không sao chứ? Có bị nặng lắm không? Thật là, mẹ nên gọi cho em chứ, sao lại phiền anh thế kia?”

“Sao lại nói vậy, gọi cho anh cũng thế thôi, công ty anh gần chợ mà.”

Kiều Tâm Duy cười cười không nói, công ty Cảnh Thượng không hề gần đây, làm sao có thể tiện đường ghé qua chứ, nhưng cô sẽ không vạch trần điều đó.

Trước đây, hai người sống cùng nhau mười năm, cô chưa từng có cảm giác lạ lẫm thế này. Từ khi Cảnh Thượng về nhà, từ khi biết Cảnh Thượng có tình cảm đặc biệt với mình, cô luôn cảm thấy không được thoải mái như trước. Trong tàu điện ngầm đông đúc, người người chen chúc nhau, một tay Cảnh Thượng xách túi nhựa, tay khác che chở cho cô không bị người khác xô đẩy. Đôi khi ngực của anh dán vào lưng cô, mỗi lần như thế, cô cảm thấy mình như bị kim châm.

Quan hệ của hai người giống như bức tường cũ được phết một lớp sơn mới, mặt ngoài có vẻ đẹp dễ tinh tươm, nhưng vẫn không thể che giấu sự thật mục nát bên trong. Nhưng dù chỉ là vẻ yên ổn giả tạo, Kiều Tâm Duy vẫn cố gắng giữ gìn nó.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, là Giang Hạo gọi đến: “Đi ăn không? Tôi tiện đường ghé ngang công ty cô.”

“Tôi đang ở trên tàu điện ngầm” Lại là tiện đường ngang qua, đàn ông thích dùng lý do này lắm hả?

“À, vậy lần sau gặp”

“Ừ được, lần sau gặp”

Kiều Tâm Duy có thể cảm nhận được, Cảnh Thượng đang hốt hoảng nhìn chằm chằm màn hình di động của cô. Cô không biết anh có nghe thấy giọng nói của Giang Hạo không. Cúp điện thoại, cô nói với anh: “Là anh ấy, bạn trai em, thật là, muốn đến đón em cũng phải báo cho em biết trước chứ?”

Cảnh Thượng không thể phản bác được, lòng anh ế ẩm, gương mặt cũng khó chịu vô cùng: “Em đừng lừa anh nữa, em không hề có bạn trai”

Loa tàu điện ngầm bỗng nhiên vang lên, Tâm Duy chỉ thấy miệng anh động đập nhưng không thể nghe được gì. Cô khó hiểu nhìn anh: “Cái gì, anh, anh mới nói gì vậy? Em nghe không rõ

“Không có gì?”

“Phù” Kiều Tâm Duy thờ phào nhẹ nhõm.

Về nhà, trước thang máy đặt cái bảng ghi dòng “Đang bảo trì”. Không còn cách nào khác, họ đành phải leo thang bộ, may là nhà chỉ ở tầng ba.

Đến cửa chính, Cảnh Thượng không hề vội vàng lấy chìa khóa, cũng không nhấn chuông mà từ từ đặt túi nhựa xuống trước cửa.

Trong hành lang tĩnh lặng, cô có thể nghe thấy tiếng thở dài liên tiếp của Cảnh Thượng, trái tim bé nhỏ của cô khẽ run lên. Một ngày nay, cô cố gắng không ở một mình với Cảnh Thượng, bây giờ tình huống có lẽ không tốt lắm, cô nhanh chóng nhấn chuông cửa.

“Chờ một chút.” Cảnh Thượng nắm lấy tay cô: “Anh muốn hỏi em vài điều”

“Có gì vào trong rồi nói” Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng Cảnh Thượng dùng sức rất mạnh: “Buông ra, anh là anh trai của em”

Cấu nhắc nhở không khiến Cảnh Thượng dừng lại, không những thế còn chọc giận anh. Anh cười nhẹ nói: “Anh trai gì cơ, chúng ta vốn chẳng có quan hệ ruột thịt, Tâm Duy, em không có bạn trai, đừng lừa anh”

“Em không lừa anh, anh ấy vừa gọi điện cho em”

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết hôn chớp nhoáng

Cảnh Thượng cố ý hỏi: “Thế mời cậu ta về nhà dùng bữa cơm đi. Nếu có ý định quen nhau thì dẫn cậu ta về để kiểm tra, như vậy mới yên tâm được.”

Kiều Tâm Duy có hơi lo lắng, trước giờ Cảnh Thượng luôn dịu dàng có chừng mực, rất ít khi nóng vội như bây giờ, hôm nay anh rất kì lạ. Cô lo lắng bảo: “Còn sớm mà, bọn em mới quen nhau một thời gian thôi”

“Sớm gì mà sớm, em gái có người trong lòng, người làm anh như anh có thể không quan tâm à? Tâm Duy, em khó chịu cũng được, giận hờn cũng thế, nhưng đừng vì khiến anh buồn tay mà tìm bừa một người”

Giọng nói của Cảnh Thượng trở nên nóng nảy, gương mặt cũng dữ tợn hơn, Kiều Tâm Duy vội lắc đầu phủ định: “Em không có, em không có

“Tâm Duy, nhiều năm như thế mà em vẫn không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em à? Chẳng lẽ em chỉ có tình cảm anh em với anh thôi ư?”

“Anh, anh điên rồi, bỏ tay ra, anh làm em đau”

“Đừng gọi anh là anh, tại sao phải là anh của em chứ?” Nói xong, Cảnh Thượng giữ chặt tay kéo mạnh cô vào lòng, rồi anh nắn mặt cô lên, thừa lúc cô bất ngờ hôn lên môi.

Kiều Tâm Duy tròn tròn, hoàn toàn bị dọa cho ngơ ra, hôn anh trai mình cứ như nuốt phải miếng thịt sống vậy, kinh tởm vô cùng.

Đúng lúc này, Hạng Linh mở cửa phòng ra: “Cảnh Thượng, Tâm Duy, hai đứa làm cái gì đó hả?”

Cảnh Thượng thả tay Tâm Duy ra, Tâm Duy còn chưa kịp nói gì thì đã bị Hạng Linh tát cho một cái.

Có lẽ do dùng sức quá mức, vết thương trên eo của Hạng Linh bị trật, bà phải dựa vào cửa mới không để bị ngã. Nhưng con giận của bà vẫn không bị dập tắt, tay bà run run chỉ vào con gái mình: “Mày muốn làm mẹ tức chết à? Mẹ nuôi mày lớn đến chừng này mà mày còn không hiểu chuyện như vậy là sao? Mày... Mày làm mẹ tức chết mất!”

“Mẹ..” Hai người cùng đi tới đỡ Hạng Linh, Cảnh Thượng thẳng thắn: “Mẹ, không liên quan đến Tâm Duy, là con, con thích em ấy”

Nhưng Hạng Linh sao có thể trách nặng đứa con không phải ruột thịt là Cảnh Thượng chứ, bà chỉ có thể mắng con gái mình: “Nếu mày dám làm chuyện trời đất không dung này, mẹ sẽ xem như không có đứa con gái như mày!”

Kiều Tâm Duy lắc đầu, gò má đau đốn, cô quỳ xuống dưới chân mẹ mình, giọng yếu ớt: “Mẹ, con hoàn toàn không có chút tình cảm nam nữ nào với anh cả, nếu có...” Oan ức đau lòng biến thành những giọt nước mắt tuôn ra không ngừng: “Nếu có, thì cả đời con sẽ yêu phải loại người như Kỳ Tiểu Hải”

Cả nhà đều biết việc Kỳ Tiểu Hải phản bội khiến cô bị đã kích đến nhường nào, bởi vậy dùng cái chết để thể còn không nặng bằng lời thể này.

Hạng Linh nằm trên giường, Tâm Duy ngồi ở mép giường, còn Cảnh Thượng thì ngồi một mình ngoài phòng khách. Vốn tưởng chỉ có mỗi Cảnh Trí Thành phản đối, không ngờ ngay cả Hạng Linh cũng vậy. Trong chiến tranh, không sợ đối thủ mạnh như thần mà chỉ sợ phải chiến đấu một mình. Anh cảm thấy tương lai của mình tăm tối vô cùng.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, con hứa với mẹ là sẽ không có tình cảm nam nữ với Cảnh Thượng nữa.” Tâm Duy quỳ ở cạnh giường thể thốt.

Hạng Linh nắm tay con gái, nước mắt tuôn trào, ngoài giận ra, bà còn đau lòng vì con gái mình nữa: “Tâm Duy,

mẹ không cần nói tình hình nhà mình thì con cũng biết rồi đấy, miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, chúng ta không thể để người ta nói ra nói vào được”

“Mẹ, con biết, con biết mà”

“Tâm Duy, mẹ biết con không có tình cảm với Cảnh Thượng, nhưng nó thì có. Ba con có nói với mẹ chuyện này, ông ấy đã ăn không ngon ngủ không yên mấy hôm nay rồi. Trong lòng ba mẹ, các con là anh em ruột, ba mẹ không thể chấp nhận chuyện này được. Cảnh Thượng là đứa thẳng thắn, chỉ cần nó đã quyết định thì rất khó thay đổi, nếu không thể kết thúc chuyện này thì nó sẽ nhớ nhưng con cả đời mất”

Kiều Tâm Duy nhún mày, đây là điều cô lo nhất: “Thế con phải làm gì đây?”

Hạng Linh vuốt tay con gái, khó khăn nói: “Kết hôn, mau kết hôn đi”

Muốn biết một thành phố có phồn hoa hay không thì hãy ngắm cảnh đêm ở nơi đây, nhịp điệu buổi tối ở thủ đô không vì trời tối mà chậm lại, tàu cao tốc vẫn đông đúc như trước, những nơi ăn chơi trác táng bắt đầu sáng đèn, đêm tối càng làm thành phố này trở nên quyến rũ và bí ẩn hơn.

Kiều Tâm Duy đi dạo một mình trên phố, à không, phải nói là đi lung tung thì đúng hơn, đi không có mục đích, cứ như một con búp bê vô hồn.

Đột nhiên, cô thấy Giang Hạo ngồi trong một quán cà phê bên đường.

Kiều Tâm Duy dừng chân, tiếng xe tiếng người vang lên bên tai, cô bước chậm lại.

Bên trong cửa sổ thủy tinh trong suốt, ánh đèn vàng ấm áp, rèm cửa lãng mạn bay phất phơ, không khí mập mờ giăng kín, nơi này hoàn toàn không hợp với con người nghiêm túc và lạnh lùng như Giang Hạo, nhưng khi nhìn lại thấy rất hòa hợp.

Cô gái ngồi đối diện Giang Hạo có mái tóc uốn lộn lớn, bộ váy màu xanh nhạt để lộ đường cong xinh đẹp từ cổ đến vai, cô ta cười nói rất tự nhiên, đôi mắt nhìn Giang Hạo cũng sáng lấp lánh.

Ha, Kiều Duy Tâm cười lạnh, ai bảo chỉ mỗi cô là có lớp xe dự phòng chứ, người ta cũng có lớp loại tốt kia kìa.

Vốn đang định đi thì Giang Hạo quay sang cửa sổ, bốn mắt nhìn nhau khiến cảm xúc trở nên lẩn lộn.

Kiều Tâm Duy mím môi nhếch miệng, cô gật đầu với người đàn ông trong cửa sổ, sau đó quay người bỏ đi.

Giang Hạo đứng dậy đột ngột, cô gái ngồi đối diện giật mình, anh vuốt bộ vest của mình rồi vội nói: “Ngại quá, tôi có việc phải đi rồi”

Giang Hạo vội lao ra khỏi tiệm cà phê, dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo Kiều Tâm Duy.

“Có chuyện gì à?” Từ gương mặt đến giọng nói tràn ngập sự khó chịu.

Giang Hạo là quân nhân nên chỉ thờ hờn hèn hại hơi thì đã hết mệt, anh đứng thẳng người, vui vẻ nhìn đôi mắt tức giận của cô: “Tôi nghĩ tôi cần phải giải thích một chút”

“Không cần đâu” Kiều Tâm Duy giả vờ thản nhiên: “Anh có tự do làm quen bạn bè, không cần phải giải thích với tôi làm gì?”

Nói rồi lại thấy có cô gái đi tới, là người ngồi đối diện Giang Hạo lúc này, bây giờ cô gái mặc thêm cái áo khoác ngắn tay, trông vừa quyến rũ lại vừa trưởng thành. Đôi chân thon dài kết hợp với gầy cao gót tạo cảm giác cô ấy rất cao, có điều trông hơi khô sở vì chạy theo. Cô vừa chạy vừa gọi: “Giang Hạo, anh đi đâu thế? Đợi em chút”

Giang Hạo cầm tay Kiều Tâm Duy, giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Kiều Tâm Duy, Tâm Duy, đây là Kỳ San San”

Không chỉ mỗi Kỳ San San ngạc nhiên, ngay cả Kiều Tâm Duy cũng bị dọa cho ngu luân: “Này, ai là...”

“Bảo bối, em giận đối cái gì vậy chứ?” Giang Hạo ôm eo cô, rút ngắn khoảng cách của hai người: “Anh đã bảo sẽ nghe lời em còn gì, em muốn đi xem phim thì chúng ta đi xem phim, theo ý em là được chứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Có dám đi đăng ký kết hôn không?

Giọng nói dịu dàng của Giang Hạo làm Kiều Tâm Duy mở rộng tầm mắt, chỉ có mỗi cô mới biết bàn tay ôm lấy hông mình đang nhéo cô đau đến mức nào, anh ta đang đe dọa cô phải phối hợp.

Kỷ San San sùng sốt cả buổi, cho dù về ngoài có xa hoa cỡ nào cũng không che giấu được sự mất mát của cô nàng: “Anh nói cái gì thế? Anh có bạn gái thật à?” Lúc ở tiệm cà phê, Giang Hạo bảo anh đã có người yêu, thế nhưng cô ta không tin, bây giờ gặp được vẫn không thể tin nổi.

Giang Hạo ôm chặt Kiều Tâm Duy hơn, thậm chí còn cầm túi xách giúp cô, bàn tay ôm hông xoa nhẹ như đang lo lắng cô bị lạnh vậy.

“Phải, tôi còn chưa kịp nói với ba mẹ, nếu không sẽ chẳng xảy ra chuyện như vậy, cô ấy là bạn gái của tôi” Anh vừa giải thích với Kỷ San San, lại vừa giải thích với Kiều Tâm Duy.

Kỷ San San cẩn thận quan sát cô gái đứng cạnh Giang Hạo, tóc dài đen thẳng, ăn mặc bình thường, để mặt mộc, hoàn toàn không hề nổi bật, đúng dạng ném vào đám đông thì chắc chắn không thể nhận ra ngay từ ánh mắt đầu tiên.

“Giang Hạo, anh không thích em thì có thể từ chối, nếu anh kiếm bữa một cô gái để làm bia đỡ đạn, vậy.”

Giương mặt lạnh lùng của Giang Hạo chợt hiện một nụ cười nhạt, anh kéo túi nhích lên cánh tay một chút, sau đó giữ lấy cằm Kiều Tâm Duy rồi hôn lên môi cô.

Trong đêm thu lành lạnh, giữa dòng người đông đúc, anh hôn cô trước bao người.

Kiều Tâm Duy bối rối, cô không ngờ mình lại bị hai người đàn ông cưỡng hôn trong một ngày.

Mỗi Giang Hạo mềm mại hơn con người anh rất nhiều, anh không đuổi đầu lười làm cô phẫn cảm như Cảnh Thương, hai cánh môi chạm nhẹ nhau khiến cô cảm thấy như bị điện giật, thời khắc này, cô không đẩy anh ra.

Thời gian lâu hơn nụ hôn chuẩn chuẩn lướt, lúc Giang Hạo buông ra thì trông thấy dáng vẻ hường thụ của cô, thậm chí vui vẻ.

“Như vậy đã chứng minh được lời tôi nói là thật chưa?” Giang Hạo quay lại hỏi Kỷ San San: “Có cần tôi dùng thân phận quân nhân để đảm bảo không?”

Kỷ San San run rẩy, cô ta nào dám chứ, người ta là Thủ trưởng của cả một quân đoàn, cần gì phải nói dối cô ta.

Dù sao cũng là thực nữ gia đình giàu có, dù cho có rất giận dữ và xấu hổ nhưng vẫn phải giả vờ rộng lượng, cô ta nắm chặt áo khoác nhỏ, hất tóc: “Được rồi, xem ra là hiểu lầm thật, thế thì tôi về trước, không làm hỏng thế giới của hai người” Nói xong còn nhìn sang Kiều Tâm Duy ẩn ý: “Cô Kiều, cô là một cô gái may mắn đấy”

Kỷ San San rời đi, xe của cô ta đỗ ở tiệm cà phê.

“Bỏ ra!” Kiều Tâm Duy đẩy Giang Hạo ra, cầm lại túi xách của mình.

Giang Hạo đưa túi xách cho cô, sau đó mới nói xin lỗi: “Ngại quá, lúc nãy là tình huống bất buộc”

Kiều Tâm Duy cầm túi xách, định bỏ đi: “Làm mất mặt quân nhân, anh không xứng làm quân nhân”

Cô xin thế, nếu biết chức vụ của anh cao thế nào thì cô chắc chắn sẽ không dám nói thế. Cô chỉ nghĩ Giang Hạo là cấp trên như tổ trưởng, hay là cách gọi xã giao là “sếp” giữa mấy người bạn, hoặc như “Tổng Giám đốc X” hay “ông chủ Y” mà họ lên gọi.

Giang Hạo ngăn cô, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Tôi không xứng làm quân nhân? Em dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Chẳng lẽ sai à? Dùng đối tượng hẹn hò bị đào thải ra làm bia đỡ đạn, anh không chỉ không xứng làm quân nhân mà còn không xứng làm đàn ông. Xem mắt thôi mà, không hợp thì cũng là chuyện bình thường, nhưng cái hành vi ăn trong bát nhìn trong nồi này của anh giống đàn ông chỗ nào chứ?”

Giang Hạo tức giận, đây là lần đầu anh bị bảo là không đáng mặt đàn ông trong suốt ba mươi hai năm sống trên đời, không biết ý chí chiến đấu từ đâu tới mà anh đột nhiên bảo: “Ai bắt em làm bia đỡ đạn? Tôi thấy em hợp mắt, em có dám đi đăng ký kết hôn với tôi bây giờ không?”

“Đồ thần kinh!” Kiều Tâm Duy hoàn toàn không thèm để ý đến anh.

“Tôi nói thật!”

“Cục Dân chính nghĩ làm rồi.”

“Thế thì ngày mai” Giang Hạo im lặng nhìn cô, hoàn toàn không hề có vẻ đùa giỡn: “Chín giờ sáng mai, gặp nhau tại Cục Dân chính, không gặp không về, em dám không?”

Kiều Tâm Duy giật thót, cô cảm nhận được tim mình đang đập rất dữ dội: “Anh đã dám thì tôi có gì mà không dám chứ?”

Hai người đứng giảng co nhau tâm hơn mười giây trong cơn gió thu lạnh lẽo nơi đầu đường đông người, mãi đến lúc Kiều Tâm Duy hất tóc.

Giang Hạo trêu chọc: “Còn chưa hết cảm à?”

Kiều Tâm Duy lờm anh, vòng chân qua bỏ đi nhanh hơn.

“Này, tôi nói thật, không đùa” Giang Hạo đuổi theo, chân anh dài hơn cô nhiều nên bắt kịp rất nhanh: “Đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, mẹ hẹn tôi tới quán cà phê nên tôi mới đến, tới rồi mới biết bà ấy có tình sắp đặt xem mắt. Kiều Tâm Duy, em đừng giận, em như vậy sẽ làm tôi nghĩ là em đang ghen đấy”

Nhìn bộ dạng tự mãn của Giang Hạo, Kiều Tâm Duy vội phủ nhận: “Tôi không ghen”

“Ha ha ha...” Giang Hạo cười áo khoác, phủ lên người cô: “Cho tôi một cơ hội đi”

Kiều Tâm Duy do dự: “Lúc nãy anh không nói đùa? Chúng ta sẽ đi đăng ký thật à?”

“Nếu chúng ta không tìm thấy người thích hợp, sao không cho đối phương một cơ hội chứ? Nói thật, tôi cũng không có nhiều thời gian để yêu đương, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, từ bé lại chẳng thích mấy chuyện yêu đương nhăng nhit kia. Vì nhà cứ giục mãi mà chuyện trong quân đội lại rất nhiều, tôi thích làm việc có hiệu suất hơn”

Sơ với câu nói đáng ghét lúc này thì lời này thành thật hơn nhiều, Kiều Tâm Duy chỉ chỉ thẳng trước rồi nói: “Cô Kỳ kia khá xứng với anh còn gì”

“Mặc dù tôi muốn kết hôn nhưng không phải là ai cũng được, ngoài việc người kia là nữ thì còn phải phù hợp với điều kiện cơ bản của tôi nữa”

“Điều kiện gì?”

Giang Hạo hơi chau mày: “Tôi hi vọng cô gái đó có thể thú vị” một chút.”

(*) Chữ (đã qu) có nghĩa là thú vị, đồng âm với hài hước, buồn cười (Bí/ư).

Kiều Tâm Duy không thích nghe lời này tí nào: “Ý anh là tôi buồn cười? Tôi buồn cười chỗ nào? Đây là điều kiện cơ bản gì vậy?”

“Là thú vị chứ không phải buồn cười.” Nói đạo lý với phụ nữ đúng là rắc rối, anh thẳng thắn: “Điều kiện cơ bản của tôi không cao, nhưng vấn đề là vẫn mãi chẳng gặp được, em thì tạm ổn.”

Người bình thường không thể hiểu cuộc sống của quân nhân được, thân thể là của đất nước, sinh mạng là của đất nước, chỉ có sai lầm là của bản thân mà thôi.

Quân lệnh như núi, cấp trên bảo anh làm gì thì anh phải tuân thủ vô điều kiện, chỉ cần một câu nói của cấp trên, thì việc anh không liên lạc với người nhà trong một thời gian dài cũng là chuyện quá mức bình thường.

Cho nên anh hi vọng vợ tương lai của mình không cần phải coi anh là trung tâm, cô ấy có thể có công việc của bản thân, có thể tìm được niềm vui riêng, nói đơn giản hơn là không thể quá vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Một người muốn gả, một người muốn cưới

Đêm khuya, Kiều Tâm Duy tỉnh táo nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, Giang Hạo bảo điều kiện cơ bản của anh không cao, nhưng vấn đề là anh có gặp được hay không mà thôi. Thật ra, cô cũng vậy.

Tốt nghiệp, đi làm, lập gia đình, đó là mong ước của cô từ trước tới giờ, cô muốn rời khỏi nhà họ Cảnh một cách danh chính ngôn thuận nên cố gắng từng bước một theo quỹ đạo này. Nhưng kẻ hoạch lại thay đổi, cô không ngờ Kỳ Tiểu Hải lại phản bội tình cảm nhiều năm của cả hai.

Chuyện kết hôn thất bại nhưng cô chưa từng quên việc rời khỏi nhà họ Cảnh.

Chưa kể cô chỉ xem Cảnh Thượng là anh trai, cho dù cô có chút tình cảm với anh thì cũng sẽ không để thứ tình cảm này sâu đậm hơn. Thân thích sẽ gièm pha, mặc dù quan niệm này quá cổ hủ nhưng nó lại in hằn trong quan niệm của mọi người, khó mà thay đổi được.

Cô không muốn mẹ khó xử, càng không muốn để cha dượng khó xử, nói là bị ép cũng được, nói bắt buộc dĩ cũng ổn, cô chỉ muốn gả đi sớm thôi.

Nghĩ càng nhiều thì càng lo lắng, càng nghĩ lại càng thấy rối.

Đột nhiên, cô bật dậy, sau đó vén chặn nhảy xuống giường: “Ồ đâu nhỉ? Mình nhớ là để ở đây mà, sao giờ không thấy?” Cô đi chân đất tới bàn, mở từng ngăn kéo ra, đăng ký kết hôn cần sổ hộ khẩu, nhưng sổ hộ khẩu lại ở trong tay cô.

Cô vẫn luôn muốn rời khỏi nhà họ Cảnh, thế nên khi lên đại học, cô đã chuyển hộ khẩu ra ngoài, đến khi tốt nghiệp, hộ khẩu sẽ được đặt về nguyên quán. Nghĩ đến việc sẽ kết hôn với Kỳ Tiểu Hải, nên để đỡ phải vòng tới vòng lui, cô cũng giữ luôn hộ khẩu.

Đó là một tờ giấy A4 làm hộ khẩu tạm thời, khi không cần thì cứ lộn lờ trước mặt, giờ cần thì lại chẳng thấy đâu.

Cô cầm một quyển vở, lật ra, một tờ giấy rơi xuống, chính là nó. Giang Hạo không nói đùa đấy chứ? Ngày mai cô sẽ đăng ký kết hôn với anh ta thật à?

--- “Cảnh Thượng rất cổ chấp, chi cần nó đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi được, chuyện này cần có một cái kết, nếu không nó sẽ nhớ con mãi không nguôi”

- “Thế con phải làm gì?”

--- “Kết hôn, nhanh chóng kết hôn”

Cô không thể nào quên được ánh mắt cầu xin và nước mắt của mẹ, xét theo phương diện con cái, cô cảm thấy bà rất ích kỉ, nhưng trên phương diện cũng là một người phụ nữ, cô có thể hiểu được tâm sự của bà.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời sáng rực, khí trời rất tốt, gió khẽ lay thoang thoang mùi hoa quế thấm vào ruột gan, nhưng cô lại không có tâm trạng hưởng thụ những điều đó.

“Tâm Duy, con đã nghĩ kỹ chuyện mẹ nói chưa?” Hạng Linh thì thầm căn dặn cô trước khi ra ngoài: “Nếu như người bạn quân nhân kia của con ổn thì mau quyết định đi, sau đó định thời gian đưa về nhà ra mắt”

Kiều Tâm Duy thấy lòng mình cay đắng, cô lạnh nhạt đáp: “Vâng, con biết rồi, con đi làm đây?”

Ra ngoài đúng tám giờ, lúc cô xuống lầu thì đã thấy Giang Hạo chờ sẵn bên dưới. Nắng sớm soi lên tấm lưng vừa rộng lại vừa thẳng của anh, bộ đồ tây màu xám bạc làm anh trông không quá tùy tiện, anh đang cúi đầu xem điện thoại.

Mùi hoa quế thoang thoang vẫn vương bên mũi, Kiều Tâm Duy hơi choáng, trời thu như này, vị trí cũng vậy, nhưng không cùng một người.

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cùng lúc đó, Giang Hạo quay lại nhìn cô: “Tôi đang gọi cho em”

Kiều Tâm Duy không nghĩ ngợi nữa, nghĩ tới việc người đàn ông trước mặt này sẽ trở thành chồng mình, cô chợt thấy ngại ngùng: “Anh đến đây khi nào thế? Không ngờ mới đến một lần mà anh vẫn còn nhớ đường, chỗ này hơi khó tìm”

“Tôi chỉ cần nhìn một lần là nhớ.”

“O” Vỗ định nói với anh thêm vài câu, nhưng khi nghe thấy giọng điệu thờ ơ như vậy, cô quyết định từ bỏ: “Vậy... lên xe đi”

Kiểu Tâm Duy không biết rằng, suy nghĩ đầu tiên khi vừa mở mắt vào sáng nay của Giang Hạo là vì không để có đối ý, nên anh cố tỉnh dậy sớm lái xe đến đây đợi.

Đọc đường, hai người không nói không rằng, một người lo lái xe, một người nhìn ngoài cửa sổ. Giang Hạo sống trong quân ngũ đã nhiều năm, cuộc sống trong đó đã hình thành kiểu mẫu nghiêm túc, chính nghĩa, thậm chí còn có vẻ cứng nhắc. Anh đã chán những ngày tháng bị ba mẹ cảm rằm bắt cưới, hi vọng hôm nay có thể giải thoát khỏi chuyện này.

Mà Kiểu Tâm Duy lúc này lại thấp thỏm, không một ngôn từ nào có thể hình dung được cảm xúc của cô lúc này. Cô không biết trước mắt là hố lừa hay đảo nguyên, thế nhưng cô vẫn phải nhay xuống, cô cảm thấy tương lai sau này sẽ không được tốt đẹp cho lắm. Điều kiện kén chồng của cô không cao, chỉ cần đối phương thích hợp là được, mà Giang Hạo này tuổi hợp, phẩm chất cũng tốt, đúng là người ưu tú nhất trong số những đối tượng xem mắt của cô.

Dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa, nói gọn lại, hai người họ, một người muốn gả, một người muốn cưới.

Đường đến Cục Dân chính không xa, Giang Hạo đi trước, Kiểu Tâm Duy thì ngoan ngoãn theo sau.

Nhân viên ở cửa lấy số tốt bụng nhắc nhở: “Hai vị đến đây lấy số trước nhé, hai người đến ly hôn hay là...?”

Giang Hạo đen mặt: “Chúng tôi đến kết hôn!”

Nhân viên cười ngại ngùng: “Haha, kết hôn à, đây là việc vui, đây, số 001, hôm nay hai người là người đầu tiên đến đăng ký, chúc cả hai trăm năm hạnh phúc”

Các việc tiếp theo rất suôn sẻ, điền giấy, ký tên, tuyên thệ, lấy số, tất cả thủ tục cũng không mất quá nhiều thời gian.

Đây là lần đầu Kiểu Tâm Duy thấy chứng minh của Giang Hạo, cũng là lần đầu biết anh ba mươi hai tuổi. Hai người một người là đầu 8X, một người là cuối 8X, ít ra vẫn trong cùng thế hệ 8X. Đồng thời, đây là lần đầu có thấy giấy chứng nhận sĩ quan của Giang Hạo, giấy chứng nhận sĩ quan chỉ xuất hiện trong tầm mắt một lúc, cô thấy anh mặc quân phục, trên vai có mấy sao mấy sọc.

Rời khỏi Cục Dân chính, ánh mặt trời bên ngoài vẫn xán lạn như trước, Kiểu Tâm Duy cảm sở kết hôn, có hơi không tin. Cô quay lại nhìn người đàn ông đứng cạnh mình, trời ạ, cô chỉ mới gặp anh ta có ba lần thôi.

Giang Hạo cảm giác được Kiểu Tâm Duy đứng im, anh quay lại nhìn cô: “Sao thế?”

Kiểu Tâm Duy mờ mịt, nói những lời trong lòng, “Tôi kết hôn với người đàn ông mình mới chỉ gặp có ba lần.” Cô không tin nổi, như một giấc mơ vậy.

“Là bốn lần” Giang Hạo nhắc nhở: “Mấy tháng trước tôi đến công ty của em, em đứng đó khóc rất thảm”

“.” Coi như có thêm một lần gặp thì sao chứ, đối với cô mà nói, Giang Hạo vẫn rất xa lạ: “Thế à? Trí nhớ của anh tốt thật đấy, tôi quên mất rồi”

“Không phải trí nhớ tôi tốt, là do hôm đó em làm người khác khó mà quên nổi”

Kiểu Tâm Duy lúng túng, vốn cô đang nghi ngờ về cuộc hôn nhân này, nhưng bây giờ bị Giang Hạo đâm cho mấy nhát, trong lòng lại càng không cân bằng nổi: “Vậy nên anh đã nhận ra tôi khi chúng ta gặp nhau, thế mà còn giả vờ như không biết?”

Điện thoại Giang Hạo vang lên: “Tôi nhận điện thoại” Anh đi sang một bên, giọng nói và vẻ mặt của anh trở nên nghiêm trọng sau đó: “Cái gì? Tôi sẽ trở lại ngay!”

“Có chút chuyện gấp ở quân đội, tôi sẽ liên lạc với em sau, đợi điện thoại của tôi” Nói rồi, Giang Hạo nhảy lên xe rời khỏi đây.

Kiểu Tâm Duy đứng tại chỗ như món đồ bị vứt bỏ, cổ nắm chặt quyển sổ chứng nhận kết hôn vừa nhận, nhìn vào cái bóng ô tô của Giang Hạo, lòng lạnh ngắt – chồng mới cưới của cô biến mất tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phạm một lỗi lớn

Ba ngày liền không có tin tức gì về Giang Hạo.

Lòng Kiểu Tâm Duy không yên, Giang Hạo biến mất như một con gió, nếu không có quyển sổ kết hôn này thì cô đã cho rằng vụ kết hôn này chỉ là một giấc mơ.

Đặt điện thoại di động bên tay, cô mở sách ra, thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại, lo lắng sẽ để lỡ mất cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Giang Hạo đi rất gấp, về mặt lúc đi cũng rất nghiêm túc, không biết là xảy ra chuyện gì, thế nhưng cô vẫn luôn đợi điện thoại của anh.

Nguyễn Tấn vừa từ bên ngoài về, vấn đề quan trọng làm sắc mặt của của anh không được tốt cho lắm. Anh đi tới bàn làm việc của Kiểu Tâm Duy, gõ tay lên bàn cô: “Đến văn phòng tôi”

Cô đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, Vân Thanh nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

“Hôm nay sếp Nguyễn ra ngoài bàn họp đồng với Mỹ Liên, nếu như mình không nhầm thì vụ Mỹ Liên này do cậu phụ trách”

Kiểu Tâm Duy gật gù: “Đúng rồi, mình nộp dự án hôm qua, đã theo vụ này lâu lắm rồi, sếp Nguyễn cũng đã xem qua, hẳn là không có chuyện gì đâu” Mặc dù có thì cũng không phải vấn đề của cô.

Vân Thanh mím môi nhìn cô với ánh mắt thương hại: “Chúc cậu may mắn”

Kiểu Tâm Duy hít một hơi thật sâu, sau đó gõ cửa phòng Tổng Giám đốc, Nguyễn Tấn đứng trước cửa sổ, dưới chân là đồng giấy vút ngọn ngang.

“Sếp Nguyễn” Có gọi khê, nhưng lại không thấy lo lắng chút nào.

Nguyễn Tấn tức giận xấn tay áo lên, quay lại hỏi: “Cô chắc chắn dự án cô giao cho tôi là dự án cuối cùng rồi à? Cô xem cái đồng này là gì đi.”

Kiều Tâm Duyệt đi tới, cúi xuống nhặt hai tờ giấy lên, cô đọc sơ qua nhưng chỉ thấy một đồng chi tiết nhỏ được ghi phải chỉnh sửa lại bằng bút đỏ, cô sợ hãi: “Hôm qua tôi đã đưa bản dự án cuối cùng rồi, sao lại là bản sơ thảo thế này?”

“Cái này thì phải hỏi cô đó, Kiều Tâm Duyệt, xưa nay cô chưa từng phạm phải sai lầm cấp thấp như thế bao giờ? Nguyễn Tấn cố gắng nhẹ giọng hỏi: “Có phải vì Kỳ Tiểu Hải không? Nếu có cần thời gian để điều chỉnh thì có thể xin nghỉ, mọi người đều hiểu cho”

Kiều Tâm Duyệt biết sếp Nguyễn hiểu nhầm, cô vội vàng giải thích: “Không phải, chuyện đó đã là quá khứ rồi, giờ họ không còn ảnh hưởng gì tới tôi nữa rồi”

Nguyễn Tấn chỉ vào đồng giấy vụn trên đất: “Vậy cô giải thích chuyện này đi?”

“Tôi.” Kiều Tâm Duyệt không biết phải nói gì: “Xin lỗi, đây là lỗi của tôi”

Thật ra Nguyễn Tấn không muốn mắng cô, xưa nay anh không phải là cấp trên thích mắng mỏ, nhưng bận tới mất tới mũi vụ này hai tháng, vốn có thể nắm trong tay rồi, ai ngờ lại bị hụt. Bị hụt dự án thì thôi đi, đáng này còn bị đối phương chê cười, điều này sẽ ảnh hưởng đến uy tín của công ty.

Kiều Tâm Duyệt là do anh tuyển vào, lúc đầu nhận Kiều Tâm Duyệt là vì thấy cô bé này có thể đào tạo thành tài, thành tích tốt, tính cách thoải mái, ăn nói khiêm tốn, giỏi hơn các bạn cùng khóa rất nhiều.

Biểu hiện của Kiều Tâm Duyệt cũng rất tốt khiến anh thấy mình không nhìn nhầm người. Nửa năm trôi qua, năng lực và hiệu suất của Kiều Tâm Duyệt vượt qua mấy nhân viên lâu năm rất nhiều. Việc Kiều Tâm Duyệt nhận nhin hai người Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyền vì chuyện lớn cũng làm anh rất tán thưởng, thế nên mới giao nhiệm vụ này cho cô.

Nhưng hôm nay cô lại phạm một lỗi lớn.

“Đây là lần đầu Mỹ Liên hợp tác với chúng ta, nếu thành công thì số tiền mà chúng ta nhận được là một phần ba lợi nhuận của công ty Nguyễn Tấn luôn trầm ổn phát giận, mắng Kiều Tâm Duyệt: “Cô đã làm hỏng chuyện này rồi, cả năm nay mọi người sẽ phải cố gắng gấp bội, cô muốn tôi phải giải thích với nhân viên như thế nào đây hả?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trong họa có phúc

Đây là lần đầu Kiều Tâm Duyệt bị cấp trên phê bình như vậy, bây giờ cô cũng rất bối rối. Đưa nhầm bản dự án, đó là một sai lầm không thể chấp nhận được.

Cô cúi đầu, nãy hôm nay cô làm gì cũng không xong, bây giờ còn phạm lỗi gây tổn thất lớn cho công ty, có xin lỗi cũng chẳng làm được gì.

“Sếp Nguyễn, tôi... tôi có thể làm gì để đền bù không ạ?”

Nguyễn Tấn không muốn mắng cô, nhưng anh giận vì không rèn thép thành sắt được, đành thờ dài nói: “Đền bù kiểu gì, mau cầm dự án đến đây, tới Mỹ Liên giải thích với tôi, hi vọng là có thể cứu vãn được”

“Dạ dạ dạ, vâng”

Kiều Tâm Duyệt nghe còn hi vọng thì lập tức chạy ra ngoài. Cô bị cửa đẩy vào trong đụng lên đầu, cửa gỗ rắn chắc đập phải khiến cô kêu lên choáng váng.

Là trợ lý Mã Khải Hàng của Nguyễn Tấn, hình như anh ta có chuyện gấp cần hỏi.

“Làm gì mà vội vội vàng vàng thế?”

Nguyễn Tấn đỡ Kiều Tâm Duyệt theo bản năng, cau mày: “Va mạnh đấy, có cần đến bệnh viện không?”

Mã Khải Hàng cũng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi có chuyện gấp” Kiều Tâm Duyệt lắc đầu: “Không sao, không sao, tôi đi lấy bản dự án”

“Không vội” Mã Khải Hàng vội nói: “Sếp Nguyễn, lúc nãy tôi nhận được tin tức, Tổng Giám đốc Mã của Mỹ Liên vừa bị mời lên Cục Công an, còn cả ba Phó Giám đốc và một số lãnh đạo cấp cao cũng bị mời lên đồn hết”

“Cái gì? Xảy ra chuyện gì à?” Nguyễn Tấn ngạc nhiên.

“Mấy hôm trước, hệ thống định vị xảy ra trục trặc lúc quân đội đang diễn tập khiến hai máy bay chiến đấu đâm vào nhau, hai phi công chết ngay tại chỗ. Theo báo cáo là do sản phẩm của Mỹ Liên có vấn đề, nghi ngờ là ăn bột nguyên liệu, sử dụng hàng nhái. Chuyện bị lộ, Mỹ Liên đứng nơi đầu ngọn sóng, hơn nữa các công ty cung cấp máy móc linh kiện cho Mỹ Liên cũng bị kiểm tra. Lần tham ô này rất nghiêm trọng, còn dính đến quân đội nên Chính phủ tra xét rất gắt. May mà hôm nay không kí hợp đồng với họ”

Đầu Kiều Tâm Duyệt vẫn còn choáng váng, cô mơ mơ màng màng: “Trợ lý Mã, là thật à? Nếu vậy.”

“Đúng rồi, chính xác trăm phần trăm, tin đăng đầy trên mạng, sếp Nguyễn, chúng ta cũng nên cảm ơn Kiều Tâm Duyệt đã phạm phải sai lầm”

Nguyễn Tấn không biết phải nói gì, con giận lúc nãy trỗi dậy sai rồi, anh lúng túng nhìn Kiều Tâm Duyệt.

Kiều Tâm Duyệt biết không thể để anh nhận sai được, cấp trên luôn đúng mà. Cô cười cười, vừa ôm trán vừa bảo: “Sao có thể cảm ơn tôi chứ? Chuyện này là do tôi làm sai, chẳng qua mèo mù vớ cá rán thôi. Sếp Nguyễn, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn, không phạm vào lỗi này nữa.”

Nguyễn Tấn không tiện nói gì trước mặt trợ lý, gật đầu bảo: “Ừ, vậy cô ra ngoài đi, có cần đến bệnh viện không?”

“Không cần, không cần đâu.”

“Thế nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì đi bệnh viện ngay đây.”

“Vâng ạ?”

Kiều Tâm Duy im lặng rời khỏi văn phòng của Nguyễn Tấn, ngơ ngác ngác cả ngày, cô vẫn chưa thoát khỏi cái vụ lên voi xuống chó kia.

Lúc này, cô không biết chuyện liên quan đến Mỹ Liên đang nổi trên mạng có liên quan đến Giang Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bí mật nhỏ của cấp trên

Vì có chuyện vui nên không khí trong phòng làm việc cũng rất tốt, Nguyễn Tấn cảm tách trà, nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ. Cửa sổ thủy tinh này có thể nhìn ra ngoài nhưng bên ngoài lại không thấy bên

trong, anh lặng lẽ nhìn Kiều Tâm Duy đang xử lý vết thương trên trán, ánh mắt chan chứa tình cảm và quan tâm

Lần đầu gặp Kiều Tâm Duy ở đợt tuyển nhân viên, anh chọn có một phần vì thành tích tốt, còn đa phần là vì đôi mắt trong suốt sinh động đã làm nảy mầm một chút tình cảm. Tiếc là khi đó cô đã có Kỳ Tiểu Hải ở bên.

Vận mệnh trêu ngươi, sự phản bội của Kỳ Tiểu Hải làm tất cả đồng nghiệp tức giận thay, ngay cả anh cũng thế. Thế nhưng anh không thể làm gì vì thân phận cấp trên của mình. Anh không muốn quấy rối lúc cô còn đang đau lòng khó chịu, không muốn thừa dịp mà nhảy vào, thế cho nên anh không dám mạo hiểm làm gì cả.

Thời gian là liều thuốc tốt có thể trị liệu mọi thứ, bây giờ anh đã chắc chắn tình cảm của mình dành cho cô, anh nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc làm chút chuyện gì đó rồi.

Lần va chạm này không phải là nhẹ, trán bị rách da và còn chảy máu nữa. Mặc dù vết thương không lớn nhưng rất đau, nhìn cái trán sưng vù là biết không nhẹ rồi. Cô lấy kẹp kẹp tóc mái lại, trong mắt yêu hơn khi để lộ vầng trán.

Mã Khải Hàng xin lỗi, không chỉ chầm trà nhận sai mà còn chủ động xuống lầu mua băng cá nhân, còn đồng ý giúp cô lấy cơm trưa một tuần, nhẫn nhịn chịu khó vô cùng:

“Trợ lý Mã, anh bất cẩn quá, nếu như cái trán xinh đẹp của Tâm Duy để lại sẹo thì sao tìm bạn trai được đây?” Đây chỉ là lời nói đùa của Văn Thanh.

Mã Khải Hàng mặt dày bảo: “Nếu có sẹo thì tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Mọi người bật cười, Văn Thanh độc miệng cũng pha trò: “Đi chết đi, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, đừng có mơ nữa”

Kiều Tâm Duy dán băng cá nhân lên vết thương rồi đóng gương nhò lại: “Được rồi được rồi, tôi không sao, vết thương nhỏ này không để lại sẹo đâu, thư ký Mã đi làm việc đi”

Mã Khải Hàng tận dụng cơ hội nói: “Tâm Duy, để bày tỏ lòng áy náy, hôm nay tôi đưa cô về”

“Hà..” Kiều Tâm Duy nhìn bộ dạng chân thành của anh ta, lập tức kéo Văn Thanh ra làm bìa đỡ đạn: “Không cần đâu, hôm nay tôi có hẹn đi mua sắm với Văn Thanh rồi, đúng không Văn Thanh?”

Văn Thanh hiểu ý nên gạt đầu, Mã Khải Hàng đành phải bỏ cuộc.

Chuyện Mỹ Liên gây xôn xao dư luận được các giới chú ý liên tục, trận diễn tập của quân đội trở thành chiến trường giết người, hai mạng người và hai máy bay chiến đấu. Ngoài nguyên nhân ăn bớt nguyên vật liệu ra thì còn có việc lén lút cấu kết với bên ngoài, sợ là chuyện này còn dính dáng với những quan chức cấp cao khác, không đơn giản như bề nổi.

Giang Hạo thân là cấp trên, thế nên cũng bị dính vào chuyện này.

Nguyễn Tấn vừa lái xe vừa gọi điện: “Hạo, cậu không sao đấy chứ? Tất máy ba ngày không liên lạc được rồi, chúng tôi rất lo cho cậu”

“Không sao, chuyện này sắp tra xong rồi, Vương Trạch đã tự thú” Giọng của Giang Hạo có phần nặng nề.

“Phó thủ trưởng Vương? Trời ạ, lá gan của ông ta to thật đấy, dám kiếm lợi riêng trong vũ khí thật”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng không ngờ lại là ông ta, Đảng viên hai mươi năm, lần này không chỉ tương lai của ông ta, mà tương lai con cháu ông ta cũng xong luôn rồi.”

“Cậu không sao thì tốt rồi, chúng tôi suốt nửa thì ký hợp đồng với Mỹ Liên, may là chưa xong” Lúc này, Nguyễn Tấn đã lái xe ra khỏi gara, thấy Kiều Tâm Duy đang đi trên đường thì cúp máy: “Hạo, không nói nữa, tôi có chút chuyện, đợi cậu ra thì tụ họp một bữa.”

“Ok.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sẽ có người tốt hơn

Trạm tàu điện ngầm ở gần công ty, chính vì vậy nên via hè luôn đông đúc khi đến giờ tan làm. Kiều Tâm Duy đi chậm chậm, cô đã quá quen với chuyện này rồi nên không có ý bước nhanh

hon, dù sao bây giờ ở trạm tàu điện ngầm cũng rất đông.

Gió thu thổi, cây ngô đồng bên đường rì rào, đang là mùa lá rụng, từng chiếc lá lững lờ giữa không trung rồi rơi xuống bên đường.

Đang đi giữa chừng thì thấy một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt: “Kiều Tâm Duyệt” Là Nguyễn Tấn, anh vừa lái xe vừa vẫy tay với cô: “Mau lên xe đi, chỗ này không đỗ lại lâu được.”

Kiều Tâm Duyệt hơi do dự, nhìn cảnh sát giao thông ở đối diện thôi còi xe của Nguyễn Tấn, cô vội vàng ngồi lên.

“Sếp Nguyễn cần tôi làm gì ạ?”

Nguyễn Tấn nhìn trán cô một lát, vì có tóc mái che khuất nên khi nhìn xa sẽ không thấy băng cá nhân, nhưng khi tới gần thì lại rất rõ: “Trời lạnh, vết thương lâu lành, lúc tắm phải chú ý đấy, đừng để đọng nước”

“Haha, cảm ơn sếp Nguyễn đã quan tâm, không sao đâu ạ. Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Cô hỏi lại.

“Một cô gái dán băng cá nhân đi trên đường nổi bật lắm, tôi đưa cô về. Dù sao đây cũng là lỗi của tôi, cũng phải cảm ơn cô thay công ty nữa.”

Kiều Tâm Duyệt bất ngờ: “Sếp Nguyễn, tôi không nhận nổi những lời này của anh đâu, gần đây tôi có vài chuyện cá nhân nên gây sơ sót trong công việc, đây là lỗi của tôi, chẳng qua lần này may mắn nên mới như thế thôi”

Sao với giọng nói quy củ của cô thì ngữ điệu của Nguyễn Tấn có vẻ dịu dàng hơn nhiều, anh thờ dài, nhìn cô với ánh mắt chan chứa tình cảm: “Tôi biết cô đang buồn chuyện Kỳ Tiểu Hải, con người mà, ai cũng có quá khứ, chuyện qua rồi thì đừng nghĩ nhiều nữa, cô tốt như thế, chắc chắn ông trời sẽ sắp xếp cho cô một nhân duyên tốt hơn.”

Kiều Tâm Duyệt nổi hết cả da gà, Nguyễn Tấn hiểu lầm thật rồi, thế nhưng cô lại chẳng biết phải giải thích làm sao. Cô bây giờ vẫn chưa thể đối diện với chuyện mình đã kết hôn, sau đó ông chồng mới cưới này lại biến biệt tăm chẳng chút tăm hơi nào

“Sao? Không tin à?” Nguyễn Tấn cười, lúc này anh không còn dáng vẻ của cấp trên chút nào.

“Không phải.” Kiều Tâm Duyệt lúng túng, nói khẽ: “Hôm nay tâm trạng của sếp Nguyễn có vẻ rất tốt, thì ra bình thường anh lại bình dị gần gũi như vậy.”

Nguyễn Tấn bật cười, vừa lái xe vừa nói: “Có chừng hồ chút là sếp sếp nữa, không lẽ tôi nghiêm khắc đến thế à?”

“Không có, nhưng sếp là cấp trên, chúng tôi thấy sếp là sẽ căng thẳng, đây là chuyện đương nhiên rồi”

“Còn sếp?”

Kiều Tâm Duyệt bị anh chọc cười, che miệng nói: “Ngại quá, tôi quen rồi, anh đừng để ý”

Đoạn đường này cứ đi một lát thì phải dừng một hồi, giao thông thủ đô đúng là rất khó chịu, nhưng hôm nay lại khác, có vẻ như thời gian cũng trôi qua nhanh hơn bình thường.

Kiều Tâm Duyệt chỉ đường, Nguyễn Tấn lái xe tới cửa tiểu khu, thế nhưng anh lại chẳng muốn cho cô xuống xe chút nào. Do dự một lát, anh gọi với cô lại: “Kiều Tâm Duyệt, ngày mai có hẹn không?”

“Không, sao thế ạ?”

Nguyễn Tấn cười bí ẩn: “Không có gì đâu... Nhớ kỹ lời tôi, cô là một cô gái tốt, chỉ là đánh mất một người không hợp mình thôi, ông trời sẽ xếp cho cô nhân duyên tốt hơn”

Kiều Tâm Duyệt đứng chờ người, trước giờ chưa từng có ai nói với cô như vậy cả, nhưng hôm nay lại do Nguyễn Tấn lại nói tới hai lần. Cô nhìn Nguyễn Tấn đang ngồi trong xe, cảm thấy nụ cười lúc này của anh rất hiền hòa, hoàn toàn không giống khi làm việc. Cô cảm thấy biết ơn vì anh đã cố vũ và trao cho cô chút ấm áp trong lúc đau lòng này: “Ừ, tôi nhớ rồi, cảm ơn sếp Nguyễn”

Kiều Tâm Duyệt cúi đầu đi về phía nhà mình, một người là Giang Hạo đã mất tích, một người là Cảnh Thượng theo đuổi cô sát sao, cô cảm thấy rất phiền, vừa đi vừa thờ dài.

Đột nhiên, một bóng người cao to xuất hiện, kéo chặt tay cô.

“A, ai thế?” Kiều Tâm Duyệt hét lên theo bản năng, ngẩng đầu thì phát hiện đó là Giang Hạo, cổ khó chịu hỏi: “Sao lại là anh? Mới xuất hiện đã dọa người rồi, tôi còn tưởng anh hối hận vì đã đăng ký kết hôn với tôi đấy.”

Giang Hạo kéo tay cô hỏi: “Sao em lại tắt điện thoại?”

“Không tắt mà.” Cô vừa nói vừa lấy điện thoại ra xem, màn hình đen thui: “A, hết pin rồi... Tôi còn chưa nói anh đâu đấy, anh tắt máy cả ngày là sao hả? Nếu hối hận thì chúng ta có thể ly hôn ngay, ai sợ ai chứ, dù sao cũng chẳng có tình cảm gì với nhau”

Giang Hạo không giận vì những lời không suy nghĩ này, có điều khi thấy gương mặt giận dữ của cô, trên trán lại có thêm miếng băng cá nhân, anh cảm thấy cô bây giờ đáng yêu như một con sóc nhỏ, làm anh muốn xoa đầu.

“Trong quân đội có việc, mấy hôm nay tôi không ra được, vừa xong thì đã về tìm em còn gì?” Giang Hạo vừa ôm vừa nhìn cô với ánh mắt chân thành.

Lần này có hai phi công hy sinh, một người là Phó Đoàn trưởng cùng anh sống chết bao năm, một người là đội viên anh dạy dỗ mấy năm trời, lần này vốn chỉ là một lần diễn tập bình thường thế nên anh không có mặt ở đó. Lúc anh đến, hai thi thể đã được đưa ra, trông rất thảm, sau đó người thân của họ đến, khóc đến thế lương.

Anh cũng bị điều đó làm cho cảm động, mạng của họ là của đất nước, không ai dám đảm bảo mình có thể sống sót trở về khi đặt chân lên chiến trường làm nhiệm vụ. Cậu lính mới lên cấp کیا chỉ vừa hai mươi sáu tuổi, cô vợ mới cưới ôm bộ thi thể không hoàn chỉnh của cậu khóc gào, một cô gái yếu đuối lại không hề sợ sệt khi nhìn thấy những hình ảnh đáng sợ đó.

Lúc ấy Giang Hạo trầm nghĩ, nếu một ngày nào đó anh gặp chuyện như vậy, ba mẹ anh cũng có đau lòng như thế không? Còn Kiều Tâm Duyệt nữa, cô có khóc như cô gái kia không?

Đây là những gì mà anh đã học được trong mấy ngày nay, nhưng Kiều Tâm Duyệt lại không biết, cô chỉ biết ông chồng mới cưới này của mình vừa kết hôn xong thì bỏ cô mà đi biệt tích ba ngày không liên lạc được. Cô chất vấn: “Có chuyện gì thì có thể nói với tôi mà. Tôi cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ nghĩ lung tung, tôi không hiểu cuộc sống của anh, nếu anh xảy ra chuyện gì thì tôi phải đi tìm anh thế nào đây?”

Giang Hạo hơi động lòng, anh vươn tay ôm cô vào lòng: “Tôi không sao, tôi bình an trở về rồi còn gì... Em nghe nhé, đây là công việc của tôi, em đừng hỏi quá nhiều, nếu tôi ra ngoài thì em không cần đi tìm, không có tin gì nghĩa là tôi vẫn còn an toàn, biết chưa?”

Kiều Tâm Duy lắc đầu đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, cô phản bác: “Tôi không biết, anh đang làm cái công việc quái gì thế? Rốt cuộc là anh làm cái gì? Tại sao còn khó khăn hơn cả nhân viên bình thường vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chưa chuẩn bị tinh thần làm chị d u trong qu n đội

Giương mặt buồn bã của Giang Hạo xuất hiện một nụ cười: “Ha ha, phải, so với công việc của tôi thì nhân viên bình thường quá ổn định bình yên rồi. Kiều Tâm Duy, Văn Thanh không nói tôi làm gì khi giới thiệu tôi với em à?”

“Thủ trưởng?” Kiều Tâm Duy nhìn anh từ trên xuống trước: “Hừ, tổ trưởng đội bảo an khu nhà tôi cũng gọi là tổ trưởng, trong hội của mẹ tôi cũng có một thủ trưởng của đội quét rác nữa đó.”

“Ha ha.” Giang Hạo cười vui vẻ, gương mặt buồn bã của anh bị câu nói này đánh cho bay biến, cuối cùng cũng có một cô gái đồng ý gả cho anh không phải vì thân phận và địa vị.

“Anh cười cái gì?”

“Em yên tâm, tôi có công việc đằng hoàng, lương bổng cũng khá khá, có thể nuôi em được”

“Vậy à? Xem như Văn Thanh có lương tâm, không bán đứng tôi”

Giang Hạo nhìn vết thương được dán băng cá nhân trên trán cô, cái này rất nổi bật, anh không thể bỏ qua được: “Trán em bị sao vậy?”

Kiều Tâm Duy bị anh nhìn đến mức ngại ngùng, cô gái nào cũng muốn giữ hình tượng của mình thật tốt trước mặt người khác phái, huống chi người đàn ông này còn là chồng mới cưới. Có cúi đầu, che nó lại: “Đụng đầu ở công ty, không sao?”

Giang Hạo giả vờ nghiêm túc nói: “Đây cũng được tính là tai nạn lao động, tôi tìm Nguyễn Tân nói chuyện, bảo anh ta cho em mấy ngày nghỉ”

“Ồi đừng mà, chỉ là chuyện con con thôi, tôi không muốn gây sự chú ý vậy đâu.”

“Được rồi, thế tôi đưa em về nhà, tiện thể chào hỏi ba mẹ vợ luôn”

“y, đừng...” Kiều Tâm Duy ngăn lại, lúng túng: “Chuyện chúng ta đăng ký kết hôn ấy, tôi... tôi chưa nói với ai hết, ba mẹ tôi chắc chắn sẽ không đồng ý người không đáng tin như anh đâu, vừa đăng ký kết hôn xong đã biến mất. Tôi đang tìm cơ hội để nói với họ, cho họ chuẩn bị tâm lý trước đã

Giang Hạo gật gù: “Vậy cũng được, hôm nay tôi đến vợ, chưa chuẩn bị được gì. Nhưng tôi phải nhấn mạnh rằng, tôi thật sự rất đáng tin, cứ kéo dài quá thì em chờ đấy”

Nói xong, điện thoại Giang Hạo vang lên, anh cau mày khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại.

Kiều Tâm Duy rất sợ mỗi khi thấy anh cau mày, lần trước vừa cau mày một cái thì biến mất, lần này chắc không vậy đâu ha:

“Alo, mẹ ạ... Không có gì, con về rồi... Vâng, được, về rồi nói” Giang Hạo cúp máy, Lâm Thái m luôn hỏi về chuyện Vương Trạch tự thú, bên cạnh còn có tiếng quát của Giang Chí Trung bảo bà làm chuyện, anh không muốn nói nhiều về chuyện này cho lắm

“Anh mau về đi” Kiều Tâm Duy vội nói: “Mặc dù chúng ta là vợ chồng hợp pháp, nhưng có vài chuyện phải đi từng bước một, bây giờ chúng ta ai về nhà nấy, người nào ôm mẹ người đó ngủ, ok?”

“Ok” Bây giờ chỉ đành vậy thôi.

Hai người vội tách ra sau lần gặp mặt ngắn ngủi, không có luyến tiếc, không có chẳng đành, chỉ là thân thiết hơn màn chào hỏi của hai người bạn bình thường thôi.

Đã ba ngày rồi, nên tỉnh táo thì cũng đã tỉnh táo, cần suy nghĩ thì cũng đã suy nghĩ. Kiều Tâm Duy nhìn đuôi xe đang đi xa của Giang Hạo, cô chợt thấy rất hối hận, dù cho có gấp đến thế nào thì cũng không nên chạy theo người ta đăng ký mà chẳng hỏi rõ ràng.

Theo ý của Giang Hạo, sau này anh cũng có thể biến mất bất cứ lúc nào, một câu “quân lệnh như núi” của anh có thể làm cô im ngay, một câu “bảo vệ đất nước” có thể khiến anh vứt bỏ gia đình nhỏ bất cứ khi nào. Không không không, đây không phải là cuộc sống mà cô muốn, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần để làm quân tẩu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Không phải ai cũng có thể

Hôm sau, Mã Khải Hàng vui vẻ đi từ văn phòng của Nguyễn Tấn, tuyên bố: “Tôi nay Tổng giám đốc Nguyễn

mời đi tiệc đứng và hát KTV

Tiếng hoan hô tràn ngập phòng làm việc. Cũng phải thôi, vì hạng mục với Mỹ Liên mà mọi người phải gấp rút làm việc cả mấy tháng trời, ngay cả cuối tuần cũng phải tăng ca luôn, ai ngờ Mỹ Liên lại xảy ra chuyện, những cố gắng của họ gần như đổ sông đổ bể.

Mã Khải Hàng nói tiếp: “Tổng Giám đốc Nguyễn bảo, một là thời gian này mọi người đã cực khổ rồi, tối nay cứ chơi vui vẻ; thứ hai là chúc mừng chúng ta tránh được một kiếp nạn. Suyt... phải khiêm tốn vào, đừng để người khác bảo mình cười trên nỗi đau của họ. Ai không đi thì báo tôi, lát nữa tôi phải đặt chỗ”

Nguyễn Tấn đứng trong phòng Tổng Giám đốc nhìn cả văn phòng bên ngoài náo nhiệt, xem ra quyết định khai

mọi người là đúng. Cuối cùng, tầm mắt của anh dừng lại chỗ Kiều Tâm Duy, so với Văn Thanh hoạt bát múa may loạn xạ, thì Kiều Tâm Duy trong tình tảo hơn nhiều.

Nguyễn Tấn thấy cô ngẩn người, anh nghĩ thầm Có phải cô vẫn buồn vì chuyện của Ký Tiểu Hải không? Cô là người lạc quan, kiên cường thể mà, cho dù có đau đớn vì bị phản bội đi chăng nữa, anh tin cô sẽ dứt được khỏi nỗi đau đó, cô đáng được yêu thương.

Sau vài lượt rượu, mọi người không còn vẻ nghiêm túc khi làm việc nữa mà bung xõa hết mình. Kiều Tâm Duy vào công ty đã được hơn nửa năm, đây là lần đầu cô phát hiện cuộc sống sau khi tan làm có thể đặc sắc đến thế này, một số đồng nghiệp không thích giao tiếp cũng lăm chuyen như vậy.

“Alo, chào à, em ở Tiền Quý?” Văn Thanh cầm điện thoại nói to: “Hả? Anh nói gì? Em không nghe rõ, anh nói lại đi.”

“Không được, khó lắm mới được Nguyễn Tấn khao một chầu, mọi người đang chơi vui lắm, hai người chơi với nhau đi.”

“Phiền chết được, em biết rồi biết rồi, sau khi tan tiệc sẽ gọi cho anh, anh cũng nhớ đó, đi đâu cũng được nhưng không thể tới mấy chỗ đòi trụ đầu, rồi rồi, bye nhé?”

Kiều Tâm Duy ngồi cạnh nhìn Văn Thanh cúp điện thoại, hăm mộ nói: “Chồng cậu tốt thật, cậu làm gì cũng dễ ý

Văn Thanh cười cười: “Đương nhiên rồi, nếu dám nhớ thương người khác mình sẽ đá hẳn, giống như cậu đá Ký Tiểu Hải vậy.” Biết mình nói sai, cô vội chuyển đề tài: “Anh ấy đang đi với Giang Hạo, gọi hỏi xem Nguyễn Tấn đang làm gì, chắc anh ta không nghe điện thoại, bây giờ không thể thả Nguyễn Tấn đi được”

Nói rồi, Văn Thanh cầm một chai bia lên tham gia cuộc vui: “Choi nói thật hay mạo hiểm hả? Tôi cũng muốn chơi”

Kiều Tâm Duy nghe thấy tên Giang Hạo thì cũng người, cảm tưởng khi nghe tin chồng mình đang làm gì từ miệng người khác vừa buồn cười cũng vừa đáng thương. Nhìn hai cái miệng nhỏ ngọt ngào của Văn Thanh và Trần Kinh Nghiệp, cô phát hiện sự kích động nhất thời đã hại mình hại người rồi.

Không phải ai cũng có thể cười trong chớp mắt như vậy.

“Haha, Tổng Giám đốc Nguyễn thua rồi” Tiểu Mật quyền rũ vén phần tóc gọn sóng của mình, cười híp mắt: “Tổng Giám đốc Nguyễn, ngại quá, tôi không có ý đầu, tôi không ngờ miệng chai lại xoay về phía anh.”

Các đồng nghiệp hay gọi Tiểu Mật là “Tiểu Mật Mật, cô ấy không chỉ có vóc dáng mê người mà ngay cả nụ cười và giọng nói cũng rất ngọt ngào. Hơn thế nữa, trình độ tự kỷ của cô nàng cũng đã vượt qua những người bình thường, dưới cái nhìn của cô nàng, tất cả đàn ông độc thân trong văn phòng đều yếu hèn cô ấy, kể cả người đàn ông độc thân Nguyễn Tấn này.

Từ lượng của Nguyễn Tấn cũng khá tốt, thể nhưng bị các đồng nghiệp ép uống quá nhiều, anh tự giác nói: “Không sao, lần này tôi chọn mạo hiểm” Không muốn uống rượu thì chọn nói thật là được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mạo hiểm

“Mạo hiểm thật à?” Văn Thanh kích động đứng bật dậy, bây giờ cô nàng rất hưng phấn: “Vậy mời Tổng Giám đốc Nguyễn nhà chúng ta mời một cô gái độc thân đi sang phòng bên cạnh ở riêng hai mươi phút, đồng thời lúc đi ra phải ướt - người” Cô nàng nâng giọng nhấn mạnh hai chữ cuối, không chơi mạnh tay thì sao gọi là mạo hiểm được chứ.

Mọi người nghe nhảm “ướt người” thành “thất thân”.

Nguyễn Tấn choáng váng, đây đúng là đại mạo hiểm, anh thả uống rượu còn hơn: “Tôi chọn uống rượu”

Ai ngờ Văn Thanh lại cướp ly rượu trong tay anh: “Không được, lúc này anh chọn mạo hiểm rồi, không thể cứ thấy độ khó của mạo hiểm thì đòi đổi ý được, mọi người nói xem có đúng không?”

“Làm thất thân, làm thất thân, làm thất thân.” Mọi người vỗ tay khen hay đề nghị mờ ám này của Văn Thanh. Nguyễn Tấn thấy vậy cũng biết là không thể từ chối, anh tức giận nhìn Văn Thanh, cô nàng này bị Trần Kinh Nghiệp chiều hư rồi.

Văn Thanh cười giục: “Mau chọn đi, Tổng Giám đốc Nguyễn”

Trần Kinh Nghiệp, Nguyễn Tấn, Giang Hạo chơi với nhau từ hồi mặc tã, bây giờ Trần Kinh Nghiệp đã có gia đình, Giang Hạo đi xem mắt, chỉ có Nguyễn Tấn là vẫn còn chậm chạp chưa có ý tìm bạn gái. Văn Thanh từng nghĩ đến chuyện tác hợp Kiều Tâm Duy với Nguyễn Tấn, nhưng Tổng Giám đốc Nguyễn nhà chúng ta lại bảo rằng, anh đang hưởng thụ cuộc sống độc thân, không muốn làm hại con gái nhà lành.

Trong mắt Văn Thanh, đây là cách từ chối uyển chuyển của Nguyễn Tấn, nếu người ta đã không có ý thì cô cũng không thể ép duyên được.

Thế nên hôm nay cô nàng mới dùng chiêu này, muốn thử xem Tổng Giám đốc Nguyễn đang hoang nghiêm túc ngày thường có quá đà không.

Nữ độc thân trong phòng làm việc có hai người, là Tiểu Mật và Kiều Tâm Duy, nói không chừng cũng có thể ghép được một đôi. Lúc này Kiều Tâm Duy đang ngồi trong góc chơi game, không đề ý đến chỗ họ, xem ra người được chọn hẳn là Tiểu Mật.

Tiểu Mật tự tin đứng dậy, gương mặt đỏ bừng vì uống rượu, cô nàng lao đảo mấy bước, một hồi sau mới tới cạnh Nguyễn Tấn: “Tổng Giám đốc Nguyễn, người ta còn độc thân nè”

Cô gái này chủ động quá, buông thả ghê, đôi mắt còn phồng điện như muốn nói: Ai ôi, đừng nói cho mọi người biết là anh thích thăm tôi nha.

Nguyễn Tấn hơi ngại, loại hình “tự kỷ” như Tiểu Mật không phải là gu của anh.

“Kiều Tâm Duy” Anh chỉ: “Tôi chọn Kiều Tâm Duy.”

Kiều Tâm Duy nghe thấy tên mình thì ngẩn đầu, ngơ ngác: “Hả?”

Không đợi mọi người tỉnh táo, Nguyễn Tấn đã bước tới kéo Kiều Tâm Duyệt ra ngoài.

Vừa hay anh cũng muốn tỏ tình với cô trong đêm nay.

Tiểu Mật thất vọng, mọi người vội ủa ra ngoài xem kịch hay, thầy Nguyễn Tấn kéo Kiều Tâm Duyệt vào phòng trống cạnh, đóng sầm cửa lại.

Vân Thanh thầm khen hay, hà hà, Nguyễn Tấn này bảo mình không có ý gì với Tâm Duyệt, xem ra là nói một đằng làm một nẻo mà. May mà Tâm Duyệt không để ý Giang Hạo, nếu không sẽ tông xe nhau mất. Cô vỗ tay: “Được rồi, được rồi, trợ lý Mã tính giờ đi, hai mươi phút sau báo giờ, chúng ta chơi tiếp”

Phòng bên cạnh, hiệu quả cách âm của KTV Tiền Quỹ rất tốt, vừa đóng cửa lại là đã ngăn cách thế giới ồn ào huyền ảo ngoài kia với trong này. Phòng không quá tối, trên quầy bar còn có đèn vàng nhỏ, không quá sáng như vẫn có thể nhìn thấy được.

Kiều Tâm Duyệt thắc mắc hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Không biết là vì uống rượu hay lòng kích động mà Nguyễn Tấn thấy mặt mình nóng bừng, một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi lại ngại ngùng trước mặt cô gái mình thích: “Vân Thanh bảo tôi đưa một cô gái độc thân sang phòng riêng để nói chuyện hai mươi phút, lúc đi ra ngoài phải thất thần” Anh nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô không còn là cô gái độc thân nữa rồi

“Thất... thất thân?” Kiều Tâm Duyệt ôm ngực, lùi về sau mấy bước: “Không cần chơi lớn vậy đâu nhì, haha” Tầm thân xử nữ đã giữ hơn hai mươi ba năm trước khi cưới này lại mất trong tay người không phải chồng mình? Dù có chết cô cũng không đồng ý đâu.

Nhìn dáng vẻ cười còn xấu hơn cả khóc của cô, Nguyễn Tấn lúng túng nói: “Đùa thôi, tôi không phải loại người như vậy?”

Kiều Tâm Duyệt thờ phào: “Cũng được, xem ra mọi người chơi rất vui vẻ, không ngờ Tổng Giám đốc Nguyễn lại hiền hòa như vậy, theo cấp trên như anh, chúng tôi cũng sẽ cố gắng làm việc gấp bội. Tổng Giám đốc Nguyễn, tôi ghé sofa nghỉ ngơi chút đi?”

“Được.” Nguyễn Tấn gật đầu, này giờ chơi đùa quá mức nên khi yên tĩnh lại, anh thấy đầu óc không được ổn lắm, ngay cả bước chân cũng trở nên loạng choạng, anh ngồi xuống sofa, cần nghỉ ngơi một chút.

Mỗi phòng ở đây đều có nước nóng, Kiều Tâm Duyệt đi tới quầy bar, đổ nước ấm vào hai ly thủy tinh.

Nguyễn Tấn ngồi trên sofa, dù mơ màng nhưng vẫn nhìn thấy Kiều Tâm Duyệt đang được ánh đèn vàng bao bọc, mà ngay cả anh cũng không biết ánh mắt mình lúc này đã dịu dàng nhường nào.

“Tổng Giám đốc Nguyễn, uống chút nước ấm đi”

“Ồ đây có lá trà không? Tôi muốn giải rượu.” Dù chưa say, nhưng anh không muốn để Kiều Tâm Duyệt nghĩ những lời tiếp sau đây là lời nói lúc say rượu.

“Uống trà không giải rượu được, đó là suy nghĩ sai lầm, hơn nữa một vài thành phần trong lá trà sẽ có phản ứng xấu với cồn, có hại tới sức khỏe, chẳng bằng uống nước ấm đi”

“Thế à? Cũng được” Khỏe mới Nguyễn Tấn hơi nhếch lên, anh đã tham gia rất nhiều bữa tiệc, uống say rồi ngủ ở phòng khách rồi bừng tỉnh vì lạnh là chuyện thường, mỗi lần như thế, anh đều rất hi vọng bên cạnh mình có một ai đó.

Giống như bây giờ, ánh đèn ấm áp, lời nhắc tri kỉ, chăm sóc đúng lúc, không có gì hạnh phúc hơn như thế này cả.

Kiều Tâm Duyệt bung nước ấm tới, ngồi xuống ghế: “Tổng Giám đốc Nguyễn, tư lượng của anh tốt thật, tôi không thể uống được rượu nên trò nào liên quan đến rượu thì tôi né hết.”

“Nếu không phải họ bắt chơi chung thì tôi cũng không tham gia, trò này quá đáng lắm rồi” Nguyễn Tấn uống một hợp nước ấm, cảm thấy dạ dày ấm áp, lòng cũng ấm hơn: “Tâm Duyệt..” Anh nhìn cô một lúc: “Em tới công ty hơn nửa năm rồi nhì?”

“Vâng, nửa năm trước anh thuê tôi vào”

“Ừ, khi đó em mặc đồ công sở màu đen, nếu không nhìn CV thì tôi còn tưởng nhầm là thám nào, lúc đó tôi còn nghĩ, thám à, đây là chỗ tuyển sinh viên khóa này, thám tới nhầm chỗ rồi.”

Sự hài hước của Nguyễn Tấn chọc cho Kiều Tâm Duyệt bật cười: “Vậy à? Đó là đồ công sở tôi cố ý mua cho đợt tuyển dụng đó” Cô nâng mặt, thờ dãi: “Ồi, buồn quá, buồn quá!”

“Haha, bây giờ thì khác rồi, em biết ăn mặc, xinh đẹp hơn, còn độc lập, làm việc hiệu quả, tôi rất yên tâm khi giao việc cho em”

“Cảm ơn Tổng Giám đốc Nguyễn đã khen ngợi”

Nguyễn Tấn ngồi gần hơn, thấy khoảng cách vừa phải thì bảo: “Tâm Duyệt, bây giờ không phải là giờ làm việc, lúc làm việc em gọi tôi là sếp, sau khi tan làm, em đừng gọi tôi là Tổng Giám đốc Nguyễn nữa, chúng ta... tôi và các đồng nghiệp đều là bạn bè cả” Anh dừng lại giữa chừng, thật ra anh rất muốn nói, thật ra chúng ta có thể làm bạn với nhau, tôi còn hi vọng chúng ta có thể làm người yêu nữa.

Tức là Kiều Tâm Duyệt không phải con giun trong lòng anh, chỉ có thể nghe ra được một ý nhỏ trong những lời đấy: “Ồ, tôi biết, cho nên dù có khổ cỡ mấy mọi người vẫn đi theo anh, tôi cảm thấy rất vinh hạnh vì vừa ra trường đã gặp được ông sếp tốt như thế. Tôi nói thật lòng đấy, anh đừng nghĩ là tôi nịnh nhé?”

Nguyễn Tấn cười cười, cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, anh chỉ là một ông sếp tốt, chỉ vậy mà thôi.

Lúc này có người đẩy cửa vào, Vân Thanh dẫn Trần Kinh Nghiệp vào theo: “À, anh em tốt của các anh ở đây... Nguyễn Tấn, hai lão gia này tới tìm anh đấy”

Kiều Tâm Duyệt quay lại nhìn, ngoài Vân Thanh và Trần Kinh Nghiệp thì còn có cả Giang Hạo nữa, cô chợt thấy lo lắng.

Giang Hạo ngạc nhiên một hồi, sau đó lại trở nên nghiêm túc, trong phòng này chỉ có mỗi Nguyễn Tấn và Kiều Tâm Duy, ánh đèn không mấy sáng sủa mà hai người còn ngồi gần nhau như vậy.

Trần Kinh Nghiệp huýt sáo trên: “Xem ra chúng ta tới không đúng lúc, làm phiền Tổng Giám đốc Nguyễn rồi” Anh còn cố ý kéo Giang Hạo, làm bộ như muốn đóng cửa: “Đi thôi, chúng ta sang phòng bên cạnh chơi với mọi người”

Giang Hạo đen mặt, lạnh giọng nói: “Không quen ai bên kia, tôi không sang đâu” Nói rồi, anh đi thẳng vào trong, ngồi cạnh Kiều Tâm Duy.

Khoảng cách của anh với cô còn gần hơn cả khoảng cách giữa cô và Nguyễn Tấn.

Kiều Tâm Duy căng thẳng, lúc này Giang Hạo đứng ở cửa nên cô không thấy vẻ mặt của anh, bây giờ ở gần như vậy, đương nhiên là cô trông thấy anh khó chịu rồi. Nhưng cô nên giải thích tình huống này kiểu gì đây? Cô với Nguyễn Tấn nào có xảy ra chuyện gì đâu.

Nguyễn Tấn cũng thấy ngại, đang định tỏ tình thì lại bị quấy rầy.

Vân Thanh giải thích: “Chúng tôi đang chơi trò nói thật hay mạo hiểm, Nguyễn Tấn đồng ý đưa một cô gái độc thân ra ngoài nói chuyện riêng nên kéo Kiều Tâm Duy đi. Ba người các anh cần nói chuyện riêng à? Tâm Duy, chúng ta sang phòng bên cạnh chơi đi”

“À, được” Kiều Tâm Duy hi vọng mình có thể đi cho nhanh cho rồi.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe lại để ý, Giang Hạo khoác vai kéo cổ ngồi xuống, anh nói: “Tôi đến rồi mà em còn định đi đâu?... Tôi phải tuyên bố một chuyện, tôi đã đăng ký kết hôn với người này rồi, cô ấy không còn độc thân nữa, cho nên Nguyễn Tấn à, cậu kéo nhầm người rồi”

Vân Thanh, Trần Kinh Nghiệp và Nguyễn Tấn nghe vậy thì trợn hai mắt, nhìn hai người với vẻ khó tin.

Giang Hạo lại rất ung dung, cười bảo: “Chuyện mấy ngày trước thôi, không phải tôi muốn giấu mà vì chuyện Mỹ Liên xảy ra đột ngột quá, hôm nay tôi định nói chuyện này cho các cậu” Anh quay lại nhìn Kiều Tâm Duy với đôi mắt sâu thẳm, giọng nói mang theo sự yêu chiều và trách cứ: “Em cũng thật là, sao không nói cho mọi người biết chứ? Người khác thì thôi, sao ngay cả Vân Thanh cũng giấu vậy?”

Vân Thanh lại rất vui vẻ: “Hay lắm, Kiều Tâm Duy, cậu giỏi lắm, chuyện lớn vậy mà dám giấu, mình là bà mai của hai người đấy”

“Hôm đó anh ấy vừa nhận điện thoại thì đi ngay, chẳng có tin tức nào hết, mình nói với cậu kiểu gì bây giờ?”

“Ha ha, nếu cậu nói sớm thì Nguyễn Tấn sẽ không kéo cậu đi rồi, đúng là tốt thật, mình cảm thấy hai người rất xứng. Chồng à, anh nói đúng không?”

Trần Kinh Nghiệp cũng rất bất ngờ, theo như anh biết, Giang Hạo chỉ có hảo cảm với Kiều Tâm Duy mà thôi, còn chưa đến mức muốn kết hôn, nhưng bạn tốt tạm biệt cuộc sống độc thân là chuyện tốt: “Giang Hạo, cậu nhanh thật đấy, chúc mừng chúc mừng, giờ chỉ còn mỗi Nguyễn Tấn thôi. Tổng Giám đốc Nguyễn, cậu phải cố lên đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vợ yêu

May mà phòng không quá sáng, nếu không gương mặt cứng đờ của Nguyễn Tấn sẽ bị lộ ngay lập tức. Trước giờ anh chưa từng thấy cái tính cẩn thận của mình có lỗi gì, nhưng bây giờ, anh chỉ muốn tát mình hai cái thật mạnh cho bõ.

Anh nhìn Giang Hạo, nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng, lại nhìn sang Kiều Tâm Duy vừa thở phào sau căng thẳng, sao hôn nhân của hai người lại chớp nhoáng được như vậy chứ??? Họ có đủ thời gian để tìm hiểu nhau à? Ha ha, hôn nhân không phải công việc, chẳng cần phải chuẩn bị gì cả, chỉ cần một người cần cưới và một người cần gả là thành chuyện.

Tức là khi anh hiểu rõ điều này thì đã quá muộn rồi.

Giang Hạo tùy ý ôm vai Kiều Tâm Duy nói: “Vân Thanh, Nguyễn Tấn, sau này nhờ hai người chăm sóc cho Tâm Duy lúc ở công ty nhé”

Vân Thanh gật đầu cười, nhưng Nguyễn Tấn thì lại ngẩn ra trên sofa.

“Nguyễn Tấn, Nguyễn Tấn, Tổng Giám đốc Nguyễn?”

Nguyễn Tấn lấy lại tinh thần: “À, không vấn đề gì, đó là chuyện hiển nhiên rồi, Kiều Tâm Duy là nhân viên được bồi dưỡng quan trọng của công ty mà” Nói rồi, anh ngửa đầu uống cạn ly nước của mình để che giấu sự lúng túng.

Giang Hạo vuốt ve gò má của Kiều Tâm Duy, động tác mang theo chút mờ ám: “Cũng khá đấy, người hồ đồ như em mà lại trở thành nhân viên được bồi dưỡng quan trọng, tôi còn tưởng em sắp bị đuổi việc rồi đấy.”

Kiều Tâm Duy lườm anh một cái: “Tôi làm việc rất chăm chỉ, không hồ đồ chút nào hết nhé!”

Giang Hạo cười nheo mắt cô, cô cố gắng né tay anh, cái kiểu đưa đẩy đầy mờ ám này làm người ta có cảm giác như đây là chuyện tình thú đặc biệt của hai người.

Nguyễn Tấn ngồi không yên, anh đứng dậy: “A Hạo, hiếm khi cậu rảnh, nếu đã kết hôn thì ở với vợ nhiều một chút, chúng ta còn nhiều cơ hội chơi bời với nhau. Trần Kinh Nghiệp, đi, sang phòng bên uống rượu, cậu phải báo thù giúp tôi”

Vân Thanh không nhịn được nói: “A, Nguyễn Tấn, sao anh lại bắt chồng tôi chịu tội thay vậy hả? Anh uống đi chứ, Trần Kinh Nghiệp, không được đi, Trần Kinh Nghiệp..” Vân Thanh vừa gọi vừa đuổi theo.

Cửa phòng bị đóng lại, không khí yên tĩnh khiến Kiều Tâm Duy cảm thấy khó chịu. Giang Hạo kẻ sát, bờ vai cô dán vào lồng ngực anh, cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của người kẻ bên.

Cô vừa quay đầu thì thấy đôi mắt sâu thẳm của Giang Hạo đang nhìn mình chằm chằm, giống như sói đang đói nhìn miếng thịt tươi vậy. Tim cô hẫng đi, vội tránh né: “Anh nhìn tôi vậy làm

gì?” Má, tôi với anh không quen thân tôi vậy đâu!!

“Lúc này... Em ở đây với Nguyễn Tấn bao lâu? Đã nói những gì?” Giọng Giang Hạo vừa trầm vừa rất mê hoặc, anh nhìn cô với ánh mắt bình tĩnh như đang xem tin tức thời sự vậy. Nhưng đã hỏi vấn đề này thì có nghĩa lòng anh không bình tĩnh được như ánh mắt.

“Chúng tôi vừa vào thôi, nói chút công việc, Tổng Giám đốc Nguyễn còn khen tôi nữa. Đúng rồi, anh nhắc tới chuyện Mỹ Liên, anh cũng biết việc đó cơ à?”

“Chuyện đó lớn như vậy, ai cũng biết mà”

Kiều Tâm Duy cảm thấy anh đang né tránh một vài chuyện quan trọng, các nhân viên cấp cao của Tập đoàn Mỹ Liên bị bắt rất nhiều, chuyện này liên quan gì mà làm anh phải biến mất ba ngày chứ?

“Giang Hạo, anh rốt cuộc là... Thủ trưởng ở đâu vậy? Cục Công an à? Hay là... Trường ngục?”

Giang Hạo bật cười, trong vài lần ở chung ngắn ngủi này, anh luôn bị lời nói ngây ngô của cô chọc cười. Xem ra anh không tìm nhầm người rồi, có đúng là người phụ nữ thú vị, lại còn rất ngốc nữa chứ.

“Không phải, nhưng tôi đã từng đánh ngã Cục Trưởng Cục công an và Trường ngục” Nhìn vẻ tò mò của cô, Giang Hạo không nói nữa: “Đi thôi, dẫn em đi chỗ khác.”

“Ồ! Đi đâu?”

“Đi rồi khác biệt.”

Giang Hạo biết anh không phải là người có máu lạnh mạn, cầu hôn hay bất ngờ gì gì đấy là thứ anh không làm được. Nhưng nếu họ đã trở thành vợ chồng hợp pháp thì phải ra dáng một chút, nhẫn kết hôn là thứ không thể thiếu được.

Anh vẫn còn có chút trách nhiệm của đàn ông đó.

Trung tâm thương mại lớn dường như luôn không có buổi đêm, ánh đèn vẫn sáng rực, tiếng người ồn ã.

Giang Hạo kéo Kiều Tâm Duy vào một tiệm trang sức, anh nói với nhân viên cửa hàng: “Chúng tôi mua nhẫn kết hôn, lấy cho tôi loại nhẫn bạch kim bình thường nhất, không nạm kim cương, không hoa văn, loại bình thường nhất đây, cô ấy... Kiều Tâm Duy, em thích loại nào thì chọn một cái đi”

Một câu tùy ý lại khiến Kiều Tâm Duy bối rối vô cùng, có ai tặng nhẫn mà còn bắt người đó chọn không? Đây vốn là chuyện rất cảm động đó, sao vào miệng cái tên này lại trở thành một việc vô vị thế chứ?

Kiều Tâm Duy lúng túng vuốt tóc ra sau tai, cười với nhân viên bán hàng: “Tôi không biết chọn kiểu gì, cô có thể giới thiệu cho tôi vài mẫu không?”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười như một đóa hoa: “Có có có, mời hai vị sang bên này.”

“À, được” Trong lúc xoay người, ánh mắt Kiều Tâm Duy đột nhiên lướt thấy hai bóng người quen thuộc trên tủ kính pha lê, cô bỗng quay đầu lại thì nhìn thấy Kỷ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyền đang đi ngang qua.

“Ông xã, anh đợi em một lát” Cô nghe Tôn Dung Tuyền vừa đuổi theo vừa gọi: “Ông xã à, em muốn bộ đồ này lâu rồi, mua nha, mua nha, được không?”

Lòng cô ề ảm, cứ tưởng vết thương này đã khép lại nhưng rồi nó vẫn còn đây, hai người này từng là người thân thiết nhất của cô, dù là giọng nói hay ngữ điệu đều như in khắc vào đầu.

Nhưng một lát sau, Kiều Tâm Duy xoay lại nhìn theo bóng hai người, cô ngạc nhiên, không phải Tôn Dung Tuyền mang thai à? Hẳn là phải được bốn, năm tháng rồi, sao bụng vẫn bình thường mà lại mang giày cao gót thế kia?

“Này, em nhìn gì thế? Tôi đây chọn đi” Giang Hạo nói với giọng ra lệnh, anh ghét nhất là người làm việc ề ề.

Kiều Tâm Duy lập tức thu hồi tầm mắt: “À, không có gì, đến đây.”

Cô hít sâu một hơi, tự nhắc mình phải thả lỏng, hôm nay cô đến mua nhẫn với chồng mình. Người mà cô gọi là chồng này có nhan sắc, có thân thể, dù so sánh phương diện nào cũng tốt hơn Kỷ Tiểu Hải rất nhiều.

“Em sao thế, không thích thì nói, sao sắc mặt kém vậy?”

“Không... Không có, tôi thích cái này” Cầm một chiếc nhẫn kim cương lên, tay cô hơi run rẩy, cố gượng cười hỏi: “Đẹp không?” Giang Hạo tức giận nhìn cô: “Em chắc không?”

“Chắc.”

“Vậy được” Giang Hạo mở ví tiền, lấy thẻ vàng đưa cho nhân viên: “Thảm nữ của em kém quá, nhưng vẫn phải cảm ơn em đã giúp tôi tiết kiệm tiền, vợ yêu à”

Kiều Tâm Duy sững sốt nửa giây, vợ... yêu?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Người yêu cũ đánh nhau với bạn thân cũ ở trung tâm thương mại

Đây là nhẫn kim cương ba mươi cara, trong mắt Giang Hạo thì nó rất nhỏ, thế nhưng Kiều Tâm Duy thấy nó lại cực kỳ tinh xảo.

Đây chính là chênh lệch rõ ràng nhất giữa hai người, vừa bắt đầu đã lộ rõ rồi.

“Xấu à? Anh đưa cái của anh ra cho tôi xem nào.” Kiều Tâm Duy vừa đi tới chỗ Giang Hạo vừa hươ tay: “Hừ, nhẫn của anh chẳng đặc biệt chút nào, nói nó là nhẫn thép cũng được nữa”

“Tôi ở quân đội, không thể mang quá rườm rà, trừ khi không mang”

Kiều Tâm Duy liếc anh, ngày nào cũng nói quân đội này quân đội nọ, cô bĩu môi: “Thế nên tôi phải phối hợp, anh chọn đơn giản vậy thì tôi cũng đâu thể chọn cái nào bảy màu sắc sỡ được, đơn giản như vậy không phải vừa xứng là, cái này gọi là chồng hát vợ theo”

Giang Hạo vui vẻ nhìn cô, ô, thì ra cô cũng có lúc nói lý thế cơ đấy, anh nắm tay cô giống như cầm túi công văn: “Em nói gì thế hả? Chồng hát vợ theo? Thế gọi ông xã một tiếng cho tôi nghe nào?”

“y, bỏ ra bỏ ra, chú ý hình tượng trước mặt mọi người được không?”

Hai người đùa giỡn giữa hành lang, người qua kẻ lại đều liếc sang, xem hai người này ngọt ngào chưa kìa.

Kiều Tâm Duy vốn là kiểu con gái thả vào đám đông thì không ai chú ý, nhưng nếu ở cạnh người chói lòa như Giang Hạo thì sẽ dính thêm được một ít ánh sáng. Phản ánh sáng này có thể làm cô trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

“Được rồi, không làm khó em nữa, đi thôi” Giang Hạo không quen bị người khác nhìn, anh tự nhiên nắm tay cô rồi khỏi đó.

Kiều Tâm Duy phải chạy chậm mới có thể đuổi theo bước chân anh, người chân ngắn thật đáng thương quá. Thế nhưng, anh lại nắm lấy bàn tay đang đeo nhẫn, cô có thể cảm nhận được hơi ấm của tay anh. Dù chuyện này đơn giản nhưng lại rất hạnh phúc, cô không kiểm được, phải cắn môi để không bật cười.

Người chồng chớp nhoáng này của cô cũng tạm ổn đấy. “Ông xã, anh định khi nào thì sang gặp ba mẹ tôi?”

Giang Hạo dừng chân, nhìn cô với ánh mắt thích thú, cầu ông xã này cũng êm tại thật, anh đi chậm lại, nắm chặt tay cô: “Có phải em nên sang gặp ba mẹ chồng trước không đây?”

Kiều Tâm Duy đang định nói không thành vấn đề thì điện thoại Giang Hạo vang lên, cô mím môi: “Thủ trưởng đại nhân, không phải anh lại về quân đội đấy chứ?”

Giang Hạo cầm điện thoại nhìn một lát, sau đó vuốt tai cô nói: “Là mẹ chồng em đấy... Alo, mẹ à”

“Con trai, sao con lại giấu nhà mình chuyện lớn vậy chứ, hư quá rồi”

Tiếng mắng của Lâm Thái m rất to, Kiều Tâm Duy đứng cạnh Giang Hạo mà vẫn nghe thấy rõ ràng. Cô chột dạ nhìn anh, Giang Hạo cũng chột dạ nốt, đúng là chuyện này nên nói với người nhà trước.

“Mẹ bình tĩnh, đừng vội, tại con bận chuyện trong quân đội nên quên mất.”

“Đừng kiêu có nữa, nếu không phải mẹ gọi tới nhà họ Kỷ hỏi chuyện thì làm gì biết con có bạn gái rồi. Có mà giấu là sao hả? Bác gái Kỷ bảo hôm đó Kỷ San San về nhà khóc một trận, làm mẹ mất mặt lắm luôn, may mà nhà họ Kỷ là gia đình thư hương truyền thống, nếu không thì đã mắng nhà họ Giang chúng ta không biết điều rồi”

Kiều Tâm Duy thấy chột dạ khi nghe mẹ chồng tố khổ qua điện thoại, cô dùng khẩu hình miệng nói với Giang Hạo: “Mẹ anh chưa biết chúng ta đã đăng ký phải không?”

Giang Hạo gật gù biểu thị anh đã hiểu, sau đó anh nói với mẹ: “Mẹ, cô gái yêu ót như Kỷ San San không hợp với con, đợi hôm nào con dẫn cô ấy về nhà”

“Hôm nào là hôm nào? Đừng có lừa mẹ”

Giang Hạo nhìn Kiều Tâm Duy, Kiều Tâm Duy suy nghĩ một lát, đưa tay ra hiệu số “Sáu”

“Thứ bảy được không? Ngày thường cô ấy phải đi làm”

(*) Người Trung Quốc tính thứ trong tuần khác với Việt Nam, thứ hai của mình sẽ là thứ “một”/EBR-V của họ, nên thứ bảy của mình sẽ là thứ sáu” (PER V của họ.

Lâm Thái m vui vẻ nói: “Được, con trai, bạn gái con làm ở ngành nào, làm quản lý hay việc vặt?”

“Không phải”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba” Giang Hạo cảm thấy không ổn, ngay cả Kiều Tâm Duy cũng phải nhìn quanh.

“Hả? Trẻ vậy à? Vậy không thể làm quản lý được rồi, mới tốt nghiệp đã đổ công chức? Ừ, xem ra cũng giỏi”

“Mẹ đừng hỏi nhiều thế, con cưới vợ chứ không phải mẹ, cô ấy có chức lớn hay không quan trọng vậy à? Con đang

ngoài, cúp máy đây”

“Đội đã, đừng hờ chút là cúp máy của mẹ, đợi con về nhà thì mẹ ngủ mất rồi, mai lại chẳng biết con bận cái gì, bây giờ phải hỏi cho rõ mới được.”

Lâm Thái m bắt đầu vòng tuần hoàn dò hỏi của mình, Giang Hạo không biết phải nói gì, anh nhìn Kiều Tâm Duy với ánh mắt có lỗi, Kiều Tâm Duy nhún vai rồi đi tới cạnh chỗ rào chắn.

Hừ, phải là công chức mới có thể nói chuyện cưới gả à? Thế thì mấy kẻ độc thân trên đời này thảm rồi!

Cô dựa vào rào chắn pha lê, thán nhiên nhìn dòng người qua lại, trước một quầy bán đồ nào đó có vẻ rất náo nhiệt, mọi người tụ tập lại, cô tò mò nhìn sang thì thấy có đôi nam nữ đang tranh chấp, nam muốn đi nhưng nữ thì giữ lại.

Mấy người kì lạ trên đời này nhiều thật, muốn cãi nhau thì tìm chỗ nào kín kín mà cãi, sao lại bố bố trước mặt bàn dân thiên hạ vậy nhỉ? Hiếm thấy thật, hai người này nghĩ gì vậy không biết? Muốn đồ người ta cười nhạo à?

“Chắc chắc...” Kiều Tâm Duy lắc đầu cảm thán.

“Mẹ đừng hỏi nữa được không, không hiểu sao lại có nhiều vấn đề vậy chứ? Một câu thôi, cho dù không đạt đến yêu cầu của mẹ thì cô ấy vẫn là vợ con, được chưa? Con cúp máy đây, tối nay con về!”

Giang Hạo tắt máy một cách thô bạo, cuối cùng tại của anh cũng yên tĩnh rồi.

Hai người cầm tay nhau đi vào thang máy như một cặp tình nhân bình thường, thang máy từ từ đi xuống, tiếng ồn ào bên dưới cũng rõ ràng hơn.

“Kỷ Tiểu Hải, anh là thằng khốn, là thằng đàn ông vô dụng nhất trên đời!” Mặc dù tiếng người ồn ào nhưng vẫn không thể vùi lấp được giọng nói vừa to vừa chói của Tôn Dung Tuyên.

Kiều Tâm Duyệt không thể quên được giọng nói này, cô cố gắng bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào đám người kia, thang máy dần đi xuống, cô cũng thấy rõ hai người đó hơn.

Đúng là họ, Kỷ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên.

“Anh không muốn cãi nhau với em, hoặc là em về nhà với anh, hoặc là bỏ tay ra? gương mặt Kỷ Tiểu Hải nhăn nhó dữ tợn, đây là lần đầu anh ta bị người ta vây lại chỉ trích như vậy.

Tôn Dung Tuyên không chịu thừa nhận, người đến xem cũng nhiều hơn, tiếng gào khóc của cô ta rất lớn, vang vọng cả một tầng. Tay của cô ta nắm Kỷ Tiểu Hải lại, một tay kia thì đánh vào lưng anh ta, hoàn toàn không có ý định ngừng lại.

“Anh là thằng đàn ông vô dụng, mắt tôi mù nên mới gả cho anh, người ta muốn cái gì thì có cái đó, tôi thì lại chẳng có cái gì. Sao tôi lại khổ đến mức phải gả cho một thằng vô dụng như anh thế chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hà tất phải ở bên nhau

Tôn Dung Tuyên vừa khóc vừa mắng, dùng cả chân lẫn tay để đâm đá, áo khoác của Kỷ Tiểu Hải sắp bị túm rách cả ra, cổ anh ta có vài vết móng tay cào, chỗ bị cào sâu còn rướm cả máu. Có vài người tốt bụng không nhịn nổi nên tới khuyên vài câu, thế nhưng Tôn Dung Tuyên hoàn toàn mặc kệ, vẫn làm theo ý

mình.

“Đồ điên, cô gây chuyện đủ chưa?” Chó cùng rút đầu hướng chỉ là con người, kèm theo tiếng quát của Kỷ Tiểu Hải là tiếng “bốp” lạnh lùng, anh ta tát Tôn Dung Tuyên một bạt tai.

Dù sao sức đàn ông cũng rất lớn, Tôn Dung Tuyên ngã bệt xuống đất, cô ta ngơ ngác nhìn mặt sàn trơn bóng. Đây là lần đầu tiên Kỷ Tiểu Hải đánh cô ta, sự uất ức và giận dữ trong lòng vọt lên tới đỉnh điểm. Đối mặt với sự vậy xem và chỉ trích của đám đông, đối mặt với sự phẫn nộ và chán ghét của chồng, cô ta đứng phắt dậy bắt đầu một lượt đánh chửi mới, những lời lẽ thô tục tuôn ra khiến người ta khó mà nuốt nổi.

Người phụ nữ này một khi nổi khùng lên chắc chắn sẽ chẳng kém gì đàn ông. Tôn Dung Tuyên túm lấy cổ áo của Kỷ Tiểu Hải, và liên tục lên mặt anh ta.

Kỷ Tiểu Hải đã hoàn toàn bị chọc giận, anh ta không thèm quan tâm tới mặt mũi mà cố gắng nhường nhịn Tôn Dung Tuyên nữa, bắt đầu đánh đáp trả: “Tôn Dung Tuyên, cô gây chuyện đủ chưa hả?”

Nhất thời, hai người trẻ tuổi vật lộn với nhau, Tôn Dung Tuyên hung dữ cào cấu lên miệng và mặt Kỷ Tiểu Hải, còn Kỷ Tiểu Hải lại liều mạng túm chặt lấy tóc Tôn Dung Tuyên rồi giật ra. Cả hai cứ như kẻ điên mất sạch lý trí và kiểm soát.

Kiều Tâm Duyệt nhìn mà choáng váng, không riêng gì cô, hẳn là rất nhiều người ở đây cũng thấy sốc như vậy. Trong trung tâm mua sắm bảy tầng, gần như trên lan can mỗi tầng đều có rất nhiều người nhào ra ngóng, ai ai cũng đều bị màn diễn xuất sắc hơn cả tình tiết trên phim truyền hình này thu hút.

Nói thật, trong lòng cổ, trừ sự hà tiện thì lại là đau lòng nhiều hơn. Cô quen Kỷ Tiểu Hải mười năm, ở bên nhau bảy năm, thậm chí cô còn hiểu người đàn ông này hơn cả mẹ anh ta. Người đàn ông này sống nội tâm và kín đáo, tính tình tốt đến mức có thể nói là khá nhu nhược, trong công việc, cho dù có tức giận thì sau đó cũng sẽ cảm thấy tội lỗi. Rốt cuộc là mâu thuẫn thế nào lại có thể ép một người đàn ông nho nhã lịch sự nhường ấy phải trở nên cáu gắt như thế này?!

Mà Tôn Dung Tuyên kia, bạn cùng phòng, cùng học, cùng sống với cô bốn năm trời đại học, không phải luôn rất dịu dàng với đàn ông ư?! Cuộc sống thế nào lại có thể ép cô ta biến thành một người đàn bà chanh chua nhường ấy chứ?!

Bốn năm đại học, Tôn Dung Tuyên quen bốn anh bạn trai, đều đặn mỗi năm một anh, bạn cùng phòng khác cũng từng đùa, chỉ cần Dung Tuyên trở nên giống như mèo con nghĩa là cô ta đang yếu rồi.

Ể, mèo con cái gì? Là cạp cái ngủ đông thì có.

Trò hề này càng lúc càng nghiêm trọng thêm, bảo vệ trung tâm chạy tới ngăn lại, phải góp sức với những người khác mới kéo được hai kẻ đang vật lộn với nhau ra.

Giang Hạo nhướn mày nhìn lại, anh đứng ở góc độ của một người ngoài cảm thán: “Hà tất gì phải ở bên nhau chứ... Bà xã, sau này em sẽ không đối với tôi như vậy đấy chứ?”

Lúc này tất cả sự chú ý của Kiều Tâm Duyệt đều tập trung ở dưới, tiếng ồn ã xung quanh lại lớn nên cô không nghe thấy lời Giang Hạo nói.

Giang Hạo kéo tay cô, hỏi một cách nặng nề: “Kiều Tâm Duyệt, đang nói chuyện với em đó, sao em lại lơ đãng thế?!”

“Á? Anh nói gì vậy?”

Giang Hạo tròn mắt, lấy lại giọng điệu nghiêm túc ngay: “Không có gì, coi như tôi chưa nói gì hết, đi thôi, đừng dây vào rắc rối kiểu này”

“Hà...” Kiều Tâm Duyệt rất bất đắc dĩ, cô phát hiện Giang Hạo có một thói xấu, đó là lúc anh nói chuyện thì cô tuyệt đối đừng làm việc riêng, lời anh nói phải là hàng đầu.

Cô cũng không muốn dây vào loại rắc rối này, nếu gặp chính diện, chỉ sợ người xấu hổ không chỉ có mỗi cô. Vì thế, cô chạy chậm đuổi theo bước chân Giang Hạo.

“Đồ điên nhà cô, tôi muốn ly hôn, ngày mai sẽ đi làm giấy tờ!” Kỷ Tiểu Hải bỏ lại một câu rồi đẩy người khác ra, hùng hổ đi đến cửa.

Có lẽ đây là ý trời, ngay cả ông trời cũng muốn giúp Kiều Tâm Duyệt đã âm thầm chịu đựng bấy lâu nay xả giận. Kỷ Tiểu Hải cứ thế không nghiêng không chệch dựa vào Giang Hạo như tường đồng vách sắt.

“Ngại quá, xin nhường cho qua” Kỳ Tiểu Hải cúi đầu xin lỗi, là anh ta lỡ mồm mới đụng phải người khác.

Giang Hạo gật đầu như không có chuyện gì, chủ động lùi lại để anh ta đi trước, anh rất thông cảm với người đàn ông khốn khổ này.

Kỳ Tiểu Hải đi được hai bước thì ngừng, anh ta chột quay lại, ánh mắt đại ra nhìn Kiều Tâm Duy trong đám đông. Cô đang đứng bên cạnh một người đàn ông cao lớn khôi ngô, tựa như chủ chìm nhỏ nép vào người đàn ông đó.

Tức khác, mặt anh ta tái nhợt như tờ giấy.

“Kỳ Tiểu Hải, anh đứng lại đó cho tôi, muốn ly hôn với tôi không dễ vậy đâu, anh đứng lại!” Tôn Dung Tuyền vùng ra khỏi tay bảo vệ, vọt trong đám đông ra túm lấy quần áo của Kỳ Tiểu Hải, bắt đầu cầu xé lung tung tiếp.

Bảo vệ vừa mới thờ phào được một hơi lại phải kéo họ ra lần nữa, sau đó còn cảnh cáo, nếu gây rối tiếp sẽ báo cảnh sát.

Giang Hạo nhíu mày: “Mãi vẫn chưa xong, đúng là bức mình, chúng ta sang bên kia đi” Anh đẩy đám đông muốn xem trò hay ra, che chở Kiều Tâm Duy đi sang hướng khác.

Kiều Tâm Duy cố nén cảm giác bất an trong lòng, bị Giang Hạo dẫn ra khỏi trung tâm thương mại một cách máy móc như con rối gỗ. Cô sợ, cô sợ quá khứ kinh khủng và thất bại nhất của mình bị vạch trần trọi trước mặt Giang Hạo, cô sợ Giang Hạo sẽ cười nhạo mình đã từng có quan hệ với đôi nam nữ kia, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt cho chuyện này.

Rời khỏi trung tâm thương mại, gió đêm lạnh lẽo làm cô run rẩy, cái lạnh ngấm cho đầu óc cô tỉnh táo lại không ít, đây đúng là báo ứng của bọn họ, cô nên đi uống rượu chúc mừng mới phải.

Di động của Giang Hạo lại vang lên, anh bấm tắt máy luôn: “Đúng là phiền phức, lại là mẹ chồng của em... Không còn sớm nữa, tôi đưa em về nhé, sáng thứ bảy sẽ đến đón em”

Kiều Tâm Duy gật đầu, nhìn bóng dáng cao lớn của Giang Hạo đi đến bãi đỗ xe, cô không nghĩ ngợi gì đã chạy tới mấy bước ôm lấy eo anh.

Tất cả những điều này đều là thật, dày rộng, rắn chắc, ấm áp. Cô bỗng nhiên thấy lòng đau xót, không kìm được khẽ nức nở.

Giang Hạo đỡ dẫn đứng im mặc cho cô ôm “Kiều Tâm Duy, em làm sao vậy?” Anh cẩn thận hỏi, sao phụ nữ nào cũng thay đổi như chong chóng thế này?

“Anh đừng nhúc nhích, để tôi ôm một lát” Lần cuối cùng, cho cô khóc một lần cuối cùng vì Kỳ Tiểu Hải thôi, coi như truy điệu cho quá khứ kia, truy điệu bảy năm đẹp nhất của cô. Từ nay về sau, cô muốn sống thật tốt với Giang Hạo.

Giang Hạo rất khó hình dung cảm giác của mình bây giờ, vừa khó hiểu vừa không muốn quấy rầy, nhưng bên cạnh lại có người đi ngang qua làm anh hơi xấu hổ. Vì thế, lần đầu tiên trong đời, anh dùng giọng điệu như dỗ trẻ con an ủi cô: “Đừng khóc, em cứ khóc không ngừng như vậy, người ta còn tưởng tôi bắt nạt em đấy”

Kiều Tâm Duy mím môi, sau khi khóc xong thì đã bình tĩnh lại đôi chút, cô chỉ muốn phát tiết một chút mà thôi, cô khịt mũi nói: “Ài da, ngại ghê, tôi chùi nước mũi lên âu phục của anh mất rồi”

Giang Hạo đột nhiên quay lại: “Kiều Tâm Duy, nước mũi của em nhiều quá rồi đấy!” Anh quả quyết cời âu phục ra ném cho cô: “Giặt sạch cho tôi”

Kiều Tâm Duy phồng má, mắt ngấn nước, giọng mang theo sự ghen ngào, ầm ức nói: “Đa...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giấy chứng nhận kết hôn bị xé toang

Có lẽ là thật sự bình thường lại rồi nên đêm nay Kiều Tâm Duy ngủ rất yên ổn. Sáng sớm tỉnh lại, âu phục to rộng bay phấp phới trên ban công, cô nhìn cái áo vest kia mỉm cười thỏa mãn. Cái tên Giang Hạo lòng | dạ hẹp hòi kia, có chút nước mũi đó mà cũng so đo thiệt hơn, có điều cô cũng rất vui về giặt quần áo cho anh.

Thật ra điều cô muốn chỉ đơn giản như vậy thôi, ở cùng một người thích hợp, sống một cuộc sống đơn giản.

Lúc này, đột nhiên Cảnh Thượng xuất hiện trên ban công, ban công của phòng hai người thông với nhau. Kiều Tâm Duy hoảng sợ, tối qua quên kéo màn che lại, cô bật dậy nhanh như chớp trông áo ngoài vào.

Dường như Cảnh Thượng rất thắc mắc về việc có áo đàn ông treo trên ban công, đây không phải đồ của anh, hơn nữa nó chỉ vừa xuất hiện ở đây vào sáng nay thôi. Anh chống nạnh đánh giá âu phục một lát, tư thế này cứ như đang nghi ngờ có phần từ xa lạ xâm nhập bất hợp pháp vào lãnh địa của mình vậy.

“Anh, mới sáng sớm ngày ra sao anh lại ra đây?”

“Sao anh không thể ở đây?” Cảnh Thượng chỉ vào âu phục: “Ồ đâu ra thế?”

“Của bạn trai em, tối qua em mang về giặt”

Cảnh Thượng cười khê, anh không cho là đúng: “Người thì không đưa về, mang cái áo này về để chứng minh cái gì thế hả? Tâm Duy, lời bịa đặt của em càng ngày càng lớn rồi đấy”

“Em không nói dối, đây là thật, đó là áo vest của bạn trai em”

“Tối qua mẹ nói em đi liên hoan với đồng nghiệp, sao bây giờ lại đổi thành bạn trai em chứ? Trước khi nói dối, em cũng nên soạn bản nháp sẵn đi”

Kiều Tâm Duy bắt đầu dĩ vãng dài: “Anh à, em đâu cần phải nói dối chứ, anh ấy tên Giang Hạo, là một quân nhân ba mươi hai tuổi, nếu anh không tin thì giờ em có thể gọi cho anh ấy”

Nói rồi, cô toan đi vào phòng lấy di động, nhưng Cảnh Thượng đã giơ tay bắt lấy cánh tay cô, nghiêm túc nói: “Anh vừa về thì em đã nói là có bạn trai, đừng lừa anh, em không chấp nhận thì anh sẽ không ép em, hà tất phải tìm một tấm khiên để lừa gạt cả nhà chứ? Bà mẹ vẫn luôn hy vọng em sống vui vẻ, nếu biết em lừa họ như vậy thì sẽ đau lòng thế nào đây, nhân lúc còn chưa quá muộn thì dừng hành động lừa gạt này lại đi.”

Kiều Tâm Duy đứng là muốn điên luôn rồi, cô biết Cảnh Thượng lo lắng cho mình, nhưng mà, cô thật sự rất bất đắc dĩ: “Anh, em cho anh xem cái này, nhưng hy vọng anh tạm thời giữ bí

mặt, em muốn tự nói với ba mẹ”

“Cái gì?” Cảnh Thượng thả lỏng tay.

Kiều Tâm Duy đi vào phòng, lấy giấy đăng ký kết hôn ra đưa cho Cảnh Thượng xem: “Thế này anh tin rồi chứ?”

Cảnh Thượng không thể ngờ nổi nhìn hai tờ giấy đăng ký kết hôn ấy, Kiều Tâm Duy cũng chẳng lạ gì sự khiếp sợ của đối phương, thế nên lúc anh cầm lấy tờ giấy thì cô cũng không ngăn lại.

“Anh, em thừa nhận em và anh ấy đăng ký nhanh như vậy đúng thật là có hơi vội vàng, không nói trước với ba mẹ cũng là em không đúng, nhưng đây là quyết định của em, xin anh tôn trọng... Á, anh, anh làm cái gì vậy?”

Lần này đến phiên Kiều Tâm Duy tròn mắt, hai tờ giấy kết hôn trong tay Cảnh Thượng bị xé toạc ra.

Xé: Xé mất rồi!

Kiều Tâm Duy ngỡ ngác nhìn giấy đăng ký kết hôn bị ném xuống đất, hai tờ biến thành bốn, quá đáng, đúng là quá đáng mà, có chất vấn: “Cảnh Thượng, anh đang làm gì thế hả? Sao anh lại có thể tùy ý xé đồ của em?! Đây... đây là thứ rất quan trọng đấy anh có biết không?” Cô cuống cuống đến chực khóc, vội vàng ngồi xuống nhặt nó lên.

“Em đứng dậy đi, nhặt cái gì mà nhặt!” Cảnh Thượng không thèm bận tâm, chẳng những nắm lấy cánh tay không cho cô nhặt mà còn đập lên giấy chứng nhận đã bị xé: “Kiều Tâm Duy, sao em lại có thể xúc động như vậy được chứ, em có hiểu người đàn ông đó không? Em đang lấy cả cuộc đời của mình ra đùa giỡn đấy, có phải em bị Kỷ Tiểu Hải kích thích cho mù quáng rồi không hả?!”

“Anh tránh ra đi!” Kiều Tâm Duy đẩy mạnh Cảnh Thượng, cô đau lòng nhặt giấy đăng ký kết hôn lên, giờ thì hay rồi, chẳng những cách mà còn bị bản tè le, cả ảnh chụp chung của cô và Giang Hạo cũng dính dấu giày của Cảnh Thượng. Cô dùng lòng bàn tay chà chà, vết bản trên ảnh chụp có thể lau, nhưng những chỗ khác càng lau lại càng bản: “Anh dựa vào cái gì mà xé giấy đăng ký kết hôn của em chứ, anh dựa vào cái gì hả?”

Mới sáng sớm, tiếng cãi vã của hai người làm ảnh hưởng đến ba mẹ ở phòng cách vách, Cảnh Trí Thành và Hạng Linh vội vội vàng vàng chạy sang: “Ôi trời, hai cái đứa này làm sao đấy?”

Giấu cũng không kịp nữa, Kiều Tâm Duy chán chường trừng Cảnh Thượng.

Cảnh Thượng cũng đang nổi nóng, con người một khi đã giận dữ đến mù đầu thường sẽ nói năng chẳng nề tình gì ai, trước mặt ba mẹ, anh nói: “Mẹ, con gái ngoan của mẹ không thua tiếng nào đã đi đăng ký kết hôn với người ta kia kia, mẹ còn ở đó mà nóng ruột tìm đối tượng cho nó, đúng là rảnh rồi không có việc gì làm”

Lời này của Cảnh Thượng chẳng những làm tổn thương Kiều Tâm Duy mà cũng khiến Hạng Linh tổn thương: “Tâm Duy... Anh con nói thật à?”

Hạng Linh run rẩy nhìn Tâm Duy, đôi mắt có nhiều nếp nhăn kia chứa đầy sự kinh ngạc, dù thế nào bà cũng không tin nổi đứa con gái mình nuôi nhiều năm như vậy, thế mà lại đi đăng ký kết hôn với người khác mà không được sự đồng ý của mình.

“Mẹ... Con xin lỗi!” Tâm Duy hồi lời gắt gao: “Vốn dĩ muốn tìm cơ hội nói với mọi người, con...” Lời còn chưa dứt, cái tát đau đớn đã giáng xuống, má trái có đau rát.

Hạng Linh đánh mà tê cả tay, thế nhưng tim bà còn đau hơn, bà nghẹn ngào nói: “Được lắm, con cái lớn rồi, có thể tự làm chủ rồi, chuyện gì cũng không cần mẹ quan tâm nữa. Chuyện lớn như đăng ký kết hôn, vậy mà người làm mẹ đây phải biết qua miệng của anh con. Tâm Duy, mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, mà còn làm mẹ thất vọng

quá!”

Hạng Linh giận đến choáng váng, may là có Cảnh Trí Thành nhanh chóng đỡ lấy. Cảnh Trí Thành cũng rất thất vọng về Kiều Tâm Duy, nhưng ông vẫn nhẹ nhàng hơn, suy cho cùng ông cũng chỉ là ba dượng thôi: “Tâm Duy à, con làm như vậy là tổn thương mẹ con rồi, chuyện thế này sao không nói với gia đình chứ? Nhà trai là người thế nào, điều kiện trong gia đình ra sao, chọn cách kết hôn thế nào, những chuyện đó đều cần hai nhà cùng thương lượng, kết hôn không phải là chuyện của hai người, là chuyện của hai gia đình đấy. Chưa chị mà con đã đăng ký kết hôn, con báo gia đình nhà trai nhìn mình kiểu gì? Con không nghĩ đến những chuyện này à?”

Kiều Tâm Duy cố nén nước mắt, cúi đầu nhận sai: “Ba, mẹ, con xin lỗi, nhưng con thật sự rất muốn kết hôn, rất muốn rất muốn” Rất muốn thoát khỏi tình trạng phải liên tục đi xem mặt như bây giờ, rất muốn khiến Cảnh Thượng từ bỏ tình cảm với mình, rất muốn rời khỏi đây...

Thấy thế, Cảnh Thượng cũng không đành lòng, có thể như cô em gái ngốc này cũng chỉ bị lừa, bây giờ quay đầu lại còn kịp. Anh ta nói: “Hôm nay em gọi cậu ta tới đây, dù là người hay quỷ thì cũng phải cho cả nhà gặp mặt, mong là đừng như loại cận bã giống Kỷ Tiểu Hải”

Hạng Linh đã mặt đầy nước mắt, Cảnh Trí Thành quát con trai: “Đi đi, con nói chuyện kiểu gì đấy hả?” Ông nhìn Kiều Tâm Duy, nói lời thăm thía: “Tâm Duy, con đừng để bụng lời nói lúc tức giận của nó. Ba mẹ sống đến chừng tuổi này rồi, kinh nghiệm sống chắc chắn là nhiều hơn con, hôm nay con báo cậu ta đến nhà mình một chuyến, chúng ta không có ác ý, coi như là để cả nhà kiểm tra cậu con rể này có đủ tư cách không, ba mẹ cũng vì tốt cho con thôi.”

Kiều Tâm Duy cũng không chắc Giang Hạo có thể tới được hay không, nhưng nếu cha dượng đã đề nghị như thế thì cô cũng không có lý do để phản đối: “Dạ, con sẽ gọi hỏi xem hôm nay anh ấy có thể đến đây một chút hay không?”

Cảnh Thượng tức muốn học máu: “Không rảnh cũng phải tới, dù thế nào thì cũng phải tới, cậu ta không tới tức là không nghiêm túc với em!”

Cảnh Trí Thành đầu đầu: “Được rồi, con bớt nói lại vài câu, về phòng mình đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Con rể mới tới nhà

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên là lúc Giang Hạo vừa mặc trang bị xong: “Không nghe” Anh ra lệnh với cảnh vệ Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng nhìn màn hình điện thoại, khẽ nói: “Điện thoại của Thủ trưởng phu nhân cũng không tiếp à?” Hôm qua Thủ trưởng mới giao cho cậu ta một chồng tài liệu báo cáo tình trạng hôn nhân, thân là cảnh vệ của Thủ trưởng, cậu ta là người đầu tiên trong đơn vị biết chuyện này.

Giang Hạo khựng lại, Kiều Tâm Duy? Anh thất xong đây lưng rồi nhận lấy: “Đưa qua đây đi... Alo, tôi đang bận, có chuyện gì thế?”

“Giang Hạo à, hôm nay anh có thể tới nhà tôi một chuyến không?”

“Hôm nay không rảnh, tôi đã ở đơn vị mất rồi.”

Kiều Tâm Duy cúi đầu, chân hất hất cục đá, số lần cô gặp Giang Hạo chỉ đếm trên đầu ngón tay, nghe giọng của Giang Hạo lạnh như băng, cô rất ngại khi phải miễn cưỡng người ta.

Giang Hạo thấy cô không nói gì thì dịu giọng hỏi: “Sao thế?”

“Tôi... Gia đình tôi biết chuyện chúng ta đăng ký kết hôn rồi... Ba mẹ muốn gặp anh?

Giang Hạo nghe thế thì hiểu ngay: “Họ giận lắm à?”

“Đa”

“Mãng em?”

“Đa...”

Tiếng còi tập hợp vang lên, Tiểu Phuong cầm mũ quân phục của anh đứng chờ bên cạnh. Giang Hạo nhủ mảy, nói ngay: “Em đừng lo, tôi xử lý xong việc sẽ đến nhà em ngay, muộn nhất cũng không quá mười giờ.”

Kiều Tâm Duy hơi kích động: “Ừ, tôi chờ anh.”

Tiểu Phuong nhắc nhở: “Thủ trưởng, nghi thức nhập ngũ của tân binh hôm nay cần anh lên phát biểu, rất nhiều khẩu cần anh xem xét.”

Giang Hạo đội mũ chỉnh tề, tư thế oai hùng khó ai bì kịp, anh vừa đi vừa nói: “Bắt đầu sớm một chút, tôi nói xong thì đi luôn, chuyện tiếp theo giao cho Phó Thủ trưởng Quách, tạm chiều tôi sẽ về”

“Rõ”

Đi được vài bước, Giang Hạo lại nói: “Đứng rồi Tiểu Phuong, cậu mua giúp tôi ít đồ, tôi muốn mang theo luôn”

“Đồ gì ạ?”

Lần đầu tiên gặp mặt không có kinh nghiệm, anh cũng không biết phải mua gì: “Tùy đi, miễn không thất lễ là được rồi”

Tiểu Phuong hơi khó xử, nhưng nhiệm vụ thủ trưởng giao thì phải hoàn thành: “Rõ”

Từ đơn vị đến nhà Kiều Tâm Duy, dù không tắc đường cũng mất tới nửa tiếng, mà giao thông của Đô Thành lúc nào cũng trong tình trạng tắc nghẽn. Giang Hạo vội đến độ cả quân phục cũng không kịp thay, khoác cái áo gió dài màu đen vào rồi đi ngay.

Dưới lầu tiểu khu, Kiều Tâm Duy đứng lẻ loi một mình dưới tàng cây chờ anh, vết thương ở trán còn chưa kịp lành, mà trên má lại có thêm vài dấu tay, hôm nay nhiệt độ xuống thấp, trời lại âm u mà cô chỉ mặc một cái áo mỏng.

Thấy xe của Giang Hạo, Kiều Tâm Duy vui vẻ chạy qua, gia đình cô khá phức tạp nên phải dặn dò anh trước một số điều.

Giang Hạo xuống xe, lại ra sau cốp lấy ra từng túi đồ, có rượu vang đỏ cao cấp, có cua đồng tươi ngon, còn cả tổ yến và đông trùng hạ thảo, đều là những thứ đắt tiền.

“Sao anh lại mua nhiều đồ thế?”

“Đầu thể đi tay không tới gặp ba mẹ em chứ. Sao em lại đứng chờ ở đầu gió, không sợ bị lạnh à?”

Nhưng Kiều Tâm Duy không chú ý nhiều như vậy, cô vội nhìn Giang Hạo rồi nói: “Trước khi lên nhà, tôi phải nói cho anh biết trước vài điều, ba hiện giờ không phải ba ruột của em, anh trai cũng vậy, mẹ tôi rất giận, lát nữa thái độ của họ...”

Lời nói còn chưa nói xong, Giang Hạo đã kéo tay cô, đứng là lạnh băng như anh nghĩ. Anh vừa xoa tay cô, vừa ngắt lời: “Tôi biết, tôi biết hết.”

“Ợ? Sao anh biết được?” Ngay cả Vân Thanh cô cũng chưa từng kể cho mà.

Giang Hạo cười cười, lúm đồng tiền hiện ra: “Dù sao tôi đã biết rồi.” Anh sờ vào bên mặt trái sung đỏ của cô: “Mẹ em đánh à?”

“Đạ” Cô kinh ngạc nhìn anh, sao anh cứ như con giun trong bụng cô thế, cái gì cũng biết.

“Nếu mà con gái nuôi hơn hai mươi năm giấu tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, thì tôi cũng đánh. Lên thôi, tôi sẽ giải thích rõ với họ, đừng lo, có tôi ở đây rồi”

Đừng lo, có tôi ở đây rồi.

Một câu nói đơn giản, lại khiến sự thấp thỏm lo âu từ sớm đến giờ trong lòng Kiều Tâm Duy lắng lại, cảm giác này không thể nói nên lời, giống như chim nhận bay lạc lẻ loi rồi cuộc cũng đã tìm được bầy, giống như chim đi trú sau mưa đông rồi cuộc cũng đón được mặt trời ấm áp.

Cánh Thượng đứng trên lầu đã nhìn thấy người ta tới từ lâu, lòng anh như bị một tảng đá lớn đè nặng, buồn bực khủng khiếp. Anh vốn tin rằng bạn trai mà Kiều Tâm Duy nói chỉ là một cái có, thế mà không ngờ lại là thật, chẳng những thật, Kiều Tâm Duy còn đăng ký kết hôn với người ta từ lâu rồi.

Anh chợt có cảm giác như đồ đã tới tay lại bị người khác giật mất, đau lòng, không cam, tức giận, đủ loại cảm xúc, ngũ vị tạp trần.

Không lâu sau, Kiều Tâm Duy dẫn Giang Hạo lên tới nhà. Giang Hạo đứng ở cửa, vóc dáng cao một mét tám lăm của anh gần như đụng tới đỉnh khung cửa, tuy bên ngoài có khoác áo gió dài màu đen, nhưng cổ áo lộ ra vẫn có thể nhìn thấy quân phục màu xanh biếc, chân vẫn còn mang loại ủng quân đội dày và nặng, đã mạnh mẽ lại còn uy nghiêm.

Nhất thời, không ai dám lên tiếng nói năng gì.

Giang Hạo lễ phép cúi chào hai người lớn: “Chào bác trai, bác gái, cháu là Giang Hạo, Tâm Duy đã nói cho cháu biết chuyện hôm nay, xin lỗi vì bây giờ mới tới nhà thăm hỏi hai bác được.

Đầu tiên là cháu sợ đường đột, thứ hai là vì mấy ngày nay việc trong đơn vị nhiều, bị tổn động chưa giải quyết hết. Vốn cháu cũng định hai ngày nữa sẽ đến gặp mặt gia đình mình”

Cả nhà vẫn chẳng ai nói gì, chỉ lo đánh giá Giang Hạo. Đặc biệt là Hạng Linh, vẻ mặt như không thể tin nổi, chỉ nhìn cái vỏ ngoài thôi, đưa con rẻ này đã làm bà rất hài lòng rồi.

Kiều Tâm Duy hơi xấu hổ: “Mẹ, nói gì đi ạ, đừng cứ nhìn người ta chăm chăm mãi”

Hạng Linh lấy lại tinh thần, nước mắt còn chưa khô, bà cười cười rồi tránh đường đón anh: “Chào cháu chào cháu, mau vào nhà ngồi đi, đừng đứng ở cửa mãi”

Cảnh Trí Thành và Cảnh Thượng cùng trợn mắt kinh ngạc nhìn Hạng Linh, vừa rồi bà còn khóc không ngừng được, tức giận bất bình nói chàng trai này không đáng tin thế nào, vậy mà bây giờ đã đổi xoạch thành tươi cười rồi.

Cảnh Trí Thành là người lớn nhất trong nhà, dĩ nhiên cũng không thể thất lễ được, khi thấy túi to túi nhỏ mà Giang Hạo mang tới, lại nhớ trong nhà không chuẩn bị gì, ông thấy rất xấu hổ: “Các bác chỉ là lo cho Tâm Duy, cháu tới chơi thôi là được rồi, sao còn mang nhiều thứ vậy chứ...? Cảnh Thượng, mau mau mau, vào bếp nấu nước pha trà cho Giang Hạo đi, lấy lọ trà Long Tỉnh Tây Hồ tốt nhất ấy”

Cảnh Thượng xụ mặt, càng thêm buồn bực, anh thoáng nhìn Kiều Tâm Duy với vẻ cay đắng, thế này là mất cô thật rồi.

Tục ngữ nói rõ đúng, mẹ vợ nhìn con rẻ, càng nhìn càng thích, huống chi là kiểu con rẻ như Giang Hạo, chẳng những có được điều kiện nhan sắc cực tốt mà lại còn lễ phép, trước đã đủ để thu phục được lòng của mẹ vợ rồi.

Ăn trọng đầu tiên đã tốt thì chuyện tiếp theo cũng dễ dàng hơn.

Trên bàn cơm, Giang Hạo và Kiều Tâm Duy ngồi sát nhau, Cảnh Trí Thành và Hạng Linh ngồi đối diện, Cảnh Thượng thành tiểu nhị bưng trà rót nước, đây là lần đầu tiên họ gặp phải trường hợp kiểu này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Môm mếp dẻo quẹo của giang hạo

Cảnh Trí Thành lên tiếng hỏi trước: “Các con quen nhau bao lâu rồi? Nghe Tâm Duy nói là đồng nghiệp của nó làm mái cho hai đứa à?”

Giang Hạo gật đầu: “Vợ bạn nói khó của cháu là đồng nghiệp với Tâm Duy, trước đây không lâu đã giới thiệu chúng cháu với nhau... Chắc khoảng hai tuần ạ”

Hai người già nhìn nhau, mới quen hai tuần mà đã chạy đi đăng ký kết hôn rồi?!

Hạng Linh lo lắng nhiều hơn vui mừng, bà cười gượng nói: “Ha ha, hai đứa mới quen nhau không lâu mà... Tâm Duy, sao con không nói với người nhà một tiếng? Mẹ con là người không nói đạo lý như thế à? Con đưa Giang Hạo đến cho ba mẹ gặp thử thì có làm sao? Con bé này đúng là xúc động quá, từ nhỏ đến lớn đều như thế?”

Kiều Tâm Duy cúi đầu trầm nghĩ, còn không phải mẹ giục trên giục dưới con mau tìm một người đàn ông để kết hôn à? Tuy là nghĩ thế, nhưng trước mặt mọi người, cô cũng không phản bác lại gì, đây là sự tôn trọng mẹ mình.

Dưới bàn ăn, Giang Hạo nhẹ nhàng cầm tay cô, chủ động hướng câu chuyện về mình: “Bác gái, bác đừng trách Tâm Duy, là do cháu quá nóng vội” Anh vừa tự nhiên mà lại thâm tình quay sang nhìn cô, rồi mới nói tiếp: “Thật không dám giấu giếm gì, gia đình cháu khá gấp gáp, lúc trước đã xem mắt khá nhiều cô gái rồi. Cháu cảm thấy Tâm Duy chính là người mình tìm kiếm, nếu đã gặp thì không thể buông tay, tránh cho cô ấy chạy mất.”

Kiều Tâm Duy ngơ ngác nhìn anh, đúng là nổi hết cả da gà mà, không nhận ra người đàn ông này lại biết ăn nói như thế.

Cảnh Thượng cười khẽ, hừ nhẹ: “Môm mếp dẻo quẹo”

Cảnh Trí Thành trừng sang, dùng ánh mắt cảnh cáo con trai cầm miệng.

Hạng Linh cũng là phụ nữ, phụ nữ thì thích nghe lời ngon tiếng ngọt, mặc kệ là đã bao tuổi. Bà vừa nghe mấy lời này của Giang Hạo thì mặt lại rộ nụ cười xán lạn: “Ha ha ha, được được, sau này Tâm Duy của các bác có thể giao cho cháu rồi”

Cảnh Thượng thấy rất bực bội, cũng nóng vội: “Mẹ, mẹ còn chưa biết điều kiện nhà anh ta thế nào mà đã an tâm rồi? Mẹ đồng ý nhưng còn con thì không!”

“Ồ đây không tới phiên con nói chuyện.” Cảnh Trí Thành lấy khuỷu tay huyếch vào Cảnh Thượng: “Tâm Duy muốn kết hôn còn phải có con đồng ý nữa à? Ba mẹ đồng ý là được rồi? Khó lắm Tâm Duy mới tìm được nơi chôn, thế này Cảnh Thượng chỉ phải hết hy vọng, vậy ông cũng yên tâm rồi.

Giang Hạo là người nhạy cảm, từ lúc vào cửa đã đối mặt với ánh mắt đầu tiên của Cảnh Thượng, anh nhận ra ý thù địch rõ ràng của đối phương. Mà nguyên nhân duy nhất để Cảnh Thượng thù địch với mình, chính là Kiều Tâm Duy. Nhưng anh không cần phải để ý tới Cảnh Thượng, mục đích của anh hôm nay là giải quyết chuyện ba mẹ Kiều Tâm Duy.

“Bác trai bác gái, cảm ơn hai bác đã đồng ý, xin hai người yên tâm, cháu là con trai độc nhất, đám hỏi, hôn lễ, tiệc rượu, những cái người khác có thì chúng cháu cũng sẽ không bỏ sót, hai bác có yêu cầu gì thì cứ việc nói ạ”

Hạng Linh cảm động: “Sao còn gọi chúng ta là bác trai bác gái hả, Giang Hạo, chúng ta chỉ có một yêu cầu thôi, là con phải đối xử thật tốt với con gái của mẹ”

Giang Hạo vỗ ngực bảo đảm: “Phải thế rồi, xin hai người yên tâm, ba, mẹ”

Con rẻ gặp mẹ vợ trăm điều thuận lợi, nhưng con dâu gặp ba mẹ chồng lại là tình cảnh hoàn toàn trái ngược.

Mới sáng sớm, Lâm Thái m đã lượn tới lượn lại trong phòng khách, từ sau khi Giang Hạo khai báo lại tình trạng kết hôn và điều kiện của con dâu, bà đã rầu rĩ đến mức không chọn được mặt.

“Ông nói thử xem, nói thử xem, ông già, ông nói thật đi, Giang Hạo làm vậy là sao? Cái cô Kiều Tâm Duy này có chỗ nào tốt hơn Kỳ San San chứ? Một người làm công bình thường, tốt

ngiệp đại học khoa chính quy mà thôi, kiếm bữa trên đường là có cả đồng, so với mấy cô gái mà em giới thiệu cho Giang Hạo thì kém mọi mặt! Ông nói xem có phải đầu con trai mình bị cửa kẹp rồi không, sao chọn tới chọn lui lại chọn phải đứa kém nhất thế?! Nó lại còn tiền trăm hậu tấu đi đăng ký kết hôn, tức chết tôi, đúng là là tức chết tôi mà!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thử trưởng hay thay đổi

Giang Chí Trung lại không kích động như vậy, bình tĩnh nói: “Được rồi, dù sao ván cũng đã đóng thuyền rồi”

Lâm Thái m tức giận đến sắp bật khóc, sống hơn nửa đời đều thuận lợi, không ngờ trong chuyện hôn nhân đại sự của con trai lại gặp phải cái hố lớn thế này: “Ván đã đóng thuyền cái gì, chuyện này chưa xong đâu, tôi quyết không đồng ý. Kết hôn thì có thể ly hôn, có thể ly hôn...” Mắt bà khê xao động, hỏi: “Ông già, con trai có thể ly hôn không?”

Giang Chí Trung nhìn sang bà, cực kỳ nghiêm túc hỏi ngược lại: “Bà có từng nghe những người như bọn tôi có ai ly hôn chưa?”

Lâm Thái m lắc đầu, chưa từng nghe nói ly hôn, nhưng thật ra nghe nói nuôi vợ đẻ, bao tình nhân ở ngoài thì rất nhiều, cũng từng nghe khá khá chuyện hai vợ chồng lén lút ai lo phận nấy.

Đang rầu rĩ, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng ô tô, hai người già liếc nhau, là Giang Hạo đã về. Lâm Thái m lập tức ngồi xuống như không có việc gì, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Duy bước vào cửa lớn nhà họ Giang, vị trí yên tĩnh tốt nhất, biệt thự sang trọng bậc nhất, cô biết điều kiện của Giang Hạo tốt, nhưng hoàn toàn không ngờ gia đình anh lại là nhà giàu sang quyền thế.

“Lát nữa vào em cứ gọi thẳng ba mẹ, chào hỏi xong rồi thì không cần phải nói gì cả” Trước khi vào nhà, Giang Hạo nhắc: “Mọi chuyện cứ để tôi lo”

Kiều Tâm Duy thấy là lạ, có cảm giác bức bối khó tả, nhưng thấy đáng và nghiêm trang của Giang Hạo, cổ cũng không hỏi nhiều: “Dạ, được”

Thế gia quân nhân, cái gì cũng uy nghiêm, ngay cả trang trí trong nhà cũng lấy sự cứng cáp làm chủ đạo. Mà những chỗ nhỏ như cửa sổ và khúc quanh được điểm xuyết bằng những vật mềm mại đã trung hòa tổng thể cứng cáp, lại vừa thể hiện sự khéo léo của nữ chủ nhân. Đáng nhắc tới nhất là, trong nhà gần như không nhiễm một hạt bụi nào, phòng khách rộng rãi hừng hực ánh sáng tuyệt vời, sáng sủa sạch sẽ, nội thất sắp xếp gọn ghẽ ngăn nắp.

Kiều Tâm Duy chợt cảm thấy tầng tầng áp lực đang đè lên mình, không thể nói là may mắn, chỉ cảm thấy nếu Giang Hạo sinh ra trong một gia đình bình thường thì cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Ba, mẹ, bọn con về rồi” Giang Hạo nắm tay Kiều Tâm Duy vào nhà: “Đây là Kiều Tâm Duy”

Kiều Tâm Duy hơi mỉm cười, lễ phép khom người chào: “Ba, mẹ, con chào ba mẹ”

Lâm Thái m ngẩng đầu liếc xéo, rốt cuộc cũng gặp được cô con dâu này, gương mặt cũng khá xinh xắn nhưng quá gầy, mỏng không có thịt, không thể nào bì được với những tiểu thư khuê các bà ngàn chọn vạn tuyển kia. Bà không đáp lại mà quay sang hỏi Giang Hạo: “A Hạo, không có cửa nào để thay đổi được à?”

Kiều Tâm Duy hơi sững ra, tuy đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng lực sát thương lại lớn hơn cô nghĩ nhiều quá. Chỉ vừa vào cửa, nói câu đầu tiên thôi, vậy mà cô đã thấy như có một chậu nước lạnh hắt thẳng vào đầu mình.

Trái lại Giang Hạo lại tỏ vẻ thản nhiên, bỏ qua đề tài của mẹ, nói thẳng: “Mẹ, sau này đừng sắp xếp tiệc cho con, hôn lễ cứ giao hết cho công ty tổ chức sự kiện, ba mẹ chỉ cần cung cấp danh sách khách mời là được. Sau khi kết hôn chúng con sẽ dọn ra ngoài ở, con tin là không lâu sau ba mẹ có thể ôm cháu trai rồi”

Nghe xong, Lâm Thái m vừa định trách mắng, Giang Chí Trung đã hừ lạnh trước tiên: “Thằng mất dạy, kết hôn mà dễ dàng như vậy hả?”

Giang Hạo đáp như lễ đương nhiên: “Như ba thấy đó, đúng là dễ vậy đấy”

“Mây... Mây coi như tao chết rồi đúng không?” Giang Chí Trung vẫn luôn rất bình tĩnh đột nhiên đứng dậy chất vấn: “Mây kết hôn mà không cần ba mẹ đồng ý? Mây có còn coi hai ông bà già này là ba mẹ nữa không?”

“Ba, cho dù ba mẹ không đồng ý thì chúng con cũng đã đăng ký kết hôn rồi, con không định ly hôn, hai người thích cũng được, không thích cũng vẫn thế, con đâu cứ là cô ấy. Không phải con kết hôn nhanh chóng như mong muốn của hai người à, con không muốn mỗi lần về đến nhà thì đề tài cứ luôn xoay quanh chuyện xem mắt nữa.”

Giang Hạo nói với giọng lạnh băng mà nghiêm túc, Kiều Tâm Duy hít một hơi lạnh, cứng họng thoáng nhìn qua Giang Hạo. Cô ngờ luôn, người đang nói chuyện bây giờ với người đến nhà mình là cùng một người à? Hôm đó anh còn xin lỗi một cách nhã nhặn lễ phép, bây giờ ở trước mặt ba mẹ mình thì lại cứng cỏi gan lì như thế, bày thẳng ra cái vẻ “chuyện của con, ba mẹ đừng đụng vào”. Đối với ba mẹ mình mà anh còn như thế, vậy đối xử với người khác sao lại thật lòng được:

Nỗi khổ tâm mà Lâm Thái m nhận nhận hai ngày nay chỉ có thể nuốt hết vào bụng, vốn tưởng hôm nay gặp mặt còn có thể ra oai phủ đầu với Kiều Tâm Duy, nào ngờ đứa con trai này của bà lại bảo vệ cô gái đó tốt như vậy. Nó nào phải tới đây mong họ tha thứ và đồng ý chứ, nó chỉ tới để thông báo thôi.

Bà vịn Giang Chí Trung, nản lòng thoái chí nói: “Bỏ đi ông già, tôi đã nói với nó những lời này hai ngày rồi... Con trai, chuyện của con sau này chúng ta sẽ không quan tâm nữa, cũng không quan tâm nói, hy vọng con đừng hối hận vì quyết định ngày hôm nay”

Lần đầu tiên bước vào nhà họ Giang, Kiều Tâm Duy đã nhớ kỹ những lời này của mẹ Giang, còn nhớ rõ những lời từ đầu đến cuối. Mặc kệ là gia đình nào, mặc kệ là thân phận gì, tấm lòng của người làm cha mẹ đều giống nhau, cô không hiểu tại sao Giang Hạo lại không thể giải thích đằng hoàng một chút với ba mẹ mình như giải thích cho ba mẹ cô, làm căng như vậy tốt làm sao?!

*

*

*

“Nếu là con gái nuôi hơn hai mươi năm giấu tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, thì tôi cũng đánh”

Những lời này là do Giang Hạo nói, anh có thể thấu hiểu mẹ cô, tại sao lại không thể hiểu cho mẹ mình một chút?

Kiều Tâm Duy rất ngạc nhiên.

Từ nhà họ Giang ra, về mặt của Giang Hạo càng thêm nghiêm túc, anh nhìn thẳng phía trước để lái xe, đôi mắt sâu thẳm thoáng như một đầm nước, trầm lắng và rất phức tạp.

Theo lời Giang Hạo, Kiều Tâm Duy thật sự chỉ ở nhà họ Giang chào hỏi được đúng một câu, sau đó không chen vào được gì. Có nghĩ, gia đình như họ hẳn là hy vọng có thể tìm một người con dâu môn đăng hộ đối. Chắc chắn hai người lớn không hải lòng về cô con dâu xuất thân bình thường này.

Bởi vì biết điều này và cũng hiểu được, thế nên cô cũng chẳng nói gì cả.

Tiếng chuông di động vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh trong xe, Kiều Tâm Duy vừa lấy điện thoại ra nhìn thì tim run lên. Tuy chỉ là một dãy số, nhưng cô đã quá quen thuộc với tổ hợp này, tựa như dấu ấn khắc sâu vào lòng.

Đó là số của Kỳ Tiểu Hải.

“Sao không nghe máy? Là ai gọi thế?” Thấy điện thoại vẫn vang mãi, Giang Hạo thắc mắc.

“Không ai cả, là số lạ” Kiều Tâm Duy do dự nhưng vẫn nhấn nghe máy, cô không muốn để Giang Hạo hiểu lầm: “Alo, ai vậy?”

“Tâm Duy, là anh.”

Giọng nói của Kỳ Tiểu Hải nghe rất tang thương, hình như còn vương men say. Kiều Tâm Duy chuyển điện thoại sang phía cách xa Giang Hạo, nắm chặt: “Ừ, tìm tôi có chuyện gì không?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Tâm Duy, anh không chịu nổi, anh thật sự không chịu nổi nữa rồi” Kỳ Tiểu Hải bắt đầu lái nhai: “Tôn Dung Tuyên chính là một kẻ được voi đòi tiền không biết thỏa mãn, sau khi kết hôn, cô ta đã hoàn toàn bộc lộ bộ mặt nham hiểm, thứ đàn bà ích kỷ. Cô ta vốn dĩ không yêu anh, cô ta chỉ yêu bản thân mình thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đưa em đi cùng

Kiều Tâm Duy nhìn về trước như không có chuyện gì, giọng rất bình tĩnh: “Chuyện này... anh không nên nói với tôi.”

Tuy nhiên, Kỳ Tiểu Hải như không nghe thấy, tiếp tục oán trách: Em không biết đâu, sau khi kết hôn, anh chưa từng được ăn một bát cơm nóng, nhà lúc nào cũng bẩn thỉu, mẹ anh còn phải tới dọn dẹp nhà cửa. Bà không chịu nổi mới nói cô ta mấy câu, thế mà bị cô ta quát lại, anh chưa từng thấy người đàn bà nào mất dạy mất nết như vậy. Tâm Duy, em vốn không thể tưởng tượng được cuộc sống của anh đâu, lúc còn con cô ta giận đối thi anh nhường nhịn cô ta đủ điều, con mất rồi mà cô ta vẫn làm khó dễ đủ kiểu, anh về nhà muộn mười lăm phút là cô ta nguyền anh như chó ngửi. Tâm Duy, cứu anh với, xin em cứu anh với, anh không thể tiếp tục cuộc sống này nữa rồi, nếu còn tiếp tục nữa chắc anh sẽ bị cô ta ép chết mất.”

Kiều Tâm Duy thật sự không muốn nghe tiếp nữa, cắt ngang lời anh ta: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Giấy sau đó, Kỳ Tiểu Hải ở đầu bên kia điện thoại im bật, cô có thể nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào mà anh ta đang đè nén.

Nhưng mà chẳng còn chút quan hệ gì với cô nữa.

Trong lúc không biết gì, Giang Hạo đã dừng xe trước một khách sạn năm sao, anh phải vẫy tay hai ba cái cô mới có phản ứng: “Á? Sao vậy?”

“Câu này phải là tôi hỏi em mới đúng, em làm sao vậy? Điện thoại của ai thế?”

“Một người bạn cũ thôi”

Giang Hạo thờ dãi rồi lắc đầu, trước mắt anh vẫn chưa thấy hứng thú với chuyện của cô, chỉ cần sau này cô không gây phiền phức cho anh là được: “Xuống xe đi, cùng ăn cơm với hai vợ chồng Văn Thanh và Nguyễn Tấn, chắc họ còn đang trên đường đến đây, chúng mình tới hơi sớm, vào trong đợi trước vậy?”

“Đa.”

Cuộc sống chính là như vậy, không phải thiếu đi ai đó thì không sống tiếp được nữa, cô đã từng cho rằng mất đi Kỳ Tiểu Hải chẳng khác nào mất hết tất cả, sau này ở bên ai cũng không sao hết. Nhưng hôm nay, nghe Kỳ Tiểu Hải tố đủ loại chuyện xấu của Tôn Dung Tuyên trong điện thoại, cô bỗng cảm thấy mình rất may mắn, may mắn là cô rút ra sớm, may mắn là mình có thể gặp được Giang Hạo.

Giang Hạo đi trước, bóng dáng cao lớn, bờ vai dày rộng, đầy đều là những điều cô cần, cô chạy lên vài bước, chủ động kéo tay anh: “Đưa tôi đi cùng có được không?”

Giang Hạo quay lại nhìn cô, cười nói: “Chắc chắn là được rồi.”

Vào khách sạn, đến trước quầy lễ tân thì có phục vụ chủ động đưa họ đến phòng VIP đã đặt trước, người đặt phòng là Nguyễn Tấn.

Trần Kinh Nghiệp và Văn Thanh đến ngay sau đó, Văn Thanh kéo Tâm Duy cùng ngồi xuống, thân mật nói: “Tốt quá rồi, sau này mọi người tụ tập liên hoan với nhau cũng náo nhiệt hơn nhiều, Trần Kinh Nghiệp sẽ không thể nói là đàn ông tụ tập, phụ nữ không thể tham dự nữa”

“Còn có Nguyễn Tấn mà, đám đàn ông tụ tập vẫn không thiếu được” Trần Kinh Nghiệp quay lại nhìn Giang Hạo: “A Hạo, cậu nói xem?”

Giang Hạo gờ tay tán thành: “Tụ họp gia đình là tụ họp gia đình, đàn ông tụ tập là đàn ông tụ tập, sau này các em cũng có thể có cuộc tụ họp của phụ nữ, tôi sẽ không tham dự.”

Văn Thanh cười đùa nói: “Được đó, vậy bảo Nguyễn Tấn cũng mau tìm một cô đi, ba người phụ nữ cùng diễn một vở, nội dung là về đàn ông các anh, xem xem các anh có dám đối xử không tốt với bọn tôi không?”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện, cửa phòng VIP vừa mở ra, phục vụ đứng cạnh cửa cúi người lễ phép mời: “Tổng Giám đốc Nguyễn, mời vào trong

Ánh mắt của mọi người dồn về phía cửa, thấy xuất hiện ở cửa không chỉ có mình Nguyễn Tấn, còn có một người đẹp trẻ trung, cô ấy khoác tay Nguyễn Tấn, trông khá nhỏ tuổi, khi cười sẽ có hạt gạo be bé hai bên khóe miệng, trông như chim sẻ nhỏ nép vào người.

Trần Kinh Nghiệp: “Ừ chà, người phụ nữ thứ ba đã tới rồi kìa”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cần một cô gái để lấy lệ với cha mẹ

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nguyễn Tấn mỉm cười giới thiệu: “Đây là Chu Tiểu Ý, Tiểu Ý, người trông thì rất nghiêm túc nhưng thật ra cực kỳ nghiêm túc kia tên Giang Hạo, bên cạnh là vợ của

cậu ấy - Kiều Tâm Duyệt, người đàn ông nhìn phúc hậu nhưng thật ra lại chẳng phúc hậu chút nào này là Trần Kinh Nghiệp, bên cạnh chính là người vợ càng không phúc hậu của cậu ấy - Vân Thanh”

Cái cách giới thiệu này của Nguyễn Tấn hoàn toàn là chọc trêu hết tim đen, không phải anh em thân thiết thì chẳng thể đánh giá được như vậy.

Chu Tiểu Ý, người cũng như tên, trẻ trung hoạt bát, nụ cười xinh đẹp đơn thuần và vô hại của cô có lực sát thương rất lớn.

Nếu Vân Thanh bị đánh giá không phúc hậu nhất thì cô không phúc hậu luôn một lần: “Tổng Giám đốc Nguyễn, ghé góp thật nha, vườn không nhà trong nhiều năm như thế, tôi còn tưởng anh sắp come out rồi chứ, may sao còn nhặt lại được tính nết dân chơi của mình, bọn tôi cảm thấy mừng thay cho đấy”

Lời này nghe như đang khen, nhưng thật ra lại là châm biếm, trước giờ miệng lưỡi Vân Thanh vẫn sắc bén như vậy nên mọi người đều quen rồi, lời của cô cũng trêu người ta cười vang.

Chu Tiểu Ý ngơ ngác đáng yêu nhìn Nguyễn Tấn: “Anh còn là dân chơi cơ à?”

Nguyễn Tấn nghẹn lời, nửa ôm nửa đỡ dành: “Tiểu Ý, em đừng nghe cô ấy nói bậy, cô ấy chỉ là cây già lên mặt thôi.”

Vân Thanh cố vịn lại: “E, anh kia... Ai già hả, ai già hả?! Tôi còn chưa tới ba mươi đó.”

Mọi người lại càng cười vui vẻ hơn, Kiều Tâm Duyệt kéo Vân Thanh lại để cô ấy chưa chút mặt mũi cho Nguyễn Tấn, dù sao cũng là sếp của các cô mà.

Trong bữa tiệc, mọi người vừa nói vừa cười, tâm trạng của Giang Hạo cũng không hề bị ba mẹ ảnh hưởng chút nào, giống như tranh chấp lúc sáng chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, không phải ai cũng có tâm lý tốt như anh, Kiều Tâm Duyệt vừa nhớ đến ánh mắt thất vọng đau lòng của mẹ Giang thì cười không nổi, lại nhìn sang Giang Hạo vẫn trò chuyện vui vẻ với bạn bè, cô luôn cảm thấy Giang Hạo quá máu lạnh.

Trần Kinh Nghiệp nói: “Tiểu Ý, bữa tiệc hôm nay là Nguyễn Tấn đặc biệt sắp xếp cho em đấy, nào nào nào, bọn anh mời em một ly, chúc mừng hai người, chào mừng em đến với gia đình lớn của bọn anh”

“Cảm ơn anh, nhưng mà em không biết uống rượu, em lấy sữa chua thay được không ạ?” Chu Tiểu Ý dùng ánh mắt xin ý kiến nhìn Nguyễn Tấn.

Nguyễn Tấn xoa trán cô ta, cười nói: “Được.”

Trần Kinh Nghiệp trêu chọc: “Tiểu Ý này, em tìm được Nguyễn Tấn là đúng người rồi, sau này có phúc lắm đấy, cậu ấy rất biết chăm sóc người khác.”

Chu Tiểu Ý cười thẹn, hai hạt gạo nhỏ khiến cô ta nhìn có vẻ rất ngoan ngoãn, cô ta cất tiếng, giọng cũng rất trong trẻo non nớt: “Cảm ơn mọi người, em cũng hy vọng mình có thể cùng anh ấy đến răng long đầu bạc”.

Lúc nói lời này, ánh mắt Chu Tiểu Ý long lanh nhìn Nguyễn Tấn, nhưng anh vẫn cứ chăm chú quan sát ly rượu, không hề đáp lại: “Nào, cùng ly, cùng ly”

Bữa tiệc được một nửa, Kiều Tâm Duyệt đi toilet, lúc trở về bỗng thấy Chu Tiểu Ý ở khúc ngoặt hành lang. Cô vừa định đi tới chào hỏi thì nghe Chu Tiểu Ý nói vào điện thoại: “Anh đừng có dùng chuyện từng phá thai để uy hiếp tôi, anh có gan thì công khai chuyện này ra đi, nhưng đừng quên đầu sỏ gây tội là anh cũng trốn không thoát nổi đâu!”

“Còn những tấm ảnh đó, nếu truyền ra ngoài thì anh cứ chờ cảnh sát tới hỏi đi, tôi chắc chắn sẽ không trở về với anh”

“Đừng đến quấy rầy tôi nữa, nếu không sẽ chẳng khách sáo với anh nữa đâu.”

Nói chuyện điện thoại xong, Chu Tiểu Ý lấy lại bình tĩnh, sửa lại lọn tóc rũ xuống theo thói quen. Lúc quay lại vừa khéo đối diện với Kiều Tâm Duyệt, cô ta cuống lên: “Chị Tâm Duyệt, chị... chị quay lại lúc nào thế?”

“Vừa tới thôi” Kiều Tâm Duyệt vẫy bàn tay chưa khô, cũng mặc kệ cô ta tin hay không, cứ đối phó trước cho qua chuyện rồi nói: “Tiểu Ý, em đứng ở cửa làm gì vậy?”

“Em cũng muốn đi WC, ha ha” Chu Tiểu Ý cười rõ là ngọt ngào: “Ồ đúng rồi, hình như ở nhà chị Vân Thanh có chút chuyện gì đó nên đi trước rồi, chị ấy nói em báo lại với chị một tiếng”

“Ừ, chị biết rồi.”

Chu Tiểu Ý nắm lấy lọn tóc, coi như không có việc gì, đi đến toilet.

Kiều Tâm Duyệt hít sâu một hơi, vẫn chưa khôi phục tinh thần lại sau sự khiếp sợ vừa rồi, hy vọng chỉ là hiểu lầm thôi, nếu không phải chẳng lẽ Tổng Giám đốc Nguyễn bị hổ to à? Có cần phải nói cho anh biết không?

Lúc này, đúng lúc phục vụ đưa rượu đến, cậu ta mở cửa, Kiều Tâm Duyệt tự nhiên đi vào trong.

Phòng VIP rất lớn, có tám bình phong ngăn thành phòng khách và phòng ăn, phòng khách gần cửa, phòng ăn nằm gần cửa sổ.

“A Hạo, tôi cũng ngạc nhiên về chuyện cậu và Kiều Tâm Duyệt đăng ký kết hôn nhanh như vậy đấy. Với hiểu biết của tôi, cậu không phải là kiểu người bộp chộp như vậy” Giọng Nguyễn

Tấn truyền ra từ bên kia bình phong: “À Hạo, cậu có nghiêm túc đối với Kiều Tâm Duy không? Cậu thật sự yêu cô ấy à?”

Kiều Tâm Duy dùng chân, cô cũng rất muốn biết Giang Hạo sẽ trả lời như thế nào.

Giang Hạo không nhanh không chậm hỏi lại: “Chỉ có nửa tháng, sao tôi có thể yêu một người được chứ? Nhưng tôi không hề bộp chộp, đã suy nghĩ cặn kẽ hết thảy cả rồi”

“?” Nguyễn Tấn tò mò, tò mò tại sao Giang Hạo lại chọn Kiều Tâm Duy, sao lại chọn đúng người mà anh thích.

Phục vụ để rượu xuống rồi ra ngoài, Kiều Tâm Duy lập tức làm động tác “suyt” với cậu ta, làm ơn, đừng nói chuyện.

Phục vụ gật đầu, lặng lẽ ra ngoài.

“Bởi vì tôi rất cần một cô gái để tạm xoa dịu ba mẹ đang nóng lòng như lửa đốt” Giang Hạo nói: “Không phải cậu không biết, những cô nàng mà mẹ giới thiệu cho tôi kia, cả đám đều là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, hơn nữa đa số các cô ấy đều coi trọng quyền thế của nhà tôi. Kết hôn với tôi, trở thành vợ của quân nhân, loại phụ nữ này vốn không thích hợp. Mà Kiều Tâm Duy sinh ra trong gia đình bình thường, cô ấy càng có thể chịu khổ hơn những thiên kim trong nhà có quyền có thế đó, cũng sẽ không tạo ra phiền phức gì. Cậu biết mà, quan trường phức tạp, tôi không muốn vì sai lầm của thân thích mà khiến nhà mình bị liên lụy. Ba mẹ tôi không nghĩ đến điểm này nên mới phản đối, nhưng về lâu về dài họ sẽ hiểu tính toán này của tôi”

Nguyễn Tấn nghe thấy rõ ràng, anh ta cảm thấy rất bất công cho Kiều Tâm Duy: “Vậy sao lại cố tình tìm đúng cô ấy? Các cô gái gia thế bình thường có rất nhiều, tôi cho cậu biết, Kiều Tâm Duy là một cô gái tốt, cậu cũng không thể lấy cô ấy ra làm lá chắn được, như vậy không công bằng với cô ấy”

“Cho dù không phải cô ấy thì cũng sẽ có người khác thôi, tuy rằng tình cảm của tôi với cô ấy không thể nói là yêu, nhưng tôi rất thích tính cách lỗ mãng của cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy cũng vậy, đúng lúc cần một người chồng ưu tú để thể hiện với gia đình. Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tối. Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả.”

Đứng ở phía sau bình phong, đầu óc Kiều Tâm Duy đã trống rỗng từ lâu, nói yêu là quá sớm, nhưng những câu trần tình thẳng thừng của Giang Hạo như thế đúng là khiến cô ghê tởm, giống như cô ăn một cái bánh bao thịt, hoảng hốt phát hiện có nửa con dơi ngo ngoe trong đó.

“Đừng nói nữa, dù sao tôi cũng đã đăng ký kết hôn rồi, không thay đổi được nữa. Còn cậu thế nào, sao lại đột nhiên tìm một cô sinh viên thế kia?”

Nguyễn Tấn thờ dãi, bất đắc dĩ nói: “Hôm trước tôi uống say ở bar, lúc tỉnh lại thì cô ấy đã ở bên cạnh rồi, đó là lần đầu tiên của cô ấy”

“Ra là thế, tôi hiểu”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đạo cao một thước, ma cao một trượng

Rời khỏi khách sạn, lòng Kiều Tâm Duy trống rỗng, so với Giang Hạo thì bước chân của cô chậm hơn một chút, cô nhìn bóng dáng cao lớn cứng cáp phía trước, chợt cảm thấy thì ra nó lạnh lùng như vậy.

Chỉ vì tính cách lỗ mãng này của tôi, chỉ vì tôi không có gia thế, không có bối cảnh, chỉ vì tôi có thể chịu khổ, chỉ vì giữa chúng ta không có tình cảm, thế nên anh mới chọn tôi?

Đúng là buồn cười, đây rốt cuộc là kiểu hôn nhân gì vậy?! Quá là một trò khôi hài. Đi mãi, Giang Hạo nhìn lại phía sau, thúc giục: “Đi nhanh lên, đưa em đến một nơi”

“Nơi nào?”

“Đi là biết”

Kiều Tâm Duy ngang ngược nói: “Anh không nói là đâu thì tôi sẽ không đi.

Giang Hạo dừng bước, quay lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả, nếu không có chuyện gì quan trọng thì tôi về nhà trước đây”

Nói rồi, Kiều Tâm Duy bỏ đi ngay. Đương nhiên Giang Hạo cũng cảm nhận được sự khác thường của cô, lúc cô đi lướt qua, anh kéo tay cô lại: “Cả đám Nguyễn Tấn cũng đều biết tôi khó có ngày nghỉ, nên nhân dịp nghỉ phép họ mới hẹn ra ngoài gặp nhau, tôi đặc biệt để dành buổi chiều cho em, mà giờ em lại muốn đi nhanh như vậy à?”

Đón lấy ánh mặt trời và gió lạnh, Kiều Tâm Duy cười khê, ánh mắt sáng ngời hiển hiện sự khinh thường cực độ: “Ý của Thủ trưởng Giang là... tôi nên vì thế mà cảm động đến rơi nước mắt, hơn nữa phải cố gắng phối hợp với thời gian của anh, đi theo bước chân của anh à?”

Giang Hạo ngạc nhiên, trong mắt anh, Kiều Tâm Duy không phải loại người vô cớ gây sự, nhất thời anh lại bị hỏi cho cứng họng.

Kiều Tâm Duy nhẹ nhàng gạt sự lôi kéo của anh ra: “Đã không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì ai về nhà nấy, mẹ ai nấy tìm đi”

Giang Hạo khó hiểu nhìn về sâu não của Kiều Tâm Duy, anh không biết mình đã đắc tội với cô khi nào: “Này, em có ý gì? Tôi đắc tội gì với em hả?”

“Anh không đắc tội với tôi, chẳng qua là mong mỗi khi làm việc gì có liên quan tới tôi thì phiền anh trung cầu ý kiến của tôi một chút, đây là sự tôn trọng tối thiểu giữa người với người”

Giang Hạo không nói nên lời, hôm nay cô nàng này làm sao vậy, ăn phải thuốc nổ à? Anh đầu hàng chịu thua: “Được được được... Tôi muốn đưa em đi xem căn nhà sau này chúng ta sẽ ở, xin hỏi cô Kiều có thời gian và hứng thú không? Chỉ gần đây thôi”

Kiều Tâm Duy nhìn anh, cô cũng không cố tình bới chuyện, dịu giọng lại nói: “Vậy thì được”

Lần này đến phiên Giang Hạo cười khê, vừa đi vừa nói: “Quả nhiên, trong mắt phụ nữ chỉ có nhà cửa và tiền bạc thôi.”

“Anh...” Kiều Tâm Duy hung dữ trừng anh.

“Còn không đi, không phải đã đồng ý rồi à? Mau theo kịp nào?”

Giọng nói lạnh lùng và cứng rắn của Giang Hạo làm cổ tức thân, có lẽ trong mắt anh, cô chính là loại phụ nữ hư vinh như vậy.

“Tôi nghĩ cô ấy cũng vậy, đúng lúc cần một người chồng ưu tú để thể hiện với gia đình. Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tôi. Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả”

Cô không có cách nào để thanh minh cho mình, có thể nói ra thì đã không tức thân rồi. Lời của Giang Hạo vừa thẳng thừng vừa sắc bén, chọc trúng chỗ đau của cô, nhưng lại là sự thật.

Lái xe mười phút là đến, nếu không phải gần như vậy, Giang Hạo cũng sẽ chẳng nổi hứng muốn đưa cô đi xem, dù sao sau này đa phần đều chỉ có mình cô ở đó.

Tiểu khu cao cấp, mỗi tấc đất dưới lòng bàn chân đều tỏa ra ánh sáng vàng. Cấu trúc nhà hai tầng, tầng trên và tầng dưới tính ra khoảng hai trăm mét vuông, Trang trí bán thành phẩm cũng thành hình, cửa sổ sát đất cao cấp thông thoáng, tông màu chính của tường là vàng nhạt, phòng khách vừa rộng rãi vừa ngập tràn ánh mặt trời, chỉ là chưa gắn đèn và rèm cửa.

Giang Hạo lập tức đi đến ghế sofa, mở ngăn kéo dưới bàn trà màu trắng rồi lấy ra hai chiếc chìa khóa: “Đây là chìa khóa nhà, cho em, thứ Hai sẽ có người đến gắn đèn và rèm cửa, nếu em muốn thì có thể qua đây xem”

“Đây là chìa khóa xe, xe ở gara dưới hầm, lúc nào cũng có thể dùng”

Ngoài chìa khóa, Giang Hạo còn lấy một tấm thẻ ngân hàng ra, những thứ này đều là anh chuẩn bị sẵn từ trước cho VỢ: “Những đồ điện và đồ dùng gia đình khác ở đây đều gần đủ hết rồi, nếu em còn muốn mua gì thêm thì cứ dùng thẻ này, sau này đây là thẻ của em, dùng tùy ý. Sau khi trang trí xong, em có thể dọn sang đây bất kỳ lúc nào. À quên, nhà đã mua hẳn rồi, nên em không cần lo lắng chuyện trả nợ sau khi kết hôn?”

Giang Hạo đứng trước mặt cô như một vị vua tối cao, kiêu ngạo tuyên bố rằng anh có thể thỏa mãn mọi yêu cầu về vật chất của cô. Nhưng không ngờ, mỗi câu mỗi chữ ấy đều đang thách thức lòng tự trọng tốt bậc nhưng lại hèn mọn đến đáng thương của cô.

Từ lúc bắt đầu, giữa bọn họ đã có sự chênh lệch, hơn nữa còn rất lớn, cô biết điều này. Thế nhưng ít nhiều gì cô vẫn có hy vọng, hy vọng người chồng chớp nhoáng này có thể thật lòng với mình dù chỉ một chút, cô thật sự rất muốn sống hạnh phúc cùng anh.

Tất nhiên, hôn nhân không lấy tình cảm ra làm cơ sở, nó chỉ là một cái vỏ rỗng hào nhoáng.

Kiều Tâm Duy nhìn quanh, đa số đồ dùng gia đình đều được vài bộ trắng phủ lên, mùi sơn vẫn còn nhưng không nặng, ngoài phòng khách còn có một ban công rộng, trên ban công đặt mấy bồn hoa to nhỏ khác nhau, đều là những loại cây dễ trồng.

Nhưng những điều đó đều không đủ để khiến cô cảm thấy vui vẻ.

“Những thứ anh cho, tôi sẽ nhận cả, nhưng tôi không có gì để cho anh hết, tôi tin là anh đã điều tra rất rõ rồi. Anh yên tâm, bên phía anh, tôi sẽ phối hợp làm vợ hiền dâu thảo, còn về phía tôi, cũng hy vọng anh sẽ làm chồng giỏi rể hiền”

Giang Hạo nhướn mày nói: “Chuyện đó là đương nhiên”

“Hiện giờ ba mẹ anh rất có thành kiến với tôi, chuyện này thì em bất lực, em có thể làm được con dâu thảo hay không còn phải nhờ xem ba mẹ anh có cho cơ hội đó hay không?”

Giang Hạo gật đầu: “Tôi sẽ giải quyết chuyện này, em chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được”

“Được, vậy còn chuyện liên quan đến hôn lễ...”

“Ngày lành thì để ba mẹ em chọn, xem như là sự tôn trọng của con rể anh dành cho hai người lớn, những chuyện khác cứ giao hết cho công ty tổ chức hôn lễ. Tôi đã chuẩn bị đủ tiền rồi, nhà họ Giang cưới vợ không giống nhà bình thường các em, chắc chắn sẽ để nhà em có đủ mặt mũi. Còn nữa, khách khứa nhà em cần bao nhiêu bàn thì đến lúc đó cứ nói, chỉ là thêm vài đôi đũa, mấy cái bát là được.”

Đến lúc này hoàn toàn là đang đàm phán với nhau, Giang Hạo nghĩ thầm, em cứ giả bộ thanh cao đi, không biết đã mừng thầm đến mức nào rồi.

Kiều Tâm Duy ghen con tức, Giang Hạo càng nói càng bộc lộ bản tính cao ngạo của mình, biểu cảm giác trời sinh đã hơn người của anh khiến cô rất không thoải mái.

Nhưng cô vẫn bình tĩnh như cũ, thần nhiên quăng lại một câu khiến Giang Hạo phát điên luôn: “Xem ra người đàn ông của tôi có rất nhiều tiền nhỉ, tôi giả chuẩn cái vận cứt chó này thật” Cô cất chìa khóa và thẻ ngân hàng vào túi: “Giang Hạo, một bãi cứt trâu phi nhiều như anh đã bị bụi cò nhỏ như tôi cấm rể rồi, đúng là gạo vàng mức nước giếng bùn”

“Này, Kiều Tâm Duy, em nói cái gì đấy hả?!” Vừa là cứt chó vừa là cứt trâu, cô cho rằng anh không nghe ra cô đang châm chọc à?

Đúng rồi, có thích nhất là đáng về anh phát điên lộ nguyên hình, Kiều Tâm Duy cầm túi xách lên, tự nhiên quay lưng, vừa đi vừa vẫy tay với anh: “Được rồi, xem xong nhà rồi, tôi rất hài lòng, giờ tôi muốn đi thử xe mới của mình, anh có việc bận thì đi đi”

“Em...” Đúng là đạo cao một thước, ma cao một trường mà!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chắc chắn cô gái này là khắc tinh của anh

Kiều Tâm Duy tìm thấy xe mới dưới gara ở tầng hầm mà Giang Hạo nói, chiếc xe sang trọng thuần màu | trắng rất phù hợp cho phái nữ. Dấu hiệu bốn vòng tròn ở đầu xe còn sáng bóng hơn cả chìa khóa xe nữa,

trong Đô Thành khắp nơi đây siêu xe thì chiếc này cũng không bắt mắt lắm, thế nhưng người bình thường cũng chẳng mua nổi.

Kiều Tâm Duy đứng trước xe, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chìa khóa xe, nhớ lại lời của Giang Hạo, nhớ lại hiện thực mà cô gặp phải, dường như “chấp nhận” là lựa chọn duy nhất của cô.

Vì tôn nghiêm nhất thời, vì không bị quấy rối nhất thời, cô chấp nhận mọi thứ, nhưng trớ trêu thay, cô cũng không biết lái xe. Cuối cùng, cô chỉ đành phải ấn nút khóa cửa.

Cô khinh thường việc mình cúi đầu trước hiện thực, nhưng lại cứ phải cúi đầu hết lần này tới lần khác. Rất nhiều lúc, cô cũng không biết mình đang kiên trì vì điều gì.

Đang đi về phía cửa tiểu khu, phía sau bỗng vang lên hai tiếng còi ô tô, Kiều Tâm Duy nhìn lại, cô biết chắc đây là Giang Hạo.

Quả nhiên, Giang Hạo nắm vô lăng lái xe chậm rì rì đi theo bước chân cô: “Sao thế, không thích xe mới à? Còn trẻ thì đừng lái xe tốt, bắt mắt quá, dùng loại bình thường này là ổn nhất, hơn bốn mươi vạn là mua được, va chạm hoặc đâm vào đâu cũng sẽ chẳng đau lòng lắm”

Kiều Tâm Duy quay lại liếc xéo anh, nghe giọng điệu nói chuyện của tên này xem, giống hệt mấy gã phú nhị đại vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, ngồng cuồng tự cao không coi ai ra gì. Đường như trong mắt anh, những kẻ sinh ra là dân thường như các cô đây thuộc một giống loài khác ấy.

Thật chẳng muốn để ý đến anh, Kiều Tâm Duy đi tiếp.

Hình như Giang Hạo muốn giành co với cô, xe chạy rất chậm và ổn định: “Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, đừng thấy giờ còn ấm mà ý y, lát nữa mặt trời lặn có thể sẽ trở lạnh đấy, nếu không tôi đưa em về nhé? Lên xe đi, còn khách sáo với tôi làm gì?”

Kiều Tâm Duy lại trừng anh, người này sao càng nhìn càng đáng ghét thế: “Không cần, phía trước có trạm tàu điện ngầm, tôi về nhà rất tiện”

Giang Hạo có ý nói: “Vậy à, về nhà tiện chút cũng tốt, đến lúc đó giận dỗi về nhà mẹ để gì đó thì bỏ đi cũng tiện” Chuyện vừa rồi trên lầu khiến anh quá tức giận, anh không tin mình đường đường là Thủ trưởng của một trung đoàn mà lại bại dưới tay một cô nhóc nhỏ nhoi. Kể cả những gã đàn ông Đông Bắc cường tráng cũng bị anh đào tạo cho ngoan ngoãn để bảo hết cơ mà.

Loại chuyện có ý gây sự này, Kiều Tâm Duy thật sự rất khinh thường, cô tặng hân cho Giang Hạo hai chữ: “Trẻ con.”

Giang Hạo lại nóng nảy: “Này em nói gì đấy? Ai trẻ con? Rốt cuộc là ai trẻ con hả?” Xe chạy nhanh hơn một chút rồi mất hướng, Giang Hạo không theo kịp đành vội vàng dừng xe, đảo tay lái: “Kiều Tâm Duy, thói kiêu ngạo của em moi từ đâu ra thế, em có tư cách gì mà vênh váo tự đắc ở trước mặt tôi? Em có biết tôi là ai không? Em già bộ thanh cao hay là ngu ngốc thật đấy?”

Chính Giang Hạo cũng không nhận ra, mấy vấn đề liên tiếp mà anh hỏi đã bộc lộ hoàn toàn nỗi lo âu của mình.

Thấy anh lo âu, ngược lại cô càng thêm bình tĩnh: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không phức tạp như anh nghĩ vậy đâu, tôi chỉ đơn giản là muốn đi dạo quanh đây một chút, làm quen đường xá thôi” Cô chỉ về phía trước, tốt bụng nhắc nhở: “Đường trước có tảng đá, cẩn thận kéo phanh”

Giang Hạo nhìn phía trước, đầu xe đối diện một tảng xi măng, anh quả quyết đạp phanh, nhưng không ngờ vẫn xảy ra chuyện. Đầu xe “tiếp xúc thân mật” thật mạnh với tảng xi măng.

Giang Hạo chán nản đập lên tay lái: “Sao lại thế này?” Anh giận đến mức mặt mũi xanh lè, mạch máu trên trán đều hằn rõ.

Kiều Tâm Duy nhún vai, nhàn nhả thành thoi nói: “Tôi đã nhắc anh rồi...” Nhìn bảo vệ cách đó không xa đang chạy vội lại, cô cười nói: “Thủ trưởng Giang dừng gấp, tốc độ xe chậm nên không không gây trở ngại gì đâu, cũng lắm là xước một miếng sơn. Tối đi trước đây, lát nữa mặt trời lặn có thể sẽ trở lạnh, tôi vẫn nên về sớm một chút thì tốt hơn, bye bye”

“...” Giang Hạo mím môi, hơi thở nặng nề phập phồng trong khoang mũi, khặc tỉnh, cô gái này chắc chắn là khặc tỉnh của anh! Chao ôi, lần này đúng là nhìn lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bật miệng cô

Tin Kiều Tâm Duy kết hôn lan đi rất nhanh, người quan tâm đến việc này nhất phải kể đến bà cô chưa từng xem cô là người thân kia. Bà ấy vừa nghe nói cô muốn kết hôn, đối tượng còn là một quân nhân chất lượng cao, thì tới nhà “chúc mừng” rõ sớm.

“Chị dâu, chị nói Tâm Duy quen người kia mới hai tuần thì đi đăng ký kết hôn rồi?”

“Trời ạ, thế này là đi xa quá rồi, chị dâu đừng tưởng là quân nhân thì đáng tin, quân nhân là mấy kẻ không màng đến gia đình nhất, quanh năm suốt tháng đều ở lì trong đơn vị, nhà cửa có chuyện gì cũng không trông cậy được”

“Còn nữa nhé, chẳng phải con gái ông Lý cạnh nhà em gả cho quân nhân đó ư? Hừ, chưa đến hai năm đã đi tìm tình nhân rồi. Đề nghị ly hôn cũng không được, rồi dùng dằng kéo dài hai năm, nhà trai đề nghị ly hôn được là đập thẳng con bé đi, chị nói xem số con gái gì đấy chứ?”

“Điều kiện của Quách Hạo tốt như vậy mà nó cũng churóng mất, cố tình chọn kẻ không biết ngon biết ngành, để chờ xem, sau này chỉ có nó nếm mùi đau khổ thôi!”

Kiều Tâm Duy nằm trong phòng mình lên mạng, nhưng dù đóng cửa kín mít vẫn không ngăn được tiếng lá nhai như tọng của bà cô, cô cảm ơn Giang Hạo cho mình đi ra ngoài.

“Cô ơi, cô vẫn chưa đi à, cháu tưởng cô đã đi rồi... Mẹ, hôm nay Giang Hạo đưa con đi xem nhà, đã trang trí gần xong cả rồi, anh ấy còn mua xe nữa, con muốn đi thi bằng lái. Đứng rồi cô ơi, không phải anh rể làm ở trường dạy lái xe à, cháu học lái xe với anh rể được không a?”

Bà cô: “Không phải cháu nói học phí đắt quá nên không học à, sao thế, bây giờ để dành đủ tiền lương rồi hả?”

Kiều Tâm Duy ngồi xuống cạnh Hạng Linh, cười nói: “Ti tiền lương của cháu nuôi thân còn chẳng dư dả, nào có nhiều ạ, là Giang Hạo cho cháu thẻ ngân hàng Nói rồi, cô móc hết chìa khóa xe và thẻ ngân hàng ra: “Mẹ, Giang Hạo rất có lòng, anh ấy nói ngày thường bận rộn nên ngày kết hôn để ba mẹ làm chủ, hai người chỉ cần liệt kê danh sách khách khứa là được, những chuyện khác đều giao cho công ty tổ chức hôn lễ, tiền nong anh ấy đã chuẩn bị xong hết cả rồi”

Bà cô liếc nhìn, chú rể mới này chỉ sang thật, xe còn là Audi cơ. “Tự cậu ta mua nhà à?”

“Đa.”

“Cháu là đồ ngốc, nhà mua trước khi kết hôn là tài sản riêng của cậu ta, cậu ta chỉ tìm người để cùng trả nợ thôi. Cháu nói xem, cháu trả hết nợ rồi thì cũng chẳng có phần của cháu, chắc chắn là cháu bị hố rồi”

Hạng Linh cũng sốt ruột nắm tay con gái: “Tâm Duyệt, cô của con nói có lý lắm”

“Mẹ, Giang Hạo đã mua hẳn căn nhà rồi, ở Bắc Nhị Hoàn”

Lần này bà cô ấy không còn lời nào để nói, nuốt nước bọt.

Những thứ Giang Hạo cho vốn là thứ có kinh thường nhất, nhưng chính mấy thứ này có thể chặn được mồm của bà cô kia.

Trong văn phòng rộng lớn của Phòng Kế hoạch của Tập đoàn, một gương mặt xinh đẹp xa lạ xuất hiện ở cửa.

“Chào mọi người, chắc là làm việc mệt lắm nhỉ, em mang cho mọi người một ít điểm tâm, hy vọng mọi người đừng chê nhé”

Nghe giọng nói này quen quá, Kiều Tâm Duyệt ngẩng lên nhìn thử, ừ chà, là Chu Tiểu Y, sao cô ta lại tới đây?

Tiểu Mật vén mái tóc quăn gọn sóng của mình, là lời đi qua: “Cô bé, em đến nhầm phòng rồi, chỗ bọn chị là Phòng Kế hoạch”

Chu Tiểu Y cười khê, lực sát thương của hai lúm gạo đủ để hạ gục mọi người ngay tắp lự: “Không có mà, đúng là đưa cho mọi người... Chị Tâm Duyệt, chị Vân Thanh, anh Tân có ở trong không ạ?”

Lúc này mọi người mới chợt tỉnh ngộ, hóa ra đây là người của Tổng Giám đốc Nguyễn. Kiều Tâm Duyệt và Vân Thanh nhìn nhau, ăn ý nói: “Anh ấy ở văn phòng

“Vâng ạ, cảm ơn, vậy em đi tìm anh ấy đây. Mọi người ăn lúc còn nóng nhé, đừng khách sáo” Chu Tiểu Y để điểm tâm xuống, sau đó tung tăng sải bước đến văn phòng của Nguyễn Tấn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nhìn thấu bí mật của nguyên t n

“Cô gái nhỏ này đúng là biết mua chuộc lòng người” Vân Thanh vừa ăn điểm tâm Chu Tiểu Y đưa tới, vừa bắt đầu soi mói: “Tâm Duyệt, Chu Tiểu Y này rất mưu mẹo đấy, có thể thu phục được Tổng

Giám đốc Nguyễn của chúng ta trong vòng vài ngày ngắn ngủi, đúng là không đơn giản. Phải rồi, hôm nào đến đơn vị của Giang Hạo, cậu cũng mang một túi bánh bao cho mấy anh lính bên đó, đảm bảo ai ai cũng sẽ gọi cậu một tiếng chị dâu”

Kiều Tâm Duyệt ho khê hai tiếng: “Khụ khụ, tha cho mình đi, đầu tiên là mình sẽ không đến đơn vị của Giang Hạo, thứ hai mình cũng không biết làm bánh bao” Nghĩ đến cuộc điện thoại kia của Chu Tiểu Y, cô lại bắt đầu do dự: “Vân Thanh, trước kia Tổng Giám đốc Nguyễn là người thế nào? Mình muốn nói là trong việc kết bạn ấy”

“Trước kia Nguyễn Tấn chính là dân chơi chính hiệu đấy, có một cô bạn gái chính thức. Ba năm trước bạn gái đề nghị chia tay rồi kết hôn chóng vánh với một gã người Pháp thì anh ấy mới tỉnh ngộ, nhưng đã chẳng kịp rồi, cô bạn gái kia đã hết hi vọng với anh ấy. Sau khi kết hôn không lâu cô nàng đi dân theo chồng đến Pháp, bây giờ con cũng đã đi mua nước tương được rồi. Từ đấy về sau Nguyễn Tấn như thành một người khác, hoàn toàn đổi tính, cho tới khi Chu Tiểu Y xuất hiện” Vân Thanh cảm thán nói: “Cậu và Giang Hạo cũng có thể kết hôn chớp nhoáng, thì sao anh ấy và Chu Tiểu Y không thể vừa gặp đã yêu chứ? Có lẽ anh ấy thật sự đã gặp được tình yêu đích thực rồi, mặc kệ thế nào, chúng ta đều hy vọng anh ấy có thể sống hạnh phúc, cậu nói đúng không?”

Kiều Tâm Duyệt gật đầu: “Ừ”

Nghe xong Vân Thanh nói một hồi, lòng cô càng thêm mâu thuẫn, có lẽ cuộc điện thoại kia chỉ là hiểu lầm, cũng có thể là Chu Tiểu Y trút giận cho bạn, nếu có tùy tiện chạy tới nói cho Nguyễn Tấn, biến khéo thành vụng thì không tốt. Có câu hùy một ngôi miếu cũng không phá một mối hôn nhân, khó khăn lắm Nguyễn Tấn mới vượt qua vết thương lòng, cô can thiệp vào cũng không hay.

Trong văn phòng Tổng Giám đốc, khi Nguyễn Tấn ngẩng lên nhìn thấy Chu Tiểu Y cũng không có vẻ gì vui mừng, trái lại là tức giận: “Sao em lại đột nhiên tới đây?”

Chu Tiểu Ý chớp chớp mắt, vô tội nói: “Em nhớ anh mà, em còn mang điểm tâm đến cho đồng nghiệp của anh nữa, phần này là để dành riêng cho anh đó.”

Nguyễn Tấn ném cây bút trong tay xuống, nặng nề quả trách: Lúc làm việc thì đừng tới quấy rầy anh, ở đây là văn phòng, cũng không phải lúc nghỉ ngơi”

Chu Tiểu Y cúi đầu xuống, ánh mắt ngập nước, cô ta khê lắm lắm: “Đêm qua lúc anh muốn người ta ở đây, sao không thấy anh nói em quấy rầy anh làm việc?”

“...” Nguyễn Tấn không còn lời nào để nói, tới qua trong lòng khó chịu lại không muốn bị ai biết, hết chỗ để đi nên mua rượu đến văn phòng uống, uống mãi thì Chu Tiểu Y gọi điện thoại tới, vì thế anh ta buột miệng nói địa chỉ, chính vì thế, tất cả đều thuận theo tự nhiên mà xảy ra.

“Hôm qua em hỏi anh có muốn ăn bánh kem không, anh nói muốn nên hôm nay em mới cố ý làm. Em ở nhà mà mờ mờ cả buổi sáng, nướng nhiều quá mà vớt đi thì phí...” Cứ nói thế, Chu Tiểu Y bắt đầu nắc lên uất ức: “Em xin lỗi, là do em nổi hứng muốn cho anh niềm vui bất ngờ, không ngờ làm vậy sẽ quấy rầy anh”

Chu Tiểu Y vừa khóc, dù Nguyễn Tấn có bốc lửa cũng bị dập cho tắt ngúm, anh nhìn bánh kem cô ta đang cầm, lại nhìn dáng vẻ khóc như hoa lệ đầm mưa, không nói nổi câu nặng lời: “Được rồi Tiểu Y, em đừng khóc nữa, anh không nên hung dữ với em. Anh không phải là không cho em tới cơ quan, chỉ là em đừng chọn thời gian này để đến, làm phiền mọi người làm việc không nói, ảnh hưởng cũng không tốt, hiểu không?”

“Dạ, em hiểu rồi...” Chu Tiểu Y quay lại nhìn sang bên kia cửa kính, chợt nói một câu: “Từ đây vừa hay có thể nhìn thấy chị Tâm Duyệt, y như em nghĩ”

“Em nói gì thế?”

Chu Tiểu Y lau nước mắt nhìn Nguyễn Tấn, mỉm cười nói: “Anh Tân, tối hôm qua lúc anh cùng với em... anh gọi tên chị Tâm Duyệt

“...” Mặt Nguyễn Tấn lúc xanh lúc trắng, sao Chu Tiểu Y lại có thể vui vẻ nói ra một câu quan trọng như vậy chứ, anh khó chịu như bị người ta bóp nghẹt họng.

“Anh yên tâm, em sẽ không nói cho ai biết đâu, anh là bạn trai của em, chắc chắn em sẽ làm anh yêu em”

Nguyễn Tấn hơi xấu hổ cười cười, không còn lời nào để nói, anh ta không ngờ bí mật mà mình che giấu sâu như vậy lại bị một cô bé con nhìn thấu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người lớn tuổi ít buồn ngủ

Lại là một cuối tuần rục rắng, nếu không phải vì tiếng chuông điện thoại thì Kiều Tâm Duy vẫn còn nướng trên giường.

“Alo? Ai đó?”

“Là tôi, Giang Hạo”

Kiều Tâm Duy đang nửa mơ nửa tỉnh ngồi bật dậy, háng giọng đáp: “Ồ, là anh à, tìm tôi có chuyện gì không?” Thật ra cô rất muốn mắng: Đại gia nhà anh, hai tuần rồi không liên lạc, tự dưng lại quấy rầy giấc ngủ của tôi làm gì?

Giang Hạo dùng lời lẽ chính đáng nói: “Mười phút sau chờ ở cửa tiểu khu nhà em, tôi tới đón” Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh.

“Mười phút? Chuyện gì mà gấp vậy?”

“Em đừng nói là mình còn trong ổ chăn đấy”

“Lúc này mới mấy giờ đầu, hôm nay tôi được nghỉ mà, không ngủ nhiều thì có lỗi với cái giường của mình lắm”

“Kiều Tâm Duy, đừng có mà mè nheo nữa, thời gian em nói chuyện điện thoại này giờ đã đủ đầy đi rửa mặt rồi, mười phút”

“Ít gì cũng phải hai mươi phút, alo, alo, alo...?” Đúng là bắt nạt người ta mà, Giang Hạo đã cúp máy rồi, cô đành nhanh chóng rời giường.

Nhìn thời gian, mới hơn bảy giờ rưỡi mà thôi, sáng mùa đông dậy sớm làm quái gì?! Kiều Tâm Duy vừa mặc quần áo vừa oán thán, tốt nhất đừng có là mấy chuyện lông gà vô tội vô nghĩa gì đó, bằng không tôi chả quan tâm anh là Thủ trưởng quân đội hay là đội trưởng đội bảo vệ, đừng trách tôi nổi bần.

Khi cô chạy học mướm đến cửa chính của tiểu khu, xa xa đã nhìn thấy xe Giang Hạo đỗ ở bên kia đường, Giang Hạo đang đứng cạnh xe giờ xem đồng hồ, dáng vẻ rất không hài lòng.

Chiếc Mercedes màu đen khí phách mà trầm lặng nhìn nước sơn bên ngoài là đã dùng nhiều năm, biển số xe không có gì đặc biệt, Giang Hạo vẫn khá kín đáo trong đời sống riêng tư của mình. Anh khoác áo gió dài màu đen bằng vải nỉ, khăn quàng cổ Cashmere sọc xám xanh, vừa đẹp trai lại vừa phong cách, thân hình cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn khiến nhiều người qua đường không thể không ngoái đầu nhìn lại.

Nói thật, nếu không phải vì cá tính cao ngạo ngông cuồng kia, thì Kiều Tâm Duy không có gì để bắt bẻ về dáng người, khuôn mặt, cách xử sự làm người của anh cả.

“Tám giờ rồi, bà cố à.” Giang Hạo chỉ vào đồng hồ nhắc nhở.

“Nửa tiếng đã là rất nhanh rồi, tôi còn chưa trang điểm, chưa chải đầu, cũng chưa ăn sáng. Chuyện gì mà gấp thế?”

Vốn dĩ Giang Hạo đã rất bất mãn, nhưng nhìn mặt cô cũng bất mãn thì không hiểu sao anh lại thấy thoải mái, cố tình nói: “Không có chuyện gì quan trọng cả, hôm nay tôi được nghỉ nên đi dạo cùng với em, em muốn đi đâu?”

Kiều Tâm Duy nén con tức, hít sâu thở chậm, cô không muốn nổi khùng hủy hình tượng ở cửa tiểu khu nhà mình.

Mùa đông sáng sớm rất lạnh, gió tấp vào mặt như lưỡi dao cắt ngang, hôm nay là cuối tuần, người trẻ tuổi trên đường phố chẳng có mấy ai, ngay cả người bán hàng ăn sáng trước cửa cũng ít hơn bình thường.

“Đi dạo, ha ha, dạo cửa hàng đồ ăn sáng à?” Cô cố gắng hỏi lại bằng giọng nhẹ nhàng nhất.

Nhìn đôi môi cô đang run rẩy vì rét lạnh, Giang Hạo chợt dâng lên chút áy náy nho nhỏ, nhưng anh vẫn kiên trì nói: “Dậy sớm tốt cho sức khỏe, tuổi còn trẻ đừng cứ đến cuối tuần là ngủ nướng, thói quen không tốt.”

Kiều Tâm Duy nhanh mồm nhanh miệng: “Anh lớn tuổi rồi nên ít buồn ngủ, không hiểu người trẻ tuổi như tôi”

“...” Lại còn bị chê bai lớn tuổi, cô nàng này đúng là càng lúc càng to gan, chẳng qua anh cũng không bác bỏ mà ngược lại, vì cô ngay thẳng mà càng thích cô hơn.

Một cơn gió lạnh quét qua, Kiều Tâm Duy rét đến mức run cầm cập, lúc chạy nhanh còn ổn, giờ dừng lại thì càng lạnh hơn. Cô dùng cái tay cứng đơ của mình cào cào tóc, sau đó len hai tay vào tóc để che tại của mình lại. Lạnh quá, vội ra ngoài nên cố quên mang theo mũ và khăn quàng cổ mất rồi.

Nhìn vóc dáng gầy yếu của cô bị đông lạnh phải đau khổ giậm giậm chân, áy náy nho nhỏ trong lòng Giang Hạo thẳng cấp thành áy náy to đùng, anh vội cời khăn quàng cổ của mình ra bọc cổ lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dẫn em đi thử váy cưới

“Này, anh sao vậy?”

Kiều Tâm Duy phản kháng theo bản năng, chẳng lẽ anh ta định giết mình bằng khăn quàng cổ ngay giữa ban ngày ban mặt à? “Này, anh là quân nhân đấy, sao lại cố tình vi phạm pháp luật thế hả?!”

Giang Hạo rất tò mò, anh không thể đoán ra nỗi não của người phụ nữ này đang nghĩ cái gì: “Tên tôi không phải này, em phải gọi tôi là chồng”

Kiều Tâm Duy tức giận lườm anh, nhưng cô đã hiểu ra hành động của Giang Hạo.

Được chiếc khăn choàng rộng thùng thình bao quanh cổ và tai, cô cảm nhận được hơi ấm của anh còn đọng lại, rất ấm áp.

Vậy nên, cô quần khăn choàng cổ thật cẩn thận, Giang Hạo cũng nắm lấy tay cô.

Bàn tay đỏ ửng của cô đúng là rất lạnh, cố định kéo tay lại rồi cho vào túi áo lớn.

Cô khựng lại, bàn tay hơi giãy ra nhưng cuối cùng vẫn bị anh kéo vào.

Mặt và mặt đối diện nhau, ngực dán chặt lên ngực, mũi giày của cô giẫm lên giày của anh.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, tuy thế, cô vẫn cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả vào trán mình.

Cô thì thầm: “Này, anh...”

làm gì thế?”

Tâm trạng của cô đã bình tĩnh hơn nhiều, giọng nói cũng vương chút ngượng ngùng.

Giang Hạo ôm lấy eo cô, anh cảm thấy bây giờ cứ như cô đang ôm lấy mình vậy.

Bao nhiêu năm rồi anh chưa từng ôm một người, không ngờ khi có thêm một người sưởi ấm cho nhau trong những ngày đông giá rét, thì ra lại hạnh phúc như vậy.

Kiều Tâm Duy định rút tay về, nhưng cánh tay Giang Hạo vẫn ôm chặt cô lại.

Bất giác, cô nhận ra mình hoàn toàn không thể phản kháng lại được, đã bất cẩn bước vào lồng giam của anh rồi.

Giang Hạo dịu dàng nói: “Đám cưới của chúng ta sắp đến rồi, hôm nay là ngày nghỉ của tôi, tôi muốn dẫn em đi thử váy cưới.

Nhưng tôi tới sớm quá.

Thói quen của tôi là ra ngoài vào lúc sáng sớm”

Anh đang giải thích, đúng vậy, anh đang giải thích với cô.

Nghe xong, Kiều Tâm Duy mới nhớ đến chủ đề chính, đám cưới của họ diễn ra trong dịp Tết Nguyên Đán.

Trung tâm áo cưới nổi tiếng nhất thủ đô là nơi tập trung tất cả các thương hiệu áo cưới cao cấp nhất trên thế giới, nếu không phải vì Giang Hạo, có lẽ cả cuộc đời cô sẽ không đến nơi này.

Cô đứng trước một hàng tủ kính được thiết kế tinh xảo, vì đang lấy chủ đề chính là Giáng sinh nên các bộ váy cưới treo ở trong như đang đắm mình vào một biển tuyết trắng xóa, vừa cao cấp, vừa xa hoa, lại cực kỳ tuyệt đẹp.

Đây chính là niềm khao khát của mọi cô gái.

Nhưng mấy gã đàn ông cứng nhắc sẽ vĩnh viễn chẳng hiểu được suy nghĩ của phụ nữ, ví dụ như Giang Hạo.

“Đừng mãi nhìn vào tủ kính như một con chó xù như vậy, thích thì vào trong thử đi.”

Tâm trạng vui vẻ của Kiều Tâm Duy bị dập tắt, cô tức giận nói: “Sớm thế thì ai mà mở cửa, anh không thấy trên bảng viết thời gian mở cửa là chín giờ à?”

Giang Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, nắm lấy cổ áo kéo thẳng cô vào trong.

“Này, anh làm gì vậy, anh không hiểu à, á...”

Sao lại vào rồi? Không phải chưa mở cửa há? Đây là lên xông vào à? Trong khi cô đang buồn bực, hai nhân viên phục vụ duyên dáng đi đến đón: “Đây là Thủ trưởng Giang và bà Giang đúng không ạ, mời đi bên này? Nhân viên phục vụ vừa đi vừa giới thiệu: “Đề phù hợp thời gian của hai vị, chúng tôi đã chuẩn bị trước vài bộ vừa vặn với số đo của bà Giang, hi vọng hai vị sẽ hài lòng Kiều Tâm Duy thắc mắc nhìn Giang Hạo, trong khi đó, Giang Hạo lại thông dong đi theo nhân viên, vì anh biết đây là do công ty tổ chức tiệc cưới sắp xếp.

Chiều qua anh nhận được điện thoại từ công ty tổ chức tiệc cưới: “Thủ trưởng Giang, đã chuẩn bị cẩn thận xong hết rồi, bây giờ chỉ còn ngày thử váy cưới của bà Giang là vẫn chưa được xác nhận thôi ạ, ít nhất phải sớm hơn hai tuần.”

“Không cần váy cưới đặt may trước, chỉ cần mặc ổn là được, phải đến tay Kiều Tâm Duy trước một ngày”

“Chuyện này...”

Ngài có cần thời gian bàn bạc trước với bà Giang không ạ? Lỡ đầu cô ấy không thích...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chóp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Không phải vì yêu mà cưới

“Không thích? Chẳng phải áo cưới đều giống nhau à? Sao lại nhiều chuyện thế: “Cô ấy sẽ không phản đối đâu, các anh chọn một bộ là được.”

“A? Vậy thì khó cho tôi quá, Thủ trưởng Giang, kết hôn là chuyện cả đời mới có một lần, người phụ nữ nào chẳng muốn mặc bộ váy lộng lẫy nhất? Nếu ngay đến cả váy cưới mà cũng không có quyền chọn thì...”

Lúc đó Giang Hạo đang đứng trước phòng họp, bên trong có rất nhiều người đang chờ anh.

Anh nhớ lại hôm trước Kiều Tâm Duy rầu rĩ vì chuyện gì đấy, mấy ngày nay thì như cắt đứt liên lạc với anh luôn.

Dù là vấn đề gì đi chăng nữa thì cũng không thể khiến mối quan hệ này trở nên đông cứng như vậy được, thế là anh nói: “Vậy thì sáng hôm sau đến thử đi, tôi có việc bận, phải cúp máy đây, anh cứ sắp xếp đi”

“À, vâng, vâng”

Thế là sáng hôm nay mới có cảnh tượng thế này, cô dâu tương lai là do anh chọn, gấy kết hôn cũng đã nhận, sớm muộn gì cô ấy cũng phải bước qua cửa, thay vì để cô cảm thấy buồn bực thì anh sẽ cố khiến cô vui vẻ hơn.

Dù sao anh cũng cần cô ấy phối hợp với mình rất nhiều chuyện trong tương lai, thế nên việc giữ gìn mối quan hệ rất quan trọng.

Giang Hạo làm gì cũng đều tính toán cẩn thận và sắp xếp chu đáo, tất cả đều có mục đích cả.

Anh thấy Kiều Tâm Duy đang dần dần hé môi cười thì biết việc chuẩn bị cuộc hẹn vào hôm nay là quyết định chính xác.

Từ lâu một lên lâu hai, nhiều mẫu áo cưới lung linh được trưng bày khắp nơi, hết lớp này lại đến lớp khác.

Đối với phụ nữ, đặc biệt là cô dâu tương lai, hình ảnh này có một sức quyến rũ khó mà cưỡng lại nổi.

“Bà Giang, hàng váy này là trang phục chúng tôi chuẩn bị cho cô, kích cỡ phù hợp.

Cô hãy chọn một kiểu mình thích rồi thử xem”

Không thể phủ nhận một điều là lòng Kiều Tâm Duy đang phấn khởi khôn nguôi, chỉ là cô không muốn biểu hiện rõ ra khiến Giang Hạo trở nên đắc ý mà thôi.

Cô nhìn Giang Hạo, nói một câu mang tính cảnh cáo: “Giang Thủ trưởng, anh chắc chắn hôm nay là ngày nghỉ của mình đấy chứ?”

Giang Hạo nhú mày: “Sao lại hỏi vậy?”

“Không có gì, tôi chỉ đang tự hỏi chẳng biết lúc thay áo ra thì có còn thấy anh đứng chờ không thôi, anh bận quá mà...”

Giang Hạo vừa cười vừa thở dài, sau đó anh vỗ vỗ vai cô nói: “Yên tâm, hôm nay là ngày nghỉ của tôi thật”

Kiều Tâm Duy hài lòng gật đầu, sau đó quay sang bên cạnh chỉ một mẫu váy: “Tôi thử bộ này trước”

“Vâng, thưa bà Giang”

Không khí bên trong tiệm áo cưới rất ấm áp, Giang Hạo cởi áo khoác ngoài ra, rồi ngồi thành thoi trên ghế sofa đọc tin tức trên điện thoại.

Chỉ vừa đọc được một chút, màn hình bỗng chuyển sang giao diện khác, số điện thoại từ quân khu hiện lên.

“Chắc!”

Giang Hạo nhướn mày, cái miệng quạ đen này, đừng bảo là cô ấy nói trúng rồi nhé: “A lô, chuyện gì?”

Càng nghe điện thoại, Giang Hạo càng nhú chặt mày, cơ thể vừa thả lỏng được một lúc đã căng hết cả lên: “Tôi biết rồi, tôi sẽ quay lại ngay lập tức.”

Anh đứng dậy mặc áo khoác, cũng bất đắc dĩ nói với nhân viên phục vụ đang đứng bên cạnh: “Lát nữa cô ấy ra thì chuyển lời lại giúp, tôi có việc ở quân khu nên phải về đó trước, nếu cô ấy thích bộ nào thì cứ đặt bộ đó cho tôi”

Nhân viên phục vụ biết điều gật đầu: “Vâng, không có vấn đề gì?”

Trong phòng thay đồ, Kiều Tâm Duy soi mình từ trên xuống dưới, ánh mắt dần dần hiện lên sự kinh ngạc tột cùng.

Cô xách váy cưới lên, lòng cảm thấy cứ ngỡ như đang mơ.

Nửa năm trước, cô vừa kết thúc một mối tình dài như cuộc đua marathon.

Hai tháng trước, cô vẫn còn đắn đo lựa chọn hoặc bị chọn trong hàng chục cuộc hẹn xem mắt, không thể ngờ rằng lúc này đây cô lại sắp kết hôn rồi.

“Oa, quá tuyệt vời, bà Giang, váy cưới này được cải tiến dựa trên trang phục châu u, nếu so sánh với những bộ trước đó thì chiếc váy này rất phù hợp với cô, cô thấy thế nào?”

Kiều Tâm Duy cười nhạt: “Tôi ra ngoài để anh ấy xem thử”

Rèm vải kéo ra, trên ghế sofa chẳng còn bóng người nào.

Nhân viên phục vụ đứng gần đó cười gượng đi tới nói: “Bà Giang, lúc nãy Thủ trưởng Giang nhận cuộc gọi từ quân khu rồi vội vội vàng vàng đi mất, chắc là ngài ấy có chuyện rất gấp.

Ngài ấy nhờ tôi nhắn lại là nếu cô thích bộ váy nào thì cứ quyết định lấy đi ạ”

Cảm giác bấy giờ của cô không phải là sự thất vọng, nhưng có một phần nhỏ lạc lõng.

Cô thầm biết mình không phải người vợ mà Giang Hạo cưới vì yêu, cô cần gì phải hi vọng xa xôi rằng anh sẽ quan tâm và đợi chờ mình chứ? “À, tôi biết rồi, vậy thì lấy bộ này đi”

Nhiều năm về sau, cô mãi vẫn không quên được cảm giác vào lúc đó, mỗi lần nhớ lại thì sự lạc lõng lại tăng thêm một phần, cuối cùng chồng chất thành đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Con gái thị trưởng đến tìm (1)

Trước phòng làm việc của Thủ trưởng, cảnh vệ viên Tiểu Phuong đã chạy ra ngoài hết tổng năm lần.

Trừ việc bị xua đuổi, lần này cậu còn ăn thêm vài vết cào trên mặt, chiếc mũ cảnh vệ trên đầu cũng lệch hẳn sang một bên.

“Cút, cút hết ra ngoài cho tôi, gọi Giang Hạo ra gặp tôi! Nếu anh ấy chưa đến, ai cũng không được vào!”

Trong phòng, một giọng nói the thé vọng ra, Tiểu Phuong kéo mũ lên, cũng nhắc nhở mấy đồng nghiệp muốn thử vào trong: “Đừng vào, ai mà vào thì sẽ lãnh hậu quả của tôi đó.

Thủ trưởng sẽ tới nhanh thôi, chuyện này phải để Thủ trưởng tự giải quyết.”

“Aiz, con gái Thị trưởng Thẩm sao vô lý thế cơ chứ, có giận đến mấy thì cũng đâu thể đến quán khu để phá phách được, Thủ trưởng quan tâm cô ta mới là lạ đấy”

“Suyt, nói nhỏ một chút, đừng để cô ta nghe thấy...”

Thủ trưởng đến rồi, Thủ trưởng!”

Giang Hạo xuất hiện kịp thời trước văn phòng giống như một cọng cỏ cứu mạng.

Anh nhìn gương mặt bị thương của Tiểu Phuong, rồi nhìn những vết buồn rầu của người khác, vẫy tay nói: “Mọi người đi đi, để tôi xử lý”

Giang Hạo sửa lại cổ áo, hít sâu một hơi rồi mở cửa đi vào.

Anh tình nguyện đi diễn tập thực chiến trong ba ngày ba đêm, còn hơn là phải giải quyết chuyện với cô nàng này.

“Cút ra ngoài, tôi muốn gặp Giang Hạo...”

Thẩm Lộ cầm lấy cuốn sách dày ném về phía cửa, nhưng khi thấy Giang Hạo, tiếng hát của cô ta dừng lại.

“Cô muốn gì đấy hả?!”

Giang Hạo chất vấn, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Nếu tôi không đến, cố định phá hết cái phòng làm việc này của tôi à?”

Những dụng cụ làm việc bao gồm cả hồ sơ và văn kiện trên bàn đều đã rơi vãi đầy đất, giá treo áo cũng ngã sõng soài, ngay cả ghế của anh cũng bất hạnh chịu khổ.

Giang Hạo sầm mặt, sải bước đi tới.

Khí chất mạnh mẽ của anh khiến cho Thẩm Lộ đang nóng giận cũng phải kiêng kỵ, cô ta lui về sau mấy bước, e sợ cất giọng: “Giang Hạo, anh thật sự kết hôn ư? Anh kết hôn với ai? Tại sao anh lại cưới người phụ nữ khác mà không phải là em?”

“Tôi kết hôn thì liên quan quái gì đến cô?!”

Giang Hạo chất vấn lại.

Con gái vàng Thị trưởng bình thường quậy phá cũng không sao, hôm nay cô ta dám chạy đến quán khu để điều võ giương oai, quá đủ rồi.

“Anh biết rõ em thích anh mà, anh đi xem mắt đã làm em đau đớn lắm rồi, bây giờ lại còn kết hôn nữa.

Giang Hạo, sao anh lại đối xử tàn nhẫn với em như vậy chứ? Anh không thấy em rất thích anh sao, anh không thấy à?”

Nhìn thấy đôi mắt dần đỏ lên của Thẩm Lộ, Giang Hạo không hề thấy thương tiếc, anh độc miệng: “Đại tiểu thư, có có thể nói đạo lý một chút được không? Cô thích là chuyện của cô, tôi kết hôn là chuyện của tôi, tôi không hề làm phiền cô.

Tôi kết hôn, theo trình tự, đăng ký thủ tục đúng luật, đối tượng cũng rất hợp pháp, hợp tình hợp cả lý, không có hề liên quan gì đến cô hết.”

Thẩm Lộ nổi điên đập lên văn kiện đang nằm trên sàn nhà, hết đập rồi lại miết chà: “Em không đồng ý, em không đồng ý, hu hu hu, anh là của em, sao anh có thể cưới người khác được? Hu hu hu...”

Giang Hạo cảm thấy rất đau đầu, thứ mà Thẩm Lộ đang chà dưới chân chính là giấy đăng ký kết hôn của anh, đây đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

Anh gầm lên: “Cô thử nổi điên lên nữa xem, tôi không đánh phụ nữ, nhưng tôi sẽ gọi điện thoại cho ba cô để ông ấy dạy dỗ cô đấy.

Cái kiểu điên điên khùng khùng bây giờ của cô trông cứ như kẻ vô lý không nói chuyện được!”

Thẩm Lộ không dám đập nữa, cô ta cắn môi tỏ vẻ đáng thương nhìn Giang Hạo, nước mắt ào ào chảy xuống.

Bỗng nhiên, cô ta thò “phì phì”

rồi ngồi bệt xuống đất, như một đứa trẻ đang càu kình đang cò truồi người khác: “Anh kết hôn, anh kết hôn, vậy em biết làm sao đây, em yêu anh lâu lắm rồi mà sao anh không nhìn thấy em...”

Em biết anh chế em yếu ớt, em có thể thay đổi mà, em sẽ cố chịu khổ, sao anh không tin em chứ?”

Cô ta liếc nhìn tấm ảnh trên giấy đăng kí kết hôn, nỗi chua chát trong lòng càng tăng thêm: “Em thua Kiều Tâm Duy chỗ nào, cô ta chỉ là con gái riêng của một nhân viên công chức về hưu, ba em là Thị trưởng, em thua cô ta chỗ nào chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Con gái thị trưởng đến tìm (2)

Trước đây vì để lấy lòng Giang Hạo, Thẩm Lộ luôn cố tỏ ra thanh lịch trước mặt anh.

Mặc dù bị Giang Hạo từ chối nhiều lần, nhưng chỉ cần anh chưa kết hôn thì cô ta vẫn còn cơ hội.

Bây giờ thì hay rồi, Giang Hạo đã làm giấy kết hôn, những điều cô ta làm cũng chỉ tốn công sức mà thôi.

Cô ta là con gái rượu của thị trưởng, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, ai cũng cố gắng khen ngợi, nịnh nọt và lấy lòng, thế nhưng cô ta lại chưa từng nhận được cái ngó nhìn của người đàn ông mà mình yêu nhiều năm.

Cô ta òa khóc như thể vô đã mê không sợ vỡ.

Trong khi đó, Thẩm Lộ càng tỏ ra như vậy thì Giang Hạo lại càng ghét cô ta.

Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ có tình cảm với người phụ nữ này.

“Khóc đủ chưa, khóc đủ rồi thì ra ngoài cho tôi.

Chỗ này không phải nhà cô, không tới lượt cô đến điều vô gương oai.”

“Giang Hạo, sao anh có thể đối xử với em vô tình như vậy? Anh không cảm nhận được tình yêu của em ư?”

“Ngại quá có Thẩm, cô yêu tôi thì tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.

Việc cố quậy phá ở đây bây giờ vẫn có thể đề xuống, nhưng nếu cô không dừng lại thì chỉ sợ là giầu không được nữa.

Lan truyền chuyện này đi khắp nơi chỉ làm cô thêm xấu hổ thôi, không chừng còn liên lụy đến cả ba cô nữa.

Cô tự nghĩ đi”

Lời này của Giang Hạo không phải để lừa cô ta, quân khu chính là nơi có kỷ luật chặt chẽ nhất cả nước.

Đầu tiên, việc cô ta xông vào đã là bị cấm rồi, tiếp đó, những sĩ quan bên ngoài đều trông thấy cảnh này, chưa kể trong đó có một vài trưởng bối cấp cao là người quen của ba cô ta, mặt mũi của cô ta không gánh nổi chuyện xấu hổ này.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô ta cũng cảm thấy mình đã làm náo loạn quá mức: “A Hạo, xin lỗi, em kích động quá.”

Cô ta từ từ đứng dậy, sau đó chùi nước mắt: “Hôm qua ăn cơm với bác Cận, em vô tình nghe thấy anh đã đăng kí kết hôn nên mới biết chuyện này.

Hôm nay không phải em cố ý đến gây sự, vì em quá đau buồn...

Tối qua em không ngủ nổi, cứ khóc cả đêm...”

Bác Cận mà Thẩm Lộ nhắc tới chính là lãnh đạo trực tiếp của anh, ông ấy lớn hơn anh một cấp, báo cáo kết hôn của anh đúng là do ông ấy phê duyệt.

“A Hạo, sau khi chị Tiểu Bô đi, em ngỡ là mình sẽ có cơ hội, em cố gắng trở thành mẫu người mà anh thích, nhưng dù em cố gắng thế nào cũng không thể chiếm được tình cảm của anh, em không cam lòng.

Em có thể gặp Kiều Tâm Duy không? Em muốn biết cô gái mà anh thích rốt cuộc là người như thế nào? Nhìn gương mặt tèm lem mascara của Thẩm Lộ mà cô nàng không hề hay biết, Giang Hạo hơi hốt trả lời: “Không cần, đúng như có nghĩ, cô ấy chính là một cô gái bình thường còn hơn cả bình thường, từ điều kiện gia đình, trình độ, ngoại hình đều không bằng cô.

Thẩm Lộ, hôn nhân không duy trì bằng cảm giác yêu hay thích, chỉ cần phù hợp hoặc không phù hợp mà thôi.”

Thẩm Lộ cái hiểu cái không nhìn anh: “Ý của anh là...

em không phù hợp với anh? A Hạo, bác Cận đã lớn tuổi nên sớm muộn gì cũng về hưu, những Thủ trưởng khác lớn tuổi hơn anh, kinh nghiệm cũng dày dặn hơn anh, nếu có sự hỗ trợ của ba em, sau này vị trí của bác Cận chính là của anh, em không dám chắc 100%, nhưng 70 đến 80% là nắm chắc đó.”

Giang Hạo lắc đầu: “Thẩm Lộ, cô đánh giá tôi quá cao rồi, tôi không tốt như lời cô nói đâu, và mãi mãi cô cũng không hiểu tôi”

Anh không muốn phí thời gian ở đây nói chuyện với cô nàng, nên lại đuổi khéo: “Đi đi, nhân lúc mọi chuyện còn chưa lớn”

Thẩm Lộ đứng im, đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn anh chằm chằm.

“Tiểu Phương, gọi người vào đây dọn dẹp đi.”

Giang Hạo ra lệnh trực tiếp.

Những cảnh vệ viên đứng bên ngoài chờ lệnh đồng thanh đáp rồi ào vào trong, lời của Thủ trưởng chính là quân lệnh.

Thẩm Lộ nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, cầm lấy túi xách rồi vội chạy ra ngoài.

Cô ta biết Giang Hạo cố ý làm như vậy, mục đích là để đuổi mình đi.

Nhưng cô ta yêu tính cách dứt khoát và quả quyết này, anh càng đối xử lạnh lùng thì cô ta càng yêu anh hơn.

Thời gian trôi qua lâu thế rồi, nhưng cô ta vẫn không thể giải thoát bản thân mình ra khỏi cảm xúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đây không phải là ktv bình thường

Sau khi Thẩm Lộ rời đi, văn phòng Giang Hạo cũng được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng anh không có ý định rời khỏi đây.

Tiểu Phuong đến bên nhắc nhở: “Thủ trưởng, không phải hôm nay ngài đi thử váy cưới với phu nhân à, nếu có Thẩm đã đi rồi, ngài nên quay về với phu nhân thôi.”

Giang Hạo lặng thinh, bây giờ trong đầu anh chỉ quanh quẩn hình ảnh một người phụ nữ, không thể chứa nổi một ai khác nữa.

Một lúc sau, anh phẩy tay nói: “Tôi ngồi ở đây một lát, cậu có việc bận cứ đi làm đi.”

“Vâng...”

Dù cảm thấy khá kì lạ, nhưng Tiểu Phuong không dám hỏi nhiều về chuyện của Thủ trưởng.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Giang Hạo, không gian yên tĩnh đến nỗi có thể dễ dàng nghe thấy tiếng bước chân đi qua hành lang của người khác.

Giang Hạo dựa lưng vào bàn làm việc đặt đối diện cửa sổ, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, ánh nắng giống hệt như năm đó, vừa rạng rỡ vừa tươi đẹp.

“Sau khi chị Tiểu bỏ đi, em ngỡ là mình sẽ có cơ hội...”

Tiếng Thẩm Lộ văng vẳng trong đầu, Giang Hạo nhắm chặt hai mắt, suy nghĩ của anh đọng lại ở hai chữ “chị Tiểu”

Anh cũng tưởng là, cô ấy rời đi lâu như thế rồi sẽ quên mất cô, nhưng không phải.

Anh không đành lòng nhớ đến, không đành lòng gọi lại ký ức đã khóa chặt ở một góc sâu trong tâm hồn đó.

Từ khi cô rời đi, anh rơi vào nỗi đau và nỗi dằn vặt trong suốt một thời gian dài.

Mỗi tình ấy, cô gái ấy, mang đến cho anh mười năm ngọt ngào và hạnh phúc, cũng đem đến cho anh năm năm tra tấn và nỗi bất đắc dĩ.

Mười năm hạnh phúc như chớp nhoáng, còn trong năm năm hành hạ, một ngày như dài bằng một năm.

Cuối cùng, anh cắt mối tình ấy vào tận sâu đáy lòng rồi dùng công việc bận rộn và cuộc sống quân đội khô khan để làm liều thuốc tể cho bản thân.

Năm năm, cô ấy qua đời đã năm năm rồi...

Thế giới này sẽ không thay đổi vì một người mất đi, anh cũng chỉ là một thành phần trong xã hội này, anh có người thân, có công việc, và cũng có những trách nhiệm và sứ mệnh mà mình không thể trốn tránh được.

Kết hôn chỉ là bước đầu tiên để anh thoát khỏi nỗi âu lo này, là một câu trả lời thỏa đáng cho cha mẹ, cho bộ đội và cho chính mình.

*** Cứ cho vị Thủ trưởng sắp kết hôn kia không quan tâm tới sự tồn tại của cô thì Kiều Tâm Duyệt cũng chẳng màng về điều đó.

Đây chính là chỗ tốt của việc không thích một ai đó.

Chiều nọ, trong phòng thiết kế của Tập đoàn Viễn Đại, Kiều Tâm Duyệt vừa sắp xếp lại văn kiện trên bàn, vừa nói chuyện với Vân Thanh: “Tổng Giám đốc Nguyễn và mình sẽ đi gặp khách hàng, chút nữa nếu mình chưa về thì cậu tắt máy tính giúp mình nhé.

Bây giờ mình phải chờ để nhận tài liệu của Lâm Đạt nên không tắt được.”

Vân Thanh hỏi: “Tổng Giám đốc Nguyễn gặp khách hàng thì dắt theo cậu làm gì? Cậu có phải dân chuyên đi kí họp đồng đầu”

“Mình không biết, nhiệm vụ giao thì cứ làm theo thôi”

Kiều Tâm Duyệt quay sang nhìn thử, thầy Nguyễn Tấn đã chuẩn bị xong để lên đường thì cũng vội vàng nói: “Không nói nữa, mình đi trước nha.”

Địa điểm hẹn là hộp đêm nổi tiếng ở thủ đô, bàn chuyện đàng hoàng mà lại hẹn ở nơi thế này, Nguyễn Tấn cũng khá là náo ruột, nhưng cực chẳng đã anh vẫn phải đi vì đây là yêu cầu của khách hàng.

“Hôm nay khách hàng là do một người bạn giới thiệu, không biết đã nghe tên cô từ đâu mà chỉ đích danh cô phải đi.”

“Vâng.”

“Lát nữa đứng cách xa tôi dù chỉ một mét, đi toilet cũng đừng đi một mình”

Trước khi đi, Nguyễn Tấn khẽ dặn dò Kiều Tâm Duy: “Tóm lại em đừng rời khỏi tầm mắt của tôi, có chuyện gì cũng phải nói trước với tôi để chuẩn bị”

Kiều Tâm Duy cười cười, cô cảm thấy Nguyễn Tấn đang làm quá chuyện này lên: “Tổng Giám đốc Nguyễn, chỉ là KTV thôi, tôi có thể thích nghi được mà”

Nguyễn Tấn lại nghiêm túc nói: “Đây không phải KTV bình thường, cẩn thận vẫn hơn, em theo sát tôi, tôi sẽ không hại em đâu mà lo”

“Vâng, đã biết ạ”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tôi là một người làm ăn rất nghiêm túc

Vào trong, bức tường màu vàng làm lối đi trở nên sáng sủa và rực rỡ hơn, trông còn lạ mắt hơn cả kết đọng tiền.

Kiều Tâm Duy nhìn trái một chút rồi nhìn phải một hồi.

Trên menu, giá thuê phòng, giá rượu và các món ăn đều được ghi công khai, dù giá tiền đắt đến nỗi làm người ta phải liu lười, nhưng vì cách trang trí, nhân viên phục vụ và đẳng cấp ở đây nên dù giá cả có chút thì cũng rất phù hợp.

“Tổng Giám đốc Nguyễn, sao trông giống khách sạn thế này?”

Nhìn gương mặt thoải mái của cô, Nguyễn Tấn nhắc nhở thêm một lần nữa: “Không được tự tiện dùng đồ uống ở đây, bao gồm cả nước khoáng chưa mở nắp”

“Không ghé đến mức đó chứ, cẩn thận là tốt, nhưng anh hơi quá rồi đấy...”

Nguyễn Tấn vẫn nghiêm túc nhìn cô.

“Được được được, tôi nghe lời anh mà.”

Cô giờ hai tay đầu hàng.

Thú thật, cả ngày ngồi trong phòng làm việc cũng rất chán, hôm nay là lần đầu tiên đi xã giao với sếp, cô vừa mang nỗi tò mò, lại vừa có chút hứng khởi.

Cô lễ vì thời gian còn sớm nên khách không nhiều lắm, nhưng nhân viên phục vụ đã chuẩn bị rất sẵn sàng.

“Thưa quý khách, xin hỏi ngài có hẹn trước chứ ạ?”

“Có, người đặt là Tổng Giám đốc Thẩm của Vạn Đạt.”

“Mời sang bên này, Tổng Giám đốc Thẩm đang chờ ngài trong phòng Hai người vào trong theo sự hướng dẫn của nhân viên.

Quả đúng là nơi cao cấp có khác, dù đang giữa mùa đông nhưng chậu tử vi nằm ngay khúc cua vẫn nở rộ rực rỡ.

Đi qua cánh cửa bằng kim loại, cô có thể cảm nhận sự khác biệt của thời tiết, khí hậu ẩm áp ở đây hoàn toàn tương phản với khí hậu bên ngoài.

Nhưng hình ảnh bên trong lại khiến Kiều Tâm Duy hít một hơi lạnh tê người.

Trên sofa, một người đàn ông khoảng tầm bốn mươi tuổi có mái tóc húi cua đang ngồi trịch thượng.

Ông ta đã cởi áo vest ngoài ra, còn cái áo sơ mi trắng lại không thể giấu nổi cái bụng bia to đùng.

Bên trái và phải của ông ta là hai cô gái xinh đẹp trong bộ bikini mát mẻ, dáng cô nào cũng chuẩn đét, gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

Tay của người đàn ông xoa nắn một bên eo một cô gái, tay khác lại đặt trên bắp đùi trắng như tuyết của người đẹp khác.

Hai cô gái xinh đẹp cũng tỏ thái độ lấy lòng, vừa rót rượu vừa mớm nước trái cây.

Cô đã hoàn toàn kiểm chứng được câu nói: Đại gia càng mập thì càng thích mỹ nữ chân dài.

Người đàn ông trung niên này có thể nói là hưởng hết phước đức của tổ tiên rồi.

Thấy có người đến, Tổng Giám đốc Thẩm tự nhiên chào hỏi: “Ai đó, thì ra là Tổng Giám đốc Nguyễn, thẳng nhai cậu vẫn đẹp trai vẫn trẻ trung như xưa nhỉ? Nào nào nào, ngồi xuống đi”

Nhìn thấy Kiều Tâm Duy đang đứng đằng sau Tổng Giám đốc Nguyễn, mắt Tổng Giám đốc Thẩm bỗng trở nên đắm đuối: “Wow, Tổng Giám đốc Nguyễn còn dẫn theo một quý cô xinh đẹp nữa...”

Cô bé, tên em là gì thế?”

Kiều Tâm Duy hiểu ra ngay vì sao Tổng Giám đốc Nguyễn cứ nhắc đi nhắc lại mãi là phải cẩn thận.

Thì ra, KTV này đúng là không giống là KTV bình thường, treo đầu dê bán thịt chó mà.

Không đợi cô trả lời, Nguyễn Tấn đã đứng chắn trước mặt cô, giới thiệu trước: “Tổng Giám đốc Thẩm, hân hạnh được gặp mặt, cô ấy chính là người mà ngài chỉ tên muốn gặp để kí hợp đồng, tên Kiều Tâm Duy Anh khá hối hận vì đã đồng ý với bạn là sẽ nhận hợp đồng này, vị Tổng Giám đốc Thẩm này trông chẳng mấy đáng tin.

Thẩm tổng chọt “A”

lên, ánh mắt sâu xa lướt nhìn Kiều Tâm Duyệt.

Sau đó, ông ta quay sang nói với nhóm mỹ nữ đang ở bên cạnh: “Các cô ra ngoài đi”

Mấy cô gái xinh đẹp mặc bikini rất ngoan ngoãn, Tổng Giám đốc Thẩm nói gì thì các cô đều làm thế ấy.

Lúc đi ngang qua Nguyễn Tấn, ánh mắt quyến rũ của các cô nàng còn bắn chiu chiu tới anh.

Kiều Tâm Duyệt đứng bên cạnh thấy hình ảnh đó rõ ràng, cũng biết đây là nghề của họ.

Sự hồ hởi nho nhỏ lúc ban đầu đã biến thành nỗi sốt sắng, cô nhút nhát dịch lại gần bên Nguyễn Tấn, không dám lơ là nữa.

“Nào nào nào, ngồi xuống đi”

Thẩm tổng đứng lên gọi: “Đừng hiểu lầm, tôi và bạn góp vốn mở quán này, lí do chọn bàn họp đồng ở đây là để tiện cho việc khảo sát mà thôi.

Tổng Giám đốc Nguyễn, cô Kiều, mời ngồi, tôi là một người làm ăn rất nghiêm túc”

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vậ chắc chắn không phải trà

“Nào nào nào, ngồi xuống đi”

Thẩm tổng đứng lên gọi: “Đừng hiểu lầm, tôi và bạn góp vốn mở quán này, lí do chọn bàn họp đồng ở đây là để tiện cho việc khảo sát mà thôi.

Tổng Giám đốc Nguyễn, cô Kiều, mời ngồi, tôi là một người làm ăn rất nghiêm túc”

Câu nói này đã phơi bày lòng gian của người nói.

Nhưng nhập gia thì tùy tục, dù sao cũng là do bạn bè giới thiệu, dù Nguyễn Tấn không mấy vui vẻ với vị Tổng Giám đốc Thẩm “rất đúng đắn”

này, nhưng không thể không nể mặt bạn bè được.

Đa phần thời gian, ánh mắt của Tổng Giám đốc Thẩm dừng lại nơi Kiều Tâm Duyệt đang ngồi cách ông ta một người.

Trong hoàn cảnh phức tạp này, bỗng nhiên xuất hiện một cô gái trẻ vừa trong trắng vừa xinh tươi, đối với ông ta chính là một điều rất mới mẻ.

“Cô Kiều, đây là Vũ Tiên Long Tinh* cao cấp, em thử đi.”

Thẩm Tổng lịch sự chủ động mời trà.

(*) Trà Long Tinh trước mùa “À, cảm ơn Tổng Giám đốc Thẩm”

“Hai cô cậu không biết đây thôi, tôi rất ngưỡng mộ những người như cô Kiều đây, vừa nhiệt tình vừa sáng tạo, đặc biệt là tuổi còn trẻ nhưng dám xông xáo dám làm liều.

Tổng Giám đốc Quách nói cô đã góp sức cho sự thành công trong một dự án trưng bày tiếp thị, tôi đây là nghe danh mà đến”

Lần đầu tiên Kiều Tâm Duyệt nhận được lời khen ngợi như thế, hơn nữa người khen còn là một Tổng Giám đốc, khiến cô có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi không ít.

“Tổng Giám đốc Thẩm đánh giá cao tôi rồi, đây là một phần trong công việc thôi, không biết quý công ty cần chúng tôi lên bàn thiết kế cho công trình gì?”

(*) Được yêu thích mà kinh sợ “Đừng vội, hai người vừa tới, uống ngụm trà trước đi.”

Kiều Tâm Duyệt im lặng thoáng nhìn Nguyễn Tấn, anh dùng ánh mắt như lúc này để ra hiệu cô đừng uống.

Thế nên cô chỉ lẳng lặng bụng ly trà, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tổng Giám đốc Thẩm là một con rùa giả thành tinh, ông ta biết rõ ánh mắt của Nguyễn Tấn là có ý gì nên cười vỗ vai anh, nói: “Tổng Giám đốc Nguyễn này, đây chỉ là trà, không phải rượu, anh không yên tâm điều gì thế? Chẳng lẽ Tổng Giám đốc Quách không nói với anh là trừ thích xã giao, thì niềm đam mê duy nhất của tôi là thưởng thức trà à?”

Nguyễn Tấn cười cười nói một câu “Vây à...”

Anh cầm ly trà khác lên rồi uống một hớp, quả đúng là không pha thêm cồn vào: “Ừ, đúng là trà ngon, đây hẳn là trà mới của năm nay.”

“Đúng vậy...”

Cô Kiều, mau thử đi, trà Long Tinh bình thường ở ngoài thị trường toàn là trà cũ thôi, chỉ tôi mới có loại trà mới này”

Lần này Kiều Tâm Duyệt không còn lí do để từ chối nữa, cô nhấp một ngụm nhỏ.

Ngay lập tức, một vị chua và chất xộc thẳng lên xoang mũi.

Cô cúi đầu, hơi nhăn mày, sau đó cẩn thận liếc trộm Nguyễn Tấn.

Trời đất quý thần ơi, khó uống như vậy mà bọn họ nuốt được xuống họng à? “Thế nào?”

Đối diện với gương mặt vui vẻ của Tổng Giám đốc Thẩm, cô chỉ có thể liều chết nói: “Tôi không hiểu về trà, nhưng trà này quả thật uống rất thơm rất ngon, cảm ơn Tổng Giám đốc Thẩm”

Thẩm tổng thoải mái cười lớn: “Thú vị, thú vị, đúng là...”

Cặp mắt bình tĩnh của ông ta nhìn chằm chằm vào Kiều Tâm Duy, nở một nụ cười xấu xa, đồng thời nói một câu: “Đúng là một cô gái thành thật”

Nguyễn Tân chuyển vào chủ đề chính: “Tổng giám đốc Thẩm, chúng ta nên nói đến dự án của quý công ty đi”

Anh hi vọng có thể kết thúc bữa tiệc này sớm hơn.

Anh luôn cảm thấy Tổng Giám đốc Thẩm trước mặt này không đơn giản chút nào.

“Được, được, là thế này, công ty Vạn Đạt định xây một trung tâm thương mại vào năm sau...”

Sau đó, ông ta giới thiệu rõ ràng về dự án, Kiều Tâm Duy cẩn thận gõ lại yêu cầu của ông ta vào laptop.

Nhưng cảm giác chua chát trong cổ họng vẫn đeo bám cô suốt từ này đến giờ, dư âm của vị trà vẫn dâng lên mãnh liệt trong vòm họng.

Dần dần, một cảm giác buồn nôn từ dạ dày nhảy lên tận xoang mũi.

“Ngại quá”

Rốt cuộc cô vẫn không nhịn được: “Tôi phải đi toilet”

Nếu không đi, cô sợ mình sẽ nôn ra ngay tại đây mất.

Nhận được sự đồng ý, cô xin lỗi đứng dậy đi ra ngoài.

Hành lang náo nhiệt hơn lúc này rất nhiều, một hộp đêm như thế này, chắc chắn là càng muộn thì càng náo nhiệt.

Nhưng khác với lúc này, khi cô đi trên hành lang này, cảm giác nặng nề khó nhọc dâng lên trong lồng ngực, không những cảm thấy buồn nôn muốn ói mà tay và chân cứ như mất hết sức.

Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ cô phản ứng có với ly trà đấy? Không không, vậy chắc chắn đó không phải là tra!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đại gia giang hạo

Kiều Tâm Duy ngã nghiêng, cơ thể nặng nề ngã nhào vào tường, xương bả vai đau đớn.

Cô vội vàng bám vào tường: “Ôe...”

Dạ dày dâng lên từng cơn buồn nôn, chân cô suýt nữa là đứng không vững, cúi đầu xuống nhìn thì thấy choáng váng vô cùng.

-

- “Không nên tùy tiện dùng đồ uống ở đây, bao gồm cả chai nước khoáng chưa mở nắp”

Lời cảnh cáo của Nguyễn Tân vang vọng bên tai.

Lúc này, Kiều Tâm Duy mới biết mình đã uống phải thứ không nên uống.

Ngực cô nhanh chóng cảm thấy khó chịu, mồ hôi chảy ròng ròng dọc theo gò má xuống cổ.

Không những khó chịu, Kiều Tâm Duy cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, cứ như bị thứ gì đó kích thích, cơ thể dâng lên cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Khi đang khó chịu đến mức chết đi sống lại, cô bỗng đắm chìm vào một nhóm người trẻ tuổi.

Cô liếc nhìn lên, thấy hai gã đàn ông trẻ vừa đi vừa trêu nhau, trong đó có tên đang ôm một cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang nóng bỏng.

Rõ ràng, đây là hai tên hẹn nhau đến đây ăn uống chơi bời.

“Ai dô, cô gái này hình như gặp chút chuyện phiền phức thì phải, đi, để anh đến xem cái nào? Nghe lời trêu ghẹo phóng đảng của người đàn ông, Kiều Tâm Duy nhanh chóng quay lại, ít ra trong phòng còn có Nguyễn Tân.

Người đàn ông lại đi nhanh hơn, đuổi theo rồi chắn ngang đường đi của cô: “Đừng đi, đừng đi mà, cô em sao thế? Trong sắc mặt em không khỏe lắm nha.”

Kiều Tâm Duy xua xua tay biểu lộ mình không sao cả, cô cảm thấy mình thờ không ra hơi, ngực bốc lên một ngọn lửa cực kỳ khó chịu.

“Đừng đi, anh rất tình nguyện giúp đỡ em mà...”

Người đàn ông nhanh nhẹn khoác tay lên vai cô, sau đó nói với người phía sau: “Tới đây nhiều lần như thế, đây là lần thú vị nhất đấy, anh mày thích nhất kiểu thiên sứ gặp bất hạnh, anh chăm cô này, bao đêm nay? Cái gì? Kiều Tâm Duy không thể tin nổi, chẳng lẽ anh ta tưởng cô là gái ở đây à? Có ai làm gái mà ăn mặc kín đáo như tôi không anh kia! “Xin lỗi anh, tôi không phải là...”

Nói gái nghe có vẻ không tôn trọng người khác cho lắm, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta: “Tôi hẹn khách hàng ở đây bàn việc, không phải tới đây chơi”

Người đàn ông còn hào hứng hơn: “Ừ, kĩ thuật diễn cũng không tệ lắm, đóng vai nhân vật này thì anh càng thích, đi, cùng anh vào phòng nào? Vừa nói, người đàn ông vừa ôm lấy bả vai Kiều Tâm Duy, định kéo cô đi.

“Anh Chung”

Người đàn ông đi cùng nói: “Cô ta không giống gái ở đây, đừng gây chuyện thì tốt hơn”

Giọng nói trầm thấp mà truyền cảm, nghe quen thuộc biết bao.

Kiều Tâm Duy chịu đựng khó chịu quay lại nhìn xem, cô sùng sốt đến nỗi không ngậm được mồm “Giang...”

“Bỏ qua cho cô ta đi anh Chung”

Người đàn ông cắt lời cô ngay lập tức: “Chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm”

Kiều Tâm Duy thở hổn hển, mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng mắt cô không mù.

Liếc mắt thôi đã nhận ra ngay đó là Giang Hạo, mặc dù bộ dạng của Giang Hạo bây giờ hoàn toàn khác biệt với Giang Hạo cô thường gặp.

Giang Hạo trước mặt này không phải khoác trên mình combo áo vest đậm cộng với gương mặt nghiêm túc thường thấy, mà anh mặc áo sơ mi hồng và áo khoác da màu sáng, trước trán có một nhúm tóc nhuộm thành màu trắng ngà, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng chói mắt.

Quái dị hơn nữa, anh còn mặc quần jeans bó sát và mang đôi giày đinh tán, chắc chắn chắc, chả khác gì một thằng gấp vận cửrt chó biến thành đại gia ở Las Vegas cả.

Điều khiến Kiều Tâm Duy kinh ngạc hơn, anh ta rõ ràng là Giang Hạo thế nhưng lại giả vờ không biết cô.

“Gi mà bỏ qua chứ, nhưng anh không thể ăn con nhỏ này ngay được, không thì em trai của anh chịu không nổi, ha ha ha ha ha.”

Kiều Tâm Duy liếc nhìn người đàn ông, cô lui lại thoát khỏi vòng tay của người đàn ông, cổ lập bập nói: “Tôi..

không phải là người ở đây...

đừng chạm vào người tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nụ hôn cuồng nhiệt trong toilet

Khi Kiều Tâm Duy nói cầu báo cảnh sát, cô hung tợn trừng mắt với Giang Hạo.

Tốt đấy, hèn chi anh bận bịu như vậy, thì ra là bận làm mấy việc kiểu này.

Ngay cả kết hôn cũng lừa dối người khác, phẩm chất của anh quá cặn bã mà.

Cảnh sát làm sao trị nổi anh, có khi diêm vương cũng không trị được anh đâu.

“Báo cảnh sát?”

Câu nói này càng khơi dậy sự hứng thú của người đàn ông: “Ha, anh nói chứ, anh chỉ mới mấy ngày không đến thôi mà phong cách ở đây thay đổi lớn quá.

Ừ, mẹ nó chứ bọn bây biết chọn người thật, anh đây rất thích mấy cô gái nhỏ bé cứng cỏi như em đấy”

Thấy anh Chung càng lúc càng hứng thú với Kiều Tâm Duy, còn Kiều Tâm Duy vẫn không biết đang xảy ra chuyện gì.

Giang Hạo cảm thấy nôn nóng, mặc dù trước đây anh luôn bình tĩnh trong mọi trường hợp, nhưng quá trình huấn luyện lâu dài đã giúp anh không bộc lộ điều đó ra mặt.

“Anh Chung, đại ca đang chờ chúng ta trong phòng, không nên gây chuyện trong lúc quan trọng thì hơn, nếu đại ca nổi giận, em cũng không giúp được anh đâu.”

Dường như câu nói này có tác dụng, anh Chung rút lại vẻ huênh hoang của mình, mê đắm nhìn Kiều Tâm Duy, nói: “Được, được, cô gái, diễn đạt đấy, khơi dậy hứng thú của anh rồi, xong chuyện anh sẽ đến chơi với em, phải chờ anh đấy”

Anh Chung lại ôm mỹ nữ kia, vừa ngả nghiêng vừa bỏ đi.

Giang Hạo theo sát phía sau, lặng lẽ nhìn Kiều Tâm Duy.

“Anh không xứng làm người!”

Kiều Tâm Duy vẫn nhìn chằm chằm Giang Hạo, thốt lên một câu độc địa.

Giang Hạo khựng lại, thật sự không thể hình dung được gương mặt khốn khổ của mình bây giờ.

Anh còn nhớ cổ nàng từng bảo anh không xứng làm quân nhân, bây giờ hình tượng của anh trong lòng cô đã nhảy vọt đến độ không xứng làm người rồi.

Nhưng anh chỉ dừng lại một chút mà thôi, sau đó lại sờ eo cô gái bên cạnh: “Lộ Lộ, em xít nước hoa gì thế: Thơm lắm, chờ anh ở ngoài, xong việc anh dẫn em đi khách sạn, chờ anh đó”

“Được mà, anh Hạo”

Anh Hạo, anh Hạo, kính tởm, quá buồn nôn! Kiều Tâm Duy vẫn trừng bóng lưng của Giang Hạo, đồng thời chửi thầm.

Nghĩ đến việc đã đăng kí kết hôn với một người đàn ông mà mình không hiểu rõ, cô thật muốn nôn quá.

Coi như cuộc đời cô đã bị hủy hoại mất rồi.

Tuy nhiên, sự khó chịu từ cơ thể khiến cô không thể nào chạy đến hỏi Giang Hạo cho ra nhẽ.

Cô bám vào tường, chậm chậm lết đến nhà vệ sinh.

Vừa khát, vừa sốt ruột, cô cảm thấy cực kì khó chịu.

Kiều Tâm Duy cứ ngồi yên trên bồn cầu nghỉ ngơi, không gian nhỏ hẹp mà tù túng khiến cô cảm thấy khó thở.

Cô huơ huơ, tay đồ đầy mồ hôi.

Kiều Tâm Duy nắm cổ áo, lúc này, cô cảm nhận được hơi nóng từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đầu.

Không sai, cô chỉ có thể diễn tả bằng một từ chính xác -

- khô nóng.

Bị tù túng đến mức không chịu nổi, cô ra khỏi phòng.

Vừa mở vòi nước, cô vội lấy hai tay hứng nước tấp lên mặt.

Dòng nước lạnh buốt khiến mặt cô hạ nhiệt, nhưng vô dụng, lồng ngực khô nóng vẫn không được làm dịu đi chút nào.

Cảm giác đó kéo đến còn mãnh liệt hơn khi nãy.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nên quay về phòng tìm Nguyễn Tấn hay đi thẳng đến bệnh viện đây? Ngay lúc cô đang vừa hoang mang vừa lo lắng, trước cửa bỗng vang lên tiếng ồn, có người xông vào.

Nước lạnh làm mờ tầm mắt, khi cô còn chưa nhìn thấy người đến là ai thì đã bị người đó đè xuống đất, cánh môi bất ngờ bị đè lên.

“Ừm...”

Cô trợn tròn, chớp mắt mấy lần mới nhìn thấy rõ người đến, đúng là Giang Hạo.

Lúc trước, trong lần đầu tiên bị cưỡng hôn, cô cũng nhìn thấy đôi mắt của anh, nó sâu thẳm và khó hiểu.

Thật kì lạ, hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh làm dịu đi cơn khô nóng trong người cô.

Rõ ràng cô đang cố gắng đẩy anh ra, nhưng hai tay lại bất giác níu chặt lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Hai đôi môi quấn quýt lấy nhau mê say.

Giang Hạo giống như kẻ chỉ huy, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào miệng cô càn quét qua lại, còn cô chỉ biết vâng theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Người xấu xa nhất là mày

Dần dần, từ chống cự, Kiều Tâm Duy lại trở nên khát vọng, từ bị động cũng biến thành chủ động.

Dường như cô đang bầu chặt lấy áo khoác của Giang Hạo, cơ thể như muốn hòa vào anh.

Nụ hôn cuồng nhiệt tạm dừng lại, Giang Hạo hít một hơi thật sâu, nhưng Kiều Tâm Duy vẫn nhào đến như một con bạch tuộc, cô đang cố gắng động tay động chân.

Giang Hạo hơi cau mày, anh đã nhận ra sự kì lạ của cô từ trước, bây giờ có thể xác nhận suy đoán của mình rồi: “Tâm Duy, Tâm Duy...”

Anh vỗ mặt Kiều Tâm Duy, muốn giúp cô tỉnh táo lại.

Nhưng Kiều Tâm Duy giống như mất hết lý trí, hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh làm cơn khô nóng của cô như bùng nổ.

Cô níu lấy áo khoác da của Giang Hạo, ngực dính sát vào người anh.

“Tâm Duy, em không sao chứ? Tỉnh táo lại đi”

Thấy cô như vậy, Giang Hạo cũng hơi đau lòng.

Chết tiệt, là ai dẫn cô ấy đến đây, là kẻ nào đã bỏ thuốc cô ấy?! Nếu biết là ai, chắc chắn anh sẽ làm thịt kẻ đó ngay! Kiều Tâm Duy không biết mình đang làm gì, đôi mắt cô vẫn mơ màng, lúc chớp lúc mở, mặt ửng hồng, trán rịn mồ hôi, đôi mắt ầng ậc nước.

Cô bây giờ đầy sự nhiệt tình, hơn nữa hai người lại còn đụng chạm da thịt, là người đàn ông bình thường chắc chắn sẽ không nhịn được.

Dù Giang Hạo rất lý trí, nhưng anh vẫn là một người đàn ông bình thường.

Cơ thể mềm mại như nước của Kiều Tâm Duy liên tục cọ vào người khiến anh cũng có phản ứng.

Nếu không ngăn cản được, vậy thì vui vẻ tiếp nhận đi.

Một lần nữa, nụ hôn nồng cháy lại bắt đầu.

Giang Hạo mặc kệ tay của cô đang chạm vào ngực mình, anh vừa đỡ gáy vừa giữ cầm cô, cuồng nhiệt đáp lại cô bằng một nụ hôn sâu.

Răng môi quần quýt lấy nhau, không khí mập mờ tăng vọt, dường như cả hai đang lên đến cực lạc.

Đúng lúc đó, cửa phòng vệ sinh bỗng bị đá bật ra, cửa gỗ đung vào tường rồi bắn ngược lại, lần này cửa bị đá tung ra hoàn toàn.

Nhưng hai người đang si mê hôn nhau không hề có ý định buông người kia ra.

Tuy nhiên, Kiều Tâm Duy là bị dọa đến run lên nên mới ôm anh càng chặt hơn.

Người xông vào không là ai khác chính là kẻ đi cùng Giang Hạo

- Chung Thành.

Thấy cảnh đó, Chung Thành bất mãn phàn nàn: “F**k, Hạo Từ, mày được lắm, bảo anh mày đừng gây chuyện nhưng mày lo chơi trước.

Mày không biết đạo lý ở đời hà, ít nhất cũng biết đạo lý trước sau chứ!”

Giang Hạo rút cuộc cũng thả Kiều Tâm Duy ra, anh ôm chặt lấy vòng eo đang đông đưa của cô, kéo đầu cổ vào lòng mình: “Ha ha, anh Chung, đây là người tình ta nguyện mà, cô nàng này để ý em đấy”

“WTF, kỹ nữ tiếp khách mà cũng chọn mặt à?!”

Nói xong, Chung Thành đi thẳng đến, vừa đến gần, anh ta đã vội cởi áo khoác ra: “Để anh đến thơm một cái, anh đợi không nổi nữa rồi, mày cút sang một bên đi Hạo Từ, đợi anh chơi xong thì mày đến”

Hai tay của Giang Hạo vẫn ôm chặt lấy Kiều Tâm Duy, anh che chở cô lui về sau hai bước.

Lòng anh đang tính toán làm cách nào để vợ mình không xảy ra chuyện: “Anh Chung, anh Chung, anh bình tĩnh chút đi, đây không phải là nơi để làm chuyện này”

“Ồ đây mới kích thích, ha ha ha...”

Chung Thành là gã du côn, vừa ăn nói thô tục vừa hành động hạ lưu, chuyện gì cũng có thể làm được: “Nào nào nào, đại ca sẽ đến mau thôi, cùng lên luôn đi, cô nàng này thú vị đấy chứ?”

“Đại ca”

trong câu nói của Chung Thành chính là mục tiêu trong nhiệm vụ lần này của Giang Hạo, quá trình “bắt rùa trong hũ”

đã sắp thành công rồi.

Anh nhìn Kiều Tâm Duy đang rạo rức trong lòng mình, thậm chí còn nín chặt lấy cổ áo anh để mở nút áo, anh cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa ảo não.

“Aiz, đừng động đấy, lộn xộn cái gì!”

Giang Hạo quát lớn, sau đó đi đến gần Chung Thành nói: “Anh Chung, anh Chung, anh đừng vội, làm gì cũng để đại ca mở hàng trước”

Chung Thành cười cười: “Há há, được, Hạo Từ, thường ngày trông chú mày nghiêm túc thế, không ngờ người xấu xa nhất lại là mày đấy.

Đại ca, anh mau đến đi, hai chúng em giúp anh canh cửa.

Con điểm này thật thủ đoạn, anh mày thích”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lấy được thuốc phiện

Từ Uy mang phong thái già dặn nhưng tang thương, ánh mắt lão còn ánh lên sự khôn khéo, mái tóc hoa râm làm tuổi già hiển hiện, nhưng điều bắt mắt nhất là vết sẹo từ khóe miệng tới bên tai ở gò má trái của lão.

Con người Từ Uy nổi tiếng là cẩn thận, đã từng chạy trốn thoát khỏi tay cảnh sát rất nhiều lần, lão và cấp dưới Chung Thành là tổ hợp bị truy nã quan trọng của đội phòng chống ma túy.

Lão có thể thoát được là vì có thể nhìn thấu được sự bất thường của Giang Hạo, lão không cho phép bất cứ kẻ đáng nghi nào xuất hiện bên cạnh mình, nhất là chuyện có liên quan đến mạng sống.

Lão mặc bộ Tôn Trung Sơn kiểu cũ, tay phải cầm ống thuốc, tay trái cầm hai quả cầu lăn tròn, nhìn Giang Hạo đang quần quýt mò ám với một cô gái cạnh bồn rửa tay, lão bật cười: “A, còn tưởng là con thiếu thân lao đầu vào lửa, ai ngờ lại đến đây vì phụ nữ.

Hạo Từ, bình thường tôi tưởng Chung Thành không biết làm gì, chỉ biết chơi gái, không ngờ cậu cũng vậy.”

Dù là nói vậy, nhưng Giang Hạo biết Từ Uy đã bớt cảnh giác hơn trước nhiều, bởi vì lão chỉ yên tâm khi cấp dưới của mình là một tay ăn chơi có nhược điểm.

Nhưng Giang Hạo không muốn chơi đùa với lão hồ ly này nữa, anh không muốn đẩy vợ mình vào lòng của kẻ khác chút nào.

Giang Hạo lén thò tay xuống bồn rửa, nhấn vào cái nút đen đã chuẩn bị sẵn, một người cầm súng lục nhắm vào gáy Từ Uy đi từ cửa vào.

Nói thì chậm nhưng chuyện lại xảy ra rất nhanh, đội trưởng Thẩm của đội phòng chống ma túy nghiêng răng nghiêng lợi giữ tay Từ Uy, cùng hai tay lão lại: “Từ Uy, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột làm Từ Uy không kịp phản ứng, lão hoàn toàn không thể giãy giụa khi bị hai cảnh sát mặc thường phục khống chế.

Cửa là đường nối duy nhất để thoát trong phòng rửa tay, Chung Thành đương nhiên cũng đã thành cua trong rọ.

“Ai phản bội tao, đưa nào?”

Mắt Từ Uy như phun ra lửa, người biết hành tung của lão chỉ có mỗi Chung Thành và Hạo Từ.

Chung Thành hợp tác với lão nhiều năm nay nên có thể tin được, mà thằng Hạo Từ này thì chỉ mới tham gia đội lão mấy tháng gần đây, lão chất vấn: “Hạo Từ, mày là cảnh sát chìm?”

Giang Hạo trao đổi ánh mắt với đội trưởng Thẩm rồi bỏ Kiều Tâm Duy lại, sau đó giẫm vào bậc thang để nhảy xuống cửa sổ.

Đội trưởng Thẩm vội chạy từ bên cạnh Từ Uy tới, cầm súng nhắm vào người Giang Hạo, sau đó nổ súng, lưng Giang Hạo trúng đạn làm anh ngã xuống đất.

Tay chân anh co quắp, máu tươi chảy từ lỗ áo da ra.

Từ Uy và Chung Thành choáng váng, đây là kết cục của việc cố gắng chạy thoát khỏi tay cảnh sát.

Quán bar này đã bị cảnh sát khống chế từ lâu, đội Phi Hồ mặc đồ thường đi khắp hành lang.

Để bắt được Từ Uy này, cảnh sát đã phải thêm bộ đội tinh anh trong ngành, lên kế hoạch kín kẽ mới bắt được lão tội phạm nguy hiểm.

Đội trưởng Thẩm đi tới chỗ Chung Thành, vỗ vai gã: “Tôi sẽ báo cáo với cấp trên để cậu được giảm án.

Mang đi, tổ một tổ hai theo về, tổ ba dọn dẹp đi!”

“Mẹ nó, thì ra là mày!”

Từ Uy mắng: “Chung Thành, con mẹ mày, trước giờ tao chưa từng đối xử tệ với mày, sao mày lại phản bội tao?”

Chung Thành cũng khóe dờ, gã biết kết cục của mình là gì: “Đại ca, em xin thề là em không phản bội anh, em không biết chuyện gì đang xảy ra, em không có...”

Gã biết không thể bảo Hạo Từ kia là gián điệp được, người ta đã chết rồi, có nói kiểu gì cũng không đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cậu dẫn cô ấy đến đ y làm gì?

Người vừa đi, Giang Hạo đã ho khan ngồi dậy, anh thở phào.

“Thủ trưởng Giang, anh không sao chứ?”

Cảnh sát Mã đứng đầu tổ ba đi đến đỡ Giang Hạo.

Giang Hạo lắc đầu, đứng dậy, anh chắc chắn việc mình ổn, mặc đồ chống đạn sẽ không bị thương, nhưng cái đau khi viên đạn bắn mạnh vào khiến người ta không thể nào làm ngơ được.

“Mau cởi áo da ra xem có bị thương không?”

Cởi áo da dính đầy máu ra thì thấy áo lót màu trắng bên trong của Giang Hạo không có chút máu nào, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lần này có thể bắt được Từ Uy và Chung Thành mà không mất nhiều công sức đều là nhờ vào Giang Hạo cả.

Kiều Tâm Duy dựa vào góc giữa bồn rửa tay và tường, chân cô mềm nhũn tới mức không đứng nổi, cô trượt từ trên tường xuống đất như bùn nhão.

Mặc dù cơ thể vẫn rất hưng phấn, nhưng ý thức còn sót lại nói cho cô biết tiếng súng và máu tươi kia là thật, cô sợ tới mức thu mình vào góc run lẩy bẩy.

Giang Hạo thấy vậy thì đẩy mọi người đang quan tâm mình ra, đi tới trước mặt Kiều Tâm Duy: “Tâm Duy, đừng sợ, không sao cả...”

Tôi là Giang Hạo, là Giang Hạo”

Có lẽ bởi vì hưng phấn, máu nóng sôi sục nên Kiều Tâm Duy cảm thấy đầu óc choáng váng, hai tay cô kêu ong ong, cố gắng mở mắt nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Cảnh sát Mã ở cạnh hỏi dò: “Thủ trưởng Giang, cô ấy là ai vậy?”

Giang Hạo không biết nên giải thích kiểu gì, chỉ có thể nói: “Tôi lấy nhân cách đảm bảo cô ấy không liên quan vụ án này.

Cảnh sát Mã, có vẻ như cô ấy bị dính thuốc phiện rồi?”

Việc này hỏi cảnh sát Mã là đúng người rồi, anh ta thường xuyên theo dõi quán bar này: “Trông cô ấy khá giống lúc đang lên cơn, cho cô ấy uống ít nước rồi tắm nước lạnh là được.”

“Thế thôi hả? Thuốc này có hại gì với cơ thể cô ấy không?”

“Không có vấn đề gì lớn, qua thời gian trúng thuốc là ổn thôi.

Loại thuốc này rất bình thường, điều chế dễ nên hiệu quả không cao, tôi sớm hết sớm, không sao hết “Tôi biết rồi, tôi đưa cô ấy đi trước, mọi người xử lý chỗ này đi”

Nói xong, Giang Hạo đỡ Kiều Tâm Duyệt dậy, sau đó bế cô đi ra ngoài.

Vì tiếng động bên này rất lớn nên có không ít khách ló đầu ra xem chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Nguyễn Tấn cũng vậy.

“A Hạo”

Nguyễn Tấn vẫy tay, anh bị cảnh sát ngăn ở cửa.

Giang Hạo nhìn theo tiếng gọi, vừa thấy Nguyễn Tấn thì biết lý do tại sao Kiều Tâm Duyệt lại ở đây, anh tức giận vô cùng.

“A Hạo, Kiều Tâm Duyệt sao vậy?”

Nguyễn Tấn vừa lo lắng vừa khó chịu, anh đưa cô ra ngoài nên phải chịu trách nhiệm.

“Câu này phải hỏi cậu mới đúng, cậu dẫn cô ấy đến những nơi thế này làm gì?”

Giang Hạo tức giận hỏi: “Cô ấy bị người ta chuốc thuốc đấy, cậu làm tôi thất vọng quá!”

Nguyễn Tấn ngạc nhiên vô cùng: “Cái gì? Bỏ thuốc...? A Hạo, không lẽ cậu nghi ngờ tôi? Chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy mà cậu lại không tin tôi? Hôm nay chúng tôi đến đây để bàn hợp đồng thôi, đây là nơi đối tác chọn”

Giang Hạo không muốn nghe thêm gì hết, nhìn Kiều Tâm Duyệt đang bị hành hạ trong lòng mình thì chỉ muốn cứu cô thôi.

Anh trừng Nguyễn Tấn một cái rồi vội vàng rời khỏi đó.

Anh chắc chắn sẽ tra rõ chuyện này.

Trong phòng tắm, Kiều Tâm Duyệt nóng như lửa đốt bị Giang Hạo ném thẳng vào bồn tắm nước lạnh.

“Á!”

Kiều Tâm Duyệt hét lên, cả người chìm vào bồn.

Giang Hạo giữ vai cô, nhìn là biết anh chưa từng làm chuyện này bao giờ: “Kiều Tâm Duyệt, tỉnh táo lại chưa? Kiều Tâm Duyệt? Có nghe tôi nói gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lợi dụng lúc khó khăn à? đê tiên!

Giang Hạo giữ vai cô, nhìn là biết anh chưa từng làm chuyện này bao giờ: “Kiều Tâm Duyệt, tỉnh táo lại chưa? Kiều Tâm Duyệt? Có nghe tôi nói gì không?”

Dù dùng sức khá mạnh nhưng vẫn không giữ được, Giang Hạo cầm áo khoác của Kiều Tâm Duyệt, trượt tay xuống rồi cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống theo.

Trong cái lạnh lạnh lẽo của mùa đông này, dù ở trong phòng ấm thì người bình thường vẫn không chịu được độ lạnh của nước.

Nước lạnh thấm vào quần áo như vô số cây kim đâm vào cơ thể: “Á!”

Cô gào lên, vuốt mắt, sau đó chìm vào nước.

“Kiều Tâm Duyệt, Tâm Duyệt..”

Giọng nói của Giang Hạo vang bên tai, Kiều Tâm Duyệt lạnh đến chảy cả nước mắt, cô run rẩy cầm tay Giang Hạo nói: “Lạnh muốn chết, cứu tôi, cứu tôi”

Cô nghĩ rằng mình đang rơi vào hồ nước, nói không chừng đã bị mắc kẹt giữa hai kẻ băng rồi.

“Tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi”

Cô gạt đầu lia lịa, áo quần ướt dính sát người, nước rất lạnh, có rét tới mức đầu lười cong queo rồi.

Giang Hạo thở phào nhẹ nhõm, thấy bộ dạng tiều tụy ướt đẫm của cô thì hơi đau lòng: “Nào, mau đứng dậy”

Kiều Tâm Duyệt tỉnh táo hơn rất nhiều nhưng cả người vẫn không có chút sức nào, Giang Hạo bế cô từ trong bồn tắm ra, cô lao đảo ngồi bên bồn.

“Cẩn thận”

May mà Giang Hạo đỡ kịp lúc: “Ôm eo tôi, tôi lấy khăn cho em”

Kiều Tâm Duyệt run rẩy, hàm răng đập vào nhau kêu cạch cạch, cô ngoan ngoãn ôm lấy hông anh, cảm giác nóng ấm rất thoải mái.

Giang Hạo cầm khăn lau tóc cho cô, nhưng cả người cô đều ướt đầm, quần áo còn nhỏ nước tong tòng.

Anh ngồi xổm xuống, cời đồ cổ ra: “Cời đồ ra, nếu không em sẽ lạnh lắm đấy.”

“Không muốn.”

Kiều Tâm Duy giữ tay anh lại, chậm chạp nói: “Làm gì thế, muốn lợi dụng lúc người ta khó khăn à? Để tiện!”

Giang Hạo thờ dài, chút sức này của cô không đủ để ngăn anh lại, anh vừa cời nút buộc của cô vừa nói: “Nếu tôi muốn lợi dụng lúc em khó khăn thì đã ném em lên giường rồi, cần gì phải mất sức như thế này?”

“Giang Hạo, rốt cuộc anh đang làm gì vậy?”

Kiều Tâm Duy vẫn giữ lấy tay anh, tức giận cảnh cáo: “Anh không nói thì chúng ta ly hôn!”

“A, ly hôn?”

Giang Hạo bật cười, anh cảm thấy cực kỳ buồn cười: “Em mau xóa sạch suy nghĩ này đi, đời này em đừng hòng ly hôn được.”

Nói xong, Giang Hạo cũng cời sạch đồ cổ ra, sau đó mặc kệ có phản đối thế nào, anh trực tiếp cời áo sơ mi và áo khoác của cô.

“A, đừng mà...”

Giang Hạo, anh dừng tay lại ngay cho tôi!”

Kiều Tâm Duy tức giận, cô thà bị đóng chết chứ không muốn lộ miếng da nào trước mặt người đàn ông này.

Giang Hạo dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Đoàn trưởng đoàn một của tổng bộ lục quân quân khu thủ đô là tôi.

Lúc này tôi đang phối hợp với cảnh sát truy bắt kẻ cầm đầu đường dây buôn ma túy, tôi là kẻ nằm vùng, thế nên người em gặp khi đó không phải tôi thật sự.”

Anh sờ sờ mái tóc nhuộm màu của mình: “Bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể sửa lại cái thứ này rồi.

Em tin tôi lần này được không?”

Kiều Tâm Duy nhìn anh chằm chằm, nửa tin nửa ngờ: “Thủ trưởng đoàn một mà phải đi làm cảnh sát chìm? Anh lừa đứa trẻ con ba tuổi đấy à?”

“Lúc đó rất vội mà cảnh sát lại không có người thích hợp, thứ hai, tôi vừa về thủ đô nên ít người biết đến, bên giới ma túy không nhiều người biết tôi, cuối cùng, quan trọng nhất là tôi rất giỏi”

“Nói nhiều vậy chỉ để tự khoe thôi à?”

Giang Hạo nghiêm túc nói với cô: “Đó là sự thật, không cần phải khoe”

“.”

Kiều Tâm Duy không thềm nói chuyện với anh nữa, cô hoàn toàn không quen với ai ở quân khu, ai mà biết đoàn một mà anh nói là đoàn gì chứ, cô chỉ thấy lạnh thôi, lạnh thấu xương:

“A...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tôi không có chút hứng thú nào với em cả

Đồ lót ướt đầm dính sát vào người cô, Kiều Tâm Duy lạnh tới mức không cảm nhận được cái gì, nhưng cô không chịu để Giang Hạo cời đồ cho mình: “Anh đi ra ngoài đi, đi ra ngoài đi...”

Ngay cả nói cũng run lấy bầy, cô cảm thấy mình sắp chết vì lạnh rồi.

Giang Hạo nhìn bờ môi tím bầm của cô, hỏi: “Em chắc là mình làm được à?”

“Liên quan gì tới anh, đi ra ngoài mau lên!”

Giang Hạo đứng dậy đi ra cửa, nhưng anh lý trí hơn Kiều Tâm Duy nhiều, anh biết bây giờ cô không thể làm gì được.

Anh dừng chân, xoay người lại, quả nhiên cô đang kia không nâng tay nổi mà.

“A, anh làm gì đấy? Sao không ra?”

Kiều Tâm Duy thấy Giang Hạo quay lại thì gào: “Đừng tới đây, cái tên biến thái này, tên biến thái, Giang Hạo, anh...”

á!”

Giang Hạo cời đồ cô giống như thằng ăn cướp, chỉ mấy giây đã lột sạch sẽ: “Đừng ồn nữa, sao lắm chuyện vậy nhì? Không phải chỉ cời đồ thôi à, em yên lặng chút đi!”

Kiều Tâm Duy biết phản kháng không nổi, vừa lạnh lại vừa ngại, cô chưa từng cời sạch bách trước mặt người đàn ông nào bao giờ cả.

Động tác của Giang Hạo rất nhanh, còi đồ cổ xong thì lấy khăn tắm quấn cổ lại: “Đứng dậy, ôm lấy!”

Anh ra lệnh, cầm tay cô vòng qua hông mình: “Bây giờ tôi sấy tóc cho em”

Kiều Tâm Duy không còn lựa chọn khác, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh thì thả lỏng hơn chút đỉnh.

Lớp vải mỏng ngăn cách hai người, Kiều Tâm Duy ôm lấy hông anh, cầm dựa vào ngực anh, hơi ẩm liên tục phả vào người khiến cơ thể cứng đờ của cô dần có chút cảm giác.

Lúc này cô mới phát hiện, Giang Hạo chỉ mặc một cái áo lót màu trắng, anh chỉ mặc chừng đó đồ rồi bế cô từ quán bar về.

“Anh...

không lạnh à?”

Cô nhìn cái áo lót trắng ướt đầm của anh, thì thào.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng “rè rè”

, Giang Hạo cầm máy sấy tóc cho cô, anh vừa sấy vừa vuốt để tóc cổ nhanh khô hơn, anh vuốt rất nhẹ vì sợ làm cô đau.

Kiều Tâm Duy bớt sợ hơn, tâm trạng bất ổn cũng biến mất dần, hơi ẩm thổi qua da đầu, qua vai rồi cổ của cô, lồng ngực của Giang Hạo vừa rắn chắc lại vừa ấm áp, cô cảm thấy rất chân thật: “Ok, khô rồi..

Ôm chặt đấy, bị ngã thì đừng trách tôi”

Kiều Tâm Duy im lặng dựa vào lòng Giang Hạo như đứa trẻ ngoan: “À, cảm ơn”

Giang Hạo đặt máy sấy xuống, bế cô lên, nhưng lại nói rất thủ tục: “Kiều Tâm Duy, bây giờ tôi bế em lên giường nhưng em đừng nghỉ bậy, tôi không có chút hứng thú nào với em cả, hi vọng em đừng mắng bậy nữa, ngoan ngoãn một chút thì hiệu suất sẽ cao hơn, biết chưa?”

“Ồ..”

Kiều Tâm Duy bĩu môi, tốt nhất là vậy.

Dụng cụ trong nhà đều được che kín bằng vải trắng, trên giường chỉ có nệm và một cái chăn mỏng, may mà không khí trong phòng đủ ẩm nên không cảm thấy quá lạnh.

“Em chưa đến đây à?”

Nói thật, Giang Hạo có hơi ngạc nhiên, cứ tưởng rằng cô sẽ chuyển đến đây ngay khi nhận được chìa khóa, hoặc ít nhất cũng phải tới xem rồi trang trí lại, không ngờ cô lại chẳng để ý đến những thứ này như anh nghĩ.

“Cũng không đựng tới xe nữa, cho thì em cứ dùng đi, rụt rè vậy làm gì? Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, tặng cho em thì là của em!”

Kiều Tâm Duy lại chẳng buồn quan tâm: “Tôi có nhà, xe...

bây giờ không cần lắm, đi xe buýt cũng rất tiện, lại an toàn nữa”

Giang Hạo ngồi ở mép giường, dùng giọng điệu của người lớn bảo: “Em đã kết hôn rồi, nếu cứ ở nhà mẹ đẻ sẽ làm người ta nghĩ nhà chồng không tốt, nhưng sự thật là tôi cho em rất nhiều, nhà, xe, tiền, nhà họ Giang chúng tôi không thích bị người khác nói này nói nọ”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nghỉ việc đi, tôi nuôi em

Điều Tâm Duy vừa nghe thế thì trở nên khó chịu: “Nói dù chưa hả? Anh cũng chỉ có vậy thôi, yên tâm đi, nhà tôi đánh giá anh rất tốt, bởi vì nhà xe và tiền của anh làm không ít người thân của tôi ao ước, há mồm mím mồm đều khen anh.”

Giang Hạo không nói gì, ý anh không phải như vậy, nhưng khi nghe cô nói thế, anh lại không biết nên giải thích kiểu gì.

Suy nghĩ của anh không nhỏ nhất như cô, cũng không để ý tới nhiều điều như thế.

Anh chỉ cảm thấy, đã cho cô cuộc sống tốt hơn rồi, vậy sao cô vẫn không cần? Kiều Tâm Duy lờm anh, nói thẳng: “Chỉ cần có hôn lễ thì tôi sẽ tự động chuyển tới mà không cần anh nói, anh gấp làm gì? Chẳng phải anh không ở đây à?”

“Xem ra hiệu lực của thuốc hết rồi mới nhanh mồm nhanh miệng như vậy”

Giang Hạo gờ tay đầu hàng: “Tôi nói không lại em, chúng ta dùng để tài này tại đây...

Đúng rồi, hôm nay có chuyện gì với em vậy?”

Nói đến đây, Kiều Tâm Duy lại thấy sợ hãi: “Tổng Giám đốc Nguyễn dẫn tôi đi gặp khách hàng, nhưng chúng tôi không ngờ địa điểm lại là ở quán bar...

Sau đó tôi uống một ly trà, cảm thấy mùi vị không giống trà lắm, uống xong thì cơ thể rất khó chịu...

Sau đó là gặp các anh ở cửa”

Giang Hạo không chỉ giận chuyện cô bị bỏ thuốc, càng giận Nguyễn Tấn hơn: “Nghỉ việc đi, tôi không muốn lại xảy ra chuyện này nữa”

“Cái gì? Tôi không muốn, đây là công việc của tôi.”

“Loại công việc đi gặp khách hàng này không hợp với con gái, đến lúc gặp chuyện thì muộn rồi”

Kiều Tâm Duy tức đầu: “Không, bình thường tôi vẫn ngồi ở văn phòng, nhưng khách hàng lần này là do bạn của Tổng Giám đốc Nguyễn giới thiệu, chắc vì thấy dự án tôi làm lần trước nên chỉ tên muốn gặp tôi, thế nên tôi mới đi.”

Giang Hạo nhìn bộ dạng cổ chấp của cô, nghĩ thầm, con nhóc này còn có cái tính bướng bỉnh này nữa, xem ra cũng không yếu đuối như anh nghĩ.

Anh hỏi: “Khách hàng kia là ai? Tên là gì?”

“Tôi chỉ biết đó là Tổng Giám đốc Thẩm của Vạn Đạt”

Tổng Giám đốc Thẩm của Vạn Đạt, Thẩm Đại Hải, đó là chú Ba của Thẩm Lộ.

Được lắm, hóa ra là Thẩm Lộ giờ trò sau lưng anh, xem ra cô ta không muốn từ bỏ rồi.

“Kiều Tâm Duy, nghỉ việc đi, tôi nuôi em”

“Đừng nhắc tới chuyện nghỉ việc này nữa, trước giờ tôi chưa bao giờ muốn sống dựa vào ai cả? Nhìn gương mặt nhỏ trắng xám nhưng bướng bỉnh, Giang Hạo đột nhiên cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Trong quân đội, lời của anh là lệnh, trước giờ không ai dám nói không cả, bởi vậy sự phản kháng của Kiều Tâm Duy bây giờ khiến anh rất khó chịu.

Có lẽ bị chủ nghĩa đàn ông đang quấy phá, nếu một người đàn ông không thể khiến vợ mình ý lại thì kẻ đó chỉ là một thằng thất bại thôi.

“Tôi là chồng em, em có thể ý lại vào tôi.”

Giang Hạo kiên trì, còn thiếu việc nói thẳng ra là “Em phải nghe lời tôi”

thôi.

Kiều Tâm Duy lại cười nhạt, nói với giọng điệu chua xót và bất đắc dĩ: “Ngay cả ba mẹ ruột còn không thể khiến tôi ý lại thì anh bảo tôi tin anh kiểu gì...? A, anh không hiểu, người sống sung sướng từ bé như anh thì hiểu cái gì, nói với anh cũng như không”

“Kiều Tâm Duy, em luôn tự cho mình là đúng, nhưng em hiểu tôi à?”

“Người tự cho mình đúng là tôi à? Giang Hạo, nếu anh là kiểu người dùng vật chất tiền tài để nói chuyện thì đừng trách tôi sẽ dùng ánh mắt đó để nghĩ về anh”

“Em.”

Nói thật, anh cảm thấy mình không phải đối thủ của cô ở phương diện cãi nhau này.

Nhưng mà anh có rất nhiều thủ đoạn khiến cô phải chịu thua.

Anh giữ cầm cô lại rồi cúi người xuống, hôn lên bờ môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Con thú xông chuồng

“Này...”

Anh làm gì đấy, không phải bảo anh không có hứng thú với tôi à? Em, bỏ tôi ra.”

Giang Hạo cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Lúc này là một người đàn ông nói với một người phụ nữ, nhưng bây giờ là quyền lợi cơ bản của một người chồng với một người vợ.”

“Khốn nạn, tôi sẽ kiện anh tội cưỡng hiếp”

Kiều Tâm Duy đập hai chân để lùi về sau, trên người cô chỉ quấn một cái khăn tắm, vừa động một cái thì khăn đã lỏng ra: “Á, đừng tới đây!”

Hai tay cô vừa giữ ván giường vừa giữ khăn tắm.

Giang Hạo dừng lại rồi cười: “Cưỡng hiếp? Tôi cần phải làm điều đó à? Không biết khi này ai vừa xem tôi là miếng thịt mỡ để ăn ấy nhỉ? Tôi muốn kiện em vì tội dấy dấy”

“Vô lại!”

Kiều Tâm Duy tức giận, cô biết mình đã hết đường lui khi gáy đụng phải đầu giường.

Kiều Tâm Duy ơi là Kiều Tâm Duy, hôm nay mày phải mất tắm thân xừ nữ này thật à? Giang Hạo chồm người tới trước, dục vọng của anh bị khơi dậy từ cái hôn nồng nhiệt lúc này ở toilet quán bar, có trời mới biết anh phải gồng mình đến mức nào mới giữ được lý trí để mang cô từ quán bar về nhà để giải thuốc.

Đây là lần đầu anh làm mấy trò như tắm rửa thay đồ rồi sấy tóc cho phụ nữ đấy.

Vốn định làm một thằng đàn ông đứng đắn, nhưng không ngờ người phụ nữ này chỉ muốn uống rượu phạt.

Anh sẽ dùng hành động thực tế để cảnh cáo, chọc giận anh là việc làm sai lầm nhất hôm nay của cô.

“Không.”

Chỉ muốn còn chưa nói ra miệng đã bị anh chặn lại bằng môi, cô nam quả nữ ở cùng phòng chẳng bao giờ mà không xảy ra chuyện xấu cả, cô không nên thả lỏng cảnh giác.

Giang Hạo giống con thú ngủ đông nhiều năm, một khi thả ra khỏi chuồng và được nếm thử mùi thịt tươi thì thú tính sẽ trở về, cho dù cơ thể của người phụ nữ dưới người run rẩy và cứng đờ cỡ nào thì anh cũng muốn.

Anh mạnh mẽ kéo hai tay cô lên đầu, tay khác giữ lấy cái cổ nhỏ của cô, dùng ngón cái và ngón trỏ giữ chặt không cho đầu cô động đậy.

Kiều Tâm Duy bị hôn đến không thở nổi, dưới tình huống cấp bách thế này, cô chỉ có thể nhấc chân đâm đầu gối tới chỗ giữa hai chân Giang Hạo theo bản năng.

Nhưng Giang Hạo đầu dễ bị cô đá trúng vậy, cô kêu lên, cơ đùi của Giang Hạo còn cứng hơn cả đầu gối của cô, người chịu đau vẫn là cô.

Cô càng phản kháng, thú tính của Giang Hạo càng tăng vọt, anh giờ chân chặn hai chân cô lại, đè chặt cổ dưới người.

Cùng lúc, khăn tắm cũng chia tay với cơ thể của cô luôn, vóc người đầy đặn run rẩy làm anh không nhịn nổi, dục vọng tăng vọt làm nơi nào đó cương cứng.

Đúng lúc này điện thoại trong túi quần vang lên, đây là điện thoại dành riêng cho nhiệm vụ, nhạc chuông là tiếng reng bình thường nhất.

Giang Hạo ngừng hết các động tác, mở to mắt, đây là phản ứng theo bản năng của anh, không phải lại xảy ra chuyện gì nữa chứ? Anh đứng dậy, nhặt khăn tắm dưới sàn cho người cho cô, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Giang Hạo, tôi muốn ly hôn với anh, ly hôn, ly hôn.”

Giọng của Kiều Tâm Duy trở nên yếu hơn, sau đó tiếng nức nở của cô vang lên.

Giang Hạo thờ dài, anh ghét nhất là kiểu phụ nữ cứ mờ mèm ra là đòi ly hôn.

“Chuyện gì?”

“Thủ trưởng, Từ Uy và Chung Thành đã bị bắt rồi, nhiệm vụ bên đội trưởng Thẩm cũng hoàn thành rất tốt, còn anh có sao không?”

Hóa ra là tiểu Phuong gọi tới hỏi thăm, Giang Hạo ảo não: “Tôi rất ổn, cậu gọi đúng lúc thật.”

“Sao vậy ạ?”

“Không có gì, vậy đi, tôi cúp máy đây”

Không đợi tiểu Phuong đáp lại, Giang Hạo đã tức giận ngắt điện thoại.

Anh vừa nghe tiếng nức nở của Kiều Tâm Duy, rồi lại nhìn cậu em nhỏ của mình, lắc lắc đầu, lý trí chiến thắng dục vọng.

Anh mở cửa nhìn về run rẩy của Kiều Tâm Duy, nói: “Tôi đi đây, em cứ tùy ý...”

Còn nữa, tôi nói lại lần nữa, đòi này em đừng bao giờ nghĩ tới việc ly hôn với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hi vọng của mẹ

“Đòi này em đừng nghĩ tới việc ly hôn với tôi”

7 Câu nói này của Giang Hạo vang vọng bên tai Kiều Tâm Duy rất lâu, khi đó cô không quan tâm đến lời này, chỉ cảm thấy gia đình như Giang Hạo không thích ảnh hưởng trái chiều của việc ly hôn mà thôi, nói cho cùng là vì mặt mũi.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ trông ngóng cuộc hôn nhân này của ba mẹ, cô đành phải nuốt lời muốn ly hôn này lại Chủ nhật, Cảnh Trí Thành ra ngoài tập thể dục như hằng ngày, Cảnh Thượng không có nhà, từ khi Giang Hạo đến nhà thì anh đã phải từ bỏ tình cảm của mình dành cho Kiều Tâm Duy, giờ trong nhà chỉ còn hai mẹ con.

Trên bàn ăn, Kiều Tâm Duy vừa ăn cháo vừa nhìn mẹ đang phơi quần áo ngoài ban công.

Còn mấy ngày nữa là Tết Nguyên Đán, nếu không nói thì sẽ muộn mất.

Cô lấy hết can đảm ra nói: “Mẹ, con không muốn tiếp tục với Giang Hạo.”

“Tâm Duy, chắc Giang Hạo ở trong quân đội rất bận, sắp kết hôn rồi mà cũng không có thời gian rảnh, con làm vợ nó thì phải quan tâm và thông cảm với nó một chút, không thể chơi xấu như ở nhà được.

Con vừa nói cái gì, có liên quan gì tới Giang Hạo hả?”

Kiều Tâm Duy nuốt miếng cháo xuống, bát cháo này nhạt đến mức không có chút mùi vị nào, giống hết như cuộc đời cô lúc này vậy.

Cô cúi xuống, lắc đầu nói: “Không có gì...”

Con đã không gặp Giang Hạo một thời gian, anh ấy bận thật”

Hạng Linh bảo: “Đúng rồi, nghe mấy lời mẹ vừa nói chưa? Ở chung với Giang Hạo tốt vào, cậu ấy khá tốt đấy.”

“Mẹ, mẹ mới gặp anh ấy một lần thì làm sao biết anh ấy có tốt hay không? Biết người biết mặt nhưng đâu biết lòng”

“Con nhìn mình đi, lại còn giờ què chơi xấu nữa, mẹ là người từng trải, muối mẹ ăn còn nhiều hơn cơm con ăn đấy, con không bắt nạt Giang Hạo là tốt rồi”

“..

Mẹ, mẹ thích Giang Hạo đến vậy sao? Nếu con không gả cho anh ấy thì mẹ giận con à?”

Hạng Linh vừa nghe lời này thì để quần áo vào giỏ, nghiêm túc nói: “Người là con chọn, nếu con không lấy thì đừng gọi mẹ là mẹ”

Kiều Tâm Duy sùng sốt, cảm thấy lòng lạnh lẽo, cô cười khan, cố gắng bình tĩnh để nói: “Ha ha ha, con chỉ nói đùa thôi mà”

Hạng Linh rất hiểu con gái của mình, đương nhiên là biết kế vật này của cô: “Tâm Duy, lo lắng trước hôn nhân là bình thường, Giang Hạo bận rộn không có nhiều thời gian ở cạnh, con phải thông cảm với nó”

Nói rồi, Hạng Linh đi vào nhà, ngồi đối diện cô, nghiêm túc nói: “Cuộc hôn nhân này là nhà chúng ta treo cao nên con mới cưới được người ưu tú như Giang Hạo, con gái à, chúng ta phải biết đủ.

Mấy năm nay mẹ luôn bị nhà họ Cảnh nói này nọ, đặc biệt là sau khi con và Tiểu Hải chia tay.

Con cũng biết mồm miệng của cô con rồi đấy, lời khó nghe kiểu gì cũng nói được.

Từ khi con đưa Giang Hạo về nhà thì đã giúp mẹ xả một trận, làm tốt lắm, con gái ngoan của mẹ”

Nhìn nếp nhăn bên khóe mắt và lốm đốm muối tiêu trên đầu mẹ, Kiều Tâm Duy không biết phải nói gì, cô chỉ đành im lặng lắng nghe.

“Cuộc sống hôn nhân là cùi gạo dầu muối, không có nhiều lãng mạn hay vui lạ, mẹ có thể thấy Giang Hạo và Tiểu Hải không giống nhau.

Giang Hạo sẽ không làm mấy chuyện như đốt nến xếp trái tim hay thả bong bóng rồi nói yêu con, nhưng cậu ấy là một người thực tế.

Người như vậy thường không có suy nghĩ lãng mạn nhưng lại có thể cho con cuộc sống ổn định, con còn lo lắng cái gì? Sau khi bị Tiểu Hải làm tổn thương nặng nề như vậy, cũng bị những đối tượng xem mắt bỏ rơi như thế kia, con còn có điều gì bất mãn với Giang Hạo?”

Những câu này đều là lời thật lòng của Hạng Linh, Kiều Tâm Duy hiểu tình huống khó xử của mẹ ở nhà họ Cảnh, mà cô cũng muốn dùng hôn nhân để rời khỏi nhà họ Cảnh con gì, vậy cô còn có thể nói gì đây? Đường là do cô chọn, cho dù con đường này chỉ toàn là gai thì cô cũng phải bỏ đi cho đến hết.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ sống thật tốt”

Hạng Linh vỗ vai con gái, vui vẻ nói: “Được rồi, con gái ngoan của mẹ, con là hi vọng duy nhất và kiêu ngạo của mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hôn lễ (1)

Đường là do cô chọn, cho dù con đường này chỉ toàn là gai thì cô cũng phải bỏ đi cho đến hết.

- Mười năm ăn nhờ ở đậu đã luyện thành tính cách nhẫn nhục cho Kiều Tâm Duy, cô sẽ nuốt hết những oan ức vào lòng, đối mặt với hiện thực, cô không có tư cách nói không mà chỉ có thể chôn sâu những khó chịu vào đáy lòng.

Cô chào đón Tết Nguyên Đán trong tâm trạng này, đây cũng là ngày kết hôn của cô và Giang Hạo.

Trước Tết một ngày, lúc cả nhà đang dọn dẹp thì công ty tổ chức hôn lễ cũng đưa thăm dò và đèn lồng đỏ tới, trải từ cửa nhà đến cửa tiểu khu.

Mọi người xung quanh đều rất hâm mộ, con gái nhà họ Cảnh tìm được một gia đình tốt, bay lên đầu cành cây làm phượng hoàng rồi.

Từ cửa sổ đến cửa chính, trong ngoài đều dán chữ hỷ đỏ đầy nhà, mặc dù bây giờ đã có trào lưu kết hôn theo kiểu phương Tây đơn giản, nhưng những thứ liên quan đến truyền thống Trung Quốc vẫn không thể thiếu được, nhất là vào dịp Nguyên Đán này.

Hạng Linh chuẩn bị rất nhiều hoa quả và bánh ngọt, đặt những chiếc đĩa tinh xảo gọn gàng trên bàn, bà còn dùng mấy miếng vải đỏ để cột lại, ngày mai nhà họ Giang sẽ mang cái này đi khi đón dâu.

Nhìn người nhà bận rộn khắp nơi, Kiều Tâm Duy đột nhiên thấy chua xót, có thể xem như gả cho người ta, cũng có thể xem như rời khỏi nhà họ Cảnh rồi.

Sáng sớm hôm sau, lúc cô đang ngủ say thì cửa bị gõ rầm rầm “Tâm Duy, Tâm Duy, chuyên gia trang điểm đến rồi, con mau dậy đi, phải chuẩn bị rồi”

Kiều Tâm Duy cố mở hai mắt, trời vẫn còn tối đen, mờ đèn nhìn đồng hồ, lạy hôn, mới có ba giờ rưỡi.

“Tâm Duy, có nghe không? Mau dậy đi”

“Vâng, con dậy rồi.”

Mặc áo cưới, trang điểm, tạo kiểu tóc, sơn móng tay, ngồi tận bốn tiếng đồng hồ, đợi đến khi bị chuyên gia trang điểm đẩy dậy, cô mới ngạc nhiên nhìn mình qua gương.

“Cô Giang, có hài lòng không? Đây là kiểu trang điểm phù hợp với áo cưới mà cô chọn”

Kiểu tóc cao quý tao nhã, trông thì đơn giản nhưng lại phải làm hơn một tiếng đồng hồ và rất kì công.

Trang điểm tinh xảo đến mức không thể nhìn thấy gương mặt kém sắc và hai mắt sưng vù của cô.

Khăn voan trắng thả xuôi hai bên, phần đuôi lông lầy dài xõa tung phía sau, bên dưới là đôi giày cao gót thủy tinh được đặt riêng, cô trở thành cô dâu xinh đẹp mà mình từng tưởng tượng.

Kiểu Tâm Duy lo lắng, Hạng Linh ở bên cạnh nhìn con gái sắp gả, khóc mắt nhuộm lệ: “Con gái của mẹ đẹp quá, Tâm Duy à, nếu ba con thấy được sẽ rất vui đó.”

Mười năm, đây là lần đầu có nghe mẹ nói về ba ruột của mình.

Đúng thế, nếu ba ở trên trời có linh, thấy con gái gả đi cũng sẽ rất vui.

Cánh Thượng đứng ngoài cửa im lặng nhìn cô dâu xinh đẹp trong phòng, anh đã từng rất hi vọng cô dâu đó là của mình.

Trời cũng sáng tỏ, sương mù tan ra hết, ánh nắng long lanh xán lạn và trong lành cứ như đang chúc phúc cho cuộc hôn nhân này.

Một lát sau, người nhà bạn bè cũng đến, căn nhà nhỏ nhỏ trở nên chật chội hẳn lên.

Chín giờ, đội ngũ đón dâu của nhà họ Giang xuất hiện dưới lầu, tiếng pháo vang lên định tại nhức óc.

Kiểu Tâm Duy vén rèm cửa sổ nhìn xuống dưới, mười chiếc xe ô tô dừng trước thăm dò, hàng xóm đứng ở khắp nơi ngó trông, Giang Hạo mặc quân phục đứng thẳng tắp trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Giang Hạo thật sự làm đủ mọi điều để cho cô có mặt mũi với thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hôn lễ (2)

Trong khi mọi người chen chúc bên dưới, Giang Hạo gõ cửa phòng, nhìn cô dâu xinh đẹp đoan trang ngồi trên giường, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ thủy tinh rọi lên người cô, lấp lánh trên lụa mỏng.

Cô bây giờ rất ngoan, rất dịu dàng, cũng xinh đẹp đến mức không thể miêu tả thành lời.

Giang Hạo nhếch mỗi khi thấy hình ảnh này, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Lúc này, thợ chụp ảnh mới vui vẻ nói: “Thủ trưởng Giang, quỳ xuống cầu hôn cô dâu đi”

Giang Hạo nghe vậy thì trừng thợ chụp ảnh, hôm qua công ty tổ chức hôn lễ không nói với anh là có chuyện này trong lễ kết hôn.

Mọi người đứng đằng sau lo lắng, không khí trở nên cứng đờ.

Lúc này, Nguyễn Tấn làm phụ rể đi ra giúp đỡ, anh vỗ vai nói: “Thời gian gấp lắm, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh.

A Hạo, mau cướp dâu”

Sau đó, Giang Hạo cầm hoa đi tới trước, cúi đầu nhìn Kiểu Tâm Duy, nói: “Đi cùng anh thôi, vợ...

yêu”

Kiểu Tâm Duy cầm hoa, đưa tay ra cho Giang Hạo, Giang Hạo hơi dùng sức là đã kéo cô lên.

Cô cũng không thích cái trò cầu hôn kia cho lắm.

Làn váy dày và dài phủ hết chân hai người, Kiểu Tâm Duy đột nhiên nghĩ ra trò xấu, cô thừa dịp này giẫm đôi giày cao gót của mình lên ủng chiến của anh, cô quay lại nở nụ cười gian xảo nói: “Chồng yêu, đi nào? Giang Hạo cười cứng đờ, anh hít sâu một hơi rồi thở ra.

Kiểu Tâm Duy, em giỏi lắm, cứ đợi xem, thời gian còn dài.

Cuối cùng cũng rời khỏi nhà họ Cánh, cô đã đợi ngày này mười năm nay, lúc bước ra khỏi căn nhà này, nhìn mẹ với đôi mắt ướt át, cô đột nhiên cảm thấy huyền diệu và lo lắng vô cùng.

Mà Giang Hạo lại không biết những chua xót này, anh nhìn bộ dạng không nở của cô lại cảm thấy cô giả tạo vô cùng, anh nói khẽ bên tai: “Chúng ta đâu có đi xa, em muốn về nhà mẹ đẻ lúc nào cũng được mà.”

Nói rồi, anh kéo Kiểu Tâm Duy ra ngoài.

Kiểu Tâm Duy mang giày cao gót, áo cưới vừa dày lại vừa nặng, cái kéo này của anh làm cô lão đảo ngả nghiêng.

“Vợ à, em cẩn thận chút, nào, anh đỡ em đi”

Giang Hạo cười nói.

Nhưng Kiểu Tâm Duy lại nghe thấy ý cảnh cáo trong giọng anh, cô cắn nhẹ môi, nghĩ thầm: Thôi, loại động vật máu lạnh như anh ta làm sao mà hiểu được? Hôn lễ tiến hành theo quy trình đã định sẵn, những gì nên có thì sẽ có, có thể bỏ qua thì bỏ qua, hôn lễ ngoài trời theo kiểu phương Tây vừa lãng mạn lại rất ấm áp, tiệc mừng được tổ chức ở khách sạn sáu sao đầy xa hoa và sang chảnh.

Hôn lễ một mức nào thì chỉ có người đã trải qua mới biết, Kiều Tâm Duyệt phải cười cả ngày, cười tới mức mặt cứng đờ, chân cũng tê rần.

Ngoài người nhà của hai bên thì nhóm đông nhất vẫn là chiến hữu của Giang Hạo và Giang Chí Trung.

Cô nhìn những vị khách cười chào hỏi Giang Chí Trung và Lâm Thái m, thăm bội phục người nhà họ Giang, thì ra đây là di truyền.

Có thể nói, cuộc hôn nhân này tuyệt đến mức không thể nào soi mói được, trừ khúc nhạc kết ngắn.

“Đừng kéo tôi, tôi không say!”

Tiếng ồn ào ở chỗ khách quý làm mọi người phải quay đầu nhìn lại.

Thẩm Lộ cầm ly rượu rời khỏi chỗ, bộ váy hồng khiến cô ta trở nên nổi bật vô cùng.

Hai gò má đỏ bừng, mắt cũng hồng hồng, vừa nhìn đã biết là say rồi: “Mẹ, đừng kéo con, con không say, không say thật mà.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hôn lễ (3)

Thẩm Lộ đẩy mẹ mình ra, không để ý tới lời khuyên mà đi thẳng tới chỗ Kiều Tâm Duyệt: “Tôi chỉ muốn tìm cô dâu nói chuyện thôi mà, mọi người lo cái gì?”

Cô nàng lao đảo tới cạnh Kiều Tâm Duyệt, đặt mông ngồi cạnh cô.

Mà Giang Hạo lại đang ngồi ở bàn bên cạnh uống rượu với chiến hữu.

Kiều Tâm Duyệt không quen Thẩm Lộ, nhưng chỉ dùng đầu ngón chân thôi cũng biết đây là khách của nhà họ Giang.

Nếu là khách thì cô đành phải khách sáo một chút, cô vội vàng đỡ Thẩm Lộ ngồi xuống, nói với người đằng sau: “Không sao, để cô ấy ngồi đây cũng được, nào, ăn chút gì đi.”

Thẩm Lộ cầm lấy tay Kiều Tâm Duyệt: “Không cần, tôi không muốn ăn, tôi muốn uống với cô một ly..”

Nói rồi, cô nàng duỗi tay ra hiệu cho người phục vụ: “Rót rượu, đồ đầy...”

Nào, cô Giang, tôi mới có một ly, chúc cô sớm đi vào tìm của Thủ trưởng Giang? Kiều Tâm Duyệt cười nhạt, cô không biết cô gái này là ai, có quan hệ gì với Giang Hạo, cũng không biết rõ lời của cô gái này mang ý gì.

Nhưng trước mặt mọi người, cô chỉ có thể cười cười: “Được rồi, cảm ơn.”

Thẩm Lộ ngửa đầu, uống nguyên ly rượu đỏ vào bụng, cô nàng ợ một hơi, khóe miệng chảy chất lỏng màu đỏ ra.

Thiên kim Thị trưởng luôn đoan trang khéo léo lại không hề để ý hình tượng, làm mọi người mở rộng tầm mắt.

“Haha, cô Giang, cô Giang, cô xứng a?”

Thẩm Lộ đặt mạnh ly rượu xuống bàn, sắc mặt và giọng điệu trở nên khó chịu: “Một đứa con kế của công nhân viên về hưu mà xứng à?”

Kiều Tâm Duyệt hít một hơi, quả nhiên không phải chuyện tốt gì.

Thẩm Lộ cười khỏ, lăm bầm lâu bầu nói: “Tôi không rõ Giang Hạo để ý có cái gì, trước khi gặp, tôi còn tưởng cô đẹp lắm cơ, hôm nay thấy thì cũng bình thường mà.

Thẩm Lộ tôi vốn là con gái Thị trưởng, nói về vẻ ngoài, nói về vóc dáng, nói về bằng cấp hay khí chất hoặc gia thế, chọn cái nào cũng mạnh hơn cô nhiều, mạnh hơn trăm ngàn lần cơ”

Kiều Tâm Duyệt không biết làm sao, cô nghe rõ, cô gái Thẩm Lộ con Thị trưởng này đang ghen.

Nói thật, ngoài lúng túng ra, cô còn bội phục Thẩm Lộ, dám gây sự ở tiệc cưới của nhà họ Giang.

Thẩm Lộ cười xong thì bật khóc: “Kiều Tâm Duyệt, cô đã sử dụng thủ đoạn gì với Giang Hạo vậy? Cô dạy tôi được không?”

Cô nàng vừa nói nước mắt vừa chảy, mascara cao cấp thật, không hề bị nhem: “Tại sao? Tại sao? Tại sao? Anh ấy xem trọng có chỗ nào? Cô còn chẳng bằng chi Tiêu, sao anh ấy lại chọn cô vậy chứ?”

Chi Tiêu? Là người theo đuổi khác của Giang Hạo à? Kiều Tâm Duyệt nhìn Thẩm Lộ vừa khóc vừa cười, cô cảm thấy vừa giận vừa buồn cười.

Bên này ồn ào lớn như vậy, đương nhiên Giang Hạo cũng biết, anh vội đến can lại: “Thẩm Lộ, cô làm cái gì đấy?”

Thẩm Lộ thấy Giang Hạo thì vội nhào tới như con cá: “A Hạo A Hạo, chúc hai người tân hôn hạnh phúc, sau đó mau ly hôn”

Cô nàng đưa hai tay ôm cổ Giang Hạo, chân giống như không có xương, treo người lên cơ thể anh, liên tục gọi “A Hạo, A Hạo”

“Cô tỉnh táo chút đi, Thẩm Lộ, đừng gây rối nữa.”

Giang Hạo cố nén giận, khuyên răn: “Thẩm Lộ, đừng nghịch nữa, mọi người đang nhìn cô kia, cô không biết cô lúc này rất xấu hổ à?”

Mọi người đều nhìn, nhưng vì Thị trưởng Thẩm nên chẳng ai nói nhiều, nhưng lại họ ngằm bàn tán sau lưng.

Giang Chí Trung và Lâm Thái m cũng giận nhưng không nói được.

Thị trưởng Thẩm giận đến mức không muốn nhận con gái, nhưng ông biết không thể để cô ta phá phách vậy được.

Ông tức giận nói với vợ mình: “Bà còn không đi kéo con gái về? Mất mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đồng phân chó

Sau trận khóc nháo và lôi kéo này, Thẩm Lộ bị mẹ và mấy người khách khác kéo đi.

Thị trưởng Thẩm giận đến xồng máu, ông nắm tay nói xin lỗi: “Anh Giang, chị dâu, ngại quá, là tôi dạy con không tốt, hôm nay lại gây rối cho hai người.

A Hạo, còn cả...

cô dâu, hai người đừng để bụng, tôi thật lòng chúc hai người tân hôn vui vẻ, bạc đầu giai lão”

Lời xin lỗi đầy khấn thiết của thị trưởng Thẩm làm mọi người không khỏi nghĩ đến một câu, thương thay cha mẹ khắp thiên hạ.

Từ khi chuyện xảy ra cho đến khi kết thúc, Kiều Tâm Duy vẫn không hề nói gì, cô cứ như người xem kịch.

Có chiến hữu vỗ vai Giang Hạo nhắc nhở: “Mau an ủi chị dâu đi”

Giang Hạo biết Kiều Tâm Duy chịu oan ức nên đến bên cô hỏi thăm: “Không sao đấy chứ? Cô ấy uống say thôi, tôi không có quan hệ gì với cô ấy cả, em đừng giận”

Kiều Tâm Duy cười nhạt, nói: “Không cần giải thích, tôi không hiểu lắm”

Giang Hạo ghen lời, cảm giác khó chịu như bị chặn cửa vậy.

Vợ mới cưới của anh gặp phải tình địch mạnh mẽ như vậy mà lại chẳng quan tâm, là do cô tin tưởng anh hay không để ý anh đây? Dám chắc là không phải về trước.

“Anh đi nói chuyện với chiến hữu đi, đừng để ý tôi”

“Đi chúc rượu với tôi, tôi đi chúc rượu mà em ngồi ở đây thì sao được?”

“Chúc rượu xong rồi, mấy người đang nốc rượu chứ không phải uống rượu, tôi không tham gia, tôi đã hoàn thành nghĩa vụ của mình rồi”

Cái đám quân nhân này ai cũng biết uống rượu, cô sợ qua đó là không toàn mạng mà về.

“Kiều Tâm Duy, em có thể đừng gờ cái kiêu chẳng màng tới chuyện gì như vậy được không?”

Giang Hạo nói khẽ, anh không muốn bị người khác nghe thấy: “Hôn lễ hôm nay đã dát vàng lên mặt em rất nhiều, dù cho em có mặt mũi với cả nhà rồi, tôi nể mặt em thì em cũng phải cho tôi mặt mũi chứ?”

“Mặt mũi?”

Kiều Tâm Duy liếc xéo, chọt vào điểm đau: “Anh không thấy cuộc hôn nhân này rất giống một trò hề à? Đặc biệt là nội dung phần kịch lúc này, đúng là buồn cười đấy.”

“Em..”

Giang Hạo đỏ mặt, hơi thở ngập mùi rượu: “Được, được lắm, coi như em đang giận nên mới vậy, ai bị phá kiêu đấy cũng giận cả, tôi cho em cơ hội nổi giận.

Nhưng sau khi giận xong, em phải tiếp tục hoàn thành nghĩa vụ của mình, đi, đi với tôi, em là bà Giang, nếu đã hưởng thụ vinh quang của bà Giang thì phải gánh vác trách nhiệm của bà Giang”

Giang Hạo uống không ít, dù chưa say đến nỗi như Thẩm Lộ nhưng cũng đã sần sần, anh đi tới ôm eo Kiều Tâm Duy, kéo mạnh cô ra khỏi chỗ ngồi.

Kiều Tâm Duy đưa chân, dùng hết sức giẫm đôi giày cao gót vào mũi giày của anh.

“A..”

Giang Hạo rên lên, mặt đỏ bừng.

“Ngại quá, tôi cố ý đấy, cho dù anh không thích nghe thì tôi cũng phải nói, trong mắt tôi, cái danh bà Giang này cũng chỉ là đồng phân chó mà thôi!”

Cô đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối, nói rồi lại đẩy Giang Hạo ra, cướp lời nói với mọi người: “Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi toilet một chút, xin lỗi vì không thể tiếp được”

Giang Hạo choáng váng nhìn bóng lưng rời đi vội vàng của cô, hai chữ “phân chó”

kia làm anh tỉnh táo hơn.

Kiều Tâm Duy dùng từ ngữ thô tục đấy để hình dung những thứ này, trong mắt cô, những thứ dùng tiền tài và địa vị xây nên này đều không đáng một đồng.

Già tạo, cô ta già vò! Giang Hạo nhìn con tức này xuống, nhưng lòng lại cay đắng vô cùng, anh cảm thấy cô vợ mình chọn và cô vợ trong lòng anh ngày càng chẳng giống nhau, thậm chí có lúc anh còn không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thủ trưởng uống say

Tửu lượng của Giang Hạo rất tốt, nhưng người có tửu lượng tốt không chỉ mỗi anh, quân nhân trong quân đội ai cũng uống tốt cả.

Uống nhiều rượu vậy thì dù là trâu cũng chịu không nổi, đừng nói chỉ là người.

Giang Hạo được mấy chiến hữu đỡ về phòng tân hôn.

“Thủ trưởng? Thủ trưởng? O, Thủ trưởng say thật rồi, thôi, không phá phòng tân hôn nữa.

Chị dầu, hai người nghỉ ngơi đi, bọn em không quấy rầy nữa”

“A, được, mọi người về chú ý an toàn nhé”

Đóng cửa lại, cuối cùng cũng yên tĩnh, Kiều Tâm Duy thở phào, ồ ào cả ngày, mệt mỏi cả ngày, kết hôn đúng là chuyện phiền phức.

Giang Hạo nằm trên sofa, nghiêng người, một chân và nửa người lệch hẳn ra khỏi sofa, anh say rồi.

“Giang Hạo, Giang Hạo”

Kiều Tâm Duy đi tới, cúi người vỗ tay anh: “Này, dậy đi, ngủ sofa lạnh lắm, này.”

Giang Hạo không có phản ứng, cặp chân dài và to “bay nhảy”

ở ngoài một lát.

“Chắc, uống say đến vậy cơ à?”

Kiều Tâm Duy lắc đầu khinh bỉ, cô cắn môi, đột nhiên đá mạnh vào bắp chân của anh.

Giang Hạo hơi cử động nhưng không phản ứng gì.

Kiều Tâm Duy mừng thầm: “Tôi không đỡ anh nổi, anh tự lo đi”

Nói xong, cô lấy mấy cái gối ôm trên ghế đặt lên người anh: “Ngủ ngon, tôi đi ngủ đây”

Đầu giường sáng đèn hắt ra ánh sáng vàng ấm áp vô cùng, từ hôm nay, cô phải sống một cuộc sống mới ở nơi này.

Đẩy tủ quần áo ra, bên trong trống rỗng, bên cạnh đặt hai vali, vali đen là của Giang Hạo, vali nhỏ màu đỏ là của cô, đây là quần áo của hai người vừa mới dọn từ nhà về đây.

Kiều Tâm Duy kéo vali đỏ xuống đất, nói thật, trong này đã chứa hết gia sản của cô rồi.

Bây giờ đã muộn rồi lại một nữa, cô chỉ cảm bộ đồ đi thay, mấy thứ khác để mai dọn dẹp.

Đêm tân hôn cứ kết thúc như vậy.

Sáng sớm hôm sau, sương mù vừa tan ra một ngày lại trở về, khiến cảnh sắc trở nên u ám.

Giang Hạo tỉnh lại với cái đầu đau nhức, không chỉ đau đầu mà cơ thể cũng khó chịu nữa.

Anh trở người, vươn vươn tay rồi lấn đùng xuống ghế sofa.

“A...”

Mặt anh hiển hiện sự đau đớn, anh bò lên từ từ, cả người tê rần.

Ngược lại với Giang Hạo, Kiều Tâm Duy lại có tinh thần rất nhiều, ngủ đủ rồi thì tinh thần phấn chấn thôi.

“Tôi qua em để tối ngủ ở đây đây à?”

Giang Hạo cảm thấy không thoải mái chút nào, tâm trạng không tốt nên giọng điệu cũng chẳng tốt gì.

Kiều Tâm Duy thân nhiên nói: “Tự anh muốn ngủ sofa thì tôi còn có cách gì, anh thấy tôi có thể đỡ được anh à? Anh quên chuyện tối qua rồi hả? Xem ra anh còn chưa biết mình về kiểu gì nữa ấy nhỉ?”

Cô nói đúng, Giang Hạo chẳng có chút kí ức nào cả, anh giật tóc, cảm thấy chân của mình hơi đau, anh kéo ống quần lên thì thấy bắp chân có vết bầm đen.

Kiều Tâm Duy thấy vậy thì nói ngay: “Xem ra không chỉ quên về nhà kiểu gì, mà còn quên cả việc đựng vào bàn trà rồi nhỉ?”

Giang Hạo cau mày, không tin cũng không được.

Bravo, sáng nay vui ghê, Kiều Tâm Duy quay lưng cười thầm, cô không thể gây chuyện với người đàn ông này trực tiếp được: “Tôi nấu cháo cho bữa sáng, anh có ăn không? Tôi có nấu phần cho anh, ăn không tùy anh”

Giang Hạo che miệng, mùi rượu đầy người, ngay cả dạ dày cũng không khỏe.

“Tôi qua anh uống nhiều rượu, ăn chút cháo sẽ tốt cho dạ dày, tôi có luộc trứng đây, ăn không?”

Giang Hạo gật gù: “Ăn”

“Ừ, vậy tôi đi nấu cháo..”

Kiều Tâm Duy nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ: “Đi tắm rửa đi, nếu không thì sợ là tôi không ở nổi trong cái nhà này nữa mất”

“..”

Mặt Giang Hạo đen lại, ý cô là anh hôi chứ gì? Anh nhớ lại cái mùi mình vừa hà ra, được rồi, đúng là rất hôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Anh không giữ được cô

Mặc dù bên ngoài đầy sương mù nhưng khí ẩm trong phòng vẫn đầy đủ.

Giang Hạo tắm rửa sạch sẽ, thay áo lót và quần ở nhà khô mát, tinh thần phấn chấn.

Mùi cháo trong bếp thoang thoảng, Giang Hạo vừa đi vừa nhìn bóng lưng bận rộn của Kiều Tâm Duy không chớp mắt, lòng ấm áp.

Từng có lúc, anh đã nhìn thấy hình ảnh như vậy, một người phụ nữ bận rộn để nấu bữa sáng cho người mình yêu.

Mất anh sáng lên, thấy, thì ra người kia là cô.

Đột nhiên con đau từ xương bánh chè truyền đến: “A..”

Anh đụng vào góc bàn trà, người bỏ nhào về phía trước, khay trà thủy tinh rơi vỡ tan trên mặt đất.

Kiều Tâm Duy nghe thấy tiếng đổ vỡ thì lo đầu ra, thấy Giang Hạo đang nằm rạp trên khay trà, mắt cô sáng rực, lại bắt được chuyện xấu của Thủ trưởng rồi, cô nhân cơ hội này trêu: “Chưa tỉnh rượu à? Có muốn tôi gõ đầu cho anh tỉnh không?”

Cô vừa cầm cái muối vừa làm bộ vung lên: “Gỗ một cái là tỉnh ngay, nói không chừng còn có thể xuất hồn ra khỏi người nữa cơ”

Giang Hạo chống tay đứng thẳng người dậy, cô gái kia lập tức biến mất, thay vào đó là gương mặt vui vẻ có chút nghịch ngợm và cười nhạo của Kiều Tâm Duy.

Kiều Tâm Duy hếch cằm: “Đầu gối vẫn còn đau à? Còn không mau xoa đi, cẩn thận bầm bầy giờ? Giang Hạo đút hai tay vào túi quần, trông rất thong thả, còn giả vờ như không có chuyện gì: “Không đau, nấu cháo xong chưa? Tôi đói rồi.”

“Xong đây, xong đây? Hừ, còn nói không đau, đụng vào thử xem có đau không.

Buổi sáng ấm áp, chén cháo nóng hổi, hai người không quen ngồi cùng nhau.

Phòng bếp vang lên tiếng húp cháo, hai người im lặng không nói gì.

Có lẽ đây là số mệnh sắp đặt, họ không quen nhau, chỉ biết tình trạng cơ bản của đối phương, hoàn toàn không hay gì về tính cách và những mặt khác, họ còn chẳng bằng cả bạn bè, thế nhưng lại trở thành vợ chồng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh này, Giang Hạo đặt đĩa xuống, cầm điện thoại lên: “Alo, mẹ ạ, có chuyện gì thế?”

Giang Hạo đứng khá xa, Kiều Tâm Duy không nghe thấy tiếng mẹ chồng, chỉ nghe Giang Hạo nói: “Vâng, về muộn một chút, bọn con mới dậy...”

Mẹ, mấy chuyện này không cần mẹ phải nhắc đâu, mẹ đừng nói nữa, được rồi, con đang ăn sáng, cúp máy đây...

Mẹ bảo tối nay về ăn cơm”

“Ồ”

Kiều Tâm Duy khá căng thẳng khi đến nhà họ Giang, lần trước đến cũng không vui vẻ chút nào, lần này thì chẳng biết sẽ ra làm sao.

Cô tự biết mình biết ta, gia đình giàu có quyền thế như nhà họ Giang sẽ không để ý tới cô, điều khiến cô cảm ơn Giang Hạo nhất hẳn là có thể dọn ra ngoài ở riêng.

Giang Hạo như nhìn thấu sự lo lắng của cô, nói: “Yên tâm đi, ba mẹ tôi sẽ không làm khó em đâu, em đã trở thành con dâu chính thức của nhà họ Giang rồi, sau này phải thường xuyên về đó thôi”

Kiều Tâm Duy nhún vai, thờ ơ nói: “Tôi không lo lắng, họ có làm gì thì tôi cũng chẳng quan tâm mấy, dù sao tôi cũng chỉ là quân cờ để anh hoàn thành nhiệm vụ với họ thôi, tôi hiểu mà.”

Mặt Giang Hạo đen lại, cô nghe được lời này từ đầu vậy: “Ai nói với em những lời này?”

“Ồi chao, anh đừng hiểu nhầm, không ai nói với tôi cả, tự tôi nghe thấy thôi.”

Cô nói như thật, so với việc giữ âm ức trong lòng, nói thẳng ra thì hay hơn: “Cho nên sau này không cần phải giả vờ với tôi đâu, chúng ta cưới nhanh vậy, hoàn toàn chẳng có tình cảm nào cả, nói thẳng ra là nhu cầu của đôi bên thôi, chỉ cần anh làm con rể ngoan trước mặt ba mẹ tôi, thì tôi cũng trở thành con dâu tốt trước mặt ba mẹ anh”

Giang Hạo hoàn toàn không phản bác được những lời này, anh thích tính cách phóng khoáng của cô, nhưng trong lòng lại khá khó chịu.

“Tốt, rất tốt.”

Không thể phủ nhận rằng anh không giữ được cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Anh không hiểu được sự hài lòng của tôi

Ba giờ rưỡi chiều, hôm nay trời tối hơn mấy hôm trước, xe Giang Hạo đỗ ở bãi xe, hoa tuyết là tả rơi qua kính chắn gió, màu trắng, óng ánh long lanh.

Kiều Tâm Duy vui vẻ: “Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi, mau dừng xe lại”

Thấy cô như vậy, Giang Hạo đành phải đạp phanh dừng xe ven đường.

Xe dừng lại, Kiều Tâm Duy xõng ra ngoài như con vịt nhỏ, có rất vui vẻ.

Đợt tuyết này tới rất sớm, nhưng lại không quá lớn, từng hạt tuyết như lông ngỗng rơi xuống phát phơ, cô nhếch môi dang tay xoay vòng vòng, giầy liên tục đập lên lớp tuyết đã rơi xuống đất.

Giang Hạo khinh thường, chỉ là tuyết thôi mà, có cần phải vui thế không, ấu trĩ.

Anh nhìn đồng hồ, nhin không được báo: “Này, tuyết vừa rơi thôi, trên đất không có tuyết đọng nhiều, em giẫm làm gì? Trước giờ chưa thấy tuyết rơi à?”

Kiều Tâm Duy làm mặt quỷ với anh: “Anh thì biết gì, hừ!”

Cô không thèm để ý tới Giang Hạo, tự chơi tự vui.

Giây phút này, cô như trở lại tuổi mười tám, dang hai tay đón tuyết, sau đó để đóa hoa tuyết xinh đẹp hòa tan trong tay.

Giang Hạo ở bộ đội đầy kỷ luật nhiều năm, anh cực kì không thích những chuyện làm mất thời gian kiểu này, anh nâng cao giọng: “Không đi thì sẽ tới giờ cao điểm đấy, lúc đó về muộn thì không kịp giờ đầu, không phải tuyết rơi thôi à, chưa từng thấy tuyết rơi lần nào há?”

“Hừ, anh đã giống cục gỗ không tình thú thì thôi đi, còn không cho người ta có sở thích à, ích kỉ, đáng thương”

Kiều Tâm Duy mắng thảm, mở cửa ngồi vào xe.

Giang Hạo vừa lái xe vừa tức giận bảo: “Nếu em thích tuyết vậy thì khi nào rảnh, cho em đến núi Đại Tuyết ở Đồng Bắc chơi mấy ngày, lúc đó sẽ biết mùi”

“Mùi gì? Đừng làm như anh biết rõ lắm đấy”

“Đương nhiên là biết, hồi trước tôi ở quân khu phía Bắc hai năm, tuyết ở đấy rơi hơn nửa năm, tuyết lớn đã chẳng đẹp gì mà còn gây tai nạn, em...”

“Ồi, dừng lại!”

Kiều Tâm Duy thấy Giang Hạo bắt đầu dùng giọng điệu dạy dỗ nói luyện thuyên thì kêu ngừng, cô cười bảo: “Phía trước có chướng ngại vật, dừng để đâm vào”

Giang Hạo liếc cổ, quay lại nghiêm túc lái xe.

Lúc này, điện thoại di động của Kiều Tâm Duy vang lên, là Văn Thanh gửi tin nhắn đến.

- “Tình yêu à, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, mãi yêu cậu, tím tím”

Kiều Tâm Duy cười cười, đúng vậy, hôm nay là sinh nhật cô, trừ Văn Thanh ra thì chỉ có mấy người bạn học cũ nhớ, mặc dù chỉ là đôi câu chúc ngắn ngủi nhưng cũng đủ rồi.

Đột nhiên nụ cười của cô cứng lại, tay chạm vào tin nhắn chúc mừng sinh nhật từ dãy số không lưu, nhưng dãy số dài này lại rất quen thuộc, năm nào cũng nhắn, bảy năm liền luôn gửi cho cô vào ngày hôm nay.

Nhưng cô chỉ dừng mấy giây thôi, niềm vui và nỗi buồn của cô đã không còn bị Ký Tiểu Hải ảnh hưởng nữa rồi.

“Hôm nay là sinh nhật em à?”

Sao với sự hung hăng lúc này, giọng của Giang Hạo dịu dàng hơn nhiều: “Sao không nói sớm?”

Nếu biết hôm nay là sinh nhật cô thì anh sẽ không tức giận với cô rồi.

Kiều Tâm Duy vừa đánh chữ vừa nói: “Nói sớm hay nói muộn có gì khác à, tôi không quan tâm sinh nhật gì đấy cho lắm”

Trả lời tin nhắn xong, cô quay ra nhìn bầu trời ngoài cửa xe: “Nhưng hôm nay tuyết rơi, tôi rất vui.

Anh không hiểu được sự hài lòng của tôi đâu? “Ồ, tôi không cần phải hiểu”

Giang Hạo lắc đầu không nói nữa, đúng là một cô gái ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Sứ mệnh của ngài thủ trưởng (1)

Giang Hạo không hiểu được niềm vui của Kiều Tâm Duyệt, ít nhất là bây giờ không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu.

Giang Chí Trung và Lâm Thái Ấm đã chấp nhận cô con dâu mới vào cửa này nên cũng không làm khó gì cô, bữa cơm trôi qua khá yên bình, chẳng qua câu nói trước khi về của Lâm Thái m làm Kiều Tâm Duyệt có hơi khó chịu.

Bà nói, nhà họ Giang năm đời chỉ sinh một đứa, nhiệm vụ quan trọng của con dâu nhà họ Giang là sinh con trai, bảo cô mau sinh con trai đi.

Kiều Tâm Duyệt khịt mũi coi thường, đã thế kỉ nào rồi mà còn trọng nam khinh nữ vậy chứ, cô rất muốn cãi lại mẹ chồng

- Năm đó người phải chịu áp lực này rồi, sao bây giờ lại không thông cảm cho con cháu một chút? Nhưng ánh mắt cảnh cáo của Giang Hạo làm cô không cãi lại họ, đành phải ngậm mồm ngồi cười với mẹ chồng như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Rời khỏi nhà họ Giang, tuyết vẫn còn rơi, hơn nữa càng ngày càng lớn, hai bên đường đã có tuyết đọng, theo tốc độ này, khoảng sáng mai là đây luôn.

Đang lái xe thì thấy tai nạn ở giao lộ đằng trước, xe con và xe công cộng đâm vào nhau, dòng xe dòng người đông đúc bị chặn lại.

“Nhanh lên, quay đầu đi vào con đường nhỏ này, đi lên trước không được đâu”

Kiều Tâm Duyệt chỉ vào một ngã rẽ nhỏ, chỗ này gần công ty nên có khá quen thuộc: “Quay đầu xe đi thẳng qua con đường này là tới đường XX”

Nhưng Giang Hạo không nghe theo mà cứ đi tiếp, tới lúc không đi được thì dừng.

“Này, đằng trước có tai nạn xe, không biết sẽ bị chặn tới khi nào...”

Anh xem đi, đằng sau có rất nhiều xe bị chặn rồi đấy, anh muốn tìm đường chết à?”

“Chúng ta có thời gian mà, hơn nữa phía trước có tai nạn xe, cảnh sát giao thông chưa tới, tôi phải đến xem một chút mới được”

Giang Hạo không nói nhiều, xuống xe chạy tới chỗ xảy ra sự cố.

Kiều Tâm Duyệt ôm mặt, nhìn người đàn ông chạy trong tuyết kia, cô thờ dài, được rồi, đây là sứ mệnh của ngài Thủ trưởng.

Gió bên ngoài rất to, tuyết cũng lớn, từng đóa từng đóa rơi xuống đất.

Kiều Tâm Duyệt chống cằm nhìn Giang Hạo giao lộ.

Đầu tiên, anh sơ tán đám người trên xe buýt, sau đó chỉ huy giao thông ở ngã tư.

Trông anh như vậy không chỉ có sắc có hương mà còn rất đẹp trai, thậm chí có mấy cô gái còn cầm điện thoại chụp ảnh, chụp xong còn không chịu đi.

“Hử, chưa thấy đàn ông à? Đám mê trai này!”

Kiều Tâm Duyệt rất khinh thường.

Nhiều xe nhiều người, trời lại rất lạnh, xe cảnh sát và xe cấp cứu đều bị chặn ở ngoài lại không vào được.

Cảnh sát chạy đến rất nhanh nhưng Giang Hạo lại đang chỉ huy, nhìn bộ dạng kia hẳn không đi được trong thời gian ngắn rồi.

Đột nhiên ánh mắt cô dừng lại chỗ ngồi phía sau, đó là áo khoác của Giang Hạo.

Anh đi vội nên không mặc áo khoác, ngay cả khăn quàng, mũ và khẩu trang cũng không mang, bây giờ là lúc tuyết rơi âm độ, anh không mang đồ giữ ấm mà đã ra ngoài rồi.

Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn xuống xe, đồng thời còn đem đồ giữ ấm cho Giang Hạo.

Bên ngoài rất lạnh, thở một hơi là phả ra khói trắng, cô giậm chân, tự nhủ với không khí: “Không phải tôi sợ anh ốm, mà sợ anh ốm rồi thì tôi phải hầu hạ anh”

Tai nạn rất nghiêm trọng, đầu xe con bị va đập, tài xế bị nhốt bên trong không cử động được.

Đội cứu viện đang nghĩ cách cứu người, quanh hiện trường cũng bị chặn lại.

“Cô ơi, cô không vào được đâu”

Kiều Tâm Duyệt bị cảnh sát ngăn ở ngoài, cô đành phải tìm bóng dáng của Giang Hạo, may mà chiều cao một mét tám lăm của anh cũng thuộc dạng đồ sộ trong đám cảnh sát nên cô tìm thấy rất nhanh.

“Giang Hạo, Giang Hạo, Giang Hạo ---”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Sứ mệnh của ngài thủ trưởng (2)

Giang Hạo nghe thấy giọng của Kiều Tâm Duyệt, anh đi tới trước mặt cô.

“Anh không lạnh à? Mau mặc vào đi”

Cô thở ra khói trắng, giọng run run.

Lạnh chứ, anh đi ra từ cái xe có máy sưởi mà có thể không lạnh à? Mũi và miệng anh đỏ bừng luôn rồi này, tóc còn dính đầy tuyết, ngay cả lông mày và lông mi cũng phủ một lớp tuyết trắng.

Cách đường phân ranh giới, Kiều Tâm Duyệt mặc áo khoác lông, nhón chân đội mũ cho anh.

Hành động này làm các cô gái đang đứng nhìn ghen tỵ, liên tục đoán già đoán non quan hệ của hai người.

Giang Hạo mặc áo xong, lấy gắng tay da trong túi ra mang vào: “Còn bận chút ở đây, tài xế bị kẹt hai chân, nếu không cẩn thận thì sẽ bị cưa mất, cảnh sát không đủ người, tôi ở đây giúp một lát, em vào xe ngồi đợi đi”

Hiếm khi anh chịu nói nhiều như vậy với cô.

Kiều Tâm Duyệt gật gù: “Ừ, anh cứ bận việc của anh đi, không cần để ý tôi”

Tiếng ồn ào của mấy cô nàng xung quanh làm cô rất khó chịu, bực bội nhỏ giọng lầm bầm: “Ai khóc lóc cầu xin chứ? Không thể xem là vợ chồng yêu thương nhau được à? Mấy người mới bị bệnh đấy, cả nhà mấy người mới bị bệnh”

Giang Hạo bật cười, những lúc này anh hoàn toàn không hối hận vì đã cưới cô.

Nhưng anh lại lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, ngón trỏ xoa cằm có một cái rồi lại chạy về giúp đỡ.

Nhìn bóng lưng vội vàng vừa mạnh mẽ lại vừa kiên cường của Giang Hạo, Kiều Tâm Duyệt sờ cằm, có lẽ do lòng hư vinh quậy phá, cũng có lẽ do các cô gái kích động bên kia nên có tâm đắc ý: “Haha, người đàn ông của mình đẹp trai ghê”

Khúc giao lộ này đang cứu viện theo từng giây, mọi người chạy đua với thời gian, mà bên lề lại có kha khá người thành thoi.

Văn phòng mới xây, một số kiến trúc bỏ hoang cạnh quảng trường nhỏ, tuyết rơi không ngừng đắp dày cả một vùng, mặt đất liên tục xuất hiện đèn xe, trông cứ như ngọn núi nhỏ nhấp nhô, khá hữu tình.

Kiều Tâm Duyệt bị tiếng cười vui vẻ của đứa trẻ hấp dẫn, ông bà nội dẫn cháu trai nhỏ đi chơi tuyết, ông nội luôn mồm nhắc cháu mình cẩn thận, đứa trẻ thì không nghe, cứ gãi lên tuyết, bà nội chỉ có thể đi cạnh đỡ cậu bé để tránh bị ngã đập đầu.

Kiều Tâm Duyệt im lặng nhìn ba người, khóc mất hơi ươn ướt.

Hôm nay của nhiều năm về trước, ba mẹ cô cũng cầm tay cô ra ngoài nghịch tuyết, khi đó, ba người bọn họ hạnh phúc vô cùng.

Tiệc là tiệc vui chóng tàn, đời này cô không thể gặp được ba nữa rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên, đón gió, tuyết rơi không ngừng, cô mím môi thì thầm: “Ba ơi, ở trên đó, ba có khỏe không...?”

Thời gian trôi qua trong im lặng, cô đột nhiên cảm thấy hơi ấm ra phà từ sau lưng, sau đó bị người ôm lấy, cô hoảng sợ hét lên, định đi theo bản năng.

“Là tôi, là tôi”

Giang Hạo vội nói: “Chồng em”

Lúc này Kiều Tâm Duyệt mới yên lòng, quay lại thì thấy ông chồng vừa đẹp trai lại nhiệt tình của mình, cô vung tay đánh lên ngực anh, “Làm tôi sợ muốn chết”

“Thấy em đứng đờ ở đây, không lạnh à? Tôi đâu biết em giật mình như vậy, nhưng phản kháng là đúng rồi, nhưng cách thức thì sai bét nhè, hôm nào tôi dạy em vài chiêu phòng thân”

Tài xế được cứu, giao thông cũng thông thuận trở lại, Giang Hạo rảnh rỗi hơn, nhưng thấy nước mắt nơi khóe mi của cô, anh hơi tò mò: “Em sao thế? Khóc nhè vì không ai ăn sinh nhật với mình à?”

Kiều Tâm Duyệt không muốn trả lời vấn đề này, cô kéo tay Giang Hạo nói: “Mau lái xe đi, nếu không chúng ta sẽ trở thành vật cản giao thông mất”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sinh nhật của cô là ngày giỗ của ba

Giang Hạo trở tay nắm tay cô, chạy nhanh trong gió tuyết, anh dẫn cô chạy về đường lớn.

Lên xe, nhìn gương mặt nhỏ đỏ bừng vì lạnh của cô, anh cời găng tay ra, dùng tay trần che mặt cô lại.

Lúc này, hơi ấm từ tay anh phả vào gò má lạnh lẽo của cô, đôi mắt thăm thẳm của Giang Hạo nhìn cô chăm chăm, ánh đèn đường vàng ấm áp bên ngoài chiếu lên gương mặt hiện rõ đôi mắt long lanh của cô.

Lông mi cô dính tuyết, nước mắt nhuốm quanh, ánh mắt ngập tràn nỗi buồn.

Trái tim Giang Hạo đập mạnh, nâng gò má cô lên, nhìn không được áp sát tới gần.

Kiều Tâm Duyệt sững sốt một lát, sau đó môi cô bị chặn lại, đôi môi mềm mại của Giang Hạo dính lên môi cô, nụ hôn này không bá đạo như lần ép hôn đầu tiên của anh, cũng không qua

loa như nụ hôn trong lễ thành hôn.

Cổ trợn mắt, lúc Giang Hạo nhắm mắt trông rất dịu dàng.

Cô không đẩy anh ra, từ khi đăng ký kết hôn xong, cô đã chuẩn bị tinh thần cho việc tiếp xúc thân mật với anh rồi, đừng nói là hôn môi, cho dù là chuyện người lớn thì cô cũng không có lý do để từ chối.

Động tác của Giang Hạo không khô khan cứng đờ, cũng chẳng quá thông thạo mà vừa phải.

Cơ thể lạnh lẽo của cô dần ấm lên theo sức nóng của anh, cô bỗng dưng nhắm mắt lại.

Lúc này một đám xe đăng sau đợi quá lâu, không nhìn được bấm còi inh ỏi.

Hai người mở mắt, lấy lại tinh thần, cùng bật cười.

Giang Hạo thả cô ra, vội vàng hòa vào dòng xe, anh liếc nhìn Kiều Tâm Duy đang sở môi ngại ngùng ở cạnh, đột nhiên đề nghị: “Hôm nay là sinh nhật đầu tiên sau khi kết hôn của em, chúng ta đi ăn mừng chút đi”

Xem như cảm ơn việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi của cô, chẳng qua là anh ngại nói cảm ơn thôi.

“Không cần đâu”

Kiều Tâm Duy lắc đầu phản đối.

Vì vừa mới tiếp xúc thân mật xong nên Giang Hạo dễ nói chuyện hơn nhiều, anh hưng phấn bảo: “Đừng khách sáo với tôi, nghe lời đi”

Con đường đã thông thuận nên đi rất nhanh, chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa hàng bánh ngọt gần đấy, Giang Hạo mạnh mẽ ôm Kiều Tâm Duy vào tiệm.

Anh luôn cho rằng phụ nữ là loại người nói một đồng nghĩ một nẻo, Kiều Tâm Duy cũng như vậy, miệng thì bảo không cần nhưng lòng lại thích hơn bất cứ ai.

Kiều Tâm Duy rất bất đắc dĩ, nhưng cô lại chẳng làm được gì khi thấy anh cố chấp như thế.

Mùi sữa trong tiệm bánh kem liên tục thoảng qua, trong quầy trưng bày rất nhiều chiếc bánh làm người ta chảy nước miếng.

Giang Hạo chỉ vào một chiếc bánh chocolate, hỏi: “Cái này được không?”

“To quá, ăn không hết đâu”

“Không sao, gọi đám Trần Kinh Nghiệp, Văn Thanh và Nguyễn Tấn ra, sau đó hẹn nhau chơi đùa một bữa”

“y, giờ này có khi người ta có hẹn rồi, đừng làm phiền họ”

“Phiền gì chứ, tôi gọi thì họ đến, hôm nay là ngày sinh nhật đầu tiên sau khi cưới của vợ tôi mà.”

Kiều Tâm Duy không có cách nào phản bác, cô đành chỉ vào chiếc bánh nhỏ nhất bảo: “Muốn mua thì mua cái nhỏ này này, chỉ hai chúng ta thôi, đừng làm phiền người ta, hôm nay tuyết rơi, bảo họ ra ngoài thì phiền lắm”

Giang Hạo nghe thấy có lý, gật gù đồng ý: “Được rồi, chỉ hai chúng ta thôi.”

Nhìn bộ dạng vui vẻ khi trả tiền lấy bánh kem của Giang Hạo, Kiều Tâm Duy cảm thấy buồn lòng khôn cùng, cô không muốn phá ý tốt của Giang Hạo, nhưng lại không thích ngày sinh nhật này.

Ít ra bây giờ, cô không muốn nói cho anh biết, ngày này vào mười năm trước, ba cô mất do tai nạn xe cộ vì về nhà ăn sinh nhật của cô.

Từ đấy về sau, cô không muốn tổ chức sinh nhật lần nào, bởi vì..

hôm nay là ngày giỗ của ba cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đau lòng vì cô

Về tới nhà, Giang Hạo lập tức mở bánh ra, mặc dù bánh không lớn nhưng rất tinh xảo, trên lớp kem là mê ô mai mới, nhìn rất ngon miệng.

Kiều Tâm Duy ngồi bên cạnh hơi cau mày, cô chớp mắt nhìn Giang Hạo đang tìm chỗ để cắm nến.

Nếu là những ngày khác, đừng nói đến tấm lòng hiếm thấy của Giang Hạo, chỉ riêng mấy quả ô mai kia đã đủ làm cô vui vẻ rồi.

“Khỏi cần nến”

Cô giữ tay Giang Hạo lại: “Trên bánh toàn ô mai, không có chỗ cắm đầu, chúng ta ăn vậy cũng được”

Giang Hạo lại rất cố chấp, anh nói: “Đã mua rồi, hôm qua kết hôn, hôm nay sinh nhật, thật hiếm thấy, nếu em nói sớm một chút thì có thể làm hôn lễ vào hôm nay rồi.”

“Không cần”

Cô không muốn kết hôn vào ngày giỗ của ba.

Nhìn vẻ mặt không vui của Kiều Tâm Duyệt, Giang Hạo nghiêm túc lại có chút khó chịu nói: “Kiều Tâm Duyệt, tôi biết em không thích vì ba mẹ tôi khó chịu với em, nhưng em nói rồi, chúng ta chỉ dựa vào nhu cầu của nhau mà thôi, làm con dâu ngoan của nhà họ Giang là nghĩa vụ của em, em có thể đừng khó chịu thì về xa lên người tôi được không?”

Anh hoàn toàn hiểu lầm, nhưng cô lại chẳng muốn giải thích.

“Tôi không muốn tổ chức sinh nhật không phải vì ba mẹ anh khó chịu với tôi, mà là...”

Cô dừng lại, lời chưa kịp ra khỏi miệng đành phải ngậm lại, ai cũng có một bí mật riêng trong lòng, hai người họ chưa đến mức phải nói hết những điều đó cho nhau.

Nghĩ đến ba mình, trái tim cô đau nhói, mười năm trôi qua rồi mà cô vẫn không thể quên được gương mặt thê thảm và cơ thể cứng đờ nằm đơ trên giường bệnh của ông.

Đó là nỗi đau đớn cô không muốn nhớ, cũng chẳng dám kể ra.

Kiều Tâm Duyệt cảm thấy rất xót xa, cô nhìn Giang Hạo, hơi nhíu mày, cô cảm thấy mình sắp khóc rồi, cô không muốn khóc nhưng lại không thể nhịn được nữa.

Giang Hạo tò mò: “Vì cái gì? Đừng có cái kiểu nói nửa chừng vậy được không?”

Kiều Tâm Duyệt quay đầu lúc nước mắt sắp rớt khỏi khóe mắt, cô cố nhịn: “Tôi không thích nên, càng không thích sinh nhật, anh thích làm gì thì làm đi, tôi không cần!”

Nói xong, cô chạy về phòng, cho dù khóc cũng không thể khóc trước mặt Giang Hạo được.

“Này, đứng lại đó”

Giang Hạo tóm chặt lấy cánh tay của cô một cách dễ dàng: “Đâu mà nhiều chuyện thế, tôi chỉ muốn chúc mừng sinh nhật em thôi, có làm gì khiến em khó chịu à? Em nói rõ ra cho tôi!”

Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, lúc này còn tốt, bây giờ lại trở nên khó chịu, anh không hiểu.

Nhưng khi thấy đôi vai run rẩy và âm thanh nghẹn ngào của cô, đột nhiên anh cảm thấy đau lòng.

Hai người giằng có một lúc, tâm trạng Kiều Tâm Duyệt ổn định hơn, cô lạnh nhạt nói: “Không phải anh đã tra rõ chuyện của tôi trước khi kết hôn rồi à? Không lẽ anh không biết lý do ba tôi chết, ông ấy chết vào ngày nào sao?”

Giang Hạo bị hỏi tới đờ người, nói thật, anh không tra rõ như vậy, anh tôn trọng sự riêng tư của bà kia, nhưng vì liên quan tới quân đội nên phải điều tra một chút, anh có điều tra gia đình của Kiều Tâm Duyệt, nhưng cũng chỉ điều tra từ lúc Hạng Linh và Cảnh Trí Thành kết hôn mà thôi.

Anh chỉ cần biết dòng dõi của đối phương trong sạch là được, những thứ khác anh không quan tâm.

Nhưng nhìn phản ứng hiện tại của Kiều Tâm Duyệt với giọng điệu khi cô hỏi lúc này, có lẽ anh đã để sót chuyện gì đó.

Kiều Tâm Duyệt quay lại, cầm lấy dao nhựa cắt một miếng bánh ô mai, ăn từng miếng một, vừa ăn vừa khóc nói: “Giang Hạo, cảm ơn lòng tốt của anh, thật đấy, cảm ơn...”

Bánh này ăn ngon lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Tôi tình nguyện chia sẻ mọi thứ với em

Nhìn bộ dạng vừa khóc vừa ăn của cô, Giang Hạo cảm thấy đau lòng vô cùng: “Được rồi được rồi, đừng ăn nữa, tôi không ép em ăn mà”

“Lúc bé tôi thích ăn bánh gato nhất, nhưng mười năm rồi tôi không ăn nó đấy.

Đúng là ăn rất ngon, không có ép buộc.”

Cô chớp đôi mắt trong veo đầy nước mắt, khóe miệng dính bơ, vừa đáng thương lại mang mấy phần đáng yêu, Giang Hạo đến gần, giữ lấy cảm cô, anh nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc: “Kiều Tâm Duyệt, mặc dù hôn nhân của chúng ta là do nhu cầu hai bên, nhưng không phải ai Giang Hạo tôi cũng cưới được, bởi vì em có điểm thích hợp nên tôi mới chọn”

Anh vừa dùng ngón tay cái lau bơ trên môi cô, vừa dịu dàng nói: “Tình cảm là thứ không thể ép buộc, nhưng trong hôn nhân của hai người, ngoài tình yêu thì còn có tình thân nữa, nếu em đã thành vợ tôi thì em có thể dựa vào tôi, tôi tình nguyện chia sẻ mọi thứ với em, chỉ cần em muốn”

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Duyệt nhìn thấy sự dịu dàng của Giang Hạo, cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng quý giá đầy chân thật đó.

Đúng vậy, nếu đã gả cho anh thì cô có thể cố gắng trải nghiệm cuộc sống của hai người, mặc dù không thể giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn nhưng có thể tôn trọng nhau như khách.

Mà Giang Hạo lại lớn hơn cô chín tuổi, có thể sống với nhau như anh em.

Người phụ nữ có vẻ ngoài yếu đuối thường sẽ có trái tim mạnh mẽ, mà người phụ nữ luôn tỏ vẻ mạnh mẽ bên ngoài thì nội tâm lại rất yếu đuối, Kiều Tâm Duyệt là mẫu người thứ hai.

Sự oan ức và nhẫn nhịn bao nhiêu năm của cô vỡ tan sau lời khuyên bảo dịu dàng của Giang Hạo: “Có thể mượn vai dựa chút không?”

Giang Hạo dang hai tay, cười khê: “Tất nhiên”

Đêm thứ hai sau ngày kết hôn, họ nằm chung một giường, ngủ chung một chăn, nhưng lại không xảy ra điều gì cả.

Đêm khuya, nghe thấy tiếng thở đều đều của Kiều Tâm Duyệt, Giang Hạo không thể nào ngủ được.

Trong năm năm nay, anh đã quen sống cuộc sống độc thân, bây giờ lại có thêm một người thì thấy không quen.

Muốn nói vài điều, nhưng khi nhìn về mặt an tình của cô lúc ngủ, anh lại không đành lòng đánh thức.

Đối với anh, điều tra tình trạng của ba cô là chuyện đơn giản vô cùng, anh chỉ cần nhấn cho Tiểu Phương một tin thì mấy phút sau đã có đáp án.

Thì ra ba ruột của Kiều Tâm Duy, Kiều Thiên Sinh mất vào đợt tai nạn xe cộ mười năm trước, lúc đó Kiều Thiên Sinh lái xe điện vượt đèn đỏ, mà tài xế xe ô tô sau khi đâm người xong thì bỏ chạy, sau đó đâm phải cây lớn bên lề đường, xe hỏng người chết.

Lần tai nạn xe cộ này khá xôn xao trong thời kì đó, trở thành đề tài xã hội năm đó.

Theo tin tức nói, Kiều Thiên Sinh vượt đèn đỏ để về ăn sinh nhật với con gái, cho nên mới mất mạng dưới bánh xe.

Giang Hạo cảm thấy thương xót khi biết được điều này, cũng đau lòng vì Kiều Tâm Duy, hèn chị cô chẳng muốn tổ chức sinh nhật nữa, hèn gì cô khóc thảm thương như vậy.

Đợi khi anh về tới phòng thì đã thấy Kiều Tâm Duy ngủ say, nhìn đôi mắt nhắm chặt của cô, lông mi còn vương chút nước mắt, anh không nhẫn tâm gọi cô dậy.

Sau đó, anh khẽ vén chăn nằm cạnh cô.

Sáng hôm sau, Kiều Tâm Duy ngủ say cả đêm rồi thức dậy như hàng ngày, vừa mở mắt đã vron vai duỗi eo, còn che miệng ngáp một cái.

Mười năm nay, có lúc vui vẻ, cũng có lúc đau buồn, chỉ cần ngủ một giấc, sau khi dậy, cô sẽ cảm thấy mình như người qua đường.

Nhưng hình như chân cô đá phải thứ gì thì phải, nóng nóng, khá giống chân người.

Cô mở to mắt, cái tên Giang Hạo kia đang nằm ngủ cạnh mình.

Tìm cô đập mạnh hơn, cổ gồng cách xa khoảng mười centimet, sau đó cúi người nhìn mình, may quá, quần áo vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chóp Nhóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đêm động phòng muộn

Nhớ lại đêm qua, có lẽ Giang Hạo đợi cô ngủ xong mới lên giường, anh còn không lợi dụng lúc cô đang ngủ.

Nhưng anh đã bảo là không có hứng thú gì với cô hết, cái này thì cô tin rồi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trắng xóa, tuyết vẫn đang rơi không ngừng, trời đất không còn giới hạn nữa.

Ngày tuyết lớn vậy thì chỉ có ở nhà là tốt nhất.

Kiều Tâm Duy nằm xuống, cô nhìn Giang Hạo đang ngủ say như thường thức bức tranh nổi tiếng thế giới, không thể phủ nhận, gương mặt của anh không có chỗ nào để chê cả.

Lúc này anh không còn vẻ nghiêm túc nào lúc tỉnh, lại có thêm mấy phần dịu dàng, trông dễ gần hơn nhiều.

Cô đã thấy được trận chiến khách mời trong tiệc cưới, cô không dám nghi ngờ thân phận “Thủ trường”

của anh nữa.

Nghĩ đến hình ảnh anh mặc quân phục đứng ra lệnh ở sân huấn luyện, mỗi hành động gợn tay nhấc chân đều tràn ngập phong cách sang chảnh, hẳn là đẹp trai lắm.

Đang nhìn mê mẩn thì Giang Hạo đột nhiên mở miệng: “Mới sáng bánh mắt đã nhìn tôi chăm chăm thế? Muốn ăn tôi hả?”

Kiều Tâm Duy lại ngại ngùng xấu hổ, lập tức dịch ra một chút: “Anh...”

anh giả vờ ngủ!”

“Tôi không thể vừa tỉnh dậy à?”

Giang Hạo dịch người lại, ôm chặt lấy eo cô: “Cách xa vậy, cẩn thận ngã xuống giường”

“A...”

Kiều Tâm Duy sợ hết hồn, có lẽ do căng thẳng nên cô cảm thấy tim mình đập liên hồi.

Cô không dám động dậy, cũng không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy cơ thể anh nóng như lò lửa, ấm áp vô cùng.

Không thể xem nhẹ dục vọng buổi sáng của đàn ông, Giang Hạo ôm lấy hông cô, một bàn tay chạm nhẹ vào da thịt mềm mại, anh hơi lảng lảng.

Anh khẽ nheo một cái, đúng là mềm mại như mình đoán.

“Anh...”

làm gì...”

Kiều Tâm Duy giữ tay Giang Hạo lại không cho anh làm bậy, người cô cứng đờ, ngay giọng cũng run run, có cảm giác có chuyện gì đó không ổn đang tới.

Giang Hạo không để mang đến sự ngăn cản của cô, ngược lại còn sờ soạng hông cô.

“Nhột, tôi nhột..”

Kiều Tâm Duy không nhìn được bật cười, nụ cười này đã hóa giải chút căng thẳng và lúng túng của cô.

Lá gan của cô cũng lớn hơn, hai tay đưa lên miệng thổi thổi, sau đó cù vào nách anh.

“Giỏi lắm, biết phản kháng rồi à?”

Giang Hạo tóm lấy cổ tay của cô, xoay người cô lại.

Không khí lại cứng đờ, mặc dù biết hiện thân là chuyện sẽ xảy ra nhưng lại không giống như cô nghĩ chút nào, ít nhất cũng không thể làm điều này vào ban ngày chứ, cô lập tức đầu hàng nói: “Không chơi không chơi nữa, anh tha cho tôi đi”

Giang Hạo vốn định chọc cô thôi, nhưng có vài chuyện anh không thể nắm giữ được, ví như bây giờ anh muốn hôn cô, hoặc ví như bây giờ anh không thể kiềm chế được sự bành trướng của thân dưới rồi.

Anh cúi đầu nhìn cô nói: “Kiều Tâm Duy, hình như chúng ta còn chưa làm một chuyện rất quan trọng”

“Cái..

cái gì?”

Giả ngu, chỉ có thể giả ngu thôi: “Không phải anh bảo anh không có hứng thú với tôi à?”

Ai ui, giả ngu không phải là điểm mạnh của cô, mới câu đầu đã lộ mất rồi.

“Đó là trước khi kết hôn, bây giờ khác rồi, đây là chuyện hợp tình hợp lý, sao tôi lại không có hứng thú được?”

Nói rồi, Giang Hạo cúi người chặn mũi cô lại.

Kiều Tâm Duy trừng to hai mắt, có vẻ không ổn, còn chưa đánh răng đâu đấy, hơn nữa mấy chuyện phải gào giọng như vậy không thể làm vào buổi tối à? Cô cố gắng phản kháng nhưng miệng lại bị Giang Hạo bịt kín, chỉ có thể thờ dốt, làm gì còn hơi sức mà nói này nói nọ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Sao lại có thể mặc kệ tôi như thế chứ?

Giang Hạo đã ba mươi hai tuổi nhưng bây giờ lại giống một thằng nhóc hai mươi, ngay cả hôn môi cũng kích động mà va chạm không ngừng.

“Ừm..”

Đau quá, ngài Giang, răng ngài cắn phải môi tôi rồi, Kiều Tâm Duy giống con thú nhỏ đang nổi giận, phản kháng liên tục.

Cô vùng tay đánh vào ngực anh để trút cơn khó chịu, còn liên tục đá chân nhỏ vào chỗ hiểm của anh.

Kết thúc nụ hôn, Giang Hạo rời khỏi môi cô, đứng thẳng dậy cởi áo với tốc độ nhanh nhất, sau đó cúi người xuống.

Kiều Tâm Duy nhân cơ hội này phản kháng: “Anh có biết hôn không thể? Nhẹ chút được không?”

Giang Hạo đột nhiên cảm thấy tụt mood, lần hôn nào cũng bị cô nghi ngờ, anh đã lâu không hôn nên mới lạ mồm thôi mà: “Em xem thử tôi có biết hôn hay không?”

Anh bá đạo biểu thị trắng trợn, đôi môi mọng ửng đỏ càng thêm khêu gợi.

Lúc này đã tìm được cảm giác quen thuộc năm xưa, anh dùng sức nhẹ hơn, còn có thể thả lỏng đúng lúc để cô thờ dốt.

Cô cũng từ bỏ kháng cự để chấp nhận, sau đó hòa theo nụ hôn của anh, máu trong người chạy nhanh hơn, cô cảm thấy rõ điều đó nhưng lại không diễn tả được.

Quen Kỳ Tiểu Hải bảy năm, bọn họ có những hành động thân mật với nhau nhưng chưa từng trải qua bước cuối cùng này.

Khi đó cô còn tưởng hai người quý trọng lẫn nhau nên mới giữ lại lần đầu cho đêm tân hôn.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, có đúng là đưa con gái ngây thơ đến mức ngu dần.

Nụ hôn của Giang Hạo mang theo sự bá đạo lẫn chút dịu dàng, trong gấp gáp còn mang vẻ nóng bỏng, anh giống như người kẻ mới học, vừa lỗ mãng kích động, nhưng lúc lại như tay già đời, đưa cô lên bảy tầng mây.

Đột nhiên di động đầu giường liên tục réo rất, tấm gỗ kim loại rung lên.

Giang Hạo nhướng mày, mang tâm lý may mắn, hi vọng đây không phải là cuộc gọi khẩn của quân đội, chẳng lẽ anh không thể được nghỉ ngơi thành thoi trong ba ngày cưới à? Kiều Tâm Duy đẩy vai anh, khẽ nhắc nhở: “Điện thoại anh kêu kia”

Giang Hạo thờ hờn hờn, buồn bực nói: “Đợi tôi một chút.”

Lúc nói còn hôn lên môi cô.

“Alo?”

“Thủ trưởng, xảy ra chuyện lớn rồi.”

“.”

Bây giờ anh không muốn nghe thấy câu này chút nào, anh cố gắng nén dục vọng và con giận lại: “Nói!”

“Vừa mới nhận được tin, tuyết lớn xảy ra ở núi Đại Tuyết, đội ba đội bốn đang tham gia thực chiến mất liên lạc đột ngột, không biết sống chết”

Đây là chuyện lớn thật, trong nháy mắt, trán Giang Hạo chảy mồ hôi, hai đội tức là hơn một nghìn chiến sĩ, liên quan đến rất nhiều gia đình: “Tôi về ngay”

Giang Hạo không màng tới gì nữa, mặc đại một bộ đồ trong tủ, nhìn cô vợ mới cưới đang nằm trên giường nhìn mình với ánh mắt tò mò, anh chỉ có thể xin lỗi: “Bến quân đội xảy ra vấn đề, tôi phải về gấp, không biết lúc nào mới về được, em nên làm gì thì cứ làm đi, đợi xử lý xong tôi sẽ về”

“Hôm nay phải về nhà ba mẹ tôi ăn cơm đó”

“Không đi được, đợi tôi về rồi đi”

Giang Hạo nói xong thì chạy ra khỏi nhà.

“Này, đợi đã, có gì mà gấp thế, tối qua đi nhà anh thì tối nay phải sang nhà tôi chứ, đây là chuyện đã hẹn trước rồi mà, sao anh lại đổi ý chứ? Ba mẹ tôi đã chuẩn bị hết rồi đó, đợi đã, Giang Hạo!”

Kiều Tâm Duy ôm chân gào, nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng cửa đóng lạnh lùng: “Giang Hạo, đợi đã, đợi đã...”

Sao anh lại bỏ mặc tôi như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Không nên ôm hi vọng gì với người đàn ông này

Sao anh lại bỏ mặc tôi như vậy chứ...?”

Kiều Tâm Duy cảm thấy rất uất ức, nước mắt đảo quanh viền mắt.

Lần đầu bị bỏ rơi vô cớ sau là sau khi hai người đăng ký kết hôn, lần này lại là trước khi động phòng.

Câu nói kia của Giang Hạo lại khiến lòng cô lạnh lẽo ---

- “Bởi vì tôi thật sự cần một người phụ nữ để hoàn thành nhiệm vụ với cha mẹ đang nóng lòng muốn con trai kết hôn”

- “Kiều Tâm Duy sinh ra trong gia đình bình thường, so với những tiểu thư gia đình quyền thế khác mà nói, cô ấy có thể chịu được cực khổ, không gây phiền phức cho tôi”

- “Cho dù không phải cô ấy thì cũng sẽ có người khác thôi, tuy rằng tình cảm của tôi với cô ấy không thể nói là yêu, nhưng tôi rất thích tính cách lỗ mãng của cô ấy.

Tôi nghĩ cô ấy cũng vậy, đúng lúc cần một người chồng ưu tú để thể hiện với gia đình.

Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tôi.

Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả.”

Càng nghĩ càng thấy mình đáng thương, người đàn ông kia đã nói rõ như vậy mà cô lại còn ngọt ngào đón hùa theo anh, thậm chí còn thấy trống vắng khi anh bỏ đi.

“A...”

Kiều Tâm Duy cười tự giễu, ôm chặt chăn che lấy cơ thể mình, cô không nên ôm bất cứ hi vọng nào với người đàn ông này.

Bất cứ, hi vọng nào! “Tâm Duy, các con sắp qua hả?”

Vừa thấy điện thoại của Kiều Tâm Duy, Hạng Linh vội vàng nói: “Ài, mẹ còn chưa chuẩn bị gì, tuyết lớn nên ba mẹ còn đang nghĩ phải đi chợ thế nào đây, không biết hôm nay có mề rau mới nào không.”

“Mẹ”

Kiều Tâm Duy cắt lời bà, áp ứng nói: “Mẹ, đừng đi chợ làm gì, Giang Hạo, anh ấy...”

anh ấy có việc gấp ở quân đội, mới sáng sớm đã đi rồi.”

“Cái gì?”

“Hôm nay Giang Hạo không đi được, nếu không con về một mình nhé?”

Bên kia điện thoại không có tiếng đáp, vừa định nói tiếp thì giọng của Hạng Linh đã từ hưng phấn trở thành chán nản: “Làm gì có chuyện lại mặt mà chỉ có con gái về, ối, Giang Hạo bận

đúng lúc thật...

Tâm Duy à, nếu không thì đợi Giang Hạo xử lý xong chuyện bên quân đội rồi hai đứa cùng về.

Dù sao hôm nay cũng không tiện ra ngoài mua đồ, ba mẹ chưa chuẩn bị gì hết.”

Có câu nói, không ai hiểu con bằng mẹ, nhưng làm con gái, Kiều Tâm Duy cũng hiểu mẹ mình, nghe giọng nói không vui của mẹ, cô cảm thấy áy náy: “Mẹ, Giang Hạo không nói lúc nào mới giải quyết xong, có thể một ngày, có thể ba ngày, hoặc dài hơn.”

Hạng Linh không trả lời, chỉ thờ dài một tiếng.

Con gái cưới chồng, ngày lại mặt mà không có con rể, đây là chuyện gì cơ chứ? “Mẹ, con xin lỗi.

Đội Giang Hạo xong chuyện thì bọn con sẽ về, mẹ giải thích với ba giúp con nhé, được không?”

“Có thể không được à?”

Hạng Linh hỏi ngược lại: “Bây giờ chỉ đành thế thôi, bên ba con thì dễ rồi, nhưng cái miệng của cổ con, khó lắm mới chặn được, giờ thì hay rồi..

Thôi, không sao, Giang Hạo có việc thì chịu thôi, cuộc sống sau này của hai đứa còn dài, con nên nghỉ thoáng một chút, đừng tức giận với nó vì chuyện này, cứ nhìn một chút thì dễ sống hơn, bên ba mẹ thì đừng để ý, biết chưa?”

Lúc bị Thẩm Lộ si nhục ở tiệc cưới, cô không khóc; bị mẹ chồng đối xử lạnh nhạt lúc ở nhà họ Giang, cô không khóc; lúc này Giang Hạo bỏ đi, cô cũng không khóc vì đây không phải là điều có thật sự quan tâm.

Nhưng nghe câu khuyên bảo cầu xin của mẹ, cô nhẹn không nổi nữa, cô gắng kìm lại nói: “Mẹ, con biết rồi, con cúp máy trước nha.”

Điện thoại vừa cúp xong, nước mắt cứ túa ra mãi, cuộc hôn nhân khó hiểu đột ngột đã thay đổi cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cả nhà đều bị bệnh thần kinh

Chiều hôm đấy, vốn tưởng tuyết ngừng thì nó lại rơi tiếp, còn lớn hơn tối qua.

Tuyết rơi khắp nơi, trên nóc nhà, lối đi bộ, trong ngõ nhỏ, mặt phủ đầy một màu trắng, tuyết phủ đầy rác ven đường, cũng dấu đi đóa mai đang nở rộ.

Trời tuyết lớn như vậy không hợp để ra ngoài, Kiều Tâm Duy ở một mình trong căn nhà lớn, cảm thấy rất buồn chán.

Cô mở TV lên để làm căn nhà nào nhiệt hơn một chút, đói bụng thì vào bếp, lấy hai quả trứng gà còn sót trong tủ lạnh ra nấu.

Có cảm giác cuộc sống sau này của mình cũng sẽ như vậy.

Trong phòng sách có một cái máy tính, cô thấy máy đang ở chế độ bật thì đi tới mở xem.

Máy tính không có mặt khẩu, vừa mở ra, màn hình sáng lên, website dừng lại ở tin tức thời sự, đây là hình ảnh mà Giang Hạo xem tối qua.

Kiều Tâm Duy kéo chuột, cô chỉ có thể dùng mạng để giết thời gian.

Có rất nhiều tab được mở, ngoài tin tức thời sự kia thì những website còn lại đều có chung một chủ đề

- hoa lan.

Hình ảnh của các loại hoa lan, cách nuôi trồng hoa lan, truyền thuyết của hoa lan, trước cửa sổ phòng sách cũng đặt một chậu hoa lan.

Kiều Tâm Duy tò mò vô cùng, nghĩ thầm không ngờ người đàn ông như Giang Hạo lại có mặt tình tế dịu dàng như vậy, làm vườn trồng hoa gì đó hợp với anh ta à? Đúng là khó mà tin được, một người đàn ông quen cầm súng đột nhiên cầm bình tưới hoa, lại nhìn đóa hoa rồi kể chuyện đời khắp nơi, nghĩ thôi đã nổi hết da gà rồi.

Nghĩ đến hình ảnh đó, Kiều Tâm Duy bật cười, cố gõ đầu mình, tự giễu: “Chỉ biết tự tìm thú vui”

Đột nhiên, một bức ảnh trong website hấp dẫn ánh mắt của cô, tấm hình kia là hình chụp chung của Giang Hạo và một cô gái.

Xem về mặt và thái độ của hai người, đây là ảnh bị chụp lén.

Cô có thể tưởng tượng được hình ảnh anh cầm tay một cô gái mang balo màu hồng đứng cạnh bờ sông, đột nhiên có người gọi hai người, họ quay đầu lại với ánh mắt tò mò.

Kiều Tâm Duy im lặng nhìn bức ảnh, Giang Hạo lúc còn trẻ vẫn còn chút non nớt, ngây ngô chứ không nghiêm khắc và cứng nhắc như bây giờ.

Mà cô gái kia lại có gương mặt xinh đẹp, tóc dài ngang vai, vừa nhìn đã biết là con ngoan trò giỏi.

Cô im lặng nhìn bức ảnh, ngoài việc ngạc nhiên vì Giang Hạo lại thích kiểu con gái như thế thì không có chút cảm xúc nào khác.

Sau đó cô di chuột vào dấu tắt bên góc phải, sau này phải nhắc anh dùng máy tính xong thì nên tắt máy, nếu không mà lộ tin gì riêng tư gì thì đừng trách người khác.

Không lâu sau, mẹ chồng gọi đến, vừa nhắc máy đã liên mồm nói: “Giang Hạo đâu, có nhà không? Trong quân đội xảy ra chuyện mà sao vẫn còn ở nhà? Lãnh đạo ở trên còn đang quan sát đây, sao bởi vì vừa mới kết hôn mà đã chẳng quan chuyện quân đội thế hả? Cần thận bị phạt đấy, dù không bị phạt thì cũng gặp chuyện vui cho xem.

Người làm vợ như cô sao lại kiêu căng vậy nhỉ? Cô đừng trở thành mối ràng buộc của chồng mình đấy có biết không?”

Lâm Thái m nói không ngừng, đợi nói xong thì thờ đốc, lúc bà đang thờ đốc, Kiều Tâm Duy nói: “Mẹ, Giang Hạo về quân đội từ sớm rồi”

Bên kia điện thoại không có tiếng nào, sau đó là một trang tiếng “tít...”

Kiều Tâm Duy tròn mắt: “Gi vậy, thần kinh, cả nhà đó toàn người bị thần kinh”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giang hạo bị thương

Một tuần không có tin tức gì của Giang Hạo, con giận của Kiều Tâm Duy cũng giảm dần, bởi vì không tìm được người trút giận, sự lo lắng của cô cũng mất triệt, vì Giang Hạo từng nói, không có tin nghĩa là anh vẫn an toàn.

Cô vẫn giống như trước khi kết hôn, trước kia thế nào thì bây giờ thế đấy, chỉ có một sự thay đổi duy nhất là cô đã rời khỏi nhà họ Cảnh, không cần phải lúng túng khi ở chung với Cảnh Thượng nữa.

Kiều Tâm Duy vẫn đi làm như ngày thường.

Nhưng kết hôn rồi thì thân phận cũng khác đi, đồng nghiệp nghe tin có gã cho một Thủ trưởng quan nhị đại thì lập tức thay đổi cách đối xử, khen cô không ngừng.

Nhưng hiện thực trào phúng này lại chẳng thay đổi chút nào.

“Oa, hôm nay vợ Thủ trưởng của chúng ta đi làm sớm thật”

Tiểu Mật coi áo lông đen dày để lộ dáng người kêu gọi: “Tâm Duy, nếu mình là cậu thì mình đã từ chức rồi, ngày nào cũng phải chen chúc trên tàu điện ngầm, mệt muốn chết.

Hôm nay mình bị một thằng biển thái ăn đậu hũ, giận muốn điên người luôn”

Kiều Tâm Duy tự động bỏ rơi câu đầu của Tiểu Mật: “Sao cậu không xử hắn?”

Tiểu Mật vén mái tóc gọn sóng của mình: “Mình cũng muốn, nhưng nhiều người quá, mình không biết nhắm vào chân ai để giẫm! Ôi, cậu sướng nhất rồi, đi mấy bước là tới công ty, lời ông cha ta lúc nào cũng đúng, làm tốt không bằng gã tốt”

Nói xong, Tiểu Mật kẻ sát tai nói: “Tâm Duy nè, chúng ta làm việc với nhau lâu rồi, trước đây mình thường giúp cậu khi cậu mới vào làm đó, có nhớ không, cậu nói chồng cậu để ý vài người tốt giúp mình nhé, mình cũng muốn làm quân tàu”

Kiều Tâm Duy cười lúng túng, chẳng trách Tiểu Mật luôn đi muộn lại có ý đến sớm, hóa ra là tìm cơ hội nói mấy câu này với cô: “Chị Tiểu Mật, em biết rồi”

“Ừm, cậu nhớ là được rồi, sau này cậu bạn thì cứ giao việc cho mình, mình sẽ làm cho”

Kiều Tâm Duy cười cười không nói gì, vì Giang Hạo mà giá trị con người có tăng vọt, ngay cả Tiểu Mật không xem ai ra gì cũng đến nịnh bợ này.

Lúc này các đồng nghiệp khác cũng đến, Tiểu Mật nói: “Mình đi làm việc đây”

Sau khi các đồng nghiệp vào, Nguyễn Tấn cũng đến, anh vội vàng đến trước bàn Kiều Tâm Duy, nói khẽ: “Tâm Duy, bác gái gọi điện cho tôi báo Giang Hạo bị thương, nói em mau đến quân đội”

Kiều Tâm Duy sững sờ, không kịp phản ứng: “Ồ? Bác gái nào?”

“Mẹ chồng em đó.”

Cô càng khó hiểu, thậm chí không biết phải nói gì: “Sao bà ấy không gọi cho tôi mà lại gọi cho anh?”

Nguyễn Tấn suy đoán: “Chắc là gọi xin nghỉ giúp em luôn”

“..

Tôi còn khá nhiều việc phải làm, có thể không đi được không?”

Đây là lời thật lòng, ngoài việc cảm thấy không được tôn trọng vì mẹ chồng không nói gì đã trực tiếp gọi cho Nguyễn Tấn, thì cô còn cảm thấy Giang Hạo bị thương không nặng, bởi vì anh không hề gọi cho cô.

Nguyễn Tấn đau đầu: “Nhưng bác gái báo rất gấp, hơn nữa đã có xe đợi dưới lầu rồi.”

“..”

Tốc độ nhanh thật đấy, xin cho cô nói thăm một câu

- Bà già này vừa đi vừa hát à? “Phải đi mấy ngày? Tôi chưa chuẩn bị gì hết, không mang theo đồ”

“Thế em gọi mẹ chồng em hỏi xem?”

Nguyễn Tấn là người thông minh, nhìn vẻ mặt không vội và giọng điệu miễn cưỡng của cô, anh tốt bụng hỏi: “Em và A Hạo không sao chứ? Có gì với..

gia đình cậu ấy không?”

“Tôi lại rất muốn xảy ra chuyện đấy.”

Kiều Tâm Duy không muốn nói nhiều, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà họ Giang: “Tôi đi đây, Vân Thanh biết hết công việc của tôi, có gì cứ gọi cho tôi.”

“Được, xe đợi ở cửa, em xuống là thấy ngay”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Muốn gặp mặt cũng khó

Chiếc xe Jeep dành riêng cho quân đội phóng nhanh từ công ty đến sân bay thủ đô.

Trong xe trừ tài xế ra thì chỉ có Kiều Tâm Duy và một người bảo vệ mặc đồ quân phục, dọc đường đi, cô chỉ nghe quan quân kia cầm điện thoại nói con đường kia đi được, đường kia đông đúc không thể đi.

Vốn định gọi hỏi thăm nhưng điện thoại của Giang Hạo lại không bắt máy, mà điện thoại nhà họ Giang, ngại thật, cô không biết số, muốn hỏi cũng hỏi không được.

Tới cửa lớn sân bay, quan quân kia buông điện thoại kia, Kiều Tâm Duy thuận miệng hỏi: “Các vị muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

Quan quân kia cung kính trả lời: “Chị dâu, chúng tôi nhận được tin Thủ trưởng bị thương nặng ở khu huấn luyện thực chiến, bên trên có ý bảo chị mau đến đó”

Kiều Tâm Duy vẫn chưa hiểu được quan hệ lợi hại ở đây, “Bị thương? Thương gì?”

Quan quân lộ mặt khó xử: “Cái này...”

Tôi không biết rõ cụ thể, nhưng chị dâu, chị phải chuẩn bị tâm lý, quân nhân bọn em thường không để ý tới sống chết, chuẩn bị tinh thần chết bất cứ lúc nào, Thủ trưởng rất tốt.”

Quan quân run run nói, còn kém chưa nói câu “Chúng em sẽ vĩnh viễn nhớ anh ấy”

thôi.

Kiều Tâm Duy cau mày lại, cảm thấy khó chịu khi nghe lời này, cô tò mò hỏi: “Mấy hôm trước anh ấy nhận được điện thoại từ quân đội là đi ngay, đã xảy ra chuyện gì à? Lúc đó anh ấy đi gấp quá, không kịp nói gì với tôi”

Quan quân gật gù: “Lúc đó núi Đại Tuyết có tuyết lớn, đội ba và đội bốn đang tham gia thực chiến mất liên lạc, không biết rõ sống chết, Thủ trưởng đến đó trước.

Cũng may cứu viện đến đúng lúc, các chiến sĩ bị nhốt đều được cứu, không có ai bị thương cả.

Vốn Thủ trưởng cũng về rồi, nhưng anh ấy lại muốn ở lại về chung với đồng đội.

Sáng sớm hôm nay Thủ trưởng mới bị thương”

Đúng là tự làm bậy không thể sống, nhưng nói không lo lắng là giả, Kiều Tâm Duy rất lo lắng, không dám nghĩ tới trường hợp xấu.

Quan quân còn nói: “Chị dâu, chị là người bình tĩnh nhất trong diện người nhà đó.”

“Là sao?”

Quan quân lắc đầu: “Không, hi vọng Thủ trưởng không có chuyện gì lớn, chị đừng lo quá, còn chưa rõ tình huống cụ thể”

“Ừ”

Một ghé, còn chưa rõ tình huống cụ thể đã nói nghiêm trọng rồi, làm gì có chuyện bất trắc nhiều vậy chứ? Lúc đến khu huấn luyện thực chiến đã là nửa đêm, quãng đường này dài gần mười tiếng đồng hồ, Kiều Tâm Duy chưa từng đi xa nhà nên một muốn chết.

“Mẹ..”

Cô nhện không được mà nôn mửa không ngừng, hai tiếng đi máy bay, tám tiếng ngồi trên ô tô xóc nảy, cô nôn đến mức không còn chút mặt xanh mặt vàng trong họng rồi.

“Chị dâu, tới rồi tới rồi, phía trước là quân doanh, chị nhìn một chút”

Vừa nghe lời này, Kiều Tâm Duy mừng vô cùng, cô lau miệng, kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài: “Tới rồi? Sao tôi không thấy gì hết vậy?”

Ngoài tuyết ra thì chỉ có tuyết thôi, chỉ có một cái đèn đường sáng chiếu rõ con đường ở đây.

Đầu cô đột nhiên xuất hiện một câu nói của Giang Hạo – “Nếu thích tuyết vậy thì hôm nào đi tới núi Đại Tuyết ở Đông Bắc ở mấy ngày, lúc đó em sẽ biết mùi vị”

“Tới rồi, cửa lớn ở gần đây thôi, quân doanh ở sau sườn núi đó”

Nhưng lúc này xe đột nhiên dừng lại, tài xế nói xin lỗi: “Đội trưởng Tần, xe không đi được”

Tài xế cố thử mấy lần: “Không động được, phải dừng ở đây thôi”

Dạ dày của Kiều Tâm Duy không thoải mái, có lẽ không thể nôn được cái gì nữa, chỉ có nước mắt chảy không ngừng, cô vừa chảy nước mắt vừa thăm hờ hét, đừng mà, cô không muốn ném thư mùi vị kia đâu! Hai tiếng ngồi máy bay, tám tiếng ngồi ô tô chịu xóc nảy, sau đó đi bộ khoảng một tiếng trong tuyết.

Đúng, không sai, cửa lớn gần đây trong miệng đội trưởng Tần là phải đi bộ một tiếng đồng hồ mới thấy.

Giang Hạo, gặp anh một lần thôi cũng không dễ gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Còn tưởng tới gặp lần cuối cùng

Trạm đứng ở quận doanh đã tắt đèn từ lâu, gió tây bắc lạnh thấu xương thổi qua rất mạnh nhưng binh lính đứng canh vẫn cảm băng súng giờ cao không nhúc nhích một chút nào.

Thấy họ, binh sĩ chào một cái, sau đó nói to: “Đội...

đội trưởng Tần”

Binh sĩ đáng thương, giọng đã run lên vì lạnh, lông mày và lông mi dính không ít tuyết.

Đội trưởng Tần gạt đầu một cái, đỡ Kiều Tâm Duy nói: “Chị dâu, chị còn đi được chứ? Hay để em đi cùng chị”

Kiều Tâm Duy vốn còn tưởng mình thâm lắm rồi, nhưng khi nhìn binh sĩ đứng canh thì nghĩ đến hình ảnh bọn họ phải tập luyện ở thao trường hằng ngày nơi lạnh lẽo này, buổi đêm còn phải đứng canh, cô đột nhiên cảm thấy kính nể những quân nhân này: “Không cần, đã đến rồi.”

Cô lắc tay từ chối, quay lại nhìn binh sĩ đứng im không nhúc nhích, sao cô có thể bắt người ta cũng mình vào được chứ? Giang Hạo đang ngủ say thì điện thoại riêng vang lên, hơn nửa đêm rồi còn có điện thoại, tám phần là có chuyện gấp, anh đành phải nghe ngay.

“Cậu nói gì? Vợ tôi đến đây?”

Anh vô cùng ngạc nhiên.

Kiều Tâm Duy mệt mỏi ngồi ở phòng khách, mặc dù đã vào phòng, trên người còn mang hai cái áo khoác bông, thậm chí trong tay còn cầm chén nước nóng để ủ ấm nhưng cô vẫn run rẩy vì lạnh.

Khí ẩm trong phòng này cũng như ở nhà tại thủ đô, nhưng lại không đủ ẩm.

Một lát sau, cửa phòng khách mở ra, Giang Hạo bước nhanh vào: “Kiều Tâm Duy, sao em lại đến đây?”

Bởi vì lo lắng nên anh chỉ mặc một cái áo gió mỏng.

Kiều Tâm Duy nhìn về hướng có tiếng thì thấy Giang Hạo khỏe mạnh đứng ở trước mặt, cổ lúng túng nhìn đội trưởng Tần theo bản năng, trong mắt tràn ngập sự nghi ngờ.

Lúc này đội trưởng Tần bật cười, anh ta thông thả đi tới trước mặt Giang Hạo đáp: “Thủ trưởng, anh đừng trách em, là mẹ anh bảo em làm thế? Giang Hạo trừng mắt: “Lão Tần, cậu đang làm loạn đây, đây là cử điểm quân sự quan trọng, sao có thể làm bậy như vậy được? Mẹ tôi không hiểu chuyện nhưng cậu hiểu điều này cơ mà”

Đội trưởng Tần vẫn cười: “Em không đùa, em chỉ làm theo quy trình của bộ đội thôi, anh bị thương lúc huấn luyện, người nhà của anh có thể đến chăm sóc anh mà”

Giang Hạo trừng mắt, nhưng anh hiểu rõ, đây là chủ ý của mẹ anh.

Anh nhìn lướt qua đội trưởng Tần thì thấy Kiều Tâm Duy đang có thành một cục, gương mặt trắng xám kia không có chút tinh thần nào, xem ra trên đường tới đây đã chịu không ít khổ.

Anh đi tới cạnh cô, đỡ cô lên, dịu dàng hỏi: “Mệt không? Đi nghỉ trước, có gì mai hẵng nói”

Anh quay đầu trừng mắt với đội trưởng Tần: “Cậu cũng vậy, mai tìm cậu tính sổ”

Đội trưởng Tần bật cười: “Vâng, vâng, mai em đến chỗ Thủ trưởng nhận tội”

Bóng đêm mờ lung, trong lối đi yên tĩnh vô cùng, Kiều Tâm Duy được Giang Hạo đỡ đi, trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi, cố liếc nhìn anh từ trên xuống dưới một vòng rồi hỏi: “Anh bị thương ở đâu đây?”

Giang Hạo lúng túng, anh không muốn nói chút nào, thương tích gì chứ, nó không xứng gọi là vết thương có được không? “Nói nhanh lên, tôi chạy từ xa đến đây để gặp anh đây, tôi còn tưởng tới gặp anh lần cuối nữa cơ”

Tâm trạng cô không tốt chút nào.

Giang Hạo dờ khóc dờ cười: “Bọn họ làm quá thôi, tôi chỉ bị trầy da ở eo thôi.”

“..”

Kiều Tâm Duy đen mặt, trầy da ở eo? Chỉ trầy da thôi á? Cô dừng lại, nhìn anh chất vấn: “Lừa tôi vui lắm à?”

Giang Hạo vội vàng bịt miệng cô: “Suyt...

Khuya lắm rồi, mọi người đang ngủ, về phòng rồi nói”

Sau đó anh ôm cô vào phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Rất vui vì cô đã tới

Kiều Tâm Duy tức giận nhìn Giang Hạo đang rất bình thường đứng trước mặt mình, cô biết mình bị mẹ chồng lừa rồi.

Cái nhà này sao vậy nhỉ? Giang Hạo cũng chịu thôi, vừa vào phòng, Kiều Tâm Duy đã tránh tay anh như bệnh dịch vậy, gương mặt cô trắng xám nhưng mắt lại trừng rất to.

“Em thật là, bọn họ bảo em đến thì đến à? Có gì tôi sẽ gọi cho em”

Giang Hạo không trách cô, nhưng anh lại không biết nói mấy câu an ủi.

Kiều Tâm Duy ngờ ngác, lòng khó chịu vô cùng, chân mềm đến mức đứng không nổi, cố ức lắm rồi: “Vâng, là tôi ngu, mẹ anh trực tiếp gọi xin nghỉ với Nguyễn Tấn, xe của quân đội lại đứng trước của công ty, tôi phải làm sao chứ? Anh tưởng tôi muốn tới nơi quý quai này à? Nếu không phải bọn họ bảo anh bị thương nhưng không rõ tình huống cụ thể, tôi lại chẳng gọi được cho anh thì tôi phải đến đây chắc?”

“Tôi không trách em mà.”

Nhìn cổ dù mệt mỏi nhưng không ngừng lý sự, Giang Hạo không tính toán cãi tay đôi với cô, anh khẽ hỏi: “Em có đói bụng không? Tôi bảo người ta nấu cho em ít đồ ăn nhé?”

Kiều Tâm Duy lắc đầu, xoa bụng: “Còn chưa hết say xe đâu, không đói bụng, khó chịu...”

Giang Hạo thờ dãi, tự động đi tới cởi áo khoác cho cô, cô chịu khổ cả đoạn đường tới đây rồi: “Không mang gì đến à?”

“Tôi còn đang làm việc, đột nhiên gọi tôi đến đây”

“Em biết tại sao mẹ gọi em đến đây không?”

“Tôi không biết!”

“Bà ấy muốn ôm cháu nội.”

“.”

Kiều Tâm Duy nghiêng mặt sang một bên, nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

Giang Hạo gật gù, nói như thật: “Lúc trước mẹ gọi cho tôi báo về, tôi từ chối, bà bảo thể bảo em đến đây đi, tôi cũng từ chối.

Tôi không ngờ mẹ lại tự ý gọi em đến, cuối năm tôi mới về được, em muốn thì ở lại, không muốn thì mai tôi gọi người đưa em về”

“Mẹ anh đã làm đến mức này, nếu tôi về bà sẽ điên luôn mất”

Cô không muốn ở đây, nhưng nghĩ đến quãng đường đáng sợ kia, cô thấy hơi mệt mỏi: “Tôi muốn về, nhưng dù muốn về cũng phải để tôi nghỉ ngơi đã chứ, bây giờ tôi chẳng muốn động dậy chút nào, ngồi thôi cũng muốn nôn rồi”

Giang Hạo cười cười: “Được.”

Thật ra, Giang Hạo thật sự rất vui khi Kiều Tâm Duy đến, trong cuộc đời nhiều năm ở quân doanh, chỉ có những người như anh mới hiểu được sự nhàm chán và cô đơn nơi này.

Trong núi Đại Tuyết này, cuộc sống mỗi ngày sau khi kết thúc huấn luyện là căn tin và phòng mà thôi, nói không chán là lời nói dối.

Nhưng bây giờ anh kết hôn, vợ mới cưới của anh đi từ xa đến đây thăm, cho dù là tự nguyện hay bị ép đều làm anh vui vẻ.

Kiều Tâm Duy cởi hai cái áo khoác dày ra, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô ngồi ở trên giường uống ly nước ấm Giang Hạo đưa cho, dạ dày cũng đỡ.

Đây là phòng dành cho Thủ trưởng ở, căn phòng này ấm hơn phòng khách lúc này, phòng có chiếc giường nhỏ, rộng hơn hai mươi mét vuông, trang trí đơn giản và có một ít đồ dùng, nhìn một lát là xong hết nhưng lại rất sạch sẽ.

Nhìn Giang Hạo vội vàng làm việc, nào là đi rót nước nóng, đi giặt khăn lau mặt, sự tức giận và ảm ức trong lòng của cô cũng tiêu dần, cô nói: “Anh không biết giọng điệu của đội trưởng Tấn lúc đó đâu, nói cứ như anh sắp đi đời ấy.

Ai bảo anh không có chút tin tức nào cơ chứ, ngay cả một tin nhắn cũng không có thời gian nhắn à? Nếu như hai chúng ta duy trì liên lạc thì sẽ không bị mẹ anh lừa rồi..

Thật ra tôi cũng rất lo cho anh đấy.”

Câu nói cuối cùng rất nhỏ nhưng lại xoa dịu được nội tâm của Giang Hạo, anh cười nhẹ, “Tôi biết”

Kiều Tâm Duy nhìn nụ cười của anh, trong lòng ấm áp, những oán giận cũng biến mất, chẳng nói thành lời được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tôi sợ bị đông thành xác khô

Hôm sau, Kiều Tâm Duy tỉnh dậy từ ánh mặt trời sáng ngời, cô hơi bí mắt, lát sau mới quen với ánh sáng này.

So với thủ đô tràn ngập sương mù, ánh nắng nơi này rực rỡ làm động lòng người.

Không biết Giang Hạo đi đâu rồi, sờ sờ đệm giường bên cạnh, lạnh, không biết anh đi từ khi nào.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Giang Hạo cầm bình giữ nhiệt đi vào: “Dậy rồi à? Thế thì ăn ít sủi cào đi”

Kiều Tâm Duyệt ngồi dậy, việc đầu tiên là dùng ngón tay vuốt tóc, Giang Hạo cười nói: “Ồ đây không có người lạ, không cần quan tâm hình tượng đâu, tối qua tôi còn thấy bộ dạng há mồm chảy nước miếng của em lúc ngủ nữa cơ mà”

Kiều Tâm Duyệt muốn khóc, lau lau khóe miệng, xấu hổ nói: “Bình thường tôi không chảy nước miếng đâu, chắc chắn là do quá mệt”

Càng nghĩ càng lo, cũng không biết nói gì: “Tôi tôi tôi...”

Có ngáy không? Có nói mơ không?”

Giang Hạo cực kì hài lòng với phản ứng của cô, cuối cùng cũng hòa nhau một ván: “Đề tôi nhớ lại, hình như có nói mơ...”

Haha, còn mộng du chạy ra ngoài nữa cơ”

Suy nghĩ đầu tiên là muốn trốn, nhưng sau đó phát hiện Giang Hạo đang trêu mình, cô lườm anh với ánh mắt xem thường: “Ấu trĩ!”

Rửa mặt một lát, ăn một chén há cảo nóng hổi, đối với người đang mang bụng đói cồn cào như cổ mà nói thì đã quá tốt rồi.

Giang Hạo không đi, còn dọn dẹp giúp cô, đây là thói quen nhiều năm qua của anh.

Nơi này là Đông Bắc ấm ba mươi mấy bốn chục độ, có đến gấp không mang theo cái gì, trên người chỉ có một chiếc áo lông bình thường, không đủ để giữ ấm.

Bên ngoài tuyết rơi dày, cô chỉ có thể ngồi trong phòng nhìn.

“Muốn đi ra ngoài chơi chút không? Trải nghiệm cuộc sống nơi tuyết lớn?”

Giang Hạo đột nhiên đề nghị, cả quân đội đều biết vợ mới cưới của anh đến, anh cũng có vết thương nên cấp trên cho phép nghỉ ngơi hai ngày, thứ nhất là để dưỡng thương, thứ hai là bù đắp thời gian kết hôn cho anh.

Nhưng Kiều Tâm Duyệt lại rút cổ lắc đầu, ở đây lạnh cỡ nào thì cô đã trải nghiệm từ tối qua rồi, không thể dùng hai chữ “quá lạnh”

để hình dung đâu: “Không đi, tôi sợ bị đông thành xác khô lắm”

Giang Hạo: “Ban ngày không lạnh lắm, sẽ không đông chết người, nếu không thì sao họ tập luyện được?”

Kiều Tâm Duyệt nhìn các chiến sĩ mặc bộ đồ mỏng manh hoàn thành các động tác của huấn luyện viên trong gió rét lạnh lẽo.

“Tại sao lại tập luyện ở nơi này thế? Trông giống hành hạ người khác lắm đấy”

Giang Hạo đứng sững vai cạnh cô, nhìn bọn họ, anh kiêu ngạo nói: “Hoàn cảnh càng ác liệt mới có thể tôi luyện con người, nếu không phải tinh anh trong tinh anh thì họ sẽ không đủ tư cách đến đây”

Giang Hạo chỉ tay về phía ngọn núi lớn đằng trước: “Nơi này là chỗ tập luyện hằng ngày, huấn luyện thực chiến trên núi còn khổ hơn nhiều”

“Các anh không sợ tuyết lạnh à?”

“Chút tuyết này không đáng sợ, kẻ địch lớn nhất của mỗi người là bản thân mình, nếu chút tuyết này đã sợ thì khi có chiến tranh làm sao ra chiến trường chứ?”

Kiều Tâm Duyệt quay lại nhìn Giang Hạo, có lẽ cô không bao giờ hiểu được suy nghĩ và lý tưởng của anh, nhưng cô vẫn có thể thấy được trách nhiệm và sự hiến dâng vô tư của người lính từ trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Lúc này, cô thay đổi suy nghĩ.

Đột nhiên Giang Hạo quay đầu lại: “Còn muốn ra ngoài không?”

Bốn mắt nhìn nhau, anh thấy được ánh mắt khác thường của cô, cũng thấy được bộ dạng xinh đẹp đầy xấu hổ của cô, đột nhiên, tim anh cũng nhảy mạnh.

Chút tình cảm đột nhiên xuất hiện giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Vui vẻ trên tuyết

Nói cho cùng cũng là người còn trẻ, Kiều Tâm Duyệt chỉ nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều tinh thần đã sáng láng.

Có tinh thần rồi thì cô không ở không được.

Bên ngoài chỗ đóng doanh trại không có gì để giải trí, ngoại trừ tuyết cũng chỉ có tuyết, còn rất dày nữa.

Một người mệt tám lần như Giang Hạo, có một đôi chân siêu dài, vừa giẫm xuống tuyết thì đã lún đến đầu gối, càng đừng nói đến Kiều Tâm Duyệt.

“Á, dây vậy à?”

Cổ kính ngạc kêu lên, tuyết lún qua đùi, tiến không được, lùi cũng không xong: “Tôi không động đây nổi, cứu tôi với”

Nhìn Giang Hạo đã vượt lên trước ba bước với dáng vẻ đẹp trai ngồi ngồi bước đi như bay, cô thật sự cảm thấy mình rất rầu, béo gầy có thể tự không chế được, nhưng chiều cao là vấn đề không thể thay đổi.

Giang Hạo quay lại nhìn, phản ứng đầu tiên chính là cười lớn.

Trên đầu Kiều Tâm Duy đội mũ bông quân đội, che khuất hơn nửa khuôn mặt, mặc một chiếc áo khoác bông lớn, hai chân lún sâu trong tuyết, vạt áo khoác bông rất dài đã bị kéo căng lên.

Trên nhô dưới phông ra, thoạt nhìn y như cây thông Noel cắm trên nền tuyết.

“Anh còn cười?”

Kiều Tâm Duy lộ rõ sự ngượng ngùng, gãi tay lên, hất rất nhiều bông tuyết lên phía trước.

Giang Hạo lùi lại, kéo tay cô nói: “Bảo em đi phía sau tôi em không nghe, đòi làm người tiên phong, lần này bị lừa rồi hả?!”

“Sao tôi biết tuyết dày như vậy chứ, á da...”

Vừa định nhấc chân, nhưng chẳng những không nhấc lên được mà còn không đứng vững, cả người cô cứ thế bổ nhào xuống nền tuyết, còn liên lụy Giang Hạo cũng ngã theo.

Mũ bông rơi xuống, lún ra rất xa như quả cầu tuyết, hai tay cô đập xuống hai bên, đầu vênh lên, tóc và mặt toàn là tuyết, một giây biến thành rùa đen, còn là loại rùa đen không nhúc nhích được gì.

Giang Hạo thật sự nhìn không được, bật cười lớn, anh cũng rất kinh ngạc, vùng tuyết này đối với anh mà nói đã quen thuộc đến mức nhắm chán rồi, không ngờ nó cũng có thể làm anh cười to thoải mái.

Một người đang cười to, một người thì muốn khóc, Kiều Tâm Duy hơi nổi điên, vừa khổ sở vừa căm giận nói: “Giang Hạo, không phải anh nói rất an toàn à, đúng là không nên tin tưởng anh”

Giang Hạo giải thích: “Ồ đây tuyết đọng mỏng nhất, là chân em ngắn, không trách người khác được.”

“Anh...”

Chân dài khủng quá nhỉ?”

Giang Hạo cười lắc đầu, dùng đỉnh kéo cô dậy: “Chậm chút, nâng chân trái lên trước...”

Đứng đứng đứng, chậm một chút...

Tôi đi trước mở đường, em đi sau, ở trạm dừng có xe trượt tuyết, tới bên đó tôi kéo em đi là được chứ “Vậy còn tạm được”

Vì thế, Giang Hạo đi phía trước, hai tay duỗi ra sau giữ chặt Kiều Tâm Duy, cô gãi lên con đường Giang Hạo đã đi qua, dịch từng bước một lên phía trước.

Sức của Giang Hạo rất lớn, cô gần như bị anh kéo đi, anh thật sự rất cao, đi phía sau anh, cả gió cũng bị chắn hơn phân nửa.

Cô chưa đi được mấy bước đường thì đã mệt đến mức thở hổn hển, anh rất tự giác dừng lại, để cô dựa lên lưng nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đủ rồi thì đi tiếp.

Trên nền tuyết trắng phau phau, hai người giống như hai đứa trẻ dính liền, cùng nhau đi, cùng nhau dừng.

Vất vả lắm mới đi đến trạm dừng.

“Xe trượt tuyết đâu? Không có à?”

Giang Hạo thông dong phui đi một lớp tuyết, lộ ra xe trượt tuyết bên dưới.

Kiều Tâm Duy vừa thấy thì lăm bầm khinh bỉ: “Cái gì mà xe trượt tuyết, đây không phải là lớp xe hả?”

“Vậy em có ngồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Vui vẻ trên tuyết

Nói cho cùng cũng là người còn trẻ, Kiều Tâm Duy chỉ nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều tinh thần đã sáng láng.

Có tinh thần rồi thì cô không ở không được.

Bên ngoài chỗ đóng doanh trại không có gì để giải trí, ngoại trừ tuyết cũng chỉ có tuyết, còn rất dày nữa.

Một người mệt lã như Giang Hạo, có một đôi chân siêu dài, vừa gãi xuống tuyết thì đã lún đến đầu gối, càng đừng nói đến Kiều Tâm Duy.

“Á, dây vậy à?”

Cổ kính ngạc kêu lên, tuyết lún qua đùi, tiến không được, lùi cũng không xong: “Tôi không động đây nổi, cứu tôi với”

Nhìn Giang Hạo đã vượt lên trước ba bước với dáng vẻ đẹp trai ngồi ngồi bước đi như bay, cô thật sự cảm thấy mình rất rầu, béo gầy có thể tự không chế được, nhưng chiều cao là vấn đề không thể thay đổi.

Giang Hạo quay lại nhìn, phản ứng đầu tiên chính là cười lớn.

Trên đầu Kiều Tâm Duyệt đội mũ bông quân đội, che khuất hơn nửa khuôn mặt, mặc một chiếc áo khoác bông lớn, hai chân lún sâu trong tuyết, vạt áo khoác bông rất dài đã bị kéo căng lên.

Trên nhô dưới phòng ra, thoát nhìn y như cây thông Noel cắm trên nền tuyết.

“Anh còn cười?”

Kiều Tâm Duyệt lộ rõ sự ngượng ngùng, giơ tay lên, hất rất nhiều bông tuyết lên phía trước.

Giang Hạo lùi lại, kéo tay cô nói: “Bảo em đi phía sau tôi em không nghe, đòi làm người tiên phong, lần này bị lừa rồi hả?!”

“Sao tôi biết tuyết dày như vậy chứ, ái da...”

Vừa định nhấc chân, nhưng chẳng những không nhấc lên được mà còn không đứng vững, cả người cô cứ thế bổ nhào xuống nền tuyết, còn liên lụy Giang Hạo cũng ngã theo.

Mũ bông rơi xuống, lún ra rất xa như quả cầu tuyết, hai tay cô đập xuống hai bên, đầu vênh lên, tóc và mặt toàn là tuyết, một giây biến thành rùa đen, còn là loại rùa đen không nhúc nhích được gì.

Giang Hạo thật sự nhìn không được, bật cười lớn, anh cũng rất kinh ngạc, vùng tuyết này đối với anh mà nói đã quen thuộc đến mức nhắm chán rồi, không ngờ nó cũng có thể làm anh cười to thoải mái.

Một người đang cười to, một người thì muốn khóc, Kiều Tâm Duyệt hơi nổi điên, vừa khỏ sở vừa cắn giận nói: “Giang Hạo, không phải anh nói rất an toàn à, đúng là không nên tin tưởng anh”

Giang Hạo giải thích: “Ồ đây tuyết đọng mỏng nhất, là chân em ngắn, không trách người khác được.”

“Anh...”

Chân dài khủng quá nhỉ?”

Giang Hạo cười lắc đầu, dùng đỉnh kéo cô dậy: “Chậm chút, nâng chân trái lên trước...”

Đứng đứng đứng, chậm một chút...

Tôi đi trước mở đường, em đi sau, ở trạm dừng có xe trượt tuyết, tới bên đó tôi kéo em đi là được chứ “Vậy còn tạm được”

Vì thế, Giang Hạo đi phía trước, hai tay duỗi ra sau giữ chặt Kiều Tâm Duyệt, cô giẫm lên con đường Giang Hạo đã đi qua, dịch từng bước một lên phía trước.

Sức của Giang Hạo rất lớn, cô gần như bị anh kéo đi, anh thật sự rất cao, đi phía sau anh, cả gió cũng bị chắn hơn phân nửa.

Cô chưa đi được mấy bước đường thì đã mệt đến mức thở hổn hển, anh rất tự giác dừng lại, để cô dựa lên lưng nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đủ rồi thì đi tiếp.

Trên nền tuyết trắng phau phau, hai người giống như hai đứa trẻ dính liền, cùng nhau đi, cùng nhau dừng.

Vất vả lắm mới đi đến trạm dừng.

“Xe trượt tuyết đâu? Không có à?”

Giang Hạo thông dong phui đi một lớp tuyết, lộ ra xe trượt tuyết bên dưới.

Kiều Tâm Duyệt vừa thấy thì lăm bằm khinh bỉ: “Cái gì mà xe trượt tuyết, đây không phải là lớp xe hả?”

“Vậy em có ngồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tuyết đối sẽ không để người phụ nữ của tôi bị thương

“Nhóc con, giờ vui rồi chứ?”

Thấy cô cười vui vẻ đến như vậy, lòng anh cũng rất vui, bắt đầu cầm dây thùng ra sức kéo đi.

Đầu tiên Giang Hạo chạy vài bước, chờ xe trượt tuyết tăng tốc đến mức độ nhất định, anh nhanh nhẹn nhảy ra sau, cũng ngồi lên xe trượt tuyết.

Phía trước là một dốc tuyết nhỏ, còn chưa đợi Kiều Tâm Duyệt kịp phản ứng, xe trượt tuyết phóng như điên lên trước, sau đó cấp tốc trượt xuống, cô nhắm tịt mắt la to lên, theo bản năng dựa vào lưng Giang Hạo.

“Ha ha ha ha, đừng sợ đừng sợ, có tôi ở đây, em nhìn phía trước xem”

Một tay Giang Hạo tóm chặt dây thùng, một tay ôm chặt lấy eo Kiều Tâm Duyệt.

Dần dần, cô không còn sợ hãi vậy nữa, người đàn ông phía sau cho cô cảm giác an toàn.

Cô mở to mắt, phía trước là một sườn dốc, cực kỳ mạo hiểm.

Xe trượt tuyết leo lên sườn dốc, tốc độ giảm bớt đến khi ngừng, sau đó lại trượt xuống, có vẻ giống như ngồi thuyền hải tặc, vừa kích thích vừa phấn chấn, khiến cô thét chói tai liên tục.

Cuối cùng, sau vài lần lên xuống, xe trượt tuyết dừng lại ở đáy thung lũng.

Kiều Tâm Duy thở hổn hển, chưa đã thêm: “Wow, chơi vui quá, khụ khụ, tôi hết tới rất hòng luôn rồi.”

Trước kia, Giang Hạo cũng không cảm thấy trò chơi này có gì vui, đôi khi đứng bên cửa sổ nhìn thấy các chiến sĩ thừa dịp thời gian rảnh rỗi vui đùa ở đây, anh vẫn cảm thấy trẻ con.

“Không đau mới là lạ, tại tôi cũng sắp bị em làm cho điếc rồi”

Kiều Tâm Duy quay lại, vừa cười vừa trách: Còn không phải tại anh, phải báo trước cho tôi một tiếng chứ, nói trượt là trượt, tốc độ còn nhanh như vậy, tôi sợ mà”

Còn không phải sao, cô vẫn luôn tức trong lòng anh, hai tay còn bấu chặt cánh tay anh, chỉ thiếu điều không xoay lại ôm anh thôi.

Mặt trời rực rỡ chiếu xuống, trên nền tuyết trắng tinh nhuộm ánh sáng dịu dịu, đón hướng gió, đôi mắt cô nhẹ chớp chớp, thật sự rất đẹp.

Giang Hạo hạ giọng, giọng điệu trở nên vô cùng mềm mại, anh nói: “Sợ cái gì, bất kỳ lúc nào, chỉ cần có tôi ở đây thì không cần phải sợ, tôi chắc chắn sẽ không để người phụ nữ của mình bị thương”

Lúc nói chuyện, mặt anh đã tới gần cô, cánh môi gợi cảm mềm mại không hề báo trước phủ kín môi cô.

Cô không trốn, cũng trốn không được, cô chỉ cảm thấy Giang Hạo ôm lấy mình, càng ôm càng chặt, càng hôn càng sâu.

“Ồ lại đây với tôi được không?”

Giang Hạo đột nhiên nói: “Chờ kết thúc tập huấn chúng ta cùng về ăn Tết”

Kiều Tâm Duy hơi khó xử, “Nhưng mà, tôi còn phải đi làm..

Cuối năm rồi, mọi người đều rất bận...”

“Vây, được rồi, ngày mai tôi sẽ cho xe đưa em về”

“Ừ, được, cảm ơn anh”

Ngoại trừ tiếng gió, xung quanh đều yên tĩnh và thanh bình, rồi xa sự hối hả và nhộn nhịp của thành phố, rồi xa hiện thực hỗn loạn, khi con người ở đây, lòng cũng dễ dàng lắng đọng lại.

Kiều Tâm Duy tạm thời bỏ qua những lời nói gây tổn thương mà Giang Hạo nói với Nguyễn Tấn, cũng tạm thời không thêm nghĩ đến sự chấp vá bất đắc dĩ phía sau cuộc hôn nhân này của họ.

Giờ phút này, cô chỉ muốn tận hưởng sự ấm áp và dịu dàng mà anh mang lại.

Ở đây mặt trời lặn sớm, mới hơn ba giờ, ánh mặt trời đã không còn gắt nữa, gió trở nên càng lạnh thấu xương hơn, nhiệt độ không khí cũng nhanh chóng giảm xuống.

Hai người tay nắm tay trở về doanh trại, binh lính đứng gác nhìn thấy người tới, cúi chào rất cung kính: “Chào Thủ trưởng, chào phu nhân Thủ trưởng”

Đối với xưng hô “phu nhân Thủ trưởng”

này, Kiều Tâm Duy vẫn hơi không quen, vừa nghe là lại đỏ mặt, cũng may có mũ bông che lại mới không đến nổi lộ ra.

Giang Hạo chỉ tùy ý gạt đầu, kéo cô đi vào.

Nào ngờ, các binh lính bên trong doanh trại đã sớm đứng thành hàng ngay ngắn, đồng loạt vỗ tay, tất cả đồng thanh: “Chào mừng phu nhân Thủ trưởng, chào mừng chào mừng, nhiệt liệt chào mừng...”

Kiều Tâm Duy choáng váng, trốn bên cạnh Giang Hạo, đến chân cũng không dám bước.

Thế này, cũng quá mức long trọng rồi, có thể dùng như vậy được không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Không phải đối thủ của anh

Trong gió lạnh, các chiến sĩ mang tinh thần phấn chấn, giọng nói to lớn vang dội, từng khuôn mặt tươi cười nhiệt tình dào dạt đơn thuần nhất, cũng chân thành tha thiết nhất.

Cảnh như vậy, Kiều Tâm Duy chỉ thấy ở trên TV, tự trải nghiệm vẫn là lần đầu tiên.

Huấn luyện viên đứng đầu nói: “Nghe nói phu nhân Thủ trưởng tới đây đêm hôm qua, cho nên hôm nay mới bổ sung nghi thức chào mừng, chào mừng phu nhân Thủ trưởng đến doanh trại giám sát chỉ đạo”

Giang Hạo giờ tay lên ý bảo mọi người yên tĩnh lại, túm tay Kiều Tâm Duy để cô bước ra, nửa nghiêm túc nửa trêu chọc nói: “Độ nổi tiếng cao thế, mọi người đều đang chào mừng em đó, có phải nên đứng ra nói vài câu không?”

Kiều Tâm Duy liếc xéo anh, cố ý, rõ ràng chính là cố ý, nhưng có nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, cô chỉ đành bị bắt buộc ra trận.

“A ha ha...”

Đầu tiên là một tràng cười ngốc, sau đó cô mới lấp bắp vào đề tài chính: “Cảm ơn mọi người, trời giá rét mọi người chú ý giữ ấm...”

Sắp đến Tết rồi, mọi người đều phải bình an...”

Thật sự không biết nên nói gì, cô lại không có mặt mũi nói thẳng một câu chào các đồng chí, vì thế, cô vòng tay trước ngực: “Chúc mọi người năm mới vui vẻ”

Giám sát chỉ đạo gì đó, cô không có đủ tư cách.

Nói xong, hiện trường vẫn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, Kiều Tâm Duy xấu hổ muốn chết.

Dùng đến năm sáu giây sau, huấn luyện viên hô một câu: “Đạ, cảm ơn phu nhân Thủ trưởng”

Sau đó lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Ngoại trừ cười ngây ngô, cô vẫn chỉ biết cười ngây ngô.

Giang Hạo cười, mở miệng giải vây cho cô: “Được rồi, mọi người giải tán, ai làm việc nấy đi”

“Vâng, Thủ trưởng!”

Thấy các chiến sĩ tản đi, Kiều Tâm Duy thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải thời tiết quá lạnh, chắc chắn cô sẽ đồ cả mồ hôi.

Cô quay đầu nhìn Giang Hạo bên cạnh, nói: “Các chiến sĩ của anh cũng rất đáng yêu”

Khóe miệng của Giang Hạo nhếch lên, không nói hai lời đã kéo tay cô đi về hướng ký túc xá.

“Này, thành thật khai báo, có phải anh cố ý sắp xếp hay không? Mục đích là để làm tôi mất mặt”

“Tôi không rành vậy đâu, em mất mặt chẳng phải tôi cũng mất mặt à?”

“...”

Cô không còn gì để nói.

“Yên tâm, không mất mặt, ở đây ai dám trêu em chứ?! Tôi cảm thấy...”

Giang Hạo dừng lại, quay lại cười như còn chưa thỏa mãn, sau đó lại quay lên trước, vừa đi vừa nói: “Tôi lại thấy đáng về ngu ngốc của em rất đáng yêu, ha ha ha ha.”

Kiều Tâm Duy bỗng nhiên nhớ lại Giang Hạo đã từng nói riêng với Nguyễn Tân, nói cô là người tính cách thô lỗ, nói thẳng ra là bảo cô ngốc.

Nháy mắt, cô không còn vui vẻ gì nữa: “Giang Hạo”

Cô dùng chân: “Anh cảm thấy tôi rất ngốc nghếch rất vụng về, gia đình không có chỗ dựa, không ai chống lưng giúp tôi, lại có thể chịu khổ nhẫn nại, cho nên mới kết hôn với tôi, có đúng không?”

Trước kia cô không cảm thấy mình để ý gì nhiều đến suy nghĩ của anh, nhưng bây giờ lại rất để ý, bỗng nhiên ngay cả chính cô đều cảm thấy không thể hiểu được.

Quả nhiên, tâm trạng của phụ nữ đều hay thay đổi.

Giang Hạo quay đầu lại, nhìn vẻ nghiêm túc của cô hỏi: “Rốt cuộc Nguyễn Tấn đã nói gì với em?”

Anh không muốn tin người anh em mình tin tưởng nhất lại bán đứng mình, đàn ông cũng có giác quan thứ sáu, từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Nguyễn Tấn nhìn Kiều Tâm Duy ở phòng KTV, anh đã cảm thấy lòng Nguyễn Tấn không đơn giản như vậy.

“Chẳng có ai nói với tôi cả, là tự tôi nghe thấy, những lời anh tâm sự với Tổng Giám đốc Nguyễn tôi đều nghe thấy hết.”

Giang Hạo cực kỳ bình tĩnh, chỉ thiếu điều treo ba chữ “Không sao cả”

lên trên mặt, anh nghiêm trang nói: “Bất kể là vì nguyên nhân gì thì tôi cũng đã cưới em rồi, phụ nữ ngốc một chút không có gì không tốt, thông minh quá tính toán qua ngược lại khiến người ta ghét, nếu em còn nghiêm trọng hóa vấn đề này nữa, bây giờ lập tức trở về cho tôi.”

Kiều Tâm Duy không nói được mùi vị trong lòng là gì, chỉ cảm thấy không riêng mỗi phụ nữ mới thay đổi xoành xoạch, người đàn ông này cũng biết lật mặt nhanh hơn lật sách.

Lúc tâm trạng tốt, anh có thể cười rõ là đẹp đẽ, có việc chọc phải thì anh sẽ lời tàn nhẫn còn hơn cả cò.

Lúc này, bên cạnh có hai chiến sĩ đi ngang, Giang Hạo dùng một tay kéo cô sát vào người mình: “Không nói nữa, đi thôi.”

Hành động này làm Kiều Tâm Duy phải nuốt ngược lại câu “Được thôi”

sắp sửa nói ra miệng, cô cảm nhận được một cách sâu sắc, bản thân mình không phải đối thủ của anh Thủ trưởng sáng suốt uy phong này, bất kể là ở mặt nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tính cách không hợp

Trên núi tuyết Đại Đông Bắc, một khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ không khí sẽ giảm xuống đột ngột, nếu hắt một ly nước ấm ở ngoài đường, chắc chắn sẽ không nhìn thấy bọt nước mà đông luôn thành băng rơi xuống, không nói ngoa một chút nào.

Sau bữa cơm chiều, doanh trại cũng không yên tĩnh, các chiến sĩ cũng không vì mặt trời xuống núi mà ngừng huấn luyện.

Kiều Tâm Duy ngồi góc trong phòng, ngoài cửa sổ tiếng bước chân đều nhịp và tiếng hô khẩu hiệu mạnh mẽ vang dội không ngừng bên tai.

Cô đi đến bên cửa sổ nhìn ra, trên khoảng đất trống trong sân rải rác từng người đứng ngay ngắn, nhìn bọn họ, cô không khỏi thấy kính trọng sâu sắc đối với những quân nhân nghiêm nghị này.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng mở cửa, cô biết chắc là Giang Hạo đã về.

Giang Hạo cầm một cái hộp giữ ấm, đến gần nói: “Giận thì giận, nhưng vẫn phải ăn cơm!”

Rắc rối nhất là kiểu người có thể vì một câu nói mà tức giận, phụ nữ đúng là phiền phức.

“Ai giận chứ?!”

Kiều Tâm Duy chối bay chối biến: “Chẳng qua tôi không quen ăn cùng nhiều người như vậy mà thôi”

Sợ lại long trọng giống hồi chiều, cũng sợ gặp ai cũng gọi cô là phu nhân Thủ trưởng.

Giang Hạo mang khuôn mặt không rõ vui buồn như cũ, anh không biết nói lời nhẹ nhàng, càng không tốn tâm tư dỗ dành ai.

Anh đặt hộp giữ ấm lên bàn, quay qua thông thả mở máy tính lên, lúc này mới nói như không thêm đề ý: “Tôi đề đồ ăn ở đây, em thích ăn thì ăn”

Cuối cùng, anh còn nhắc nhở một câu: “Mười phút sau Tiểu Phuong sẽ đến lấy hộp giữ ấm”

“...”

Lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, vốn dĩ cô còn vài phần kính trọng với anh, nhưng giọng điệu lạnh như băng này của anh đã hoàn toàn khiêu chiến lòng tự trọng mạnh mẽ của cô, cô bướng bỉnh nói: “Cảm ơn, không cần, tôi không đói”

Lông mày trên khuôn mặt dửng dưng của Giang Hạo bỗng nhiên nhăn lại, chưa bao giờ gặp cô gái nào tính tình bướng bỉnh như thế, anh khuyên nhủ: “Buổi tối nhà ăn không cung cấp bữa trưa, cho dù em là ai thì cũng sẽ được đối xử bình đẳng cả, em bỏ bữa này, muốn ăn thì phải chờ đến sáng ngày mai”

“Cảm ơn, thật sự không cần!”

Cô không tin đói một bữa mà có thể đói chết được.

Cô trùng mắt với anh, nói gần: “Ngày mai tôi sẽ đi, không cản trở anh làm việc Giang Hạo không nói, đi thì đi đi, trước nay anh đều có một mình, trước nay anh đều không cần ai làm bạn.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Phuong tới thật, cậu ta thấy hộp giữ ấm vẫn nặng như cũ thì buồn rầu hỏi: “Phu nhân Thủ trưởng, đồ ăn này không hợp khẩu vị của cô sao?”

Kiều Tâm Duy vừa muốn trả lời, Giang Hạo đã lạnh lùng nói: “Lắm mồm làm gì, lấy đi, người ta không đói bụng, không ăn!”

“Đạ...”

Tiểu Phuong ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc, cậu ta nhìn Giang Hạo, lại nhìn Kiều Tâm Duy, trong lòng đoán tám phần là hai người giận đối, vẫn nên rời khỏi đây nhanh mới hay: “Thủ trưởng, phu nhân, hai người nghỉ ngơi sớm một chút, có việc cứ gọi tôi”

“Ầy từ từ”

Kiều Tâm Duy lập tức gọi cậu ta lại: “Tiểu Phuong, ở đây có phòng trống khác không?”

Lòng Tiểu Phuong lộp bộp, đây là giận đối đến cỡ nào rồi, còn phải chia phòng ngủ ư?! Cậu ta dùng đuôi mắt nhìn Giang Hạo, theo Thủ trưởng nhiều năm như vậy, dù ít dù nhiều cậu ta cũng hơi hiểu Thủ trưởng, sắc mặt Thủ trưởng đã xấu lắm rồi.

Vì thế cậu ta nom nớp lo sợ đáp: “Bảo cáo phu nhân, không có phòng trống”

Kiều Tâm Duy muốn tranh thủ hỏi một câu nữa, Giang Hạo lại lạnh giọng ngắt ngang, anh trùng mắt nhìn Tiểu Phuong: “Còn không đi?!”

“Vâng vâng, tôi đi ngay”

Tiểu Phuong xách hộp giữ ấm cuốn xéo nhanh chóng, còn không xéo sợ là phải làm bía đỡ đạn.

Trong phòng lại chỉ còn lại hai người, ngoài cửa sổ vang lên từng tiếng khẩu hiệu trầm mạnh mà hùng hồn.

Lòng Kiều Tâm Duy tích tụ một ngọn lửa, tất cả chuyện này đều nhỏ như hạt mè, hai người có thể cãi vã vì chuyện nhỏ như hạt mè, cơ bản là tính cách không hợp, sau này còn sống làm sao?!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Lải nhải cái *beep*

Giường trong phòng đơn cũng không lớn, Kiều Tâm Duy nằm lù lù ngủ ở một bên, lấy chân bông bọc mình kín mít, đêm nay đang trong hàng ngoài không liên quan gì với nhau nhé.

Nhưng mà, thông thường chuyện tiếp theo lại hoàn toàn đối lập với trong tưởng tượng.

Trong quân đội, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Giang Hạo luôn rất có quy luật, đúng mười giờ lên giường.

Anh cời quần phục, nhìn thoáng qua cô gái đang giả bộ ngủ trên giường, khoe miệng hơi cong, dùng giọng điệu khuyên bảo nói: “Bọc kín mít như thế không sợ bí đến nổi sôi há?”

Độ ẩm trong phòng khoảng chừng hai mươi độ, có thể không nóng ư, cô đã đổ hết mồ hôi rồi đấy.

Nhưng trước sau vẫn đưa lưng về phía anh như ngủ say giấc, cô nhắm hai mắt không đáp lại bất cứ điều gì.

Bực bội, sao hôm nay máy sưởi lại nóng như vậy chứ? Giang Hạo thấy cô không động đậy, dứt khoát nằm thẳng xuống, anh chen chân vào, khoan thai mở miệng nói: “Nổi sôi là chuyện nhỏ, bí đến mức bị cảm thì người khó chịu là chính em!”

Kiều Tâm Duy vốn còn mơ hồ đột nhiên lên cơn bực: “Ồn ào quá, một người đàn ông to đùng như anh cứ lái nhà lái nhái, lái nhái cái *beep* á, cảm miệng”

Máy sưởi quá đầy đủ cũng không tốt, dễ bị nóng trong người.

Mặt Giang Hạo tối sầm, anh lại bị ghét bỏ là lắm mồm, anh lại bị kêu cảm miệng, đây là câu của anh đó được không.

Lừa gạt bùng lên, anh xoay người cười luôn lên cô.

Đúng vậy, cách cái chặn, anh cười lên người cô.

“Á!”

Kiều Tâm Duy bị hù cho thét lên, đồng thời cũng không thể chịu nổi sức nặng này: “Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Cô bị đè không kịp trở tay, cảm thấy sắp phun ra máu rồi: “Anh làm gì đấy, lăn xuống đi, nặng chết tôi rồi”

Cô vừa kêu gào, vừa muốn đẩy ra, nhưng chấn bọc kín quá, hai đầu gối của Giang Hạo lại kẹp rõ chặt, cánh tay của cô chẳng đẩy ra nổi, trông không khác gì cá trong chậu.

Hai tay Giang Hạo chống hai bên đầu cổ, cơ thể cường tráng cúi xuống, gương mặt kề sát mặt cô, ánh mắt một mực nhìn cô chăm chăm, tư thế cực kỳ mờ ám.

“Em có thể to tiếng thêm chút nữa, truyền khắp doanh trại là em nổi tiếng thật luôn”

“...”

Kiều Tâm Duy xấu hổ không thôi, đề thấp giọng mắng: “Giang Hạo, anh muốn làm gì?! Tôi tố cáo anh tội cưỡng hiếp đấy!”

“Cưỡng hiếp?”

Giang Hạo bật cười khê: “Tôi đây sẽ cưỡng hiếp thật cho em xem”

Nói xong, anh dùng hai tay cố định đầu cô, môi mòng gọi cảm ập xuống, từng chút mút lấy đôi môi vì nóng mà hơi khô của cô.

Tất nhiên cô không dễ dàng cam chịu, trong lòng vừa sợ hãi vừa buồn bực, cô không ngừng xoay đầu, nhưng dùng hết sức bú mẹ cũng không tránh khỏi anh được.

“Ừm...”

Cổ cực kỳ khó chịu, bị ép hôn còn chưa tỉnh, máu chốt là, giờ phút này cô vừa nóng vừa bí, hít thở đều trở nên khó khăn: “Giang..

Hạo...

tôi, tôi...”

Giang Hạo cảm giác được người bên dưới không khỏe, anh thoáng buông cô ra một chút, hỏi lại: “Chẳng lẽ em muốn tố cáo tội cưỡng hiếp trong hôn nhân?”

Khi nói chuyện, môi anh vẫn không rời khỏi cô, răng môi hai người từng chút từng chút chạm vào nhau, hơi thở nóng bỏng nam tính của anh liên tục phả lên mặt, cô nức nở trả lời: “Tôi sắp bị anh đè chết rồi”

Giang Hạo tạm dừng một chút, ánh mắt vốn lạnh lùng mang theo ham muốn rõ ràng, khoe miệng anh hơi nhếch lên, sau đó lại hôn lên môi cô.

Có điều lúc này đây, sức lực của anh nhẹ hơn nhiều, anh không thể không thừa nhận, chỉ cần đầu lưỡi nếm được mùi vị của cô, đại não sẽ có phản không chịu khống chế nữa.

Kiều Tâm Duy nhú chặt mày, cô chỉ cảm thấy cổ và gáy mình bị tay phải anh chặn lại, buộc cô đón nhận anh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cuộc sống của em nằm trong tay tôi

Cô xoay bả vai, không muốn vai phải bị tay trái của anh chặn lại nữa, tay anh rất lớn, bàn tay đè nặng ở đầu vai cô mà ngón tay còn có thể vuốt ve lên xương quai xanh của cô.

Lòng bàn tay anh hơi thô ráp, vừa chạm vào da thịt đã làm người cô run lên, đặc biệt lại là chỗ nhạy cảm như vậy.

Nụ hôn này còn mãnh liệt hơn so với mỗi lần trước kia, cứ như anh muốn nuốt sống cô vậy.

Tay Giang Hạo di chuyển trên cổ cô và chân của cô, muốn đi xuống dưới nữa, nhưng bị chặn chặn lại.

Anh hơi nhú mảy, tay trái bắt đầu kéo chân bông.

Anh muốn làm gì?! Đại não của Kiều Tâm Duy nhận ra tín hiệu nguy hiểm.

Thừa dịp thời gian thờ đốc, cô khóc nức nở nói: “Đừng mà, tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng...”

Nhưng mà, Giang Hạo cũng không cho cô nhận thua, anh nửa đứng dậy, vừa xóc chân bông lên vừa dùng giọng cảnh cáo nói: “Việc này không cần chuẩn bị bất kỳ cái gì cả, Kiều Tâm Duy, đừng dùng sự khôn vặt và tùy hứng của em để khiêu chiến điểm mấu chốt của tôi.

Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, cuộc sống sau này của em nằm trong tay tôi!”

Tiếng nói vừa dứt, cô cảm thấy người chột lạnh, chân đã bị kéo ra, thay thế vào đó là cơ thể nóng như lửa của Giang Hạo, cùng với đôi môi mang theo ham muốn.

Cuộc sống sau này của em, đều nằm trong tay tôi.

Giang Hạo hách dịch tuyên bố.

Đầu óc Kiều Tâm Duy trống rỗng, cơ bản không tới phiên cô muốn gì, cô mở to hai mắt nhìn ngơ ngác, không có tiêu cự, cũng không có biểu cảm, chỉ là đáy lòng bùng lên nỗi chua xót, rất sâu đậm, rất khó chịu.

Đây là một loại cam chịu số phận.

Không có khúc nhạc dạo dư thừa, Giang Hạo vội vã tiến vào cơ thể của cô, sự chật hẹp và biểu hiện đau đớn tự nhiên trên mặt cô làm anh tạm dừng nửa giây, cô là lần đầu tiên.

Hóa ra, cô vẫn là lần đầu tiên.

Giang Hạo chớp mắt, động tác không khỏi nhẹ nhàng hơn, cảm giác kì diệu nói không nên lời, sự vui mừng của anh còn vượt xa cả kinh ngạc.

Nói thật, anh chưa bao giờ yêu cầu vợ của mình phải còn “tem”

, bây giờ là xã hội coi mờ, nữ sinh học đại học từng nói chuyện yêu đương, thường thì không cần nói cũng biết.

Nhưng hôm nay để anh bất phải, không cần phải nói, chắc chắn là anh rất sung sướng.

Con đau đớn kịch liệt khiến cô phải hít hà, hai tay được tự do đột nhiên đánh lên vai anh, nhưng thân hình của anh là tường đồng vách sắt, đánh anh mà lại đau chính mình: “A...”

Cùng với sự ra vào của anh, phía dưới càng thêm đau đớn hơn.

Cô dùng móng tay cào vào vai anh, lấy việc này để thể hiện sự bất mãn của mình.

Giang Hạo tóm chặt cổ tay cô để như trở bàn tay.

Như thế này thì có thật sự không thể động đậy được.

Trán Giang Hạo túa ra mồ hôi li ti, không nhớ rõ đã bao lâu mình không “ăn thật”

, trong trí nhớ chắc là cỡ năm năm rồi.

Năm năm, một người đàn ông trẻ khỏe mạnh mẽ bình thường, sống năm năm chay tịnh, giờ phút này giống như chàng trai trẻ lần đầu tiên làm, vừa kích động vừa lỗ mãng.

“Còn tưởng em nằm như xác chết, hóa ra là do không có kinh nghiệm”

Kiều Tâm Duy hung dữ trừng anh: “Đau quá, có thể dừng lại không?”

Khốn kiếp, lúc này mà lại còn nói mát.

“Em cảm thấy bây giờ có thể dừng lại không?”

Đáp án là không, có mấp máy miệng, đau khổ nhìn anh, vì cơ thể không thể chịu nổi kích thước lớn kia mà trở nên càng cứng ngắc hơn: “Vậy thả tay tôi ra được không?”

Giang Hạo nghe lời buông tay, bàn tay để không vòng qua xương quai xanh của cô lần sờ xuống phía dưới, nơi đó mềm mại, cảm xúc rất tốt.

Nụ hôn của anh rơi xuống vành tai cô, mỗi lần hôn là một lần cô run rẩy, mỗi lần cồ run rẩy, anh càng hưng phấn hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tiếp theo mới là bắt đầu

Một người là lần đầu ném thư, một người là thú vừa xổng chuồng, có lẽ, vào phút giây họ không hài lòng với lời nói và việc làm nào đó của nhau, trái tim của họ đã âm thầm đến gần nhau rồi.

Không quan tâm, tại sao lại không hài lòng, tại sao lại tức giận vì câu nói hay hành động nào đó của đối phương? Giang Hạo có một loại cảm giác ưu việt từ sâu trong cơ thể, anh cao ngạo, hách dịch, nghiễm túc, nhưng cố tình mỗi một lần Kiều Tâm Duy giờ tỉnh nết ra anh đều chịu nhịn được.

Mà Kiều Tâm Duy, cô có lòng tự trọng cực cao, nhưng cô lại hèn mọn, ở trước mặt một Giang Hạo xuất sắc như thế, cô cẩn thận bảo vệ lòng tự trọng nhỏ bé này.

Tuy nhiên, rất nhiều chuyện không nói rõ được chỉ với vài câu, nhiều chuyện cũng không cần phải tính toán chính xác như xây nhà.

Thứ che đậy cuối cùng trên người cô bị anh cởi ra, hai người thẳng thắn đối diện nhau, anh mạnh mẽ tiến vào, mồ hôi trên lưng ngưng đọng thành từng giọt, lăn xuống dọc theo đường cong cơ bắp mượt mà.

Còn cô, hoàn toàn không có một chút thoải mái nào, con đau vì bị xé rách chiếm toàn bộ đại não, cô muốn kêu dừng lại, cô muốn kêu cứu mạng, những lời nói đến bên miệng lại thành tiếng rên rĩ mềm mại.

Một cú đẩy mạnh, anh gieo toàn bộ tinh huyết vào thân thể cô, đồng thời, cổ họng phát ra một tiếng rên trầm thấp, tinh lực anh tích lũy nhiều năm như vậy rốt cuộc đã được giải phóng.

Cuối cùng cũng ngừng, hai người đều thở hổn hển, mùi hoan ái lan rộng trong phòng.

Kiều Tâm Duy có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, đồng thời cũng có thể cảm giác được trái tim của Giang Hạo đang đập “thịch thịch thịch”

trên lồng ngực mình.

Cô rũ mắt không dám nhìn thẳng vào anh, khẽ nói: “Xong rồi còn không xuống đi, anh nặng quá”

Giang Hạo xoay người nằm bên cạnh cô hít thở từng hơi, một loại cảm giác vui sướng tràn trề, rất tuyệt, anh nghiêng sang nhìn cô: “Ai nói xong rồi, chưa xong đâu, anh chỉ mới làm nóng người thôi, tiếp theo mới là bắt đầu”

“...”

Có ai không biết xấu hổ như vậy không hả? Một đêm, không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trời xanh thăm thẳm, trong veo, tươi sáng, vô cùng thiêng liêng.

Ánh mặt trời xán lạn chiếu xuống, trên nền tuyết hơi nhuộm ánh sáng dịu dịu, nhưng gió buốt tận xương, mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt.

Giang Hạo đã ở trên sân thể dục chỉ huy thị sát từ sớm, trong gió lạnh thấu xương, anh đội mũ bông mặc áo bông, vẫn tinh thần phấn chấn như cũ.

Trong phòng, Kiều Tâm Duy nằm trên giường rất lâu không dậy, không phải lười biếng ườn ra giường, mà là vốn dĩ dậy không nổi.

Phía dưới sưng đau, cả sức nâng cánh tay đều không có, cô không thể nhớ rõ tới qua Giang Hạo muốn mình bao nhiêu lần.

Thật đáng thất vọng mà, bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện khuôn mặt của Kỳ Tiểu Hải, càng đáng thất vọng nữa là, hốc mắt cô hoe đỏ, chóp mũi và lòng cô đều cực kỳ chua xót.

Nói như thế nào cũng là người đã gắn bó bảy năm, cô có thể giận dữ nói quên đi, nhưng giờ phút này những giọt nước mắt đang rơi xuống không lừa được chính mình.

Nếu giữa họ không có Tôn Dung Tuyên, nếu giữa bọn họ không có phản bội và lừa gạt, như vậy người kết hôn với cô chính là Kỳ Tiểu Hải, mà người ôm cô vào giấc ngủ, cũng là Kỳ Tiểu Hải.

Mau chóng chùi nước mắt, đã là lúc nào rồi, sao còn nghĩ đến kẻ phụ tình kia chứ? Sự trả thù lớn nhất dành cho họ, chính là cô phải càng hạnh phúc hơn, cô muốn sống tốt hơn hẳn bọn họ.

Cứ nghĩ mãi, khuôn mặt của Kỳ Tiểu Hải lập tức bị khuôn mặt của Giang Hạo thay thế, cô không khỏi xấu hổ đến đỏ mặt lên.

Gương mặt như quân bài suốt ngày đều mang biểu cảm thối như ai thiếu tiền anh, anh ích kỷ ngạo mạn, bi ối không biết xấu hổ, lại còn trẻ con, hoàn toàn không có cách nào ở chung với anh.

Lúc này, máy bàn trên tủ đầu giường vang lên làm cô giật mình.

“Alo, Giang Hạo không có ở đây, có chuyện gì mời gọi di động cho anh ấy”

Cô nói xong thì cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đường về bị chặn

Thế nhưng, điện thoại lại vang lên, lại cúp, lại vang lên, lại cúp.

Sau khi lặp lại ba lần, điện thoại vẫn ngoan cố vang lên, Kiều Tâm Duy lại nhấc máy lần nữa, chậm rãi gần giọng nói: “Giang Hạo không ở đây, có việc gì thì gọi di động cho anh ấy!”

“Phu nhân, tôi là Tiểu Phương, ngại quá phải quấy rầy cô nghỉ ngơi”

Có thể nghe ra Tiểu Phương ở đầu kia điện thoại rất áy náy.

Kiều Tâm Duy hơi sững sốt, sao cơ, không phải tìm Giang Hạo à? “Không sao, có chuyện gì không?”

Tiểu Phương gom hết can đảm nói: “Thủ trưởng nói hôm nay cô phải về, nhưng chúng tôi vừa nhận được tin, đường ra khỏi núi bị trận tuyết lớn lấp kín, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cô không quay lại được”

“...”

Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ: “Tôi hôm qua không đổ tuyết, sao đường lại bị lấp kín?”

Không phải là Giang Hạo đang dùng thủ đoạn gì đó chứ, cậu Tiểu Phương này là người của anh mà.

“Chỗ chúng ta không đổ tuyết, là chỗ cách đây năm kilomet, chẳng những tuyết rơi mà còn xảy ra lở tuyết trên diện rộng, phá hỏng con đường duy nhất ra khỏi núi”

“Chỉ có một con đường này ư?”

Tốt nhất là sự thật.

“Chỉ có một thôi”

“Vậy mất bao lâu mới có thể thông đường?”

“Cái này khó mà nói, nhanh thì mười ngày nửa tháng, chậm thì cũng không biết nữa”

“...”

Đây là tìm đường chết mà, vào núi dễ rời núi khó, tôi bị nhốt rồi.

“Phu nhân? Phu nhân?...”

Thủ trưởng phu nhân?”

“Tôi biết rồi, còn có chuyện gì khác không?”

“Không có ạ, vậy cô nghỉ ngơi đi, có yêu cầu gì cứ việc nói.

Công việc buổi sáng của Thủ trưởng sắp xong rồi, có thể nhanh chóng về phòng với cô”

Cúp điện thoại, Kiều Tâm Duyệt thật sự bức bối, nhìn vùng tuyết trắng mênh mang này, trước không có thôn sau không có cửa hàng, quả thực là khó không ra nước mắt.

Bên tai bỗng nhiên nhớ lại một câu của Giang Hạo — “Thích tuyết như vậy à, ngày nào đó cho em đi núi tuyết ở Đông Bắc ở lại mấy ngày, em sẽ biết nó như thế nào? Bây giờ cô đã biết nó như thế nào rồi, bất đắc dĩ, bất lực, vô vọng...”

Không biết qua bao lâu, Giang Hạo đã trở lại, nhưng cô vẫn còn ngồi yên trên giường, nghe thấy tiếng mở cửa, cô ngập ngừng quay đầu nhìn thoáng qua, lại đồ dẫn xoay trở về.

Giang Hạo nhìn đáng vẻ uể oải iu xù của cô, lắc đầu, anh cởi áo khoác bông dày nặng treo lên giá áo, nói đầu ra đấy: “Giờ là giờ nào rồi mà còn chưa dậy...”

Bị làm lơ, cổ vốn không để ý anh, anh nâng cao giọng: “Em đừng hy vọng anh đi lấy cơm cho em, dậy đi!”

Kiều Tâm Duyệt nghiêng người, dứt khoát đưa lưng về phía anh: “Không muốn dậy”

Cũng chẳng còn hơi sức mà dậy, cả người đau, mất hết cả sức.

Giang Hạo là một cấp trên yêu cầu nghiêm khắc, đây lại là ở quân đội, người bên dưới đều đang nhìn, anh cần giữ nghiêm kỷ luật, vợ mình cùng cấp với mình.

Vì thế, anh không vui cất bước đi đến: “Có nghe không, đừng giả chết, đừng làm anh nổi giận”

Anh nắm cánh tay cô, ra lệnh: “Dậy!”

Theo lực kéo của anh, cô cứ thế bị kéo chúc đầu xuống giường: “Á!”

Mông đập thẳng xuống đất, sống lưng ngã vào ống giày quân dụng của Giang Hạo, đau đến chảy nước mắt: “Khụ khụ khụ, khụ khụ...Đau quá...”

“Sao lại thế này?”

Giang Hạo chán nản gầm nhỏ, vừa lo lắng lại vừa hơi đau lòng, anh nhanh chóng cúi người bế cô lên: “Thế này cũng có thể bị ngã, sao lại không cẩn thận như vậy?!”

Kiều Tâm Duyệt giận sôi máu: “Là em không cẩn thận, là em không cẩn thận à? Em muốn bị ngã hả?!”

Càng nói, cô càng thêm uất ức, khóe miệng run rẩy sắp khóc: “Em nói không muốn dậy, anh không nghe thấy ư? Em đau được chưa, em đói được chưa, em khó chịu được chưa...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chẳng lẽ tôi hôm qua em không được hưởng thụ?

Bất kể là ở nhà họ Cảnh mười năm hay gả vào nhà họ Giang mới mấy ngày, thì Kiều Tâm Duyệt vẫn có thể khống chế cảm xúc của mình rất tốt, nhẫn nhịn là bản năng sinh tồn tốt nhất cô học được trong mấy năm nay.

Nhưng giờ phút này, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô trút con giận dữ dội vào Giang Hạo, tuy không to tiếng nhưng đáng trào đúng chỗ.

Phải biết rằng, Giang Hạo là người mềm cứng đều không ăn, hơn nữa gặp mạnh lại càng mạnh, con giận này của cô trút lên người anh đồng nghĩa với việc tự sát.

Thế nhưng anh lại chịu đựng một cách hiếm thấy, dùng giọng điệu nhân nhượng nói: “Được được được, em muốn thế nào thì là thế ấy, là anh lắm mồm”

Kiều Tâm Duyệt ngây ngẩn, lần này ngược lại là cô đuối lý, cô hơi mím môi, nói: “Còn không thả em xuống?”

Giang Hạo nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, lại cuộn chăn lại đắp lên người cô.

Có lẽ chính anh cũng không ý thức được động tác và ánh mắt lúc này dịu dàng đến nhường nào.

“Anh uống nhầm thuốc hả? Lột mặt nạ đối trá của anh xuống, đừng giả mù sa mưa trước mặt em”

Thật ra cô là người thẳng đuột từ tận xương tủy.

Giang Hạo nhìn cô thật sâu, ánh mắt anh có vẻ không vui vì bị khiêu khích, nhưng càng nhiều hơn là thương thức.

Chưa từng có ai dám khiêu chiến quyền uy của anh, nhưng cô lại dám, trước giờ không ai dám vi phạm mệnh lệnh của anh, nhưng cô lại dám.

Nhìn cô đã bước bình lại còn xấu tính xấu nết, Giang Hạo bỗng nhiên cảm thấy rất hài hước, quả nhiên anh không chọn sai người, cô vợ mới cưới của anh là một người rất thú vị, lại còn rất cá tính.

Anh vờ bực tức nói: “Xem ra trừng phạt đêm qua vẫn chưa đủ, anh nên xử lý thế nào thì em mới có thể ngoan ngoãn nghe lời đây?”

Vừa nghe lời này, thần kinh thả lỏng của Kiều Tâm Duy chợt căng lên, nhưng cô không hề yếu thế, cô cũng không tin anh dám xằng bậy giữa ban ngày ban mặt: “Anh dám?”

“Anh có gì mà không dám chứ?”

Anh vòng hai tay trước ngực, cười khê.

“Em kêu lên đây!”

Cô túm chặt lấy chăn bông, quyết thế không thể để anh được như ý giống tối qua.

Hai người giằng co một lúc, Giang Hạo nhìn cô từ trên cao, thật lâu sau, anh lại hỏi lại: “Nói anh cưỡng ép, chẳng lẽ tối hôm qua em không được hưởng thụ à? Ở đây là quân đội, có kỷ luật, nếu em không muốn thì ai có thể ép được em chứ?!”

“...”

Kiều Tâm Duy cắn chặt răng, Cơ mặt vì dùng sức quá mức mà nhô lên, lời này đã đánh trúng điểm yếu của cô.

Cô chán nản, càng thêm xấu hổ: “Em không muốn nói chuyện với anh, anh để em yên lặng một mình được không?”

Giang Hạo nhướn mày: “Được, thật ra anh chỉ muốn nhắc nhở thôi, khăn trải giường bẩn rồi, phải đổi cái mới”

Anh rất đắc ý, ở địa bàn của mình, anh hoàn toàn nắm kéo trên.

Kiều Tâm Duy xấu hổ không thôi, xóc chăn lên vùi đầu vào trong, hét: “Cút đi, anh cút đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Ha, đến giờ cơm trưa rồi, anh cũng sẽ không vì giận dữ mà để đói bụng giống ai đó”

Anh ra về nhàn nhã vén ống tay áo xem đồng hồ: “Nửa tiếng sau anh còn phải về phòng nghỉ trưa, em tự giải quyết cho tốt đi”

Căn phòng trở về trạng thái yên tĩnh, trong căn truyền ra tiếng khóc thổn thức, Kiều Tâm Duy trốn trong chăn lén lau nước mắt.

Người đàn ông này cố ý, cố ý túm điểm yếu của cô để cười nhạo, mà cô chỉ có thể khuất phục dưới sự cao ngạo của anh, không có bất cứ đường sống nào.

Khóc một lúc, cảm thấy trong chăn vừa bí vừa nóng, từ sau hôm cô tới, máy sưởi trong phòng bắt đầu được mở đều đặn, ấm áp như mùa xuân.

Nhưng mà, dù ấm áp thì cũng không thể làm giảm bớt cơn đói khát của cô vào giờ phút này.

Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn thì đói không chịu nổi, huống chi cô đã đói ba bữa rồi.

Nửa tiếng sau, Giang Hạo đứng giờ trở về phòng, trên giường không có ai, trong toilet truyền ra tiếng nước chảy, anh thờ phào nhẹ nhõm, đặt hộp giữ ấm lên bàn.

Bên trong hộp giữ ấm là vài món ăn gia đình thanh đạm ngon miệng, anh cố ý bảo đầu bếp làm riêng.

Nhà ăn của quân đội không phải bằng hành hăng tòi thì là cay nồng, anh nghĩ chắc cô không ăn quen.

Nhưng anh sẽ không nói với cô những điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Sắc đẹp thay cơm

Trong toilet, Kiều Tâm Duy đứng trước gương, cô nhìn thấy ba dấu hôn rõ ràng trên cổ mình, ngực và lưng cũng có, chỉ là ở đây không tiện xem.

Giang Hạo đáng ghét, không thể nhẹ một chút được à? Cố rửa mặt chải đầu đơn giản, buộc mái tóc lòa xòa thành một cái đuôi ngựa ở sau đầu, thoạt nhìn có tinh thần hơn nhiều, lúc này cô mới chậm rì rì đi ra ngoài.

“Anh..

Anh đang làm gì thế?”

Cảnh trước mắt lại lần nữa khiến cô vô cùng xấu hổ, Giang Hạo đang đứng ở mép giường thay khăn trải giường, ánh mặt trời rực rỡ, trong suốt như pha lê, còn có khăn trải giường trắng tinh, cạnh chân anh để một cái chậu rửa mặt trắng men màu trắng, bên trong là khăn trải giường thay thế.

Một Thủ trưởng uy nghiêm, đầy kiêu ngạo, đầy chủ nghĩa đàn ông, hoàn toàn không liên hệ được với việc thay khăn trải giường này.

Huống hồ bên trên đó còn có vết máu lần đầu tiên của cô.

Kiều Tâm Duy bước lên trước, lắp bắp hỏi: “Khăn trải giường này, anh anh...

anh định xử lý thế nào?”

Sẽ không giao cho Tiểu Phương hay là cấp dưới nào giặt chứ, thế thì xấu hổ quá chừng chừng, dứt khoát ném luôn đi cho rồi.

“Giặt đi chứ.”

Giang Hạo trả lời một cách đương nhiên: “Chẳng lẽ em muốn giữ lại làm kỷ niệm?”

“..

Em không có nhảm chán như thế, vậy anh để đó đi, em sẽ giặt.”

Giang Hạo thay khăn trải giường vừa nhanh vừa gọn gàng, trải xong còn gấp chần lại, hai ba cái đã xếp ngay ngắn như miếng đậu hũ, động tác cực kỳ nhanh.

Anh vỗ tay: “Được rồi, em ăn cơm đi, nhân lúc còn nóng”

Vừa nói, anh vừa khom lưng cầm chậu rửa mặt trắng men lên, đi về phía toilet.

Lúc ngang qua bên người cô, có kinh ngạc hỏi: “Anh giặt á?”

“Vớ vẩn, cái này còn có thể để cho người khác giặt à?”

“Nhưng mà...

nhưng mà...”

Giang Hạo học giọng điệu của cô tối hôm qua, nói: “Lái nhà lái nhái, lái nhái cái quái gì, còn không mau ăn cơm đi, em đói ngắt xiu còn không làm phiền anh à, anh không rảnh chăm em đâu”

“...”

Cạn lời, cô hoàn toàn đáp không nói được gì, cố đi đến bên cạnh bàn, mở hộp giữ ấm ra, ba tầng cơm hộp lùn lùn, bên trên là cà chua xào trứng, ở giữa là thịt kho tàu, dưới cùng là cơm tẻ còn bốc hơi nóng.

Giao thông trên núi tuyết không tiện, thường xuyên xảy ra tuyết lở lấp kín đường đi, một khi như vậy thì không biết khi nào mới khai thông được, vật tư trong quán doanh có hạn, rau củ tươi tích trữ không bao nhiêu, thức ăn cơ bản ở đây chủ yếu là chế biến bằng bột mì.

Sở dĩ có biết những điều này là do trên đường đến, lúc nói chuyện với đội trưởng Tần có nhắc qua.

Trong toilet truyền ra tiếng nước, còn truyền ra tiếng Giang Hạo thúc giục: “Em phát ngốc gì đấy, mười phút sau Tiểu Phương tới lấy hộp giữ ấm, em không ăn là không được ăn nữa đâu”

Lại là mười phút, thời gian ăn cơm quy định của bộ đội chỉ có mười phút sao? Thế thì quá không có tính người rồi, Kiều Tâm Duy trầm nghĩ, cô đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, nhìn thấy đồ ăn nóng hôi hổi, nước miếng cũng chảy đầy dãi: “Em ăn, em ăn, em sắp chết đói rồi!”

Cô ăn ngấu ăn nghiến, thường xuyên quay lại nhìn Giang Hạo ở trong.

Giang Hạo xắn ống tay áo lên, giặt khăn trải giường, vẻ mặt kia tuyệt đối còn chăm chú hơn huấn luyện binh lính.

Đàn ông khi tập trung đều có sức quyến rũ, huống chi là đàn ông đã đẹp trai lại còn tập trung nữa.

Giang Hạo cúi đầu, ánh mặt trời chiếu lên một bên mặt của anh, quanh người anh như phát ra quang sáng, sườn mặt hoàn mỹ và dáng người tuyệt đẹp, đủ để khiến phụ nữ trên toàn thế giới mê mẩn.

“Không lo ăn đi, nhìn anh làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Giang hạo, em chờ anh trở về!

Thời tiết ở đây thay đổi thất thường, buổi sáng vẫn còn nắng rực rỡ, chiều đã bắt đầu có bão tuyết.

Kiều Tâm Duy lớn như vậy nhưng mới là lần đầu tiên gặp phải thời tiết khắc nghiệt thế này, sắc trời nhanh chóng trở nên tối tăm, gió Tây Bắc gào thét như sư tử điên, quét qua mặt đất, đập vào cửa sổ phát ra tiếng “bịch bịch rầm rầm”

khá lớn.

Tình huống như vậy khiến cô sợ hãi.

Mà giờ phút này, cô cảm nhận được sâu sắc câu nói kia của Giang Hạo -

- “Tuyệt lớn không phải cảnh đẹp, mà là tai họa”

Khi đó, cô còn không mấy bận tâm, nghĩ đến mấy năm qua Giang Hạo chịu thương chịu khó mà giữ vững cương vị của mình, cô kính nể từ tận đáy lòng.

Bỗng nhiên cô cảm thấy thật ra Giang Hạo cũng không cao ngạo như thế, anh chỉ dùng cách của riêng mình để làm việc mình thích làm mà thôi, có lẽ cao ngạo chỉ là một dạng vô đoán của cô về anh.

Tiếng đập cửa vang lên: “Chị dâu ơi chị dâu, em là Tiểu Phuong, giờ em vào có tiện không?”

Nghe tiếng Tiểu Phuong nôn nóng ở ngoài cửa, nỗi sợ hãi trong lòng cô lan ra, “Mời vào, cửa không khóa”

Tiểu Phuong mở cửa đi vào, cúi người chào lễ phép, nói to: “Bảo cáo phu nhân Thủ trưởng, Thủ trưởng lệnh cho em đến đây lấy quần áo bảo hộ”

“Ồ...”

Cô ngơ ngác gật đầu, Tiểu Phuong cất bước dài đi đến phía tủ quần áo, mở tủ ra lấy một bộ đồ bảo hộ màu đen ra.

Cô truy hỏi: “Tiểu Phuong, Giang Hạo đâu? Thời tiết kiểu này không phải còn huấn luyện chứ?”

Sắc mặt Tiểu Phuong nặng trĩu: “Chị dâu, trận bão tuyết này đến đột ngột, có một vài binh lính còn ở trên núi, Thủ trưởng muốn đi cứu viện”

“...”

Bắt đầu từ khi gả cho Giang Hạo, các loại trường hợp đột nhiên xảy ra, các loại cứu hộ, các loại nguy hiểm, cuộc sống của anh như thế nào dùng để mạo hiểm ư? “Có phải rất nguy hiểm không, bây giờ anh ấy ở đâu?”

“Ở dưới lầu”

“Tôi đi xem”

Kiều Tâm Duy nói xong thì chạy ra ngoài, Tiểu Phuong cầm đồ bảo hộ vừa đuổi theo vừa gọi: “Áy chị dâu, chị không thể đi, Thủ trưởng bảo chị ở trong phòng, chị không thể đi được”

Đại sảnh ở dưới lầu, hai mươi chiến sĩ cứu hộ đang chuẩn bị lần cuối cùng, mỗi người bọn họ mang mặt nạ đeo túi lớn, người thì cầm vũ khí, người thì khiêng dây thừng, kiểm tra lẫn nhau, không dám chậm trễ.

Giang Hạo đứng trước đội ngũ, lông mày nhíu chặt, sắc mặt nghiêm trọng, dáng người cao lớn mà lại uy nghiêm khiến người ta không rét mà run.

Kiều Tâm Duy do dự, nhưng cuối cùng vẫn bước lên: “Giang Hạo, bên ngoài bão tuyết lớn như vậy, duỗi tay không thấy năm ngón, nguy hiểm lắm, đừng đi”

Nhìn thấy cô, lông mày Giang Hạo càng nhíu chặt hơn, anh bức bối nhìn Tiểu Phuong đi theo phía sau, quát: “Sao lại để cô ấy tới?”

Tiểu Phuong nom nóp lo sợ báo lại: “Chị dâu cứ quyết đòi tới, em không kịp cản”

“Đưa cô ấy đi lên”

Anh ra lệnh không hề do dự.

Kiều Tâm Duy bướng bỉnh lắc đầu, lại khuyên: “Quá nguy hiểm, chờ hết bão tuyết hãy đi cũng tới kịp mà, lỡ như lại xảy ra tuyết lở thì làm sao?”

Giang Hạo nhanh nhẹn tròng đồ bảo hộ vào, lại mang mặt nạ bảo hộ lên, tư thế chuẩn bị sẵn sàng: “Đây không phải chuyện em có thể dự đoán, về phòng ở yên đó đi”

“Giang Hạo...”

Cô tiến lên bắt lấy cánh tay anh, trong ánh mắt cũng như trên mặt đọng đầy nôn nóng và lo lắng.

Đối mặt với các chiến sĩ đang chờ xuất phát, Giang Hạo thờ ơ, anh giống như một pho tượng lạnh băng, vung cánh tay lên đẩy cô sang bên cạnh: “Tiểu Phuong, canh chừng, đừng cho cô ấy đi tung tung”

Anh quay về phía mọi người ra lệnh: “Xuất phát!”

Kiều Tâm Duy đứng vào tường, nhưng không đau, Giang Hạo cũng không có dùng nhiều sức, cô tro mắt nhìn bóng dáng của Giang Hạo biến mất trong bão tuyết.

“Giang Hạo, em chờ anh trở về!”

Cô hét vào bóng tối âm u phía trước, cũng không biết anh có thể nghe thấy hay không.

Sau đó, cô bắt đầu phát run, run rẩy từ thân thể đến tận trái tim, ngoại trừ cầu nguyện ra thì cô không thể làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Anh ấy rất quan trọng đến cô

“Em hãy nghe cho kỹ, đây là công việc của tôi, em đừng tò mò cũng đừng hỏi thăm, nếu tôi đi ra ngoài, em cũng không cần tìm, không có tin tức có nghĩa là tôi rất an toàn, biết chưa?”

— “Không yêu lại càng tốt, không nhớ thương, không bám dính, không làm phiền tới. Cả hai đang đi theo nhu cầu của mình, không có gì là công bằng hay bất công ở đây cả”

Từng câu của Giang Hạo mà cô từng nghĩ là không hợp lý nhất cứ lặp lại bên tai cô, giọng nói lạnh như băng nhưng giờ đây nghe lại như đang dần nóng lên, như thể đều trở nên hợp tình hợp lý, như thể đều chan chứa tình cảm vô hạn.

Là như thế này ư? Em nên cảm thấy thấy buồn hay vui đây? Kiều Tâm Duy mỉm cười với không trung, sắc mặt vì lo lắng sợ hãi mà trở nên tái nhợt, ngay cả nụ cười cũng cứng ngắt.

Hóa ra, từ lúc bắt đầu Giang Hạo tìm cho cô liều thuốc dự phòng, bởi vì lúc nào anh cũng có thể đối mặt với nguy hiểm, vì lúc nào anh cũng có thể toi mạng.

“Chị dâu, dưới này lạnh, chị vẫn nên về phòng đi”

Bị lời Tiểu Phuong đánh thức, cô đang run rẩy ôm chặt lấy chính mình, ở đây lạnh hơn trong phòng rất nhiều, mà cô chỉ mặc độc một chiếc áo, khí lạnh bao quanh người, càng run lợi hại hơn.

“Máy sưởi trong phòng chị là ấm nhất cả doanh trại, Thủ trưởng có ý phân thêm một lò sưởi điện nữa”

“Cái gì?”

“Chị vẫn không biết à? Thủ trưởng nói lần đầu tiên chị tới chỗ lạnh như vậy nên chắc chắn sẽ không quen, bảo người bên ngoài cả đêm đi mua lò sưởi điện đưa vào. Còn có đồ ăn hai ngày nay của chị, thật ra đều là bữa ăn dinh dưỡng của Thủ trưởng

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Kiều Tâm Duy, Tiểu Phuong thở dài nói: “Chị dâu, không phải em nói giúp cho Thủ trưởng đâu, chị ấy, đừng mãi gợn dỗi với anh ấy thế. Thủ trưởng là một người ngoài lạnh trong nóng, em theo anh ấy lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy anh ấy đối với cô gái nào nhiệt tình như đối với chị vậy đâu.”

Kiều Tâm Duy không thể tin vào tai mình: “Anh ấy nhiệt tình ư?”

“Đúng vậy, anh Tần đưa chị tới, anh ấy mắng anh Tần rất nhiều. Tuyệt lời lấp mắt đường, chị phải đi về, anh ấy trực tiếp sai hai nhóm người đi tu sửa gấp. Còn trước khi hai người kết hôn nữa, mỗi một lần gặp chị, anh ấy đều cảnh cáo em nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng thì không được phép quấy rầy anh ấy”

“Thật ư? Sao tôi lại không biết?” Giang Hạo mà cô nhìn thấy là người không ai bì nổi, ánh mắt cao ngạo kia có thể khiến người ta thấy mình bị xem thường, Giang Hạo mà cô thấy là người lời đời khéo đưa đẩy, anh có nhiều mặt nạ, đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.

“Sao em lại lừa chị chứ, thật ra Thủ trưởng không cần vất vả như vậy, ở Đô Thành có rất nhiều công việc nhàn hạ, nhưng anh ấy không bỏ được các chiến sĩ, anh ấy nói huấn luyện đặc biệt chưa kết thúc thì anh ấy sẽ không quay về. Lần này chị tới, dù ngoài miệng anh ấy mắng anh Tần một trận, nhưng em biết anh ấy thật sự rất vui về”.

Kiều Tâm Duy nhìn ra ngoài, gió Tây Bắc bữa bãi quét qua cuốn theo tuyết và bụi đất, ngoài cửa chính hoàn toàn tối tăm. Cô đặt tay lên ngực, cảm giác trái tim mình nảy lên dữ dội, cô đang lo lắng, đang sợ hãi, chồng của mình đang ở trong bão tuyết mù mịt dưới tay không thấy năm ngón để làm việc.

Tiểu Phuong tiếp tục nói: “Mấy ngày trước trong lúc cứu hộ anh ấy bị cây đổ trúng người nên hôn mê, quân y bảo anh ấy về Đô Thành nhưng anh ấy không chịu, mấy ngày nay anh ấy vẫn mang vết thương mà làm việc. Nhà bếp nấu thức ăn dinh dưỡng, anh ấy còn chưa ăn được mấy bữa đã dành lại cho chị hết, tối hôm qua chị còn không ăn, thật lãng phí. Cho nên chị dâu à, Thủ trưởng rất quan tâm đến chị, chỉ là anh ấy không nói cho chị biết mà chị cũng không phát hiện ra thôi.”

Ngoại trừ kinh ngạc, cô càng cảm động nhiều hơn, nếu không phải Tiểu Phuong, chỉ sợ cô sẽ vĩnh viễn không biết những chuyện Giang Hạo đã vì mình. Nghĩ lại cẩn thận, không riêng gì ở doanh trại, lúc còn ở Đô Thành, anh cũng suy xét chu đáo cho cô. Anh cho cô đầy đủ mặt mũi ở nhà mẹ đẻ, anh dùng hết khả năng che chở cô ở nhà chồng, lần đó ở hộp đêm, anh còn mạo hiểm tính mạng để cứu cô.

Cô vẫn luôn muốn dựa vào bản thân, nhưng mà, rất nhiều lúc mấu chốt cô đều dựa vào Giang Hạo để giải quyết vấn đề; cô vẫn luôn cảm thấy Giang Hạo cao ngạo tự mãn xem thường người khác mà không biết rằng vốn là do cô quá tự ti.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Không thể không cần mạng mà lao về phía trước

Thời gian trôi qua chậm rãi trong sự chờ đợi sốt ruột, bão tuyết hoành hành cả một buổi chiều cuối cùng cũng ngừng lại vào lúc chạng vạng, sắc trời vẫn tối tăm như cũ.

Các chiến sĩ trong doanh đều ở ký túc xá của từng người chờ đợi tin tức, toàn bộ doanh trại đều im ắng, vài đội trưởng tập trung ở phòng nghỉ lầu một để chờ, quân y cũng ở đó, Kiều Tâm Duy cũng vậy.

Trong phòng nghỉ có tiếng điện thoại liên lạc, cũng có tiếng nhóm đội trưởng phân tích an ủi lẫn nhau, với họ, tình huống kiểu này chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Kiều Tâm Duy yên lặng ngồi một bên, ở đây còn lâu mới ấm áp bằng trong phòng, hai tay hai chân cô đã lạnh đến mất cảm giác.

“Chị dâu, chị về phòng trước đi, có tin tức gì em sẽ lập tức thông báo cho chị? Cô lấc đầu, kiên trì phải ở lại đây chờ, Tiểu Phuong thở dài, rót một ly nước ấm đưa cho cô: “Chị dâu, uống ly trà gừng cho ấm người đi”

“Cảm ơn.”

Nhìn bóng đêm mênh mang, cô chưa bao giờ cảm thấy mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi này lại gầy vò như vậy.

Cô cho rằng trải qua nỗi đau khổ bị bạn trai và bạn thân đồng thời phản bội rồi sẽ không còn điều gì có thể đánh gục mình nữa, nhưng không phải vậy, đối mặt với sống chết, những thứ khác đều quá nhỏ nhặt.

Mọi người ai cũng góp một câu: “Chị dâu, chị cứ yên tâm đi, Thủ trưởng đã ra tay thì chắc chắn sẽ không sao đâu? “Đúng vậy chị dâu, tình huống nguy hiểm hơn tôi cũng từng gặp rồi, mỗi lần như thế Thủ trưởng đều có thể biến nguy thành an.”

“Chỉ cần có Thủ trưởng ở đó, lòng chiến sĩ chúng tôi đều cực kỳ kiên định, chắc chắn không có việc gì? Kiều Tâm Duy khẽ gật đầu: “Vậy à, hy vọng không sao, hy vọng mọi người đều bình an”

Cô nghĩ, xem ra, Giang Hạo ở đây rất được lòng người.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mười giờ tối, rốt cuộc đằng trước truyền tin tức tốt: “Trở về rồi, đều trở về rồi.”

Kiều Tâm Duy đi theo mọi người ra ngoài đón, trong đêm lạnh trời bằng đất tuyết, cô cũng không quan tâm đến cái lạnh, chạy chậm theo mọi người.

Bóng đêm mờ mịt, từ cổng sắt có mấy luồng sáng, đó là đèn pha trên đỉnh đầu các đội viên đội cứu hộ.

Giang Hạo dẫn đầu, cất bước dài đi trong gió lạnh, sau lưng có người công, có người nâng cáng, có rất nhiều người bị thương.

Tuy không nhìn thấy mặt Giang Hạo, nhưng thân hình và tư thế độc đoán khi đi đường kia, Kiều Tâm Duy đã xác định là anh: “Giang Hạo”

Cô gọi to tên anh, chạy vội từ trong đám đông ra trước mặt anh, lại nhảy lên ôm lấy anh: “Giang Hạo, anh không sao chứ?”

Giang Hạo cực kỳ ngạc nhiên, đương nhiên còn có xấu hổ, trước mặt nhiều cấp dưới như vậy, anh thật sự rất xấu hổ khi ôm ôm ấp ấp với vợ.

Kiều Tâm Duy thấy anh không trả lời, càng lo lắng hơn, giọng nói cũng lớn hơn nữa: “Anh có bị thương không, bị thương ở đâu? Nói cho em, mau nói cho em biết đi”

Vừa hỏi, cô còn vừa dùng hai tay sờ bà vai tìm cánh tay.

“Anh không sao!”

Giang Hạo quát, giờ tay kéo bàn tay cô xuống không cho sờ lung tung, còn nghiêm trang nói: “Em ra đây làm gì, làm loạn thêm à?”

Kiều Tâm Duy cúi đầu, khẽ nức nở: “Em..

Em lo lắng cho anh mà...”

Trong gió rét, khuôn mặt nhỏ của cô đông lạnh đến đỏ bừng, áo khoác bông dày nặng bọc lại cơ thể nhỏ xinh của cô nhưng lại không được sự ngoan cố của cô.

Giang Hạo rất cảm động, anh không đành lòng, lời quở trách cô cũng không nói ra miệng được.

“Thủ trưởng, ở đây giao cho tôi, anh và chị dâu về trước nghỉ ngơi đi, chị dâu vẫn đợi anh mãi, đã rất lo lắng”

Kiều Tâm Duy đáng thương nhìn anh, trong ánh mắt sinh động có một lớp sương mù, mới một lúc mà trên lông mi cô đã kết thành một tầng băng mỏng.

Giang Hạo đuổi tay ôm cô đang run rẩy vào bên cạnh, nửa kéo nửa ôm che chở cho cô về doanh trại.

Lần đầu tiên, anh cảm nhận một cách sâu sắc, mình không thể không cần mạng mà lao lên như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Cách giao tiếp tốt nhất

Độ ẩm trong phòng so với bên ngoài quả là một cái trên trời một cái dưới đất, băng trên lông mi Kiều Tâm Duy gặp không khí ẩm thì tan ra, mắt cô loang loáng ánh nước, nước mắt sau khi trải qua thử thách của gió rét trở nên càng thêm dịu dàng mềm mại hơn.

Giang Hạo cời mũ, đôi môi lạnh đến tím tái khẽ hé, anh nói mà mang sự trách móc rõ ràng, nhưng giọng lại rất nhẹ nhàng: “Kiều Tâm Duy, khi nào thì em mới có thể ngoan ngoãn nghe lời anh hả?”

Kiều Tâm Duy đứng im, vẫn ngửa đầu nhìn anh mãi.

Lúc chưa được nhìn thấy, cô khát vọng có thể gặp lại anh, bây giờ anh ở ngay trước mặt thì đại não của cô lại rơi vào trạng thái đơ máy.

Cô hít mũi, xúc động nói: “Anh không sao là tốt rồi, anh trở về là tốt rồi.”

Trong lòng Giang Hạo gọn sóng, kéo cô đến gần mình ôm thật chặt.

“A, mũi của em...”

Kiều Tâm Duy gạt mình kêu lên, mũi bông to theo quán tính rơi xuống, cô trợn mắt kinh ngạc, vốn tưởng rằng Giang Hạo chắc chắn sẽ nắn mình, nhưng cô lại cứ ngỡ ngỡ bị anh ôm như thế.

Người có dần dần ấm áp lên, sưởi ấm một lúc, tay chân đông cứng cũng dần dần có cảm giác, vòm ngực của anh cứng rắn mà mạnh mẽ, vòng ôm của anh ấm áp mà vững chắc, cô lập tức mặt đỏ tim đập đến mức không còn là mình nữa.

Giang Hạo buông cô ra một chút, môi lại dán lên rất nhanh.

Cô nhắm mắt lại, hai tay đặt bên hông anh, nhón mũi chân đón ý hòa theo.

Ở thời điểm này, chỉ cần một nụ hôn sâu, ai cũng sẽ hiểu được cảm xúc của nhau.

Tuy nhiên, đồ giữ ẩm rất dày trên người cả hai thực sự làm họ không gần gũi được.

Giang Hạo đề cô lên tường, vừa hôn cô, vừa dùng tay rãnh rỗi để cời đồ trên người.

Trước kia anh làm việc cả ngày chỉ cảm thấy rất mệt, bây giờ có cô bên cạnh, dù bận dù mệt nữa cũng cảm thấy tràn đầy năng lượng.

Giang Hạo tiện tay tắt công tắc đèn phía sau cổ, trong phòng lập tức tối om.

Ngón tay thon dài của anh mơn trớn bên tai cô, đôi môi mỏng gọi cảm dần dần đi xuống, dùng sức mút mạnh trên đầu vai mượt mà trắng nõn của cô.

“Đừng mà”

Cô khẽ phản đối: “Dấu ấn anh lưu lại trên người em còn ít ỏi, thế này mất bao lâu mới có thể tan đây?”

Giang Hạo không nghe theo: “Em mặc nhiều như vậy nào có ai nhìn thấy, ở trong phòng còi hết chỉ có anh thấy, anh thích nhìn”

“Lưu manh, cái này có gì đẹp đâu?”

“Em không hiểu...”

Anh lười giải thích với cô, vội vàng chặn miệng cô lại, đầu lưỡi linh hoạt của anh tách hàm răng cô ra, luồn vào bên trong cuốn lấy lưỡi cô, liên tục mút vào.

Trên giường, khăn trải giường sạch sẽ có mùi thơm nhẹ của bột giặt, anh kéo tay cô lên đỉnh đầu, mười ngón tay họ đan vào nhau, cặp nhãn đôi nhẹ va chạm, đây là tín vật vĩnh viễn không rời.

Sợ với sự ép buộc tối hôm qua, sự ôn tồn và triển miển trong đêm nay càng thêm nhiệt tình.

Giang Hạo nắm quyền chủ động, khi thì dịu dàng khi thì ngang ngược, anh từng bước một kiểm soát mọi thứ.

Khi giữa hai người có quá nhiều lời muốn nói nhưng lại không có cách nào thể hiện ra, có lẽ làm tình là cách giao tiếp tốt nhất.

Hai người hòa vào nhau, biết cô còn đau, anh tiến hành chậm rãi.

Anh không hề lơ đãng giống ngày hôm qua, mà như một quý ông, càng để ý đến cảm nhận của đối phương.

Còn cô, sự khó chịu ban đầu nhạt dần, sau đó, bắt đầu từng đợt vui sướng chưa bao giờ được trải nghiệm, nụ hôn của anh như rượu, chuốc cô say ngất ngây, đầu ngón tay anh như cát, từng chút một khuấy động bọt sóng trong lòng cô.

“Ừm...”

Bước trong đám mây, cô hòng có bất giác cất tiếng rên rĩ, hai tay bấu chặt lấy bờ vai anh, không biết là muốn đẩy ra hay là muốn níu càng chặt hơn.

Trong nháy mắt đó, cô chỉ cảm thấy đại não của mình thiếu dưỡng khí, cả người đều lâng lâng.

Khóc miệng Giang Hạo khẽ mỉm cười, sau khi đẩy mạnh vài lần, không hề giữ lại mà phóng thích ra hết, khiến cô đang chết dở lại run lên hai lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Hạnh phúc đã mất từ lâu

Có một số việc, chỉ trở nên rõ ràng khi tới một mức độ nào đó.

Tiếng thở dốc nặng nề của hai người trong căn phòng yên tĩnh có vẻ lớn hơn bình thường, Kiều Tâm Duy mơ màng chớp mắt nhìn Giang Hạo, cổ cam tâm tình nguyện giao cơ thể và trái tim mình cho người đàn ông này.

Giang Hạo vẫn luôn nghiêm khắc, giờ phút này trong ánh mắt tất cả đều là tình cảm dịu dàng, anh vươn tay, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vén sợi tóc dính ở má cô sang bên tai, sau đó cúi đầu in một nụ hôn lên mi tâm cô, như chuồn chuồn lướt nước.

Trong mơ hồ, anh hỏi: “Sao không dùng nước hoa anh tặng em?”

Kiều Tâm Duy hơi ngạc nhiên: “Ồ? Anh tặng nước hoa cho em lúc nào?”

Giang Hạo xấu hổ, đầu tiên là ho nhẹ hai tiếng, sau đó cười vỗ lên ót cổ: “Ngốc, tất cả đồ trên bàn trang điểm không phải đều là tặng cho em à, ở nhà lâu như vậy mà em cũng chưa phát hiện ra”

Kiều Tâm Duy cẩn thận nhớ lại, thật sự là không có ấn tượng gì: “Xin lỗi, bình thường em không dùng nước hoa, nên không chú ý tới”

“Không cần xin lỗi, chuyện nhỏ thôi mà.”

Nghĩ đến đủ loại mâu thuẫn trước kia, nhìn lại bây giờ thẳng thắn giải bày với nhau, Kiều Tâm Duy bỗng trở nên ngượng ngùng, cô bất an vịn vào người.

“Ấy, đừng nhúc nhích...”

Cô cảm giác rất rõ ràng anh lại đẩy lên một chút, anh còn ở bên trong, cô càng thêm thẹn thùng, lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vội vàng nghiêng mặt đi.

Giang Hạo cong môi cười, nhéo khuôn mặt cô lắc lắc, sau đó, anh ôm chặt cổ rồi lật người lại, để cô ở bên trên.

Anh sợ đè bẹp cô mất.

Nhịp tim của Kiều Tâm Duy tăng tốc, nhìn trái ngó phải, nhưng không dám nhìn anh.

Tư thế này quá mờ ám, cô thật sự không quen.

“Ồ lại đi, chờ đến năm mới chúng ta lại cùng về”

Giang Hạo lại đề nghị, vuốt ve gáy cô, để cô nằm trên ngực mình.

Cô nghe thấy tiếng tim anh đập, cũng nhanh như của mình vậy: “Em có muốn đi cũng không đi được, không phải đường bị lấp kín rồi à, chờ đến năm mới, anh phải đến thăm ba mẹ em”

“Chắc chắn.”

Giữa hai người lại yên lặng, chỉ có tiếng thở dốc hết đợt này đến đợt khác.

Giang Hạo ôm chặt cô, mái tóc dài rối tung của cô xõa trên người anh, hơi ngứa, nhưng nhiều hơn là hạnh phúc, hạnh phúc đã mất từ lâu.

Trong một khoảnh khắc, anh hoảng hốt, dường như nhìn thấy người đã rời xa mình năm năm kia lại nằm trong vòng tay, cô ấy của khi đó cũng dịu dàng như nước.

Thời gian thấm thoát, loáng cái đã năm năm trôi qua, cô ấy đã qua đời năm năm.

Năm năm, sớm đã là cảnh còn người mất.

Thời gian quả nhiên là liều thuốc chữa lành tốt nhất, bây giờ anh cũng lại có người để ý, cũng có cảm giác hạnh phúc, anh không cần phải tự đau khổ nữa.

Ôm Kiều Tâm Duy, đây là cô vợ mới cưới của anh, cổ trẻ tuổi lạc quan, có lúc ngang bướng ương ngạnh, cũng có lúc hiểu chuyện biết lý lẽ, nói tóm lại anh rất hài lòng đối với cô.

Anh biết đây là một phần trách nhiệm, cũng là một phần vương bận.

“Ý, trên vai anh sao có nhiều vết thương vậy?”

Bỗng nhiên, Kiều Tâm Duy kinh ngạc kêu lên, bám vào vai anh để xem cho rõ ràng: “Là lúc cứu hộ bị thương à? Oa, trên lưng cũng có rất nhiều, các anh gặp phải sói tuyết à?”

Giang Hạo dờ khóc dờ cười: “Sói tuyết mà có thể cào lưng anh bị thương mà không rách quần áo à? Đây còn không phải kiệt tác tối qua của em sao, em cũng để lại trên người anh rất nhiều dấu ấn đó”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Thật sự là em cào à?”

“Còn ai vào đây?”

“Đó cũng là bị anh ép, ai bảo anh dùng vũ lực chứ”

Kiều Tâm Duy thật cẩn thận sờ thử, quả thật là kết vảy thành từng dấu móng tay, chỗ nặng vẫn còn sưng: “Đau không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Người đàn ông đã cứu vớt cô

“Không đau, nhớ kỹ đây, sau này em phải ngoan một chút, đừng có mà không nghe lời rồi chọc giận anh”

Kiều Tâm Duy miệng mồm mếu máo, không phục nói: “Anh già hơn em chín tuổi, không thể nhường em một chút à? Hơn nữa tại sao em phải làm theo lời anh chứ, cứ anh nói thì là đúng à? Em...”

“Này”

Giang Hạo ngắt lời cô, nhếch đầu lên nhìn cô chăm chăm, chất vấn: “Em có thể đừng dùng chữ già này được không? Anh rất già à?”

Kiều Tâm Duy nghẹn lời, sao anh lại để ý tới cái này chứ? Cô cười ha ha, sờ sờ đầu rồi lại kéo lỗ tai anh, cười đến nỗi trượt thẳng từ trên người anh xuống, không dừng lại được.

“Em cười cái gì?”

Giang Hạo không rõ rốt cuộc là câu nào của anh chọc trúng huyết cườì của cô: “Này, không nói thì anh sẽ trở mặt với em đấy!”

“Ha ha ha, ha ha ha ha...”

Kiều Tâm Duy quay lại, ôm bụng cười không ngớt: “Hóa ra, hóa ra...”

anh cũng sợ già à, ha ha ha ha, em còn tưởng là anh chẳng sợ gì hết cơ, hóa ra anh sợ già”

Giang Hạo trợn trắng mắt liếc cô, sao anh không thể sợ già, sao anh lại không thể sợ già chứ?! Người hai mươi ba tuổi mãi mãi sẽ không hiểu được sự sợ hãi tuổi già của người ba mươi hai tuổi.

“Ồi chào, đây chắc chắn là chuyện cười hài hước nhất mà em nghe được trong năm nay”

“Vậy năm nay của em cũng quá nhàm chán rồi”

Giang Hạo tức giận nói.

“Được được, không cười anh...”

Kiều Tâm Duy gối lên vai anh, ôm chặt lấy cái lò lửa lớn này, hào hứng: “Em có ba vấn đề muốn hỏi anh một chút, anh có thể trả lời em không?”

Thừa dịp bây giờ tâm trạng của anh tốt, nên cô mới dám mở miệng.

“Hỏi đi”

Sở dĩ đồng ý với cô, là bởi vì anh cảm thấy đúng là cần phải để cô hiểu về mình một chút, có lẽ như vậy có thể tránh được rất nhiều hiểu lầm không cần thiết.

Kiều Tâm Duy ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh nghiêm lại thì cô cũng nghiêm túc, đảo mắt rồi bắt đầu hỏi: “Sao quan hệ của anh và ba mẹ anh lại xấu như vậy?”

Sự im lặng kéo dài chừng một hai phút, Giang Hạo mới mở miệng: “Mấy năm nay mâu thuẫn rất nhiều, một hai câu nói không rõ được”

“...”

Đợi lâu như vậy mới rặn ra một đáp án, nói như chẳng nói: “Ừ, anh và cái cô Thẩm Lộ kia, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cuối cùng vẫn là không tránh nổi vấn đề này, cô gái anh cưới cũng là người bình thường, cũng có lúc tầm thường: “Cô ta thích anh, anh không thích cô ta, đơn giản vậy thôi.”

Kiều Tâm Duy dùng ánh mắt cực kỳ nghi ngờ nhìn anh, chắc chắn là không đơn giản như vậy.

Giang Hạo đảo mắt: “Đừng nghi ngờ lời nói anh, nếu không tin anh thì đừng hỏi? Phụ nữ đúng là phiền phức.

“Dạ dạ dạ...”

Vấn đề cuối cùng”

Cô chán chừ, nói khẽ: “Trước khi kết hôn anh đã điều tra em, vậy anh có biết em có người bạn trai quen bảy năm không?”

“Giờ anh biết rồi.”

“Hả?”

“Anh chỉ điều tra bối cảnh gia đình em, chuyện tình cảm trước kia của em thì không có hứng thú.

Có điều bây giờ đã biết em có bạn trai quen nhau bảy năm, nếu em chịu nói ra, anh không có lý do gì không nghe.”

Đùa cái gì vậy, không đánh đã khai, quả đúng là ngốc muốn chết?! “Xi, chuyện hỏi anh thì anh trả lời cho có lệ, vừa nói đến chuyện của em là anh lại nhiều lời như vậy.”

Giang Hạo không nói gì mà chỉ nhìn cô, đáng vẻ như đương nhiên.

“Trước khi bọn em chuẩn bị kết hôn, anh ta lên giường với chị em tốt nhất của em, hơn nữa còn làm cô ta có thai? Bây giờ nói ra mọi chuyện, cứ như là đang nói chuyện của người khác, rốt cuộc cô có thể bình tĩnh làm vợ rồi.

Mà cô biết, không phải thời gian cứu vớt cô, mà là người đàn ông trước mắt này.

“Chuyện em không thể chấp nhận nhất chính là lừa dối và phản bội, vấn đề cuối cùng của em là, anh có phải loại người như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chúng ta có thể làm thêm một lần

“Chuyện em không thể chấp nhận nhất chính là lừa dối và phản bội, vấn đề cuối cùng của em là, anh có phải loại người này không?”

Nghe thấy điều này, ánh mắt Giang Hạo hiện lên vẻ ngạc nhiên, anh ấn đầu cô vào ngực mình, cực kỳ đau lòng cho cô.

Bị bạn trai và bạn thân phản bội cùng lúc, đây là một thử thách rất lớn trong đời.

“Chuyện từ khi nào?”

“A...”

Cô nắm tay tinh thủ: “Gần nửa năm rồi, có điều đã qua hết rồi, nếu không phải vì họ, em cũng sẽ không gặp được anh”

“Em đi xem mắt là để quên chuyện này à?”

“Phải mà cũng không phải..

Ấy ấy ấy, bây giờ là em hỏi anh hay anh hỏi em đấy, anh mau trả lời đi, tương lai sau này anh có lén lút làm chuyện có lỗi với em, về nhà còn tìm đủ kiểu để lừa dối em hay không?”

Giang Hạo khẽ than, nghiêm túc nói: “Anh cũng không dám bảo đảm tương lai sẽ có ngày đó không, cho dù bảo đảm cũng là dễ dàng em mà thôi, anh chỉ muốn nói, anh không phải loại người như vậy, tin hay không thì tùy em”

“Nói cũng như không”

Cô lại ngẩng đầu: “Anh không thể cho em một lời chính xác à?”

Sự kiên nhẫn của Giang Hạo có hạn, bị hạch hỏi lâu như vậy, lại toàn là mấy vấn đề nhàm chán, anh thật sự thấy hơi phiền: “Sẽ không có ngày đó, ngoan, ngủ đi”

Gào gào, hình như càng nói càng tỉnh, hoàn toàn không buồn ngủ mất rồi.

“Nếu không ngủ được”

Giang Hạo đột nhiên ghé sát vào mặt cô: “Chúng ta có thể làm thêm một lần nữa!”

“Á không, em ngủ, em ngủ, em ngủ ngay đây”

Cô lục tục trở mình, vùi đầu vào trong chăn.

Làm cái *beep* ý, người sướng là anh, người đau là em có biết không? *** Cửa ải cuối năm đến gần, huấn luyện ở núi tuyết đến cuối năm là kết thúc, sang năm sẽ có một nhóm người mới đến đây.

Trong ngọn núi tuyết rộng lớn này, trước không thôn xóm sau không cửa hàng, ngay cả xem TV cũng bị hạn chế thời gian, đối với người mỗi ngày chạy đua với thời gian để đi làm mà nói thì đúng là không quen được.

Vì thế, Kiều Tâm Duy chỉ có ôm điện thoại nấu cháo: “Không phải chứ, cậu nói bây giờ mỗi ngày Chu Tiểu Y đều bám đuôi tới công ty à?”

Trong điện thoại, Văn Thanh dè dặt giọng nói: “Còn không phải à, bây giờ cô ta tự cho mình là vợ của Tổng Giám đốc, mỗi ngày đúng hai giờ chiều sẽ xuất hiện, sét đánh cũng không đổi.

Nguyễn Tấn cũng rất đau đầu, hôm qua hai người còn vì việc này mà cãi nhau ở văn phòng đó”

“Cãi nhau? Kết quả thế nào?”

Bởi vì nhàm chán nên có nhiều chuyện.

“Haiz, cũng không biết Nguyễn Tấn thích Chu Tiểu Y ở điểm nào, anh ấy lại ngoan ngoãn nghe lời cô ta như vậy.

Tâm Duy, cậu không ở đây nên không biết đâu, lúc đầu chúng ta cứ ngỡ Chu Tiểu Y nũng nịu như thiên thần, nhưng thời gian dài, vừa nghe thấy giọng cô ta thì mình hết cả hồn, nổi cả da gà lên, cậu hiểu không.

Chẳng biết sao Nguyễn Tấn lại chịu được cô ta nữa”

Kiều Tâm Duy lại nghĩ tới lần đầu tiên gặp Chu Tiểu Y, không cẩn thận nghe thấy đoạn đối thoại ở cửa phòng VIP nhà hàng: “Nếu thế, sao Tổng Giám đốc Nguyễn còn...

ở bên cô ta?”

“Ai biết đâu, chắc đầu bị cửa kẹp...

Tâm Duy, không nói chuyện với cậu nữa, Chu Tiểu Y tới, mình cúp nhé, có rảnh thì lại gọi”

“Ừ, ok? Cúp điện thoại, Kiều Tâm Duy nhìn trần nhà đơn điệu đến phát rầu: “Grào, mình chịu không nổi rồi”

Cô gào lên rồi ngồi bật dậy: “Mình phải ra ngoài”

Ra khỏi ký túc xá, một cơn gió lạnh thấu xương ập vào mặt, cô lùi về sau theo bản năng, kéo áo khoác bông quần chặt vào người, có cần phải lạnh như thế không đây?! “Chào chị dâu”

Một cậu lính bếp đi ngang qua, vác nửa bao bột mì: “Chị dâu đi đâu thế?”

“A ha ha, đi dạo thôi, đi dạo thôi, cậu làm việc đi.”

Cậu lính cười rõ hiền hòa: “Chị dâu chú ý an toàn nhé”

“Ừ, được, được”

Tuy còn khá lạ lẫm, nhưng cô cũng dần làm quen với xung hô này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chồng em tốt quá!

Kiều Tâm Duy phẩy tay chào cậu lính, cô biết lý do mình được mọi người ở đây kính trọng là vì Giang Hạo, đáy lòng lại bắt đầu có cảm giác tự hào nho nhỏ.

Hôn nhân chớp nhoáng, mắt nhìn người là thứ yếu, vận may chiếm hơn phân nửa, cô nghĩ, xem ra vận may của mình cũng khá lắm.

Tuyết bay lượn trong không khí, từng bông hoa tuyết rơi phát phor, chân giẫm lên tuyết, phát ra tiếng sần sạt trong trẻo, ở đây mỗi ngày đều có người quét tuyết nhưng chỉ qua một đêm là sẽ tích tụ dày lên, cứ lặp đi lặp lại.

Đi mãi đi mãi, điện thoại bỗng vang lên, cô lấy ra xem, là Giang Hạo: “Alo, có chuyện gì thế? Em ở bên ngoài”

“Ừ, thấy em rồi, quay lại đi”

Kiều Tâm Duy quay người, ở cổng lớn của doanh trại đã Giang Hạo dẫn một tiểu đội về đến nơi, họ chạy loại xe giống như xe trượt tuyết, trông cực kỳ ngầu.

Giang Hạo đi đằng trước, trên mũ, khẩu trang, quần áo đều là tuyết, tay anh cầm di động, tay kia giơ lên cao vẫy vẫy có.

“Woah, anh đẹp trai, cool quá, đưa em đi hóng gió nha?”

“Ngoài trời lạnh, mau quay về đây”

Kiều Tâm Duy cười không khép miệng lại được: “Anh trai à, tuyết dày như vậy em đi không nổi, không bằng anh bay sang đây bốc em đi được không?”

“Đừng đùa, đây là đồ của quân đội, không phải lấy ra làm đồ chơi”

“Có thể ngồi thử không?”

“Không được, mau về phòng đi”

Lúc này, mấy cấp dưới bên cạnh Giang Hạo sôi nổi: “Thủ trưởng, đưa chị dâu đi dạo đi”

“Đừng vậy, khó có dịp chị dâu đến đây, cả ngày ở không trong phòng cũng chán lắm”

Kiều Tâm Duy cười càng vui vẻ hơn: “Nghe thấy không, họ thú vị anh nhiều”

Giang Hạo trừng mắt cô, quay lại nói với cấp dưới: “Giải tán đội”

Sau đó anh quay qua cậu lính đứng gác ở cửa đằng sau: “Đỗ xe giúp tôi”

Xi, có gì đặc biệt hơn người chứ, không cho ngồi thì không cho ngồi, bốn tiểu thư đây cũng chẳng quan tâm, Kiều Tâm Duy bắt mắt lắm lắm.

Giang Hạo đi xuống, lắc lắc quần áo, tuyết dính trên người thi nhau đổ xuống, anh cất bước dài đi về phía cô đang đứng.

Trong gió tuyết, anh nhanh chóng bước tới, dáng người cao lớn mặc quần trang cực kỳ ngầu, mặc dù có khoác áo khoác bông rất dày bên ngoài cũng không che giấu được tư thế oai hùng hiên ngang của anh.

Nhìn anh, tim Kiều Tâm Duy đập càng lúc càng nhanh, cô đặt tay lên ngực, tự biết tim mình đang nhảy nhót vì người đàn ông này.

Mỗi một lần anh ngược mắt, mỗi cái nhìn chăm chú, mỗi lần dịu dàng đều có thể khiến cô điên đảo tâm hồn.

Giờ phút này, cô rất chắc chắn về trái tim mình, cô đã yêu chồng mình mất rồi.

Thấy anh đang đến gần, cô không chờ nổi mà chạy chậm vài bước rồi bật lên, nhảy choàng lấy eo anh.

Thế nhưng, hiện thực khác xa sự lãng mạn trong tưởng tượng, sức bật của chân cô không đủ, còn anh thì chẳng hề chuẩn bị gì trước, họ lại còn mặc rõ dày, vì thế, cô hoành tráng lăn trên người anh xuống đất.

“A...”

Ui da, ui da...”

Cô thê thảm đau khổ nhìn anh, vuron tay về phía anh, “Ui da, sao anh không đón được em thế? Đau quá, hu hu hu...”

Giang Hạo lắc đầu, chưa từng gặp cô nàng nào ngốc như vậy.

Anh đưa tay ra kéo cô từ dưới đất lên: “Không thấy tay anh đang đứt trong túi à, em cũng không nói không rằng, sao anh đón kịp em?”

“Xì, chẳng ăn ý gì cả...”

Em đau”

Cô che miệng làm nũng.

Giang Hạo nhếch mày, đánh mắt về phía sau: “Vậy anh công em?”

“Được đó, chồng em tốt quá!”

Nhảy lên lưng anh, cô thành thoi dong đưa hai chân, giữa trời bằng đất tuyết phủ dày, phía trước trắng xóa không có đường: “Ông xã, chúng ta đi đâu vậy?”

Giang Hạo cong môi cười: “Đi là biết.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hẹn hò dạo phố với ông xã

Không biết đã đi được bao lâu, lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối, Kiều Tâm Duy nhắm mắt lại, bám vào lưng Giang Hạo, anh vẫn luôn công cô: “Ông xã, chân em tê cứng rồi, không còn cảm giác nữa.”

“Em còn kêu ca, người công em còn chưa hể rằng đây này”

Giang Hạo khẽ véo mông cô.

Ui da, nhột, đừng nghịch!”

Kiều Tâm Duy ôm chặt cổ Giang Hạo hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Giang Hạo ngẩng đầu nhìn mặt trời treo bên sườn núi phía Tây: “Sắp ba giờ rồi, em có lạnh không?”

“Ừ, đây là đầu thế?”

Kiều Tâm Duy mờ to mắt, lúc này cô mới phát hiện, xung quanh họ không phải là tuyết trắng vô tận nữa, cách đó không xa có ánh đèn giống như một thị trấn nhỏ.

Cô rất tò mò: “Không phải nói đường bị lấp không ra được à?”

“Là xe không ra được, nhưng anh đi đường nhỏ”

“Hóa ra là thế, vậy chúng mình đi bao lâu rồi?”

“Là anh đi, hai tiếng rồi”

“...”

Được thôi, là anh là anh, là anh đi hai tiếng, lâu như vậy, thảo nào cô ngủ quên mất.

Cửa hàng hai bên đường được thấp đèn sáng trưng, đầu đường có công hình vòm, bên trên có dòng chữ “Hội chợ hàng Tết”

, năm mới sắp đến, ở đây đang tổ chức hội chợ hàng Tết.

Nhìn quanh, con phố hàng Tết trong tầm trăm mét sáng rực như ban ngày, đám đông đi tơi đi lui, rất nhộn nhịp.

“Thả em xuống đi...”

Ui da, đau quá!”

Được công quá lâu nên hai chân tê cứng, giờ đột ngột nhảy xuống nên dây thần kinh trong lòng bàn chân bắt đầu phát tín hiệu.

Cô lao đảo ngã về trước, may là được Giang Hạo lạnh tay lẹ mắt giữ chặt lại: “Cẩn thận”

“Trời ạ, hai chân mất hết cảm giác rồi, vừa chạm đất là đau, ấy da xong rồi xong rồi, tàn phế rồi!”

“Chậm thôi, từ từ hoạt động, đó là do máu không lưu thông đều, không tàn phế được đâu.”

Mãn đêm buông xuống, cả con phố đều trở nên rực rỡ, thời tiết tuy giá lạnh nhưng không ngăn lại được lòng yêu thích xem náo nhiệt của mọi người.

Khắp phố nức mùi thịt khô lạ xương, từ rất xa đã có thể ngửi thấy.

Kiều Tâm Duy rất vui vẻ, cô như thiếu nữ mười tám mới biết yêu, kéo tay Giang Hạo vung vẩy, vung lên cao thật cao, miệng còn ngân nga hát.

Giang Hạo rất không tình nguyện, muốn vùng tay cô ra: “Này, có thể bình thường một chút được không?”

Chữ không vui viết hẳn lên mặt, anh hạ nhỏ giọng nhắc nhở: “Người xung quanh đều đang nhìn kia.”

“Thế thì có sao, không bình thường chỗ nào?”

Kiều Tâm Duy không nghe, vẫn kéo tay anh: “Em hẹn hò dạo phố với ông xã mình mà không được vui vẻ à? Đây là chuyện hợp tình hợp lý lại hợp pháp mà”

Hợp tình, hợp lý, hợp pháp, câu này quen thật.

Đuôi lông mày của Giang Hạo nhếch lên, quả nhiên là cô gái anh nhìn trúng, anh bắt đầu cười.

Thấy anh cười, cô dứt khoát ôm lấy cánh tay anh, hai bàn tay đan vào nhau bao lấy bàn tay to rộng của anh, làm nũng lơi kéo anh đi: “Ông xã, em đói, em muốn ăn bánh kẹp thịt”

Ở cửa hàng bên cạnh, xúng hấp bốc hơi nóng ngùn ngụt, một người phụ nữ tầm bốn, năm mươi tuổi đang bận rộn bên ngoài.

Chị mặc áo bông rất dày, mặt bị cái lạnh ngấm đến đỏ bừng, hai tay cồng đến nứt da, sưng lên như bánh bao.

Chồng của bà, cũng chính ông chủ của cửa hàng này đang làm bánh ở trong, vợ chồng hai người góp sức làm việc, cùng nhau kinh doanh cửa tiệm nhỏ này.

“Ông chủ, cho hai phần bánh kẹp thịt, nhiều thịt nhé”

“Được, chờ một lát.”

Kiều Tâm Duy nắm chặt tay Giang Hạo, nhìn đôi vợ chồng này, cô bỗng cảm động nói: “Như họ ấy, tuy không phải giàu sang phú quý nhưng có thể ở bên nhau chia ngọt sẻ bùi, sống như vậy cả đời cũng rất hạnh phúc”

Lúc này, ông chủ cầm bánh kẹp thịt ra, nhân tiện còn đưa đôi bao tay cho VỢ: “Đã bảo bà mang bao tay vào, xem cái tay bà đã đông lạnh tới mức nào rồi...”

Bánh kẹp thịt của hai người đấy, năm đồng hết”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em ngay lập tức

Cảm ơn ông chủ” Kiều Tâm Duy nhận đĩa bánh bao nhân thịt, hơi nóng bốc lên quện với mùi thơm lừng của nhân thịt khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Ông chủ vừa nhìn thì biết đây là một cô gái thật thà, ông quay lại kéo tay vợ, vừa xoa bàn tay bà, vừa hà hơi vào trong: “Đề bác cho cháu xem, làm sao để xoa dịu bàn tay bị nứt da này!”

Họ không nghe rõ lời của hai người, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt bà chủ. Kiều Tâm Duy quay lại nhìn Giang Hạo, hỏi: “Ông xã, nếu anh không phải anh của bây giờ, nếu hai chúng ta đều nghèo rớt mồng tơi, anh có thương em như ông chủ thương bà chủ không?”

“Em lại hỏi vấn đề không đầu không đuôi này nữa rồi” Giang Hạo khinh bỉ nói.

“Mau trả lời đi, em nghiêm túc đấy”

Anh cắn trọn một miếng bánh bao nhân thịt, mùi vị khá ngon, sau đó lạnh nhạt nói: “Anh không muốn trả lời những câu hỏi chỉ mang tính giả thuyết, anh cũng nghiêm túc đấy.”

Quay lại thấy cô ù rũ, anh thở dài, rồi đầu hàng nói: “Nếu giả thuyết này xảy ra, anh vẫn sẽ thương em, giống như bây giờ”

Nói rồi, anh cúi người xuống, hút lên khước môi cô: “Nước thịt nhiều thật, đừng để nó chảy ra ngoài, trông xấu lắm.”

“...” Cô tức giận giậm chân: “Đáng ghét!”

“Ha ha ha.” Giang Hạo bật cười, rồi lấy tay lau khước miệng đầy nước của cô. Anh nghiêm túc nói: “Có thương hay không thì cũng là cảm nhận chủ quan của em mà thôi, nhưng anh có thể bảo đảm, với năng lực của mình, chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em ngay lập tức”

Chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em ngay lập tức.

Đây là lời hứa của anh với cô, không hề chứa chan tình cảm, cũng không ngập tràn tình yêu. Cách anh nói giống hệt như con người anh, chân thực đến nỗi không hề có một chút lãng mạn nào.

Trời dần tối, thời tiết ngày càng lạnh hơn, họ ôm nhau lướt qua dòng người, vừa đi vừa ăn, chỗ nào đông đúc thì lại chen vào.

“Ông xã, chúng ta về nhà thôi” Kiều Tâm Duy sờ cái bụng tròn vo của mình. Sùi cảo tự làm ở Đông Bắc ngon hơn sùi cảo đông lạnh ngoài siêu thị ở thủ đô nhiều.

Giang Hạo từ tốn nói: “Đừng vội, chẳng phải em nói muốn mang đặc sản về à, đi, chúng ta đi mua ít lạp xường”

“Khoan khoan khoan, về nhà tốn nhiều thời gian lắm, chậm nữa sẽ lạnh đấy”

Giang Hạo vòng tay qua eo cô, nói như đã tính trước: “Yên tâm đi, có anh ở đây, em không lạnh được đâu” Anh mỉm cười, sau đó chỉ vào khu vực náo nhiệt nhất: “Chúng ta ở đây một đêm, ngày mai về, trong quán rượu có suối nước nóng”

Đúng là Giang Hạo đã chuẩn bị trước, anh yêu cầu Tiểu Phuong thuê một phòng ở quán rượu ngon nhất trong trấn này. Anh muốn dành nhiều thời gian để dẫn cô đi chơi, vì anh cảm thấy cuộc sống ở doanh trại nhạt nhẽo sẽ làm cô trở nên buồn bực hơn.

Kiều Tâm Duy rất sung sướng. Ôi suối nước nóng, thời tiết này mà ngâm mình trong suối nước nóng thì đúng là thoải mái muốn chết. Thật ra anh chùng lúng lúng của cô vẫn là một chàng trai có trái tim vừa tinh tế vừa chu đáo.

Bỗng Giang Hạo thốt lên một câu: “Đã mấy ngày em không tắm rồi đấy”

Như có một thùng nước lạnh vừa dội thẳng xuống người cô, rồi nhanh chóng dập tắt ngọn lửa hùng hục vì cảm động vừa nhen nhóm. Cô tròn mắt, bực bội nói: “Anh có thể đừng có nói trắng ra như vậy được không? Phòng tắm ở doanh trại các anh là khu tắm chung, em không dám đi, với cả em cũng đâu thể tắm trong phòng được.”

“Vâng vâng vâng, anh không nên nói câu đó” Đắc tội với ai chứ đừng nên đắc tội với phụ nữ.

“Anh... Hừ, em đi mua lạp xường” Cô hếch mặt, sau đó đi tới phía cửa hàng nằm ở đối diện.

Ánh mắt của Giang Hạo vẫn đuổi theo bóng dáng cô. Ở đây hai năm, lần đầu tiên anh mong chờ ngày Tết, cũng là lần đầu tiên anh cảm nhận sâu sắc được một điều - Có cô bên cạnh, trời đông giá rét cũng trở nên ấm áp biết bao.

“Chờ anh đã” Anh bước nhanh để đuổi theo: “Đừng đi lung tung, lạc mất thì sao, em lại không biết đường”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tắm suối nước nóng

Suối nước nóng ở trấn này rất nổi tiếng. Hàng năm, rất nhiều người kéo đến đây để nghỉ dưỡng vào mùa đông, nhờ đó mà ngành du lịch và khách sạn cũng trở nên phát triển. Có thể nói, suối nước nóng đã nâng

cao thu nhập cho người dân ở trấn nhỏ này. Dù khách sạn năm sao ở trấn vẫn không sang trọng bằng khách sạn ở thủ đô, nhưng nó vẫn có những đặc điểm rất riêng biệt.

Phòng họ thuê ở tầng một, vừa vào cửa, đập vào mắt Kiều Tâm Duy là một chậu hoa bé xinh ở ngay lối vào. Vì không khí trong phòng rất ẩm cứng nên chậu dạ lan hương tím nhạt vẫn rực rỡ đậm thắm trong tiết trời giá rét nhường này.

“Oa, dạ lan hương nở hoa này!” Cô nhảy cẫng lên, chạy đến ôm chậu hoa vào lòng, vui sướng ngắm nghía những bông dạ lan hương nở rộ: “Đẹp tuyệt vời, ông xã à, sao anh biết em thích dạ lan hương nhất vậy?”

Giang Hạo đang đôi gầy, anh bực bội liếc nhìn, cũng không thể tự ôm công lao về mình được, nên đành thành thật nói: “Anh không biết, sao anh biết cái đó chứ, chắc là chậu cảnh phòng

nào cũng có

“...” Haizz, ông chồng của cô khờ như trâu, đúng là chẳng có chút tinh thú nào, ngay đến việc xây bậc thang để cô leo xuống cũng không biết à?!

Nhìn đôi mắt cong cong của cô, Giang Hạo hiểu ý, lập tức phối hợp nói: “Wow, dạ lan hương đẹp thật, bà xã, đây là loài hoa em thích nhất đấy, em hài lòng không?”

Kiều Tâm Duy lờm anh: “Thôi đi, anh không thích thì đừng làm”

Giang Hạo cầu xin tha thứ nói: “Anh sai rồi, bỏ qua đề tài này được không?” Anh ôm lấy vai cô rồi từ từ đẩy cô vào trong: “Vào phòng nào, em nhìn thử xem có hài lòng hay không?”

Vào trong, cửa sổ to sát đất được che bằng một tấm rèm mỏng màu tím nhạt bằng phẳng khiến cô ấn tượng. Trên đất có một hàng dạ lan hương được sắp xếp ngay ngắn.

“Ha ha ha ha, em rất hài lòng, cực kỳ hài lòng” Nếu không có khúc nhạc dạo ngân ngời kia, không biết cô còn cười hờ hờ đến mức nào nữa. “Ông xã, anh thật có lòng” Cô cố ý nói.

Bây giờ, Giang Hạo đã học được cách hiểu ý cô: “Ừ hừ, đây là điều kinh ngạc anh muốn dành cho em, thích không?” Làm người không nên thật thà quá mức, đôi khi còn phải tỏ ra ngây thơ ngốc nghếch một chút, thế mới có được nhiều hạnh phúc hơn.

Ngoài cửa sổ khói mù lượn lờ, ánh sao lấp lánh, cứ như tiên cảnh nơi trần gian.

Kiều Tâm Duy mở cửa sổ sát đất để ra ngoài, đập vào mắt cô là những bông tuyết lấp lánh như ngọc trai dưới ánh đèn, cúi đầu nhìn thì là một suối nước nóng nghi ngút khói. Du khách ở đây vừa có thể tắm suối nước nóng vừa có thể ngắm cảnh bên ngoài qua cửa sổ lớn sát đất. Ban ngày là cảnh tuyết rơi, ban đêm là bầu trời sao, đây chính là điểm đặc biệt nhất của khách sạn này.

“Tắm suối nước nóng ở đây?” Kiều Tâm Duy vừa hào hứng lại vừa ngạc nhiên: “Nhưng bên ngoài rất lạnh, còn đang đổ tuyết nữa”

“Thế mới thú vị? Thật ra anh muốn nói rằng, các khu du lịch suối nước nóng đã ngoại chưa phát triển, thế nên con nhóc như em mới chưa từng gặp cảnh thế này thôi.

Dự báo thời tiết cho biết tối nay sẽ có một luồng không khí lạnh ủa về, thế nên nhiệt độ ban đêm sẽ rơi xuống âm hai mươi độ. Trong thời tiết âm hai mươi độ, nếu ai đó tắm nước ra đường, có khi nước sẽ đông thành đá trước khi chạm đến mặt đất.

Kiều Tâm Duy đang ngồi trên một lớp đá bằng phẳng, trán và mặt cô cháy mồ hôi rùng rùng. Nếu có nâng tay lên thì sẽ cảm nhận được sự lạnh buốt, nhưng thả xuống thì lại là làn nước ấm áp. Suối nước nóng ba mươi sáu độ, cô có thể cảm nhận lưu huỳnh đang nằm dưới lòng bàn chân, đặc biệt hơn là nước suối còn thơm mùi sữa bò.

Không gian xung quanh rất yên tĩnh, khiến tâm trạng bức bối trong người cũng dần vơi đi. Cô dựa vào lồng ngực Giang Hạo, bỗng trở dậy cảm giác an yên và thỏa mãn, cô hi vọng thời khắc này sẽ ngừng lại mãi.

Dường như Giang Hạo cũng có cảm xúc đó, anh ôm lấy eo cô từ phía sau, cọ cái cằm lún phún râu lên vai cô. Cô cảm thấy hơi ngửa nên tránh đi, nhưng càng né thì anh càng cọ.

“Đừng quậy nữa, ha ha, ngửa” Cô xoay người lại đối diện với anh, làn nước suối gọn một lớp sóng. Hai tay cô choàng lấy cổ anh, đứng giữa làn khói trắng tinh khôi, người đàn ông của cô càng đẹp trai đến lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Tình yêu tái sinh

Cô cúi tóc lên rồi kẹp lại, vài sợi tóc rơi xuống cằm cổ dài nhỏ của cô. Dưới ánh đèn nhè nhẹ, chiếc cổ quyến rũ của cô càng trở nên mê mẩn trong nhiệt độ ấm nóng của dòng suối. Gương mặt trắng nõn ửng

hồng, hàng lông mi dài cong làm đôi mắt trong vắt của cô càng nổi bật. Làn da mịn màng và mỏng manh như lụa, cứ như chỉ một cơn gió sẽ làm da cô đang đỏ ửng.

Giang Hạo khẽ sùng sốt một hồi, ánh mắt anh lộ vẻ kinh ngạc và còn hiện lên sự dịu dàng âu yếm. Anh không kìm lòng được xoa nhẹ gương mặt cô, nó non nớt đến mức có thể nhéo chảy ra nước được.

Kiều Tâm Duy đắc ý cười, cổ từ từ dán sát vào, những ngón tay mon tron gáy và bờ vai của anh.

Không biết là vì suối nước nóng hay là nguyên nhân nào khác, anh cảm thấy mình như sắp ngừng thở và bị cơn nóng thiêu đốt. Anh ôm cổ, bắt giác siết chặt lấy vòng eo vừa thon thả vừa mềm mại của cô, cảm xúc ngất ngây.

Vợ đẹp đang gần bên, Giang Hạo hít sâu một hơi. Anh nhắm mắt lại một cách tự nhiên, cánh môi hơi vênh lên.

Ngay lúc đó, Kiều Tâm Duy bỗng bật cười, thậm chí còn phun đầy nước bọt: “Ha ha ha, Thủ trưởng Giang bị lừa rồi, Thủ trưởng Giang bị lừa rồi...”

Giang Hạo vừa tức vừa bức bối, anh giữ mặt cô lại rồi hôn lên môi cô, cắn nó một cái: “Con nhóc, dám trêu anh à, xem anh phạt em thế nào?!”

Nói xong, anh chặn lấy cánh môi đang định thốt nên lời của cô rồi mút mạnh. Anh cảm thấy cực kỳ hưng phấn, xoay người lại để cả hai đối vị trí cho nhau. Anh đặt cô ngồi trên những hàng đá cuội, đỡ lấy lưng để cô không đập vào vách đá cứng đằng sau, tay khác giữ cầm để cô không thể né mặt sang chỗ khác.

Sự trừng phạt của anh chính là một nụ hôn trần miên.

“Ông xã, anh biết tại sao em thích dạ lan hương không?”

“Tại sao?”

“Sau khi qua mùa nở hoa, nếu dạ lan hương muốn nở thêm một lần nữa thì phải cắt hết những bông trước đó đi. Vậy nên, hoa dạ lan hương mang ý nghĩa quên đi quá khứ đau buồn, bắt đầu một tình yêu mới, hay nói khác chính là tình yêu tái sinh. Ông xã, em không biết phải diễn tả thế nào với anh, rằng em đã dùng bao nhiêu can đảm để yêu một người khác, mỗi tình trước đây như khiến em tan vỡ, mặc dù vậy, em vẫn muốn cảm ơn họ. Vì nhờ sự phản bội đó mới giúp em gặp được một người tốt hơn. Cảm ơn anh đã xuất hiện vào lúc em đau khổ nhất. Em yêu anh.”

Dạ lan hương, tình yêu tái sinh. Giang Hạo rất xúc động, đối với anh, không phải chỉ một cô mỗi mình cô đang bắt đầu, anh cũng sẽ có một khởi đầu mới từ giây phút này.

Trong làn khói mỏng lung, anh ôm lấy gương mặt cổ và cẩn thận ngắm nhìn từng đường nét. Cô là Kiều Tâm Duy chứ không phải một ai khác, cô vừa nóng nảy vừa cá tính, đôi khi lại ngốc nghếch đến đáng yêu, cổ giàu lòng tự trọng nhưng cũng biết nhẫn nhịn, cô kiêu ngạo nhưng biết cách làm mọi thứ thật hoàn hảo. Cô hoàn toàn khác với cô ấy.

“Kiều Tâm Duy Anh gọi tên cô.

“Um?”

“Anh sẽ chăm sóc em, cả đời này...”

Cuối cùng, anh vẫn không dám nói từ yêu, nó quá nặng nề. Tình yêu của anh đã bị cô gái ấy mang đi, anh không thể lừa có được.

Kiều Tâm Duy chớp chớp mắt, cô cảm thấy hơi sai sai nhưng không thể nói nên lời được: “Không yêu em à?”

Ánh mắt Giang Hạo lộ vẻ hoảng hốt. Anh xấu hổ cười cười, sau đó anh đặt tay lên đầu cô rồi kéo cổ tựa vào vai mình

Kiều Tâm Duy nóng nảy nói: “Anh không yêu em?” Cô truy hỏi, mặc dù cảm thấy việc bắt chấp mặt mũi hỏi một người đàn ông có yêu mình hay không là một chuyện rất tổn thương lòng tự trọng. Nhưng mà, người đàn ông này là chồng của cô, có sao đâu chứ.

Họng Giang Hạo cứng đờ. Anh nói nặng nề: “Yêu... Em lại đánh đá nữa rồi, đừng có hỏi những câu ngây thơ như vậy chứ?” Trước khi cô lại tiếp tục hỏi gặng, anh nhanh chóng cắt đứt chủ đề này. Anh thật sự rất sợ vấn đề đó.

Chồng yêu vợ là một việc rất bình thường, yêu cô là thứ anh nên làm.

“Ha ha, được rồi.” Đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Không làm sẽ chết tức tưởi

Trong phòng thiết kế của Tập đoàn Viễn Đại.

“Chu Tiểu Y, cô có im đi không hả, đừng phiền tôi trong lúc làm việc, có được không?”

Cửa ban công của phòng giám đốc đóng lại, tiếng quát của Nguyễn Tấn vọng ra ngoài. Mọi người ở ngoài liếc mắt nhìn nhau, lần này có trò vui để xem rồi.

“Con nhỏ này to gan thật” Văn Thanh nói thầm: “Thế mới nói, con gái trông càng ngây thơ thì càng không thể coi thường”

Nguyễn Tấn không thường nổi nóng, chỉ khi chạm đến tranh giới cuối cùng của anh hoặc nhiều lần bước qua ranh giới đó. Lúc ấy, Con thịnh nộ của anh có thể đốt cháy cả một cánh rừng.

Mà Chu Tiểu Y chính là người đó.

Bên trong, Nguyễn Tấn nổi trận lôi đình, anh trừng Chu Tiểu Y: “Sao có nhiều chuyện thế? Ở đây từ sáng đến tối làm gì? Có rảnh rồi thế à, dù có theo dõi thì cũng không đến nỗi thường xuyên như vậy chứ?”

Mỗi lần thấy anh nổi giận, vai Chu Tiểu Y lại run bần bật, đôi mắt cô ta ầng ậc nước, vừa lau nước mắt rồi vừa sợ sệt nói: “Nhưng em đâu có làm phiền anh, em chỉ đem trái cây đến cho anh thôi, sợ anh vất vả quá”

Nguyễn Tấn sẽ không bị gương mặt đáng thương của cô lừa gạt nữa. Nhìn đồng hồ quả nhon đang vương vãi đầy đất và mùi sầu riêng hung um phòng, anh nào nề thờ dài: “Tôi ra ngoài tinh tảo lại một chút, tốt nhất là cô đừng đi theo”

Anh đập mạnh bút xuống bàn, sau đó căm tức đứng dậy. Khi anh đến cửa mới nhận ra là cửa ban công chưa đóng kín, càng giận dữ hơn. Anh nghiêng răng và kim nén nói: “Trước khi tôi về thì cô biến mau đi, mang theo đồ cô đem đến, à không, tự giải quyết hậu quả đi.”

Anh đóng sầm cửa rồi đi ra ngoài.

Các đồng nghiệp vẫn cắm cúi làm việc, riêng Văn Thanh thì thành thói bốc nhả nói: “Tiểu Y mua nhãn tươi ngon thật... Ày, Tổng Giám đốc Nguyễn, anh còn sầu riêng không? Sao không đem ra đây cho tôi nếm thử?” Trước đây tôi khuyên anh rồi mà không nghe, bây giờ chuốc lấy đau khổ đúng không, đáng đời!

Chỉ có mỗi Văn Thanh mới dám đồ thêm dầu vào con tam bành của Nguyễn Tấn.

Nguyễn Tấn trợn mắt nhìn Văn Thanh, rồi đồng dục tuyên bố: “Văn phòng là nơi làm việc, sau này không ai được đem đồ ăn vào, muốn ăn thì vào phòng nghỉ mà ăn”

Nói rồi, anh bỏ đi ngay lập tức, phòng làm việc lập tức trở nên xôn xao, mỗi người nói một câu tám chuyện với nhau.

“Nhìn đi, tôi nói rồi mà, Tổng Giám đốc Nguyễn sẽ chịu không nổi nhanh thôi, không ngờ còn sớm hơn tôi nghĩ nữa cơ” Tiểu Mật cảm thấy rất tự tin, cô nằng hất mặt lên, vuốt mái tóc dài của mình, đắc ý nói tiếp: “Có khuyết điểm mới biết ưu điểm, điều này sẽ giúp Tổng Giám đốc Nguyễn nhận ra, tôi mới là người phù hợp nhất với anh ấy.”

Đồng nghiệp A: “Nếu là tôi thì tôi cũng chả chịu nổi. Ngày nào Chu Tiểu Y cũng đến, đúng là là quái dị”

Đồng nghiệp B: “Đúng đấy, không cho người khác một chút riêng tư nào, yêu đương chứ có phải ngồi tù đâu?”

Một lát sau, Chu Tiểu Y ra khỏi phòng, mọi người đều ngậm miệng lại. Mắt cô ta đỏ ừng, tay xách bọc nhựa, đáng thương nhìn khắp phòng một lượt. Cô ta biết, mọi người đang chế giễu sau lưng mình.

Vân Thanh giả bộ ân cần nói: “Ai đó Tiểu Y này, chị thích ăn dâu tây, ngày mai em đem đến cho chị một ít nhé” Minh đúng là xấu xa, cô biết chứ.

Chu Tiểu Y khóc nức nở, buồn bã nhìn Vân Thanh một lúc, sau đó nín thở cúi đầu chạy từ từ ra ngoài.

Mã Khải tiếc nuối nói: “Vân Thanh, không ngờ cô lại ăn hiếp người khác như vậy, mấy bữa tiệc nhẹ của chúng ta kết thúc mất rồi.”

“Khụ khụ khụ, biết sao được, bà đây không quen nhìn mấy đứa chăm chỉ làm việc, mà con nhỏ đó chắc chắn là loại người không làm sẽ chết tức tưởi đó, phải trị”

Vân Thanh phản cảm với Chu Tiểu Y là vì cô ta không trân trọng mối tình thâm thiết của mình, hơn nữa, thân là bạn của Nguyễn Tấn, cô chắc chắn phải bênh vực anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Em yêu anh thật lòng

Vân Thanh phản cảm với Chu Tiểu Y là vì cô ta không trân trọng mối tình thâm thiết của mình, hơn nữa, thân là bạn của Nguyễn Tấn, cô chắc chắn phải bênh vực anh ấy.

Thứ bảy tuần trước, Trần Kinh Nghiệp – chồng cô – đỡ Nguyễn Tấn đang say mềm từ quán bar về nhà vào nửa đêm. Lúc say rượu, Nguyễn Tấn trông rất điên cuồng, miệng cứ gào lên tố Chu Tiểu Y thù đoạn đến mức nào, Chu Tiểu Y xấu xa ra sao, giọng điệu đau đớn tột cùng.

Khi hỏi tại sao không cắt đứt với cô ta, chẳng biết Nguyễn Tấn đang mê sảng hay thế nào, anh nói Chu Tiểu Y uy hiếp mình.

Tiếp tục hỏi có chuyện gì xảy ra thì anh đã ngủ say như chết.

Hôm sau cố gắng hỏi thì cô đánh chết anh cũng không thừa nhận rằng mình đã nói câu đó.

“Tâm Duyệt, cậu nói thử xem, có phải đầu của Nguyễn Tấn bị cửa đè đến bay não rồi không?! Anh ta ra ngoài đến trưa rồi mà vẫn chưa về văn phòng. Hôm nay làm um lên như vậy, không biết ngày mai con nhỏ Chu Tiểu Y kia có đến nữa không, chúng mình bị cô ta làm cho phiền muốn chết rồi.”

“Xem cậu kia, mới có mấy ngày chứ mấy, mở miệng ngậm miệng là Giang Hạo thế này Giang Hạo thế kia, rồi rồi rồi, chờ cung về, hai ta hẹn nhau một buổi... Uầy, Nguyễn Tấn về rồi, bye bye, hôm khác nói tiếp” Vân Thanh cúp điện thoại rất nhanh, thành thật cúi đầu nghiên cứu tài liệu.

Nguyễn Tấn tìm một nơi để hút vài điếu thuốc nhưng không ngờ lại ngồi lâu như vậy. Anh vội quay lại phòng làm việc của mình, người đánh mùi khói thuốc rất nồng.

Điện thoại hiển thị tin nhắn trên Wechat, là của Chu Tiểu Y — “Nếu anh dám bỏ em, em sẽ nói bí mật của anh cho mọi người biết.”

Anh nhủ mảy áo nảo, anh nên cai rượu thật.

Ngay sau đó, một tin nhắn lại hiện lên — “Tân, em yêu anh thật lòng, đừng bỏ em, anh là người đàn ông đầu tiên của em, anh phải có trách nhiệm với em”

Anh chặc lưỡi, lòng mảy nham lại, sau đó anh khóa luôn di động lại.

Theo thói quen, anh nhìn về vị trí của Kiều Tâm Duyệt. Ở đó trống không, lòng anh cũng trống vắng.

— “Tân, tôi qua lúc anh ở cùng em... Anh gọi tên chị Tâm Duyệt

Dù đã tắt máy nhưng anh vẫn không tài nào thoát được giọng nói êm ái của Chu Tiểu Y.

Nguyễn Tấn nảo nề nắm tóc mình, anh không sợ Chu Tiểu Y, mà anh sợ bí mật này sẽ bị lộ ra ngoài. Anh không muốn vừa mất đi tình yêu, lại vừa mất đi tình bạn.

Anh và Giang Hạo là bạn nói khó, dù bí mật này có bị lộ ra thì anh muốn tự mình nói thẳng với Giang Hạo.

Nghĩ một lúc, anh mở di động.

Điện thoại rung lên bốn lần liên tục, tất cả đều là tin nhắn Wechat của Chu Tiểu Y.

“A lô, cô...”

Anh chưa kịp nói câu nào, giọng nghẹn ngào của Chu Tiểu Y đã vang lên: “Tân, anh không cần em nữa à? Anh đừng bỏ mặc em, em không muốn chia tay với anh, em không muốn, không hề muốn”

“Cô bình tĩnh đi, tôi nay chúng ta sẽ nói chuyện”

“Được, nhà anh hay nhà em?”

“...” Nguyễn Tấn bắt đầu đi thờ một hồi dài: “Đội tôi đặt phòng xong sẽ gửi địa điểm và thời gian cho cô.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, Chu Tiểu Y hít hít mũi, đồng ý: “Được, Tân...”

“Chuyện gì?”

“Anh đừng lạnh lùng với em như vậy. Em thật sự rất yêu anh, cho nên em mới mặt dày mày dạn đuổi theo anh. Anh không yêu em ư, em tin rằng sẽ có một ngày anh yêu em, em không hề thua kém chị Tâm Duyệt”

“Tiểu Y Nguyễn Tấn cắt ngang lời cô: “Tôi nay chúng ta sẽ nói chuyện với nhau, bây giờ tôi phải làm việc” Cô cũng biết mình mặt dày à, yêu không phải như thế đâu Chu Tiểu Y, cô còn trẻ con lắm

Cúp điện thoại, di động rút cuộc cũng im lặng. Đứng trước cửa sổ, Nguyễn Tấn ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, không biết khi nào mới nhìn thấy ánh nắng đây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Cuộc đàm phán chia tay

Lần này, Nguyễn Tấn rất kiên quyết, anh không thể để Chu Tiểu Y dắt mũi mũi như thế được. Anh không tin trên đời này không có ai cứ mãi dính lấy một người nào đó. Thứ Chu Tiểu Y muốn chính là một tờ phiếu com miễn phí mà thôi.

Mặc dù cách này rất bị động, nhưng anh không đến mức cảm thấy mình rất uất ức.

Rời khỏi thang máy, gió ở tầng hầm đổ xe ủa đến, lạnh đến run người.

“Tần”

Chu Tiểu Y đột ngột xuất hiện trong góc tối làm tim anh muốn nhảy ra ngoài: “Sao cô lại ở đây?”

“Em đang chờ anh” Chu Tiểu Y chớp mắt nhìn anh, cơ thể nhỏ nhắn và cánh mũi đỏ bừng, giọng nói hơi run, ai thấy cũng đau lòng: “Em vẫn đứng đây đợi anh, từ nay mỗi khi anh tan tầm thì sẽ nhìn thấy em đầu tiên... Không phải anh không thích em làm ảnh hưởng đến công việc của anh à...”

Lúc này, Nguyễn Tấn cảm thấy sự thương tiếc của mình dành cho cô ta đúng là lãng phí. Anh đã chết lặng, thậm chí là chán ghét cô ta.

“A, lạnh quá!” Một cơn gió lạnh ủa đến, giọng nói thút thít của Chu Tiểu Y hòa với cơn rung mình của cô ta vang lên. Cô ta hi vọng xa vời rằng Nguyễn Tấn sẽ đến ôm lấy mình, nhưng cô gái yếu đuối thường làm đàn ông mềm lòng.

Nguyễn Tấn bước ra xa hai bước, nhưng sau đó lại quay về. Anh nhìn thấy hàng lông mày Chu Tiểu Y giãn ra sung sướng vì chiến thắng, nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên vẻ đáng thương: “Đi nhanh lên, trong xe ấm áp” Nói xong, anh quay đầu đi thẳng về xe của mình.

“Hợ...” Chu Tiểu Y hơi hoảng loạn, cuối cùng cô ta bước nhau theo sau. Lần này, cô ta đã nếm được sự lạnh nhạt cực độ của Nguyễn Tấn.

Nếu một người đàn ông tỏ ra lạnh nhạt thì sẽ không mềm lòng với bạn nữa.

Nguyễn Tấn đã đặt phòng ăn ở nhà hàng gần nhà Chu Tiểu Y. Anh đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, bao nhiêu tiền?” Anh hoàn toàn không muốn giải quyết vấn đề bằng tiền bạc, nhưng trong tình huống này, anh không còn cách nào khác.

“Em không muốn tiền của anh” Chu Tiểu Y lắc đầu, nước mắt là vũ khí của phụ nữ, cô ta phải lợi dụng thứ vũ khí này: “Anh xem em là loại người nào, gọi là đến đuổi là đi sao?”

Cô cúi đầu càng lúc càng thấp, giọng nói cũng nhỏ dần, cô ta cắn chặt môi, trông có vẻ rất đáng thương: “Tần, anh đừng đối xử với em như vậy, em đã cho anh một cơ thể trong sạch...”

Khách hàng ở bàn bên cạnh xôn xao quay lại, đồng thời bàn tán chỉ trỏ. Nguyễn Tấn thấy rất lúng túng vô cùng, anh thật sự chịu thua người phụ nữ này rồi: “Lau sạch nước mắt của cô đi, tập trung nói chuyện” Anh rút tờ khăn giấy đưa cho cô ta.

Chu Tiểu Y nức nở nói: “Chẳng lẽ không còn đường khác sao?”

“Tiểu Y, là tội phụ cô, tôi chấp nhận đền bù cho cô.” Coi như tôi cầu xin, có tốt bụng tha cho tôi đi, một ông già như tôi không xứng với cô gái trẻ trung như cô.

“Anh đã nghĩ kĩ rồi? Không thể thay đổi ư?”

“Ừ” Nguyễn Tấn trả lời ngắn gọn nhưng ý nhiều, thể hiện sự kiên quyết.

Chu Tiểu Y ngừng khóc, khi nước mắt không thể khiến người đàn ông khoan nhượng, vậy cô ta sẽ đổi sang thứ vũ khí khác lợi hại hơn. Cô ta ngồi ngay ngắn, từ từ lấy gương trong túi xách ra, sau đó ngấm ngĩa để sửa lại lớp trang điểm của mình.

Nguyễn Tấn khá bối rối, anh chỉ ngồi im quan sát, để xem thử cô ta sẽ làm trò gì tiếp theo.

Khoảng ba bốn phút sau, Chu Tiểu Y đóng hộp gương lại, vành mắt cô vẫn đỏ nhưng lớp trang điểm đã hoàn hảo như trước, thậm chí còn toát lên cảm giác lạnh lùng: “Anh không quan tâm tình bạn giữa mình và Giang Hạo nữa à? Nếu mọi người biết anh đơn phương vợ bạn nổi khổ của mình, họ sẽ nhìn anh như thế nào đây?”

Nguyễn Tấn xem thường, anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi. Anh nghiêng người về trước, trừng mắt nhìn cô ta: “Chu Tiểu Y, điều mà tôi không hài lòng nhất, chính là việc cô thường xuyên lấy vấn đề này ra uy hiếp tôi, tôi nhin đủ rồi.

“Thì sao? Anh không quan tâm mọi người biết chuyện này ư?”

“Nếu nói ra, cô sẽ chẳng nhận được một đồng nào từ tay tôi cả”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tôi đang mang thai con của anh

“Thì sao? Anh không quan tâm nếu mọi người biết chuyện này ư?”

“Nếu nói ra, cô sẽ chẳng nhận được một đồng nào từ tay tôi cả.”

Chu Tiểu Y vút vẻ mặt đáng thương của mình đi, không còn là một đứa khóc lóc cầu xin nữa, thay vào đó, cô ta cười lạnh lùng, trong hoàn toàn khác với bộ dạng ngày thường: “Ha ha, tôi biết anh có tiền, nếu anh không có tiền thì tôi cũng sẽ chẳng thèm quan tâm tới anh.”

Cuối cùng cũng lộ cái đuôi hồ ly ra, Nguyễn Tấn không hề cảm thấy kinh ngạc mà ngược lại, anh rất thích nói chuyện với những kẻ thẳng thắn. Anh thờ dài rồi nói: “Tôi sẽ chuyển một số tiền chắt chiu sẽ làm cô hài lòng, chỉ cần có đảm bảo sau khi nhận được tiền thì biến mất khỏi thế giới của tôi.”

Chu Tiểu Y không phải đồ ngốc, thậm chí còn rất thông minh. Cô ta cần những kẻ như Nguyễn Tấn, vừa có sĩ diện vừa giàu có: “Nghe nói Kiều Tâm Duy là cấp dưới của anh gần một năm rồi, còn nghe nói cô ta vừa chia tay bạn trai cũ không lâu, rồi quen Giang Hạo trong buổi xem mắt, sau đó kết hôn chớp nhoáng”

“Đừng đá sang chuyện khác? Xem ra, Chu Tiểu Y cũng biết kha khá chuyện, đây hẳn là một trong những mục đích cô ta loay quanh ở văn phòng cả ngày.

“Nếu anh Giang Hạo hiểu lầm chị Tâm Duy có quan hệ với sếp của mình trước khi kết hôn, anh sẽ làm gì đây? Trước khi cưới, vợ anh ta bị bạn nói khổ chơi nát, anh nói xem anh ta sẽ cảm thấy như thế nào?”

Nguyễn Tấn nhướng mày, lòng anh như bị một tảng đá lớn đè ép, nặng đến mức thở không nổi: “Chu Tiểu Y, cô ăn nói lung tung, mối quan hệ giữa tôi và cô ấy rất trong sạch, cô ấy hoàn toàn không biết gì về tình cảm của tôi”

“Vội? Anh vội rồi à? Ha ha ha, rốt cuộc thì tôi vẫn làm anh sốt ruột”

“Cô...” Nguyễn Tấn lại bị cô gái trẻ tuổi này uy hiếp.

“Nếu anh Giang Hạo ly hôn với chị Tâm Duy, không phải anh sẽ có cơ hội à? Anh phải cảm ơn tôi chứ!”

Hai từ “anh, chị” phát ra từ miệng Chu Tiểu Y khiến người ta buồn nôn, Nguyễn Tấn cảm thấy bị cô ta đùa bỡn trong lòng bàn tay mà không thể tự cứu lấy mình được. Anh hung tợn trừng Chu Tiểu Y, ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Mấy Chu Tiểu Y nhướng lên, vẻ lạnh lợi hiện lên gương mặt. Lạnh lợi là tốt, nhưng nếu lạnh lợi quá mức, thì chính là gian xảo.

“Khi còn bé, tôi rất thích con thỏ nhà bà nội nuôi, nhưng chị họ tôi toàn chiến nó thành của riêng. Có một ngày tan học về nhà, vừa lúc chị họ không ở đó, nên tôi đã trộn thuốc diệt cỏ vào rau cho nó ăn”

Giọng nói của Chu Tiểu Y càng lúc càng bình tĩnh, Nguyễn Tấn cũng dần cẩn thận hơn. Anh không sợ gì cả, chỉ sợ Tâm Duy chịu tổn thương không đáng.

“Ha ha, tất nhiên, chuyện này là do hồi bé tôi không ngoan, bây giờ lớn rồi, tôi sẽ không làm thế nữa. Khi tôi thích một người, nếu không chiếm được anh ta, vậy tôi sẽ hủy hoại người anh ta thích, điều này mới có thể khiến anh ta đau khổ nhất”

Chắc chắn chắc, tính cách của con nhỏ này quá đen tối rồi. Nguyễn Tấn sâu sắc cảm thấy bản thân đã bước nhầm vào một vùng bùn, càng gầy gụa lại càng lún sâu hơn. Cứ cho là sau này anh được cứu thoát đi, nhưng cả cơ thể anh cũng đã dính đầy bùn đất mất rồi.

Nguyễn Tấn nặng nề nói: “Nói mục đích của cô đi, cô thông minh như thế, chắc không đàn đến nỗi kéo cả hai vào tình thế cả chết lưới rách. Nếu cô hủy hoại tôi, cô cũng không chiếm được gì cả”

Chu Tiểu Y chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ của mình, cô ta nở nụ cười, kìm đồng tiền hiện lên rất đáng yêu, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Tôi cũng không thiếu gì hết, chỉ thiếu một người chồng thôi, Tấn à, chúng ta kết hôn đi.”

“...” Nên nói có ta ngây thơ hay đàn độn đây. Đã đến nước này, cô ta còn mơ mộng được vậy há: “Cô đang đùa tôi à, đó là chuyện không bao giờ xảy ra”

“Sao lại không thể Kiều Tâm Duy và Giang Hạo đã đến với nhau theo nhu cầu đẩy thôi”

“Cô nghe ai nói!”

“Chẳng phải anh Giang Hạo nói rõ ràng với anh còn gì, đúng rồi, lúc đó chị Tâm Duy đứng phía sau tấm bình phong cũng nghe thấy đó”

Thì ra đây gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau lưng, trong khi Kiều Tâm Duy nghe lén cuộc đối thoại của hai người, thì Chu Tiểu Y ở ngoài cửa cũng nghe thấy hết.

Nguyễn Tấn cau mày, anh rất hối hận vì đã tự tay dẫn một con quỷ vào cuộc đời mình, chẳng lẽ anh còn để mặc cho cô ta quấy rối bạn bè mình ư?! Giờ phút này, anh rất lo lắng cho Kiều Tâm Duy, cô gái luôn nhẫn nhịn trước mọi chuyện đó đã có tâm trạng gì trước khi kết hôn đây?

“Họ có thể sống chung với nhau, tại sao chúng ta không thể chứ? Anh có thể cho tôi điều kiện sống mà tôi muốn, tôi có thể lấp đầy cảm giác cô đơn của anh vào buổi tối, chẳng phải cũng phù hợp với nhu cầu của hai ta à?”

Giọng nói và câu chữ của Chu Tiểu Y hoàn toàn không giống với một cô gái hai mươi tuổi chưa tốt nghiệp Đại học. Thay vào đó, cô ta y hệt như một mỹ nhân hết thời đã trải qua một cuộc truân chiến.

“Đến nước này rồi, cô còn tưởng chúng ta có thể đến với nhau ư?” Nguyễn Tấn chất vấn: “Đến với nhau thì có nghĩa lý gì?” Anh không hề có ý định kết hôn, nếu có đi chăng nữa thì người đó sẽ không phải là Chu Tiểu Y, anh không muốn cả đời này bị người bên gối tính toán.

“Đã nói là theo nhu cầu cá nhân của mỗi người mà, tôi không cảm thấy bối rối đâu”

Anh cảm thấy quá thất vọng, cô ta đúng là đồ điên.

Nguyễn Tấn không muốn nói gì thêm nữa, suy nghĩ và quan niệm của cả hai hoàn toàn chệch hướng với nhau. Anh cảm thấy xấu hổ khi nói những điều này với một con nhóc già bộ trưởng thành như cô ta, anh sẽ tự giải thích với Giang Hạo, người anh em tốt nhiều năm này hẳn sẽ thông cảm cho anh. Hơn nữa, đơn phương không phải là chuyện ác độc kinh khủng gì cả.

“Cô nghĩ hay đấy, tôi đã quá ngán ngẫm với gương mặt của cô lắm rồi. Cô cứ từ từ ăn đi, tôi sẽ tính tiền” Nói rồi, anh lấy tiền ra đặt xuống bàn, sau đó gơ tay định gọi phục vụ.

“Tôi đang mang thai con của anh.”

Tay vừa nâng qua đầu, Nguyễn Tấn nghe thế há miệng lắp bắp nói: “Cô... Cô nói cái gì?”

Chu Tiểu Y ung dung mở túi xách và lấy que thử thai ra đưa đến trước mặt anh: “Anh xem kĩ đi, hai vạch rất rõ ràng”

“Không thể nào, không thể nào” Nguyễn Tân đang cảm thấy mất hết phương hướng, lòng bàn tay anh ướt đẫm, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

“Anh không hiểu cũng không sao cả, bây giờ tôi nói cho anh biết, hai vạch có nghĩa là tôi đang mang thai” Sau đó, cô ta lấy một que thử thai nữa ra” Đây là que thử thai mới, nếu anh không tin có thể vào toilet kiểm tra lại ngay bây giờ, đó là con của anh, anh không thể không nhận nó được”

Những âm thanh xì xào xung quanh dần lớn hơn trước, khách hàng ngồi bàn bên đều đang bàn tán về họ.

Nguyễn Tân hít sâu một hơi, gương mặt cứng đờ và méo mó cho thấy anh đang cố nhẫn nhịn. Anh uống một hơi ly nước lạnh trên bàn, anh cần sự tỉnh táo ngay lúc này.

“Nếu anh không tin thì có thể đến bệnh viện kiểm tra, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không phá thai, anh...”

“Câm nồm, đủ rồi!” Anh quát lên và mặc kệ ánh mắt của mọi người.

Chuyện gì cũng có cách giải quyết, nhưng bào thai này, anh không thể kéo cô ta đi phá được. Anh nghĩ, đây hẳn là sự trừng phạt của ông trời vì anh đã từng bắt cần đòi biết bao nhiêu.

Kết quả đàm phán chính là Chu Tiểu Y sung sướng ngồi vào xe ô tô của anh, nét mặt hiện lên nụ cười chiến thắng. Còn Nguyễn Tân thì đau khổ đưa cô ta về nhà, tâm trạng của anh hoàn toàn rối bời.

Trong đêm trằn trọc mãi, anh gọi điện thoại cho Giang Hạo: “A lô, A Hạo, khi nào các cậu về?”

“Ngày mai, chắc lúc đến thủ đô cũng là quá nửa đêm. Mọi chuyện đều ổn chứ?”

Ngoài giọng nói của Giang Hạo, trong điện thoại còn vang lên tiếng của Kiều Tâm Duy: “Ông xã, sao sùi cào em lắm cứ bị thùng thế này, tại sao?”

“Em cho nhiều nhân bánh vào quá đấy, với lại kỹ thuật của em chẳng ra sao... Tân, Tân?”

Nguyễn Tân gạt mình tỉnh lại: “À, mọi người ở đây đều ổn cả, chỉ là cuối năm ai cũng phải tăng ca nên rất mệt.”

“Cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?”

“Có chút việc” Anh do dự, cuối cùng thì có nên nói hay không đây: “Chờ các cậu về rồi nói sau, không phải chuyện gì lớn đâu”

“Ừ... Thế còn cậu, ở cùng cô bạn gái nhỏ kia thế nào?”

Anh đánh cười nhạt nói: “Cũng bình thường”

“Nếu thấy tốt thì xác định quan hệ đi, vốn dĩ cuộc sống là vậy mà”

“Từ từ đã, tôi không vội...” Tâm trạng anh cực kì tồi tệ, anh sợ nếu nói thêm gì nữa thì sẽ bị lộ mất, thế là anh nhanh chóng tìm cớ: “Tôi có chút chuyện cần phải xử lý, cúp máy đây, chờ các cậu về chúng ta hẹn nhau sau”

“Được.”

Cúp điện thoại, anh ngấm màn đêm tối tăm và cười cay đắng, cô về như Giang Hạo và Kiều Tâm Duy sống chung rất hòa thuận. Nếu muốn tìm người sống chung thì phải tìm hiểu người đó thật cẩn thận. Nếu anh đến sớm một bước, thì có lẽ niềm hạnh phúc đó đã thuộc về anh.

Hôm sau, trong bệnh viện phụ sản, Nguyễn Tân đang lo lắng ở khu vực ghế chờ bên ngoài. Lúc thì rào bước, lúc thì ngẩn người, mắt anh hiện lên hàng tơ máu, cảm lún phún râu, trông như già đi vài tuổi.

Chỉ chốc lát sau, Chu Tiểu Y đi ra. Cô ta vẫn nở nụ cười ngây thơ như trước, lúm đồng tiền cũng đáng yêu giống ngày thường, đặc ý cầm kết quả xét nghiệm vẫy vẫy tay với anh.

Anh giống như một chú chó tang thương, lượm mặt đi đến.

“Thế nào rồi?” Giọng nói anh khàn khàn, chất chứa nỗi tức giận, buồn bã như thể muốn giết người.

“Còn thế nào gì nữa, bác sĩ nói thai chưa đến một tháng, progesterone và HCG thấp, chú ý nghỉ ngơi và dưỡng thai, hai tuần sau đến siêu âm lần hai, lúc đó sẽ nghe được nhịp tim của cục cưng”

Nguyễn Tân ngơ ngác nhìn cô, yếu ớt hỏi: “Muốn sinh nó à?”

“Không muốn há?” Chu Tiểu Y hỏi lại, trông rất hùng hổ.

“Cô còn phải đi học, lớn bụng mà đi học thì không tiện”

Chu Tiểu Y bật cười, chòang lấy cánh tay anh: “Đi học không quan trọng, Tân, anh là điều quan trọng nhất trong lòng em, không gì có thể thay thế nổi.”

Nguyễn Tân run lấy bẫy. Giây phút này, anh đã bị một con nhóc ăn sít sao.

Ở doanh trại tọa lạc tại Đồng Bắc, có người đẹp làm bạn nên dường như thời gian trôi qua nhanh hơn trước rất nhiều. Chỉ chớp mắt mà đợt tập huấn ở núi tuyết đã kết thúc, họ sẽ về nhà.

Kiều Tâm Duy nhìn qua cửa sổ, trong sân tập luyện, Giang Hạo đang làm lễ tổng kết. Giọng nói của anh vang lên nghiêm nghị, nhưng lại khác hẳn về nghiêm túc trong những ngày bình thường.

Mười ngày ngắn ngủi, từ trạng thái ép uống, cô đã hoàn toàn cam tâm tình nguyện, đúng là một sự thay đổi lớn.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại ồm ồm vang lên, phát ra từ di động cá nhân của Giang Hạo, anh không mang nó bên người.

Đến từ đầu giường, Kiều Tâm Duy nhìn thờ dầy số hiển thị trên màn hình, đó là một dãy số chưa được lưu tên. Cô do dự không biết có nên nhận cuộc gọi hay không, một mặt vì sợ Giang Hạo trách mình xâm phạm quyền riêng tư, một mặt khác lại sợ lỡ mất việc gấp của anh.

Chuông điện thoại vẫn réo rất không ngừng, lần đồ chuông thứ ba vang lên, cô đành nhận cuộc gọi: “A lô, tìm Giang Hạo đúng không ạ?”

Đầu dây bên kia im lặng.

“Anh ấy đang bận, có việc gấp thì để tôi nói lại với anh ấy”

Vẫn im lặng.

“A lô? A lô? Còn đó không ạ?”

Vẫn lặng thinh.

“Cần tôi nói lại chuyện gì không? Hoặc là nửa tiếng sau gọi lại được không? A lô...” Cô nhìn màn hình một chút, vẫn đang kết nối mà: “A lô? Xin hỏi...”

Tiếng tút tút vang lên, người bên kia đã dập máy.

Cô thắc mắc, lăm băm nói: “Kì cục vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cô ấy dễ bệnh nhưng cũng đâu có sống an nhàn sung sướng bằng mẹ

Trước khi đi, bọn họ nhận được tin đường núi đã bị chặn, vì thế chỉ có thể ngồi xe đến thẳng sân bay, thay vì đi một chặng đường hai ba tiếng để vào trấn và ngồi xe về thủ đô.

Tham quan núi tuyết lần này là một chuyến đi khá thú vị với Kiều Tâm Duyệt.

Trước đây, cô tưởng Giang Hạo là một kẻ ngạo mạn vô cùng, nhưng thật ra anh là một người nghiêm khắc, và điều đó được tôi luyện nhờ những năm tháng sống trong quân đội, hoàn cảnh gian khổ chính là thứ tốt nhất để rèn luyện ý chí của con người. Hơn nữa, điều cổ kính trọng nhất ở Giang Hạo, chính là chuyện anh đã lựa chọn một công việc gian khổ, mặc dù anh có thể thoải mái hơn.

Đường núi xóc nảy, Kiều Tâm Duyệt dựa vào lòng Giang Hạo, hỏi: “Ông xã, anh tập huấn ở núi tuyết mỗi năm khoảng bao lâu vậy?”

“Hai năm trước anh ở đó luôn, ngay cả Tết cũng không được về. Bây giờ anh đã chuyển công tác về thủ đô rồi, lần này chỉ là tạm thời thôi.”

“Những khoảng thời gian tạm thời như thế này có nhiều không?”

Giang Hạo không muốn lừa cô, cũng không cần thiết phải làm điều đó, anh thành thật nói: “Mỗi lần có nhiệm vụ thì sẽ đi đối với cái này, em cứ coi như anh đang đi công tác, lâu dần sẽ quen thôi.”

“Ừ, em biết rồi, mỗi lần có nhiệm vụ thì em không thể liên lạc với anh, nếu không có chuyện gì quan trọng thì không được phép tìm anh, nếu không có tin gì về anh nghĩa là anh vẫn an toàn, đúng không?”

“Ha ha, chính xác đấy”

Kiều Tâm Duyệt ngáp dài, cái xe này xóc đến nỗi khiến cô đau đầu.

“Sao vậy?”

“Không sao, say xe ấy mà, cứ một lúc là em bị say xe, nôn hết cả đường đi.”

Giang Hạo sờ sờ đầu cô, anh nhớ lúc cô tiểu tiện yếu ớt hôm trước, hỏi lỗi: “Khô cho em rồi... Đừng nhúc nhích, để anh sờ thử xem” Anh nhíu mày: “Ngoài say xe, em còn sốt nhẹ nữa. Tiểu Phụng, đến trấn thì ngừng xe lại mua thuốc cảm giúp tôi”

“Vâng, Thủ trưởng”

Kiều Tâm Duyệt cười hi hi nhìn Giang Hạo, dù đầu cổ vừa đau vừa khó chịu nhưng trong lòng vẫn rất ngọt ngào.

Không biết qua bao lâu, cơ thể cô bỗng nghiêng về trước. Xe ngừng mà cô vẫn mơ màng trong giấc ngủ nồng. Cô nghe tiếng Giang Hạo vang lên: “Không được, phải đến bệnh viện”

Tiểu Phụng nói: “Nhưng mà Thủ trưởng, trong trấn nhỏ này chỉ có trạm y tế thôi, phải đi nửa ngày đường nữa mới đến bệnh viện.”

“Tuyệt vời lớn thế này, có khi nửa ngày cũng chưa đến nơi. Không được, không thể chậm như vậy, cô ấy đang sốt rất cao, trạm y tế cũng được, đi mau”

Xe lại khởi động, cô dùng hết sức để mở mắt, thấy Giang Hạo đang vừa vỗ mặt cô vừa gọi, cô “t” một tiếng rất nhỏ, sau đó yếu ớt nhắm mắt lại.

Ý thức vẫn còn nhưng cô không thể tỉnh táo được, ngay đến cả sức để mở mắt cũng không có.

“Tâm Duyệt, Tâm Duyệt?” Giang Hạo vẫn đang gọi cô, giọng lo lắng không thôi.

Tiểu Phụng chạy trở về và nói: “Thủ trưởng Thủ trưởng, trạm y tế không có ai cả, tôi hỏi mấy nhà bên cạnh, họ nói nhân viên đã nghỉ làm về nhà hết rồi.”

“Cái gì?” Giang Hạo vừa kinh ngạc vừa chấn chương: “Trong trạm y tế không có bác sĩ nào trực ban hết? Không có một ai?”

Tiểu Phụng lắc đầu: “Thủ trưởng, sao có thể so chỗ này với mấy bệnh viện khác được, trạm y tế này nhỏ như hạt vừng ấy, chỉ có một bác sĩ thôi.”

Giang Hạo nhìn khung cảnh phía trước, bông tuyết đang chậm chậm rơi như lông ngỗng, không thể nhìn thấy cảnh vật phía trước, chỉ có một bức tranh màu trắng xóa mờ mờ ảo ảo. Anh

ôm cơ thể nóng hổi của Kiều Tâm Duy, bắt đầu nói: “Tìm một nhà nghỉ ở gần đây để nghỉ tạm đã, sau đó cậu đến tiệm thuốc tây mua thuốc hạ sốt.”

Tiểu Phuong vẫn lắc đầu trả lời: “Thủ trưởng, tôi đã hỏi người già ở đây rồi, ông ấy nói chỉ có trạm xá này bán thuốc thôi, trấn nhò này không có tiệm thuốc tây”

Anh hiểu sự lạc hậu ở đây, nhưng trong khoảnh khắc quan trọng này, anh ước gì mình có thể bay về thủ đô ngay lập tức. Anh cúi xuống nhìn Kiều Tâm Duy đang nằm trong lòng mình, mặt cô tái nhợt, cánh môi khô nứt nẻ nhưng trán lại nóng hầm hập, dù có vỗ mặt thì cô cũng không tỉnh dậy.

Cô là một cô gái yếu đuối được nuôi dưỡng ở thành thị, sao có thể chịu được thời tiết khắc nghiệt ở đây cơ chứ?

Đây là do anh bất cẩn.

“Trước cứ tìm chỗ ở rồi tính sau, đi, lái xe vào trong xem thử thế nào?”

“Vâng”

Đi thêm một đoạn nữa, may là có quán trọ nhỏ mở cửa, đây kiểu nhà trọ homestay, cả gia đình ông chủ đều sống ở căn nhà này.

Giang Hạo đi theo sự dẫn đường của Tiểu Phuong, nếu qua đêm nay cơn sốt của Kiều Tâm Duy vẫn không giảm thì anh sẽ bảo Tiểu Phuong trở về quân y. Ngược lại, họ sẽ họp mặt với Tiểu Phuong ở điểm hẹn, cùng chuẩn bị về thủ đô.

Vào phòng, anh biết nơi này sẽ không bao giờ thoải mái bằng phòng ở khách sạn suối nước nóng, nhưng trong thời tiết giá lạnh và tuyết rơi mù mịt như ngoài kia, có một nơi để dừng chân là may mắn lắm rồi.

Giang Hạo đặt Kiều Tâm Duy lên giường. Ở Đại Đông Bắc, nhiệt độ trong phòng luôn luôn ấm áp, hơi nóng sẽ làm nhiệt độ cơ thể tăng lên, vậy cơn sốt này cũng không thể giảm bớt.

Anh quả quyết cởi đồ cô ra, sau đó bê một chậu nước đá đến, nhúng khăn và chườm lên mặt cô để hạ nhiệt. Với chậu nước đá không độ và hai chiếc khăn lông cỡ nhỏ, anh hết vất nước chườm lạnh lại đổi khăn mới khi cần.

Kiều Tâm Duy vẫn mê man, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô thấy một bóng hình đang di chuyển trước giường mình, lúc thì mớm nước cho cô, lúc thì gọi cô vài tiếng. Cô muốn đáp lại, nhưng cô họng không thể lên tiếng được.

Cơn sốt cao này đến quá đột ngột.

“A lô, mẹ à? Nhà anh gọi điện đến: “Vẫn đang về, nhưng Kiều Tâm Duy đột nhiên phát sốt nên đêm này không về được, phải dời sang ngày mai”

Lâm Thái m phản nản nói: “Sao con bé dễ ốm vậy, hờ một tí là cảm là sốt, mẹ đã chuẩn bị một bàn đồ ăn chờ hai đứa về rồi”

Vốn đang nôn nóng, nghe mẹ nói thế thì Giang Hạo càng giận thêm: “Mẹ đến Đông Bắc thử đi, mẹ ở doanh trại bộ đội vài ngày xem cảm giác thế nào?”

“...” Lâm Thái m nghẹn lời, đúng là càng lớn càng không bênh mẹ, cưới vợ về nhà là nghe lời vợ ngay.

“Cô ấy gả vào nhà chúng ta thì cô ấy chính là người nhà, mẹ không quan tâm cô ấy thì đừng nên chế nhạo, gì mà dễ bệnh dễ ốm chứ, dù cô ấy dễ bệnh nhưng cũng đâu có sống an nhàn sung sướng bằng mẹ”

“Rồi rồi rồi, là do cái mồm nói gở của mẹ, mẹ không nói nữa là được chứ gì!” Hết cách rồi, nếu đã cưới thì không thể ly hôn được, bà còn mong đợi con dâu sinh con đẻ cái cho nhà họ Giang nữa: “Thế con bé sao rồi? Bị nặng không?”

Giang Hạo thờ dãi: “Sốt đến nỗi ngủ li bì, ở đây không có bệnh viện, cũng không có tiệm thuốc, con chỉ biết lấy đá chườm thử xem thế nào?”

Lâm Thái m cũng cuống lên: “Nghiêm trọng đến thế hả con, có khi nào sốt đến ngốc luôn không?”

“Đừng nói thế, làm sao dễ sốt đến ngốc chứ, nếu vậy thì con và mẹ đã ngốc mấy lần không biết!”

Lâm Thái Ám đánh vào miệng mình, bà lại nói gở nữa rồi, đúng là tự chuốc lấy họa mà: “Vậy con chăm sóc con bé cẩn thận, chờ con về thì mẹ bồi bổ cho nó, yếu như vậy thì sao sinh em bé được”

“Mẹ à...”

“Được rồi, mẹ cúp máy đây, đến giờ hẹn với mấy bà kia chơi mạt chược rồi”

Giang Hạo không nói thêm gì mà ngắt kết nối luôn. Mẹ anh luôn là người chuyên đổ thêm dầu vào lửa, rõ ràng tính của bà rất tốt, không hiểu sao lại ăn nói khó nghe như vậy.

Trời càng về đêm, tuyết rơi càng dày. Tiểu Phuong nhắn tin báo với anh là đã đến khu doanh trại bộ đội XX và liên lạc được với quân y, lúc nào cũng sẵn sàng nhận lệnh.

Anh cúi người úm trán mình lên trán Kiều Tâm Duy, chườm đá có vẻ có hiệu quả, dù vẫn còn nóng nhưng không nóng hầm hập như khi nãy nữa.

“Tâm Duy Anh lại khẽ gọi tên cô: “Tâm Duy, tỉnh lại đi, có nghe anh nói không? Tâm Duy?”

Kiều Tâm Duy cố gắng chớp chớp mắt, lông mi cô khẽ run, cánh môi hơi mở ra. Giọng nói khàn khàn yếu ớt của cô vang lên: “Em khát...” Ngay đến cả trong mơ, cô cũng thấy mình chạy đi tìm nước, bởi cô khát đến nỗi họng cũng nhói đau.

Giang Hạo vui mừng, coi như cô đã tỉnh. Anh rót một ly nước, thổi vài lần cho bớt nóng, sau đó mới đỡ cô dậy để uống nước.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...” Kiều Tâm Duy uống hơi vội nên sặc nước, họng cô trở nên đau rát, nhưng nhờ đó mà đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn.

“Uống chậm chút, còn đây mà.”

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Hạo, biết anh đã ở bên cạnh chăm sóc và trông chừng mình: “Ông xã, em muốn uống nước lạnh”

“Được rồi, anh rót nước lạnh cho em, để lát nữa rồi uống” Giang Hạo thờ dãi: “Đói bụng không, có muốn ăn cơm không?”

Nào có khẩu vị ăn cơm chứ, cô chỉ muốn ăn một thứ gì đó mát lạnh. Cô lắc đầu: “Không đói, em chỉ cảm thấy khó chịu và choáng thôi.”

Giang Hạo dựa vào đầu giường, để cô gối lên bắp đùi mình. Anh ấn vào hai huyết thái dương của cô, xoa qua xoa lại, dùng lực vừa phải.

Kiều Tâm Duy híp mắt, từ khe hở giữa hai mí mắt, cô nhìn gương mặt dịu dàng và chăm chú của Giang Hạo. Chắc ngoài mẹ ra, đây là người duy nhất vừa thân thiết vừa quan tâm cô như vậy.

Giang Hạo đúng là một người tinh tế và cẩn thận hơn rất nhiều người khác, nhưng anh không dễ dàng thể hiện điều đó. Cô nghĩ, mình phải may mắn bao nhiêu mới có thể gặp được một người đàn ông tốt như thế chứ.

“Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ hơn, sao thế?”

“Muộn thế rồi à, anh vẫn luôn chăm sóc em?” Cô nghiêng qua nhìn chậu rửa mặt và khăn lông ở đầu giường, như có thể chắc chắn đáp án: “Vây là cả ngày hôm nay anh chưa ăn cơm?”

“Nhịn ăn hai bữa không đến mức đói xù đầu, anh chịu được”

“Nếu em để anh nhịn đói, mẹ của anh lại ghi thêm tội cho em”

Giang Hạo nở nụ cười: “Thì ra em nghe hết à, thế mà còn giả vờ ngủ”

“Không có, em không mở mắt ra được, nhưng nghe được hết. Nhưng muốn như vậy, còn đồ ăn không?”

“Để anh nhờ ông chủ nấu chút cháo, hai chúng ta ăn một chút đi.”

“Muộn thế rồi ông chủ có làm không?”

“Cho thêm tiền chắc sẽ đồng ý, em chờ tí, tôi ra ngoài một lát.”

Giang Hạo đứng dậy đi ra ngoài, Kiều Tâm Duy vẫn nằm trên giường. Cô cảm nhận sâu sắc một điều, thì ra bị bệnh cũng là một niềm hạnh phúc.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai, là di động của Giang Hạo, vẫn là số điện thoại xa lạ đó. Ai da, cố quên nói lại với Giang Hạo rồi, không biết có chuyện gì quan trọng không.

Cô cầm điện thoại lên rồi bấm máy: “A lô, tìm Giang Hạo phải không ạ?”

Lúc này, đầu dây bên kia vẫn im lặng cuối cùng cũng có một giọng nói vang lên: “Vâng, tôi tìm Giang Hạo” Là một giọng nữ êm ái.

“Anh ấy vừa ra ngoài, cô có chuyện gì không?”

Cô gái đó không trả lời mà hỏi một câu: “Khi nào anh ấy về?”

“Anh ấy sẽ về nhanh thôi, nếu không thì cô đợi một lát rồi gọi lại nhé?”

Im lặng, vẫn là im lặng.

“A lô?”

“Cô là gì của anh ấy?” Cô gái đó hỏi.

Não của Kiều Tâm Duy xoắn lại, giác quan thứ sáu mách bảo, đây là một đóa hoa đào của Giang Hạo, cô nghiêm giọng nói: “Tôi là vợ của anh ấy”.

“Vợ... của anh ấy?” Giọng nói của cô khẽ run, cứ lặp đi lặp lại một câu: “Anh ấy kết hôn thật, kết hôn thật...”

Kiều Tâm Duy đã gặp một cô nàng Thẩm Lộ quái dị, nên lúc này vẫn khá bình tĩnh. Cô cắt ngang lời của cô gái đó, nói một cách dứt khoát: “Vâng, tôi đã kết hôn với anh ấy rồi, đừng quấy rối chúng tôi lúc nửa đêm nữa, anh ấy là người đã có vợ, cô...”

Hay thật, bị cúp máy rồi. Cô không mấy vui vẻ cho số này vào danh sách đen, xin mấy vị cô hồn sống này đừng làm phiền nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Quả nhiên hai người có chuyện mờ ám

Trước đây, dù Giang Hạo có bao nhiêu hoa đào, hồng nhan tri kỷ nhiều hay ít, cô cũng không thêm để ý. Nhưng bây giờ, cô đã bắt đầu để ý rồi. Cô không muốn các cô gái khác nhưng nhớ chồng mình.

Kỷ Tiểu Hải và Tôn Dụng Tuyển chính là bằng chứng hùng hồn nhất, bài học sâu sắc đó khiến cô dứt khoát hơn trăm lần.

Giang Hạo quay lại phòng rất nhanh, Kiều Tâm Duy thử thăm dò anh: “Ông xã, mới nãy có một cô gái gọi điện cho anh, là ai vậy?”

“Anh nào phải tiến, làm sao biết được” Giang Hạo ngồi ở mép giường, sờ sờ trán cô hỏi lại một câu: “Ai gọi vậy?”

Kiều Tâm Duy lắc đầu: “Không biết nữa, cô ấy không nói, hay là anh gọi lại hỏi thử xem?”

“Nếu có chuyện gấp thì sẽ gọi lại thôi, em yên tâm, không có nhiều người ngưỡng mộ chồng em đâu” Nhìn sắc

mặt cô, biết ngay là cô đang lo lắng điều gì: “Lại là một cô nàng bạo dạn như Thẩm Lộ thôi, bây giờ cô ấy không quấy lấy anh nữa”

“Thật à? Lỡ đâu là cô nàng nào vẫn còn để ý khi anh đi xem mắt người ta thì sao?”

Giang Hạo càng cười sáng khoái hơn: “Ai cũng biết anh kết hôn rồi, em nói thử xem còn có cô gái nào từng xem mắt với anh mà còn để ý không. Quan trọng nhất là...” Bí mật này không được tốt bụng cho lắm, anh ngưng ngưng nói: “Mỗi lần xem mắt xong, anh đều đưa số điện thoại của Tiểu Lưu, tài xế nhà anh.”

“Không phải chứ!” Kiểu Tâm Duy vừa ngạc nhiên vừa buồn cười: “Anh chẳng chân thành chút nào.”

“Thế nên, anh không phải là loại người tùy tiện gặp ai cũng quen được đâu. Em phải tự tin lên, đừng có suốt ngày nghi thần nghi quỷ nữa, anh không thích điều đó”

Kiểu Tâm Duy giờ tay chào: “Tuần lệnh, Thủ trưởng”

Cuối cùng cô vẫn không thể giải quyết được cuộc gọi kì lạ đó, nhưng sự chân thành của Giang Hạo khiến cô an lòng và tin tưởng.

Sáng sớm hôm sau, hai người dậy rất sớm, vội lái ô tô đi vào trung tâm thành phố. Đầu tiên họ sẽ gặp Tiểu Phương

điềm hẹn, rồi mới đi thẳng đến sân bay.

Lúc đến thủ đô thì đã ba giờ chiều, Giang Hạo ôm Kiểu Tâm Duy đi thẳng đến bệnh viện, trông cô vẫn có vẻ ốm yếu.

Sau khi kiểm tra tổng quát, kết quả là do nhiễm virus nên phát sốt, cách nhanh nhất là truyền nước biển. Mùa này, dịch sốt hoành hành, khu vực truyền dịch đông nghịt, hai người vất vả lắm mới tìm được một chỗ trống.

Người đến truyền nước biển là một cô y tá trẻ, cô ấy cầm bịch nước biển, miệng thì lầm bầm phàn nàn: “Chưa đến ba mươi mà đã bệnh này bệnh nọ, sao một mình tôi giải quyết hết cho nổi...” Cô ta đến trước mặt Kiểu Tâm Duy, tức giận nói: “Tay nào?”

Kiểu Tâm Duy giờ tay trái lên, chợt có dự cảm xấu: “Tay này”

Y tá xụ mặt, cô ta cầm tay trái của cô lên và vỗ chách chách ba lần: “Kiểu Tâm Duy phải không, cô phải truyền ba túi nước biển, hết y tá rồi... Sao khó tìm ven thế này?” Vừa nói, cô ta vừa chích kim vào rồi rút ra ba lần

Kiểu Tâm Duy nghiêng răng nhin đau, nếu không phải cái mạng nhỏ của cô vẫn đang nằm trong tay y tá, thì cô sẽ chửi: Không phải vì ven của tôi khó thấy, mà là do kỹ thuật cô tệ quá thôi.

Giang Hạo cầm giấy xét nghiệm đi tới, đúng lúc bắt gặp cảnh này: “Cô tò thái độ gì thế, kỹ thuật không tốt mà còn dám trách bệnh nhân?”

“Kỹ thuật của tôi rất tốt...” Y tá giận dữ quay mặt lại. Ôi cha má ơi, đẹp trai quá!

Giọng của cô ta trở nên dịu dàng hơn: “Khụ khụ khụ, không phải do kỹ thuật của tôi có vấn đề, chắc vì ánh sáng không tốt?”

Giang Hạo cời áo khoác đắp lên người Kiểu Tâm Duy, sau đó uy nghiêm nói với cô y tá trẻ đứng bên cạnh: “Không ai muốn bị bệnh trước tuổi ba mươi cả. Cô ấy bị cò chích kim nhưng không hề phàn nàn, mà cô thì ngược lại, động một tí thì giờ giọng oán hận, cô gọi quản lí bệnh viện đến đây”

Nghe thấy thế, y tá trẻ sợ đến nhũn cả hai chân: “Ôi trời thua anh, tôi sai rồi... Chị ơi, tôi xin lỗi, rất xin lỗi, tôi bảo đảm là tôi chỉ chích một lần nữa thôi, chắc chắn đấy”

Giang Hạo vòng tay trước ngực, tức giận ra lệnh: “Tiêm cho tốt vào!”

“Ừ, ừ” Tay cô y tá hơi run, nhưng động tác lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Được rồi, xin lỗi hai anh chị, xong túi nước biển này thì hai người gọi tôi”

Giao Hạo lắc đầu ngao ngán, nhìn bóng dáng vội vội vàng vàng của cô y tá trẻ đó, anh buồn bực nói: “Phải dọa thế mới biết sợ”

Kiểu Tâm Duy không nhịn được cười: “Ha ha ha ha, buồn cười chết mất, ông xã à, anh đừng hung ác như vậy chứ, cô y tá kia sợ anh kinh khủng luôn”

“Có tật giật mình mới sợ”

Nhiều khi, một câu của Giang Hạo có thể làm người khác cạn lời, tính ra thì cách nói chuyện bây giờ của anh giống hết lúc đối đầu với mẹ mình. Lâm Thái m m m m m không chiến thắng được đứa con Thủ trưởng của bà.

“Không có giường ngủ? Để mẹ tìm giám đốc bệnh viện nói chuyện một chút, tiện thể mua cho hai đứa ít đồ ăn luôn”

“Nói gì mà nói chứ, giờ mà có chỗ ngồi là tốt rồi, mẹ đừng có sinh thêm chuyện. Lỡ đâu bị lây bệnh, mẹ lại trách Kiểu Tâm Duy

“Ai dō, ngồi ở đó rất lạnh, khéo bệnh mãi không dứt thì làm sao sinh cháu trai cho mẹ được?”

“Được rồi được rồi, về nhà nói sau, sao mẹ nói nhiều thế chứ?!”

Sau khi nói hai câu, anh cúp điện thoại.

Kiểu Tâm Duy: “Anh đuổi mẹ như vậy đấy hả?”

“Không phải đâu, nếu mẹ tới đây, chắc chắn sẽ bắt em chuyển chỗ khác. Thời gian đi tới đi lui đó đủ cho em truyền hết mấy túi nước biển rồi”

Cô bật ngón cái cho anh, phải công nhận một điều, hiệu suất làm việc và phong cách xử lí của anh luôn luôn thuộc top đầu.

“Em ngoan ngoãn ngồi đây truyền nước biển nhé, anh ra ngoài mua ít đồ ăn để lấp bụng”

“Vậy anh mặc áo khoác vào đi”

Giang Hạo ngẩn cò lại, kéo áo khoác đắp kín người cô: “Anh không lạnh, em đắp đi, anh sẽ về nhanh thôi.”

Nhìn theo bóng lưng của anh, Kiểu Tâm Duy rất cảm động, một khi người đàn ông nghiêm túc lạnh lùng trở nên dịu dàng thì có thể khiến người ta ấm lòng xiết bao.

Vì quá mệt mỏi nên mới ngồi một lát thôi, cô đã thiếp đi một giấc. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy tiếng ai đó đang gọi tên mình, giọng rất quen, hình như là của Kỳ Tiểu Hải.

“Tâm Duy Kỳ Tiểu Hải vỗ vỗ vai cô: “Bị bệnh á?”

Đây chắc chắn không phải là mơ, Kiều Tâm Duy mở mắt ra, quả nhiên, người đang đứng trước mặt cô chính là Kỷ Tiểu Hải. Cô ngồi thẳng dậy, tỉnh táo nói: “À, là anh à?”

Kỷ Tiểu Hải nhìn xuống, ánh mắt rất dịu dàng, anh ta lo lắng nói: “Mùa đông năm nào em cũng bị bệnh cả, gần ba mươi rồi, sao cứ bất cẩn thế?”

Nghe câu đó, lòng cô hơi chạnh lại, nhưng chỉ một chút mà thôi. Quan hệ thân mật bảy năm chỉ đổi lấy một câu thăm hỏi ân cần như thế này, khiến cô thốn thức khôn nguôi.

Cô cười nhạt: “Không sao cả, truyền nước xong thì có thể về nhà ăn cơm sum họp gia đình. Thế còn anh, anh ở đây làm gì?”

“Dung Tuyền...”

“Kiều Tâm Duy!” Kỷ Tiểu Hải còn chưa dứt lời, Tôn Dung Tuyền đã gào lên từ một góc gần đó: “Kiều Tâm Duy, Kỷ Tiểu Hải, đúng là hai người có chuyện mờ ám với nhau”

Kiều Tâm Duy nhìn về phía giọng nói, quả thật là người quen, thì ra họ chưa ly hôn.

Giọng của Tôn Dung Tuyền khàn khàn, nghe giọng là biết cô ta cũng đang bị bệnh, tay cũng đang đeo một sợi dây truyền nước. Trong căn phòng truyền dịch yên tĩnh, giọng nói của cô ta hấp dẫn sự chú ý của mọi người, thậm chí còn có tiếng khóc nức nở của trẻ con.

Kỷ Tiểu Hải đau khổ nhắm mắt lại. Lần nào cũng cấu kính ghen tuông như thế, anh ta thật sự rất muốn bỏ đi luôn, nhưng bây giờ thì không được, Kiều Tâm Duy còn đang ở đây.

Tôn Dung Tuyền nhìn Kỷ Tiểu Hải, lên án: “Tôi gọi cho anh tám trăm cuộc, anh cũng không nhận, cứ tưởng anh đang bận chuyện gì, thì ra là đến gặp người yêu cũ. Hai người biết chọn địa điểm thật, đây là bệnh viện đấy”

Kỷ Tiểu Hải thời dài thườn thượt, anh có thể đoán được suy nghĩ bây giờ của cô ta: “Cô cũng biết đây là bệnh viện à, tôi định tới thăm cô”

“Tôi không tin những lời dối trá đó của anh!” Tôn Dung Tuyền hành động như một kẻ điên. Cô ta rút kim tiêm trên tay mình ra, chạy chậm chậm đến bên họ, vừa chạy vừa nói: “Đừng tưởng tôi không biết, anh vẫn không quên được cô ta. Anh cảm thấy áy náy với cô ta, nên lúc nào cũng nhớ nhung cô ta... Sao thế, anh hối hận chứ gì, hối hận vì không cưới cô ta mà cưới tôi hả?”

Kiều Tâm Duy cảm thấy tốt nhất là mình nên im lặng. Trước đó ở cửa hàng, cô đã thấy cảnh Tôn Dung Tuyền nổi điên rồi, cô không muốn bị dây vào chuyện xấu này trước mặt mọi người. Vậy nên, cô đứng dậy định cầm bình nước biển đi chỗ khác. Cô thả đứng ngoài hành lang còn hơn là ở cạnh cặp vợ chồng này.

“Đứng lại!” Tôn Dung Tuyền chặn đường của cô: “Sao nào, giết mình chột dạ à? Kiều Tâm Duy, có đúng là không biết xấu hổ, biết đây là chồng cô tôi mà còn dạn dít với anh ấy, cô có ý đồ gì hả? Muốn cướp anh ấy về phải không?”

Kỷ Tiểu Hải không thể đứng nhìn được, đây là mâu thuẫn giữa vợ chồng anh ta, anh ta không muốn dính dáng đến Kiều Tâm Duy, coi như đó là tôn nghiêm cuối cùng của anh ta. Anh ta cố gắng kéo Tôn Dung Tuyền lại, không cho cô ta đến gần Kiều Tâm Duy: “Xin cô đấy, đừng có gây chuyện nữa!”

“Anh che chở cô ta như thế à, anh yêu cô ta đến vậy hả?” Tôn Dung Tuyền cười ha hả, bệnh hoạn nói với những người xung quanh: “Mọi người đến phân xử cho tôi đi, tôi ở đây truyền nước biển đã một tuần rồi, chồng tôi không hề quan tâm, mặc kệ tôi. Hôm nay cô ta ở đây thì chồng tôi cũng đến theo, may mà bị tôi bắt gặp. Đây chính là bằng chứng đấy, chẳng biết nếu không bị tôi bắt tại trận thì bọn họ sẽ làm chuyện gì sau lưng tôi nữa đây!”

Dù là người chịu đựng tốt đến mấy, nếu gặp phải với một tình huống kỳ cục như vậy thì cũng không chịu được. Kiều Tâm Duy không thể tin chuyện gì đang xảy ra nữa, Tôn Dung Tuyền bị điên thật rồi à?

“Xin lỗi Tâm Duy, cô ấy điên rồi.” Kỷ Tiểu Hải chân thành xin lỗi, anh không ngờ chỉ tình cờ gặp nhau thôi mà lại dẫn đến tình huống trở trêu như vậy.

“Kiều Tâm Duy, cô mau thừa nhận đi. Tôi không tin cô có thể thoải mái quên được anh ấy. Trước đây là tôi làm sai, tôi đã quỳ xuống trước mặt đồng nghiệp để xin lỗi cô rồi, nhưng chuyện xảy ra hôm nay thì cô lại càng không đúng. Anh ấy là chồng tôi, cô phá hoại gia đình của tôi, tội của cô đáng chết vạn lần, cô có quỳ xuống một trăm một ngàn lần cũng không đủ”

Giọng nói của Tôn Dung Tuyền vốn dĩ đã khàn khàn. Do đó, tiếng gào của cô ta như mắc kẹt trong cổ họng.

Trong phòng truyền dịch chỉ toàn là bệnh nhân, họ chỉ đứng xem trò vui thôi, ai rồi đầu mà đi can. Mấy y tá trong ca trực chỉ là phụ nữ yếu đuối nên cũng không dám đi can, còn Kỷ Tiểu Hải thì ngăn không được, chỉ có thể mặc kệ cho cô ta nổi điên.

Kiều Tâm Duy không muốn bình luận gì về chuyện này, bây giờ, cô chỉ thấy Tôn Dung Tuyền thông minh và sáng sủa của thời đại học đã biến mất, vừa đáng buồn lại vừa đáng thương. Cô có lòng nhưng không đủ sức, đành yêu ốt giải thích: “Tôi không phải cô, tôi không làm mấy chuyện thiếu đạo đức như vậy, khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...” Mới gồng cổ lên thôi mà cô đã ho liên tục, bệnh của cô cũng không nhẹ.

Tôn Dung Tuyền không từ bỏ, cô ta nhào đến nắm lấy đồ của cô: “Ai muốn phá hoại gia đình của tôi, tôi sẽ liều mạng với đứa đó! Kẻ thứ ba không biết xấu hổ, dám quyến rũ chồng bà, dám quyến rũ chồng bà này!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Sau này cứ đi theo anh

Hai cái kéo này của cô ta khiến cơ thể mềm oặt của Kiều Tâm Duy ngã khuỵu xuống đất: “A?” Kim tiêm

ghim trong tay rơi ra, đau nhức vô cùng.

“Có làm gì vậy hả, đừng có gây chuyện nữa!”

Kỷ Tiểu Hải bức bối, nhưng nếu anh ta càng che chở Kiều Tâm Duy thì Tôn Dung Tuyền sẽ càng làm lớn chuyện hơn. Tay chân cô ta hết đánh lại đá anh ta.

“Kiều Tâm Duy, cô quỳ xuống xin lỗi tôi, quỳ xuống mau!”

Giọng nói khàn đặc của Tôn Dung Tuyền vang khắp phòng truyền dịch, khiến mọi người hốt hoảng. Kiều Tâm Duy muốn phản kháng nhưng cơ thể không cho phép cô làm điều đó, mọi

chuyện xảy ra bất ngờ. Nếu không nhờ sự che chở của Kỳ Tiểu Hải, chỉ sợ người bị đánh và đập chính là cô đây.

Lúc đó Giang Hạo vừa về đến, anh nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng truyền dịch. Ba chữ “Kiều Tâm Duyệt” khiến từng tế bào trong người anh đều sôi lên, anh xách đồ ăn ba chân bốn cẳng chạy vào.

“Dừng lại!” Giang Hạo hét lên, nhìn thấy cổ vợ đang bệnh của mình nằm sõng soài trên sàn nhà mặc cho người khác ăn hiếp, làm sao anh có thể cho phép được.

Phòng truyền dịch bỗng lặng ngắt như tờ, Giang Hạo đẩy ra đám đông đang đứng trước mặt Kiều Tâm Duyệt. Anh kéo cánh tay bị thương của cô, chậm chậm đỡ cô dậy: “Không sao chứ?”

Kiều Tâm Duyệt lắc đầu, cô cảm thấy rối bời. Lúc Tôn Dung Tuyên kiêu ngạo và điên cuồng, cô cũng không hề hoảng hốt, nhưng khi thấy Giang Hạo, cô lại trở nên bối rối vô cùng, chưa có giây phút nào cô muốn trốn đi như khoảnh khắc này.

Nếu Giang Hạo biết chuyện này, thì anh có hiểu lầm hay không, những chuyện như thế này thì có giải thích hay không cũng như nhau cả.

Giang Hạo ôm Kiều Tâm Duyệt, sau đó quay lại cảm tức nhìn Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên. Hai người này trông rất quen, chẳng phải cặp vợ chồng trẻ đánh nhau ở cửa hàng hôm đó à? Thì ra họ chính là bạn trai cũ và bạn thân đã từng phản bội Kiều Tâm Duyệt, hèn chi hành động hôm đó của Kiều Tâm Duyệt lại kì lạ như vậy!

Sự cao quý và uy nghiêm của Giang Hạo khiến Tôn Dung Tuyên kinh ngạc. Tuy nhiên, cô ta không bị dọa sợ: “Anh là ai, anh lấy cớ gì mà nhúng tay vào chuyện của chúng tôi? Dừng có xen vào chuyện của người khác”

“Tôi là chồng của cô ấy. Cô nói thử xem tôi có tư cách không?!”

Tôn Dung Tuyên cạn lời, cô ta giật mình nhìn Kiều Tâm Duyệt một chút, sau đó quay sang Kỳ Tiểu Hải.

Giang Hạo oán giận chất vấn: “Cô nói ai là kẻ thứ ba, cô nói ai quyến rũ chồng cô, cô nói ai phải quý xuống?!”

Tôn Dung Tuyên lùi lại hai bước, thua ngay ở khí thế, cô ta kéo kéo ống tay áo của Kỳ Tiểu Hải để xin giúp đỡ, nhưng Kỳ Tiểu Hải vẫn không hề quan tâm.

“Anh, hai người...” Ánh mắt sắc bén của Giang Hạo nhìn chằm chằm hai người: “Tôi không quan tâm mâu thuẫn của hai vợ chồng các người là gì, nhưng nếu muốn đụng tới vợ tôi thì tôi không đồng ý. Thứ nhất, tôi ở chung với cô ấy mỗi ngày, cô ấy không thể phản thân đi quyến rũ chồng người khác được. Thứ hai, cô ấy tốt bụng và vị tha, chắc chắn sẽ không làm những chuyện thiếu đạo đức như thế. Cuối cùng, mọi vợ chồng hai người nghe cho rõ đây...” Giang Hạo chỉ vào bọn họ, sau đó nhấn mạnh từng chữ: “Hôn nhân bất hạnh là do hai người, đừng có đổ lỗi cho người khác, một cuộc hôn nhân bắt đầu mờ ám, thì kết quả chắc chắn sẽ không nhận được trái ngọt”

Vốn Tôn Dung Tuyên đã đuối lý, bây giờ cô ta cũng không dám nói nhiều, chỉ âm thầm nghĩ: Sao Kiều Tâm Duyệt lại tốt số như vậy, sau khi chia tay với Kỳ Tiểu Hải thì lại gặp được một người chồng còn tốt hơn Tiểu Hải rất nhiều. Ông trời thật không công bằng, tại sao những gì tốt đẹp đều đưa cho cô ta hết vậy?

Đám đông đang hóng chuyện xung quanh nhao nhao gật đầu đồng ý với lời của Giang Hạo. Một người phụ nữ không phân rõ đúng sai khó mà nhận được sự đồng cảm của mọi người.

Kỳ Tiểu Hải đứng ra nói: “Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của tôi. Mẹ bảo tôi đến đón cô, tôi chỉ tình cờ gặp Tâm Duyệt”

“Gọi Tâm Duyệt, Tâm Duyệt thân thiết thế cơ à, anh không quên được cô ta thì cứ nói thẳng đi!” Tôn Dung Tuyên không cãi lại lời Giang Hạo được nên đổi sang chửi bới Kỳ Tiểu Hải.

Kỳ Tiểu Hải đã chết lặng rồi, anh ta cười gằn, nói: “Không phải tôi không quên cô ấy được, mà là tôi không yêu cô nổi!” Anh quay lại cúi đầu với hai vợ chồng Giang Hạo: “Rất xin lỗi” Nói rồi, anh bước nhanh ra ngoài, mặc kệ bóng lưng thể lương của vợ mình.

Tôn Dung Tuyên phát điên gào lên: “Kỳ Tiểu Hải, anh đứng lại cho tôi, đứng lại...” Cô hòng khàn đặc của cô ta đã đến cực hạn, nên giờ còn lại chỉ là những tiếng nghẹn ngào, cô ta trở thành một bà điên trong mắt mọi người.

Lúc đó, một người mặc áo blouse trắng vội vã đi từ ngoài vào. Ông ấy không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa thấy Giang Hạo đã đi thẳng tới nói: “Ồi trời Thủ trưởng Giang đúng là cậu rồi. Xin lỗi xin lỗi, bệnh của bà Giang có nặng không?”

Giang Hạo quan sát người mới tới, đúng là giám đốc bệnh viện. Anh cảm thấy không vui, chắc chắn là mẹ gọi đến, đành lạnh nhạt nói: “Giám đốc Thẩm, cô ấy bị nặng hay không sao ông lại hỏi tôi?”

“Ha ha, đúng đúng đúng, khám bệnh là nhiệm vụ của tôi...” Đi đến gần ông mới nhận ra hình như vừa có chuyện gì ở đây, khi thấy mu bàn tay chảy máu của Kiều Tâm Duyệt, ông ta thốt lên: “Chuyện gì thế này?”

Giang Hạo cầm tay Kiều Tâm Duyệt trả lời: “Không có gì, đổi chỗ rồi giúp cô ấy xử lý một chút”

“Hãy, được được được” Giám đốc Thẩm tự dẫn đường: “Đi theo tôi”

Tôn Dung Tuyên ngây ngốc đứng yên tại chỗ, mọi người xung quanh đang nhìn cô ta với ánh mắt lạ lùng. Cô ta biết mình đã mất bình tĩnh, nhưng tính cách của cô ta vốn là không thể nhẫn nhịn được.

-- Không phải tôi không quên cô ấy được, mà là tôi không yêu cô nổi.

Câu nói của Kỳ Tiểu Hải như một mũi tên đâm độc bản xuyên tim, vì người đàn ông đó, cô ta đã phản bội người bạn thân nhất của mình. Sau khi mất đi tình bạn, mất đi công việc, mất đi chính bản thân mình, thậm chí còn mất đi cả đứa con chưa chào đời, cuối cùng chỉ đổi lại một câu như thế.

Trước khi bị Kiều Tâm Duyệt phát hiện, họ đã từng hạnh phúc biết bao.

Giang Hạo nói rất đúng, một cuộc hôn nhân bắt đầu mờ ám, thì kết quả chắc chắn sẽ không nhận được trái ngọt. Giây phút này, cô ta mới hiểu được, cuộc hôn nhân bình thường như nước sẽ không bao giờ kích thích bằng những ngày tháng yêu đương vùng vẫy trộm. Tình cảm của họ chẳng qua chỉ là sự hào hứng tạm thời trong lúc ngoại tình mà thôi.

Nghĩ đến điều đó, cô ta khóc lớn hơn, cuống họng không thể phát ra tiếng nào, ứ ứ khóc như một kẻ bị cấm.

“Tiểu Hải, đừng bỏ em, đừng đi, chờ em với...” Cô ú ớ gào lên, vừa khóc vừa chạy ra ngoài tìm Kỳ Tiểu Hải.

Kiều Tâm Duyệt được Giang Hạo bế lên, cô nhìn góc mặt của Giang Hạo, thấy anh tỏ vẻ khó chịu, đến nỗi giám đốc Thẩm cũng không dám nói nhiều, trên đường đi mọi người đều lặng thinh.

Giám đốc Thẩm dẫn họ đến văn phòng của mình, Kiều Tâm Duyệt ngồi trên ghế xoay mát xa cao cấp của giám đốc, cảm giác như đang ngồi trên bàn chông.

“Thủ trưởng Giang, sao đến đây mà không báo trước với tôi một tiếng?”

“Bệnh vật thôi, không cần phải thế” Giang Hạo lạnh nhạt trả lời, anh không muốn lợi dụng chức vị của mình để nhận được ưu tiên: “Mẹ tôi gọi điện cho ông?”

“Không phải, kết quả khám sức khỏe của ba mẹ cậu đã có, mọi chỉ số đều bình thường. Mẹ cậu chỉ thuận miệng nói hai vợ chồng cậu đến bệnh viện truyền dịch thôi.”

Giang Hạo phẩy phẩy tay, mắt kiên nhẫn nói: “Giám đốc Thẩm, ông ra ngoài đi, vợ chồng tôi có chuyện riêng muốn nói với nhau một lúc”

“Được, có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi”

Trong văn phòng chỉ còn lại hai người, không biết là do sợ hãi hay vì nước biển mà cơ thể Kiều Tâm Duy rét căm căm

Giang Hạo vòng hai tay trước ngực đứng đối diện cô, từ trên cao nhìn xuống gương mặt cô. Anh cúi đầu nhìn cô, chất vấn: “Bạn trai cũ và bạn thân cũ?”

Cô gật đầu, cầm đũa vào xương quai xanh, cúi thấp đến mức có thể nhìn thấy giày của anh.

“Sao lại ồn ào thế?”

“Tôn Dung Tuyên cũng đến đây truyền nước biển, Ký Tiểu Hải đến đón cô ta, nên bọn em tình cờ gặp nhau. Tôn Dung Tuyên hiểu lầm Ký Tiểu Hải dẫn em đến đây, sau đó cô ta nổi điên lên”

“Vậy là em mặc kệ cho cô ta đánh chửi em?”

Mũi Kiều Tâm Duy cay cay, cô cảm thấy tui thân muốn chết: “Đầu em choáng váng, nghẹt mũi, đau nhức cả người, em làm gì có sức để gây chuyện với cô ta. Với lại, em không làm chuyện đó như cô ta đâu”

“Đây không phải vấn đề có làm hay không, nếu anh tới chậm thêm một chút, nói không chừng em cũng sẽ bị đánh rồi. Ký Tiểu Hải yếu như vậy, chắc chắn không bảo vệ được em”

Kiều Tâm Duy càng cúi gằm mặt, lưng cô cong cong: “Chỉ cần anh không hiểu lầm là được rồi.”

“Ngẩng đầu lên” Giang Hạo bỗng nhiên nắm cánh tay cô: “Em không làm sai thì sao phải ăn nói khép nép chứ, em không làm sai thì tại sao phải chịu đựng sự mắng chửi của người khác? Là họ phản bội em trước, tại sao em phải quỳ xuống nhận lỗi với họ?! Em nhu nhược tới vậy à?”

Kiều Tâm Duy ngẩng đầu nhìn anh, mắt có đầy lên sự nghi ngờ, nhưng cũng chứa chan nỗi sung sướng: “Em sợ anh giận, anh không hiểu lầm em đúng không?” Cô rất lo lắng: “Em không có quan hệ gì với Ký Tiểu Hải hết, thật đấy, em có thể lấy mạng mình ra thế”

“Anh không hiểu lầm, anh chỉ tức giận. Em đường đường là vợ của Thủ trưởng nhưng lại bị ức hiếp đến nhường này, hiểu không?!” Anh không hề quan tâm đến tên Ký Tiểu Hải kia.

Nghe thấy thế, tâm trạng của Kiều Tâm Duy mới bình thường trở lại. Cô hết cười lại khóc: “Anh không hiểu lầm là tốt rồi.”

Giang Hạo ngồi xổm xuống, lòng bàn tay thô ráp của anh nhẹ nhàng lau đi giọt nước trên má cô: “Đừng khóc, sau này cứ đi theo anh, huấn luyện là sở trường mạnh nhất của anh, anh không bắt em tập võ nhưng ít nhất cũng phải biết mấy chiêu tự vệ khi gặp chuyện”

“Được.”

Nếu biết bài huấn luyện địa ngục của anh, có lẽ, cô sẽ không đồng ý một cách dứt khoát như vậy.

Giang Hạo dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô. Năm năm, một khoảng thời gian không ngắn chút nào, năm năm đẹp nhất của một người con gái để đổi lấy sự phản bội. Anh có thể cảm nhận được nỗi đau của cô.

“Sau này nếu gặp họ, em không được ra tay quá nhẹ, họ là loại người ức hiếp kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, em càng mạnh mẽ thì họ sẽ không dám ức hiếp em, hiểu không?”

“Hiểu rồi.”

Giang Hạo thờ dài, rồi đổi chủ đề: “Lúc này anh gọi điện cho ba em, sáng mai hai chúng ta sẽ đến chúc Tết ba mẹ em. Anh không nhắc tới chuyện em bị sốt, tránh cho họ lo lắng”

“Trông em ngốc thật” Anh liếc yếu có một cái, sau đó đứng dậy lấy hộp đựng đồ ăn. Anh không nói gì thêm, chỉ dứt từng thìa vào miệng cô: “Đừng nói chuyện, mau ăn đi!”

Kiều Tâm Duy phồng má lên nhai cơm, may quá, anh đã sắp xếp mọi chuyện xong cả rồi, cô không cần phải quan tâm điều gì nữa.

Đêm đó, ở nhà họ Giang, Lâm Thái Âm đã chuẩn bị xong hết mọi thứ. Trên bàn ngập tràn các món ăn, trong bếp còn hấp một nồi củi sủi sào, chỉ cần đợi hai vợ chồng về nhà thì có thể bày lên bàn ăn. Nghĩ lại, Giang Hạo đã không ăn Tết cùng họ năm năm rồi. Năm nay rốt cuộc có thể quây quần bên nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, hi vọng giao thừa năm sau có thể thêm một thắng cu nữa.

Mặc dù bà rất không ưng Kiều Tâm Duy, nhưng tóm lại đó vẫn là con dâu của mình. May mà con bé là một cô gái trong sạch, không mang theo trách nhiệm gì nặng nề. Giang Hạo nói đúng, nhà họ Giang bọn họ, hôn nhân không cần phải đánh giá đến chính trị, dù đánh một chút cũng không nên.

“Lão gia, đêm nay uống vài chén với con trai không?”

Giang Chí Trung nhướng mày, ông đã kiêng rượu nhiều năm, nhưng hôm nay chắc chắn phải uống vài hớp: “Vậy thì lấy bình Mao Đài ra đi, nhân tiện, bà lấy thêm hai bình để Giang Hạo gửi tặng bố vợ, chúng ta không thể mất lễ nghĩa được”

“Đúng rồi, hôm nay có vẻ tâm trạng của ông tốt nhỉ?” “Ngày nào mà tâm trạng của tôi không tốt chứ, đúng là cũng khá tốt”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chóp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Cơm tắt niên

Sau khi truyền nước, cơ thể Kiều Tâm Duy thoải mái hơn rất nhiều: “Ồi, cuối cùng em cũng có thể ngừng đầu ưỡn ngực làm người rồi!”

Giám đốc Thẩm vẫn luôn túc trực bên ngoài từ này đến giờ, ông ta vừa dọn dẹp vừa dặn dò: “Tôi nay về nhà ngủ một giấc thật sâu, nếu ngày mai còn cảm thấy khó chịu thì cứ gọi điện cho tôi. À đúng rồi, đừng quên uống thuốc, cũng đừng ăn những món thịt cá quá mặn”

“Vâng, cảm ơn giám đốc Thẩm”

“Đừng khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Giám đốc Thẩm chuyển ánh mắt về phía Giang Hạo, tỏ vẻ nhin nọt nói: “Thủ trưởng Giang, con trai tôi còn cần cậu quan tâm trong quân đội lắm”

Kiều Tâm Duy tròn mắt, ra là thế.

Giang Hạo khiêm tốn nói: “Giám đốc Thẩm, ngài là trưởng bối, đừng nói chuyện khách khí với tôi như thế... Thẩm Trạch chắc chắn là sẽ bị phạt rồi, còn có bị định tội hay không thì không biết”

Giang Hạo ôm Kiều Tâm Duy định rời đi, giám đốc Thẩm bỗng ngăn anh lại. Ông ta cầu xin nhìn Giang Hạo, thờ dài một hơi nói: “Thủ trưởng Giang, tôi biết thằng bé phạm lỗi là không đúng, nhưng nếu nó bị định tội, cuộc đời của nó... sẽ bị hủy mất.”

Giám đốc Thẩm đã cố gắng rất nhiều nhưng không thể gặp được Giang Hạo. Hôm nay, ông ta định mời Giang Hạo đến nói chuyện riêng, nhưng anh vẫn cứ ở cạnh Kiều Tâm Duy mãi. Khi thấy họ định đi, ông biết mình không còn cơ hội để làm điều đó nữa, thương thay cho tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ, lúc nào cũng muốn thử một lần.

Giang Hạo thấy ánh mắt gấp gáp và bất đắc dĩ của giám đốc Thẩm, anh hiểu hết mọi chuyện, nhưng mà... “Giám đốc Thẩm, nếu tôi có thể giúp thì chắc chắn sẽ giúp. Bình thường thái độ và biểu hiện của Thẩm Trạch rất tốt, tôi đã viết đơn chứng minh trình lên cấp trên rồi, cuối cùng quyết định ra sao, tôi bất lực không thể nhúng sâu thêm”

“Aiz, năm hết Tết đến, nhà nhà đều ăn bữa cơm đoàn viên, con trai đáng thương của tôi không biết ở đó ra sao rồi.” Giám đốc Thẩm bật khóc, ông vẫn luôn tự hào về con trai của mình, nhưng bỗng nhiên con trai lại ngã từ trên cao xuống: “Chắc chắn là Thẩm Trạch bị liên lụy, nó chỉ là hồ đồ nhất thời mà thôi.”

Giang Hạo vỗ vỗ vai giám đốc Thẩm, anh tốt bụng khuyên: “Chuyện này dính líu rất phức tạp, người dân cả nước đều chú ý, chuyện duy nhất ông cần phải làm chính là chờ đợi”

Từ phòng ra đến cổng bệnh viện, giám đốc Thẩm vẫn tiễn bọn họ. Trước khi là một giám đốc bệnh viện nổi tiếng, có ai thấu được nỗi lòng của một người cha với niềm cay đắng và bất đắc dĩ cơ chứ. Kiều Tâm Duy quay lại nhìn

một lát, cô thấy giám đốc Thẩm vẫn đứng yên mặc cho những cơn gió tạt vào người. Cô tò mò hỏi: “Ông xã, con trai của giám đốc Thẩm sao vậy? Ai đó, em biết đây là chuyện bí mật trong quân đội, nhưng anh có thể lên kế cho em được không, em chắc chắn sẽ giữ kín bí mật này”

Nhìn bộ dạng gơ tay lên thế của cô, Giang Hạo bật cười: “Nhìn em là biết kiểu người không thường xuyên đọc tin tức rồi”

“Sao không có...” Chột dạ, cô thường đọc tin lá cải của giới giải trí thôi: “Wifi trong núi tuyết không tốt, nên em không đọc”

“Vẫn là chuyện liên quan đến Hoa Kỳ thôi, con trai giám đốc Thẩm dính đến một vụ nhận hối lộ nên bị bắt tạm giam để điều tra. Theo báo cáo, cậu ta vừa mới nhậm chức hai ngày và chỉ nhận hai điều thuốc cao cấp từ cán bộ nòng cốt của quân đội Hoa Kỳ, hoàn cảnh rất xấu hổ”

Chuyện này quả thật rất xấu hổ, chỉ vì hai điều thuốc mà khiến một thanh niên có tương lai xán lạn phải rơi đài, Kiều Tâm Duy cảm thán: “Hèn chi giám đốc Thẩm muốn kêu oan cho con mình.”

Xe trên đường không nhiều, đôi khi bắt gặp vài chiếc xe thì tài xế cũng đang lái xe với tốc độ cao. Ai ai cũng vội vàng về nhà ăn Tết. Hai bên đường lấp lánh ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn lồng đỏ. Trên cành cây, người ta cũng treo những dây đèn lấp lánh, khắp nơi đều tràn ngập không khí của năm mới.

“Đi, chúng ta về nhà ăn Tết”

Ở nhà họ Giang, Lâm Thái m nôn nao ra ra vào vào trước cửa, vừa nghe tiếng xe, bà nhanh chóng chạy đến mở cửa.

Bà ngắm nhìn con mình, trông nó gầy hơn, đen hơn, lại còn không mặc nhiều áo khoác dù trời lạnh buốt. Thằng con đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn khiến mẹ nó quan tâm lo lắng. Còn cô con dâu này, nhìn sao bà cũng không hài lòng, quá gầy, quá yếu, chiều cao không đủ tiêu chuẩn, đứng thấp hơn Giang Hạo cả một khúc.

Giang Hạo kéo tay Kiều Tâm Duy đi tới cửa, Kiều Tâm Duy hơi lo lắng nói: “Mẹ, chúng con đã về

Lâm Thái m không ưng ý đánh giá cả người cô: “Bị mẹ bỏ đói từ nhỏ hay sao vậy, tại sao lại gầy thế hả?!”

“...” Cô cười xấu hổ: “Ha ha, áo khoác của Giang Hạo quá to, nên trông con hơi gầy ạ”

Giang Hạo khoác tay lên vai cô, trông đáng vẻ như thể cảnh cáo mẹ “đừng ức hiếp vợ của con”. Anh chế giễu nói: “Mẹ, mẹ sai rồi, nhìn cô ấy gầy thế thôi, nhưng sờ qua sờ lại thì đầy thịt đấy”

“Khụ khụ!” Kiều Tâm Duy muốn phun máu nhưng bị mắc nghẹn ở cổ họng, chuyện này đùa không vui đâu ông anh ạ.

Lâm Thái m lờm anh: “Không đúng đấy” Bà lắc đầu, vẫn không hề hài lòng về Kiều Tâm Duy thêm chút nào: “Vào đi, ba các con chờ lâu lắm rồi.”

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Duy ăn cơm tắt niên ở nhà họ Giang, các món ăn rất phong phú, hương vị cũng ngon đáo để. Nhà họ Giang đã cẩn thận mời đầu bếp ở khách sạn đến nhà làm. Tuy nhiên, cô cảm thấy không được tự nhiên, Giang Chí Trung và Giang Hạo như hai pho tượng Phật, trông cực kì nghiêm túc. Không những ăn cơm không nói chuyện, mà ngay cả tụng ly rượu cũng không nói một câu nào. Trong căn phòng ăn diện tích lớn chỉ vang lên tiếng đĩa chạm vào bát đĩa, không gian bị đè nén khiến người ta khó thở.

Bỗng nhiên, Giang Chí Trung hỏi một câu: “Sức khỏe con vẫn tốt chứ?”

Lúc đó, trong miệng Kiều Tâm Duy đang gặm một nửa chân gà, nghe bố chồng hỏi, cô đặt đĩa xuống, ngồi thẳng lưng trả lời: “Dạ không sao ạ?”

“Cũng do mẹ con, không có việc gì lại bắt con đến doanh trại bộ đội, làm sao con gái chịu được thời tiết giá lạnh ở đó.”

Lâm Thái m: “Vâng vâng vâng, lão gia nói phải, chỉ trách mẹ thôi”

Kiều Tâm Duy nào dám nói suông theo, cô sốt ruột nói: “Không phải lỗi của mẹ, là sức khỏe của con không tốt”

Thấy cô hơi nôn nao, Giang Chí Trung nói: “Ở nhà thì cứ thoải mái một chút, muốn ăn gì cứ tự nhiên, đừng khách sáo”

“Da, ha ha.”

Giang Chí Trung quay sang nói với Giang Hạo: “Lần sau đừng đến đó nữa, chỗ đó không thuộc sự quản lý của con, con cứ ở thủ đô hoàn thành nhiệm vụ của mình, cũng khiến mọi người yên tâm hơn” Ông đã già, nên thích con cái ở bên cạnh mình. Dù bọn nhỏ có không ở bên cạnh, ông cũng hi vọng chúng nó không ở trong hoàn cảnh nguy hiểm mỗi ngày.

Giang Hạo: “Sang năm sẽ điều người đến quản lý, con không cần đến đó nữa.”

Nói vài câu xong, không gian lại trở nên yên tĩnh. Kiều Tâm Duy im lặng cầm đũa lên tiếp tục ăn, đồ ăn ngon quá, cô phải bỏ sung lại toàn bộ chất béo mấy ngày qua không được nạp vào cơ thể mới được. Mấy câu nhắc nhở đại loại như phải ăn những món thanh đạm khi bị bệnh đã bị cô ném lên chín tầng mây rồi.

Com nước xong xuôi, hai cha con ngồi trên sofa xem chương trình cuối năm, thỉnh thoảng còn tâm sự vài câu với nhau. Cô chủ động giúp đỡ mẹ chồng dọn dẹp bát đĩa: “Mẹ, để con rửa cho”

“Đừng, mẹ mà nhờ một đứa bệnh tật như con rửa bát thì sợ lại bị A Hạo lại trách mắng.” Lâm Thái m là một người thẳng như ruột ngựa.

Kiều Tâm Duy không nói thêm câu nào, cô cầm miếng bọt biển lau sạch bát đĩa. Khi ở nhà họ Cảnh, cô thường xuyên phải làm việc nhà, không có lý do gì mà khi về nhà chồng thì lại chẳng làm gì cả. Hơn nữa, cô rửa bát vừa nhanh vừa sạch.

Thấy con dẫu nhanh nhẹn, Lâm Thái m cũng không xen tay vào nữa. Bà nghĩ, nếu hôm nay là con dẫu xuất thân tiểu thư nhà quan nào đó, chỉ sợ bà phải hầu hạ ngược lại người ta mất..

“Mẹ, nước rửa bát sắp hết rồi. Mẹ mở nắp giùm con, tay con trơn quá”

“Mở ra làm gì? Có chai mới mà”

“Dạ, bên trong còn nhiều lắm, không thể lãng phí thế được. Con rót nước vào cũng đủ dùng hết chỗ bát đĩa này đây ạ”

Lâm Thái Âm làm theo, Kiều Tâm Duy có vẻ là một bà chủ gia đình chăm chỉ và tiết kiệm.

Lúc này, Kỷ Tiểu Hải vẫn đang rảo bước trên đường phố. Trước đó, điện thoại của anh ta reo không ngừng, sau khi anh ta tắt máy, điện thoại lại nằm im lìm trong túi quần.

Đêm giao thừa, người đi trên đường ít hơn ngày bình thường rất nhiều, nhưng con phố không hề trở nên hiu quạnh. Người người vẫn ủa ra phố đùa giỡn sau khi ăn bữa cơm sum vầy.

Trong ngày giao thừa đầu tiên sau khi cưới vợ, anh ta không muốn về nhà, đây là một chuyện vô lý biết bao.

Không đúng à, kể từ ngày xảy ra quan hệ với Tôn Dung Tuyền, cuộc đời của anh ta đã trở nên vô lý như vậy đấy.

Anh ta nhưng nhớ bảy năm ở cạnh Kiều Tâm Duy, đó là bảy năm trong sáng nhưng mặn nồng, là những ngày tháng chia sẻ khó khăn ngọt ngào cùng nhau.

Tốt nghiệp, đi làm, thăng chức, sau khi đạt được một số thành tích nhỏ, anh ta bắt đầu khao khát nhiều hơn và bắt đầu sự hấp dẫn của nhiều thứ.

Lúc bắt đầu mối quan hệ với Tôn Dung Tuyền, họ chỉ muốn hưởng thụ những kích thích của cuộc yêu đương vụng trộm này. Cô ta nói sẽ không để Tâm Duy biết, không bao giờ làm cô ấy đau đớn. Để rồi, lời hứa tưởng chừng là may mắn đó khiến cho anh ta càng dừng cảm lún sâu hơn. Anh ta đã quá coi thường Tôn Dung Tuyền, coi thường lòng đố kỵ của một người phụ nữ.

Ngày ấy, khoảnh khắc Kiều Tâm Duy mở cửa nhìn thấy hai người lả lợ ôm nhau trên giường, anh ta biết tất cả đã sụp đổ. Anh ta muốn đền bù cho cô, anh ta sẽ thử xin lỗi, anh ta sẽ cầu xin tha thứ, nhưng hồ sơ xét nghiệm mang thai của Tôn Dung Tuyền đã phá tan giấc mộng của anh ta.

Làm sao bây giờ, anh ta chỉ có thể tiến về phía trước mà thôi. Một bên là Tâm Duy đang hận anh ta muốn chết, một bên là Dung Tuyền si mê anh ta, thế nên anh ta đã lựa chọn về sau.

Sau khi kết hôn, Tôn Dung Tuyền dần dần lộ bản tính tham lam của mình. Việc chi trả tiền cưới gao đầu muối hằng ngày khiến cô ta bất mãn, cô ta bắt đầu ganh đua so sánh, bắt đầu không ưng ý cuộc sống của mình. Đứa con đã bị sảy mất trong trận cãi nhau đầu tiên của hai người.

Sự biến mất của đứa bé đó đã thay đổi tình cảm của bọn họ.

Trong không khí hào hứng của cả đất nước, anh ta cô đơn gặm nhấm nỗi đau. Thời tiết giá lạnh giúp anh ta hiểu được rằng, hoặc là ly hôn, hoặc là chết.

“A lô, mẹ ạ, con không sao? Anh ta gọi điện về nhà ở bất điện thoại công cộng. Trong điện thoại, dường như chỉ ngập tràn tiếng la khóc đáng sợ của Tôn Dung Tuyền.

“Tiểu Hải, con về nhà ngay đi. Tôn Dung Tuyền lại lên con nữa rồi, cô ta muốn đốt nhà”

“Mẹ, mẹ đừng để ý đến cô ta, cô ta chỉ dám nói mồm thôi”

Ở trong phòng, Tôn Dung Tuyền nghe thấy tiếng nói chuyện của mẹ chồng, cô ta chạy vội ra ngoài, gào ầm lên: “Kỷ Tiểu Hải, anh không về tôi sẽ chết cho anh xem!”

Nghe tiếng ồn ào đó, Kỷ Tiểu Hải phiền muộn nói: “Mẹ, con sẽ về ngay, mẹ cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, anh ta cảm thấy bản thân thật sự rất bất hiểu, ngay cả mẹ anh ta cũng bị làm liên lụy, chịu khổ với anh ta.

Về đến nhà, đập vào anh ta là phòng khách diện tích nhỏ đang rối tung rối nùi. Ngăn tủ và bàn ghế đều lệch khỏi vị trí cũ, nước đổ tràn lan trên sàn nhà, ngay đến cả một chỗ để đứng cũng không có. Anh ta có thể đoán được trong phòng càng lộn xộn hơn.

“Mẹ, mẹ?”

Tôn Dung Tuyền dơ bản đi từ phòng ra: “Kỷ Tiểu Hải, anh còn biết về đây à?!”

“Cô lại nổi điên, mẹ tôi đâu rồi?”

Tiếng mẹ của anh đang trốn ở ngoài ban công vọng đến: “Mẹ ở ngoài này, Tiểu Hải, mẹ về nhà đây, mẹ không ở đây được nữa rồi”

“Bà già chết tiệt, về sớm đi. Phòng ở có chút xíu mà còn phải chứa chỗ cho bà, xéo đi!”

Nghe thấy thế, Ký Tiểu Hải không nói không rằng tát cho cô ta một bạt tai.

Tôn Dung Tuyên ngã khụy xuống đất. Cô ta bất ngờ nhìn Ký Tiểu Hải: “Anh dám đánh tôi, anh dám đánh tôi... Đồ bạo lực gia đình!”

Ký Tiểu Hải cảm thấy buồn cười, anh ta kéo ống tay áo lên, giơ những vết sẹo cũ ra trước mặt cô ta: “Cuối cùng thì ai mới là người bạo lực gia đình hả, cuối cùng là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Người đã mất từ năm năm trước

Cánh tay của anh ta có dấu răng, có vết dao đâm, có vết móng tay, còn có cả vết máu đọng, mới cù chong chắt. Những thứ này là chứng cứ cho hôn nhân thâm của anh ta và Tôn Dung Tuyên từ khi kết hôn tới giờ.

Người uống nước mới biết nước ấm lạnh, ban ngày anh ta có thể thả tay áo để che đi mọi thứ, nhưng che giấu không có nghĩa là không có, chỉ mỗi anh ta mới biết mình đau khổ đến thế nào.

“Ly hôn đi” Ký Tiểu Hải lạnh lùng nói: “Ly hôn!”

Tôn Dung Tuyên vẫn kêu gào, cô ta chỉ vào mặt Ký Tiểu Hải mắng: “Đồ không có lương tâm, tôi mù rồi nên mới gả cho anh, cưới ba ngày thì hai ngày đòi ly hôn, anh đủ chưa hả? Tôi nói cho anh biết, đừng hòng lấy chuyện ly hôn ra uy hiếp tôi, cần thận tôi cùng chết với hai mẹ con anh!”

“Nhà cho cô, tất cả ở đây đều cho cô hết, ly hôn!” Ký Tiểu Hải nói tiếp, ánh mắt tràn ngập sự tuyệt vọng, anh ta biết, với sự tham lam của Tôn Dung Tuyên, không muốn ly hôn cũng chỉ là vì căn nhà này.

Tôn Dung Tuyên im lặng một lúc, giống như đang suy nghĩ gì đó: “Anh đừng mơ, tôi không có công việc, lấy nhà rồi trả nợ kiểu gì?” Cô ta không ngu, đầu óc vẫn rất thông minh.

Ký Tiểu Hải bíp ẹp, giận dữ mắng: “Vậy cô muốn gì nữa hả? Ký Tiểu Hải tôi chỉ có chừng đấy thôi, chẳng nỡ ra núi vàng núi bạc cho cô được đâu!”

Tôn Dung Tuyên rất hiểu tính của Ký Tiểu Hải, cứng không được thì chơi mềm, cô ta ngồi bệt xuống đất, khán khán nói: “Nếu như vì tiền thì tôi cần gì phải gả cho anh chứ, xem như tôi cầu xin anh đi.”

Ký Tiểu Hải cười gằn: “Ô, yêu tôi, cô chỉ yêu mỗi bản thân mình thôi, quên đi, chúng ta cần gì phải dẫn vật nhau như vậy, ly hôn đi, xem như tôi cầu xin cô đấy”

Mẹ Ký im lặng đứng một bên, khoảng thời gian này, bà đã thấy tổ cuộc sống không hòa hợp của con trai và con dâu, nhà thì nghèo còn hơn là ồn ào cả ngày. Đối với cuộc hôn nhân này, bà đều nghe theo con trai, cho dù đưa nhà này cho Tôn Dung Tuyên, bà cũng chấp nhận.

“Tôi không cần nhà, tôi cần anh” Tôn Dung Tuyên bắt đầu hạ mình, lần nào cũng vậy, Ký Tiểu Hải rất mềm lòng, không chịu được sự đòi hỏi không nhều của cô ta.

Nhưng lần này Ký Tiểu Hải đã quyết tâm rồi: “Cô có thể bán cái nhà này, tiền thuộc về cô hết. Cô phải biết rằng, nhà này là tài sản trước khi cưới của tôi, nó không hề liên quan gì với cô cả, tôi tình nguyện đưa cho cô, hoặc là cô cầm nhà rồi ly hôn, hoặc là chúng ta ra tòa, đến lúc đó cô chẳng có gì cả”

Tôn Dung Tuyên do dự, cô ta ngồi dậy, dùng gương mặt đau đớn với đôi mắt ngập nước mắt nói: “Tôi không muốn ly hôn.” So với nói không muốn, phải nói là không cam lòng thì đúng hơn. Khó lắm cô ta mới giành được người đàn ông này từ tay Kiều Tâm Duy, sao lại bước đến độ như ngày hôm nay?

“Khuyến cô một câu, chấp nhận đi thôi, nếu không, cô sẽ chẳng có gì cả”

“Tôi... Tiểu Hải...”

Ký Tiểu Hải giơ tay ngăn lại: “Đừng gọi tôi như vậy, không có tác dụng gì nữa đâu, cuộc hôn nhân này dừng lại ở đây thôi... Mẹ, con trai bất hiếu, xin lỗi mẹ”

Mất mẹ Ký dô bùng, bà lác đầu, bà chỉ muốn kết thúc những tháng ngày tai ương này mà thôi.

**

*

Đêm Trừ Tịch, có nhà vui thì cũng có nhà buồn.

Nguyễn Tấn đang ăn com với người nhà thì Chu Tiểu Y gọi đến, tiếng chuông điện thoại làm người khác khó chịu.

“Tân, có phải bạn gái gọi không?” Cậu cả ngồi cạnh anh uống say rồi: “Thằng nhóc này, sao không dẫn người về ra mắt chứ? Cậu cả muốn uống rượu cưới của con mấy năm nay rồi”

Nguyễn Tấn lúng túng, nhìn ánh mắt mong đợi của mẹ, anh cười khan: “Còn chưa có, là điện thoại của khách hàng.” Anh đứng dậy: “Mọi người cứ ăn đi, con ra nghe điện thoại.”

Ngoài phòng khách, Nguyễn Tấn lo lắng nhìn số điện thoại kia: “Alo?”

“Tân, em nhớ anh”

Nguyễn Tấn không muốn nói gì, nhưng nghĩ một lát rồi hỏi: “Không phải cố ăn com với người nhà à?”

“Đúng vậy, ăn com thì không thể nhớ anh à?”

“Không phải, ý tôi là cô có thể ở với ba mẹ mình vào dịp Tết”

Chu Tiểu Y cười khê, làm nũng: “Anh đi ra đi, em đợi anh ở tiệm com”

“.” Nguyễn Tấn thấy đau đầu, người phụ nữ này luôn có rất nhiều chiêu trò làm thần kinh của anh căng lên mỗi ngày, anh cảm điện thoại đi ra ngoài.

Đêm Trừ Tịch lạnh lẽo, Chu Tiểu Y mặc áo da mỏng và quần ngắn đứng ở sảnh lớn, tóc cô ta khá dài, mang găng tay hình hoạt hình, đứng ở nơi dễ thấy nhất.

“Tân” Cô ta vui vẻ chạy đến, nhào vào lòng Nguyễn Tấn: “Một ngày không gặp đã nhớ anh rồi, làm sao đây?” Cô ta cầm tay Nguyễn Tấn, lắc qua lắc lại.

“Sao cô mặc ít vậy? Bị cảm thì sao?” Nguyễn Tấn lạnh nhạt, không hùa theo cũng không đẩy ra.

“Không sao, em có miếng dán ấm”

Nguyễn Tấn nhìn cô ta từ trên xuống dưới một cái, than thở: “Dán ấm thì được gì chứ? Không phải nói thai nhi không ổn định, phải cẩn thận à?”

“y dô, em sẽ cẩn thận mà”

Đúng lúc này, cửa chính xoay tròn, một bóng người quen thuộc đi vào, Nguyễn Tấn đưa mắt muốn nhìn rõ hơn.

Cửa lớn từ từ chuyển động, một chiếc xe lăn vào trong, khi anh nhìn thấy người ngồi trên xe lăn thì khó mà tin nổi, trợn trừng mắt, anh cảm thấy mình nhìn lầm rồi.

“Sao vậy? Nhìn gì thế?” Chu Tiểu Y nhìn theo ánh mắt anh, đó là một cô gái ngồi trên xe lăn, gương mặt xinh đẹp, khí chất tao nhã, cô gái đang cười nói với người bạn đẩy xe cho mình, lúc cô gái cười lên khá giống Kiều Tâm Duy.

Không sai, rất giống Kiều Tâm Duy, Chu Tiểu Y cảm thấy không vui, cô ta kéo tay Nguyễn Tấn, tức giận bảo: “Tân, anh đừng có nhìn cô ta tới mức hồn vía bay đi mất vậy chứ!”

“Cái gì?”

“Giả ngu làm gì, cô ta ấy à, rất giống Kiều Tâm Duy nhì, sao anh không buông tha cho người quê nh?” Nguyễn Tấn làm động tác im lặng, sau đó lại nhìn cô gái kia lần nữa, lúc này hai người đã đi vào thang máy, anh vội bước theo nhưng bị Chu Tiểu Y giữ lại.

“Tân, em giận đấy!”

Nguyễn Tấn hít sâu một hơi, hôm nay nhìn thấy quý à?

“Nguyễn Tấn!” Chu Tiểu Y thấy anh không để ý đến mình, tức giận quát lên để thu hút sự chú ý của anh.

“Không phải như cô nghĩ đâu” Nguyễn Tấn giải thích, anh nhìn chằm chằm vào thang máy. Khó tin thật, anh gặp phải người giống y một người đã chết vào năm năm trước, hoặc giả cô ta chính là người đó.

“Không thì thế nào?” Chu Tiểu Y giậm chân khó chịu, cô ta không thích anh suy nghĩ về Kiều Tâm Duy khi cả hai

cùng nhau: “Anh thích Kiều Tâm Duy đến vậy à? Ngay cả người xa lạ giống cô ấy cũng phải nhìn mấy lần?”

Nguyễn Tấn sững sốt, trước giờ anh chưa bao giờ nghĩ người kia giống Kiều Tâm Duy, đó là hai người khác nhau hoàn toàn.

Đúng lúc này, cửa thang máy vừa đóng lại mở, xe được đẩy ra, ánh mắt cô gái kia dừng ở chỗ Nguyễn Tấn, cô ta cười với anh.

Nguyễn Tấn sững người, không sai, là người đó, Tiểu Thiên Ái, người đó chưa chết, người đó chưa chết.

“Nguyễn Tấn, anh có con con của chúng ta nữa không hả?” Chu Tiểu Y phát điên. Nguyễn Tấn cầm tay Chu Tiểu Y, quát: “Cô câm miệng lại cho tôi, nếu còn nhiều lời thì cút ngay!”

Chu Tiểu Y cắn môi, tui thân tới mức rơi nước mắt.

Nguyễn Tấn đi tới chỗ xe đẩy, anh nhìn cô gái ngồi trên xe đẩy chằm chằm: “Thiên Ái, mấy năm nay cậu đi đâu vậy? Cậu...” Anh nhìn hai chân của cô, khó tin hỏi: “Mấy năm nay cậu đi đâu vậy? A Hạo tìm cậu rất lâu rồi đấy.”

Thời gian trôi nhanh, cô gái hoạt bát trẻ trung năm xưa đã trở thành một thực nữ cao quý, cô hơi nhếch môi, mắt ngập nước: “Vậy à? Nhưng anh ấy kết hôn rồi... Haha, Tân, đã lâu không gặp, cậu không thay đổi chút nào? Tiểu Thiên Ái nhìn người sau lưng anh, nửa trên nửa nghiêm túc nói: “Bên cậu đã đổi người rồi, trông trẻ thật, ối, đàn ông luôn thích người mới mà”

Nguyễn Tấn nghẹn lời, có lẽ do ngạc nhiên tới mức não không hoạt động được, hoặc là do không biết phải nói gì.

Tiểu Thiên Ái lấy hai tấm phiếu trong túi ra: “Đây là vé nhạc hội của tôi, ngày bảy tháng giêng tại rạp hát lớn quốc gia, nếu thích thì dẫn bạn gái nhỏ của cậu đi chung cũng được.”

“Nhạc hội?” Nguyễn Tấn cầm vé, trên đó viết - Nhạc hội độc tấu của nhà violin Tiểu Thiên Ái “Một đội trời sinh – Tình yêu chân thành”

“Ừ, giờ tôi mới dám về... Thôi, không nói nữa, có thời gian thì nói tiếp, tôi phải đi rồi” Tiểu Thiên Ái quay lại, đằng sau còn có nhân viên đẩy cô, không thể ở lâu được.

Cửa thang máy đóng lại, Nguyễn Tấn cầm vé nhạc hội đời người, anh thấy đầu óc mình không đủ dùng rồi, người này vốn đã chết vào năm năm trước, Giang Hạo còn tìm thấy di thư, sao có thể đột nhiên sống lại được? Thế thì anh phải nói cho Giang Hạo thế nào đây, hay là không nói?

Quay người lại thì thấy bảng hiệu viết - Hoan nghênh nhà độc tấu violin Tiểu Thiên Ái vào khách sạn, anh đánh vào má mình một cái, đau, là thật!

Chu Tiểu Y bị bỏ mặc một bên, thấy cô gái kia đi vào thang máy thì vội đến, buồn bã nói: “Sao? Hai người còn quen nhau cơ à? Đây là cái gì...” Cô ta cầm vé trong tay anh, ngạc nhiên nói: “Oa, Tiểu Thiên Ái, thì ra cô ấy là Tiểu Thiên Ái”

“Có biết cô ấy à?”

“Haha, tôi không biết, hôm qua xem tivi thấy người ta nói về cô ấy, trông trẻ hơn trên tivi nhiều, cũng xinh đẹp hơn” Cô ta đẩy anh: “Nói thật đi, quan hệ của anh và Tiểu Thiên Ái là gì đây? Người yêu cũ của nhau à? Hèn gì anh thích Kiều Tâm Duy, thì ra là tìm người thế thân”

Nguyễn Tấn trừng cô ta: “Đầu tiên, tôi và Tiểu Thiên Ái không có quan hệ gì cả, thứ hai, tôi không thấy cô ta giống Kiều Tâm Duy chút nào?”

“Vậy à, nhìn kĩ thì không giống, nhưng nhìn từ xa, mỗi khi cô ấy cười thì khá giống Kiều Tâm Duy” Chu Tiểu Y gờ vế lên: “Xem nào, ngày bảy tháng giêng này cùng đi nghe thử, bây giờ đi nào?”

“Đi đâu?”

“Đi gặp ba mẹ chồng tương lai của tôi”

“Không được” Nguyễn Tấn không đồng ý: “Tôi chưa nói gì với họ cả, đột xuất quá, họ chưa chuẩn bị gì hết, sợ sẽ lúng túng”

“Haha, cũng phải, vậy anh đi hát karaoke với tôi, tôi muốn giới thiệu anh với bạn”

“Không đi” Một đám nhóc chơi với nhau, anh theo làm gì.

“Vậy đi gặp ba mẹ chồng tương lai của tôi”

“.” Nguyễn Tấn chỉ đánh đầu hàng: “Cô nhóc, vậy cô dẫn đường đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Cố gắng cỡ nào cũng hông hơ được người chết

hương 105

Đêm Trừ Tịch, dưới sự nài nỉ của Lâm Thái m, Giang Hạo cuối cùng cũng chịu ở lại nhà, nhưng chỉ một đêm thôi.

Phòng Giang Hạo ở tầng hai khu phía Đông, dù không ở đã lâu nhưng phòng vẫn sạch sẽ, Lâm Thái m luôn cho người dọn dẹp phòng mỗi ngày. Đây là phòng xếp, gồm phòng ngủ và phòng sách nối liền nhau, có rất nhiều ảnh cũ của Giang Hạo được để ở đây, cũng có nhiều bằng khen vinh dự to nhỏ.

Kiều Tâm Duy bội phục anh vô cùng, cái đồng huân chương này mà đeo lên ngực anh chắc đầy ụ luôn mất. Còn sách nữa, đầy hai mặt tường, vợ bừa một quyển cũng liên quan đến quân sự, tiếng Anh tiếng Trung gì đều có cả.

“Anh đọc hết mấy quyển này rồi à?”

“Nói thừa”

“Không ngờ anh uyên bác đến vậy đó.” Giang Hạo cau mày đầy đắc ý: “Em chỉ mới thấy chút da lông trong những điều lợi hại của anh mà thôi.”

Kiều Tâm Duy lắc đầu khinh thường: “Chắc, tự đại”

Giang Hạo vươn cánh tay dài của mình, kéo cổ cô lại: “Ha, đây gọi là tự tin, không phải là tự đại, anh có tư cách để tự tin”

“Ai u, anh thả ra.”

“Không thả, giỏi thì tự thoát đi”

Tay Kiều Tâm Duy không với tới anh, đá anh thì lại không ngã, cô chỉ có thể giống rùa con, giương nanh múa vuốt nhưng lại chẳng làm được gì người ta.

Giang Hạo chỉ cần dùng một tay đã kèm được cô một cách dễ dàng, anh khinh bỉ nói: “Chân dùng sức một chút, chưa ăn no à?”

“Ai nha, em không chơi nữa, đừng nghịch nữa, cổ sắp gãy rồi”

Thấy cô xin tha, anh chỉ có thể buông tay: “Chắc, yếu quá, xem ra anh phải huấn luyện em thật tốt mới được”

Kiều Tâm Duy xoa xoa cổ, tay khác lại sờ tay anh

Giang Hạo sợ nhột, căng tay theo bản năng. Nói thì chậm nhưng hành động lại rất nhanh, đúng lúc này, Kiều Tâm Duy thừa dịp đá vào mông anh một cái.

“Ồ, trúng rồi!” Kéo tay so sánh, cô nháy mắt làm nũng.

Lần này Giang Hạo dùng sức, anh ôm lấy eo rồi ném cô lên giường.

Kiều Tâm Duy thét lên, cô muốn chạy cũng không kịp nữa rồi, vừa xoay người đã bị cơ thể cao to của Giang Hạo đè lại, anh cắn tại cô nói: “Mặc dù cách âm tốt nhưng em đừng hét lớn như vậy, không sợ bị ba mẹ nghe thấy à?”

Cổ ý, anh cổ ý, Kiều Tâm Duy đỏ mặt, mắng khê: “Khốn nạn!”

“Ồ, em nói gì?”

“Anh khốn nạn!” Cô lặp lại, mặc dù đang mắng anh nhưng giọng điệu lại như đang làm nũng.

Giang Hạo thờ một hồi, ngậm lấy vành tai của cô, cái hơi ướt ướt ẩm ẩm làm cổ trớn không ngừng. Cô càng trớn, anh ngậm càng mạnh, nâng cằm cô hờn lên.

Giang Hạo xoay cổ lại đối mặt với anh, kéo hai tay cô lên đầu: “Đám cù anh à, hậu quả em không chịu được đâu.” Nói xong, anh dùng đầu lưỡi liếm cổ cô.

“Ha ha ha, đừng.. nhột quá, em thua rồi.. Ha ha... Ông xã, ông xã à, em thua rồi.”

Giang Hạo thờ hờn hờn, cố gắng kiềm chế dục vọng của mình, nói thầm bên tai cô: “Em vừa gọi anh là gì?”

“Ông xã”

“Yêu anh không?”

“Yêu”

“Nói ông xã, em yêu anh đi” Anh vừa dịu dàng lại vừa bá đạo, anh muốn chiếm lấy cô hoàn toàn.

Cô tình cảm làm theo lời anh: “Ông xã, em yêu anh, đời này chỉ yêu anh, mãi yêu anh.”

Giang Hạo nâng gáy cô lên, há miệng ngậm lấy môi cô, càng hôn càng mạnh bạo.

Dục vọng cháy không ngừng, Giang Hạo đột nhiên nâng người, cời quần áo với tốc độ nhanh nhất, mỗi tác thịt trên người anh như được kích hoạt, cứng rắn vô cùng.

Trong quân doanh, mỗi khi làm họ đều tắt đèn, ở nhà thì đèn chưa tắt, Kiều Tâm Duy ngồi đây, đỏ mặt nhìn cơ thể mạnh mẽ kia, cả người nóng bừng.

Khi thể của Giang Hạo rất mạnh, cô sợ hãi lùi về sau cho đến khi đụng phải đầu giường.

Đột nhiên một thứ đồ ở đầu giường rơi xuống, cô quay lại nhìn, là một khung ảnh. Cô cầm lên, sau đó, mắt cô cứng đờ khi thấy người trong hình.

Đầu giường Giang Hạo để hình anh chụp chung với người phụ nữ khác.

“Chuyện này.” Lòng cô rất khó chịu, chắc cô gái này là bạn gái cũ, vì anh ôm cô ấy rất chặt.

Giang Hạo dừng lại một chút, dục vọng đang bành trướng ngừng lại khi thấy bức ảnh kia, anh im lặng nhìn tấm ảnh, ánh mắt ngập nỗi buồn.

Kiều Tâm Duy càng thấy khó chịu hơn, Giang Hạo trong ảnh trẻ hơn bây giờ, nhưng không khác nhau là bao, nhưng anh trong ảnh cười rất tươi, phấn chấn và tràn ngập sức sống, lại còn rất hạnh phúc. Mà cô gái kia lại rất quen thuộc, đúng rồi, máy tính của Giang Hạo cũng có hình cô ấy.

“Cô ấy là ai?” Kiều Tâm Duy tò mò hỏi.

Giang Hạo gờ tay đặt úp tấm ảnh lại, nhưng dục vọng của anh cũng biến mất, làm sao anh có thể thân thiết với người phụ nữ khác trước mặt tình yêu chân chính của mình cơ chứ?

“Bạn gái cũ à?” Nhìn bộ dạng yếu ớt của anh, Kiều Tâm Duy cảm thấy bị tổn thương. Ai cũng có quá khứ, anh có bạn gái cũ là chuyện bình thường, nhưng xin đừng nhớ đến người yêu cũ khi đã kết hôn với cô được không?

Kiều Tâm Duy cười cợt, gả vờ nói: “Ông xã à, em không ngại, đây đã là quá khứ rồi, anh chưa kịp cắt đi thôi đúng không?”

Giang Hạo cứng đờ như cọc gỗ, anh không thể nào giải thích với cô được.

“Ông xã à, sao vậy? Hôm nào chúng ta đi chụp ảnh cưới, chọn bức đẹp nhất để phóng to lên, sau đó treo đầu giường được không?”

Giang Hạo lắc đầu, nhìn cô với ánh âm u, nghiêm túc nói: “Xem như cho tôi một chút không gian, em đừng để ý, cô ấy... đã mất rồi.”

Lúc nói chuyện, Kiều Tâm Duy đã thấy được sự mềm yếu của người đàn ông mạnh mẽ này, anh dùng giọng điệu cầu xin để nói với cô. Cô gạt gù, biết rõ mình có cố gắng cỡ nào cũng không hơn được người chết, Giang Hạo hẳn là rất yêu cô gái kia.

Giang Hạo ôm nhẹ bờ vai của cô, hôn lên trán cô: “Cảm ơn em đã cùng tôi đón Tết, em yên tâm, tôi sẽ cố gắng cho em hạnh phúc, tin tôi được không, bà xã?”

“Ừ, được.” Cô tò mò hỏi: “Có thể nói cho em biết cô ấy mất thế nào không?”

Mấy Giang Hạo cau lại, thờ dãi nói: “Năm năm trước, cô ấy cứu anh, sau đó bị xe tải đâm phải, không chết nhưng không thể đứng lên được. Cô ấy là vũ công bale, đôi chân là mạng sống của cô ấy, là anh không bảo vệ được, để cô ấy rời đi. Anh không biết cô ấy đi đâu, tìm khắp thủ đô cũng không thấy tung tích nào cả, sau đó tìm được di thư của cô ấy trên bàn học”

“Cô ấy tự sát à?”

Giang Hạo không phủ nhận: “Có thể cô ấy muốn làm anh đau lòng vì cái chết của mình, ngay lần gặp cuối cùng không cho. Năm năm nay, anh thường mơ về cô ấy, mơ thấy cảnh cô ấy đẩy anh ra rồi bị xe đâm trúng” Nhớ đến đoạn quá khứ đó, anh đau đớn nhắm mắt lại.

Kiều Tâm Duy dựa vào lòng anh, im lặng cảm nhận nỗi đau của anh, cô không hỏi thêm, sợ chạm vào vết thương lớn của anh: “Ông xã, em không ngại khi anh giữ cô ấy trong lòng, em còn phải cảm ơn cô ấy đã cứu anh, nhưng anh đừng làm mình khổ. Em nghĩ, cô ấy hi vọng anh sống hạnh phúc, chỉ cần anh vui về hạnh phúc thì cô ấy cũng sẽ vui về”

“Mong là thế”

Đêm khuya, tiếng pháo hoa bên ngoài vang lên, năm mới đến, mọi người bắt đầu cầu khấn một năm mới tốt đẹp.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Giang Hạo, cho rằng anh đã ngủ quên, “Ông xã?”

“Sao?”

“A, anh chưa ngủ à, em tưởng là anh ngủ rồi.”

Giang Hạo sờ đầu cô, ôm chặt cô vào lòng: “Vợ, chúng ta đi du lịch nhé!”

“Được, đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, chỉ có hai chúng ta thôi”

“Ừ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật”

Sáng mừng một năm mới, Giang Hạo dẫn Kiều Tâm Duy về nhà họ Cảnh chúc tết. Trước khi đi, Kiều Tâm Duy rất lo lắng, sau khi đến thì phát hiện, những lo lắng của cô đều là đồ thừa, Thủ trưởng Giang có thể giải quyết mọi chuyện rất tốt.

Trong phòng khách, Giang Hạo và Cảnh Trí Thành cười nói, con người Giang Hạo này, chỉ cần anh muốn thì có thể nói chuyện với bất kì ai.

Hạng Linh bận rộn trong bếp, Kiều Tâm Duy giúp bà.

“Nhìn hai người kia nói chuyện hăng say chưa kìa? Ba con biết nhiều, không ngờ Giang Hạo còn biết nhiều hơn, đây là lần đầu mẹ thấy ba con học hỏi người khác đấy”

“Ha ha, Giang Hạo đọc nhiều sách lắm.. Đúng rồi, mẹ, anh đâu? Sao sáng nay không thấy anh ấy vậy?”

Hạng Linh kó đầu nhìn ra ngoài, thì thầm: “Cảnh Thượng ra ngoài rồi, cố ý tránh hai đứa đấy”

Kiều Tâm Duy chán nản nói: “Không lẽ anh còn lẩn cán? Định cả đời không gặp bọn con à?”

“Cảnh Thượng là đứa đang chết lòng, đợi nó thoát khỏi cảnh này thì tốt thôi, dù sao cũng là anh con, nó sẽ chúc phúc cho con. Yên tâm đi, có con đang tìm đối tượng cho nó, không tốt không giới thiệu”

“Da, con tin.

Kiều Tâm Duy kó đầu nhìn ra ngoài, thấy Giang Hạo không còn buồn như tối qua, không biết năm năm nay anh sống như thế nào. Có nghĩ, anh không về ăn Tết là vì sợ thấy cảnh sinh tình, không ngờ Thủ trưởng Giang lại si tình như vậy.

Hạng Linh hỏi: “Tâm Duy, Giang Hạo đối với con tốt không?” Đây là vấn đề bà quan tâm nhất.

Kiều Tâm Duy gật gù: “Tốt ạ, con gả đúng người, con tin vào điều đó.”

Hạng Linh nhìn gương mặt hạnh phúc của con gái, thầm thở phào: “Ha ha, thế thì sống cho tốt vào, Giang Hạo theo quân đội nên khá xét nét, con nhện một chút là được, Vợ chồng không có vấn đề gì không giải quyết được, hiểu chưa?”

“Biết rồi, tính tình Giang Hạo không tệ, chẳng qua hơi nghiêm túc thôi.”

“Vậy thì tốt rồi, con gái này, con làm mẹ hạnh diện quá” Đây là tiếng lòng của Hạng Linh, từ khi gả cho nhà Cảnh Trí Thành, cả nhà chồng luôn nói này nói nọ, xưa nay họ không xem Kiều Tâm Duy là người nhà của mình. Người làm mẹ như bà lại yếu đuối, không có khả năng giúp con gái, may mà con gái gả cho chồng tốt, bà xem như một bước lên mây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Sao cậu có thể dùng cái chết để thử thách chúng tôi?

Lúc này của nhà mở ra, Cảnh Thượng cầm túi đi vào, bầu không khí ngưng lại, Cảnh Trí Thành nhếch môi không biết nói gì. Đứa con trai này của ông biết vợ chồng con gái đến thì đi ra ngoài từ sớm, nói trưa không ăn, đừng đợi, nhưng giờ mới mười một giờ đã mò về rồi.

Hạng Linh đứng trong bếp lo lắng: “Ai ôi, sao thằng nhóc này lại đột nhiên về vậy? Con đừng vội, mẹ không cho nó làm bậy đâu.”

“Mẹ, con thấy người lo là mẹ đó”

Giang Hạo đứng lên, anh chủ động hỏi thăm theo lễ phép: “Cảnh Thượng, năm mới vui vẻ, cậu về đúng lúc lắm, mau vào ăn cơm đi.”

Cảnh Thượng trầm giọng hỏi: “Cậu không gọi tôi là anh giống Tâm Duy à?”

Giang Hạo nghẹn lời, theo lý thì phải gọi thế, nhưng anh lại lớn hơn Cảnh Thượng bốn tuổi, không thể gọi được. Không khí vốn ngọt ngào lại trở nên căng thẳng hơn.

Đúng lúc này, Cảnh Thượng bật cười: “Thôi đi, cậu gọi là anh thì tôi cũng thấy ngại, gọi tên thoải mái hơn.. Tôi mua chút hoa quả, đầu năm ít tiệp mờ quá, đi mãi mới mua được”

Nói xong, anh đi vào bếp lấy khay đựng trái cây, rửa từng quả một: “Mọi người đừng lo nữa, nên làm gì thì làm đi, Tâm Duy, bẻ ra ngoài”

Lúc này Kiều Tâm Duy mới hỏi hồn: “À, được... Anh, anh không sao chứ?”

“Anh có thể thế nào à? Ra ngoài đi, để anh làm cho, hôm nay về lại mệt, sao bắt em làm việc được, ra ngoài uống nước ăn hoa quả đi”

Kiều Tâm Duy bị Cảnh Thượng đuổi ra khỏi nhà bếp.

Giang Hạo không ngu, đương nhiên nhìn ra được vài điều, anh vốn cảm thấy thứ tình cảm Cảnh Thượng dành cho Kiều Tâm Duy không phải là tình anh em, bây giờ mới xác nhận lại thôi. Cùng là đàn ông, anh hiểu Cảnh Thượng, cũng hiểu suy nghĩ của hai người lớn trong nhà, hèn gì Kiều Tâm Duy còn trẻ mà đã vội lập gia đình, sợ không phải vì Ký Tiểu Hải, mà nguyên nhân phần đa là ở Cảnh Thượng này.

Đương nhiên, anh sẽ không nói toạc ra, thăm biết là được.

Ăn bữa cơm trong vui vẻ xong, ngồi một lát rồi về, mừng một đầu năm, lại còn mới cưới, họ phải đi thăm rất nhiều người thân.

Cảnh Thượng chủ động tiễn họ xuống nhà, anh nhìn Kiều Tâm Duy nói: “Em lên xe trước đi, anh có vài lời phải nói với Giang Hạo”

“Có gì em không thể nghe à?”

“Chuyện giữa đàn ông với nhau, phụ nữ không tiện nghe”

“Nhưng mà...”

Giang Hạo vỗ vai cô, nói: “Em lên xe trước đi”

“Vây, em đi nha.”

Trời sầm tối, thỉnh thoảng còn có vài cơn gió lạnh thổi tới, hai người đàn ông đứng đối mặt nhau: “Có gì không tiện nói trước mặt mọi người thì giờ nói đi” Giang Hạo có thể đoán được anh muốn nói gì.

Cánh Thượng liếc mắt nhìn về xe, xác định Kiều Tâm Duy lên xe rồi mới nói: “Tôi đến để nói xin lỗi vì sự khó chịu lần trước, tôi hi vọng anh có thể chăm sóc cho em gái tôi thật tốt, con bé khổ lắm rồi, hi vọng anh quý trọng nó”

Giang Hạo nhếch môi cười, gật gù đảm bảo: “Đương nhiên”

“Ba tôi bảo tôi phải cư xử tốt với anh một chút, đặc biệt với anh thì cả nhà tôi gặp xui rồi, nhưng nếu anh làm con bé bị tổn thương thì mặc kệ anh chức cao cỡ nào, quyền thế sau lưng lớn cỡ mấy, tôi sẽ không để anh dễ chịu đâu”

Giang Hạo cười nhạt, dưới cái nhìn của anh, Cánh Thượng chỉ là một thằng nhóc ấu trĩ mà thôi: “Vây để thời gian chứng minh thôi”

“Được, vậy anh đi đi, rảnh thì tới chơi nhiều hơn, chúng tôi luôn hoan nghênh”

“Được.”

Cuộc đối thoại kết thúc vội vàng, Giang Hạo vừa lên xe đã bị Kiều Tâm Duy hỏi tới tấp, nhưng Giang Hạo lại không muốn nói: “Chuyện của đàn ông với nhau, phụ nữ không tiện nghe”

Năm mới này không vui vẻ gì với Nguyễn Tấn cả, vừa để phòng Chu Tiểu Y, vừa phải suy nghĩ về việc có nên nói cho Giang Hạo tin chuyện Tiểu Thiên Ái chưa chết trở về không.

Mặc kệ tình yêu giữa Giang Hạo và Tiểu Thiên Ái năm đó sâu sắc cỡ nào, bây giờ cũng thay đổi cả rồi, Giang Hạo đã kết hôn, nói gì cũng muộn màng. Huống chi, anh lại rất bận lòng về người vợ tội giữa họ là Kiều Tâm Duy.

Anh khó xử cảm về nhạc hội, bây giờ Tiểu Thiên Ái là người nổi tiếng, cô trở về, Giang Hạo sẽ biết thôi.

Trong lúc do dự, đột nhiên chuông di động vang lên, là một dãy số lạ, anh bắt máy, đối phương mới “Alo” một tiếng thì anh đã biết là ai.

“Mấy năm nay không đổi số à?”

“Hừm, đầu dễ đổi số vậy, có rất nhiều mối làm ăn cũ”

“Bây giờ rảnh không? Ra ngoài hẹn nhau một bữa?”

“Có, vừa hay tôi cũng có chuyện muốn tâm sự với cậu”

“Thế thì tới khách sạn đi, tôi đợi ở tầng cao nhất”

Lúc đầu, Nguyễn Tấn cho rằng tầng cao nhất của khách sạn là tiệm cafe hoặc quán bar, sau khi đến mới phát hiện tầng cao nhất của khách sạn năm sao xa hoa này là phòng làm việc riêng của Tiểu Thiên Ái. Cô về mấy năm nay cô gái này rất thành công.

Tầng cao nhất chia thành hai phần, một là khu sinh hoạt, là nơi nghỉ ngơi của Tiểu Thiên Ái và nhân viên. Một phần khác là khu làm việc, phòng lớn nhất được tạo thành hội trường nhạc hội thu nhỏ, có thể chứa được trăm người.

Ba năm sau này, ngày mười bảy mỗi tháng, Tiểu Thiên Ái sẽ mở nhạc hội cá nhân của mình ở đây. Tin tức này vừa được thông báo, vé vào cửa rất khó tìm, người ta đã hẹn trước cả nửa năm trời.

Ngoài ra, cô còn có nhiều lời mời từ khắp nơi trên thế giới.

Nguyễn Tấn đi tới khu nghỉ ngơi của Tiểu Thiên Ái theo sự hướng dẫn của tiếp tân, đây là một tầng yên tĩnh trên không, nếu không khí tốt thì còn thấy được toàn bộ phong cảnh ở thủ đô.

“Mời anh Nguyễn vào”

“Được” Nguyễn Tấn đi vào theo sự hướng dẫn của tiếp tân, trên vách tường đường nối là áp phích Tiểu Thiên Ái đang diễn tấu, cô trong hình rất cao quý và tao nhã, bên dưới còn viết địa điểm, là viện âm nhạc Sydney. Anh trầm nghĩ, không ngờ trong đám bạn, Tiểu Thiên Ái mới là người đẳng cấp nhất.

Đi vào trong, Nguyễn Tấn nghe thấy âm thanh trong trẻo, anh nhìn khắp nơi, ở đây là một lồng pha lê trong vườn hoa nhỏ, hai sân khấu trước sau làm mất đi không khí công việc nặng nề, trông rất dễ chịu.

“Tân, cậu đến rồi à?” Tiểu Thiên Ái ngồi trên xe đẩy đi ra từ cửa khác, một tay ôm khay, một tay đặt ở tay cầm. Trên tay cầm có một nhóm bàn phím, chỉ cần cố ấn phím là có thể đi chuyển xe lăn.

“Mau ném thử cafe tôi mới pha đi, có ý pha sáng nay đây”

Nguyễn Tấn đi tới cầm khay, khen ngợi: “Hừm, mùi thơm lắm” Anh nhìn xe lăn của cô: “Khá đấy, có độ cao cấp như vậy thì có thể đi khắp nơi rồi”

Tiểu Thiên Ái cười hưng phấn: “Đi trên đường bình thường thì rất tốt, lên bậc thang thì hơi mệt rồi”

Nguyễn Tấn đặt cafe xuống, vỗ nhẹ lên đầu gối của cô, đùa giỡn: “Cảm nhận được tôi đang đánh cậu chứ?”

Chỉ có người thân quen mới nói chuyện về chân của cô mà không lo lắng: “Tôi thấy cậu đánh tôi mà”

Hai người ngồi ở trung tâm hoa viên, chậu hoa bách hợp này rất đặc biệt, không khí ngập mùi hoa nhàn nhạt. Nguyễn Tấn uống một ngụm cafe, sau đó giơ ngón tay trái: “Ngon hơn Starbucks rồi, không tệ... Bây giờ cậu sống tốt đấy, nếu không phải cậu hẹn tôi thì sợ khó mà gặp được.”

Tiểu Thiên Ái lắc đầu cười: “Đây đều do nhà tài trợ cung cấp, tôi chỉ là người biểu diễn mà họ mời đến thôi, kết thúc ba năm ký hợp đồng thì chỗ này cũng sẽ đổi thôi”

“À, ra vậy” Nguyễn Tấn kéo ghế tài về: “Gặp A Hạo chưa?”

Bầu không khí trở nên nặng nề.

“Tìm rồi nhưng không gặp được”

Nguyễn Tấn ngạc nhiên: “Sao thế được? Cậu ta không dọn nhà cũng không đổi số mà”

“Tôi gọi nhưng vợ anh ấy nhận, tôi không biết nói gì nên đành cúp máy”

“Nếu cậu không dùng cái chết để đùa thì A Hạo sẽ không kết hôn, sẽ đợi cậu về” Nói cho cùng, Nguyễn Tấn vẫn rất giận: “Bốn người chúng ta chơi với nhau từ bé đến lớn, sao cậu có thể dùng cái chết để thử thách chúng tôi? Nhất là A Hạo, đó là đùa giỡn với tình cảm người ta đó”

Tiêu Thiên Ái rất bình tĩnh, cô ung dung uống một ngụm cà phê, quay sang nhìn bách hợp khắp nơi: “Nên tôi mới không tìm anh ấy, anh ấy đã có cuộc sống mới, tôi sẽ không đi quấy rầy”

“Với tính cách của A Hạo, nếu biết cậu còn sống thì sẽ an tâm sống cuộc sống mới à? Ồi, cậu ấy sẽ biết thôi” Trên đường tới khách sạn, đã có rất nhiều áp phích tuyên truyền nhạc hội của Tiêu Thiên Ái, chỉ cần là người có mắt thì sẽ nhìn thấy thôi.

Nguyễn Tấn tức giận nói: “Đến lúc đó không phải cậu nói không quấy rầy thì sẽ không quấy rầy, chuyện A Hạo muốn làm thì không ai cản được, nhưng vợ cậu ấy vô tội nhất, cô ấy không biết gì cả, tôi hối hận...” Anh muốn nói lại thôi, anh hối hận vì mình không thể tỏ tình sớm hơn, cũng hối hận vì đã từ chối lúc Văn Thanh tác hợp hai người.

“Cậu hối hận cái gì?”

“Không có gì, tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị tâm lý về việc bị A Hạo tìm thấy.”

Cô cười yếu đuối, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đi bước nào tính bước đó.”

“Tại sao lại và tự sát? Tại sao lại và làm cho chúng tôi tưởng cậu đã chết?” Đây là điều Nguyễn Tấn không chịu được.

Lúc này mất Tiêu Thiên Ái uơu ướ, nếu không phải tuyệt vọng quá mức thì ai lại muốn dùng cái chết để trốn tránh người mình yêu chứ. Nỗi khổ trên đất khách năm năm qua, ai có thể hiểu đây? Cô chạm vào hai chân mình: “Sao A Hạo có thể lấy cổ VQ quả hai chân chứ, chủ đi không đồng ý, tôi cũng không đồng ý, anh ấy quật cường như vậy thì chỉ khi tôi chết rồi mới chịu bỏ qua.”

Nguyễn Tấn không biết nói gì ngoài thờ dài: “Cậu nói A Hạo quật cường nhưng cậu cũng vậy, cậu có biết A Hạo đau lòng thế nào khi thấy di thư của cậu không? Ồi, quên đi, không nói nữa, nói nhiều cũng vô ích, cậu còn sống là tốt rồi.”

Tiêu Thiên Ái bật cười, bây giờ cô ngập tràn sự tao nhã và tự tin, trong năm năm tuyệt vọng này, cô đã thay đổi: “Tìm thời gian hẹn mọi người ra ngoài chơi, gọi Trần Kinh Nghiệp với A Hạo nữa, nếu vợ họ muốn đến thì đến luôn, tôi chỉ có các cậu là bạn ở đất này thôi.”

Nguyễn Tấn gật gù: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Muốn ôm cháu đến điên rồi

Từ khi nói sẽ đi hưởng tuần trăng mật, Kiều Tâm Duy bắt đầu sưu tầm các tài liệu du lịch, nơi lãng mạn, nơi chơi vui, nơi ẩm áp, nơi có biển có cây có đồ ăn ngon, không thể đi quá xa, cô chọn vào thành phố biển phía Nam nhưng lại không biết nên đi đâu.

Giang Hạo tắm rửa sạch sẽ đi ra, anh mặc áo tắm, tay cầm khăn lông lau tóc ướt, vui vẻ đứng dựa vào cửa, mắt bị đôi chân thon dài và trắng nõn của Kiều Tâm Duy hấp dẫn.

Kiều Tâm Duy ngồi gập chân trên thảm, trong nhà rất ấm áp nên tắm xong cô chỉ mặc một cái áo thun rộng. Cổ áo thun rất rộng, không để ý thì sẽ trượt xuống lộ bả vai ra, thỉnh thoảng cô lại kéo lên, vừa cử động lại rơi xuống.

Máy tính đặt trên bàn, cô nhìn chăm chăm vào máy tính suy nghĩ, khi thì bĩu môi, khi thì cau mày, khi thì nâng cằm, khi thì cắn ngón tay, làm rất nhiều hành động mờ ám, khiêu khích mà hoàn toàn không hay biết điều đó.

Trước đây, anh cứ nghĩ mình sẽ sống một đời cô độc, không vui không buồn, thế nhưng trái tim lạnh lẽo của anh đang tan dần, anh chợt cảm thấy quyết định kết hôn này là chính xác. Nơi có một người chỉ có thể gọi là nhà ở, nhưng nơi hai người gọi là gia đình. Trước giờ anh không cảm nhận được gia đình cũng có thể làm người ta nhớ mong.

“Ông xã, anh tắm xong rồi à?” Cô thấy anh bước ra thì hỏi: “Chúng ta đi Tam Á nhé? Hay đi Hạ Môn, ba ngày hai đêm, được không?”

Giang Hạo đang bay bổng trên trời, Kiều Tâm Duy không nhận được đáp án nên quay lại nhìn anh, nghi ngờ hỏi: “Chồng, làm gì vậy?”

Giang Hạo bừng tỉnh, đi nhanh đến cạnh cô: “Em thích đi đâu thì chúng ta đến đó” Anh ngồi xuống sofa, vừa lau tóc vừa giơ hai chân lên: “Ồ đây cũng được, tắm trong rừng” Anh nhìn giới thiệu trên máy vì tính nói.

“Ý, hai chúng ta hợp ý nhau đây, em cũng định đi Tam Á đó, haha, chúng ta mua vé máy bay ngay nhé” Cô dựa vào một bên chân anh, vui vẻ nói, nhưng giây sau thì buồn vô hạn: “O, hết vé máy bay rồi.”

Ánh mắt Giang Hạo đã bị cô hấp dẫn hoàn toàn, những hình ảnh biển cả trong máy tính không hấp dẫn được ánh nhìn của anh. Anh thả khăn ra, ôm lấy hai vai kéo cô vào ngực mình.

“Làm gì thế? Để em xem có ngày nào gần đây không rồi đặt vé máy bay cái nào, nếu muốn thì thôi, chúng ta còn phải đi làm.”

Giang Hạo kéo cô ngồi lên chân mình: “Không cần để ý đâu, anh có thể giải quyết được”

Anh nâng mông nhỏ của cô, bàn tay sờ soạng từ vạt áo của cô lên.

Mũi chân Kiều Tâm Duy không chạm tới đất, tay Giang Hạo chạm vào hông rất nhột làm cô uốn éo mãi: “Haha, nhột, đừng cù em, em còn phải xem hướng dẫn du lịch ở Tam Á nữa, này..” Cô khom người về trước, may mà sức tay của Giang Hạo mạnh nên không bị ngã.

Giang Hạo cố ý không kéo về, để cô ngồi lững lơ ở đầu gối của anh như vậy. Áo thun của cô cũng rất “hiểu chuyện”, thế nên cảnh đẹp bên trong lộ ra toàn bộ.

Cô nhìn ngực mình, sau đó quay lại nhìn Giang Hạo, thấy anh cười với mình thì mắg: “Đáng ghét, anh cố ý”

Giang Hạo bật cười, giọng nói trầm ấm đầy từ tính, anh ít khi cười như vậy: “Em ngồi yên anh xem”

“Không đấy, em phải xem hướng dẫn du lịch”

Giang Hạo kéo cô về: “Xem hướng dẫn làm gì, hướng dẫn quan trọng hơn chồng em à?”

Kiều Tâm Duy bật cười, suy nghĩ của Giang Hạo đều viết hết trên mặt, cô nhéo mặt anh: “Ông xã hư, anh muốn làm gì đây?”

“Em không biết anh muốn làm gì à?” Nói rồi, Giang Hạo lật cổ lại đối mặt với mình, một tay ôm eo, tay khác giữ cổ tay cô, dán mặt vào ngực cô, anh rất thích mùi thơm trên người cô.

Kiều Tâm Duy nghịch ngợm một lát rồi ngoan ngoãn hòa theo, cô ngồi trên bấp đùi anh, tay vịn vai anh, vai lộ hơn nửa, cái áo thun này đúng là rất hiểu chuyện đó.

Giang Hạo nhìn cô, ánh mắt mông lung mê người, anh hất tóc cô ra sau tai, sau đó dịu dàng vuốt ve đôi mắt của cô, anh ghen tị nói: “Lúc ở nhà mẹ đẻ em cũng hay mặc cái áo thun này đi khắp nơi à?”

Kiều Tâm Duy khó hiểu, gật gù nói: “Đây là áo ngủ của em mà, em không mặc trong nhà thì mặc ở đâu?”

Giang Hạo nhìn bộ dạng ngu xuẩn của cô, há miệng cắn môi có một cái, anh tức giận nói: “Em mặc vậy thì bị Cảnh Thượng thấy hết rồi.”

“.” Kiều Tâm Duy không biết phải nói gì.

Giang Hạo cảnh cáo: “Sau này không được về nhà mẹ đẻ ngủ lại, trước khi về phải báo cho anh biết.”

Kiều Tâm Duy luống cuống: “Ông xã, anh nói vậy là sao? Em em em, em với anh trai ngoại tình anh em ra thì không có quan hệ gì hết, anh phải tin em”

“Em xem cậu ta là anh trai, nhưng cậu ta không xem em là em gái, anh biết cậu ta thích em, hơn nữa cả nhà em đều biết chuyện này”

Lúc này Kiều Tâm Duy lúng túng như bị cời hết đồ trước mặt anh, mặt buồn bã trắng bệch. Đây là điều uy hiếp mà cô không thể nói được, cô không muốn nói xấu Cảnh Thượng, nhưng cũng không muốn Giang Hạo hiểu nhầm.

Giang Hạo nhéo má cô, sau đó dịu dàng hôn lên đôi môi nhỏ, anh ôm cô nói: “Em mới hai mươi ba tuổi, lại bị ép đi xem mắt, người nhà họ Cảnh lại không hiểu lãnh gì cho cam, mẹ em thì hiểu lãnh, chắc em đã chịu tui thân không ít phải không?”

Kiều Tâm Duy há mồm không nói được gì, ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt: “Sao... cái gì cũng không lừa được anh vậy? Muốn giấu một chút bí mật nhỏ cũng chẳng được”

“Anh đã ăn com nhiều hơn em chín năm đó, anh đi cầu còn nhiều hơn đường em đã đi, anh vừa nhìn thì biết ngay. Hôm kết hôn của chúng ta, anh nhìn người nhà họ Cảnh, trừ ba em khá cần thận ra thì những người khác đều là người thành phố nhỏ ít va chạm, hiện thực rất cay nghiệt, so với việc thích leo cao thì chuyện thích nói này nói nọ sẽ mang đến nhiều tui thân hơn”

Hiểu chuyện thật, Kiều Tâm Duy chảy nước mắt, cô cảm thấy mình đã tìm được người hiểu mình rồi, không cần nói gì, không cần làm gì cả, chỉ một ánh mắt, một vè mặt đã khiến anh hiểu có.

“Anh nghĩ Cảnh Thượng cũng nghĩ thông rồi, cậu ta là người anh tốt, cậu ta bảo anh phải đối xử tốt với em, nếu không sẽ không tha cho anh. Nói thật, đây là lần đầu anh bị cảnh cáo như vậy đấy, anh thấy cảm động, nếu không vì mang thân phận anh em thì hẳn đó sẽ là một người chồng tốt yêu em cực kỳ”

Kiều Tâm Duy tức đầu: “Từ cái ngày biết anh ấy là anh trai mình, em đã không thể chấp nhận vai trò khác ngoài của anh ấy nữa. Anh ấy nói thích em, em cảm thấy như đang loạn luân vậy”

Giang Hạo vuốt vai cô như đang dỗ một đứa bé: “Được rồi, đã là quá khứ, đừng oán người hận đời, anh thích sự đơn thuần hiểu lãnh của em, như bây giờ vậy, không cần thay đổi. Sau này để anh bảo vệ em, sẽ không để em tui thân nữa”

Kiều Tâm Duy nghe những lời ấm lòng này, nước mắt rơi không ngừng. cô ôm chặt anh, thầm nghĩ sẽ cùng nhau đến đầu bạc.

Giang Hạo hôn lên vai cô, sau đó hôn xuống xương quai xanh: “Đừng khóc, mẹ anh muốn ôm cháu tới điên rồi, em hiểu chứ?”

Kiều Tâm Duy nín khóc, bật cười, cô không kịp lau nước mắt thì đã bị anh hôn.

Máu trong người Giang Hạo sôi lên, đề cô lên ghế sofa. Anh không ngờ rằng trên đời này sẽ còn người phụ nữ khiến anh cảm thấy mình còn sống, tim còn đập.

Sắp xếp chuẩn bị xong, họ xách vali đi tới sân bay.

Giang Hạo lái xe, lúc đi ngang qua quảng trường nhân dân, anh liếc nhìn mấy tấm áp phích ven đường, ngôi sao trên áp phích rất quen.

“Ôi trời, chồng à, đèn đỏ”

Xe phanh gấp, anh quay lại muốn nhìn cho rõ, nhưng lại bị xe công cộng chắn mất. “Sao vậy? Nhìn cái gì thế?” Kiều Tâm Duy quay đầu lại: “Không có gì hết, trên xe buýt có người quen à?”

Giang Hạo lắc đầu cười cười: “Không có gì” Sao có thể là cô ấy được, không thể nào!

Đến sân bay, đăng ký, qua cổng an ninh, hai người nắm chặt tay nhau, vừa đi vừa cười:

“Nhạc hội từ thiện của nhà độc tấu violin Tiêu Thiên Ái sẽ trình diễn vào ngày chín tháng giêng ở rạp hát quốc gia, vé đã bán hết, xem ra độ nổi tiếng của cô ấy ở trong nước không thua gì châu u. Theo...”

Giang Hạo đỡ người như pho tượng trước tivi, anh nín thở, nhìn TV chăm chăm. Sao có thể? Không thể là cô ấy được, người đã chết rồi sao có thể sống lại, không thể nào! Anh nhủ thầm trong lòng mấy lần.

Kiều Tâm Duy buồn bực, đẩy nhẹ anh: “Ông xã, anh sao thế? Ông xã?” Anh nắm chặt tay khiến cô rất đau: “Ông xã à, anh nắm chặt quá, em đau!”

“Bây giờ cô Tiêu đang ở khách sạn sáu sao Bắc Lan, Tập đoàn Bắc Lan là nhà tài trợ của cô ấy trong nước trong vòng ba năm tới.”

Giang Hạo thả tay ra, không màng gì nữa mà chạy đi.

Kiều Tâm Duyệt bị vút lại khó hiểu, cô kéo vali, vừa chạy vừa gọi: “Này, anh làm gì thế? Ông xã, đợi em một chút, đợi đã, Giang Hạo.”

Nhưng Giang Hạo chạy thẳng, nhanh chóng biến mất trong biển người.

Kiều Tâm Duyệt oán hận nói: “Không phải lại xảy ra chuyện gì đột xuất chứ? Ít nhất cũng phải nói một câu, sao có thể bỏ đi như vậy?” Cô quay lại nhìn bảng hướng dẫn, máy bay đi Tam Á sắp xuất phát rồi.

Giang Hạo chạy ra khỏi sân bay, xe chạy thẳng mà không buồn dừng đèn đỏ, anh không tin đây là sự thật, anh phải đi kiểm chứng một lần.

Từ TV ở sân bay, anh nghe thấy cái tên Tiêu Thiên Ái, anh thấy cô đã xuất hiện trong cuộc sống hiện thực, cho dù là ngồi trên xe lăn. Lúc lái đến giao lộ, anh trợn mắt nhìn kỹ, là cô ấy, tên giống nhau, gương mặt giống nhau, hai chân tàn tật giống nhau.

Là cô ấy, chính là cô ấy, cô ấy chưa chết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa

Trên đường đến khách sạn Bắc Lan, chỉ cần chú ý thì sẽ thấy quảng cáo về nhạc hội của Tiêu Thiên Ái, các bức áp phích đều rất cao và lớn, càng đi vào trung tâm thành phố thì càng nhiều hơn. Tim Giang Hạo run rẩy không thôi.

Vừa đến khách sạn, anh vội chạy vào trong: “Tiêu Thiên Ái ở phòng số mấy?”

Tiếp tân sợ hết hồn, run rẩy nói: “Ngại quá, chúng tôi không thể để lộ số phòng của khách hàng được” Đặc biệt là Tiêu Thiên Ái, bỏ nhiều tiền ra để mời cô ấy, bây giờ lại nổi tiếng như vậy, không phải ai muốn gặp cũng được.

Giang Hạo trừng mắt nhìn tiếp tân, nghiêng răng nói: “Vậy cô đi nói với cô ấy, bảo là Giang Hạo tìm, mau lên!” Hai chữ cuối như gào lên làm tiếp tân sợ tới mức gật đầu tới tấp.

Lúc này Tiêu Thiên Ái đang luyện đàn trong phòng, tiếng đàn violin vừa tao nhã lại đầy nỗi buồn thấm vào lòng người, mỗi một nốt nhạc đều như gột rửa tâm linh của những người đứng bên ngoài. Năm năm nay, cô dùng âm thanh của violin rửa sạch những đau đớn và nghi ngờ trong lòng mình để chữa lành vết lòng của bản thân, tiếng đàn này cũng mang đến danh tiếng và tiền tài cho cô không ít.

Có bây giờ không phải là cô của năm năm trước nữa. Tiếng gõ cửa của trợ lý Tiểu Nam cắt đứt, mắt cô vẫn nhắm, mày hơi cau lại, cô ghét nhất là bị quấy rầy lúc luyện đàn.

“Thiên Ái, xin lỗi vì đã làm phiền chị, dưới lầu có một người tên Giang Hạo đòi gặp chị”

Tiêu Thiên Ái mở mắt, A Hạo, anh đến rồi!

Trong phòng luyện đàn, tiếng đàn du dương, Giang Hạo vừa bước ra khỏi thang máy thì nghe thấy những nốt nhạc nối tiếp của bản nhạc nổi tiếng - Thiên Nga. Nhiều năm trước, họ từng nghe một nghệ sĩ đường phố thể hiện ca khúc Thiên Nga này ngoài rạp hát Sydney, lúc đó cô rất thích thú, nhảy múa uyển chuyển, hình ảnh này chưa bao giờ phai mờ trong ký ức của anh.

Lúc đó cô nói, A Hạo, em muốn học đàn violin, một ngày nào đó sẽ đàn cho anh nghe.

Không ngờ câu nói đùa năm đó đã thành sự thật rồi.

Giang Hạo đẩy cửa vào thì thấy cô gái ngồi ở trước cửa sổ sát đất, cổ kéo đàn violin, đằng sau là lụa mỏng bị gió thổi bay. Anh không dám bước tới, cứ mãi nhìn chăm chăm người trước mắt kia.

Đột nhiên tiếng đàn violin trở nên chói tai, sau đó dây đàn đứt mất, tiếng nhạc dừng bật.

Tay Tiêu Thiên Ái run lên, vì giây phút này, cô đã phải cố gắng hơn người thường gấp mười lần. Cổ nén căng thẳng và cơn kích động của mình, giả vờ bình tĩnh, nhưng khóe môi nhếch lên kia lại bán đứng tâm trạng thật sự: “A Hạo, đã lâu không gặp”

Giang Hạo bối rối, trán chảy đầy mồ hôi, mắt đỏ bừng, đứng im nhìn cô chằm chằm.

Tiêu Thiên Ái cẩn thận đặt violin xuống bên cạnh, sau đó ngẩng đầu mỉm cười với anh: “A Hạo, là em, không nhận ra à?”

Nhận ra, sao có thể không nhận ra chứ? Anh có nằm mơ cũng mơ thấy cô. Anh đi tới trước mặt cô, kích động tới mức không biết phải nói gì, anh ngồi xổm xuống, muốn nắm chặt tay cô nhưng lại sợ dây chỉ là mơ, một khi chạm vào sẽ biến mất.

Tiêu Thiên Ái ngồi ở đó, nhìn anh cười, ngai ngùng nói: “A Hạo, anh gầy hơn trước rồi, còn đen hơn nữa.”

Giang Hạo cũng nhìn cô, năm tháng không hề để lại chút dấu vết nào trên gương mặt cô, ngược lại còn làm cô trở nên tao nhã hơn.

“Em... là Tiêu Thiên Ái?”

Cô gật đầu: “Là em”

“Tại sao phải lừa anh? Tại sao bây giờ mới về? Tại sao?” Giang Hạo phức tạp vô cùng, có vui cũng có hận.

“Là Tân nói cho anh biết à?”

“Tần?” Anh tức giận: “Tần không nói cho anh biết tin gì liên quan đến em cả”

“Không thể trách anh ấy, anh ấy không biết nên nói với anh thế nào, chúng em gặp vào đêm Trừ Tịch” Tiểu Thiên Ái và bình tĩnh nói: “Khi nào anh rảnh? Cùng tụ họp một bữa đi, em chỉ có mấy người bạn cũ các anh thôi.”

Giang Hạo nhìn cô chăm chăm, cuộc sống tương tự và tẻ liệt bao năm nay đều là vì sự lừa gạt của cô, anh muốn đòi lấy một lời giải thích: “Nếu không phải anh thấy tin tức, có phải em cũng chẳng định liên lạc với anh không? Em xem anh là gì? Bạn bè bình thường à?”

“Vậy em có thể xem anh là gì? Anh đã kết hôn rồi, em có thể xem anh là gì đây?”

Giang Hạo bùng tỉnh, anh suýt nữa quên mất là mình đã kết hôn.

“Trước khi về em đã liên lạc với anh, có một người phụ nữ nghe máy, cô ấy bảo mình là vợ anh, sau đó em không gọi nữa.”

Giang Hạo tỉnh táo hơn, đầu óc của anh vẫn còn hỗn loạn, anh cần thời gian để suy nghĩ. Anh im lặng hỏi: “Em vẫn chưa trả lời, sao lại lừa anh? Nếu không chết thì sao bây giờ mới về?”.

Tiểu Thiên Ái nhìn ra cửa sổ: “Đã là quá khứ rồi, bây giờ nói thì có ích gì chứ? Bây giờ em sống rất tốt, có thể tự gánh vác cuộc sống của mình, còn có thể kiếm được tiền, không cần tiếp xúc với nhiều người, em thích cuộc sống đơn thuần như vậy?”

Lúc nói chuyện, điện thoại của Giang Hạo vang lên liên tục, thế nhưng anh chẳng buồn để ý. Tiểu Thiên Ái nhin không được nhắc nhở: “A Hạo, điện thoại anh đang kêu kia, gọi nhiều vậy chắc là có việc gấp”

Giang Hạo không để ý, im lặng ôm cô, có hơi ấm, có tiếng tim đập, là cô thật.

“A Hạo...”

“Anh đã mơ thấy hình ảnh này rất nhiều lần, nhưng không lần nào ôm em được cả, em có biết anh nhớ em nhiều thế nào không? Sao em có thể lừa anh thế chứ?”

Mất Tiểu Thiên Ái chưa xót, cô cũng thế, nhưng họ chỉ là người thương, phải sống theo phép tắc của xã hội này, cô im lặng dựa vào lòng Giang Hạo, không hứa theo nhưng chẳng đẩy anh ra.

“Sau này em không được rời khỏi anh nữa” Bây giờ anh có một niềm tin kiên định: “Anh hiểu, tất cả đều vì tốt cho anh, không xứng với anh, ba mẹ anh không đồng ý gì đấy, anh không ngại, anh chỉ cần em ở cạnh anh là được”

Nước mắt Tiểu Thiên Ái rơi xuống, cô ngẩng đầu ôm lấy anh: “Có thể ư?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Chúng ta, sẽ không bao giờ, rời xa nhau nữa.

Lúc Giang Hạo nói ra câu thề này đã toàn toàn quên mất Kiều Tâm Duyệt, quên mất thẳng khốn này đã ném cô ở sân bay một mình.

Trong phòng chờ ở sân bay, Kiều Tâm Duyệt kéo vali đi quanh, cô tức giận ấn phím tắt điện thoại, oán trách: “Gi vậy chứ, không có điện thoại thông báo của Tiểu Phương thì sao có chuyện xảy ra đấy xuất được, ngay cả điện thoại của mình cũng không nhận, thật khó hiểu” Cô thờ dãi bất lực: “Có về lại không chứ, có muốn đi Tam Á nữa không vậy? Rốt cuộc là muốn gì đây?”

Đột nhiên có người gọi cô từ đằng sau, cô quay đầu thì thấy mẹ Kỳ Tiểu Hải chạy về phía mình.

Đã mấy năm không gặp mẹ Kỳ, hồi tốt nghiệp trung học, cô có về quê An Huy của Kỳ Tiểu Hải một lần, sau đó nói chuyện qua điện thoại. Bây giờ mẹ Kỳ già hơn trước rất nhiều, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhiều hơn, tóc bạc hơn: “Di, sao đi lại ở đây?”

Mẹ Kỳ vừa mở miệng thì vành mắt cũng đỏ bừng: “Di về An Huy, Tiểu Hải đưa đi đến, thẳng bé có việc nên đi rồi.” Bà đặt hành lý xuống, nắm chặt tay Kiều Tâm Duyệt: “Cháu gây hơn trước nhiều rồi”

Kiều Tâm Duyệt cười cười: “Di, năm cháu gặp di là lúc mười tám tuổi, còn chưa hết nét trẻ con, vốn định tốt nghiệp đại học thì về gặp di, nhưng lại vội tìm việc, sau đó cháu với Tiểu Hải chia tay nhau”

Mẹ Kỳ càng lau thì nước mắt lại càng chảy, không biết nói thế nào: “Đứa nhỏ này, ăn quả đắng gì cũng giấu trong lòng, chịu nhiều tủi thân vậy còn giấu di? Tiểu Hải làm mấy chuyện khốn nạn vậy mà cháu không nói với di là sao?”

“Nói cho dù biết cũng chỉ khiến di bức thêm thôi, có lợi gì đâu chứ?”

“Ôi, lúc Tiểu Hải bảo sắp kết hôn, di vui lắm đấy, thầm nghĩ đã cưới cháu được rồi, nhưng lúc nó mang người về thì lại là người khác... Là do di không dạy Tiểu Hải tốt, cháu hận di là đúng?”

“Di, là cháu với Tiểu Hải có duyên không có phận, bây giờ đã có gia đình hết rồi, đừng nói chuyện quá khứ nữa ạ.”

Mẹ Kỳ nén đau khổ trong lòng, lau nước mắt: “Lần này Tiểu Hải muốn ly hôn với người phụ nữ kia, quá ồn ào, di sống đến bây giờ còn chưa thấy người phụ nữ nào hư hỏng như thế, lúc thì thế này khi thì thế khác, chỉ cần không theo ý thì nó cãi, hai đứa nó cứ ba ngày thì cãi trận nhỏ, năm ngày cãi trận lớn, làm di đau đầu muốn chết... Cứ xem như dạy cho nó một bài học, mất cháu, mất công việc, ngay cả nhà tích cóp lâu năm cũng mất luôn, dù không có hi vọng gì lớn cả, chỉ hi vọng nó sống một cuộc sống bình thường”

Kiều Tâm Duyệt nghe xong thì thổn thức không ngừng, nhưng cô lại chẳng có tư cách nói gì, cô không có ý kiến gì cả, dù sao cũng là chuyện nhà người ta.

“Tâm Duyệt, cháu định đi đâu thế?”

“À, haha, cháu và chồng con định đi Tam Á hưởng tuần trăng mật” Cô có hơi lúng túng nhưng không muốn nói dối người lớn: “Anh ấy có việc gấp cần xử lý, cháu đang ở đây đợi anh ấy”

Mẹ Kỳ dừng lại nửa giây, bà kéo tay cô không chịu buông: “Đứa trẻ ngoan, cháu sẽ hạnh phúc, là Tiểu Hải nhà di không có phúc này”

“Sau này Tiểu Hải tính sao hả di?”

“Đi nói với nó, sau này phải mở to hai mắt ra mà nhìn người, nó cũng hứa với đi sẽ xem sự nghiệp là quan trọng nhất, sau này làm việc tốt hơn, nó bảo nó bị chuyện lần này dọa cho sợ khiếp rồi.”

“Đi, anh ấy sẽ tốt hơn”

Mẹ Kỳ gật gù: “Mong là vậy.”

Nói chuyện thêm vài câu, mẹ Kỳ vội lên máy bay, còn Kiều Tâm Duy thì đứng đó một mình.

Cô không biết phải làm gì, sợ Giang Hạo quay lại, nhìn cửa lên máy bay, chuyến đi Tam Á đã bay rồi, gọi cho Giang Hạo nhưng anh không nghe máy.

“Alo, Tiểu Phuong à, tôi là Kiều Tâm Duy hết cách, cô chỉ có thể gọi hỏi Tiểu Phuong.

“Vâng, chị dâu tìm em có việc gì ạ?”

“Tiểu Phuong, có phải Giang Hạo lại đi làm nhiệm vụ không?”

“Không có”

“Cậu chắc chắn không? Có phải người khác bảo cho anh ấy không?”

“Không ạ, nhiệm vụ của Thủ trưởng đều do em báo hết”

“Ồ, vậy được rồi, làm phiền cậu rồi”

Kiều Tâm Duy cúp điện thoại, cảm thấy rất bất lực, nếu không có nhiệm vụ khẩn thì sao lại đi vội như thế? Ngay cả một câu chào cũng không thể nói?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hạnh phúc ngập tràn nguy hiểm

Mười giờ tối Giang Hạo mới về, lúc này Kiều Tâm Duy đang ăn mì, cô để đói bụng cả ngày rồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kiều Tâm Duy thả bát xuống, hỏi: “Ông xã, anh đi đâu thế?”

Giang Hạo vừa đổi dép vừa nhìn cô, ánh mắt xuất hiện chút áy náy, anh nhận ra mình luôn phải nói xin lỗi với một người, trước kia là Tiểu Thiên Ái, bây giờ là Kiều Tâm Duy.

“Là nhiệm vụ khẩn không thể nói nào à?” Cô giả vờ tức giận, bĩu môi: “Hừ, em gọi cho Tiểu Phuong rồi, cậu ấy bảo không có nhiệm vụ, anh đi đâu mà về muộn thế: Không nói câu nào, làm lại em đợi ở sân bay lâu như vậy, em lại không có tiền, muốn đi xe về cũng không có tiền trả”

Đột nhiên Giang Hạo cảm thấy ngực đau đớn, nhìn bộ dạng hồn nhiên của Kiều Tâm Duy, miệng cổ còn dính ít nước mì, anh cảm thấy đau lòng không thôi.

“Anh sao thế? Sao mặt xoắn xuyết vậy?” Kiều Tâm Duy bật cười: “Ha ha, em nói đùa thôi mà, em là kiểu người tính toán vậy à? Em hiểu, em biết, anh có chuyện của mình, em không sao.”

Không để cô nói xong, Giang Hạo kéo cô vào lòng, anh không biết nên nói thế nào khi đi trên đường, đến khi thấy cô thì càng mâu thuẫn hơn, anh không nhẫn tâm làm tổn thương cô vợ đáng yêu của mình.

Kiều Tâm Duy được thương mà sợ, tay chột chột vào ngực anh: “Sao vậy? Haha, không sao, em bình an về nhà rồi còn gì, anh có việc thì cứ làm đi, sau này chúng ta có thời gian thì đi Tam Á sau cũng được..” Giang Hạo vẫn ôm chặt cô, cô hỏi khẽ: “Ông xã à, anh ăn gì chưa?”

Giang Hạo ôm cô chặt hơn, gần như muốn nhấc bổng cô lên, anh sao có thể làm tổn thương cô vợ hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy được đây?

“Ông xã, anh... sao thế?” Kiều Tâm Duy lo lắng, chắc chắn là có chuyện xảy ra nên Giang Hạo mới lạ như vậy.

Giang Hạo vuốt gáy cô, hít sâu mấy cái, cuối cùng vẫn không nói được: “Không sao, chỉ muốn ôm em thôi, xin lỗi vì đã để em ở sân bay một mình”

“Ha ha, không sao, ngay cả Cục Dân chính cũng bị bỏ một lần, em quen rồi.”

Đêm nay, Giang Hạo mất ngủ, anh nhìn Kiều Tâm Duy đang ngủ say bên cạnh mà không tài nào ngủ được. Anh và Tiểu Thiên Ái là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ bé, yêu nhau cũng hơn mười năm. Dù chưa từng nói rõ ràng nhưng họ đã xem đối phương là đối tượng phải cưới của nhau.

Năm năm trước, Giang Hạo không trầm ổn như bây giờ, khi ấy anh phấn chấn ngập ánh mặt trời, cũng thích rock and roll và thích tiệc tùng như người trẻ tuổi bình thường, thích làm những việc mà người trẻ tuổi đều muốn làm.

Sinh nhật năm đó, được đám bạn đặt phòng chúc mừng, anh uống nhiều rượu. Trên đường về nhà, vì quá hưng phấn nên chạy ra đường, nếu không phải được Tiểu Thiên Ái đẩy ra thì người bị đâm là anh rồi.

Khi ấy Tiểu Thiên Ái giữ được mạng trên bàn mổ, nhưng đôi chân cô đã không thể đứng dậy được, đối với một vũ công bale mà nói, điều này không khác gì lấy đi mạng sống của cô.

Anh muốn chịu trách nhiệm, anh đã mua nhẫn chuẩn bị cầu hôn, anh muốn kết hôn với cô, thế nhưng cô lại biến mất, không chút tăm tích nào. Không có thông tin nào để lộ hướng đi của cô, anh tìm cô ba ngày ba đêm không ngủ, cuối cùng tìm được một bức di thư, trên kia chỉ viết mấy chữ đơn giản: A Hạo, kiếp sau gặp lại, kí tên là tuyệt bút của Thiên Ái.

Năm năm thoáng cái đã trôi qua, những đau xót đã được anh chôn sâu vào lòng, anh từng nghĩ đời này không cưới ai nữa, nhưng anh còn có ba mẹ mình, còn nửa đời chán chường còn lại, người sống trên đời này đâu chỉ sống cho riêng mình chứ?

Bây giờ Tiểu Thiên Ái trở về, anh sẽ chịu trách nhiệm với cô như trước kia, những năm tháng trước kia của họ rất sâu sắc, cô là một phần cơ thể của anh, anh không thể cắt bỏ thân thể mình được.

Anh xem mắt chi để làm vừa ý ba mẹ, ban đầu anh không có chút tình cảm nào với cuộc hôn nhân này cả. Nhưng tình cảm con người rất kỳ lạ, không thể yêu hay không yêu đơn giản như ngôn ngữ được, yêu và không yêu có rất nhiều loại, anh chọn Tiểu Thiên Ái, nhưng lại không muốn làm tổn thương Kiều Tâm Duyệt. Nghĩ đến việc làm Kiều Tâm Duyệt tổn thương, anh lại đau lòng không ngớt.

“Có thể ư?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa”

“Nhưng vợ anh thì sao?”

“Cho anh vài ngày, anh sẽ xử lý tốt, em đợi anh.”

“Được.”

Nhớ đến lời hứa hẹn với Tiểu Thiên Ái, Giang Hạo lại thấy đau đầu, trước giờ anh chưa bao giờ nghĩ ngờ mình như vậy, anh vốn là người xem thường việc trốn tránh hiện thực, nhưng bây giờ anh chỉ muốn trốn tránh nó.

Lúc này Kiều Tâm Duyệt nhúc nhích, mơ màng mở mắt hỏi: “Ông xã, sao anh chưa ngủ? Mấy giờ rồi?”

Giang Hạo chợt dạ như tên trộm bị bắt quả tang: “Mười một giờ, anh đang định ngủ”

“À, ngủ ngon” Cô xoay người, ôm gối ngủ tiếp.

“Ngủ ngon.” Anh nhúc nhích cái vai đã mất cảm giác, thật ra bây giờ đã ba giờ rưỡi sáng rồi, anh biết càng kéo dài thì sẽ càng gây tổn thương Kiều Tâm Duyệt, vì ngoài phần bội ra, lời nói dối của anh cũng ngày càng nhiều hơn.

Anh chợt nhớ đến câu nói của Kiều Tâm Duyệt: “Mắt mặt quân nhân quá, anh không xứng làm quân nhân” Đúng vậy, anh không xứng, anh làm mất mặt quân nhân, thì ra cô cũng có tài tiên tri cơ đấy.

Rạng sáng hôm sau, khi Giang Hạo đang ngủ say, anh ngủ lúc trời rạng sáng, Kiều Tâm Duyệt rón rén xuống giường, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Điện thoại di động vang lên, cô nhận ngay: “Alo, Vân Thanh à, mới sáng sớm đã có chuyện gì thế?”

“Tâm Duyệt, cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt vào, mình có tin động trời cho cậu đấy?”

“Ha ha, gì đó?”

“Bạn gái cũ của Giang Hạo về rồi”

Kiều Tâm Duyệt cho rằng Vân Thanh đang đùa: “Không thể, bạn gái cũ của anh ấy mất năm năm trước rồi, anh ấy nói với mình thế mà.”

“Không chết, có lẽ Giang Hạo chưa biết, mình mới nghe Trần Kính Nghiệp nói, Tiểu Thiên Ái, bạn gái cũ của Giang Hạo tên là Tiểu Thiên Ái, cậu lên baidu tra một chút là biết.”

“Chết rồi còn sống lại được à? Đó là cương thi rồi còn gì! Chắc nhầm rồi!”

“Không sai, người không chết, Nguyễn Tấn gặp rồi, họ hẹn tối nay gặp mặt, đến lúc đó cậu đi theo là biết?”

Cúp điện thoại, Kiều Tâm Duyệt cảm thấy bất an, chẳng lẽ hôm qua Giang Hạo đi gặp người yêu cũ của anh ư? Nghĩ đến đây, cô cảm điện thoại tra tên Tiểu Thiên Ái, là nghệ sĩ violin nổi tiếng, từng là vũ công bale, nổi tiếng từ bản nhạc Thiên Nga, được giới âm nhạc gọi là “Đóa hoa trên xe lăn”, từng học violin ở Anh năm năm, bây giờ về nước trong vinh quang.

Đương nhiên, cô còn thấy áp phích của Tiểu Thiên Ái, cô gái cầm đàn violin rất tao nhã, trong mắt để lộ nét buồn bã. Mắt cô sáng lên, hôm ở sân bay cô từng thấy áp phích này, hơn nữa trên TV sân bay cũng phát sóng tin tức của Tiểu Thiên Ái, cô còn xem mấy lần luôn mà.

Cô đột nhiên bừng tỉnh, hôm qua ở sân bay, Giang Hạo rời đi vì chuyện này, thế nên cả ngày hôm qua, anh ở chung với bạn gái cũ của mình.

Lúc này những khác thường của Giang Hạo cũng rõ hơn, anh vì gặp người yêu cũ của mình mà bỏ cô ở sân bay, buồn cười hơn khi đây chính là phản ứng theo bản năng của anh.

Kiều Tâm Duyệt ngẩn người, hạnh phúc vừa mới nắm trong tay chưa kịp ầm đã trở thành bi kịch sao? Không thể nào!

Lát sau, Giang Hạo tỉnh dậy, sờ bên cạnh thì thấy lạnh, nhìn đồng hồ thì phát hiện trời đã sang trưa.

Anh mặc quần áo đi ra ngoài: “Tâm Duyệt, Tâm Duyệt?” Gọi hai tiếng không ai trả lời, anh nghĩ ngờ đi tìm.

Phòng khách rất tốt, rèm cửa sổ che hết ánh sáng bên ngoài, chỉ có cái khe để vài tia nắng chiếu vào.

Lại nghịch gì rồi, anh nghĩ.

Lúc này đằng sau vang tiếng cửa đóng sầm, nguồn sáng duy nhất bị cắt đứt, tầm mắt của anh tối thui.

“Kiều Tâm Duyệt, em làm gì thế?” Giang Hạo khó hiểu hỏi: “Mau ra đây đi, đừng nghịch nữa, ban ngày ban mặt làm gì thế chứ?”

Rèm cửa sổ run run, có chút ánh sáng chiếu vào, Kiều Tâm Duyệt chui ra chui vào từ tấm rèm như con chuột nhỏ.

Giang Hạo nhanh tay lẹ mắt đuổi theo: “Anh thấy em rồi, còn chạy à?”

Rèm cửa vang lên tiếng cười trong veo như chuông gió, Kiều Tâm Duyệt cố gắng lẩn đi: “A”

Lát sau cô bị Giang Hạo tóm chặt, cô thét lên, sau đó trốn sang chỗ khác: “Đuổi theo em đi, đuổi theo em đi, haha, đuổi kịp thì có thưởng”

Chút đau lòng bị ép xuống đáy khi thấy bộ dạng nghịch ngợm này của cô, anh bắt đầu đuổi theo, vừa đuổi vừa cười nói: “Anh còn không bắt được em à? Trốn đi, chạy đi, bắt được em

chỉ mất vài phút thôi.”

Kiều Tâm Duy chạy vào rèm cửa, vừa định chạy sang mặt khác của rèm, cô đi chân đất, chỉ mặc áo sơ mi của anh trên người, trốn khắp phòng khách, lúc thì sau sofa, lúc thì chạy quanh bàn ăn.

Điều này làm Giang Hạo đột nhiên muốn trêu cô, anh không chăm chú bắt nữa mà vờn quanh: “Có phải phòng khách nhỏ quá không đủ để chạy không?”

Kiều Tâm Duy dựa tường nghỉ ngơi, thờ hồn hèn: “Ài, tạm dừng chút đã, để em thở”

Giang Hạo vòng hai tay trước ngực, bình thần nhìn cô: “Chạy không nổi rồi à?”

Kiều Tâm Duy nhướn mày: “Chị đây đang nạp điện, đợi một chút, đợi chút nữa sẽ đầy máu”

Trong nháy mắt, Giang Hạo quên bằng mất chuyện hôm qua, ánh mắt của anh không thể rời khỏi cô. Cô lúc này

mặc áo sơ mi trắng của anh, chỉ đóng ba nút ở giữa, vừa chạy vừa đi, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại, tóc xõa ngang vai rồi uốn lượn trên gương mặt. Áo sơ mi của anh che hết hông cô, để lộ đôi chân thon dài, cô chạy rất linh hoạt.

Anh cười cười, vợ anh rất ngốc, nhưng trong cái ngốc lại mang theo chút nghịch ngợm, mà trong nghịch ngợm đó lại không thiếu vẻ gợi cảm. Lúc trước chọn cô vì cô thú vị, cũng vì cô có thể mang cảm giác ung dung này cho anh.

Kiều Tâm Duy nghỉ ngơi một lát, đột nhiên nhảy lên ghế, trông rất phóng khoáng, cực kỳ quyến rũ, vừa nhảy vừa cười nói: “Chồng em”

Không đợi cô nói xong, vì nhảy không đủ cao nên mũi chân bị hụt, cả người có chồm vào sofa, sau đó lăn xuống: “A, a, cổ gãy rồi”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chưa từng gặp người không biết xấu hổ như vậy

Giang Hạo dờ khóc dờ cười, vội tới dịu cô.

“Ai đừng đụng, đau, đau ch” Kiều Tâm Duy gào, nghiêng đầu không dám động, hai chân cô còn đang đạp sofa, móng vểnh lên cao, áo sơ mi trên người cuộn lên trên, trông rất quyến rũ.

Giang Hạo không nhịn được cười, nhưng cũng lo lắng cho cô cô: “Em tự làm bậy tự chịu, nào, nhịn chút, anh bế em lên”

“Oa oa, anh nhẹ chút.” Kiều Tâm Duy cảm thấy mình chơi quá mức rồi, đúng là không nghịch thì không chết.

Giang Hạo ôm eo, đỡ cô lên ghế ngồi, sau đó chỉnh lại người cô. Nhìn gương mặt đau đớn của cô, anh cũng ngừng trêu: “Quay đầu từ từ xem có cử động được không?” Kiều Tâm Duy nhúc nhích theo sự hướng dẫn của anh, đau muốn chết luôn: “Chỉ có thể làm vậy thôi, không thể cử động mạnh hơn, đau quá!”

“Em bị thương ở thịt thôi, ngồi yên đó, anh đi lấy dầu”

Giang Hạo cầm dầu tới, vừa xoa bóp vừa nói: “Nhịn chút đi, mới đầu sẽ hơi đau chút... Thịt đã sưng lên rồi, cứng thật, ối, em thật là..”

Kiều Tâm Duy nghiêng cổ, miệng lẩm bẩm, đúng là không nên đột nhiên chơi trò này.

“Em đang làm gì thế hà, đầu bị cửa đập à?”

Quả nhiên không thoát được lời chất vấn của Giang Hạo, cô đồng đặc nói: “Vì bảo vệ hôn nhân, bảo vệ gia đình, vì sự mới mẻ giữa vợ chồng”

“Cái gì?” Giang Hạo có hơi chột dạ.

“Không có gì, tự anh tìm hiểu đi” Cô than thở, ối, cô còn chưa làm gì đã chết từ trong trứng mất rồi, sao có thể đấu với nhà violin nổi tiếng tao nhà kia?

Cô hiểu sự khác thường hôm qua của Giang Hạo, nhưng cô càng tin tưởng lời hứa của anh hơn về sự trung trinh với cuộc hôn nhân này. Lần này cô sẽ không bị động như kẻ ngốc nữa, cô sẽ không chấp tay nhường hạnh phúc của mình như lần trước. Là Ký Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên đã dạy cho cô, mỗi một người chồng ngoại tình đều là vì có một cô vợ không màng quan tâm đến anh ta.

Cô không muốn làm người vợ kia.

Vì chột dạ nên Giang Hạo không dám hỏi sâu hơn, anh xoa gáy cho cô: “Thấy tốt hơn chưa?”

“Ừ, nhưng vẫn đau lắm, chỉ có thể nghiêng thôi... Nhưng khoảng bao lâu đây?”

“Nghiêm trọng thì mười ngày nửa tháng

“A, ối... oa oa, cần lâu vậy mới đỡ hơn à? Em phải đi làm nữa.”

Giang Hạo bật cười, không dọa cô: “Em không bị nghiêm trọng, ba ngày thôi, anh đi lấy khăn nóng chườm cho em”

“À, cảm ơn.”

Kiều Tâm Duy ngoan ngoãn ngồi trên ghế xem TV, nghiêng cổ, cô chỉ có thể duy trì tư thế này, không thể cúi không thể ngẩng, rất khó chịu. Giang Hạo ngồi cạnh cô, anh vừa ăn vừa nói: “Lại đây, anh đút cho em, mở miệng ra, a~~~~”

Kiều Tâm Duy nhìn anh đẩy tui hờn, buồn bã giải thích: “Anh xem em là đứa trẻ ba tuổi à?”

“Đưa trẻ ba tuổi đã có thể tự ăn cơm được rồi, em còn bắt anh nuốt, mau nào, há miệng, a.”

Cô khóc không ra nước mắt, chỉ có thể há miệng ăn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Sau này em sẽ không làm trò ngu như vậy nữa”

Giang Hạo cười cười: “Hừm, ngã một lần thì thông minh hẳn ra, hi vọng em có thể học được bài học từ lần này, thất bại là mẹ thành công đó”

“Anh còn cười em.. Anh cười nữa xem.. Anh còn cười!!!” Kiều Tâm Duy há mồm khóc, nhưng miệng há to thì động tới vết thương sau gáy, cô đành ngậm miệng, chỉ có thể khóc nhỏ: “Anh đừng cười em nữa, em thảm vậy rồi...”

Giang Hạo nhếch môi, nhưng anh lại nhanh chóng lắc đầu ra hiệu cổ mình rất tốt, sau đó múc một thìa cơm, nói: “Há miệng”

Kiều Tâm Duy ngán người, đáng ghét, đáng ghét, quá đáng ghét.

Điện thoại vang lên, là Nguyễn Tân gọi tới: “Alo, Tân, có gì à?”

“A Hạo, tôi rảnh không?”

“Có”

“Mang Kiều Tâm Duy ra ngoài chơi một chút, có tin quang trọng muốn báo cho cậu”

Giang Hạo hít sâu một cái, anh đoán được tin quan trọng mà Nguyễn Tân nói là gì, anh nhìn Kiều Tâm Duy nói: “Cổ cô ấy bị thương, sợ không tiện”

Kiều Tâm Duy: “Tiện, tiện, em rất tiện”

Không để Giang Hạo nói tiếp, Nguyễn Tân nói: “Vậy quyết định thế đi, sẽ báo địa điểm và thời gian cho cậu, tạm biệt”

“Này, đợi chút, alo alo..” Chết tiệt, cúp máy rồi, Giang Hạo quay lại nhìn Kiều Tâm Duy: “Em muốn đi thật à?”

“Ừ, đi!”

“.” Giang Hạo có hơi lo lắng.

Sáu giờ tối, khách sạn Bắc Lan, lúc Kiều Tâm Duy xuất hiện ở phòng Quân Tử Lan thì thấy Trần Kinh Nghiệp đang cười, Nguyễn Tân mặt lạnh, Văn Thanh lại ngập sự tức giận. Vua hổ, người phụ nữ này tới tìm chết à, người yêu cũ xinh đẹp vậy mà cậu lại thế, tính làm gì vậy chứ?

Văn Thanh tức giận đập chân Trần Kinh Nghiệp, chửi thảm: “Cười gì chứ, có gì mà cười. Tâm Duy, tới đây ngồi với mình này”

Văn Thanh giữ hai vị trí ở cạnh mình cho họ, khéo hơn là Tiểu Thiên Ái ngồi đối diện Giang Hạo, ngẩng đầu cúi đầu đều thấy.

Nguyễn Tân nói: “A Hạo, sao cậu không ngạc nhiên chút nào thế, đã thấy tin từ sớm à?”

Giang Hạo không nói gì, chỉ gật đầu. Anh cảm thấy mình không phải là người sẽ làm ra chuyện khiến cả thế giới phi nhỏ, tầm quan của anh không cho phép anh làm thế, nhưng anh đã làm như vậy rồi.

Tiểu Thiên Ái trang điểm nhẹ, cau mày hay cười đều thông thả, ba mươi tuổi nhưng lại như hai mươi, chăm sóc rất tốt. Cô cười nhạt: “A Hạo, vợ anh rất đẹp, chúc mừng” Xem ra A Hạo vẫn chưa ngã bài.

Giang Hạo sững sờ, không ngờ Tiểu Thiên Ái sẽ nói vậy, cô biết sẽ làm anh khó xử nhưng vẫn cố ý nói thế, điều này khiến anh thấy xa lạ.

“Cảm ơn lời khen của cô, cảm ơn lời chúc phúc của cô” Không đợi Giang Hạo nói gì, Kiều Tâm Duy đã tiếp lời, cô thân mật ôm tay Giang Hạo, cố gắng chỉnh cổ mình: “Chúng tôi sẽ hạnh phúc tới già”

Ánh mắt Tiểu Thiên Ái hiện vẻ kinh ngạc, sau đó gạt đầu, hơi lúng túng nói: “Ừ”

Ở đây, trừ Chu Tiểu Y ra thì mọi người đều biết quan hệ cũ của Giang Hạo và Tiểu Thiên Ái hết, trong lúc mọi người im lặng thì Chu Tiểu Y đứng dậy: “Chị Thiên Ái, chị nhớ em chứ?”

“Em gái nhỏ đáng yêu vậy đương nhiên sẽ nhớ rồi”

“Chị còn xinh hơn trên tivi nhiều, bạn bè em thích chị lắm, em cũng thế”

“Cảm ơn.”

“Hi hi, vậy em mời chị một ly, chúc nhạc hội của chị sẽ thuận lợi”

Tiểu Thiên Ái cảm ly rượu, nói xin lỗi: “Ngại quá, bây giờ chị không thể đứng dậy được? Cảm ơn lời chúc của em”

Kiều Tâm Duy nghe câu này thì phát hiện Tiểu Thiên Ái đang ngồi trên xe lăn, cảnh giác của cô hạ xuống vài bậc. Cô nghĩ, dù sao Tiểu Thiên Ái trở nên như vậy là vì cứu Giang Hạo, là ân nhân của nhà bọn họ, không chỉ Giang Hạo mà cả cô cũng phải cảm ơn cô ấy.

Chu Tiểu Y lại ồ ào: “Lẽ nào mọi người không thấy chị Thiên Ái và chị Tâm Duy giống nhau à? Nhất là lúc cười

ấy.”

Sắc mặt mọi người trong phòng thay đổi khi nghe thấy câu này, bề ngoài giống hay không là ý kiến riêng từng người, không nói thì không thấy gì, nhưng nói ra thì đột nhiên cảm thấy giống thật.

Văn Thanh tức giận nói: “Chu Tiểu Y, nhiều đồ ăn vậy cũng không chặn được mồm cô hả? Sang góc mà chơi, ở đây không có chỗ cho cô nói”

“Chị..” Chu Tiểu Y tủi thân, kéo tay áo Nguyễn Tân cầu cứu: “Tân, sao chị ấy lại nói em vậy chứ?”

Nguyễn Tấn tròn mắt, anh không cho cô ta đến, là cô ta tự ý đi theo, anh khó chịu nói: “Cô lo ăn đi.”

“Hừ, quả nhiên em nghe đúng mà”

“Cô nói lại xem?” Nguyễn Tấn nói.

Chu Tiểu Y mỉm môi không nói nữa, nhưng cô ta thâm hiểu, hôm đó mình không nghe nhầm, Tiểu Thiên Ái này có quan hệ gì đó với Giang Hạo. Cô ta cúi đầu nén nước mắt, tay cầm túi xách, sau đó nói khẽ: “Em vào toilet một chút, mọi người cứ ăn đi”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Vạch trần chu tiểu y

Chu Tiểu Y vừa đi, con tức Vân Thanh tiêu hơn phân nửa, cô lấy cái khăn bên cạnh lên, vừa quạt vừa nói: “Nhìn thấy con yêu tinh này là tôi lại muốn nổi lửa, Tổng Giám đốc Nguyễn, khi nào thì hai người chia tay thế?!”

Nguyễn Tấn không buồn hé răng, anh cũng khổ tâm lắm, ai bảo anh không quản được đống quần của mình chứ.

Tiểu Thiên Ái thấy thế, khó hiểu hỏi: “Sao thế, Tiểu Y làm chuyện gì không thể tha thứ được à?”

Vân Thanh: “Đừng vậy, Chu Tiểu Y này mặt dày mày dạn ăn vạ Nguyễn Tấn, quảng cũng quảng không được, đúng là chọc tức người ta mà. Tôi đã từng gặp nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai vô liêm sỉ đến đến vậy?”

Tiểu Thiên Ái: “Chuyện này... Ha ha, tôi không tiện bình luận thêm gì nhiều, đây là chuyện riêng của Tấn”

Vân Thanh giận sôi máu, cô bị trúng đạn nhưng không thể cãi lại: “Được, coi như tôi xen vào chuyện của người khác, tính tôi nóng nảy thế đấy, kiểu gì cũng không nhịn được con tức!”

Thấy không khí ngày càng xấu hổ, Trần Kinh Nghiệp nhanh chóng đổi đề tài: “Thiên Ái, nhiều năm rồi không về, bây giờ có quen với hoàn cảnh của Đô Thành không? Sương mù thế này cũng đúng là làm khổ người ta mà”

Tiểu Thiên Ái cực kỳ đồng tình, cô ho khan hai tiếng, nói: “Đúng rồi, tôi trở về với mấy ngày mà đã bị nhiệt miệng đau họng rồi, cả ngày không thấy ánh mặt trời, đúng là không quen lắm. Hoàn cảnh và khí hậu ở Anh tốt hơn nơi này nhiều”

Sau đó, mấy người bạn cũ bắt đầu nói chuyện với nhau, nói đến chuyện thú vị hồi còn nhỏ, ba ngày ba đêm cũng nói không hết.

Giang Hạo nói rất ít, ngẫu nhiên chen vào hai câu cũng là do người khác hỏi, còn phần lớn thời gian đều im lặng.

Mà Vân Thanh và Kiều Tâm Duyệt là hai kẻ ngoại lai, một câu cũng không chen vào được.

“Tâm Duyệt, cổ của cậu là bị sao vậy?” Các cô dứt khoát hai người tự tán chuyện với nhau: “Cậu xem Tiểu Thiên Ái kia, sắc sỡ lóa mắt bao nhiêu, còn cậu tới tấu hài hả?”

Kiều Tâm Duyệt mặt mày khó sờ nói: “Haizz, ai muốn như vậy chứ, ăn cơm cũng là cả vấn đề”

Lúc này, Giang Hạo lặng lẽ gấp một miếng bít tết nhỏ sang: “Miếng này rất mềm, em ăn thử xem” Kiều Tâm Duyệt thỏa mãn cười: “Ừ, cảm ơn ông xã.”

Vân Thanh có ý nói to: “y dà, vợ chồng son ngọt ngào thật đấy”

Người nói vô tình, người nghe có ý, Tiểu Thiên Ái đang chuyện phiếm say sưa với Trần Kinh Nghiệp và Nguyễn Tấn thỉnh thoảng lại nhìn qua đây, cô cố tình tránh tầm mắt đi, nhưng vẫn dùng đuôi mắt đánh giá phía đối diện.

Từ hôm tạm biệt Giang Hạo, Tiểu Thiên Ái rất vui vẻ, A Hạo vẫn yêu mình, mình biết A Hạo sẽ không dễ dàng quên mình như vậy.

Những năm gần đây, cô cố gắng trả giả nhiều gấp mười lần so với người bình thường để dựng được ở đỉnh kim tự tháp, đàn violin mang đến vinh quang, giúp cô lấy lại tự tin. Cô từ chối gia hạn hợp đồng có mức giá cao bên Anh để về nước, vì muốn cho Giang Hạo một niềm vui bất ngờ.

Nửa tháng trước khi về nước, cô đột nhiên thấy tin Giang Hạo kết hôn trên weibo của Thẩm Lộ. Cô luống cuống, ngay cả buổi hòa nhạc cuối cùng ở Anh cũng hủy bỏ, cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn bấm dây số đã lâu không gọi kia, muốn chứng thực tin tức gần như làm mình tan nát.

Hợp đồng với Tập đoàn Bác Lan đã ký, hành trình về nước cũng đã sắp xếp xong, nếu không thực hiện, cô phải trả khoản tiền vi phạm hợp đồng kékéchù, có khi còn bồi vạy mà thân bại danh liệt.

Cần nhắc trước sau, cô đành gồng mình về nước.

Cuộc gặp ngày hôm qua đã xóa tan mọi lo âu, cô rất sung sướng, A Hạo vẫn là A Hạo của năm năm trước, trái tim của anh vẫn không hề thay đổi.

Nhưng mà, hôm nay nhìn thấy biểu hiện quan tâm vợ trong vô thức của Giang Hạo, lòng cô cảm thấy rất khó chịu!

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chính xác, năm năm nay, không phải A Hạo chưa thay đổi chút nào.

Vì thế cô cố ý chuyển topic đến trước mặt anh, cười nói: “A Hạo, anh thích tôm nhất, ăn thử xem”

Giang Hạo lúng túng, do dự cầm đũa lên: “Ừ”

Tiểu Thiên Ái cười thỏa mãn, thậm chí còn mang theo vẻ đắc ý, trong mắt cô, bên cạnh Giang Hạo có bao nhiêu phụ nữ đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là anh chỉ yêu một mình cô, đây mới là việc có thành công nhất.

Kiều Tâm Duyệt nghiêng cổ, khóe mắt liếc nhìn phía đối diện, người có phản ứng chậm chạp và ngốc cỡ nào cũng nhận ra suy nghĩ của Tiểu Thiên Ái, bởi vì ánh mắt yêu một người đều như

nhau cả.

Nếu tình yêu có điểm bắt đầu, vậy thì cô đã thua Tiểu Thiên Ái cả vạn dặm, rất nhiều chuyện của Giang Hạo cô đều không biết, mà Tiểu Thiên Ái thì biết tất cả.

Cuối hành lang, trong toilet.

Chu Tiểu Ý trốn trong một buồng vệ sinh gọi điện thoại, cuộc gọi này kéo dài đến nửa tiếng, cô ta khi thì tức giận quát, khi thì lại mềm giọng khẩn cầu, hình như đang thương lượng gì đó.

“Vương Văn Phong, anh đừng cứ mãi lấy chuyện phá thai ra uy hiếp tôi, anh có chứng cứ không? Không có thì câm miệng đi!”

“Vì anh mà tôi phải chịu tội nhiều lần như vậy, bây giờ tôi có chỗ tốt lành để đi, chẳng lẽ anh phải ép chết tôi bằng mọi giá à?”

“Ành? Ha ha, trong ảnh có mặt anh đó, anh công khai tôi ra, chẳng lẽ tôi sẽ ngồi yên à? Tôi cũng có bản sao của mấy tấm ảnh đó, mặt anh lộ rõ ràng”

“Anh dám! Anh đừng phá nữa có được không? Nếu tôi chết, đảm bảo sẽ kéo anh chết cùng... Được được được, tôi sẽ ra gặp anh, anh đừng làm vậy... Tôi ra ngay đây, ra ngay!”

Cuối cùng cũng cúp điện thoại, cô ta chửi thề một trận, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng có cái gọi là tai vách mạch rừng, ở nơi công cộng như toilet này trăm ngàn lần đừng nói chuyện bí mật.

Chu Tiểu Ý chân trước vừa ra khỏi toilet, Kiều Tâm Duy ở buồng cách vách đã bước ra. Nếu nói lần trước nghe không rõ lắm, vậy lần này cô đã nghe rất chi là rõ ràng rồi, hơn nữa còn tiện tay ghi âm lại, nhưng cũng không biết cách vách cửa, tiếng có rõ lắm không.

Về công, Nguyễn Tấn là cấp trên rất coi trọng cô, hơn nữa còn nhiều lần đui đút cô. Về tư, Nguyễn Tấn bạn nói khổ của Giang Hạo, bất kể thế nào cô vẫn nên đứng ra xẻ mặt nạ của Chu Tiểu Ý xuống, tuyệt đối không thể để Nguyễn Tấn chẳng hay biết gì.

Chuyện rồi hơi này, cô phải quản chắc rồi.

Cô nghiêng đầu, lén chạy theo xem đến cùng.

Cô á giò lắm, Chu Tiểu Ý đang dùng dằng với một người đàn ông ở cửa khách sạn, người đàn ông kia trông khá trẻ, ngoại hình rề rề và bụi bặm xơ xác không hợp với bậc thang màu tối ánh kim của khách sạn. Cô lấy di động ra, bấm mở WeChat, nói nhỏ: “Vân Thanh Vân Thanh, mau gọi mọi người đến cửa khách sạn, đặc biệt là Tổng Giám đốc Nguyễn, Chu Tiểu Ý và một người đàn ông đang lúi lúi kéo kéo ở cửa này, nhanh lên!”

Nhấc ngón tay lên, tin nhắn thoại gửi đi thành công, một người vui không bằng mọi người cùng vui.

“Vương Văn Phong, anh thả tay ra, còn không thể là tôi kêu lên đấy” Lúc này Chu Tiểu Ý không hề có dáng vẻ ngoan ngoãn như chim nhò nép vào người nữa, cô ta trợn trừng mắt lên, đánh đá phát sọt: “Chính anh ham ăn biếng làm bị ba đuổi đi thì có liên quan gì tới tôi, anh tìm tôi làm gì? Anh không có tiền thì đi trộm đi cướp đi lừa đảo đi ăn phần đi, anh tìm tôi làm gì?! Anh có phải đàn ông không, có phải đàn ông không, có phải đàn ông không hả ha hả?!”

Chu Tiểu Ý từng bước ép sát, ép cho gã kia phải giậm chân: “Đ.m nhà cò Chu Tiểu Ý, ba tôi khóa thẻ tín dụng của tôi là tại ai?! Còn không phải tại cô à! Cô tiêu tiền của tôi, ăn của tôi, ở nhà tôi, dùng đồ của tôi, còn có mặt mũi kiêu ngạo trước mặt tôi ư? Trái lại, tôi muốn xem xem thằng nào coi tiền như rác lại chấp nhận nổi loại hàng phế thải như cô.”

“Anh đứng lại đó cho tôi” Chu Tiểu Ý trờ tay túm chặt ống tay áo của Vương Văn Phong: “Anh một hai phải ép chết tôi à? Nể mặt tôi đã mang thai con của anh hai lần, không thể buông tha cho tôi ư?”

“Hừ, vậy cô trả lại cho tôi mười vạn, tôi sẽ lập tức biến mất.”

“Đã tiêu cả rồi, bây giờ tôi không có tiền”

“Cô không có tiền, nhưng thằng nhà giàu của cô có, tôi tìm nó đòi”

“Vương Văn Phong, Vương Văn Phong, anh đứng lại...” Chu Tiểu Ý sống chết túm chặt lấy hắn, oán hận nói: “Anh mà đi tôi sẽ tự sát, tôi chết cho anh xem, đến lúc đó một xác hai mạng, anh chính là đầu sỏ gây tội”

Vương Văn Phong kinh ngạc nhìn cô ta: “Cái gì, một xác hai mạng? Cô lại có? Chu Tiểu Ý cô cũng biết mang thai đấy... Là của ai?!”

Kiều Tâm Duy trốn ở sau cây cột hết sức chăm chú lắng nghe, không ngờ bảo vệ ở cửa đột nhiên xuất hiện vỗ mạnh lên vai cô: “Cô này, cô lén lút ở đây làm gì?”

Cô kêu toáng lên, một là động vào cơ đẳng sau cổ đau điếng, hai là giật mình, cô nhanh chóng đặt tay lên miệng: “Suýt...” Cô quay lại nói nhỏ: “Anh à, tôi ở đây hóng gió không được à?”

Không đợi bảo vệ nói chuyện, tiếng kêu gào của Chu Tiểu Ý đã lấn át hết thảy, cô ta thả Vương Văn Phong ra, ngược lại chỉ vào Kiều Tâm Duy ở bên này quát: “Kiều Tâm Duy, cô nghe lên chúng tôi nói chuyện!”

Kiều Tâm Duy hơi run rẩy, từ từ xoay người lại, cô thừa nhận mình hoảng sợ, ngoài cổ gi đó cũng không làm được, cả nói chuyện cũng rất vấp vã.

“Cô đã nghe thấy những gì?” Chu Tiểu Ý cuống cuồng chạy vội tới, túm lấy cánh tay cổ chất vấn: “Nói mau, cô đã nghe thấy gì?”

Kiều Tâm Duy chịu đựng đau đớn, trợn mắt liếc cô ta: “Muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm, chuyện cô làm còn cần tôi phải lặp lại à?”

“Được lắm, cô theo dõi tôi, cô dám theo dõi tôi!” Chu Tiểu Ý không biết phải làm sao, khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể làm, thế là khóc nức nở lên án: “Anh bảo vệ, cô ta theo dõi tôi, cô ta không phải người tốt, cô ta muốn hại chết tôi...”

Bảo vệ bị làm cho bối rối, chả hiểu ra sao cả,

Kiều Tâm Duy vung tay: “Cô bỏ ra, ui da...” Vừa dùng sức đã động đến cái cổ đau điếng, cô cứng ngắc giẫy người, không muốn dây dưa với Chu Tiểu Ý.

Chu Tiểu Ý nói với Vương Văn Phong phía sau lưng: “Anh mau tới giúp tôi xử lý cô gái này đi!”

“Dựa vào cái gì?”

“Anh giúp tôi đánh cô ta một trận, tôi lập tức trả mười vạn cho anh, bằng không một xu cũng đừng hòng lấy Kiều Tâm Duy kinh ngạc không thôi, thật sự không biết mình đắc tội với cô gái này chỗ nào: “Này Chu Tiểu Ý, cô còn coi trời bằng vung thế à? Tôi sẽ nói cho Tổng Giám đốc Nguyễn biết” Nói rồi, một tay cô che lấy cổ, một tay dùng sức đẩy ra.

Lúc này, mọi người trong phòng vip đuổi ra tới, Vân Thanh chạy đằng trước kêu to: “Nhìn xem nhìn xem, đúng là Chu Tiểu Y ở đây”

Thấy thế, lòng Chu Tiểu Y rối tinh rối mù, phía sau Vân Thanh chính là Nguyễn Tấn, lời nói dối của cô ta cũng bị vạch trần. Cô ta tức tối trừng Kiều Tâm Duyệt, nương theo lực đẩy ra, cô ta nặng nề ngã xuống đất: “Ui da, ui da... Tấn, bụng của em đau quá, mau đưa em đi bệnh viện, cục cùm, cục cùm của em...”

Vương Vân Phong đứng cạnh nhìn, hẳn đã quá quen với một Chu Tiểu Y như vậy.

Kiều Tâm Duyệt trắm miệng mà không cãi được, sức của cô vốn chẳng lớn, sao người ta lại ngã chứ?!

Vân Thanh đi tới chắn trước mặt Kiều Tâm Duyệt, nói với Chu Tiểu Y dưới đất: “Ế ế, muốn đổ oan cho Tâm Duyệt phải không, tôi thấy rõ ràng nhé, là do cô tự ngã. Cục cùm? Mẹ kiếp cục cùm, ít lừa người đi”

Chu Tiểu Y biết Vân Thanh mồm miệng lợi hại, cô ta không mắng lại, chỉ nhìn Nguyễn Tấn bằng vẻ đăm đăm đáng yêu: “Tấn, bụng em đau, đau lắm đau lắm, Tấn, mau đưa em đến bệnh viện...”

Bất kể là đau thật hay đau giả, rốt cuộc người ta đang mang thai, Nguyễn Tấn cúi người xuống kéo cô ta lên, nghi ngờ nói: “Không nghiêm trọng vậy chứ?”

Chu Tiểu Y thuận theo đứng lên, cô ta dựa vào lòng Nguyễn Tấn kêu đau oai oái: “Không được, em phải đi bệnh viện, đi bệnh viện... Con của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giật mình nhìn Nguyễn Tấn.

Kiều Tâm Duyệt chịu đựng đau đớn đứng ra nói: “Tổng Giám đốc Nguyễn, đừng tin cô ta, đứa bé này có phải của anh hay không còn chưa chắc, hẳn...” Cô chỉ vào người đàn ông đứng một bên xem tướng: “Quan hệ của họ không bình thường, hẳn đang dọa dẫm Chu Tiểu Y, mà Chu Tiểu Y muốn lừa anh tiền trả nợ”

“Cô bớt nói hươu nói vượn đi!” Chu Tiểu Y phủ nhận: “Kiều Tâm Duyệt, cô đừng ý Nguyễn Tấn yêu thầm mình thì có thể nói bậy nói bạ với anh ấy, anh ấy sẽ không tin cô đâu... Tấn, mau đưa em đi bệnh viện!”

Mọi người lại kinh ngạc, nhìn Nguyễn Tấn chằm chằm.

Lúc này, Vương Vân Phong từ từ mở miệng nói: “Anh chính là bạn trai hiện giờ của Chu Tiểu Y nhỉ, tôi nhắc nhở anh nhé, Chu Tiểu Y này không phải thứ tốt đẹp gì, sau khi lừa hết tiền của tôi thì muốn vỗ mông chạy lấy người, nếu muốn tôi không dây dưa với cô ta nữa, được, anh trả tiền thay cô ta, mười vạn”

“Vương Vân Phong, anh đi chết đi!” Chu Tiểu Y hét lên, cái giọng này, chắc chắn không nhỏ hơn Vân Thanh.

Vương Vân Phong liếc cô ta, tiếp tục nói: “Việc cô ta gọi nhất là giả bộ mềm yếu, vì thế tôi đã dính chương vô số lần rồi. Chúng tôi sống chung ba năm, cô ta chẳng những tiêu hết tiền tích cóp của tôi, còn tàn nhẫn quệt thẻ tín dụng của tôi. Bây giờ bà mẹ tôi tức đến mức bỏ mặc tôi rồi, cô ta cũng muốn đá tôi để quay sang ôm ấp anh”

Nguyễn Tấn trắm mặt không nói gì, thả Chu Tiểu Y ra rồi đứng lên, thật ra là anh thờ phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ, Chu Tiểu Y bỗng chốc đứng lên giống như người không có việc gì, hai tay bắt lấy cánh tay của Nguyễn Tấn, mềm mại nói: “Tấn, em không phải như thế, hẳn ta hãm hại em”

“À, cô ta nói với anh cô ta là xử nữ hà, hờ chác đấy, sống chung với tôi ba năm, cô ta đã mang thai bốn lần rồi, của tôi hai lần, lần này lại không biết là của ai!”

“Vương Vân Phong, anh nói đủ chưa?!” Chu Tiểu Y nổi điên quát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Vậ ra tôi là kẻ vung đao cắt tình

Đối với Chu Tiểu Y, hôm nay đúng là gặp đại nạn. Nói cho cùng, cô ta vẫn còn nhỏ, mưu mô còn chưa đủ lớn đến mức có thể giải quyết sạch sẽ hậu quả, cho nên bị đâm thọc thành cái sàng.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, trong cả khách sạn lẫn ngoài đường.

Nguyễn Tấn đã không còn lời nào để nói, tâm trạng của anh lập tức nhẹ đi, đúng là nên đi uống rượu chúc mừng.

Vân Thanh lạnh lùng cười rộ lên: “A, tôi đã nói con yêu tinh này không đơn giản mà, Tổng Giám đốc Nguyễn à, sau này nhớ mở to mắt nhìn người cho rõ nhé, con gái càng trong sáng càng đáng sợ. Tâm Duyệt, cậu không sao chứ?”

Kiều Tâm Duyệt xua xua tay, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích nổi.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Nói rồi, Vân Thanh đỡ Kiều Tâm Duyệt muốn đi, thế nhưng, Chu Tiểu Y như phát điên vọt tới trước mặt các cô, ngăn cản đường đi. Cô ta chỉ vào Kiều Tâm Duyệt lớn tiếng mắng, “Đều tại cô, đều tại cô, Kiều Tâm Duyệt, tôi đắc tội có chỗ nào mà cô muốn hại tôi như vậy, tôi cũng chưa nói cho chồng cô chuyện cô và Nguyễn Tấn chung chạ với nhau, thế mà cô lại còn theo dõi tôi, cô chờ đó, tôi sẽ không để yên cho cô đâu?”

“Cô nói bậy cái gì đấy?!” Nguyễn Tấn muốn phát điên lên, yêu thầm thì yêu thầm thôi, sao lại biến thành chung chạ rồi, hai chuyện này khác nhau hoàn toàn: “Sao cô lại có thể nói hươu nói vượn như vậy hà, tôi và Kiều Tâm Duyệt trong sạch, cô đừng ăn không nói có”

Chu Tiểu Y mặc kệ hết, bây giờ cô ta chính là cá chết lười rách. Vì thế, cô ta quay sang nhìn Giang Hạo đứng phía sau, chỉ tên nói họ mà gào: “Giang Hạo, anh và Kiều Tâm Duyệt mới quen biết được bao lâu chứ, anh cứ tin tưởng cô ta như vậy ư? Cô ta thất tình sớm chiều ở chung với Nguyễn Tấn, tình trạng mờ ám không rõ ràng kéo dài biết bao lâu. Nếu không phải anh, người cưới cô ta nói không chừng chính là Nguyễn Tấn rồi, Nguyễn Tấn vẫn luôn thích cô ta, cả lúc say rượu ở cùng tôi cũng gọi tên Kiều Tâm Duyệt.”

Nguyễn Tấn muốn ngăn cản không kịp nữa, Chu Tiểu Y dùng dùng nói một hơi, thêm mắm dặm muối.

Vân Thanh không tin nổi chuyện này, vì cô đã từng tác hợp cho họ nhưng Nguyễn Tấn tỏ vẻ không có hứng thú. Cô ấy đi tới tát Chu Tiểu Y một cái, lạnh lùng mà lại gọn gàng: “Đồ yêu tinh, đã lăng loạn rồi mà còn ở đây mồm mép lừa đảo. Giang Hạo, tôi có thể chứng minh Tâm Duyệt và Nguyễn Tấn trong sạch, cái gì mà mờ ám không rõ ràng, cái gì mà chung cha chứ, vốn không hề có chuyện đó.”

Mặt Chu Tiểu Y đau điếng, nắm đầu ngón tay in hằn, cô ta khóc lóc gào to: “Vây cô hỏi Nguyễn Tấn, hỏi anh ta đi, hỏi anh ta xem”

Mọi người đều nhìn Nguyễn Tấn, chuyện tới nước này, Nguyễn Tấn cũng không muốn giấu giếm nữa, yêu thầm một người không có gì sai cả, thích một người cũng không có gì sai: “Phải, tôi thích Kiều Tâm Duyệt, làm sao nào? Tôi cũng không muốn phá hỏng tình cảm của cô ấy và Giang Hạo, tôi là cấp trên nhưng thích cấp dưới đặc lực của mình thì có làm sao? Chu Tiểu Y, cô còn trò nào để uy hiếp tôi nữa không, hả?”

“Em... Em...” Thề xác và tinh thần đều mệt mỏi, Chu Tiểu Y hoàn toàn bị cô lập, giọng cô ta cũng yếu đi, vuốt bụng nói: “Em mang thai con của anh.”

Phải nhẫn nhịn chịu đựng một cái răng sâu tới cực hạn, như vậy thì lúc nhổ nó đi mới có thể cạo đứt khoát hơn. Nguyễn Tấn cương quyết nói: “Đứa trẻ trong bụng cô chưa chắc đã là của tôi, dù là của tôi, cô dám sinh thì tôi dám nhận, nhưng tôi chỉ phụ trách với đứa con thôi, còn cô... không có quan hệ gì với tôi cả”

“Tân” Chu Tiểu Y đi tới túm chặt lấy tay áo Nguyễn Tấn: “Em không muốn chia tay, xin anh, đừng chia tay em!”

Nguyễn Tấn giặt tay lại, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo yên lặng nhìn cô ta: “Đừng gọi tên tôi, bây giờ bị cô nhắc đến là tôi thấy ghê tởm” Cuối cùng đã đợi được tới ngày này, mặc dù trường hợp có hơi khó xử.

Vương Vân Phong ở bên thấy thế, nhịp chân nói mát: “Chu Tiểu Y, cô mà không trả lại mười vạn đồng kia cho tôi, cô có câu được thắng nhà giàu nào, tôi cũng sẽ đuổi theo cô như vậy. Dù sao cũng không vội, tôi còn chưa đổi chết, ông đây có rất nhiều thời gian”

Chân Chu Tiểu Y mềm nhũn, ngã bệt xuống đất, cô ta ngồi trên nền gạch lạnh băng khóc lóc, đau khổ tới cùng.

Mọi người ào ào tản đi, bảo vệ đã xem đủ trò hay mới tới khuyên nhủ: “Cô à, về đi, đừng làm ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của chúng tôi”

Kiều Tâm Duyệt nghiêng cổ, lúc cô quay lại mới nhìn thấy Giang Hạo, anh đang đẩy xe lăn cho Tiêu Thiên Ái, hai người bình tĩnh đứng trong cửa xem trò hay. Tiêu Thiên Ái có fan xin chữ ký, cô vừa viết vừa cười nói với fan, mà Giang Hạo, oai nghiêm lâm liệt đứng phía sau, giống như một sử giả bảo vệ.

“Ngại quá, tôi còn có bạn đang chờ” Tiêu Thiên Ái cười uyển chuyển từ chối fan, sau đó lại ngẩng đầu lên hỏi Giang Hạo: “A Hạo, chuyện Tân thích vợ của anh, anh biết không?”

Giang Hạo vẫn luôn nhìn Kiều Tâm Duyệt, ánh mắt lạnh lùng: “Bây giờ mới biết.”

Thì ra là thế, Tiêu Thiên Ái mím môi gật đầu: “Ừ, không sao, em nghĩ, Tân biết chừng mực”

Đang nói, Nguyễn Tấn đã đi tới, nhìn vào mắt Giang Hạo thì hơi xấu hổ, anh muốn nói gì đó, nhưng lại không biết giải thích như thế nào. Loại chuyện này, có giải thích hay không giải thích đều vô dụng, mấu chốt phải xem Giang Hạo thấy thế nào.

Trần Kính Nghiệp muốn hòa hoãn không khí một chút, vì thế vỗ vai Nguyễn Tấn trêu chọc: “Hé, cuối cùng đã đá được Chu Tiểu Y, đây là chuyện tốt, sau này không còn sợ cô ta uy hiếp, sống chết quân lấy cận nữa”

Nguyễn Tấn cười gượng: “Ừ”

Giang Hạo nói không nhiều, nhưng một khi đã mở miệng thì vào ngay trọng điểm: “Bắt đầu thích Kiều Tâm Duyệt từ khi nào?”

Nguyễn Tấn ngẩn người, anh nhận ra Giang Hạo nghiêm túc, nhất thời anh không biết trả lời thế nào.

“Trả lời tôi!” Giang Hạo lạnh lùng nói, chính anh cũng chưa phát hiện mình đang mất tự chủ nhường nào.

Kiều Tâm Duyệt sững sờ tại chỗ, rõ ràng trong chuyện này, cô là người ngoài cuộc, nhưng đột nhiên lại biến thành nhân vật trung tâm, cô xấu hổ, cũng mờ mịt.

Nguyễn Tấn hít sâu một hơi, nói: “Tôi thích cô ấy là chuyện riêng của tôi, cô ấy không biết.”

Vân Thanh cũng bước ra nói: “Đứng đúng đúng, tôi có thể chứng minh hai người họ không có gì”

“Cô cảm miệng” Giang Hạo đơn thuần là cảm thấy Vân Thanh khá lấm mồm mà thôi.

Vân Thanh nhanh chóng im lặng không nói nữa.

Trần Kính Nghiệp thay thế thì giải vây thay Vân Thanh: “A Hạo, Vân Thanh cũng mới biết chuyện này thôi, nếu có ấy sớm biết tình cảm của Tân với Kiều Tâm Duyệt, chắc chắn sẽ không giới thiệu hai người với nhau”

Giang Hạo lạnh lùng nói: “Không phải chuyện của các cậu, tôi đang hỏi cậu ta” Anh nhìn Nguyễn Tấn, anh chỉ muốn biết anh ta bắt đầu thích Kiều Tâm Duyệt từ khi nào mà thôi, không hơn, cũng không có ý gì khác.

Nhưng mà, anh không biết, anh càng cố chấp như vậy, Kiều Tâm Duyệt lại càng khó chịu.

Giờ phút này Nguyễn Tấn cũng không còn chột dạ, anh ưỡn thẳng lưng, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Giang Hạo: “Từ lần đầu tiên phỏng vấn cô ấy ở hội chợ việc làm”

Mọi người lại kinh ngạc nhìn anh.

Giang Hạo cười lạnh: “Vây ra tôi là kẻ vung dao cắt tình à?” Anh lại nhìn Kiều Tâm Duyệt, như lời Chu Tiểu Y nói, hai người này sớm chiều ở chung, Tân lại là loại người mê chơi dám chơi, cô không hề phát hiện điều gì sao? Anh nhớ rõ lúc ấy cô cũng đi xem mắt tìm chồng, mà Nguyễn Tấn lúc ấy lại còn độc thân.

“A Hạo, cậu có ý gì?” Nguyễn Tấn chất vấn.

Giang Hạo không muốn nói thêm gì nữa, anh đi tới kéo tay Kiều Tâm Duyệt ra ngoài: “Nhìn bộ dạng kỳ cục của em này, em không khó chịu nhưng anh khó chịu, đi bệnh viện”

“Hạo” Tiêu Thiên Ái bỗng gọi anh lại: “Mùng bảy có hòa nhạc, anh phải tới nhé, em để dành chỗ cho anh”

“Biết rồi” Giang Hạo không quay đầu lại, nhưng anh đồng ý.

Trong xe, cả hai không trao đổi gì, chỉ có tiếng radio âm nhạc phát ra ca khúc quen thuộc:

“Bạn thật sự không vui về, nụ cười của bạn cũng chỉ là lớp vỏ nguy trang, bạn đã quyết định không ghét bỏ, cũng quyết định không yêu thương thêm nữa, vĩnh viễn nhốt linh hồn mình trong lớp vỏ khóa chặt...”

Kiều Tâm Duy nghiêng cổ nghiêng người, lẳng lặng nhìn khung cảnh cứ lùi lại mãi ngoài cửa sổ xe. Đêm Đô Thành vừa phồn hoa vừa xán lạn, nhưng có ai biết sau lưng sự phồn hoa xán lạn này, có bao nhiêu đớn đau chua xót, chẳng qua đều là vỏ ngoài vàng son mà thôi.

Vậy Giang Hạo thì sao, bề ngoài anh là một người chồng tốt, rể hiền, nhưng trong lòng anh thì sao, cho tới giờ anh cũng chưa từng nói yêu cô.

Cuối cùng, cô mở miệng: “Anh quát Vân Thanh là trách cô ấy giới thiệu em với anh à?”

“Không phải” Giang Hạo vẫn nhìn phía trước, anh nắm vô lăng lái xe vững vàng và nhanh chóng.

“Anh hỏi hận khi đã kết hôn với em?”

“Không phải” Anh vẫn đáp như cũ.

Kiều Tâm Duy chậm rãi xoay qua, cô muốn nhìn về mặt của anh khi trả lời: “Vậy anh đang ghen ỉ?”

“Không phải” Anh cười khinh thường.

“Anh còn yêu Tiểu Thiên Ái ư?”

Im lặng, Giang Hạo im lặng.

“Nếu chúng ta không kết hôn, anh có tái hợp với Tiểu Thiên Ái không?”

Im lặng, vẫn là im lặng.

Trái tim Kiều Tâm Duy đau đớn dữ dội: “Vậy có muốn ly hôn không?”

Giang Hạo hơi ngần ra, gặm phanh theo bản năng, anh quay sang trừng cô, gặm nhẹ: “Em lấy đâu ra lắm vấn đề thế, yên tĩnh một chút có được không?”

Kiều Tâm Duy ăn canh bẽ mặt, thật ra suy nghĩ của Giang Hạo rất đơn giản, anh phủ nhận thì chứng tỏ không có chuyện đó, mà tránh né thì chứng minh anh đã nghĩ tới rồi. Nước mắt cô tí tách rơi, vừa khóc vừa nói: “Anh không hỏi hận khi đã kết hôn với em nhưng anh đã nghĩ tới việc ly hôn, bởi vì anh còn yêu Tiểu Thiên Ái, anh muốn quay lại với cô ấy, nhưng ngại là với thân phận của mình thì ly hôn không phải chuyện dễ, đúng không?”

Hạng Giang Hạo rõ ràng ghen lại, Kiều Tâm Duy luôn ngốc nga ngốc nghếch, sao đột nhiên lại nói ra đáp án mà anh vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào?

“Dừng xe, dừng xe!” Kiều Tâm Duy kêu lên: “Có nghe hay không, dừng xe, em muốn xuống xe!”

Giang Hạo liếc nhìn cô: “Qua khúc của đường trước là bệnh viện, sắp tới rồi.”

“Em muốn xuống xe, anh dừng xe lại!”

“Dừng phá, ở đây không thể dừng xe”

Kiều Tâm Duy không nghe theo, kéo cửa ra: “Anh không dừng, em sẽ nhảy xuống xe!”

Giang Hạo mất kiên nhẫn, đối với tác phong lải nhải dài dòng làm ra vẻ, anh cũng chưa bao giờ chấp nhận, anh bỏ tay lái vào ven đường, đột nhiên giảm mạnh phanh lại, tức tối nói: “Cút”

“...” Kiều Tâm Duy uất ức đến chảy nước mắt: “Anh hung dữ cái gì chứ?”

“Em có xuống hay không?” Giang Hạo bày ra tư thế của Thủ trưởng, nghiêm khắc, câu nệ, ít khi nói cười.

Kiều Tâm Duy cắn răng, lập tức đẩy cửa ra xuống xe, cô không muốn ở cùng người đàn ông ích kỷ kiêu ngạo như vậy nữa, cô sẽ mất đi lý trí, sẽ đau lòng đến chết mất.

Cô đóng sầm cửa xe lại, sau đó Giang Hạo nhấn chân ga rồi đi luôn, tốc độ xe rất nhanh.

Gió lạnh buốt, ánh đèn xe nhấp nháy lóe sáng làm mờ mắt, bóng đèn nê ống đẹp đẽ dường như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô. Cô ôm lấy cơ thể mình, nín thở, chịu đựng tất cả những giọt nước mắt và đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Kiều Tâm Duy ngồi trên ghế dựa trong phòng nghỉ ngơi ngạc phát ngốc. Trên cổ cô đeo đai bảo vệ, tay cầm thuốc mỡ do bác sĩ kê, mắt đại ra, cứ ngồi như thế chẳng hề động đậy.

Trong phòng khám có bệnh nhân cấp cứu vào vào ra ra, bên cạnh có người nhà bệnh nhân đi đi lại lại, hết thấy đều diễn ra bên cạnh nhưng cô đều nhìn mà như không thấy.

Đêm đã khuya, y tá trực ban có lòng tốt đi đến hỏi: “Cô ơi, có cần giúp gì không?”

Kiều Tâm Duy ngơ ngác ngẩng đầu.

“Cô à, cô đã ngồi đây rất lâu rồi, khám bệnh xong sao không về nhà nghỉ ngơi cho khỏe?”

“Mấy giờ rồi?” Im lặng rất lâu mà đột nhiên nói chuyện nên giọng nói có hơi khàn khàn,

Y tá chỉ lên đồng hồ treo trên tường: “Một giờ rưỡi rồi.”

“Ồ..” Cô nhú mồm: “Buổi tối không thể ở lại đây à?”

Y tá kiên nhẫn khuyên nhủ: “Cô ơi, ở đây là phòng cấp cứu, không phải chỗ có thể qua đêm, nửa đêm lạnh lắm, cô ngồi ở đây sẽ cảm thấy”

Kiều Tâm Duy biết y tá có lòng tốt, cô gật đầu, cầm đồ lên nói: “Ừ, tôi đi đây”

Rời khỏi bệnh viện, bên ngoài lạnh lẽo hơn rất nhiều, gió lạnh luồn qua quần áo thấm vào người, công đến phát run. Cô muốn khóc, trên mặt còn lưu lại vệt nước mắt, gió lạnh thổi tới, mặt cô đau như bị dao cứa vào.

Đến lúc này, ngay cả khóc cô cũng không khóc nổi.

Ngay lúc cô đang mờ mịt không biết làm sao, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng còi ô tô, cô nhìn lại, thấy xe của Nguyễn Tấn đang dừng cách cổng bệnh viện không xa. Đấy mắt cô hiện lên một tia thất vọng, rốt cuộc cũng không phải là Giang Hạo, nói không chừng người ta đang mở sâm panh chúc mừng với bạn gái cũ kia.

Cùng với tiếng còi, đèn xe cũng sáng lên, xe chậm chậm chạy về phía cô.

“Tổng Giám đốc Nguyễn?” Cô khó hiểu nhìn, đã hơn nửa đêm, không thể nào là vừa khéo đi ngang qua được.

Nguyễn Tấn dừng xe bên cạnh cô, ló đầu ra nói: “Lên xe đi, tôi đưa em về”

Kiều Tâm Duy do dự không dám bước lên, đồ ngốc cũng biết Nguyễn Tấn có ý ở đây chờ cô, nhưng chính là bởi vì cô ý nên cô mới do dự.

Nguyễn Tấn thấy cô chần chừ thì nói: “Bây giờ cả làm bạn bè cũng không được à?... Thôi, không làm bạn, vậy thì đồng nghiệp, lên xe, tôi có chuyện muốn nói với em. Thấy cô vẫn còn chần chừ, anh thấy rất bất đắc dĩ. “Không phải em muốn đứng trên đường cả đêm chứ? Mau lên đây đi, em sẽ bị lạnh đến ốm ra đây”

Dưới yêu cầu liên tiếp của Nguyễn Tấn, rốt cuộc Kiều Tâm Duy cũng lên xe, trong xe mở điều hòa, bị gió ấm phả vào nên cô không nhịn được hắt hơi: “Hắt xì...” Cô ôm đai bảo hộ cổ, nhắm tịt mắt nhịn đau.

Nguyễn Tấn lập tức gạt khe thông gió xuống, còn rút khăn giấy đưa cho cô.

“Cảm ơn...” Cô cũng bất chấp mình nhếch nhác, vừa xì mũi vừa hỏi: “Sao anh biết tôi ở bệnh viện?”

Nguyễn Tấn nhìn phía trước, tay đặt trên vô lăng, chậm rãi lái xe, anh nói: “Tôi vẫn luôn đi theo từ lúc hai người ở khách sạn ra, sợ hai người cãi nhau nên muốn tìm cơ hội giải thích, cũng muốn nói chuyện công bằng với A Hạo, sau lại...” Anh quay sang liếc cô, lại yên lặng nói: “Tôi vẫn luôn đi theo em, sợ em xảy ra chuyện”

Kiều Tâm Duy cười tự giễu: “Sao thế, sợ tôi làm chuyện ngốc nghếch à? Ha ha, tôi là người sẽ làm chuyện ngốc nghếch hà... Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều sẽ không làm mình bị thương, bất kể, bất cứ chuyện gì” Cô nhấn mạnh.

Nguyễn Tấn tin những lời này, chuyện Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên náo loạn ở văn phòng xôn xao ồn ào lúc trước mà cô vẫn nhìn, dùng sự chăm chỉ của mình để chống lại ánh mắt khác thường của các đồng nghiệp, trông có vẻ yếu đuối, nhưng thật ra nội tâm lại rất kiên cường.

“Kiều Tâm Duy, em biết không, lúc trước ở hội chợ việc làm, chính ánh mắt này của em đã hấp dẫn tôi.” Nguyễn Tấn nói liên miên: “Đúng vậy, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thích em từ tận đáy lòng, nhưng thích cũng không nhất định phải chiếm hữu, trước kia tôi chưa từng nghĩ tới việc đào góc tường của Kỳ Tiểu Hải, bây giờ càng không thể đào góc tường của A Hạo, em hiểu ý của tôi chứ?”

Kiều Tâm Duy im lặng không lên tiếng, chỉ gật đầu, cô hiểu, cô rất hiểu, đây không phải Nguyễn Tấn sai, càng không phải là cô sai, không biết vì sao Giang Hạo lại nổi giận ghê gớm như vậy.

“Tôi quý trọng hai người bạn là em và A Hạo, nên lúc bị Chu Tiểu Y lợi dụng chuyện này uy hiếp, tôi chỉ có thể nhìn, tôi không hy vọng bởi vì tôi mà hai vợ chồng em này sinh bất kỳ ngăn cách gì. Chuyện hôm nay trở nên như vậy, tôi xin lỗi, tôi sẽ tìm thời gian nói chuyện với A Hạo, hy vọng cậu ấy có thể hiểu. Tôi chắc chắn, chắc chắn sẽ không ôm suy nghĩ bậy bạ gì với em, trước kia không có, bây giờ không có, về sau cũng sẽ không có

“Cũng không phải tất cả đều vì chuyện hôm nay” Kiều Tâm Duy hỏi khẽ: “Tổng Giám đốc Nguyễn, anh biết chuyện trước kia của Giang Hạo và Tiêu Thiên Ái không?”

Nguyễn Tấn thờ dài, anh nói nhiều như vậy, hóa ra cô chỉ quan tâm đến cái này, xem ra trong lòng cô, A Hạo thật sự đã chiếm cứ hết thảy rồi. Anh không đành lòng lừa cô, nói đúng sự thật: “Thời gian họ quen nhau chắc chắn không ít hơn mười năm, nếu không phải năm năm trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nói không chừng bây giờ con của họ đã có thể mua nước tương rồi. Lần này Tiêu Thiên Ái trở về, bọn tôi đều cảm thấy rất đột ngột, năm đó cô ấy để lại một bức di thư, bọn tôi đều cho rằng cô ấy không còn trên đời nữa. Nhưng hôm nay A Hạo rất bình tĩnh, có lẽ cậu ấy đã phai nhạt, suy cho cùng thời gian năm năm của họ đều là khoảng trống”

“Ha ha, vốn dĩ bình tĩnh là vì hôm qua anh ấy đã gặp cô ta rồi.”

“Cái gì?” Nguyễn Tấn kinh ngạc.

Nói đến đây, Kiều Tâm Duy lại thấy chua xót: “Vốn dĩ bọn tôi đã hẹn đi Tam Á, hôm qua cũng đến sân bay rồi, anh ấy nhìn thấy tin tức của Tiêu Thiên Ái thì bỏ tôi lại rồi chạy đi, không nói không rằng. Anh ấy một lòng một dạ muốn gặp cô ta, cả việc nói một câu với tôi cũng không thèm”.

“...” Nguyễn Tấn không biết nói gì để an ủi cô, càng là lúc thế này, càng không thể phê phán anh em của mình.

Kiều Tâm Duy mờ mịt nhìn phía trước, bình tĩnh cực kỳ: “Tôi thấu hiểu được tình cảm giữa họ, hẳn có một chút cơ hội, em cũng sẽ tích cực tranh thủ bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, nhưng hành động của Giang Hạo khiến lòng tôi lạnh lẽo. Tôi không cần anh ấy ấy này, tôi chỉ muốn anh ấy thẳng thắn với tôi, muốn ly hôn hay thế nào cũng không sao, tôi chỉ cần anh ấy thẳng thắn, chỉ cần anh ấy... đừng lừa tôi”

Nếu đã nói đến hôn nhân, vậy Nguyễn Tấn không nói chuyện nữa, nếu anh cho ý kiến, thế mới gọi là chen chân vào hôn nhân của người khác, anh không muốn làm như vậy. Anh chỉ đơn thuần thích cô gái có vẻ ngoài yếu đuối nhưng nội tâm lại kiên cường này thôi, cố kiên cường đến mức khiến người ta đau lòng.

Buổi tối xe rất ít, đường thông thoáng, lái xe không bao lâu đã về tới nhà, Nguyễn Tấn thấy đáng và khó xử của cô thì nói: “Nếu em không muốn về, thì có thể ở lại trong xe, tôi không sao cả”

Kiều Tâm Duy cảm ơn anh đã thông cảm, quay sang nhìn: “Tổng Giám đốc Nguyễn, cảm ơn anh”

“Không cần”

Kiều Tâm Duy mở cửa xe, bị gió lạnh thấu xương bên ngoài quất vào người, chân cô mới vừa đặt xuống, Nguyễn Tân lại nói: “Kiều Tâm Duy, tôi vẫn nói câu nói kia, em là một cô gái tốt, trời cao sẽ sắp xếp tốt hơn cho em”

“Cảm ơn... A!” Cô giật mình kêu lên, cánh tay bị một bóng đen tóm mạnh lấy đột ngột, cả người cô bị lôi ra ngoài, cũng may là không làm bị thương đến cổ.

Cô đụng vào ngực của người nọ, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, cô biết bóng đen này là ai.

Giang Hạo không chờ giải thích gì mà nổi giận nói: “Lâu như vậy không về, anh cứ tưởng em đi đâu, hóa ra là ở cùng cậu ta. Kiều Tâm Duy, nhớ rõ thân phận của em, em đã kết hôn rồi, đừng có qua lại lăng nhăng nữa. Còn cậu, lúc cô ấy độc thân thì không coi trọng, cô ấy có chồng rồi cậu lại bắt đầu để ý là sao hả, sự mờ ám giữa các người muốn thăng cấp ư? Cái gì gọi là sắp xếp càng tốt hơn, cô ấy gả cho cậu là sắp xếp tốt hơn hả?”

Từng câu từng chữ của anh đều làm tim cô đau đớn, Kiều Tâm Duy cố gắng tay ra, mắng ngược lại: “Giang Hạo, anh nói đạo lý chút được không, anh nên nhớ rõ thân phận của mình đi, anh dựa vào cái gì mà bôi nhọ em?!” Cô có mờ to hai mắt, viên mắt ngăn lệ, cô không muốn khóc trước mặt anh, cổ vốn không hề sai.

Nguyễn Tân thấy thế thì lập tức xuống xe, anh vội vàng giải thích: “A Hạo, cậu đừng vì thế mà hiểu lầm, cậu bình tĩnh nghe tôi nói một chút đã.”

Anh em hơn ba mươi năm, chơi với nhau từ hồi còn mặc quần thùng đất, họ chưa từng đối đầu, hôm nay lại vì một người phụ nữ mà phá lệ cãi vã, thậm chí đáng kinh ngạc hơn là, kẻ khơi mào lại là Giang Hạo luôn luôn chín chắn bình tĩnh, chỉ đặt công việc lên hàng đầu, coi những chuyện khác đều là mây bay.

Nhìn dáng vẻ của Giang Hạo, nói anh không ghen đến chính anh cũng chẳng tin, chưa đến mức nồng nặc cả con đường rồi: “Được, cậu nói đi”

“Tôi đã luôn đi theo hai người từ lúc ở khách sạn, muốn tìm cơ hội nói chuyện rõ ràng với cậu, nửa đường thì thấy Kiều Tâm Duy xuống xe, tôi chỉ xuất phát từ bạn bè quan tâm nhau nên mới âm thầm đi theo cô ấy, sau đó cô ấy đi từ bệnh viện ra đã hơn một giờ rồi, nên tôi mới đưa cô ấy về, không có gì hơn”

“A, quan tâm bạn bè? Tôi thấy cậu là ý của Tủy Ông không phải ở rượu kia!” Nói rồi, Giang Hạo đám một cú lên mặt Nguyễn Tân.

“Hự...” Nguyễn Tân ăn trọn một đám, theo đó đụng vào cửa xe.

Kiều Tâm Duy nóng nảy, cô đeo đai bảo hộ cổ nên không thể kéo Giang Hạo lại, cô chỉ có thể đứng chắn giữa hai người khuyên can: “Này, sao anh lại đánh người hả, có chuyện bình tĩnh nói không được à? Sao anh vô lý thế!”

Cứ như vậy, trong lòng Giang Hạo lại càng hực hăng hơn, đừng nói là chưa, cả cay đắng cũng trào lên rồi: “Sao, anh đánh cậu ta nên em đau lòng à?”

Thấy chuyện càng tỏ càng đen, con tức trong lòng Kiều Tâm Duy lớn hơn, cô hiểu chỉ cần Giang Hạo không tin mình thì cô có nói gì, làm gì cũng thành sai cả. Càng khiến cô phát điên hơn là, rõ ràng anh có lòng ngoại tình, lại còn cắn ngược lại chuyện cổ và người khác mờ ám, loại hành vi này của đàn ông đúng là thấp kém đến mức không chịu được.

“Ly hôn!” Trong đêm tối, trong gió lạnh, cô giận dữ hét: “Tôi thỏa mãn mong muốn của các người đấy, chúng ta ly hôn!”

Giang Hạo sững sờ, ngẩng ngẩn nhìn bóng dáng cô bỏ đi, nhưng lại không biết làm sao. Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn.

Nguyễn Tân ném thấy mùi máu tươi, khoe miệng đã chảy máu, anh lau đi rồi nói: “A Hạo, cậu hiểu lầm rồi, đúng, tôi thích Kiều Tâm Duy, nhưng thế thì sao, cô ấy đâu có sai. Hôm nay nếu đổi lại là cậu, cậu sẽ khoan tay đứng nhìn một mình cô ấy đứng khóc trong gió lạnh ư? Tôi không muốn thế nào cả, tôi chỉ lo cho sự an toàn của cô ấy, tôi chờ ở cổng bệnh viện lâu như vậy cũng không đi vào tìm người, tôi thể là mình chưa bao giờ có suy nghĩ không an phận với vợ của cậu”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Không nói đến chuyện tối qua

Cuối cùng Giang Hạo cũng bình tĩnh lại, bình tĩnh rồi mới nhận ra vừa rồi mình khốn nạn cỡ nào, ý thức được suốt buổi tối hôm nay mình quá quá cỡ nào.

Anh đồng ý với lời của Kiều Tâm Duy, anh cao ngạo, khiến người ta phát ghét.

Bây giờ, anh đã không muốn nói ra việc mình lái xe một vòng trên đường, sau đó lại quay trở về chỗ cũ tìm cô. Anh không muốn nói mình sốt ruột tìm cô khắp cả con đường, thiếu chút nữa là báo cảnh sát. Anh không muốn nói anh cũng chỉ mới trở về, nghĩ có lẽ cô đã về đến nhà rồi. Anh càng không muốn nói khi nhìn thấy cô bước xuống xe của Nguyễn Tân, anh giận đến đỏ cả mặt.

Khi một người phụ nữ rơi vào bẽ tình, chỉ số thông minh sẽ hạ xuống bằng không, mà khi một người đàn ông yêu, hoặc là chỉ số thông minh không đổi, hoặc là, hạ thẳng xuống số âm

Nhìn thấy khoe miệng Nguyễn Tân thấm máu, anh cảm thấy có lỗi, nhưng lại không mở miệng nói xin lỗi được, anh chính là cái kiểu đáng chết này, không đổi được. Vì thế, anh dùng giọng điệu cứng nhắc nói: “Chuyện giữa hai vợ chồng chúng tôi, cậu đừng nhúng tay vào, tôi không đồng ý ly hôn”

Nguyễn Tân cười cười, anh cảm thấy giờ phút này Giang Hạo trẻ con không chịu nổi: “Ngày tôi biết hai người ở bên nhau, ngày hai người tuyên bố đã đăng ký kết hôn, tôi cũng đã từ bỏ rồi. Có điều với cương vị một người đứng ngoài cuộc, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một câu, đừng vì Tiểu Thiên Ái mà làm tổn thương Kiều Tâm Duy. Có những sai lầm không được phạm phải, có những tổn thương không bù đắp lại được, mà có một số người, cậu không quý trọng, nhưng có rất nhiều người quý trọng cô ấy”

Giang Hạo kinh ngạc, anh nhìn thấy vẻ thâm tình hiếm có trong mắt Nguyễn Tân, đó là sự tác thành nhưng kèm theo lời cảnh cáo. Nhớ lại năm đó, vì Nguyễn Tân chơi bời không chung thủy mới khiến cô bạn gái tốt tuyệt vọng bỏ đi, chờ đến khi anh tỉnh ngộ thì đã hối hận không kịp nữa.

“Tôi nói đến đây thôi, hy vọng cậu quý trọng hiện tại, đừng làm chuyện để mình hối hận” Nguyễn Tân đi tới vỗ vai Giang Hạo: “Trở về dỗ dành cô ấy đang hoang, phụ nữ ấy à, tốt nhất là phải dỗ” Sau đó, anh quay lại xe.

Giang Hạo lẳng lặng nghĩ lại lời Nguyễn Tân, có những sai lầm không được phạm phải, có những tổn thương không bù đắp lại được. Vào đến nhà, phòng khách không bật đèn, một mảnh đen kịt, chỉ có ánh cửa phòng khép hờ, bên trong chiếu ra một khe sáng.

Anh đôi giày, để chìa khóa xe xuống, còn cẩn thận cời áo khoác treo lên sau cửa. Anh đi vào phòng, khẽ hỏi: “Cổ không sao chứ, bác sĩ có nói gì không?”

Cửa đóng sầm lại, chút xíu ánh sáng cũng mất luôn, sau đó lại là tiếng “lách cách” Kiều Tâm Duy khóa trái cửa phòng.

“...” Giang Hạo nghẹn lời, là anh đuối lý, nhưng muốn nói xin lỗi chịu thua thì lại không nói nên lời.

Anh đi qua đi lại trước cửa phòng vài bước, lại gõ cửa: “Tâm Duy, ngủ chưa? Anh...”

Không đợi anh nói xong, cửa phòng bỗng mở ra, Kiều Tâm Duy đứng ở cửa nhìn anh, mắt đỏ hoe, anh không biết phải làm sao, theo bản năng nở nụ cười: “Tâm Duy, anh...”

Kiều Tâm Duy ném chăn bông và gối ra ngoài, đáp thẳng lên mặt anh. Anh thất thần, đêm nay phải ngủ sofa rồi u?!

Sofa rất mềm, Giang Hạo nằm quen giường cứng nên không làm sao ngủ thoải mái được, nhớ lại chuyện xảy ra trong hai ngày nay, thần kỳ như mơ mà cũng hỗn loạn như ma. Tiêu Thiên Ái đã trở lại, cô vẫn chưa chết, tin tức này lớn hơn tất cả, chỉ cần có không chết, anh mới có thể bù đắp thiệt thòi cho cô, mà ngày tháng sau này, chỉ cần cô yêu cầu, chắc chắn anh sẽ dùng hết sức giúp đỡ.

Mơ mơ màng màng, cuối cùng anh cũng thiếp đi, liên tục hai ngày một đêm không ngủ, giờ phút này anh đã mệt mỏi không thôi.

Hôm sau, mặt trời ló dạng trên bầu trời phía Đông một cách chậm rãi, ánh bình minh tràn ngập trong không gian, trời nắng không có sương mù, đến cả ánh sáng sớm mai cũng đẹp dễ khó tả.

Kiều Tâm Duy rời giường đi vào toilet, máy móc đánh răng rửa mặt, không thể cúi đầu, không thể dùng sức quá mạnh, cả đi WC cũng phải rất tốn công, thậm chí cô còn không lấy được giấy vệ sinh ở tầng sau.

Cái thiết kế này chả hợp lý gì cả, tại sao lại đặt hộp giấy vệ sinh ở phía sau chứ!

Lúc này, Giang Hạo ở ngoài phòng gõ cửa: “Tâm Duy, ra ăn sáng.”

Cổ sốt ruột, cô sức run ra phía sau: “Ặc... Đau quá!” Cực hạn, không thể xoay thêm nữa, nhưng vẫn vói không tới.

Giang Hạo kiên nhẫn, dùng giọng điệu bình thường nhất để nói: “Đừng giận dữ mà bỏ bữa, giận thì giận, cơm vẫn phải ăn chứ, đặc biệt là bữa sáng, chẳng những ăn, mà còn phải ăn đủ dinh dưỡng

Cửa vẫn đóng im ỉm, bên trong cũng không có tiếng động, anh nhủ chặt mày, trừng mắt quay đầu định bỏ đi.

Nhưng mà, mới đi được hai bước, anh lại quanh trở về gõ cửa, giọng điệu dịu xuống khá nhiều: “Tâm Duy, hiếm khi hôm nay không có sương mù, ăn sáng xong anh đưa em xuống lầu đi dạo một chút, hoạt động nhiều mới có lợi cho cổ của em, năm mãi không tốt đâu”

Anh tăng thêm lực tay tiếp tục gõ cửa: “Tâm Duy, tốt xấu gì em cũng phải đáp lại anh một tiếng đi...” Bên trong vẫn chẳng có tiếng động nào, anh bắt đầu bối rối: “Tâm Duy, Tâm Duy? Em không sao chứ?”

Tiếng đập cửa vang lên ầm ầm, anh xoay xoay then cửa, gọi lớn hơn: “Kiều Tâm Duy, em đừng làm sợ, em còn không mở thì anh phá cửa đấy”

Trán Kiều Tâm Duy đầy vạch đen: “Từ từ, em đang đi WC.”

Nhưng mà, Giang Hạo ở cách hai tầng của vốn chẳng nghe thấy tiếng “thì thầm” của cô, càng ra sức đập cửa hơn, giống như muốn phá nhà.

“Kiều Tâm Duy, em đừng có làm chuyện ngốc nghếch đấy, trả lời anh một tiếng đi, Kiều Tâm Duy!” Giang Hạo đập mạnh vào khóa cửa.

Chỉ vài cái khóa cửa đã lỏng ra, thêm một chút nữa, cửa phòng lập tức bị đá văng. Giang Hạo vọt vào trong phòng, xóc chấn lên, nhưng người không có ở đó, càng ghế hơn là cửa sổ lại mở toang. Giấy phút đó, tim của anh có rút lại, hoảng sợ quàng quàng chạy đến cửa sổ, vờn người ra nhìn xuống dưới. Từ chỗ cao bảy tám chục mét nhìn xuống, không nhìn rõ được gì.

“Gì chứ, đã bảo em ở nhà WC rồi, không nghe thấy à?” Bên tai truyền đến tiếng của Kiều Tâm Duy, lòng anh hùng lên sự vui sướng, quay lại nhìn về toilet, thấy Kiều Tâm Duy ngồi trên bồn cầu, người nghiêng ra sau, một tay đỡ cổ, một tay vói ra sau rút giấy vệ sinh, nhưng cô lại vói không tới.

Cả người cô đang ở trạng thái vận vẹo, động tác cứng ngắc, rất vất vả, mặt kinh ngạc, còn có vẻ sợ hãi.

Hai người như hóa đá.

“Khụ khụ khụ” Giang Hạo giả bộ ho mấy tiếng: “Ồ trong đó cũng không đáp lại anh một chút?”

Kiều Tâm Duy trừng anh: “Sao em biết đâu anh chẳng những tòn tòn, lại còn ngảnh ngảnh chứ?”

“...” Giang Hạo cứng họng, nếu ngày thường mà cô dám nói như vậy, chắc chắn anh sẽ nổi nóng, nhưng bây giờ, anh thông cảm cô đang bệnh tật.

“Đừng tro ra đó nhìn à, lấy giúp em đi”

Giang Hạo bật cười, cong eo, rút hai tờ giấy để như tờ bàn tay: “Đủ không?”

“Đủ rồi, anh ra ngoài đi” Cảm thấy thật đáng ghét.

“Anh nấu bữa sáng rồi, ra ăn đi”

Kiều Tâm Duy xấu hổ đến mức chỉ muốn bỏ chạy, cô vội giục: “Biết rồi, anh mau đi ra đi.”

Trên bàn ăn bày đầy các loại đồ ăn, trứng luộc, bánh mì cắt lát, thịt xông khói, găm bông, bánh bao hấp, còn có sữa bò đang bốc hơi nóng. Trong bếp, Giang Hạo đang múc cháo, người mùi thơm còn là cháo thịt nạc trứng muối, mới sáng sớm mà anh lại làm nhiều món như vậy.

Kiều Tâm Duy đứng trước bàn ăn, nhìn anh mà hết cả hồn.

“Ngồi xuống ăn đi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

“Mấy món này đều là anh làm à?” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô chắc chắn sẽ không tin, trừ khi là mua bên ngoài.

Giang Hạo bế cháo ra, lồng mày nhíech lên, đắc ý nói: “Hừm, có hài lòng không?” Kiều Tâm Duy ngồi xuống, cầm một miếng bánh mì nướng lên ăn, cô từ từ nói: “Giờ đất nước kêu gọi tiết kiệm, thức đấy đĩa CD, anh làm nhiều như vậy đúng là lãng phí”

“...” Giang Hạo lại nghẹn lời, chẳng lẽ cô nàng này không nhận ra là anh đang xin lỗi à, không nhìn ra là anh đang lấy lòng cô ư?

“Trúng lược kĩ quá, em thích lòng đào một chút, sữa bò quá nóng, chất dinh dưỡng đều mất cả rồi, còn cháo thịt nạc trứng muối...” Cô nhìn Giang Hạo, mặt đã thối hoắc rồi, cô nói: “Cháo cũng không tệ lắm, mùi vị vừa phải

Hai người đều không nhắc lại chuyện tối hôm qua, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Đại bảo hộ cổ của em đâu?” Giang Hạo vừa ăn vừa hỏi.

“Ồ trong phòng, ăn xong lại đeo”

“Nghiêm trọng không, bác sĩ nói thế nào?”

“Không chết được.”

Giang Hạo trừng mắt, điệu bộ nghiêm túc lên: “Trả lời đàng hoàng”

“Từ từ tỉnh dưỡng, đừng để bị thương nữa, đeo đai bảo hộ cổ ba ngày rồi đến kiểm tra lại, nói tóm lại có thể hoạt động nghĩa là không sao cả” Nói rồi, cô còn xoay cổ trước mặt anh, biên độ không lớn, nhưng ít ra đã tốt hơn hôm qua một chút: “Còn nữa, đừng quên thoa thuốc mỡ, cường gân hoạt huyết, hoạt động nhiều, mát xa nhiều, thường xuyên đắp khăn nóng đắp, đều là cách giúp khá lên nhanh hơn. Bên trên là nguyên văn lời bác sĩ nói”

Giang Hạo xáp lại gần, tay nhéo nhẹ lên chỗ bị thương của cô: “Cơ bắp còn cứng lắm, ăn xong sẽ mát xa cho em, còn nữa...” Anh hơi dừng lại, nhìn cô nói một cách nghiêm túc: “Từ chức đi, đứng đi làm nữa, anh nuôi được em”

“Ha...” Cô cười lạnh, anh nuôi tôi? Anh luôn tâm tâm niệm niệm nhớ đến Tiểu Thiên Ái, không chừng ngày nào đó hai ta sẽ bye bye nhau, lại còn “anh nuôi em”, tôi mới không thề: “Nếu anh vì Tổng Giám đốc Nguyễn mà muốn em từ chức thì em không đồng ý, chúng em chẳng có gì sai trái cả, nếu anh vì lý do khác mà muốn em từ chức thì em càng không đồng ý, em có mục tiêu của mình, có tự do của mình, anh không có quyền can thiệp”

Tính hung bạo của Giang Hạo hơi rục rịch, nói thẳng ra là không thể từ chức chứ gì, có điều anh lại cứng rắn kiểm chế mình: “Việc đó sau này bàn lại, giờ em như thế này, dù sao việc đi làm cũng phải lùi lại mấy ngày chứ?”

“Để xem đã, nói không chừng ngày mai là khỏe rồi.”

Đang nói, điện thoại bên cạnh đổ chuông, hai người cùng lúc nhìn về phía điện thoại, ba chữ “Tiểu Thiên Ái” thỉnh linh xuất hiện trên màn hình. Kiều Tâm Duy lo ăn cháo, sau này cô sẽ không bao giờ ngu ngốc đắm đuối vào hòng súng nữa.

Giang Hạo hơi khó xử, nhưng vẫn bắt máy: “Alo, có việc gì?”

“A Hạo, giờ anh có rảnh không?” Trong điện thoại, Tiểu Thiên Ái có vẻ rất sốt ruột.

Giang Hạo liếc nhìn Kiều Tâm Duy, điều chỉnh lại giọng nói: “Làm sao vậy?”

“Trang phục cho nhạc hội ngày mai của em xảy ra vấn đề, nhưng trợ lý lại không quen thuộc Đô Thành, không biết ở đâu có loại trang phục này, anh có thể giúp em một chút không? Em biết anh sẽ có cách”

Việc nhỏ như vậy, Giang Hạo không từ chối được: “Ừ, anh biết một chỗ, em cần kiểu dáng gì?”

“Em phải mặc thử, không bằng anh dẫn em đi nhé? Đô Thành thay đổi nhiều quá, em cũng không quen đường, nói địa chỉ thì em cũng không tìm thấy

“Được thôi, anh tới ngay” Cúp điện thoại, anh áy náy nhìn Kiều Tâm Duy: “Anh sẽ về nhanh thôi.”

Kiều Tâm Duy hít sâu một hơi, nhìn bóng dáng Giang Hạo vội vàng rời đi, cô thầm nghĩ, đây đã không phải lần đầu tiên anh vì cô ta mà bỏ tôi lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Anh không được đổi ý

Vì sự bền vững của hôn nhân, vì sự hòa thuận của gia đình, vì độ mới mẻ cho chồng.

Cả ngày nay Giang Hạo đều nhớ đến những lời này của Kiều Tâm Duy, mãi đến giờ anh mới phát hiện, hóa ra trước buổi liên hoan ở khách sạn, cô cũng đã biết quan hệ của anh và Tiểu Thiên Ái rồi. Cô không cãi cò cũng không gây rắc rối, mà là lặng lẽ ở yên bên cạnh anh. Ngược lại là anh, chẳng những bỏ lại cô ở sân bay một mình, còn mặc cô đứng khóc lóc giữa đêm tối rét lạnh.

Nếu Nguyễn Tấn thật sự muốn làm gì, cũng không thể trách người ta thừa nước đục thả câu, mà là chính anh cho người ta cơ hội.

“A Hạo, cái này thế nào?” Tiểu Thiên Ái đi từ phòng thử đồ ra, mắt nhìn bóng mình trong gương, thăm thò dài, nếu mình có thể đứng lên thì tốt biết bao.

Suy nghĩ của Giang Hạo bị cắt ngang, anh phục hồi tinh thần, nhìn Tiểu Thiên Ái mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng nhưng tơ trước mắt, anh giờ ngón tay cái lên khen ngợi: “Cái này rất hợp với em, rất đẹp”

Trợ lý Tiểu Nam giúp cô chỉnh lại vạt váy, làm cô thoát nhìn giống như đang ngồi, Tiểu Nam ngẩng đầu nói: “Chị Thiên Ái, bộ lễ phục này còn đẹp hơn cái chúng ta chuẩn bị lúc đầu, vạt áo

rất lớn, xoè ra đúng là cực đẹp.”

Tiểu Thiên Ái hồ hững cười: “Đáng tiếc là chỉ có thể ngồi, không thể bày ra hết ưu điểm của nó...”

Giang Hạo nghe xong lời này, sự áy náy trong lòng trào lên vô hạn, anh ngồi xỏm xuống, vỗ lên mu bàn tay cô và nói: “Bây giờ em cũng vẫn rất đẹp, lễ phục này chính là làm ra cho em, có thể được em mặc là vinh hạnh của nó” Nói xong anh lấy thẻ ra đưa cho phục vụ đứng bên cạnh: “Chúng tôi không thuê, mua luôn”

Phục vụ vui mừng, cô ta nhận thẻ ngân hàng, nhắc nhở một câu: “Đây là lễ phục dạ hội cao cấp của Valentino, là hàng số lượng giới hạn nhập về từ Italy, hôm qua mới vừa đến, giá mười hai vạn”

Tiểu Thiên Ái giật mình, xua tay liên tục: “Mười hai vạn, không mua không mua, quá đắt rồi”

Giang Hạo lại đề tay cô lại, thong dong nói: “Mười hai vạn thì mười hai vạn, chỉ cần em thích, có đắt hơn nữa cũng không hề gì?”

“Cảm ơn Thủ trưởng Giang, xin chờ một lát.” Phục vụ cầm thẻ, cười hi hi bước đi.

“A đúng rồi, chị Thiên Ái, em đi chỉnh sửa lại những lễ phục khác một chút.” Tiểu Nam cũng biết điều rồi đi.

Tiểu Thiên Ái liếc mắt đưa tình nhìn Giang Hạo, cô nắm lấy tay anh: “Cảm ơn anh, anh vẫn đối với em tốt như vậy. Anh biết không, hôm đó sau khi gặp được anh, em đã sung sướng đến mức cả đêm không ngủ được. Em cho rằng mình biến mất năm năm sẽ khiến anh quên mất, không ngờ anh vẫn sẵn lòng ở bên, hơn nữa không để ý em như thế này, em...”

“Thiên Ái” Giang Hạo ngắt lời cô.

“Đa?”

“Ngày đó biết em không chết, anh quá vui mừng quá xúc động, nên nói năng có không lựa lời...” Giang Hạo yên lặng rút tay ra, nghiêm trang nói: “Anh đã kết hôn, em biết đấy, bây giờ anh có một phần trách nhiệm khác, nhưng anh có thể bảo đảm, chỉ cần em có khó khăn gì, chắc chắn anh sẽ dốc hết sức giúp đỡ”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thiên Ái cứng lại, trái tim và lòng bàn tay cô trống rỗng như nhau, cô không muốn tin điều mình vừa nghe thấy. Giây vò năm năm, cô cho rằng hạnh phúc thuộc về mình đã mất đi lại tìm về được, nhưng mới hai ngày, cô mới vui mừng được hai ngày mà thôi, Giang Hạo lại nói đó chỉ là do anh nói không lựa lời.

Cô cười gượng: “A Hạo, anh có ý gì, em không hiểu... Không, anh đừng nói, em không muốn nghe, em không muốn nghe gì hết.” Cô bắt đầu không yên, tay nắm lấy làn váy: “Cho nên anh mới tặng em bộ váy này phải không, vậy em không cần nữa, lời anh nói, em coi là hứa hẹn, anh không được đổi ý, em không cần quần áo nữa, anh không được đổi ý”

Giang Hạo vẫn luôn tự xưng là phẩm đức cao thượng đột nhiên cảm thấy chính mình và Kỳ Tiểu Hải không khác gì nhau, anh xem thường loại người này, anh xem thường chính mình: “Thiên Ái, anh đã kết hôn rồi.”

“Em không để ý, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, em không màng gì hết” Tiểu Thiên Ái kích động không thôi, ngồi trên xe lăn mà cả người đã bắt đầu lung lay: “Em biết anh khó xử, em sẽ không tranh giành gì cả, phu nhân của Thủ trưởng Giang mãi mãi là Kiều Tâm Dục, em có thể vĩnh viễn không bước ra ánh sáng, chắc chắn sẽ không làm ảnh hưởng đến con đường làm quan của anh”

Giang Hạo đề tay cô lại: “Em đừng kích động, nghe anh nói, không phải nguyên nhân này, nếu anh làm như vậy, chẳng những có lỗi với Kiều Tâm Dục, cũng sẽ càng thiệt thòi cho em, chính anh không thể vượt qua được điều này”

“Em không để ý, em không để ý” “Anh để ý”

Sự đau khổ và rối bời của Tiểu Thiên Ái hiện rõ trên mặt, lời Giang Hạo nói giống như sét đánh giữa trời quang, nếu ngay từ đầu không cho hy vọng thì cô cũng không đến mức tuyệt vọng như thế. Nhưng mà, cô đã không còn là Tiểu Thiên Ái của năm năm trước nữa, có điều chính lại cảm xúc của mình rất nhanh, lạnh nhạt nói: “Giờ em đã là một kẻ tàn phế, em còn có thể làm gì đây? Anh không cần em nữa thì em còn có thể đuổi theo anh hay sao? A Hạo, ý của anh, em hiểu, em chỉ muốn hỏi anh một câu, hy vọng anh có thể thành thật trả lời em.”

“Câu gì?”

Mắt Tiểu Thiên Ái rung rung, ánh mắt mê man chứa đầy tình cảm, cô yên lặng nhìn anh, hỏi: “Anh còn yêu em không?”

Giang Hạo gật đầu: “Yêu... Nhưng hiện thực đã không cho phép chúng ta ở bên nhau.”

Khóe miệng Tiểu Thiên Ái lộ ra một nụ cười mỉa: “Em hiểu rồi, em sẽ không làm khó anh” Cô lau nước mắt, cô hiểu Giang Hạo nhất, chính trực, quyết đoán, cương nghị, cô chấp, chuyện anh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được. Nhưng anh cũng có chỗ mềm lòng, chỉ cần anh còn yêu cô, vậy cô sẽ chờ, chỉ cần có tình yêu, không gì là không thể cả.

Giang Hạo như người đến chuộc tội được tha thứ, cười vui vẻ: “Thiên Ái, trên đời này, e là chỉ có em hiểu anh nhất, cảm ơn em đã thông cảm, vẫn là câu nói đó, nếu em gặp khó khăn, chỉ cần em yêu cầu, anh chắc chắn sẽ không từ nan”

Mùng bảy, màn đêm phủ xuống Nhà hát lớn Quốc gia, một buổi hòa nhạc diễn tấu violin cao cấp sắp diễn ra, đây là một loại âm nhạc tao nhã, người đến thưởng thức không giàu thì sang.

Tiểu Thiên Ái chỉ đưa cho Giang Hạo một tấm vé, nhưng không có Chu Tiểu Y, Nguyễn Tấn còn dư một vé, cộng thêm hai vợ chồng Vân Thanh và Trần Kinh Nghiệp, năm người lại đi cùng nhau.

Từ trước đến nay, Vân Thanh cứ có chuyện là nói thẳng, cô nhìn vé của mọi người, nhìn không được bắt đầu chế nhạo: “Ôi chao, đại Thủ trưởng Giang, ghế VIP nhé, ngồi hẳn hàng đầu, chẳng những có thể nghe nhạc, còn có thể nhìn thấy người, có thể giao lưu ánh mắt nữa... Hề, bốn chúng ta ngồi cùng nhau, vừa vặn thành một bàn, không bằng bây giờ em đi mua bài Poker nhỉ?”

Trần Kinh Nghiệp kéo áo Vân Thanh, dùng ánh mắt nhắc nhở cô ấy, vừa phải là được rồi, đừng quá đáng quá.

Nguyễn Tấn vẫn còn lúng túng, anh gãi đầu nói: “Thật ra tôi là người phạm tục, không hiểu âm nhạc tao nhã, tôi thấy mình vẫn đứng nên vào” Anh đưa vé cho Kiều Tâm Dục: “Các cậu vào đi thôi”

Vân Thanh ngăn không cho anh đi: “Không được, đã nói trước xong buổi hòa nhạc thì anh mời com mà, lại muốn trốn nợ hả?”

Nhìn Giang Hạo bị lừa gạt đến mức mặt càng ngày càng đen, lòng Kiều Tâm Dục lên khoái trá, cô cũng chen một chân nói: “Tổng Giám đốc Nguyễn, vé là của anh, cho tôi cả rồi mà anh lại không đi, sao tôi có thể không biết xấu hổ như thế, ngồi cùng nhau đi, tôi không hề gì”

Nguyễn Tấn liếc nhìn Giang Hạo: “Được thôi, tôi cũng không hề gì? Lời đã nói ra cả rồi, trong lòng anh cũng không còn bí mật gì, nếu không định cả đời không qua lại với nhau nữa, như vậy coi như cái gì cũng chưa xảy ra.

Lúc này, Giang Hạo ôm lấy bà vai Kiều Tâm Duy, nói: “Nguyễn Tấn, tôi đổi vé với cậu” Anh đưa vé VIP của mình cho Nguyễn Tấn, lại rút một tấm vé thường trong tay Kiều Tâm Duy: “Cứ quyết định thế cho vui cả làng, vào đi thôi, xếp hàng vào trong nào?”

Trong phòng trang điểm, Tiểu Nam giữ im lặng, đi tới nói nhỏ: “Chị Thiên Ái, Giang Hạo không đến, anh ấy tặng vé cho người khác rồi”

Tiểu Thiên Ái thông dong tỏ son, đã sớm dự đoán được, cô quá hiểu anh.

“Chị Thiên Ái, chị chịu khổ nhiều như vậy vì anh ấy, Kiều Tâm Duy kia là cái thá gì, còn không phải là đi xem mắt nhắt được món hời lớn thôi ư, chắc chắn anh ấy sẽ hối hận”

Tiểu Thiên Ái cười an ủi: “Tiểu Nam, đừng nóng nảy” Cô bình tĩnh đến mức như đang nghe chuyện của người khác.

“Sao em có thể không tức giận chứ, thế mới nói, làm quan chức càng lớn thì càng phải cẩn thận, cho dù là hôn nhân và tình cảm cũng không thể theo ý mình, đúng là quá khổ rồi. Anh ấy cũng là một người ích kỷ, vì tiền đồ của mình mà hy sinh chị”

Tiểu Thiên Ái lùi xe lần lại, cô ung dung nói: “Em cũng nói anh ấy cẩn thận, cẩn thận một chút cũng rất tốt mà... Được rồi, cứ như vậy đi, chuẩn bị biểu diễn.”

Tiểu Nam không nói gì nữa, nghe lời đẩy cô ra ngoài.

Ánh đèn trong đại sảnh tối đi, bức màn trên sân khấu chậm rãi kéo ra, Tiểu Thiên Ái tĩnh lặng ngồi ở đó, một chùm đèn chiếu xuống đỉnh đầu cô, bộ lễ phục dạ hội màu trắng nhưng to khiến cô thoát trông như một con thiên nga trắng xinh đẹp. Sau khi được lột xác, thiên nga tung cánh biến thành đối tượng mà người khác phải ngước nhìn.

Tiếng violin trầm thấp mà lại u buồn chậm chậm tuôn ra, Tiểu Thiên Ái chìm đắm trong âm nhạc của mình, đôi mắt cô ngáp ngừng nhìn lên phía trước, người ngồi ở đó không phải người mà cô ngày đêm thương nhớ, cô chỉ có thể đặt hết tất cả chưa xót trong lòng vào violin.

Vào chỗ ngồi mới phát hiện, vị trí của họ cũng không liền nhau, mà là ở hai bên, cách nhau rất xa.

Kiều Tâm Duy quay lại nhìn xung quanh, rất nhiều người nghe đều nhắm mắt lại, hoàn toàn say mê trong tiếng violin trôi chảy buồn thương, lại quay đầu nhìn Giang Hạo ở bên cạnh cũng nghe rõ là chuyên chú. Xin hãy tha thứ cho cô vì chả hiểu đàn violin gì đây, ngồi lâu thấy chán, vì thế, cô cong cổ chậm rãi đứng lên.

Bỗng nhiên, Giang Hạo túm phía sau cổ của cô, ấn cổ ngồi xuống: “Sao lại đi?”

“Ui da, đau...” Kiều Tâm Duy nén lại tiếng kêu nhỏ nhỏ: “Chú ý một chút, anh muốn em bị thương nữa à?”

“Tôi hù thế này em muốn đi đâu?”

“Em đi WC được chưa?”

“Em ngoan ngoãn ngồi xuống cho anh, mới mở màn mười phút mà đã nói muốn đi WC, sao không đi sớm?”

Kiều Tâm Duy nhắm mắt, hối hận đã theo tới: “Haiz, sớm biết thế đã ở nhà xem TV cho rồi, em không hưởng thụ nổi loại âm nhạc tao nhã này, anh tha em đi đi.”

“Đừng nhúc nhích, ngồi yên”

“Vậy em đổi vị trí với Trần Kính Nghiệp được không?”

“Không được, ngồi xuống!”

Giang Hạo ấn lên bà vai không cho cô đứng dậy, đèn mù mờ thế này, lơ như va vào đầu rồi ngã thì phải làm sao, vốn cô đã bị thương rồi. Lại nói, anh đã nhận lời Tiểu Thiên Ái tới dự, dù sao cũng phải nghe xong mới đi.

“Vậy em ngủ được chứ?”

Giang Hạo ghen lời, trừng cổ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Anh vẫn không hiểu em

Trong tiếng nhạc trầm thấp và du dương, con buồn ngủ của Kiều Tâm Duy kéo đến vù vù, Giang Hạo thấy cô dựa thế nào cũng không thoải mái, vì thế choàng tay qua, đỡ đầu cô dựa hẳn vào vai mình.

Kiều Tâm Duy thuận người nhích lên, tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ ngon.

Trong mơ màng, cô ní non bên tai anh: “Ông xã, đừng lừa em, cũng đừng phản bội em...”

Giang Hạo cảm giác như một học sinh đi thi có suy nghĩ gian lận bị thầy giáo nhìn chăm chăm, có điều may là trước khi vào thi, anh đã ném phao đi rồi. Anh vỗ về đầu cô, thì thầm đáp lại: “Ừ, không đâu, em yên tâm”

Kiều Tâm Duy mở to mắt, khoe miệng nhếch lên: “Dạ”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, buổi hòa nhạc thuận lợi hạ màn, Tập đoàn Bác Lan rất xem trọng buổi hòa nhạc này, sau khi kết thúc còn bày tiệc rượu chúc mừng long trọng.

Vân Thanh ngáp dài, cô kéo cánh tay Trần Kính Nghiệp làm nũng: “Ông xã, em buồn ngủ quá, chúng ta đi về trước đi.”

Xem ra, người không hiểu loại âm nhạc tao nhã này không chỉ có một mình Kiều Tâm Duy, cô mím môi cười nói: “Ái chà Vân Thanh, cậu còn chưa ngủ no cơ à, nhìn cậu kia, khoe miệng chảy nước miếng còn chưa lau khô, ha ha.”

Vân Thanh nhanh chóng giơ tay chùi khóe miệng: “Cậu dám nói mình không ngủ à? Cái dấu đỏ trên trán kia là thế nào? Mình mới không tin cậu nghe được hết từ đầu tới đuôi”

Hai người nhìn nhau cười, lòng biết rõ ràng.

Tiểu Thiên Ái đang đứng phía sau, trong lúc vô ý nghe được cuộc đối thoại giữa hai cô, người nói vô tình, người nghe cố ý, huống chi đây còn là buổi hòa nhạc của cô.

Tiểu Nam cong lưng khe khẽ oán giận: “Chị Thiên Ái, họ thật quá quái, chị có lòng tốt mời người ta tới, họ không cảm ơn thì thôi, lại còn nói mát. Họ vốn chẳng hiểu âm nhạc, sau này đừng lãng phí vé vào cửa”

Tiểu Thiên Ái thản nhiên cười, cứ như không có việc gì mà nói: “Đây chị qua đó đi... A Hạo, thế nào, có phải rất chán không?”

Giang Hạo ho hai tiếng, kéo Kiều Tâm Duyệt lại khẽ miết ngón tay cô: “Không đâu, âm nhạc rất xuất sắc, chúc mừng em”

Lúc này, phía đối diện có một người đàn ông đi tới, tay lão cầm ly rượu, một bàn tay khác đã vươn ra chúc mừng: “Cô Tiêu, chúc mừng cô, quá xuất sắc...” Hắn nhìn thấy Nguyễn Tấn, Giang Hạo, và Kiều Tâm Duyệt thì giật mình: “Ha ha, hóa ra Thủ trưởng Giang cũng là khách quý của cô Tiêu, hân hạnh hân hạnh”

Giang Hạo còn cho là ai, hóa ra là Thẩm Đại Hải, chủ ba của Thẩm Lộ, lão là ông trùm số một số hai của Đô Thành, công ty dưới danh nghĩa của hắn có hai Tập đoàn lớn là Vạn Đạt và Bắc Lan, giá trị trên trăm triệu.

Sắc mặt Giang Hạo trầm xuống, lúc trước Kiều Tâm Duyệt bị bỏ thuốc, chính là do tay Thẩm Đại Hải này làm, món nợ này anh còn chưa tính với hắn.

Nguyễn Tấn cũng nhớ rõ chuyện này, anh còn vô duyên vô cớ bị lợi dụng.

“Tổng Giám đốc Thẩm?!” Kiều Tâm Duyệt nhanh nhồm nhanh miệng kêu lên.

Thẩm Đại Hải cười gật đầu với cô, nói xấu hổ thì cũng xấu hổ, không ngờ người lúc trước con nhóc Thẩm Lộ muốn đối phó, bây giờ lại là phu nhân Thủ trưởng, đây cũng không phải là người hắn đắc tội được. Thương nhân ấy mà, cho dù có giá trị cao bao nhiêu, kiểu gì cũng phải nịnh bợ người làm quan. Vì thế lão nói: “Yo, phu nhân Thủ trưởng đúng là trẻ trung xinh đẹp, lần đầu gặp mặt, Thẩm mỗ tôi có tài đức gì mà có thể được cô biết đến tận danh, quả là vinh hạnh của tôi”

“Hor...” Kiều Tâm Duyệt hơi sững sốt, những người này nói chuyện rõ là kỳ quái, lần trước gặp Thẩm Đại Hải này cũng chỉ mới cuối năm ngoái thôi, không thể nào ông ta không nhớ rõ được, giả vờ mất trí nhớ rõ ràng là trong lòng có quỷ.

Mà lúc này, bị Giang Hạo lăng lạng bóp bóp tay, có phản ứng lại, vội vàng toét miệng, cười gượng nói: “Ha ha, Tổng Giám đốc Thẩm coi trọng rồi”

Thẩm Đại Hải lại nói: “Thủ trưởng Giang, lần này tôi mời cô Tiêu về là hy vọng thông qua độ nổi tiếng của cô Tiêu để thu hút các nhân vật có tiếng trong mọi tầng lớp xã hội của Đô Thành, sau đó cùng chung tay nỗ lực vì sự nghiệp từ thiện. Anh biết đấy, Đô Thành có rất nhiều người có tiền, công việc từ thiện rất cần những người ấy ủng hộ, tôi hy vọng, Thủ trưởng Giang cũng có thể ủng hộ”

Giang Hạo khịt mũi: “Ừ”

“Vậy cô Tiêu, cô cứ tiếp đãi bạn của cô nhé, tôi qua bên kia.”

“Vâng”

Thẩm Đại Hải nhanh chóng rút lui, quay sang nói chuyện phiếm với mấy ông trùm khác.

Giang Hạo liếc nhìn lão, quay sang Tiểu Thiên Ái: “Tránh xa tay Tổng Giám đốc Thẩm này một chút, lão không phải người tốt”

Tiểu Thiên Ái buồn bực hỏi: “Thế là ý gì? Tổng Giám đốc Thẩm là đối tác của em, nói chính xác, trước mắt ông ta chính là ông chủ lớn của em, bảo em làm sao cách xa ông ta được?”

Nguyễn Tấn: “Thiên Ái, tôi đã từng bị tay họ Thẩm này cho vào trong một lần, cậu hợp tác với lão phải cẩn thận”

Tiểu Thiên Ái vô vị nhún vai: “Tôi cũng chỉ hợp tác với ông ta ba năm, ba năm sau, tôi có sắp xếp khác” Khi nói những lời này, ánh mắt cô có ý nhìn Giang Hạo.

Giang Hạo nghiêm túc nói: “Tay họ Thẩm đó nói là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng nguồn vốn hắn gây dựng sự nghiệp vẫn luôn không rõ lai lịch...” Ở đây có quá nhiều người lui tới, rất nhiều lời anh cũng không tiện tiết lộ: “Tóm lại, hắn có thể có hóm nay khiến người ta phải nghỉ ngơi, em hợp tác với công ty họ cũng không sao, nhưng đừng quá thân cận với con người này”

Tiểu Thiên Ái cái hiểu cái không gật đầu: “Ừ, em biết rồi.”

Mơ hồ, Kiều Tâm Duyệt ngửi thấy một mùi nước hoa nhàn nhạt, cẩn thận ngửi, gần giống mùi hoa nhài thoang thoảng, hơn nữa mùi hương này cực kỳ giống mùi của lọ nước hoa trên bàn trang điểm ở nhà, là lọ Giang Hạo tặng cô.

Cô hít sâu một hơi, không còn nghi ngờ gì, mùi nước hoa này tỏa ra trên người Tiểu Thiên Ái.

Cô nhớ rõ đêm đó, lúc Giang Hạo ý loạn tình mê có nói một câu — “Sao không dùng nước hoa anh tặng em?”

Grào grào grào, thì ra là thế, hóa ra đêm đó, Giang Hạo coi cô trở thành bạn gái anh mà yêu thương. Nghĩ đến đây, Kiều Tâm Duyệt thậm chí khó chịu, đột nhiên rút lại bàn tay bị Giang Hạo nắm chặt.

Giang Hạo không rõ nguyên nhân, quay lại trừng cô, dùng ánh mắt cảnh cáo: Chỗ công cộng, đừng phá!

Anh lại giữ chặt tay cô, cổ họng của cô như bị mắc xương cá, nhổ không ra mà nuốt không trôi, mỗi lần nuốt là mỗi lần đau.

Lúc tiệc rượu kết thúc đã là mười một giờ đêm, Giang Hạo lái xe, Kiều Tâm Duyệt ngồi ở ghế phụ ngủ gật gà gật gù, cảm sắp dựng ngực tới nơi.

“Ái!” Bỗng nhiên, cả người cô đổ về trước, trán đập thẳng vào đầu xe: “Đau quá...”

Giang Hạo lắc đầu, đảo vô lăng dừng xe lại ven đường: “Làm sao vậy, làm sao vậy?” Anh xoay đầu cô sang nhìn kĩ: “Chắc chắc chắc, em không thể cẩn thận một chút ư? Cả ngày không bị thương thì cũng dính phải cái bệnh khi gì đấy, đã một vậy thì ra ghế sau nằm ngủ cho xong”

“Nói vuốt đuôi, bây giờ anh nói thì có ích gì? Kiều Tâm Duy chọc chọc vài chỗ đau: “Có sưng không?” “Cũng không sưng lắm, cổ còn chưa khỏi hẳn, trán lại bị thương” Giang Hạo mở cửa xe: “Chờ chút, anh đi mua nấy thứ.”

“Ừ.” Kiều Tâm Duy nhìn bóng dáng Giang Hạo chạy về phía cửa hàng tiện lợi, cổ yên lặng nói: “Giang Hạo, em không nói không có nghĩa là em không biết, em chỉ không muốn so đo, không muốn cãi nhau mà thôi, anh đừng ý vào việc em yêu anh mà làm tổn thương em”

Chỉ chốc lát, Giang Hạo đã nhanh chóng trở về, cầm theo đá lạnh và khăn lông mới mua, anh lấy khăn lông bọc đá lại, áp lên trán cô, đây là cách đơn giản và có ích nhất anh đã học được trong quân doanh.

Anh ôm lấy đầu cô không nói một lời, cứ ấn khăn lông như vậy, thỉnh thoảng lại vén tóc cho cô, săn sóc tỉ mỉ.

Di động bỗng nhiên có tin nhắn đến, anh lấy ra xem, là Tiểu Thiên Ái gửi tới, anh bấm mở ra đọc trước mặt Kiều Tâm Duy: “A Hạo, cảm ơn quần áo anh tặng, em sẽ giữ kĩ”

Kiều Tâm Duy nghech đầu lên hỏi: “Quần áo gì? Bộ hôm nay cô ấy mặc hả?”

“Ừ... Em nằm yên, đắp một lúc mới có hiệu quả?”

Kiều Tâm Duy miệng mồm mếu máo, lẩm bẩm: “Cũng chẳng thấy anh tặng em quần áo, hử”

Giang Hạo nhường mày cười: “Cả người anh đều là của em, em muốn cái gì còn không phải chỉ là một câu nói à, không phải đưa thè cho em rồi sao, muốn cái gì thì tự mình mua đi.”

Cô nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe: “Xì, không có thành ý”

“Ai yo bà cô nhỏ ơi, em đừng ghen tị” Giang Hạo nheo mắt cô, nắn bóp thành một cục: “Đúng rồi, ngày mai đến bệnh viện tái khám, đừng đi làm nữa.”

“Không được, cổ của em đã tốt lên kha khá rồi, mai là ngày đầu tiên đi làm, sao có thể không đi chứ, anh cứ mơ làm em từ chức đi, em sẽ không đồng ý”

Giang Hạo hơi bực: “Chắc, sao em không nghe lời vậy hả?! Một tháng em có thể kiếm được mấy đồng, chỉ bằng tiền lương còm này của em cũng không đủ nộp phí bất động sản”

“Vậy em cũng phải kiếm, em không muốn ở nhà làm người vô dụng, không muốn thoát ly khỏi xã hội, cơ sở kinh tế quyết định địa vị gia đình, tuy rằng em không so được với anh, nhưng cũng không thể quá thấp được”

Giang Hạo liếc mắt xem thường: “Sao gần đây em nói lảm đạo lý thế, sao em không nói nam chủ ngoại nữ chủ nội đi?”

“Đó là xã hội cũ, anh đừng cổ hủ được không?”

“Anh cổ hủ?” Giang Hạo giặn, chất vấn đi chất vấn lại: “Anh cổ hủ? Em nói anh cổ hủ?”

Kiều Tâm Duy thở dài, sao người đàn ông này không thể đối mặt với hiện thực thể, haiz, cô nói một cách tự mãn: “Anh có phùng mang trộn mắt cũng không thay đổi được sự thật là anh già hơn em chín tuổi đầu”

“...” Đây là điều Giang Hạo kiểu gì cũng không phản bác được, sự thật.

Sáng sớm, Giang Hạo đã đi chạy bộ, Kiều Tâm Duy chậm rãi chỉnh đốn lại mình.

Trong toilet, cô vừa đánh răng vừa nhìn mình trong gương, qua năm mới lại càng gầy đi, hỏi chính mình có hài lòng với cuộc sống hiện giờ không, cô không trả lời được, hỏi chính mình gả cho Giang Hạo có hối hận không, cô cũng không trả lời được.

Cuộc đời, vì không biết nên mới thú vị, sang một năm mới, cô chỉ hy vọng cô bạn gái cũ kia của Giang Hạo đừng gây ra chuyện xấu xa gì, bằng không chắc chắn cô sẽ không chịu để yên. Ở nhà họ Cảnh, đến cùng cũng không phải nhà mình, vì mẹ nên cái gì cô cũng nhìn được, nhưng bây giờ khác rồi, đây là nhà của cô và Giang Hạo, cô phải giữ gìn cái nhà này, ai muốn phá rồi, cô là người đầu tiên không tha cho kẻ đó.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, cô biết Giang Hạo đã chạy bộ về, vì thế, có lý đầu ra nói: “Ông xã, đi làm có thuận đường không, tiện cho em đi ké một chuyến không?”

“Công ty em và đơn vị anh ngược hướng, đi thế nào cũng không tiện đường, nhưng mà mua xe cho em không phải chỉ để chiếm chỗ, sao em không lái?”

Chiếc xe trắng logo bốn vòng tròn kia từ khi vào gara vẫn nằm mãi ở đó không hề nhúc nhích, đây là một phần quà kết hôn mà Giang Hạo tặng cho Kiều Tâm Duy, nhưng giờ đây, nó lại lặng lẽ đậu trong gara.

Kiều Tâm Duy đảo mắt, yếu ớt nói: “Tại em không biết lái xe mà”

“...” Mặt Giang Hạo lại đen thêm: “Thế mà không nói sớm”

“Rõ ràng là anh mua xe trước, anh lại chẳng hỏi em có biết lái hay không, cho nên ấy à, anh vẫn chẳng hiểu em”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đồng nghiệp mới

Dù không tiện đường, nhưng Giang Hạo vẫn làm tài xế, anh nhớ cô nói “Anh không hiểu em”, vậy thì từ bây giờ anh sẽ cố gắng hiểu cô nhiều hơn. “Đừng rẽ phải, đường đó tắc đường cả tiếng cũng không ra được đâu, đi phía kia, rẽ một chút đi về phía kia kia.”

Nhìn theo tay của cô, Giang Hạo quan sát phía trước: “Đó là đường một chiều không đi được.” “Giờ không có xe, anh đi đến đó thả em xuống rồi lại đi ngay, chưa đầy hai phút.”

Nhưng Giang Hạo vẫn kiên trì nói: “Nếu ai cũng làm như thế thì có luật giao thông để làm gì?” Anh điều khiển tay lái rẽ phải.

Kiều Tâm Duy trợn mắt lác đầu: “Chắc chắc chắc, cứng nhắc.”

“Em nói gì thế?”

“Không có gì, anh dừng xe ở ven đường đi, em đi bộ qua còn nhanh hơn ấy.” Giang Hạo lại cố chấp nói: “Không thể dừng xe ở đây, phải băng qua ngã tư mới được.” Kiều Tâm Duy liếc nhìn đồng hồ: “Vây em sẽ muộn mất, ôi trời ơi sao anh không lách luật, rõ ràng là có thể đi đường tắt mà. Ôi trời anh nhìn đi, đằng trước kẹt cứng rồi kia, xong rồi xong rồi, muộn mất rồi, anh đừng mong em đến đúng giờ.”

“Im nào.” Giang Hạo quay sang nhìn cô: “Đang lái xe nên anh chưa nói xong, băng qua đường một chiều có

một góc chết, nếu xe đối diện không cẩn thận thì rất dễ xảy ra tai nạn. Không phải đường tắt nào cũng đi được đâu, hiểu không?”

Ngay lúc đó, một chiếc xe đằng sau lái về hướng đường ngược chiều. Mấy chiếc xe khác cũng kéo nhau đi theo. Kiều Tâm Duy lại nhao nhao: “Anh nhìn đi nhìn đi, họ đều đi hướng đường một chiều kia, chỉ có anh là đồ cứng nhắc thôi, ôi trời ơi em muộn mất rồi.”

Vừa mới dứt lời thì một tiếng “két” rất lớn vang lên, ngay sau đó, những tiếng phanh xe “két két két” xuất hiện liên tiếp. Kiều Tâm Duy Quay lại nhìn thì thấy ba chiếc xe đang chạy băng băng trên đường một chiều đâm thẳng vào đầu xe ô tô đi từ hướng đối diện tới, sau đó, ba chiếc xe nối đuôi ở sau cũng bị tai nạn liên hoàn.

Cô há hốc mồm hoảng hốt, trán chảy mồ hôi lạnh rùng rùng. Nguy hiểm quá, may mà không đi vào đường một chiều.

“Nhìn đi, đây chính là hậu quả của việc đi đường tắt đấy.” “A ha ha... Hôm nay có nhiều chuyện lạ thật..” Lần này đến lượt cô cảm nín. Đèn đỏ sáng lên, Giang Hạo đạp phanh xe dừng lại, anh cau mày nhìn tai nạn liên hoàn, chợt nghĩ có nên tới giúp đỡ không. Một cô gái bước từ chiếc xe cuối cùng trong cuộc tai nạn liên hoàn ra, trán sưng vù vì bị va chạm mạnh. Cô bước xuống từ ghế lái phụ rồi vòng qua ghế lái chính, mở cửa nhìn vào trong một lúc, sau đó kêu gọi người đi đường: “Anh ấy đang lên con hen suyễn, cứu vói, cứu vói, ở đây có người bị hen suyễn, cứu vói!”

Cảnh sát giao thông đứng nhìn ở phía trước. Xe cứu thương không thể đến đây nhanh như vậy. Cô gái vừa kêu cứu vừa khóc, trông cô hoảng loạn mất hết cả bình tĩnh.

Thấy thế, Giang Hạo không thể khoanh tay đứng nhìn được: “Em ngồi trong xe chờ, anh đến đó xem tình hình một chút.” Nói xong, anh xuống xe rồi chạy tới đó, nhanh nhẹn nhảy qua dải ngăn cách: “Thế nào rồi?”

Anh quan sát thấy tài xế đang có người lại, khó thở đến nổi tay chân cứng đờ. Cô gái sợ hãi khóc to, không biết nên làm sao bây giờ. “Thuốc đâu?”

“Thuốc? Thuốc gì?” “Anh ta bị hen suyễn, chắc chắn sẽ mang theo thuốc xịt trong người, cô bình tĩnh nhớ lại xem nó ở đâu.” Cô gái hít sâu một hơi: “A, trong cặp anh tôi ở ghế sau.” Vừa nói, cô nhanh chóng mở cửa sau lấy cặp của anh trai mình, quả đúng là tìm được thuốc hen suyễn: “Đây đây, anh, mau lên.”

Chàng trai cầm lấy chai thuốc xịt hen suyễn giống như vói lấy cọng cỏ cứu mạng, anh ta hít mạnh từng hơi.

Cuối cùng, triệu chứng dần dần thuyên giảm, anh ta cũng qua cơn nguy kịch. “Cảm ơn cảm ơn, cảm ơn anh, chân thành cảm ơn anh.” Cô gái cúi người chín mươi độ nói cảm ơn với Giang Hạo.

Giang Hạo xua tay nói: “Tôi không làm gì cả, đừng như thế, sau này nhớ tuân thủ luật an toàn giao thông, nên đi đường đúng luật.”

Cô gái gật gật đầu: “Vâng.”

Ngày đầu tiên đi làm đầu năm mới, mọi người như còn đang ở trên mây, tâm trạng ăn chơi vẫn chưa kịp biến mất.

Mã Khải Hàng: “Bảy ngày qua nhanh thật, tôi còn chưa nghỉ đủ, tối nay còn phải đi thăm người thân nữa, quá mệt mỏi.”

Tiêu Mật: “Aiz, mới đầu năm mà bụng tôi đã phì ra, nản thật, tôi phải nhanh chóng giảm béo mới được.”

Nghe những lời rên rĩ của các đồng nghiệp, Kiều Tâm Duy nói thầm: “Mấy người có gặp chuyện kinh tế hãi tục giống tôi không, tôi đã bắt gặp thể loại rắn độc thú dữ ghê gớm nhất trên đời mang tên là bạn gái cũ đó.”

Giọng nói của cô đủ cho Vân Thanh nghe thấy, cô nàng thoải mái nói: “Một bà già tàn tật thì cậu sợ gì hả, cậu mới là vợ chính thống của Thủ trưởng, ai dám ăn hiếp cậu?”

Đang nói chuyện thì Nguyễn Tân đi nhanh vào: “Chào các đồng chí, xin giới thiệu với mọi người, đây là đồng nghiệp mới.” Phía sau anh là một cô gái duyên dáng cao gầy: “Đây là Từ Nhật Gia, tốt nghiệp Đại học B, chuyên ngành Marketing, từ hôm nay sẽ làm việc ở phòng của chúng ta.”

Nguyễn Tấn vừa chỉ vừa giới thiệu từng người một: “Phụ trách lập kế hoạch dự án Vân Thanh, Kiều Tâm Duy, phụ trách mảng quảng cáo Tiêu Mật, trợ lý của tôi Mã Khải Hàng, Phòng Kim Cương, Lưu Văn Tĩnh...”

Vừa thấy mặt là cô đã nhận ra cô bé đó ngay, chẳng phải đây là cô gái kêu cứu trong vụ tai nạn lúc sáng hay sao. Cục u trên trán cô nàng vẫn còn, nhìn gần hơn thì thấy tay của cô bé còn bị thương, được băng gạc trắng.

“Chào mọi người, mọi người có thể gọi em là Nhật Gia, em là người mới, mong rằng sẽ được giúp đỡ nhiều hơn.”

“Chắc chắn chắc chắn rồi, có gì không hiểu thì cứ hỏi.” Một chàng trai nói.

Nguyễn Tấn dặn dò: “Nhật Gia, cô theo Kiều Tâm Duy học hỏi trước đi... Tâm Duy, trợ lý của em đấy, chăm sóc cho cô ấy tốt vào.” Kiều Tâm Duy sững ra: “O” Tìm được người dự bị rồi à, đừng nói là Giang Hạo tự ý nói với Tổng Giám đốc Nguyễn rồi đấy nhé. Từ Nhật Gia đi đến, chào cô như một học sinh tiêu chuẩn: “Cô giáo, vậy từ nay em sẽ theo cô ạ.”

“Đừng đừng đừng, mọi người đều như nhau thôi, gọi tên là được rồi.”

Nguyễn Tấn vỗ tay: “Được rồi, ai về chỗ nấy, xốc lại tinh thần làm việc đi.” Các đồng nghiệp nhao nhao về chỗ ngồi, Từ Nhật Gia ngồi bên cạnh Kiều Tâm Duy. Kiều Tâm Duy tốt bụng hỏi thăm: “Anh trai của em không sao chứ?” Thấy Từ Nhật Gia tò mò nhìn cô, cô chủ động nói: “Sáng nay chị thấy tai nạn, hai người không sao chứ?”

Từ Nhật Gia lắc đầu: “Không sao ạ, hôm nay anh Thiên chở em đi làm, nào biết xảy ra vụ đâm xe liên hoàn này, anh trai em ở lại đó xử lý, bảo em đi làm trước... Ha Ha, anh ấy nói ngày đầu tiên đi làm không thể đến muộn.” “Ừ, tình cảm của hai anh em tốt thật.” Vừa nói, Kiều Tâm Duy bắt gác nhớ đến Cảnh Thương, cô chân thành coi anh là anh trai, người mà cô có thể dựa vào lúc gặp khó khăn. Nhưng mà, đó chỉ là hi vọng xa vời, anh em không có máu mủ chỉ khiến người ngoài hiểu lầm mà thôi.

“Đúng rồi, lúc bé ba mẹ em đều lo đi làm, là anh trai em nuôi em khôn lớn. Hôm nay may là có người tốt chạy đến giúp, nếu không thì chắc hậu quả khó lường, mỗi lần em hoảng hốt thì

đầu óc sẽ rối hết cả lên lên, may là có anh ấy.”

Kiều Tâm Duy cười cười, lòng rất sung sướng, cô dịu dàng nói: “Đây là chồng chị.”

“Sao cơ? Chị Tâm Duy nói gì cơ?”

“Khụ khụ, không có gì, em đọc mấy tài liệu này trước đi, là các dự án trước đây của công ty.” Từ Nhật Gia không cố hỏi tiếp: “A, vâng.”

Trong quân đội, Giang Hạo vẫn làm việc như mỗi ngày, nhưng rõ ràng anh không tập trung như trước đây. Anh cứ nghĩ mãi đến giờ tan tầm, thỉnh thoảng còn nhìn điện thoại, anh bắt đầu chẳng quan tâm gì đến công việc của mình. Bảng sắp xếp công tác trong năm nay đã gửi đến, nếu không tính nhiệm vụ khẩn cấp thì công việc năm nay của anh nhẹ nhàng hơn các năm trước nhiều. Mấy năm nay, anh gần như phải lao vào những công việc đầy gian nan trắc trở.

Trên hành lang, anh tình cờ gặp cấp trên của mình: “Tiểu Giang, cuối cùng cũng chịu về rồi. Bây giờ cậu đã lập gia đình, nên phải xây dựng sự nghiệp thật tốt.” Thủ trưởng vỗ vai anh, từng câu nói và ánh mắt đều chứa đựng sự cố vũ khuyến khích: “Mấy năm nữa tôi sẽ về hưu, chắc chắn cậu sẽ nhận vị trí của tôi. Cậu yên tâm làm việc ở đây cho tốt, tôi rất xem trọng cậu.” Giang Hạo chào: “Vâng, cảm ơn Thủ trưởng.” Khoảng mười giờ, Lâm Thái Âm bỗng nhiên gọi điện thoại đến: “A Hạo, Tiểu Thiên Ái về rồi.” Giọng nói kinh ngạc của bà vang lên trong điện thoại.

Giang Hạo bình tĩnh nói: “Vâng, sao thế?”

“Thì ra con đã biết rồi, vậy sao không nói cho mẹ biết?”

“Nói cho mẹ làm gì?”

Lâm Thái Âm vội dặn dò: “Sao con lại không để ý gì đến chuyện này hết thế, người đã chết đội mồ sống lại, chuyện này quá ảo diệu rồi! Mẹ cảnh cáo con, đừng có dấn dúi gì với cô ta, lo mà sống tốt với Tâm Duy đi, cô nghe không hả?” Nghe thấy lời này, lòng Giang Hạo khó chịu vô cùng, cứ như thể anh đã làm gì đó có lỗi với Kiều Tâm Duy vậy: “Mẹ, vốn dĩ cô ấy không chết, ảo diệu gì mà ảo diệu, con có chứng mực, mẹ đừng quan tâm thái quá.”

“A Hạo, mẹ lo cho con, năm này là năm quan trọng, con không thể dính vào bất cứ lỗi lầm nào. Ngoại tình là chuyện không bao giờ được xảy ra, chôn quan trường kiêng kỵ nhất cái này.” Giang Hạo mất kiên nhẫn nói: “Còn chuyện gì nữa không? Không có thì con cúp máy đây.” “Ai, cái thằng nhóc này, sao lần nào con cũng vậy thế, mẹ là mẹ của con, gọi cho con là con to thái độ.” “Đủ rồi mẹ, ngược lại con cũng muốn nhắc nhở mẹ, nếu không muốn con hận hai người như năm năm trước thì đừng gây phiền phức cho Tiểu Thiên Ái, con có việc, cúp máy đây.” Nói xong, anh kết thúc cuộc gọi ngay lập tức. Nếu nói thêm vài câu nữa, anh sẽ không nhận được mà cãi nhau với Lâm Thái Âm mất. Quan hệ giữa anh và cha mẹ anh trở nên đông cứng kể từ vụ tai nạn xe xảy ra năm năm trước, đến giờ, tình hình giữa họ cũng chỉ tốt lên đôi chút mà thôi.

Ở nhà họ Giang, Lâm Thái Âm tức giận cúp máy, bà than thở nói: “Ai, lão gia, mí mắt của tôi cứ giật giật, một người đã chết đột nhiên trở về, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt gì. Ông nói xem, cô ta không chết thì sao không về sớm một tí, sớm không về muộn không về, đợi đến lúc con chúng ta kết hôn thì đừng một cái xuất hiện, rồi cuộc cô ta đang bày cái trò gì thế?!” Giang Chí Trung vẫn bình tĩnh nói: “Chỉ cần A Hạo không vượt rào thì tốt rồi.”

“Không được, tôi phải đi nói chuyện với Tiểu Thiên Ái, tôi luôn cảm thấy cô ta về đây sẽ có chuyện chẳng lành.” Vừa dứt lời, bà đã cầm túi xách đi tới cửa chính.

“Đứng lại!” Giang Chí Trung quát lớn: “Quay lại, đang yên đang lành bà lại động vào thì thế nào cũng có chuyện, việc của bọn nhỏ để chúng nó tự xử lý, bà đừng nhúng tay.”

“Nhưng mà cô ta...” “Bây giờ không giống trước đây, tôi thấy A Hạo rất quan tâm đến con bé Tâm Duy ấy, bà về ngồi đi, đừng để ý làm gì.” Lâm Thái Âm quay lại ngồi xuống, nhưng lòng bà vẫn giữ nguyên sự lo lắng đó, chỉ mong là bà đang lo xa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 119: Niềm hạnh phúc bất ngờ từ ông xã (1)

Sau nhạc hội, tiếng tăm của Tiểu Thiên Ái nổi lên khắp cả nước, danh hiệu “nữ thần tao nhã” của cô trở thành hiện tượng chỉ sau một đêm. Bởi vì những hiện tượng như vậy không nhiều lắm, thể nên lịch sử tình cảm của cô bị các tạp chí bắt quai đạo lên. Sau tiếng “Ting”, cửa thang máy mở ra, phóng viên nhào đến như ong vỡ tổ. Tiểu Nam và Tiểu Thiên Ái đều giật nảy mình, họ không ngờ là các phóng viên trong nước lại nhiệt tình như vậy.

Tiểu Thiên Ái vẫn nở nụ cười, thanh lịch vẫy tay với mọi người, còn Tiểu Nam vừa đẩy xe lăn vừa hô hào mọi người nhường đường, nhưng mãi mà vẫn khó di chuyển. Một phóng viên chìa mic đến hỏi: “Cô Tiểu, lần này về nước cô có liên lạc với anh sĩ quan là người yêu cũ trước đây hay không?”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thiên Ái hơi cứng lại: “Sao các anh lại biết chuyện này?”

Phóng viên cười cười, tiếp tục truy vấn: “Cô phát triển sự nghiệp ở châu u tốt như vậy, phải chăng anh ta là một trong những lí do khiến cô trở về? Hai người có ý định tái hợp hay không?”

Tiểu Thiên Ái vội lắc đầu: “Tôi về nước hoàn toàn là ý muốn cá nhân, không liên quan đến bất kì ai cả, các anh đừng đưa tin lung tung.”

Một phóng viên khác đi đến hỏi: “Cô Tiểu, người đàn ông đã dẫn cô đi chọn lễ phục trong buổi nhạc hội có phải là người yêu của cô không?”

Càng nghe, mặt Tiểu Thiên Ái càng tái nhợt, nụ cười cũng biến thành gượng gạo: “Không phải, đó là một người bạn bình thường của tôi.”

Thấy thế, trợ lý Tiểu Nam nhanh chóng gọi bảo vệ khách sạn đến giúp đỡ. Cuối cùng, nhờ sự hỗ trợ của bảo vệ, hai người mới có thể vào xe.

Thế mới nói, những hiện tượng như cô rất mới lạ, bài phỏng vấn tạm thời của Tiểu Thiên Ái nhanh chóng xuất hiện trên tiêu đề của các trang web, cái mọi người chú ý không chỉ là tài năng âm nhạc xuất chúng, mà còn cả đời tư tình cảm của cô.

Trong xe, cô lướt web bằng điện thoại di động, những bức ảnh cô đi thử lễ phục cùng Giang Hạo được đăng lên. May là Giang Hạo không bị lộ mặt, nếu không thì chuyện này sẽ bị làm lớn lên mất.

“Chúng tôi bị chụp lén khi nào thế này?” Cô kinh ngạc hỏi. Tiểu Nam lắc đầu: “Em không hề phát hiện gì cả... Xin lỗi chị Thiên Ái, là do em sơ sót.” “Được rồi, không trách em được, phóng viên giới giải trí đúng là xuất thần nhập hóa, cũng chỉ do tin giải trí trong nước dạo này quá nhạt nhẽo. Sau này cẩn thận hơn một chút, chắc chắn không thể để mấy tin kiểu này làm ảnh hưởng đến sự nghiệp phát triển của Giang Hạo được.”

Kiều Tâm Duy cũng đọc được tin tức về đời sống tình cảm của Tiểu Thiên Ái, dù ảnh không rõ lắm, chỉ thấy hai bóng người từ xa, người đàn ông cũng chỉ thấy bóng lưng đằng sau. Nhưng mà, dù chỉ là bóng lưng thôi, Kiều Tâm Duy vẫn có thể chắc chắn đó là Giang Hạo.

Cùng một tiệm váy cưới, cùng một phòng thử đồ, nhưng lúc cô thử váy cưới lại không hề thấy sự hào hứng của anh. Dù chuyện này đã qua từ lâu, hơn nữa cô cũng biết việc Giang Hạo dẫn Tiểu Thiên Ái đi thử lễ phục, nhưng mỗi lần nhìn thấy những tin tức như thế này, lòng cô vẫn đau nhói. Giật tít rất nóng mắt – Nữ thần đàn Cello được chàng trai thần bí phục vụ tận tình, Kiều Tâm Duy vừa thờ dài vừa lắc đầu nói: “Thô tục, quá thô tục, thô tục không có gì sánh bằng.” Một lát sau, Giang Hạo chủ động gọi điện đến, cô ấn tắt ngay lập tức.

Rất nhanh, tin nhắn từ wechat hiện lên – “Đám không nghe điện thoại của anh, đừng cảm đấy!”

Cô nhấn lại- “Chắc chắn rồi, dưới sự lãnh đạo anh minh của Thủ trưởng Giang, em sẽ cố gắng đừng cảm hơn nữa.”

Lúc này, Giang Hạo đang ngồi trong phòng làm việc, vừa đọc tin tức xong, anh định gọi giải thích cho cô, ai ngờ người ta lại đóng sầm cửa thẳng mặt. Xem ra, cô ấy cũng đọc được tin này rồi, anh nghĩ. Tiểu Phương gõ cửa đi vào, anh tắt website nói: “Chuyện gì?”

“Thủ trưởng, tới giờ họp rồi.”

“Được rồi, tôi tới ngay.” Thế là, anh lại gửi một tin nhắn Wechat đi – “Tan tầm sẽ đến đón em, rồi về nhà sẽ xử lí em sau.” Kiều Tâm Duy nhìn màn hình di động, rồi “hư” một tiếng, không biết là ai xử lí ai đây.

Giờ tan tầm tới nhanh, mấy đồng nghiệp cùng tụ tập trong thang máy để xuống tầng dưới. Linh mới Từ Nhật Gia đã hoàn toàn quen thuộc với hoàn cảnh mới, trong đó, cô thân thiết với Kiều Tâm Duy và Vân Thanh nhất. Trước đây hai người là nhóm những người phụ nữ có chồng, bây giờ thì biến thành nhóm ba thực nữ điệu dàng.

Trên đường đi, Từ Nhật Gia phát hiện một người đang chăm chú nhìn về phía mình, cô bé nói: “Đằng sau có một người đang nhìn chúng ta... Đừng quay đầu đừng quay đầu, là một anh đẹp trai, anh ấy đang tới, hãy bình tĩnh.”

Kiều Tâm Duy và Vân Thanh đứng thẳng lưng theo bản năng, phấn khởi bước đi. Hai người liếc sang trái, phát hiện một anh chàng quen thuộc đang đi đến, ha, đúng là trai đẹp nổi tiếng của công ty.

“Hạ, các mỹ nữ, đang cùng tan làm đấy à?” Là Phó Giám đốc bộ phận phát triển tên là Hạ Dương, gương mặt trông giống Hoắc Kiến Hoa, nhưng chiều cao thì như Ngô Ngạn Tổ, không biết đã làm bao nhiêu cô gái trong công ty đổ gục. Ba cô gái hồ hởi vẫy vẫy tay với anh, đồng thanh nói: “Hạ, chào anh.”

Đôi chân dài của Hạ Dương đi rất nhanh, lát sau đã đứng trước mặt các cô. Vân Thanh tự tin ngất trời nói: “Xem ra để em gia nhập vào hội hai chị rất đúng đắn đấy, tăng sự quyến rũ lên cao hơn nhiều đúng không?” Kiều Tâm Duy bật cười: “Vân Thanh, chúng ta có nên tác hợp cho Hạ Dương và Nhật Gia không nhỉ? Tổng Giám đốc Nguyễn khá thân với Hạ Dương đấy.” Từ Nhật Gia đỏ mặt: “Ôi trời, người ta mới tới đây làm việc thôi mà, không muốn kết hôn sớm vậy đâu.” Vân Thanh trêu chọc nói: “Ha ha ha, nhìn em kìa, mau mau kết hôn đi, em càng từ chối thì càng không thể giấu được sự rung động trong lòng em.” Đang cười nói, ông thần mặt đen Giang Hạo bỗng nhiên xuất hiện chặn đường các cô. Anh vòng tay trước ngực, mặt đen kịt tròng Kiều Tâm Duy, vừa rồi anh thấy rõ ràng, gặp trai đẹp là mặt mày cô say mê ngất ngây, chắc chắn là không thêm quan tâm tới ông chồng này nữa đâu. Nếu không thì cô sẽ không xuống muộn đến nửa giờ đồng hồ, còn không thêm nhắn cho anh một tiếng. “Ai đó, tôi còn đang tự hỏi là quý ngài nào, thì ra là đại Thủ trưởng Giang.” Vân Thanh sẽ không buông tha cơ hội trêu chọc người khác: “Sao đây, không đi phục vụ cho cô em xe lăn của cậu à, tới đây làm gì? Chẳng lẽ là muốn chịu đón nhận tội với bà xã?” Giang Hạo liếc nhìn cô, cao ngạo không thèm trả lời.

Kiều Tâm Duy gạt mình không thua gì Vân Thanh, thậm chí còn kinh ngạc hơn cô ấy nữa: “Sao anh lại đến đây?”

Giang Hạo im lặng, miễn cưỡng trả lời: “Nói trước với em là anh sẽ đến công ty đón mà, em tưởng anh đùa à?”

Cô không nề mặt đáp lại: “Ừ, em tưởng anh nói đùa thật.” Mấy ngày nay, anh về nhà trước tám giờ đã coi là sớm lắm rồi, hôm nay chỉ mới sáu rưỡi mà thôi.

Từ Nhật Gia đứng bên cạnh nghệt cả mặt, cô chỉ vào Giang Hạo một lúc mà vẫn không nói nên lời: “Anh... Anh anh... Chị Tâm Duy, anh ấy là chồng chị?”

Kiều Tâm Duy gật gật đầu: “Nhật Gia, em sao thế?” “Thì ra anh ấy là chồng chị.” Từ Nhật Gia hưng phấn vô cùng, còn hưng phấn hơn cả lúc gặp Hạ Dương: “Ngày đầu tiên đi làm em gặp tai nạn gần công ty, chồng của chị đã cứu anh trai em...” Vừa nói, cô vừa bước vọt đến trước mặt Giang Hạo, cúi đầu thật thấp nói cảm ơn: “Đại ân nhân, cảm ơn anh. Hôm đó em cuống quá nên không hỏi tên anh, em và anh trai vẫn muốn tìm cơ hội cảm ơn anh.”

Giang Hạo vẫn thờ ơ, nhìn về đơn điệu trên mặt chắc chắn không thể biết được tâm trạng của anh ra sao. Anh hơi nhú mày, nói: “Tận tay mà thôi, đừng để bụng.” Anh lại quay sang nói với Kiều Tâm Duy: “Đi thôi, về nhà.” Từ Nhật Gia vẫn nói tiếp: “Đối với anh là tận tay, nhưng đối với anh trai và em thì đó chính là ơn cứu mạng.”

Giang Hạo kéo tay Kiều Tâm Duy: “Chúng tôi đi trước, tạm biệt.” Từ Nhật Gia đuổi theo được vài bước thì bị Vân Thanh ngăn lại: “Được rồi, tìm được người rồi, sau này còn nhiều cơ hội để cảm ơn mà.” “A, vậy được rồi.” Từ Nhật Gia nhìn theo bóng lưng đang dần khuất xa của hai người. Thì ra là anh ấy, thì ra là anh ấy, cuối cùng cũng tìm được anh ấy rồi.

Giang Hạo lái xe, trên đường phố đông đúc, anh vừa đi một chốc lại phải dừng xe lại một chốc. Anh tận tay mở nhạc, tâm trạng không tồi tệ như anh nghĩ. Thỉnh thoảng, anh quay sang nhìn Kiều Tâm Duy, dường như đang chờ cô nói chuyện.

“Sao thế, muốn nói gì à?” Kiều Tâm Duy hỏi.

Bị nói trúng tâm sự, Giang Hạo cứng ngắc đáp: “Không có, không có gì.” “Sao hôm nay về sớm vậy, còn có ý đến chờ em tan tầm nữa?” Giang Hạo lại phủ nhận: “Không có, không có gì.” Kiều Tâm Duy chép miệng, cô quay sang chỗ khác không nói thêm câu nào nữa, ngoài cửa sổ cũng không phải là đường về nhà.

Dùng đèn đỏ trước vạch trắng, một chiếc xe trờ tới đỗ song song với xe của hai người, bỗng hạ cửa sổ xuống, Hạ Dương nhỏ đầu ra: “Ha ha, Kiều Duy Tâm, tình cờ quá.”

“Hạ Dương, ha ha, khéo thật.” “Đi đâu thế?” Hạ Dương chuyển mắt về phía người đàn ông đang ngồi ở ghế lái: “Bạn trai em?”

Kiều Tâm Duy vén mấy lọn tóc rối trước trán ra sau tai: “Là chồng em.” Hạ Dương rất kinh ngạc: “Em kết hôn rồi? Trời ạ, không ngờ em lại kết hôn rồi, khi nào thế?”

“Tết Nguyên Đán năm ngoái.” “Hay thật, đúng là cách một phòng ban mà như cách cả một ngọn núi, anh lại chẳng biết gì cả, chúc mừng em.”

“Cảm ơn.”

Mặt Giang Hạo khó khăn lắm, cái cô này, cả ngày chỉ biết nhìn trai đẹp, anh ta đẹp trai hả, đẹp trai bằng anh không? Lúc đèn xanh vừa sáng lên, anh không thêm nói lời nào đã đạp chân ga: “Đi thôi.” Không những thế, anh còn rất chủ động đóng cửa sổ lại.

Một lát sau, anh không nhận được hỏi: “Cậu ta là ai vậy?”

Kiều Tâm Duy cười duyên: “Hạ Dương ở phòng Phát triển.”

“Từng theo đuổi em?”

“Ha ha, không có.” Giang Hạo không tin: “Còn nói không, vừa nghe em nói đã kết hôn cậu ta kêu trời hồi ngay, chắc chắn là có.” “Nói thêm một lần nữa là không có, nếu anh ấy theo đuổi em thì sao chuyện em kết hôn anh ấy lại không biết chứ?! Hừ, em không giống anh đâu, đồ khẩu thị tâm phi.”

“...” Giang Hạo nheo mắt. Điện thoại bỗng nhiên vang lên, hai người ghé mặt lại nhìn. Kiều Tâm Duy tự giác quay mặt sang chỗ khác, lại là bạn gái cũ, đúng là có một loại âm hồn không tan mang tên bạn gái cũ mà!

Giang Hạo nhấn nút của tai nghe Bluetooth: “Alô, Thiên Ái, chuyện gì vậy?” “A Hạo, anh đọc báo chưa?” “Đọc rồi, em đừng để ý, bọn nhà báo chỉ biết viết linh tinh thôi.” “Em không quan tâm lắm, em chỉ sợ chuyện này ảnh hưởng đến anh.”

Giang Hạo cười nhạt nói: “Đù sao họ cũng không chụp được mặt anh, chỉ là bóng lưng thôi, không sao đâu, cây ngay không sợ chết đứng.” Khi nói chuyện, anh cố gắng nói to hơn, cố tình làm thế để truyền đạt lời giải thích của mình cho Kiều Tâm Duy nghe.

“Không ảnh hưởng đến anh là tốt rồi... A Hạo, tối nay có rảnh không?”

Giang Hạo nhìn ánh mắt của Kiều Tâm Duy, sau đó quả quyết nói: “Không, tăng ca rồi.” “A, vậy thôi nhé, anh nhớ chú ý sức khỏe, đừng cố làm việc quá mức, vậy em không làm phiền anh nữa.”

“Được rồi, gặp lại sau.”

tầng ba nhà hàng, Tiêu Thiên Ái ngấm nhìn đường phố qua khung cửa sổ, im lặng đặt di động xuống, rõ ràng cô nhìn thấy anh đang chờ cô ta đi trên đường, vậy mà lại nói với cô là bạn tăng ca. A Hạo, anh từng nói mình chưa bao giờ nói dối em, nhưng bây giờ vì một cô gái khác, anh đã lừa dối em.

Bạn đang đọc truyện *Quán Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Niềm hạnh phúc bất ngờ từ ông xã (2)

Câu “tăng ca” của Giang Hạo làm cô vừa vui vừa buồn, vui là vì cuối cùng anh cũng không bỏ cô lại để dành sự quan tâm cho Tiểu Thiên Ái nữa. Buồn là vì, bây giờ anh lấy lý do này để từ chối Tiểu Thiên Ái, không biết liệu có một ngày anh sẽ lấy lý do đó để đối phó với cô hay không.

Ánh nhìn của cô làm Giang Hạo bồn chồn hết cả người: “Sao vậy? Mặt anh có chữ à?” Kiều Tâm Duy nghiêm túc nói: “Ừ, trên đó viết bốn chữ Anh đang tăng cao rất lớn.” Một giây sau, Giang Hạo quỳnh lên, đang định giải thích thì Kiều Tâm Duy đã làm một cái mặt quỷ nói: “Ai da, anh lo chú ý lái xe, đừng nói nhảm nữa.”

“...” Anh lại cứng họng.

Xe đi thêm một quãng nữa, Kiều Tâm Duy vẫn đang mơ màng chớp mắt. Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy ánh đèn hai bên đường đã sáng hẳn lên, cuối cùng xe cũng ngừng lại. Cô vội vội mắt để nhìn xem rốt cuộc đây là đâu: “Woww...” Cô ngạc nhiên thốt lên đầy ngưỡng mộ, không gian trước mắt khiến cô tạm quên đi cơn đói bụng. Cô mở cửa xe chạy ào xuống đường, sung sướng giống như một chú chim bé nhỏ đang giương cánh chao lượn tự do trên bầu trời.

Trước mặt cô, nói chính xác hơn là một con phố rộng lớn dành riêng cho người đi bộ, điểm đặc biệt ở đây là hình ảnh không gian thực tế bốn chiều, hiệu ứng ánh sáng và hình ảnh được kết hợp với nhau rất hiệu quả.

Lá ngô đồng màu vàng ánh kim nhảy múa giữa không trung, Kiều Tâm Duy đưa tay lên, dường như có thể hứng片片 lá đang rơi ấy vào giữa lòng bàn tay mình vậy. Chỉ trong một giây, không gian thay đổi, cô rơi vào giữa vũ trụ cùng với những vì sao vây quanh, cảm giác lúc đó thật sự rất kỳ diệu. Bỗng nhiên, một giai điệu trữ tình sâu lắng vang lên, hiệu ứng biến thành khung cảnh lúc cô và Giang Hạo kết hôn. Cô kinh ngạc đến nỗi che miệng lại, chăm chú nhìn tất cả hình ảnh, mắt không dám chớp dù chỉ một cái vì sợ sẽ bỏ lỡ bất cứ điều gì.

Trong ký ức, đó là một lễ cưới tràn ngập sự bối rối và vội vàng, đón dâu theo nghi thức truyền thống nhưng tối giản hết những nghi thức rườm rà, thậm chí còn kém chút nữa bị hủy cả tiệc tối. Cô không thể nói rằng mình hài lòng hay bất mãn, bởi vì trong vai trò là một cô dâu, cô hầu như không mấy để bụng.

Mà ngay lúc này, đám cưới trong video giống như khung cảnh trong mơ, hoa tươi màu trắng rợp kín sân khấu, váy cưới đẹp để thanh lịch nhã nhặn, từng chi tiết nhỏ trong cách trang trí, hay là chi tiết lớn như bãi cỏ xanh ngắt đều được quay rất lãng mạn và ấm áp.

Giang Hạo cũng đang chìm trong bao cảm xúc khó tả, xem lại những hình ảnh quen thuộc đó, đầu anh gọi lên toàn bộ quá trình từ khi quen nhau cho đến lúc kết hôn, từ lạ lẫm đến khi quen thuộc, từ chiều chuộng cho đến bao dung, thật sự không thể nói rõ ràng chỉ bằng một hai câu. Anh chăm chăm đi đến, khi video chiếu đến cảnh hai người đọc lời thề ước, anh nắm lấy tay cô.

Gương mặt Kiều Tâm Duy đã nhòe đi vì nước mắt, cuối cùng cũng có một lần trong đời, không phải vì đau thương, không phải vì nhói lòng mà cô phải rơi nước mắt: “Nhìn anh kia, kết hôn mà mặt mày nghiêm túc như vậy, không thể cười một cái à?”

Giang Hạo giải thích cho bản thân: “Anh đang hồi hộp, không phải nghiêm túc.”

Hai người tay trong tay cùng xem video, lúc này, cô mới nhận ra khu vực dành riêng cho người đi bộ chỉ có họ mà thôi: “Sao anh không nói trước cho em biết? Đột ngột như vậy... là hạnh phúc bất ngờ dành cho em đúng không?”

“Ừ, nói trước thì còn gì hạnh phúc nữa, thích không?”

Kiều Tâm Duy cong cong khóe mắt, cô nở nụ cười từ tận sâu đáy lòng: “Thích, rất thích, sao anh có thể nghĩ ra được chiều này vậy?” Cô thật sự cảm động, Giang Hạo chính là một lão già cô hủ ngay cả nói một câu ngon ngọt cũng không biết, thế mà có thể bày ra trò này, hôm nay đúng là một ngày bất ngờ đầy hạnh phúc.

Giang Hạo nựng nường thú thật: “Video được công ty tổ chức đám cưới chỉnh sửa, họ vừa gửi cho anh mấy ngày trước. Anh thấy hơi xấu hổ nên không dám đưa cho em, khu vực này dành riêng cho người đi bộ, được một người bạn của anh phụ trách nhưng chưa chính thức khánh thành, chỉ đang trong giai đoạn thử nghiệm. Nhân lúc mọi người chưa tụ tập đến đây, anh dẫn em đi xem trước.” Kiều Tâm Duy nghĩ mãi vẫn không cảm thấy thoải mái chút nào: “Vậy em chỉ là vật thí nghiệm thôi chứ gì?”

“Ừ, có thể nói như vậy. Xem ra hiệu quả rất tốt, sáng kiến của thằng nhóc đó cũng khá.”

“Anh... muốn ăn đòn hả!” Giang Hạo bỏ chạy, cô đuổi theo ngay: “Đứng lại, đừng tưởng chân dài thì em không đuổi kịp... Anh, anh đừng để em bắt được...”

Lúc này, cả đường dành riêng cho người đi bộ biến thành khu rừng hoa anh đào, những đóa hoa anh đào màu trắng nở rộ, từng cánh hoa rơi xuống chậm chậm, bầu không khí cực kì lãng mạn. Trời vào xuân, dù thời tiết vẫn chưa ấm hẳn lên, nhưng trong những tiệm quần áo dành cho phái nữ vẫn gọi lên không khí mùa xuân dạt dào. Mô hình người mẫu trong tủ kính được diện những bộ cánh vừa bắt mắt vừa trẻ trung, càng kích thích sự mua sắm của phụ nữ.

Kiều Tâm Duy kéo tay Giang Hạo thoải mái bước vào một cửa hàng, cô cười nói: “Đừng nói là bởi vì bài báo hôm nay, nên anh mới hào phóng với em như vậy nhé?”

“Có khi nào anh hẹp hòi với em không?” Giang Hạo hỏi ngược lại, nhưng không hề phủ nhận điều cô nói. Anh bắt đầu quan tâm đến cảm xúc của cô, cũng bắt đầu để ý đến từng suy nghĩ của cô. “Được rồi, em đùa thôi, hôm nay anh không bỏ rơi em vì cô ấy, em đã cảm thấy vui vẻ lắm rồi.”

Lòng Giang Hạo khẽ rung lên, anh bỗng nhiên cầm chặt tay cô và nói: “Trước đây là anh không đúng, sau này anh sẽ không bỏ rơi em nữa, dù có việc gì cũng sẽ thông báo trước với em một tiếng.”

“Được, đây là anh nói đó nha. Vậy hôm nay em muốn mua gì thì mua cái đó phải không?” “Ừ, em thích thì cứ mua.”

Kiều Tâm Duy lại ngốc nghếch kéo tay anh cười nói: “Quá tuyệt vời, sung sướng làm sao?”

Hai người cùng nhau bước vào một cửa hàng thời trang nữ, cô liếc thử giá trên móc, đắt đến rung người. Một cái váy kiểu cơ bản có giá niêm yết là hai vạn, đây không phải mức giá mà tầng lớp bình dân có thể chi nổi, cô nhanh chóng kéo Giang Hạo ra ngoài.

“Sao thế? Tiệm này trông được đấy chứ.” “Đắt muốn chết, không mua nổi.” Giang Hạo dừng lại một lúc: “Anh trả mà.”

“Anh bỏ tiền ra nhưng em đau lòng, tốn hai vạn mua một bộ quần áo, em sợ mình chẳng dám mặc mất.”

“Bộ quần áo hai vạn, so với bộ quần áo giá hai trăm em mua hoàn toàn không giống nhau, tin anh đi.” Giang Hạo cố chấp kéo cô quay lại cửa hàng, trước đây anh cảm thấy phong cách ăn mặc của cô có vấn đề, bây giờ phải cố gắng bồi dưỡng lại gu thẩm mỹ mới được. Thậm chí anh còn nói: “Trước đây em là Kiều Tâm Duy, chỉ cần lịch sự thoải mái để chịu là được, nhưng bây giờ em là vợ anh, ngoài việc phải lịch sự để chịu, em phải sang trọng hào phóng nữa, hiểu không?” Kiều Tâm Duy rầu rĩ nói: “Đi làm thì em mặc quần áo công sở, cuối tuần ở nhà mặc áo thun, em thấy không có gì mất mặt cả, mua bộ đồ hai vạn về treo lên ngắm hả?”

“Sau này anh sẽ thường xuyên dẫn em ra ngoài, ăn mặc lịch thiệp là một cách tôn trọng người khác. Nhìn tủ quần áo của em xem, còn không nhiều bằng anh, trong khi anh mặc đồng phục quân đội cả ngày đấy.”

“...” Cô quệt miệng, hờn dỗi nói: “Thì ra anh sợ em làm anh mất mặt.” Giang Hạo ôm chặt lấy eo cô, nửa thì nhủ an ủi, nửa thì cảnh cáo nói: “Ăn mặc đẹp để ra ngoài sẽ giúp anh hãnh diện với người ta, ở nhà em không mặc thì càng tốt, càng dễ dàng hơn.” Nghe xong, Kiều Tâm Duy bật cười khùng khục: “Anh là đồ lưu manh, chỉ mỗi anh mới dám nói như vậy.”

“Vậy em muốn anh nói gì, đây là sự thật mà... Đi thôi, để anh giúp em chọn, mất thẩm mỹ của em đúng là quá tệ.” Nói đoạn, anh đi vào cửa hàng xem một vòng: “Cái này, cái này, và bộ này nữa, vào trong thử đi.”

Trong phòng thử đồ, Kiều Tâm Duy lấy móc lên xem thử, trời đất, bộ này còn đắt hơn cả bộ kia nữa. Hai tháng tiền lương của cô chỉ gần đủ để mua một bộ quần áo được treo ở đây, lòng cô ri máu. Nhưng mà, đúng là đồ giá hai vạn khác hoàn toàn với đồ hai trăm đồng. Chất vải tốt, form đẹp, kiểu dáng thời trang, mỗi lần mặc thử một bộ đi ra ngoài, Giang Hạo đều nói được. Ngay cả một người dân ông vừa bắt bẻ vừa độc miệng như anh cũng nói ồ, vậy thì chắc chắn là rất đẹp. “Mua hết, quẹt thẻ”. “Khoan khoan đã.” Sao lại mua hết chứ, nửa năm tiền lương cộng thêm tiền thường đều mất ráo hết rồi, cô hốt hải tim lý do cản lại: “Mới cửa hàng đầu tiên thôi mà, em còn muốn đi dạo thêm nữa. Mới đi một chút mà mua nhiều như thế sao mua tiếp được chứ?”

Giang Hạo vẫn đưa thẻ cho nhân viên bán hàng: “Nếu thích nữa thì cứ mua.” “...” Kiều Tâm Duy đau đớn: “Nào dám đi dạo nữa chứ. Đại Thủ trưởng Giang tiêu một số tiền lớn như thế, ngại không đau nhưng tim em đau lắm.”

Giang Hạo nhéo má cô, cười sung sướng: “Anh sẽ kiếm tiền, anh rất vui lòng khi mua đồ cho em, em đừng đau lòng.” Về mặt sắm sửa vật chất, anh sẽ không bao giờ hà tiện. Nhưng vợ của anh tiết kiệm, điều này cũng tốt. Anh lại nói: “Đưa cho em thẻ thì em không bao giờ tiêu một đồng nào. Em sợ anh đòi nợ em hay là sao vậy?”

“Em có tiền lương của mình mà, đủ cho em tiêu rồi.” Khi hai người đang nói chuyện, nhân viên của cửa hàng đã đóng gói sản phẩm rất kĩ càng. Tốc độ rất nhanh. Giang Hạo cầm túi và nói ngay: “Đi, đi tiệm tiếp theo.”

Lúc ra khỏi cửa hàng thì đồng hồ đã chỉ mười giờ tối, nhưng cuộc sống về đêm của thành phố chỉ mới bắt đầu. Những ánh đèn nê ông lấp lánh thông báo một buổi tối ngập trong vàng son. Đêm tối có thể che giấu rất nhiều thứ, hoặc là những bức tường dơ dáy bản thiêu nằm im thin thít trong một xô xình nào đó, hoặc là những phần tử xấu xa hỗn tạp ngoài rìa xã hội và luật pháp.

cả hai tay Giang Hạo đều cầm vài túi giấy, có quần áo, giày dép, đồ trang điểm và một vài thứ khác. Anh cười đen tối, nói: “Lát nữa về em thử bộ nội y đó ngay nhé.”

“Thử cái gì mà thử, nội y đều giống nhau cả.”

“Anh chọn thì không giống, em phải thử.”

Kiều Tâm Duy lờm anh, người đàn ông này đúng là mặt dày, không biết xấu hổ, không biết thẹn là gì.

Bỗng điện thoại vang lên, Giang Hạo dùng ánh mắt ra hiệu: “Là tin nhắn, em xem thử, anh không rảnh tay.”

“Lỡ đâu là Tiêu Thiên Ái thì sao?”

“Là cô ấy thì sao, em cứ đọc đi.”

“Ừ.” Kiều Tâm Duy mở tìm điện thoại, không nhin được cười, cô thích cách cư xử thẳng thắn của anh. Tin nhắn không phải của Tiêu Thiên Ái, mà là ngân hàng gửi đến. Cô thờ dãi, cười nói: “Là quảng cáo của ngân hàng, em đoán là thấy anh tiêu tiền nhiều quá nên nhanh chóng gửi quảng cáo đến cậu con rùa vàng, ha ha... Ông xã à, hôm nay chúng ta tiêu bao nhiêu tiền thế?” Vừa nói, tay cô vừa trượt xuống, hai vạn ba vạn là số tiền chi tiêu hôm nay, còn có một hóa đơn mười hai vạn nữa.

Khoan, mười hai vạn? Cô đi sát mặt để nhìn cho rõ, đúng vậy, là mười hai vạn, nhưng không phải chi tiêu của ngày hôm nay.

Giang Hạo thấy cô không nói thêm câu nào nữa, anh quay lại tò mò hỏi: “Sao thế? Thấy bí mật gì à? Cho anh xem với.”

Kiều Tâm Duy quệt miệng, tiện thể giơ di động lên trước mặt anh: “Bộ lễ phục dạ hội anh mua cho Tiêu Thiên Ái, giá là mười hai vạn?” Thắc mắc tại sao hôm nay anh hào phóng như vậy, thì ra còn hào phóng với người khác hơn. Mười hai vạn đó, tổng tiền lương một năm của cô còn không nhiều được như thế.

Giang Hạo thờ dãi liên tục: “Đó là vì anh nợ cô ấy, giá trị của một đôi chân không phải chỉ mười hai vạn như thế.” Kiều Duy không có lời nào để nói, cô cười nhạt hỏi: “Như vậy theo ý

anh, giá trị của một đôi chân là bao nhiêu tiền?”

“Đây không phải là vấn đề tiền bạc... Em đừng có cố tình gây sự, lên xe về nhà thôi.” “Em không cố tình gây sự. Chỉ là em đang nghĩ, nếu cứ không trả xong món nợ này, phải chăng cô ta gọi là anh phải có mặt đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Không để em đi một mình

“Em không cố tình gây sự. Chỉ là em đang nghĩ, nếu cứ không trả xong món nợ này, phải chăng cô ta gọi là anh phải có mặt đúng không?”

Giang Hạo không phản bác được, anh chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Anh chỉ biết có ấy là một người tàn tật, ngay cả xã hội cũng sẽ dành cho cô một sự đồng cảm và yêu mến rất lớn, huống chi đó là Tiểu Thiên Ái, người đã cùng anh lớn lên từ khi còn thơ bé, vì anh mà bị tàn tật cả hai chân.

Cô có khó khăn, anh đến giúp đỡ, chẳng lẽ điều đó là không nên ư? Giang Hạo mở cốp xe và bỏ túi lớn túi bé vào, sau đó anh nói: “Mặc kệ em, hoặc là theo anh về nhà, hoặc là em tự về.” “Nếu mặc kệ em, thì đừng quan tâm đến em thì tốt hơn.” Kiều Tâm Duy là một cô gái cứng cỏi, cô có lòng tự trọng, cũng có cá tính của riêng mình: “Anh để em một mình suy nghĩ một chút.”

Nói đoạn, cô quay đầu đi, Giang Hạo hỏi với theo: “Em... Em đi đâu? Về ngay!”

“Anh đừng để ý đến em. Em không muốn cãi nhau với anh.”

Giang Hạo trợn mắt, nói đi là đi luôn. Đèn ô tô càng lúc càng lộng lẫy, Kiều Tâm Duy không hề quay đầu lại mà chỉ đi thẳng về hướng những ngọn đèn sáng trưng ấy. Món nợ nhân tình này là của anh, cô không có gì để nói, mười hai vạn đó cũng là của anh, cô không thể bàn cãi gì hơn được. Vậy nên, cô chỉ có thể ép mình tỉnh táo lại.

Xe cô trên đường vẫn đông đúc, trước của các nhãn hàng người đến người đi, đối diện với Giang Hạo, cô có thể sử dụng toàn bộ lý trí của mình. Nhưng đối diện với Tiểu Thiên Ái, trí óc cô như tịt xuống bằng số âm, cô bạn gái cũ của anh giống như bóng đen bao phủ khắp tâm trí cô.

Tình cảm của một người đàn ông dành cho phụ nữ, trong đó có một loại gọi là thương hại. Giang Hạo là một người đàn ông gia trưởng, chắc chắn sẽ không thể ngồi yên trước hoàn cảnh tàn tật của bạn gái cũ, bởi vì trong mắt anh, dù là bạn gái cũ hay đương nhiệm, đều là người phụ nữ của anh. Tiểu Thiên Ái càng đáng thương càng thê thảm, anh càng không nỡ bỏ mặc cô, đây là quy luật.

Biển quảng cáo phía trước dán tấm áp phích khổng lồ của Tiểu Thiên Ái, Kiều Tâm Duy ngược lên nhìn, giống như một con vịt xấu xí đang ngắm nghía một con thiên nga trắng cao quý xinh đẹp, đẩy lòng cô chua chát đắng ngắt. Cô ngửa đầu thì thào: “Chúc cô mãi mãi tỏa sáng ở lĩnh vực âm nhạc, chúc có sự nghiệp thăng tiến không ngừng, mong cho cuộc đời cô luôn luôn thành công rực rỡ.” Chỉ có như thế, sự áy náy của Giang Hạo dành cho cô mới có thể giảm bớt được phần nào.

Phía trước cô là một ngã ba, một con đường thì đèn đuốc sáng trưng, một con đường khác thì đang trong tình trạng sửa chữa, chỉ có mấy ngọn đèn le lói.

Bất giác, cô cảm thấy có người đang đi theo sau mình. Cô đi nhanh hơn vài bước, người ở phía sang cũng gấp gấp đuổi theo. Cô đi chậm lại vài bước, người đằng sau cũng đi chậm lại. Nuông theo ánh đèn điện, cô nhìn thấy bóng một người đàn ông đang quỵen vào bóng mình trên mặt đất. Giang Hạo? Cô đoán nhầm. Ngoài Giang Hạo ra, chắc chắn có ai rảnh rỗi làm chuyện này cả. Nghĩ như vậy, tâm trạng rầu rĩ trở nên tốt hơn rất nhiều.

Lòng phụ nữ đôi khi lại đơn giản như thế, vì một chuyện nào đó mà hờn dỗi muộn phiền, cũng có thể vì một chuyện khác mà rộng lượng vui sướng.

Đột nhiên, cô quay ngoắt lại một trăm tám mươi độ, giọng điệu vừa nũng nịu vừa tỏ vẻ sung sướng vì chiến thắng: “Anh đi theo em...?” Nhưng cô cứng đờ lại ngay, người đi theo không phải là Giang Hạo, giọng cô trở nên hoảng hốt hơn: “Anh... là ai? Đi theo tôi làm gì?”

Người đàn ông đó mặc cả một cây đen, anh ta kéo mũ lưỡi trai xuống, đeo một đôi kính râm và khẩu trang màu đen. Đêm hôm khuya khoắt còn đeo kính râm thì chắc chắn không bình thường, phản ứng đầu tiên của Kiều Tâm Duy chính là chạy về phía có nhiều người.

“Cứu với...” Thế nhưng, mới chạy được hai bước, hai chữ cứu mạng còn chưa kịp thốt ra, cô đã bị người áo đen bịt miệng lại.

Sức của người áo đen vô cùng khỏe, gã ôm lấy eo cô từ đằng sau rồi ép kéo cô vào con đường nhỏ đang sửa chữa kia.

“Ừm, cứu...” Kiều Tâm Duy rất sợ hãi, đây là bất cóc công khai đúng không? Cả đời cô chưa từng đối diện với tình cảnh như vậy. Cô dùng hết sức giãy giụa, cổ họng liên tục phát ra tiếng kêu cứu, Giang Hạo, Giang Hạo, anh ở đâu...

Thấy sắp bị kéo vào cái ngõ nhỏ tối tăm đó, nếu cô còn không nghĩ ra được cách nào thì tiêu chắc rồi. Trong một giây, Kiều Tâm Duy nghĩ đến rất hình ảnh có khả năng sẽ xảy ra, cho dù là cái nào đi chăng nữa cũng cực kì đau đớn. Nghĩ thế, đầu cô ngửa ra sau, ót đập mạnh vào mũi của gã áo đen, gã khản cổ kêu lên.

Cô chớp lấy cơ hội, bầu vào mu bàn tay rồi đập mạnh vào chân gã. Rốt cuộc, gã áo đen không giữ nổi nữa đành thả lỏng tay ra. Cô bỗng ngã nhào về trước, nhưng chân đứng không vững, đầu gối chà thẳng xuống đất.

“Á, đau quá... Cứu, cứu với c” Cô không màng gì nữa mà gào lên. Vừa hét, vừa cố chịu đựng cơn đau bò dậy, rồi chạy cà nhấc về đường có ánh sáng.

Người dám tóm lấy hành hung chắc chắn sẽ có chút tài lẻ, gã áo đen ba chân bốn cẳng đuổi theo cô. Gã bóp họng cô, kéo cô đập thẳng vào hàng rào cách ly.

Hàng rào kêu ầm trời, gã đá vào người cô thật mạnh: “Anh là ai?” Cô khó nhọc chất vấn: “Anh không thể làm thế, đó là phạm pháp... Cứu với, cứu...”

Nghe tiếng kêu, những người đi ngang qua nhìn vào con hẻm, họ thấy một mảng đen kịt nên càng cố bỏ đi thật nhanh. Kiều Tâm Duy bầu vào tay gã áo đen, cô sắp thờ không nổi nữa rồi: “Thả ra, thả ra...” Nếu cứ thế mà chết đi, mẹ cô sẽ khóc đến chết mất!

Cô đá chân loạn xạ, chỗ ngã phải ruồi đá trúng chỗ đó của gã áo đen, gã gào một tiếng nặng nề. Cô không lo bỏ chạy, mà nhân lúc gã xoay người sang chỗ khác đập chân vào mặt gã: “Đám chóe bà à, mày biết tao là ai không?! Này thì bất cóc, bất cóc này, bất cóc này!” Cô đã liên tục năm sáu cái, lần nào cũng trúng đích.

Gã áo đen đau đến gập cả người lại, một tay che bên dưới, một tay khác che mặt, gã không nhịn được chửi đồng: “Con mẹ mày, mày dám đá nữa xem!” Kiều Tâm Duy không muốn khách sáo với gã, mặt của cô đã thích nghi với bóng tối, thấy cục gạch nằm bên tường, cô cầm lấy nó định đập vào người gã: “Ha ha, dám mắng bà, xem bà đây đánh tàn phế mày.” Nói

thì chậm mà xây ra thì nhanh, gã áo đen đột ngột đứng phắt dậy, nắm lấy cổ tay cô, chỉ một động tác đã bẻ ngoặt tay của cô ra sau lưng.

Tiểu rồi, lại bị bắt, lòng Kiều Tâm Duy lại hoảng lên. Chạy cũng không được, đánh cũng chẳng được, lần này làm sao bây giờ?! “Cứu, cứu, Giang Hạo, Giang Hạo, cứu em...” Vậy thì chỉ có thể gào lớn thôi.

Đúng lúc đó, giọng nói của Giang Hạo truyền đến tới tai: “Anh ở đây, đừng sợ.”

Trong lúc bối rối, Kiều Tâm Duy ngẩng đầu, mấy sợi tóc dài rối tung trượt xuống trán. Dưới ánh đèn, thân hình cao lớn của Giang Hạo sừng sững như một vị thần. Tay anh đang nắm thành cốc như chỉ chờ thời cơ, một tay khác thì chỉ thẳng vào gã áo đen, anh dùng giọng điệu ra lệnh: “Thả cô ấy ra ngay.”

Kẻ trộm luôn có cảm giác chột dạ, thấy có người đến, gã áo đen định tranh thủ thời gian bỏ chạy. Gã đẩy Kiều Tâm Duy ra trước, cô căng chạy xuyên vào màn đêm. Một lần nữa Kiều Tâm Duy ngã vào hàng rào cách ly, hàng rào vốn được dựng lên tạm thời để ngăn cách với khu vực sửa chữa, tấm thép mỏng manh làm sao chịu nổi những cú đụng hết lần này đến lần khác. Thế nên, hàng rào không chịu đựng nổi cú va chạm nên ngã rạp xuống, Kiều Tâm Duy cũng ngã nhào theo. “A... Đau quá...” Kiều Tâm Duy nằm sấp xuống, tay chân không thể động đậy nổi. Bởi vì đằng sau hàng rào cách ly là một cái hố lớn, nếu có cử động thì sợ là sẽ bị tụt xuống. Phía dưới cái hố đen như mực không thể nhìn thấy gì, không biết bên dưới chứa cái gì, cũng không biết nó sâu bao nhiêu.

Giang Hạo định giẫm một chân lên lấy điểm tựa để kéo cô lại, nhưng anh vừa đạp mạnh xuống thì tấm thép cũng theo đó đổ rạp, kéo Kiều Tâm Duy ngã thêm một đoạn nữa.

“A.” Cô kêu lên: “Anh đừng đến, chỗ này không chịu nổi sức nặng của anh... Hu hu hu, ông xã, trước mặt trống không, tối đen, không biết sâu đến mức nào.”

“Em đừng nhúc nhích, anh sẽ cứu em ngay.” Chân trụ của Giang Hạo không dám nhích đến phía trước, anh cúi xuống với tay bắt lấy chân cô, sau đó cố gắng kéo cô về một cách từ từ.

Cuối cùng cô cũng được kéo lại, chân vừa chạm đất cô đã thấy cả người sướng rơn: “Ông xã, làm em sợ muốn chết, hu hu hu...” Cô nhào vào lòng Giang Hạo, bị dọa sợ đến bật khóc, chân mềm nhũn. Giang Hạo vỗ vỗ lưng cô, an ủi liên tục: “Ồn, ồn rồi, không sao, có anh ở đây, em đừng sợ gì cả.” “Em sợ muốn chết, em tưởng mình sẽ chết mất.”

“Cô bé ngốc, ai bảo em bỏ đi một mình, đừng sợ đừng sợ.” Giang Hạo vừa an ủi cô, vừa bấm điện thoại gọi 110. Trật tự ở thủ đô luôn rất tốt, sao đột nhiên lại có một kẻ bắt cóc công khai ở chốn đông người như thế, chắc chắn chuyện này không đơn giản.

Tiếng còi cảnh sát hú lên, đèn pha chiếu sáng khắp bốn phía, cộng thêm tiếng còi báo động, mấy nhân viên cảnh sát đến hiện trường lấy chứng cứ.

Vết thương của Kiều Tâm Duy không nặng, chỉ bị thương ngoài da, nhưng vết thương rải rác khắp cơ thể, từ trán, cổ, cánh tay, bàn tay, đến đầu gối, không có chỗ nào là không bị xây xước. “Có thấy tướng mạo của tên lưu manh không?” Có cảnh sát đến lấy lời khai của cô. “Không, gã đeo kính và bịt khẩu trang, không nhìn thấy gì hết.” “Vậy có điểm nào đặc biệt không?” Cô nhớ lại thật cẩn thận, nhưng rồi lắc đầu trả lời: “Không có điểm gì nổi bật, cao khoảng một mét bảy, khá tuấn tú, giọng nói có vẻ còn trẻ. Tôi đá vào mặt nên mặt gã bị thương, còn gì nữa thì tôi không biết.”

“Được rồi, nếu nhớ được gì nữa thì liên hệ ngay với chúng tôi.”

Sau khi ký tên, cảnh sát cất sổ ghi chép rồi nói với Giang Hạo: “Thủ trưởng Giang, gần đây chúng tôi đã triệt tiêu được vài ổ bài bạc và mại dâm ở khu vực này, có thể tên này là một con bạc. Cũng ngay địa điểm này vào đêm qua, một con bạc đã cướp tài sản hai cô gái trẻ, may mắn chỉ là cướp tiền.”

Giang Hạo nhíu chặt mày: “Bắt được người không?”

“Bắt được, là hai đứa trẻ mười ba tuổi, chỉ trần lột hai chiếc điện thoại.”

“Có đồng lõa không?”

“Chúng tôi nghi ngờ là có, nhưng bọn nó không chịu khai, hai thằng nhóc kia chỉ cướp hai cái điện thoại nên biết chúng tôi không thể phán tội nặng, do đó cần chết cũng không nhận.”

Giang Hạo lại càng nhíu mày chặt hơn: “Nhưng lần này là bắt cóc, các cậu phải điều tra cho rõ vụ này.” “Vâng, chắc chắn rồi.”

Sau khi hoàn tất thủ tục lấy lời khai, Giang Hạo đỡ Kiều Tâm Duy từ từ về lại xe. Trên đường về nhà, cô hỏi sao anh lại đến kịp thời như vậy, anh vừa tức giận vừa bất đắc dĩ trả lời: “Thừa biết là em ăn dấm chua giận lấy rồi, chẳng lẽ anh còn để em đi một mình à?”

Nước mắt ầng ậc dâng lên, cô nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, lòng chứa chan niềm ấm áp. Giang Hạo, hi vọng mỗi lần em hôn đôi trẻ con như vậy, anh đều đừng bỏ em đi một mình, chắc chắn như thế nhé.

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Bí mật của tiêu thiên ái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mặc dù sự kiện bắt cóc chỉ là một vụ gây hoảng loạn nhất thời, nhưng điều này càng làm cho Giang Hạo muốn quyết tâm huấn luyện Kiều Tâm Duy, không thể để cô thành thói thêm nữa.

Cuối tuần, khi Kiều Tâm Duy vẫn đang chơi cờ với Chu công thì bị Giang Hạo kéo dậy. “Giang đại ca, Giang đại gia, trời còn chưa sáng mà, em dậy không nổi.”

“Em dậy sớm như thế mẹ em biết không?”

“A không, xin anh đấy, cho em ngủ thêm mười phút nữa thôi.”

Giang Hạo vẫn đứng ở bên giường như một bức tượng, hai tay anh vòng trước ngực, nghiêm túc nhìn chăm chăm Kiều Tâm Duy: “Trong lúc em cầu xin anh thì đã hết mười phút rồi.”

Cô muốn điên lên mất, Kiều Tâm Duy kéo chăn che đầu, giả chết. Giang Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Nếu như em tiếp tục rúc trong ổ chăn, anh không ngại ngủ thêm hai tiếng nữa với em.”

Nghe thế, Kiều Tâm Duy ngồi bật dậy, nhưng mắt vẫn nhắm chặt, cô nức nở: “Hu hu hu... Tối qua anh giày vò em đến hai giờ mới ngủ, sao không để em ngủ thêm một chút chứ? Hôm nay là cuối tuần đây...”

“Anh đếm đến ba, hoặc là rời giường, hoặc là ngủ chung. Một, hai...”

“Em dậy!” Kiều Tâm Duy mở đôi mắt mơ màng của mình ra rồi ngáp lớn, mắt ầng ậc nước. Nếu cuối tuần không được ngủ nướng, có nghĩa là từ thứ sáu lại bị nhảy vọt sang thứ hai, đạo lý ở đâu rồi?

Bầu trời phía Đông dần hiện tia sáng, ánh bình minh xán lạn nhuộm đỏ nửa bầu trời. Hôm nay là một ngày hiếm hoi không giăng đầy sương mù, bầu trời đang dần xuất hiện với dáng vẻ thật sự của mình.

Hai người chạy chậm trên đường, gió nhẹ thổi lất phất vào mặt, khiến cả người nhẹ nhàng thoải mái. Trời chuyển sang xuân, những đóa hoa màu vàng nhạt nở rộ mừng nàng xuân ghé đến, những bông hoa tím tùm lại thành một dải màu vàng sáng sủa. Đối với Kiều Tâm Duy, khung cảnh đó là điều duy nhất khiến cô cảm thấy sung sướng, cởi chiếc áo lông nặng nề ra, Giang Hạo chỉ mặc một bộ quần áo rộng rãi bình thường, đó là áo thun màu xám đậm được nhấn nhá bằng khóa kéo giả vàng ánh kim hờ hờ, phối với quần trắng dài chất liệu mỏng nhưng thời trang, phô bày hoàn toàn tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ của anh.

“Em xem đi, sáng dậy sớm chạy bộ, tốt biết bao nhiêu.”

“Chẳng lẽ anh không biết cái suy nghĩ không khí buổi sáng rất trong lành là một hiểu lầm vô cùng tai hại à? Thật ra không khí buổi sáng chẳng tốt chút nào.” Kiều Tâm Duy đang cố thuyết phục anh, chạy bộ sáng sớm gì chứ, cô ghét nhất là hoạt động này.

Giang Hạo liếc cô một cái: “Đừng kiểm soát cho sự lười biếng của mình. Bây giờ thời tiết ấm áp, chạy bộ vài vòng sẽ giúp sức khỏe tốt hơn.”

“Người già mới nghĩ như vậy.”

“Cái gì?”

Kiều Tâm Duy hơi vẩy vẩy tay, cười ngu nói: “Không có gì, ha ha.” Nói gì cũng không thể nói anh ấy già, không thì anh sẽ phát rồ lên mất: “Chúng ta chạy đến đâu?”

“Vô quán.”

“Cái gì? Vô quán xx trên đường xx?” Cô nhảy dựng lên, tỏ vẻ rất rất không tình nguyện, vô quán cách chỗ của họ đến ba con phố cơ đấy.

Nhưng Giang Hạo vẫn bình tĩnh nói: “Em còn biết vô quán xá, khá đấy.” “Hừ, xa như thế sao không lái xe đi? Chạy bộ có mà đến giữa trưa.” “Thay vì tranh cãi, em tiết kiệm sức lực để chạy thì có khi nhanh đến hơn đấy, nhanh lên, đuổi theo anh!” Câu nói của anh bốp chét suy nghĩ của cô từ trong trứng nước.

Giang Hạo tăng tốc chạy lên, thỉnh thoảng quay đầu hô hào nhanh lên nhanh lên. Kiều Tâm Duy thầm phản nản: Đi vô quán thì chắc muốn tập đánh quyền rồi? A không, chạy đến đó thì chân muốn gãy rồi, còn đâu sức mà tập đánh quyền chứ, làm bao cát nghe còn được.

Sắc trời dần dần sáng lên, xe cộ trên đường dần dần nhiều hơn. Kiều Tâm Duy chạy đến nỗi thở không ra hơi, người đỏ mồ hôi ròng ròng.

“Trời ơi em chạy không nổi nữa.” Cô đỡ cột điện thờ hồng hộc: “Chạy không nổi nữa rồi.”

Giang Hạo quay đầu chạy lại, khinh bỉ nói: “Mới mấy bước mà trông em mệt kìa, sức khỏe quá kém.” Trong anh rất thoải mái, hoàn toàn khác biệt với Kiều Tâm Duy đang ướt đầm mồ hôi đầy đầu. Anh lại tiếp tục châm chọc: “Cả ngày ngồi ở văn phòng, không biết rèn luyện cơ thể một chút à? Mới tập một chút mà đã khó khăn đến thế?” Kiều Tâm Duy không muốn tranh luận với anh, với lại cô cũng không còn sức để cãi lại nữa, thở hắt ra nói: “Anh nói có lý đấy.”

Lúc này, có người gọi họ ở con phố đối diện: “Chị Tâm Duy ••” Là Từ Nhật Gia, cô nàng vẩy vẩy tay với họ: “Chị Tâm Duy, anh Giang, không ngờ có thể trùng hợp gặp hai anh chị ở đây, hai người cũng đang chạy bộ đấy à?”

Giang Hạo bình thản gật đầu nói: “Đúng vậy, không chạy không được. Nhìn bộ dạng của cô ấy đi, mới chạy mấy bước đã than mệt.”

Từ Nhật Gia búi kiểu tóc bánh bao, thắt bằng một cái dây cột tóc họa tiết báo vằn, trông vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái: “Ha ha, chạy nhiều là quen thôi. Chị Tâm Duy, chúng ta cùng chạy đi, chậm một chút cũng được.” “Ừm.” Kiều Tâm Duy miễn cưỡng đồng ý. Tưởng rằng có thêm một cô gái nhập hội sẽ giảm đi sự nhiệt huyết của Giang Hạo, đồng thời để anh ý thức được rằng thể lực của phái nữ khác biệt so với phái nam. Thế nhưng, Từ Nhật Gia giống như bất chấp chế độ hack, vừa chạy bộ vừa nói chuyện mà không hề thở dốc dù chỉ một lần. Hỏi qua mới biết thì ra cô nàng là dân mê chạy marathon, ngày nào cũng chạy một tiếng, bất kể trời mưa hay trời gió.

Tại tầng cao nhất của khách sạn Bắc Lan, Tiêu Thiên Ái cũng đang luyện tập trong phòng tập đàn. Trước đây, cô chữa thương bằng tiếng đàn trầm bổng buồn bã của cây đàn violin. Bây giờ, cô lại dùng âm thanh này để tiếm lấp miệng vết thương đang chảy máu của mình, những lời “vô tâm vô tính” của Giang Hạo khiến vết sẹo của cô rách toạc ra, vết thương cũ tái phát. Trở về lần này, cô không hề hi vọng xa vời rằng Giang Hạo có thể quay lại bên mình ngay lập tức, cho nên khi nghe Giang Hạo nói “Chúng ta chưa bao giờ rời xa”, cô đã hạnh phúc đến phát điên lên. Nhưng không ngờ chỉ vài ngày sau, không phải nghe được tin anh ly hôn, mà là câu nói bây giờ anh phải có một phần trách nhiệm khác, anh nói đó chỉ là lời lúc chưa kịp suy nghĩ mà thôi. Tiếng “tăng” vang lên, tiếng đàn du dương bỗng nhiên im bật, cô đập mạnh cây đàn mình coi như trấn bão, thậm chí còn quăng mạnh nó xuống sàn gỗ.

Cô cười khê, ha ha, A Hạo, anh cũng đã biến thành kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy, anh phá vỡ cả lời hứa của mình. Có phải anh thấy em tàn tật nên tưởng rằng em rất dễ ăn hiếp, xem như một kẻ dễ chết phải không? Anh quên là vì ai mà em mới thành ra như thế này, anh xứng với em không?! Em sẽ cho anh biết, em không phải con bé Tiêu Thiên Ái lúc nào cũng khúm núm sợ sệt của năm năm trước nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô kim lại tâm trạng bất mãn của mình, hít sâu một hơi rồi chậm chậm nói: “Vào đi.” Tiểu Nam mở cửa đi vào, nói: “Có một người tự xưng là bà Lâm đến gặp chị, không có hẹn trước, nhưng bà ấy nói chị sẽ gặp, chị Thiên Ái, có gặp hay không?” Khóe miệng Tiêu Thiên Ái nhếch nhếch lên trên, sao thế này, mẹ của A Hạo tìm đến đây nhanh thật: “Gặp, dẫn bà ấy lên đây đi.”

“Dạ vâng.” Tiểu Nam đi đến đỡ cây đàn violin dậy, sau đó giúp cô bê đàn lên đặt ở chỗ cũ.

Lâm Thái Âm không thể kìm nén nổi, từ khi biết cô ta trở về, ngày nào bà cũng gặp ác mộng. Bà cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra, vậy nên mới giấu chồng và con trai tìm đến đây.

Dọc đường đi, đáy lòng bà thăng thốt, cái cô Tiêu Thiên Ái này đúng là không đơn giản. Bà rất hối hận khi năm đó nghe lời khuyên của Chí Trung, không bóc trần bộ mặt thật của cô ta.

Khu vườn nhỏ trên tầng cao nhất được trồng thêm vài loài hoa mới, nào là thược dược đỏ tha thướt yêu kiều, nào là ngọc lan đẹp đến động lòng người, hương hoa tỏa ra thơm ngát.

“Bác, năm năm rồi, bác chẳng thay đổi gì cả...” Tiêu Thiên Ái mỉm cười chào hỏi bà: “Mau ngồi đi.” Lâm Thái Âm ung dung đi vào: “Chim sẽ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ, trông chỗ

này của cô cũng khá đầy.”

“Bác cứ đùa, cháu đi đứng không tiện, chỉ có thể ngồi đây, nếu không trang trí thêm thì sẽ ngột ngạt mà chết mất.”

Hôm nay Lâm Thái Ấm đến đây không phải để trò chuyện với cô, bà ngồi xuống và đi thẳng vào chủ đề: “Cháu à, năm năm qua bác và ba của A Hạo đều rất nhớ cháu, nghĩ đến việc một mình cháu sống ở nước ngoài liệu có ổn hay không, ăn uống vừa miệng không. Cả hai bác đều rất áy náy, dù sao chỉ có mình cháu sinh sống ở nơi đất khách quê người. Nhưng mà, hai bác cũng không ngờ cháu sẽ quay về, không phải đã nói rồi sao, hai bác giúp cháu giữ bí mật, cháu biến mất khỏi cuộc sống của A Hạo, sao cháu lại nuốt lời?”

Tiêu Thiên Ái chỉ cười mỉm một cái, cũng không có bộc lộ một biểu cảm thừa thãi nào: “Bởi vì cháu nhớ nhà.” Chỉ năm chữ để đáp lại những lời nói dài dòng của Lâm Thái m.

Lâm Thái Ấm cười lạnh lắc đầu: “Bác thấy cháu không nghĩ đơn giản thế đâu, cháu nhớ nhà mà trở về, nhưng là để tìm A Hạo đúng không?” Nụ cười của Tiêu Thiên Ái trở nên gượng gạo, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn sang chỗ khác.

“Cháu à, bác mặc kệ mục đích về của cháu là gì, chuyện trước đây bác và bác Giang sẽ không nhắc đến. Nhưng mà, bây giờ A Hạo kết hôn rồi, tình cảm vợ chồng hai đứa nó rất tốt, bác khuyên cháu đừng nhắm đến A Hạo nữa, cháu không phá chúng nó được đâu.” “Bác hiểu lầm rồi, cháu gặp A Hạo chẳng qua là ôn lại chuyện cũ giữa hai người bạn mà thôi, lúc đó còn có Nguyễn Tấn và Trần Kinh Nghiệp nữa, cháu không có...”

Nói chưa dứt lời, Lâm Thái Ấm đã hung dữ vỗ bàn đá: “Đừng có nói chuyện bằng cái giọng điệu lạnh lùng đó, cái mặt của cô rõ ràng tính toán nham hiểm còn giả bộ vô tội. Tôi gặp những loại như cô còn nhiều hơn cả người đi ngoài đường kia, chỉ có thằng nhóc A Hạo ngốc đó mới bị cô lừa thôi.”

Khi Lâm Thái Ấm đập tay xuống bàn, bà quên mất trên cổ tay bà đang đeo một chiếc vòng ngọc, sau cú vỗ này, vòng ngọc vỡ nhiều mảnh vụn. Bà chỉ mới hất tay, hai tiếng “tách” vang lên, vòng ngọc vỡ thành hai nửa, vụn vụn hi sinh khỏi cõi đời.

Tiêu Thiên Ái vội vàng nói: “Ôi trời, bác gái, sao bác lại bất cẩn thế, tay có bị thương không?” Lâm Thái Ấm rút tay lại, dù lòng đau như cắt nhưng vẫn giữ vững dáng vẻ thờ ơ nhìn cô: “Không có gì đáng ngại, một cái vòng tay mà thôi, tôi đeo còn sợ vướng. Còn cô, đừng đòi chủ đề.” Tiêu Thiên Ái lạnh nhạt cười: “Tiếc cho vòng ngọc tốt như vậy.” Nếu là trước đây, cô sẽ run sợ và phẫn nộ bởi những câu nói vô tội vạ này, nhưng bây giờ, cảnh tượng này chẳng mấy quan trọng nữa: “Bác gái, hôm nay bác đến gặp cháu để nói những điều này là vì lo lắng cháu chen giữa vào hai vợ chồng bọn họ, hay sợ A Hạo không quên được mà quay lại với cháu vậy?”

“...” Lâm Thái Ấm nghẹn lời, bà hơi chột dạ. “Nếu bác đã lo lắng như thế, chắc chắn là có nguyên do cả. Cháu có thể hiểu nguyên do là vì...” Tiêu Thiên Ái có ý nhìn bà, từ tốn nói: “A Hạo vẫn còn yêu cháu không?” Cô cười: “Từ nhỏ A Hạo đã yêu cháu, đến bây giờ vẫn yêu cháu, dù anh ấy kết hôn cũng yêu cháu. Vậy nên bác gái à, bác không cần ép cháu gây bất lợi cho cuộc hôn nhân của anh ấy, cũng đừng toan tính gây tổn thương cho cháu.” “Cò...” Tay Lâm Thái Ấm chỉ về phía cô hơi run lên: “Cô thật thâm hiểm, còn dám uy hiếp tôi, chặc chặc chặc, cô không sợ chúng tôi nói bí mật của cô cho A Hạo biết à?”

“Chỉ cần A Hạo tin tưởng cháu, bác nói cái gì cũng phí công thôi.”

Bầu không khí giữa hai người vẫn luôn cháy bùng hực như vậy, sau năm năm gặp lại, vẫn giương cung bạt kiếm. Khác biệt duy nhất chính là, thanh kiếm của Lâm Thái Ấm đã rỉ sét, mà chiếc nỏ của Tiêu Thiên Ái càng ngày càng cứng cáp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Anh giang ngậy thơ

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ Nhật Gia không chỉ đam mê marathon mà còn biết Judo, thì ra cô bé nhỏ nhắn xinh xắn này là một người đàn ông thực thụ.

Trong võ quán, Kiều Tâm Duy co quắp ngồi trong góc như một quả cầu da bị xì hơi, hai chân run bần bật, không còn sức động đậy cả ngón tay, ai gọi tới thì cô cũng hồi hộp hết cả người. Trong khi đó, tâm trạng của Giang Hạo và Từ Nhật Gia lại càng ngày càng tốt, hai người đã thay đồng phục Judo, cùng luận bàn võ thuật.

“Anh Giang, anh nhớ thủ hạ lưu tình.” Từ Nhật Gia cười, sau khi thắt chặt đai lưng, cô nàng tiến vào tư thế chuẩn bị chiến đấu. Giang Hạo vẫn khá thông thả, Từ Nhật Gia hét lên rồi nhanh nhẹn kéo tay anh, quay lưng lại quật anh qua vai mình. Một cô gái chưa tới trăm cân đã làm một quân nhân bảy mươi bảy cân ngã xoài ra đất. “ô kìa.” Thấy cảnh này, Kiều Tâm Duy thốt lên kinh ngạc: “Ông xã, anh cùi bắp quá.”

Giang Hạo cũng sửng sốt, xem ra anh đã coi thường cô bé này rồi. Anh nhanh chóng nhồm đậy, thấy Từ Nhật Gia nở nụ cười thắng lợi, giây phút này, anh bắt đầu nhìn thẳng vào cô gái này.

Từ Nhật Gia thừa thắng xông lên, nhưng Giang Hạo đã chuẩn bị với tư thế trung bình tấn rất vững vàng. Từ Nhật Gia hét lên rồi tách tay anh ra, nhưng anh chẳng nhúc nhích tí nào, ngược lại còn đẩy cô về trước, cuối cùng buông lỏng cô ra, anh không đến độ ra chiêu thật với cô.

“Anh Giang, trên chiến trường không phân biệt nam nữ. Anh đừng nhường em.” Nói đoạn, Từ Nhật Gia chạy đến tấn công.

Giang Hạo lùi lại nhanh hai bước, bắt lấy cổ tay cô kéo mạnh lên lưng: “A...” Từ Nhật Gia kinh ngạc hét lên, người cô bị Giang Hạo nâng lên, lưng và lưng dính sát. Động tác bỗng dừng lại, Giang Hạo cũng không vật có xuống đất mà rất lịch sự thả cô xuống nhẹ nhàng.

Sau mấy hiệp, Từ Nhật Gia ngỡ ngàng không biết phải làm cách nào để đột phá tấn công. Rất rõ ràng, Giang Hạo cũng không sử dụng hết sức để đối phó, ngay cả mặt kỹ thuật cũng nhường cô.

“Anh Giang, anh đừng nhường em. Như vậy thì vô nghĩa quá.”

Giang Hạo thành thật nói: “Tôi sợ nếu dùng toàn lực sẽ thật sự làm cô ngã, đó là lỗi của tôi.”

Mới đầu, Kiều Tâm Duy còn hăng hái nhìn hai người bọn họ, nhưng trông thấy hai người hợp tác với nhau ын nhiều lần như thế, cô cảm thấy lòng mình rất khó chịu. Luận bàn kết thúc, Giang Hạo thành thoi đi đến. Thấy bộ dạng sống dở chết dở của Kiều Tâm Duy, anh không nhịn được nói: “Mối thù mà ngã quy rồi? Học người ta một chút đi.”

Từ Nhật Gia cười hoan hỉ, gương mặt đỏ ửng làm da búng sáng: “Chị Tâm Duy, chị vẫn ổn đấy chứ?” Kiều Tâm Duy cười khan, giơ tay hình dấu “ok” để đáp lại. Từ Nhật Gia lại đề nghị: “Chiều nay đi đánh bóng quần (squash) không? Rất gần, đối diện với quán mới mở một tiệm bóng quần. Anh Giang có hứng thú không?” Cô mong ngóng nhìn Giang Hạo.

Giang Hạo lại họ khê: “Lần sau đi, người nào đó thật sự không ổn lắm” Nói đoạn, anh đỡ Kiều Tâm Duy lên: “Chiều nay để em ăn no ngủ đủ được không?” Kiều Tâm Duy hơi nghiêng người. Cô vịn tường đứng dậy, không phải lại nổi hứng làm kiểu, nhưng lòng cô thật sự rất khó chịu. Cô giả bộ thoải mái nói: “Đối quá, ăn sáng trước đi, nhanh lên.”

Trong quá trình sống chung với cô, Giang Hạo đã hoàn toàn hiểu hết tính tình của cô, tâm trạng tốt hay xấu đều được thể hiện ngay trên mặt. Aiz, cô nàng này, lại ăn dấm chua rồi.

Trong phòng thay quần áo, Từ Nhật Gia hết lời khen Giang Hạo, từng câu từng chữ đều thể hiện sự sùng bái, kèm theo đó là niềm hâm mộ đối với cô.

“Chị Tâm Duy, anh trai em lại đi công tác ở Singapore rồi. Anh ấy nghe thấy người cứu mình là chồng của đồng nghiệp em thì vui lắm, còn nói là chờ anh ấy về nhất định sẽ mời hai người ăn cơm”

“Ha ha, đừng khách sáo như thế.” “Phải thế chứ, anh Giang đã cứu anh em một mạng mà... Chị Tâm Duy, chị thật hạnh phúc.” Kiều Tâm Duy cười không nổi nữa, cô chuyển chủ đề ngay lập tức, nói: “Chị xong rồi, ra ngoài chờ em nhé”.

Đi từ phòng thay đồ ra, Giang Hạo đã đứng chờ ngoài cửa. Cô hồn dỗi lườm nguyệt anh, sau đó đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh, Giang Hạo dòi dòi bước sang bên này.

“Thế nào thế nào? Sao mới một lúc mà mặt mày tối thui thế này?”

Kiều Tâm Duy ngoảnh mặt đi không để ý đến anh nữa. Giang Hạo ngồi xuống sát bên cạnh, tay néo néo bấp dùi của cô: “Chuẩn bị tâm lý đi, có khi ngày mai càng chua hơn đây.”

“Đừng chạm vào em” Cô chắc chắn mình không chịu nổi khi nhìn thấy anh có chút thích thú nào với một cô gái khác.

“Ai u, cho em chút mặt mũi thì em định mở xưởng nhuộm luôn phải không?” Giang Hạo bẻ cô lên đùi mình, cô giãy giụa: “Đừng nhúc nhích, em còn cử động nữa là anh hôn em đấy.”

“Đồ lưu manh, thả em ra.”

Giang Hạo không nói thêm câu nào, ấn sau gáy cô rồi hôn cô một cái.

“Đừng, ở nơi công cộng, chú ý hình tượng, anh đừng có làm vậy.”

Cô càng nói anh càng làm mạnh hơn, anh ấn gáy cô rồi hôn mãnh liệt hơn, hôn mê say đến nỗi còn phát ra tiếng, cuối cùng biến thành cắn: “Còn giận không?”

Mặt và miệng Kiều Tâm Duy bị anh bóp đến nỗi biến hình, cô lườm anh một cái sắc lẹm: “Sao em nhận ra anh ngầy thơ như vậy chứ?!”

Giang Hạo cười vui vẻ: “Ha ha, có hiểu anh nhiều hơn, em sẽ nhận ra nhiều điều ngạc nhiên hơn nữa. Hết giận rồi chứ?”

“Em không giận.” Thú thật mà nói, đối diện với nụ hôn say đắm ngọt ngào của anh, những suy nghĩ ngọt ngào trong đầu cô đã biến mất tãt.

“Còn nói dối, còn dám nói dối?” Giang Hạo ôm chặt lấy cô, vừa hôn vừa nói.

Kiều Tâm Duy xấu hổ đỏ búng mặt, trời ơi cái lỗi nhỏ này lâu lâu vẫn có người đi ngang qua đó: “Ai nha, anh đừng có chọc em nữa, được rồi, em nói thật với anh, em không muốn anh gần gũi với cô gái khác, em cảm thấy rất khó chịu.”

Giang Hạo im lặng nhìn cô, gương mặt vui sướng. Càng nhìn, ánh mắt anh càng lưu manh hơn: “Bà xã, anh muốn về nhà ngay để ăn em luôn.” “Ai nha, anh làm em xấu hổ chết mất.”

“Ha ha ha ha, cô bé ngốc nghếch này, vậy từ nay về sau anh sẽ không đùa giỡn với cô ấy nữa, chỉ chơi với em. Em nói cái gì anh sẽ làm cái đó, được không?”

“Hừ, cái này còn tạm được.”

Trong phòng thay đồ, Từ Nhật Gia đứng ở bên trong mãi vẫn không ra ngoài. Cô lén nhìn những hành động thân mật của hai người, từng câu nói và hành động của Giang Hạo đều làm cô ghen tuông điên cuồng. Ngày diễn ra tai nạn, cô tận mắt trông thấy cái chết đang xâm chiếm anh trai mình, là Giang Hạo đã xuất hiện kịp thời, ngay lúc đó cô đã có cảm giác không bình thường đối với anh. Sau này, khi biết anh là chồng của Kiều Tâm Duy, cô còn cảm thấy mất mát một thời gian dài.

“Nhật Gia sẽ ra đây nhanh thôi, anh đừng có ngả ngón như vậy nữa, người ta thấy thì xấu hổ chết mất, hai bọn em còn làm cùng phòng đó.”

Giang Hạo nghe lời thả cô ra, nhưng cánh tay vẫn khoắc trên vai.

Từ Nhật Gia thay xong quần áo đi ra ngoài, gương mặt không thể hiện bất kì cảm xúc lạ lùng nào. Cô vẫn giữ tâm trạng hồ hởi của mình, nói: “Anh Giang, chị Tâm Duy, em mời hai người ăn trưa nhé, quán bỏ bít tết ở tầng dưới ok lắm, hai anh chị nể mặt cho em cơ hội nhé.”

Cô bé này đã mời rất nhiều lần rồi, từ chối lần một lần hai là tình lý, từ chối thêm nữa thì chính là khách sáo, Giang Hạo nói: “Anh không vấn đề, xem vợ anh có cho em cơ hội không đã.”

Từ Nhật Gia lập tức nhìn Kiều Tâm Duy với đôi mắt cầu xin: “Chị Tâm Duy, chị hãy hỗ trợ cho mong muốn bé nhỏ của em đi.”

Kiều Tâm Duy thở dài một hơi: “Vậy cũng được.”

Trong khách sạn Bắc Lan, Nguyễn Tấn bước từng bước thong thả đi vào. Thoát khỏi Chu Tiểu Y, cả người anh đều nhẹ nhàng hết cả lên. Nhân viên phục vụ tiến đến, không chờ hỏi, anh đã chủ động nói: “Ăn cơm, có đặt trước, họ Tiểu.”

Nhân viên phục vụ cười tươi tắn nói: “Biết rồi ạ, ngài là khách quý của cô Tiểu, cô ấy đang chờ ngài, mời đi vào trong.”

Đến khu được đặt trước, trên bàn đã được bày đầy những món ăn, món nào món nấy cũng nổi tiếng ngon miệng. Tiểu Thiên Ái vẫn đang lịch sự ngồi một bên, Nguyễn Tấn đi vào nhìn một lát rồi cảm thán nói: “Wow, hôm nay cậu muốn đãi tiệc đại gia nào thế?”

Tiểu Thiên Ái cười một tiếng: “Đâu có, tôi muốn chiêu đãi một người bạn ba mươi năm mà.”

Nguyễn Tấn kinh ngạc chỉ chỉ mình, sau đó giơ ngón trỏ lên biểu lộ số một: “Đừng có bảo là cậu chỉ mời một mình tôi thôi đấy.”

“Đúng vậy, chỉ một mình cậu. Đến đây, ngồi xuống nhanh nào. Tôi đoán cậu sẽ đến giờ ăn nên thức ăn đã được dọn lên sẵn hết rồi, muốn ăn thêm gì thì cậu cứ gọi.”

Nguyễn Tấn nhìn bàn ăn trước mặt, lại thốt lên: “Có hai người thôi cậu gọi nhiều thế. Cậu đứng là đại gia, chất đấy.” Trong những món ăn trên bàn, món chính là hải sản, tính sơ qua ít nhất cũng ba ngàn. Anh từ từ ngồi xuống ghế mở lời trước: “Vô công bất thụ lộc, hôm nay cậu mời tôi một bàn ăn đầy thế này, có chuyện gì thế?”

Tiêu Thiên Ái mỉm cười, cầm lấy đũa gấp thức ăn: “Ăn trước đã, vừa ăn vừa nói.” “Không, cậu nói trước đi. Không biết thì tôi cảm thấy bất an lắm.” Cầm lấy đũa xong đặt xuống, Tiêu Thiên Á hơi nhấp môi, hồ thẹn nói: “Tần, tôi muốn xin cậu giúp một chuyện, cậu có đồng ý giúp tôi không?” “Chuyện gì?”

“Tôi biết làm chuyện này hơi thiếu đạo đức, nhưng trừ cậu ra, không ai có thể giúp tôi được.”

Nguyễn Tấn kinh ngạc “Có chuyện gì mà A Hạo làm không được mà tôi có thể làm chứ?” Anh tin tưởng, chỉ cần một câu của cô, Giang Hạo chắc chắn sẽ vì cô mà xông pha khói lửa.

Trước mặt bạn thân nhiều năm, Tiêu Thiên Á cũng không giấu giếm nói: “Tôi muốn A Hạo quay về bên tôi, tôi biết trong lòng anh ấy còn có tôi, kết hôn chỉ vì người nhà ép buộc.”

Nguyễn Tấn hơi giật mình: “Cái này... không tốt đâu. A Hạo có đặt cậu ở trong lòng hay không với chuyện cậu ấy đồng ý ở bên cạnh cậu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cậu ấy sống chung với Kiều Tâm Duy hai tháng nay khá tốt, tại sao cậu phải phá hỏng chứ?” Phá hỏng, anh dùng hai chữ phá hỏng, Tiêu Thiên Á chợt cảm thấy không còn cách nào để cứu vãn nữa: “Tại sao ngay cả cậu cũng đứng về phía Kiều Tâm Duy? Cô ta có sức hấp dẫn lớn như vậy ư?”

Nguyễn Tấn tránh né ánh mắt cô: “Không phải tôi đứng về phía cô ấy, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Đôi đũa đang nằm trong tay anh, nhìn những món ăn ngon lành trên bàn, nhưng anh không hề động đũa một chút nào. Muốn hưởng thụ món ngon phải trả một cái giá quá đắt. “Tần, nếu trước đây cậu thích Kiều Tâm Duy, sao lúc trước cậu không thử theo đuổi cô ấy?”

Ám ảnh trong lần Nguyễn Tấn chính là cái cô Chu Tiểu Y đáng sợ kia, nếu không nói thì chẳng có chuyện gì, nói ra thì mọi người đều xấu hổ. Anh cười khan một tiếng, nói: “Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Tôi đã nghĩ thoáng rồi.” “Thật ra thì mục đích của hai chúng ta đều giống nhau, cậu muốn Kiều Tâm Duy, tôi muốn A Hạo trở về bên mình, hay là...”

“Khụ khụ.” Nguyễn Tấn biết cô định nói điều gì, anh quả quyết từ chối: “Thiên Ái, tôi thấy việc này tôi không giúp được cậu đâu. Cậu cũng nên từ bỏ suy nghĩ này sớm đi. Hai người đó đã là vợ chồng hợp pháp, A Hạo cũng rất quan tâm Kiều Tâm Duy, đừng khiến mọi chuyện đi xa đến nỗi làm bạn bè cũng không thể. Coi như tôi chưa từng nghe thấy những lời ngày hôm nay, với lại, tôi nghĩ bữa cơm này tôi không thể ăn rồi, thôi thì lần sau tôi mời cậu. Gặp lại sau.”

Nguyễn Tấn không nói thêm gì nữa mà bỏ đi ngay, ghế anh còn chưa kịp nóng. Tiêu Thiên Á định ngăn lại, nhưng vì cô ngồi xe lăn nên hành động bất tiện, chỉ có thể để mặc cho anh rời đi. Ha ha, cô cười lạnh. Năm năm, cái gì cũng thay đổi. Tình yêu, tình bạn, đều không đáng giá một đồng.

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Cuộc sống mà anh muốn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kiều Tâm Duy phát hiện Giang Hạo có rất nhiều mặt. Lúc làm việc thì uy nghiêm, cuộc sống thường ngày thì nghiêm túc, nhưng vẫn có lúc ngây thơ trong âm thầm. Có một câu hỏi như thế này, người đàn ông có rất nhiều mặt, bạn yêu mặt nào của người đàn ông bên cạnh mình. Cô nghĩ, cô yêu mọi gương mặt khác nhau của anh.

“Ai nha ông xã, em đau lưng, ai nha ông xã, chân em đau...” Sáng sớm, trời còn chưa hừng sáng, cô đã than vãn trên giường: “Ai nha ai nha em tỉnh lại vì đau quá, ngày mai chắc chắn không khỏe lại được, sao em đi làm được chứ?”

Giang Hạo vẫn còn buồn ngủ, anh nghiêng ngó rồi ôm chèo lấy eo cô: “Thì em xin nghỉ đi.”

“Không được, xin nghỉ phép vào cuối tháng chỉ mất tiền thôi, sẽ bị trừ lương đó.”

“Anh bù cho em.”

“Tiền của anh vốn là của em, đồ trong bát em rồi lấy ra đưa lại cho em thì cũng thế thôi.”

Giang Hạo mở to mắt: “Cái gì?” Kiều Tâm Duy Quay lại nhìn anh: “Anh là của em, tiền của anh sao không phải là của em à? Em nói sai hả?” Giang Hạo cười: “Không sai, không sai, hèn gì anh mua quần áo cho em thì em đau lòng như thế, thì ra là đau lòng vì tiền của mình.” “Không phải đâu, em không tiêu tiền hoang phí như anh.” “Ừ, sau này cho em quản lý tài chính, đồ nỏ lệ của đồng tiền.” Anh đứng dậy nhìn đồng hồ: “Tỉnh dậy rồi thì đi chạy bộ nào.”

Kiều Tâm Duy nhào vào ổ chăn co người lại: “Chạy không nổi, chỗ nào trên người em cũng đau.” “Chạy bộ phải kiên trì mới có hiệu quả, chạy một ngày nghỉ một ngày giống như em thì làm sao cũng vô dụng thôi.”

“Vậy thì không chạy là được mà, dù hôm nay anh có kéo em chạy thì em cũng lết không nổi, chân muốn bong hết cả gân rồi.”

Giang Hạo không thể suy chuyển được cô, anh nghĩ lại rồi thấy cũng ổn, cô không phải lính của anh, anh không thể yêu cầu nghiêm khắc với cô ngay lập tức được: “Được rồi, hôm nay cho em nghỉ, nhưng sau này anh không cho phép.” Im lặng một lúc, anh lại nảy lên ý tưởng mới: “Không chạy bộ thì ở nhà vận động cũng được.”

“Không được, không đồng ý. Anh đừng có làm loạn, em rất mệt mỏi.” “Ừ, em nằm là được, việc mệt thì cứ để anh lo.” “... Không cần phải nôn nóng như khi thế chứ?” “Ba mẹ đều ngóng trông từng ngày, em nhân tâm để hai vợ chồng già thất vọng à?”

Hu hu hu, xem ra là trốn không được rồi. Chủ nhật, ánh nắng vẫn đẹp như những ngày trước đó, thời tiết trở nên ấm áp, mùa xuân gần gũi đã qua hơn một nửa, cơn gió đã mang theo hương vị mùa hè. Thế là, một người vợ hiền đảm đang phải cố gắng dọn dẹp nhà cửa cẩn thận.

Tủ quần áo thì rất dễ dọn dẹp gọn gàng, những bộ quần áo mùa xuân lần trước mua còn chưa kịp mặc hết, thậm chí một số bộ còn chưa cắt mác. Đau lòng quá! Phần tủ đựng đồ của anh còn dễ dọn hơn. Trong mắt cô, mấy kiểu áo sơ mi trắng trông giống hệt nhau, áo khoác và đồng phục quân đội chiếm đa số. Cô treo quần áo dày ở bên trong, còn quần áo mỏng thì chuyển ra ngoài.

Ga giường vô chán đều được đổi mới rồi, lúc kết hôn mua rất nhiều bộ, cô chọn một bộ màu xanh lục để thay đổi, nhìn vừa sạch sẽ lại vừa mát mắt. Bộ ga nệm cũ cho thẳng vào máy giặt là xong. Sau đó, cô chuyển sang bàn trang điểm, nước hoa Giang Hạo mua cho vẫn đặt yên trên bàn, cô không có ý định dùng. Thế là cô nhìn con tiếu tiền ném vào thùng rác, đứng nói

lòng dạ cổ hẹp hời. Anh mua quà tặng dựa theo niềm yêu thích của Tiểu Thiên Ái, cô không ưa nổi. Khi lau nhà, cô uốn thẳng lưng, tay cầm cây lau nhà, tay đỡ eo, nhìn lại thành quả lao động vất vả của mình.

Giang Hạo đi ngang qua, cười nhạo nói: “Ừ, bụng lớn chính là như vậy.”

“Biến đi, em chỉ mòi thất lưng thôi.”

“Anh nói mòi nhân viên vệ sinh đến dọn thì em lại không vui, một người thì đừng có oán anh đấy.”

“Aiz, nhìn người khác vì hai trăm bạc mà làm việc mệt gần chết, em không đành lòng.”

“Vậy thì em có thể cho họ hai ngàn.” “Vậy thì em càng không đành lòng.”

Giang Hạo lấy cây lau nhà trong tay cô: “Nhìn em lao lực như thế, anh cũng không đành lòng, em ngồi nghỉ một lúc đi, chuyện còn lại để ông xã em làm.” Nói đoạn, anh xoay người đẩy đẩy cây lau nhà, đẩy mới gọi là lau nhà chứ.

Sau khi dọn nhà xong xuôi, Giang Hạo lấy ghế ra ngoài ban công nằm xuống. Anh thư thái nằm phơi nắng, lâu rồi mới có một ngày ánh nắng dễ chịu như vậy, không thể bỏ qua được. “Ông xã, ăn dâu tây đi.” Cô bế hoa quả đến.

Giang Hạo kéo cô ngồi lên đùi mình, “Chồng, em sợ bị cháy nắng.” Kiều Tâm Duy kháng nghị, cố gắng đứng dậy. Anh đè đầu cô vào ngực mình, không cho cô đi, “Vợ.”

“Hả?”

“Sau này anh sẽ cố gắng không tăng ca, ở với em nhiều hơn chút.” Cô nghe thấy câu nói dịu dàng đột nhiên của anh, thoáng an tâm, “Ừm, em cho rằng làm ở Chính phủ là công việc tốt luôn đi 9h về 5h, không ngờ còn phải tăng ca.” “Chuyện em không ngờ còn nhiều lắm.” Anh dùng tay vuốt ve gương mặt của cô, “Tháng sau anh phải đi công tác, em ở nhà ngoan đấy.”

“Mới bảo không tăng ca mà, sao giờ lại đi công tác rồi, ôi, sao anh lại bận vậy chứ? Khi nào đi?”

“Ngày 4”

Kiều Tâm Duy nằm úp mặt trong ngực anh như con mèo nhỏ, “Ôi, em sẽ nhớ anh lắm.” Trước kia, cô không có chút cảm giác nào khi anh đi công tác, luôn cảm thấy người này khó hiểu thật, khi thì biến mất rất lâu sau lại xuất hiện vài bữa, nhưng bây giờ, mỗi khi nghe anh báo anh phải đi công tác, cô lại lo lắng không yên.

Giang Hạo nhỏ giọng an ủi cô, “Anh phải kiếm tiền nuôi em mà, nhiệm vụ bên trên đưa ra, anh phải đi.” “Đi đâu?” Giang Hạo không nói, cô hiểu chuyện bảo, “Được rồi, bí mật không thể nói cho em biết, xem như em chưa hỏi câu này, anh phải đi mấy ngày?”

Giang Hạo vui vẻ gật gù, “Ít nhất là năm ngày, chưa xác định có kéo dài không.” Nhìn cái môi bĩu ra của cô, anh bật cười, “Tiểu biệt thắng tâm hôn, anh hứa sẽ bình an trở về.”

“Được, em biết rồi.”

Ngoài ban công phơi ga trải giường vừa được giặt, gió thổi qua, ga giường bay theo làn gió thổi, mùi dầu xả thơm ngát, bên dưới là mấy chậu phong tin tử, có đóa nở rộ có hóa đã tàn. Năm tháng yên tĩnh, dịu dàng thông dong, một đời một kiếp luôn là cuộc sống mà anh mong cầu. Buổi trưa, Lâm Thái Âm gọi điện thoại hỏi họ bao giờ về nhà ăn cơm, Giang Hạo hỏi ý kiến của Kiều Tâm Duy, cô gật gù, về thăm ba mẹ một chút cũng được.

Trên đường, Giang Hạo nhắc đến chuyện học lái xe, “Ai lại kéo dài thời gian như em chứ? Nói mấy lần rồi mà không chịu đi, xe để trong gara mãi sẽ hỏng đấy, em không tiếc à?”

“Ôi, em biết rồi, chờ mấy ngày nữa đỡ nóng rồi em đi học.” “Tranh thủ đi, đừng đợi vài ngày nữa lại kêu nóng quá không học.”

“Không có, không có.”

Đang lái xe, Kiều Tâm Duy thấy trợ lý của Tiểu Thiên Ái đứng ở đầu đường, người mà cô ta đang đẩy xe đưa đi là Tiểu Thiên Ái.

Hôm nay Tiểu Thiên Ái đã là người nổi tiếng rồi, ra ngoài rất cẩn thận, mũ lưỡi trai, kính râm, khẩu trang, trang bị đầy đủ, nếu không phải cô biết người trợ lý kia thì sẽ không để ý cô ta mất. Kiều Tâm Duy nghiêng đầu nhìn một cái, cô muốn nhìn xem Giang Hạo có thấy bọn họ không, hihi, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, xem ra chưa thấy.

“Chồng, lái nhanh một chút, em mua ít hoa quả cho ba mẹ.” “Ồ, sao đột nhiên hiểu chuyện vậy?”

Nói xong, xe lướt qua con phố kia, nhưng chưa kịp để cô vui vẻ thì xe đã dừng lại.

“Sao thế?”

Giang Hạo không nói gì, chỉ lui xe lại khi nhìn vào kính chiếu hậu. Xe lùi ở đoạn đầu phố, Giang Hạo hạ cửa sổ, hỏi Tiểu Thiên Ái, “Sao lại đi ra ngoài vậy? Muốn đi đâu sao?” Tiểu Nam chủ động nói, “Bọn tôi đi bệnh viện, mấy hôm nay cổ họng chị Thiên Ái bị đau.”

“Vậy tôi đưa hai người đi.” Nói xong, Giang Hạo định xuống xe, lúc này anh nghe thấy Kiều Tâm Duy nhỏ giọng nói, “Hừ, thế mà nhận ra được, đúng là hiểu ý nhau thật.” Anh liếc nhìn cô một cái rồi xuống xe.

Giang Hạo bế Tiểu Thiên Ái lên xe như cách bế công chúa, sau đó gấp xe lẫn của cô bỏ vào cốp sau.

Lúc lái xe, anh nói, “Em trang bị chặt chẽ thật, nếu không phải thấy Tiểu Nam thì anh không biết là em luôn.” Kiều Tâm Duy nghiêng mặt nhìn anh một cái, cô biết anh đang cố ý giải thích cho cô nghe, được rồi, không khó chịu trong lòng nữa. Tiểu Thiên Ái lấy mũ và kính râm xuống nhưng không tháo khẩu trang, “Em không muốn bị người khác thấy được, không muốn lây bệnh cho người khác.”

Ừ, đúng là bị bệnh, giọng cũng thay đổi rồi. Anh lại hỏi, “Sao không gọi tài xế?”

Tiểu Thiên Ái trả lời, “Hôm nay tài xế xin nghỉ, định ra ngoài đi dạo một chút, nhưng đi đâu cũng thấy toàn là người cho nên không muốn nữa.”

Kiều Tâm Duy im lặng, cô cúi đầu chơi điện thoại di động, nghĩ thầm trong lòng, cổ họng có vấn đề thật, người nào đó hẳn phải đau lòng rồi. Giang Hạo nói đúng dự đoán của cô, “Thời tiết thu đông bây giờ khá khô, lúc chuyển mùa rất dễ bị ốm, em phải chăm sóc bản thân cho tốt vào.”

“Ừm, em biết rồi, không cần thận tí đã bị cảm, khụ khụ.” Kiều Tâm Duy liếc mắt trắng, mẹ nó, Lâm Đại Ngọc nhập rồi à? “Hôm nay là chủ nhật, bệnh viện đông người, có cần anh giúp cái gì không?” Tiểu Thiên Ái dịu dàng nói, “Cảm ơn, em đã hẹn bác sĩ riêng trước rồi.” Đến bệnh viện, Giang Hạo bế cô xuống xe, dặn dò một hồi mới lên xe.

“Sao không đưa cô ấy vào luôn?”

Giang Hạo vội hạ cửa kính sau khi ngửi được mùi chua, “Đề mùi phai bớt, chua quá rồi.” “Hừ!” Kiều Tâm Duy nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cảm thấy khó chịu trong lòng. Giang Hạo nhìn cô, nói với giọng điệu dạy dỗ, “Giận cái gì chứ? Lần nào gặp chuyện này em đều giận, vô vị lắm, em phải vui bởi vì dù anh được yêu thích nhưng anh chỉ thích em.”

Chỉ là thích mà thôi, cô không thêm.

Giang Hạo thấy cô không nói gì, đành nói tiếp, “Không về nhà ăn cơm nữa, nhìn mặt em thôi cũng biết hai chúng ta đang cãi nhau.”

Kiều Tâm Duy bĩu môi, nén giận bảo, “Với cô ta là yêu mà với em chỉ là thích, cô ta có được tim anh, em chỉ có thân thể của anh, hừ, em không thêm.”

Giang Hạo tránh né vấn đề này, trêu đùa, “Thân thể của anh cũng rất đáng giá đó, ngày nào anh cũng ở cạnh em còn không đủ à? Em là mẹ của con anh, em không cần thật à? Tất cả mọi thứ của anh là của em hết, em nên thấy đủ chứ.”

“Là toàn bộ ư?” Kiều Tâm Duy chất vấn, “Anh không thể yêu em à?” Giang Hạo nghiêm túc, giọng cũng nặng nề hơn, “Không nói việc này nữa, về nhà thì vui vẻ lên, nếu em còn vậy thì anh đổi hướng đây.”

Bầu không khí trở nên căng thẳng, im lặng một lát, Kiều Tâm Duy nhỏ giọng nói, “Đi thôi, mẹ đã chuẩn bị hết rồi.”

Nhịn thôi, không phải chỉ nhìn thôi sao? Không phải chỉ là bạn gái cũ thôi à? Trước kia đã biết anh không quên được người ta, cô phải nhịn thôi, cãi nhau chỉ làm hao mòn tình cảm của nhau.

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Giang Hạo thờ dài, đưa tay sờ tóc cô, cô không động đậy nhưng con mắt đỏ bừng. Người xấu, có thể khiến người ta cười, nhưng cũng làm người ta khóc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Anh muốn nhốt tôi cả đời?

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về nhà ăn cơm, mẹ chồng chuẩn bị rất nhiều món ngon, bầu không khí bây giờ dễ thở hơn lúc trước rất nhiều, ba mẹ chồng đã dần chấp nhận cô rồi.

Sau khi ăn xong, Giang Hạo ngồi xem bản tin thời sự ở phòng khách với ba, mẹ chồng lại kéo Kiều Tâm Duy vào phòng nói chuyện. “Tâm Duy gần đây có khỏe không?” Kiều Tâm Duy được quan tâm mà sợ: “Mẹ, con khỏe.” Mặt trời mọc đằng Tây à, bình thường mẹ chồng chẳng thêm quan tâm đến cô thế nào.

“Cái bụng của con... có gì chưa?”

Kiều Tâm Duy hiểu ngay, thì ra mẹ chồng hỏi thăm cái này, cô cười cười: “Chưa ạ.” Lâm Thái Âm chau mày than thở: “Sao vẫn không có vậy? Cơ thể A Hạo vẫn ổn, năm nào cũng kiểm tra sức khỏe, không có vấn đề gì hết, hay là con xin nghỉ một ngày rồi đi kiểm tra với mẹ nhé?”

Thì ra mẹ chồng nghi ngờ cô không sinh được: “Mẹ, con vẫn ổn, chuyện này phải xem duyên phận thôi, con và Giang Hạo đã rất cố gắng rồi.”

“Tâm Duy, lúc đầu mẹ không chấp nhận con, nhưng chuyện A Hạo muốn làm, ba mẹ chỉ có thể cam chịu, trước giờ mẹ luôn lạnh nhạt với con là sai, con đừng để trong lòng.” Lâm Thái Âm nói ra sự lo lắng của mình: “Con đừng vì quan hệ của mấy người già này mà gây gổ với A Hạo.”

Kiều Tâm Duy hơi cuống lên, không hiểu sao hôm nay mẹ chồng lại như vậy: “Mẹ, mẹ đừng dọa con, sao vậy ạ?”

Lâm Thái Âm cầm tay cô, nói sâu xa: “Ba mẹ nghe tin tức rồi, biết người cũ của A Hạo trở về, nhưng con đừng để ý chuyện đó, sống tốt với A Hạo là được, nếu cô ta tới gây chuyện thì con đừng gây với A Hạo, cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giải quyết.” Kiều Tâm Duy sững sờ, Lâm Thái Âm nói tiếp: “Giờ là năm rất quan trọng với A Hạo, nó có thể lên chức không thì phải xem biểu hiện của năm nay, nếu xảy ra vấn đề trong hôn nhân vào lúc quan trọng thế này thì những cố gắng trước kia của nó đều uống phí hết. Làm trong nhà nước phải để ý tới tác phong, không thể có chỗ nào lơ đãng được, con hiểu chưa?”

Kiều Tâm Duy nghe lời này của mẹ chồng thì hiểu ngay, Giang Hạo luôn nói kết hôn với anh thì sẽ không bao giờ ly hôn được, hóa ra là vì con đường làm quan. Cô vốn đã khó chịu, bây giờ lại càng khó chịu hơn. Lâm Thái Âm nhìn thấu suy nghĩ của cô, nắm tay cô chặt hơn, khuyên nhủ: “Tâm Duy, ai mà không có quá khứ chứ, nhưng con là con dâu duy nhất mà nhà họ Giang chấp nhận, con có tức gì cứ nói với mẹ, dù là A Hạo hay ai cũng được hết, chỉ cần làm con từ thân thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giải quyết cho con.”

Kiều Tâm Duy nhìn mẹ chồng, cho dù có chăm sóc tốt đến mức nào, thì sự tàn nhẫn của năm tháng vẫn để lại dấu ấn trên khóe mắt của bà, đôi mắt đầy tơ máu cũng lộ rõ những tang thương bà đã trải qua. Cô chợt nhớ đến mẹ mình, một người mẹ, dù họ có nói gì làm gì, thì cũng chỉ vì tốt cho con cái của mình.

Cô từng hận tại sao mẹ lại gả cho người khác nhanh như thế, sau này lớn lên mới hiểu, mẹ muốn cho cô một ngôi nhà hạnh phúc nên mới làm thế, với một cô bé mười ba tuổi, gia đình hạnh phúc là quan trọng nhất.

Cho nên bây giờ cô hiểu lý do tại sao mẹ chồng lại thay đổi thái độ với mình, mọi thứ đều vì Giang Hạo hết, cô cười nói: “Mẹ, con biết rồi, mẹ đừng lo, con và Giang Hạo sẽ tốt thôi.”

Lúc ra khỏi phòng thì thấy Giang Hạo định gõ cửa: “Hai người trốn trong phòng thì thầm to nhỏ gì thế?” Lâm Thái Âm nói: “Còn không phải vì chuyện ôm cháu à, con trai, con phải cố gắng hơn nữa.”

Giang Hạo ôm vai Kiều Tâm Duy, nhếch mày lên cao: “Con rất cố gắng rồi, về nhà sẽ cố gắng hơn.”

“Bây giờ muộn rồi, ngủ lại nhà đi, mẹ đi nấu canh lút dạ cho hai đứa, mai mang lên công ty ăn.” Giang Hạo không trả lời, anh nhìn Kiều Tâm Duy.

“Mẹ, không cần phiền thế đâu, gần đây bọn con đang rèn luyện cơ thể, ăn tối xong sẽ đi bộ hai tiếng, ông xã, chúng ta về thôi.” Lông mày Giang Hạo chau lại, cười thầm: “Em chắc không?”

“Ừ, mấy nay không có sương mù, không khí tốt, ăn xong đi bộ tiêu com cũng tốt, đi thôi.” “Vậy bọn con về đây, mẹ đừng tiễn.”

Từ nhà họ Giang về nhà chỉ mất có hai tiếng, Kiều Tâm Duy lại đang tự đào hầm cho mình nhảy. Rồi khỏi nhà họ Giang, Giang Hạo không nói gì, chỉ đi cầm tay cô, chỗ này rất khó bắt xe, còn phải xem số của bạn thế nào.

Kiều Tâm Duy hất tay anh ra, lạnh giọng: “Em không muốn gọi xe, đi tàu điện ngầm.” Giang Hạo biết cô khó chịu, không cho cô xả giận thì sẽ càng nổi điên hơn, anh chiều theo cô: “Được rồi, chúng ta đi tàu điện ngầm.” Tuyến số một của tàu điện ngầm luôn rất đông, mua vé, đợi ở sân ga, gió thổi luôn qua các hành lang, Giang Hạo chắn gió cho cô rồi ôm cô vào lòng. “Mẹ nói với em cái gì đấy? Chắc chắn không chỉ mỗi chuyện sinh con thôi, mặt em lộ rõ luôn.”

“Không nói à? Muốn cãi nhau à? Nếu mắng anh có thể làm em thấy tốt hơn thì cứ mắng đi.”

“Ít ra em phải nói một câu chứ, đừng để anh nói chuyện một mình được không?”

“Vợ à...?”

Lúc này tàu điện cũng đến, dòng người tấp nập như làn sóng ập đến dồn dập, Giang Hạo kéo Kiều Tâm Duy xếp hàng, che chắn không để người khác đụng vào cô.

Người trong tàu điện ngầm đông như kiến, họ đứng ở cạnh cửa, cửa tàu điện ngầm mở ra, tiếng vù vù vang lên rất lớn, cổ Kiều Tâm Duy cứng lại, cô chợt muốn khóc. Giang Hạo đứng sau lưng, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu qua cửa kính của tàu điện ngầm, anh ôm chặt lấy hông cô, tay bao lấy tay cô, anh cảm thấy khó chịu khi cô khóc. Ra khỏi trạm tàu, gió mát thổi vào mặt, làn gió ban đêm man mát phá tới khiến người ta cảm thấy thoải mái. “Để chịu hơn chưa?” Giang Hạo hỏi.

Kiều Tâm Duy lau nước mắt, dễ chịu à, đợi cô yêu anh rồi anh mới bảo với cô rằng, anh có người trong lòng, bây giờ lại nghe người khác nói anh không ly hôn với cô vì con đường làm quan của mình, cô có thể dễ chịu cho được à? Dù mạnh mẽ cỡ nào cũng sẽ suy sụp, năm nay cô mới hai bốn tuổi mà thôi, không lẽ phải sống một cuộc đời như vậy thật ư? Ông trời ơi, có thể công bằng chút được không, có thể làm người cô yêu cũng yêu cô có được không?

“Anh biết em kiêu có dễ đi, cũng được thôi, tâm trạng không tốt thì xả ra, còn hơn là để trong lòng.”

Kiều Tâm Duy quay đầu lại, trên đoạn đường này, Giang Hạo nói rất nhiều nhưng cô không đáp lại, bây giờ nghe được câu này, cô mới mở miệng: “Không phải vì em khó chịu vì không muốn ở nhà, mà tại phòng anh để hình Tiêu Thiên Ái khắp nơi, Tiêu Thiên Ái mà anh yêu trọn mắt nhìn em ở mọi góc độ, cô ta như đang cười nhạo em vậy, em không chịu nổi!” Giang Hạo im lặng nhìn cô, anh không biết nên nói gì cho phải, đây là lỗi của anh, cười có cũng có nghĩa đã phải phụ cô.

Anh đi tới định ôm lấy cô nhưng cô lùi về sau hai bước: “Đừng chạm vào em, em không cần cái ôm thương hại này.”

Nhưng Giang Hạo vẫn cố chấp đi tới, mạnh mẽ giữ gậy, ôm chặt lấy cô, cô càng gầy gầy thì anh ôm càng chặt.

Cô đánh anh, vừa khóc vừa nói: “Giang Hạo, anh là thằng khốn, tôi cứ tưởng anh là thằng máu lạnh, nhưng không phải, tim anh dành cho người khác mất rồi, vì sao không thể yêu tôi, vì sao... Tôi nói cho anh biết, những đau đớn và tủi hổ mà anh trao cho tôi hôm nay là vì tôi yêu anh mà thôi, tôi sẽ không yêu anh nữa, tôi không muốn để ý chuyện của anh nữa, không muốn!”

Cô hít một hơi rồi nói tiếp: “Không phải anh yêu cô ta à? Chúng ta ly hôn rồi anh cưới cô ta là được, tôi thành toàn cho hai người, nhưng Giang Hạo à, anh ích kỉ lắm, vì con đường làm quan của mình mà nhốt tôi cả đời, những cung chiêu ngày thường có là cái thứ gì, anh có nghĩ đến cảm giác của tôi chưa? Khó lắm tôi mới có thể thoát khỏi sự phản bội của Kỷ Tiêu Hải và Tôn Dung Tuyền, khó lắm tôi mới học lại được cách yêu anh, nhưng anh thì sao, sao anh có thể làm như vậy hả? Sao anh không thể yêu tôi? Yêu tôi một chút thì anh sẽ chết à?”

Giang Hạo ôm xiết, để mặc cô đánh, để cô mắng, để cho cô phát tiết, từng câu từng chữ của cô như đâm vào lòng anh. “Không phải, anh không hề nhốt em cả đời, anh có để ý cảm nhận của em.”

“Vậy chúng ta ly hôn đi, anh tha tôi ra.”

“...” Giang Hạo không nói gì, anh không hề nghĩ tới ly hôn, từ đầu anh chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn.

“Vậy anh quên Tiêu Thiên Ái đi, học cách yêu em, em sẽ sinh con cho anh, chúng ta sẽ sống thật tốt.”

Giang Hạo không đáp được, anh không thể cân đo được sức nặng của hai người phụ nữ này trong lòng mình, EQ của anh không cao được như IQ. Đêm nay, Kiều Tâm Duy khóc trong lòng anh rất lâu, anh biết mình đã làm cô tổn thương sâu sắc.

Hôm sau tỉnh dậy, chuyện gì cũng qua hết, mọi thứ bắt đầu lại, họ đi làm như bình thường. Kiều Tâm Duy đau nhức cả người, cách đi rất lạ, đồng nghiệp cười trên: “Ồ, hôm qua hoạt động mạnh à?”

Nghe thấy lời này, các đồng nghiệp đều bật cười, nhất là các đồng nghiệp nam. Mặt Kiều Tâm Duy đỏ bừng, ngồi vào chỗ, không biết giải thích thế nào, còn sợ càng giải thích càng loạn. Ai ngờ Nhật Gia lại nói: “Chị Tâm Duy, sáng nay chị chạy nhiều nên mới đau phải không? Có phải eo chân đau không?”

“Ừ, đúng vậy, cảm thấy chân đã không còn là của chị nữa rồi.” Từ Nhật Gia cầm chai dầu xoa bóp cho cô: “À, thế chị thử cái này đi, có thể làm giảm đau nhức đó, lúc bị trật xương em thường dùng cái này, tốt hơn ngay ấy, có hiệu quả lắm.” “Cảm ơn.” Kiều Tâm Duy thấy ngại, hôm trước còn hiểu nhầm, thì ra cô bé là người tốt.

“Ồ, sao vẫn chưa thấy chị Vân Thanh đến làm nhỉ?”

Kiều Tâm Duy nghiêng đầu nhìn, đúng rồi, Vân Thanh rất hiếm khi đến muộn, vì ngày nào cô cũng đi làm với Trần Kinh Nghiệp, mà chỗ làm của Trần Kinh Nghiệp rất xa nên phải đi sớm, như vậy Vân Thanh mới không đến muộn. Nhưng hôm nay đã vào giờ mười phút rồi nhưng vẫn chưa thấy Vân Thanh đến. Cô gọi cho Vân Thanh, điện thoại thông nhưng không ai nhận, khiến người ta phải lo lắng. Thầy Nguyễn Tấn đi từ phòng làm việc ra: “Tổng Giám đốc Nguyễn, anh có số của Trần Kinh Nghiệp không? Em không gọi được cho Vân Thanh, anh gọi cho anh ta hỏi thử xem.”

Nguyễn Tấn vui vẻ đồng ý: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Tôi sẽ không cho cậu có cơ hội đó

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nguyễn Tấn gọi cho Trần Kinh Nghiệp, hỏi xong thì giật mình: “Bạn nói cậu đưa Vân Thanh tới công ty từ sớm à?” “Đúng rồi, thả cô ấy ở giao lộ cũ đó.” Trần Kinh Nghiệp vẫn đang trên đường đến công ty.

“Nhưng cô ấy vẫn chưa tới công ty.” Giọng của Trần Kinh Nghiệp trở nên lo lắng hơn: “Không thể, cô ấy đi đâu chứ?”

Nguyễn Tấn ngạc nhiên: “Bạn tôi không biết, Tâm Duy đang gọi cho cô ấy nhưng không ai nghe hết.” Kiều Tâm Duy đồng thời lên tiếng: “Nghe máy đi, nghe máy đi Vân Thanh... Đợi chút, Vân Thanh, cậu đang ở đâu vậy?”

Thời gian cứ như ngừng lại, không gian xung quanh trở nên yên tĩnh tới mức đáng sợ, cô nghe thấy tiếng thò lỗ từ đầu dây bên kia vang lên: “Cô là bạn của chủ số này à? Cô ấy gặp tai nạn, đang ở bệnh viện XX, tình huống nghiêm trọng, cô mau đến đi.” Trước cửa phòng cấp cứu, Nguyễn Tấn và Kiều Tâm Duy ngồi ở ghế đợi, Kiều Tâm Duy lạnh tới run cả người, hai tay để trên đùi run bần bật, cô cầm túi của Vân Thanh, bên trên còn dính máu. Người gây tai nạn là một tài xế đang đi giao hàng nhanh, sau lưng đồng phục còn in mấy chữ “Chuyển phát nhanh XX”, ông ấy cũng bị dọa sợ, ôm đầu ngồi chồm hổm một bên, không dám ngẩng đầu.

Hai cảnh sát ở cạnh liên tục hỏi: “Thời gian xảy ra tai nạn là khi nào?”

“Khoảng chín giờ.” Tài xế nói bằng giọng Đông Bắc, lúc nói chuyện, ông ta ngẩng đầu lên, da đen, mặt đầy nếp nhăn, trong khoảng hơn năm mươi.

“Cụ thể chút.”

Tài xế suy nghĩ rồi nói: “Khoảng 8 giờ 50.” Mặt Kiều Tâm Duy trắng bệch, tai nạn xe cô xảy ra khoảng 8 giờ 50 là lúc Vân Thanh vừa xuống xe, nghe nói lúc Vân Thanh bị đâm vẫn còn cảm giác, nói vậy tức là lúc cần Trần Kinh Nghiệp nhất thì anh ta lại đang rời xa cô ấy. Cô không thể hiểu nổi cảm giác đau đớn của cô ấy lúc đấy. “Uống rượu không?” “Không có.”

“Kiểm tra cò, há mồm, thổi khí.” Cảnh sát nhìn: “Ừ, độ cò còn không vượt chỉ tiêu.”

Tài xế run rẩy: “Ai lại uống rượu vào buổi sáng chứ?” Nói xong, ông ta ngáp một hơi, mắt đỏ ngầu. Cảnh sát lại hỏi: “Tối qua có ngủ không?” Tài xế thành thật: “Hôm qua chờ hàng cả đêm không ngủ, lúc lái xe gà gât nên không thấy đèn đỏ” “Anh lái xe lúc buồn ngủ, xem đi, đâm phải người ta rồi.” Tài xế cúi đầu, kéo mũ che mắt, ông ta tức nức: “Tôi sai rồi, tôi không ngờ lại đâm phải người ta...” Lúc này, tiếng bước chân vội vã vang khắp hành lang, Trần Kinh Nghiệp chạy vội đến: “Vân Thanh, Vân Thanh, vợ tôi đâu?”

Viễn mắt Trần Kinh Nghiệp đỏ bừng, vừa nghe được tin, anh ta đã quay đầu xe chạy về hướng cũ, nhưng đang là giờ cao điểm nên phải mất một tiếng đồng hồ mới đến nơi. Anh ta bị Nguyễn Tấn và cảnh sát để lên ghế, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi chảy nước mắt.

“Hôm nay đi muộn hơn bình thường nên cô ấy vừa xuống xe thì tôi đã vội đi ngay, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, đáng ra tôi phải nhìn cô ấy vào công ty rồi mới đi.” Trần Kinh Nghiệp hối hận gõ đầu mình giống một đứa bé đang sợ hãi: “Tài xế đâu, đã bắt được tài xế chưa?”

Nguyễn Tấn chỉ vào bên tường.

Ánh mắt anh ta dò sang góc tường, đứng dậy đi tới trước nắm cổ áo tài xế, vung tay định đánh: “Con mẹ mày, lái xe không nhìn đường à? Ông lái xe không mang mắt theo à? Người lớn như vậy mà không thấy là sao?”

Nguyễn Tấn và hai cảnh sát đi tới kéo anh ta ra, anh ta tức giận nắm cổ áo tài xế không buông: “Tôi không cho cô ấy vào bếp vì sợ cô ấy bị thương ở tay, thậm chí còn không dám để cô ấy cầm dao nữa đấy! Thế mà con

mẹ ông dám đâm cô ấy! Cút ngay, cút, đừng can tôi... Ông muốn chết hay sao mà dám đâm cô ấy, cô ấy sợ đau lắm...”

Kiều Tâm Duy nghe đến chảy nước mắt, nhìn hình ảnh hỗn loạn trước mắt, tim cô đau như bị kim đâm.

Y tá vội vàng đi tới nhắc nhở: “Đây là bệnh viện, đừng lớn tiếng nữa, sẽ ảnh hưởng bác sĩ, các người có thể yên tĩnh vì bệnh nhân được không?”

Trần Kinh Nghiệp nghe vậy thì lập tức im miệng, anh ta ngoan ngoãn nghe theo lời y tá như đứa trẻ. Thời gian trôi qua từng giây, lát sau Giang Hạo chạy đến, là Kiều Tâm Duy nắm cho anh. “Ông xã...” Kiều Tâm Duy nhào vào lòng anh nức nở, nhịp tim của cô nhanh tới mức bất thường, cô sợ, cô nhớ ba mình cũng bị tai nạn cướp đi sinh mệnh, cô sợ bị kịch đó lại tái diễn.

Giang Hạo vỗ đầu cô an ủi: “Không sao, không có gì đâu, đừng lo lắng.”

Lúc này, đèn cửa phòng cấp cứu tắt, Trần Kinh Nghiệp chạy đến trước cửa, bác sĩ vừa ra ngoài đã kéo lại hỏi: “Bác sĩ, vợ tôi sao rồi? Vợ tôi không sao chứ?” Mọi người nín thở chờ đợi.

Bác sĩ cởi khẩu trang, gương mặt nghiêm túc, lắc đầu nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, não của người bị thương dập nát, còn nữa, cô ấy đã có thai ba tuần rồi...” Giờ phút này, Trần Kinh Nghiệp như tên điện chạy vào đó, trong phòng vang lên tiếng gào thét điên cuồng của anh ta.

Kiều Tâm Duy cũng khóc, đây là người bạn thân tốt nhất trên đời của cô là người bạn đối xử với cô bằng hết gan hết ruột, thế mà cô ấy lại không còn trên đời này nữa. Tài xế ngồi trong góc tường chảy nước mắt, việc ra như vậy có nghĩa là ông ta phải đối mặt với bồi thường và đợi ngồi tù. Mất Giang Hạo và Nguyễn Tấn đỏ bừng, Vân Thanh là một người tùy tiện, nói nhiều, tốt bụng, sở trường của cô ấy là mịa mai người khác, chỉ cần có cơ hội là nói luôn mồm. Nguyễn Tấn bảo, khi không nói thì cô ấy rất tốt, nhưng một khi đã mở miệng thì y chang một người phụ nữ đánh đá, nhưng cô ấy chưa bao giờ mịa mai ác ý một ai cả. Trần Kinh Nghiệp không cho ai vào gặp Vân Thanh lần cuối, anh ta bảo cô ấy thích đẹp nên chỉ muốn giữ vẻ đẹp của cô ấy trong lòng mọi người. Tang lễ cử hành rất đơn giản, ba mẹ Vân Thanh chỉ có một cô con gái, bọn họ đầu bạc tiễn người đầu xanh, nỗi đau này khó mà nghĩ được. Trần Kinh Nghiệp như già đi mười tuổi, cầm moc đẩy rầu, mắt sưng đỏ, tròng mắt đầy tơ máu, anh ta đã không ngủ ba ngày ba đêm rồi. Giang Hạo nói: “Tối nay chỉ có mình Trần Kinh Nghiệp ở nhà thôi, anh và Tấn sẽ ở với cậu ấy, em ở một mình được không?” Kiều Tâm Duy gật gù: “Ừ, anh đi đi.”

Ba người đàn ông ngồi uống rượu trong phòng khách, trên bàn, trên đất đầy vỏ rượu. Nguyễn Tấn đã ngã chai rượu, Trần Kinh Nghiệp vội “suýt” một tiếng: “Cậu cẩn thận chút, đánh thức con cọp cái nhà tôi thì sẽ bị cô ấy nắn đấy.”

Giang Hạo và Nguyễn Tấn nhìn nhau, Giang Hạo thờ dãi nói: “Kinh Nghiệp, cậu mệt rồi, mau đi ngủ đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Trần Kinh Nghiệp nằm vùi vào sofa, khom người, chống tay lên đầu gối ôm lấy mặt, im lặng chảy nước mắt: “Các cậu nhớ hôn lễ năm trước của tôi chứ, chúng ta ở đây uống rượu như bây giờ, vừa nói vừa cười, Vân Thanh đột nhiên chạy đến mắng chúng ta một trận, bảo làm cô ấy không ngủ được, haha... Chuyện cứ như mới hôm qua vậy, tôi hối hận vì không đưa cô ấy đi Maldives sớm hơn một chút, tôi cứ kéo dài chuyến đi này vì công việc mãi, sau này không có cơ hội nữa rồi, cô ấy luôn bảo rằng không đi Maldives một lần thì sẽ hối tiếc cả đời.”

Nói xong, anh ta bật khóc, tiếng nước nức nở vang vọng cả phòng: “Tôi vừa nhắm mắt thì lại nhớ đến gương mặt thay đổi hoàn toàn của cô ấy, chắc là cô ấy rất đau, cô ấy yêu cái đẹp nhưng lại chết như vậy... Tôi không thể tha thứ cho mình được, tôi không thể ngờ nổi lúc cô ấy chết mà tôi lại đang rời xa cô ấy, tôi tình nguyện người bị đâm là mình, sao lại dùng cách này để cướp cô ấy khỏi tôi chứ, không được... Vợ ơi, em còn trẻ thế mà, em bảo phải sinh một cặp trai, gái cho anh mà, sao em lại nuốt lời chứ?” Nguyễn Tấn uống từng ngụm rượu, người bị Vân Thanh mịa nhiều nhất là anh, mặc dù là cấp trên nhưng cô ấy lại không cho anh chút mặt mũi nào. Lúc đầu anh rất ghét cô ấy, nhưng đột nhiên cái người vẫn luôn tìm chuyện xấu mà mịa

nay lại biến mất hoàn toàn, anh vẫn thấy đau lòng.

Giang Hạo cũng thế, lúc trước anh cảm thấy vợ Trần Kinh Nghiệp quá mạnh mẽ, không dám cãi nhau với cô, nhưng mỗi lần họ đi cùng nhau, chỉ cần có Văn Thanh thì bầu không khí luôn vui vẻ, anh luôn ước ao cuộc sống hôn nhân như vợ chồng họ.

Văn Thanh dùng sự ngay thẳng, trường nghĩa và thiện lương của mình để chinh phục bạn bè, đồng thời còn chinh phục bạn bè của chồng mình. Sau đấy, Trần Kinh Nghiệp ngủ thiếp đi sau mấy ngày mệt mỏi. Nguyễn Tân chủ động nói: “Đêm nay tôi ở lại với cậu ấy, nhà cậu cũng có người buồn vì chuyện này, về đi.”

Giang Hạo: “Mình cậu được không?”

Nguyễn Tân: “Được.” Giang Hạo gật đầu, lúc anh đứng dậy định đi thì Nguyễn Tân nói tiếp: “À Hạo, có lời này chẳng biết có nên nói không, nói thì sợ cậu hiểu nhầm, nhưng không nói tôi lại thấy lo lắng.”

“Nói đi, cần gì xoắn xuýt như vậy, tôi nghe.”

“Quý trọng người hiện tại, quý trọng ngay bây giờ, Kiều Tâm Duyệt là cô gái tốt, cậu cưới được cô ấy là phúc

mười đời, đừng làm tổn thương cô ấy. Thiên Ái già vờ tự sát rồi bỏ cậu năm năm, cậu không có lỗi với cô ấy, nếu cậu muốn chịu trách nhiệm hai chân của cô ấy thì có rất nhiều cách, không phải chỉ mỗi mặt tình cảm.” Giang Hạo im lặng nghe anh nói: “Tôi biết, những điều này tôi đều biết, nhưng khi làm thì rất khó, cậu cũng biết tình cảm trước đây của tôi và Thiên Ái rồi... Thôi, không nói nữa, tóm lại tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với Kiều Tâm Duyệt.” Anh dừng một lúc, hồi văn đề đã nghĩ mãi từ lâu: “Tân, nếu tôi và Kiều Tâm Duyệt không kết hôn, cậu sẽ làm gì?”

Nguyễn Tân trả lời không chút do dự: “Tôi sẽ theo đuổi cô ấy cho tới khi cô ấy chịu gả cho tôi mới thôi.”

Giang Hạo ngăn người, anh thấy được sự cố chấp từ trong mắt bạn mình, chắc chắn, tự tin và đầy hối hận, tiếc nuối. Đột nhiên anh cảm thấy có hơi vui vẻ, vui thì mình ra tay trước nên có lợi thế, nếu không Kiều Tâm Duyệt đã thành vợ bạn mất rồi.

Duyên phận kỳ diệu như vậy đấy, không sớm không muộn, chậm rãi mà đến.

“Chỉ cần có một chút cơ hội nhỏ thì tôi sẽ không ngại thử nghiệm, nên cậu phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt vào, đừng để tôi có cơ hội này.” Giang Hạo cảm nhận được sự nguy hiểm, anh thể son sắt: “Tôi sẽ không cho cậu có cơ hội này.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Mặt mũi đàn ông

Trời đêm, Giang Hạo vội chạy về nhà, anh không thể cảm nhận được nỗi đau của Trần Kinh Nghiệp khi mất đi Văn Thanh, nhưng anh cảm nhận được sự chán chường của Trần Kinh Nghiệp.

Thì ra sinh mạng lại yếu đuối đến vậy.

Giờ phút này, anh chỉ muốn ôm Kiều Tâm Duyệt, không nói gì nhiều, bất kỳ lời nói nào cũng yếu đuối cả, chỉ có cạnh nhau mới là thực tế nhất. Về tới nhà, anh mở cửa, bên trong tối mà không có chút ánh sáng nào: “Tâm Duyệt? Tâm Duyệt?” Anh gọi hai tiếng, mở đèn lên nhưng cả căn nhà đều yên tĩnh.

“Tâm Duyệt...” Anh chạy vào phòng ngủ nhưng không thấy người, thậm chí lo lắng, cô đi đâu rồi? Lúc này Kiều Tâm Duyệt đang ở nhà mẹ đẻ xem tivi với ba mẹ, cô không muốn ở một mình trong đêm đau lòng như vậy.

“Alo, em đang ở đâu?” Trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng gấp gáp của Giang Hạo.

“Em đang ở nhà ba mẹ, sao thế?” Giang Hạo thờ phào: “Anh về mà không thấy, còn tưởng em đi đâu, đi về nhà mẹ sao không nói với anh?” “Xin lỗi, em quên mất, sao anh lại về rồi, không ở với Trần Kinh Nghiệp à?”

“Tân ở rồi, bảo anh về với em, em cũng đang khó chịu.”

Kiều Tâm Duyệt cười khẽ: “Tổng Giám đốc Nguyễn tính thế quá.” Lúc nói chuyện, cô đã đi vào ban công nhỏ trong phòng mình.

Giang Hạo ghen: “Em chỉ biết cậu ta quan tâm thôi, anh cũng có phần.” Có mấy lời không hiểu sao anh lại nói vậy, cũng chẳng phải thẳng thớm nhóc mười bảy mười tám tuổi, càng già càng không muốn nói. “Vậy em về nhé?”

“Không, anh đón em.”

“Được.” Đặt điện thoại xuống, Kiều Tâm Duyệt nhắm mắt hít sâu một hơi, cô ở đây mười năm, ban công nhỏ này đã ghi lại những niềm vui và nỗi buồn của cô trong mười năm qua.

Gió đêm thổi vào, cô cảm thấy có hơi lạnh nên ngồi xõm xuống, dọn dẹp bồn phong tin từ đã trồng trước kia. Mùa hoa phong tin từ đã qua, trong những đóa đang nở, cô ngắt mấy bông đã tàn, cô tỉ mỉ chăm sóc chúng, hi vọng xuân năm sau có thể nở được trong mùa mưa. Đột nhiên có một bóng lưng che mất tia sáng trong phòng, cô xoay lại thì thấy Cảnh Thượng đang đi tới. Cảnh Thượng mặc đồ thể dục, tóc ngắn hơn trước rất nhiều, để lộ vầng trán và đôi mày, trông rất nhanh nhẹn. Anh bỏ tay vào túi quần, ung dung hỏi: “Giang Hạo sắp đến?” “Dạ, anh ấy bảo không cần ở với bạn, sẽ qua đón em.” Kiều Tâm Duyệt tiếp tục cúi đầu ngắt hoa.

“Tâm Duyệt, bây giờ em sống hạnh phúc chứ?” “Dạ.” Cô cúi đầu, mũi ề ầm, cô hi vọng Cảnh Thượng là anh ruột của mình, như vậy thì cô sẽ nói hết những nỗi lòng của mình khi chịu tủi thân rồi. “Nhưng anh thấy em không hạnh phúc chút nào, anh nhìn em lớn lên, em không lừa được anh đâu.” Kiều Tâm Duyệt vẫn cúi đầu tìm hoa phong tin từ héo, cô lạnh nhạt: “Anh à, đồng nghiệp xảy ra tai nạn là bạn tốt của em, cô ấy chết thảm như vậy thì em có thể vui về ư?”

Cảnh Thượng ngăn người, được rồi, là anh nghĩ nhiều, anh vỗ vai cô: “Đừng nghĩ nhiều nữa.” “Ồi, em vẫn ổn, đau lòng vài ngày là thôi, chỉ sợ chồng và người nhà cậu ấy đời này cũng không thể thoát khỏi nỗi đau này.” Cảnh Thượng bước tới trước, vịn vào lan can, nghiêng người tới, anh chuyển đề tài: “Sau khi em gả đi, mẹ cũng buồn lắm, thỉnh thoảng anh thấy mẹ hay ngồi bồn thần trong phòng em, anh biết mẹ nhớ em, sau này rảnh thì thường xuyên về thăm nhà.”

Kiều Tâm Duyệt thấy đau lòng, người thân nhất của cô chỉ có mỗi mẹ, cây kéo sợ ý cắt phải tay tay: “A...” “Sao thế?... Sao em không cẩn thận chút?” Cảnh Thượng cầm tay chảy máu của

cô, kéo cô chạy vào toilet: “Cố chịu một chút, anh rửa sạch vết thương, mẹ, lấy oxy già đi, tay Tâm Duy bị thương rồi.”

Cả nhà hoảng lên, lấy thuốc lấy bông băng. Tay cầm kẹp của Hạng Linh run lên, bà cố gắng làm nhẹ để cô không thấy đau.

Cảnh Thượng càng nhìn càng lo, giành lấy cái kẹp: “Mẹ, để con làm cho, phải đề mạnh mới không chảy máu nữa, mẹ làm vậy sao được.” Cảnh Trí Thành bị chặn ở ngoài, nhìn máu chảy xuống nhiều như vậy, vội nói: “Có cầm máu được không? Không được thì đi bệnh viện.”

Kiều Tâm Duy cắn răng nhịn đau, nhìn bộ dạng lo lắng của cả nhà thì lòng ấm áp vô cùng, cảm thấy đau chút cũng đáng. Hai mắt cô hơi mờ mờ, thậm chí cảm thấy, về nhà là tốt nhất, cô luôn nói nhà họ Cảnh không phải ngôi nhà chân chính của mình, cô luôn oán hận cha đẻ, cô luôn phản rờ mình và nhà họ Cảnh, thế nhưng lại không biết, đó chỉ là thứ tự tôn tự cho là đúng của cô mà thôi.

Từ năm cô mười ba tuổi đến đây ở, cha đẻ nuôi cô từ con nít mười ba tuổi tới cô gái hai mươi ba tuổi, sau đó vui vẻ gả cô đi. Người ngoài nói thế nào cũng chỉ là người ngoài, nhưng cha đẻ chưa từng xem cô là người ngoài, mười năm qua, dù không thân mật nhưng chưa bao giờ ông đối xử tệ với cô cả.

Trước khi gả đi, cô luôn cảm thấy mình là người ngoài trong nhà này, nhưng sau khi gả đi, cô lại thấy mình là một thành viên ở đây, rất nhiều chuyện, chỉ khi nhìn thoáng ra mới thấy được. “Tâm Duy, đừng khóc, mẹ biết là rất đau nhưng phải nhịn, muốn đi bệnh viện thì cũng phải cầm máu đã, để

máu chảy như thế mà đến bệnh viện thì sẽ cạn máu mất.” Vành mắt Hạng Linh đỏ bừng, nhìn con gái đau bà cũng không vui vẻ gì cho cam, chỉ hận không thể chịu đau thay con thôi.

Kiều Tâm Duy lắc đầu, nước mắt chảy dài: “Con không khóc vì đau, mà là.” Cô quay đầu nhìn ba đẻ: “Ba mẹ, anh, sau này con thường về nhà có được không?” Cảnh Trí Thành gật gù: “Được, đương nhiên được rồi, đây là nhà con mà.”

Lúc nhà, chuông cửa vang lên, Cảnh Trí Thành đi ra mở cửa, hóa ra là Giang Hạo mang theo cái thấy đầy rượu đến.

“Lái xe mà uống rượu à?”

Giang Hạo vội nói: “Không có, con gọi xe đến, gần đây ba trông khỏe ghê, Tâm Duy đầu ả?” “Ài, con bé bị đứt tay, đang ở băng bó cầm máu trong toilet.”

Giang Hạo vội đi vào thì thấy cảnh Thượng cầm tay Kiều Tâm Duy bôi thuốc, trong mắt ngập tràn lo lắng và tình cảm, hoàn toàn không giống tình cảm giữa hai anh em. Giang Hạo thậm chí cảm thấy, phải mau tìm cô nào giới thiệu cho Cảnh Thượng mới được.

“Có cần tôi làm gì không?”

“Không cần, sắp xong rồi.” Cảnh Thượng cẩn thận dán băng cá nhân vào tay cô, dán một cái không đủ nên dán hai cái: “Vết thương lớn quá, hay đi bệnh viện đi tìm một mũi?”

Kiều Tâm Duy vẫy tay: “Không cần đâu, vậy là được rồi, không cần phiền phức vậy đâu.” “Không được, phải đi!” Cảnh Thượng kéo tay không cho cô làm rộn, bộ dạng ân cần như thể quên hết mọi người.

Cảnh Trí Thành và Hạng Linh thấy vậy thì lo lắng con trai làm chuyện gì khác người. Giang Hạo thấy khó chịu, anh ho khè: “Khụ, Tâm Duy, hôm nay muộn rồi, ba mẹ phải nghỉ ngơi, anh thấy chúng ta nên về nhà trước, hôm nào rảnh thì về chơi.”

“Đưa con bé đi bệnh viện!” Cảnh Thượng cò chấp nhìn Giang Hạo, anh thấy vết thương của cô rất sâu.

Giang Hạo ngăn người, gật đầu nói: “Được rồi.”

Trên xe taxi, Giang Hạo không nhịn được nói: “Anh của em vẫn quan tâm em vậy à?”

Kiều Tâm Duy biết anh đang ghen, nhưng cô lại sợ anh phủ nhận mình đang ghen, cô không muốn trở thành kẻ ngu si tự cho là đúng, cô lạnh nhạt bảo: “Anh em đương nhiên phải quan tâm em rồi, em là em gái của anh ấy mà.”

Giang Hạo cười gằn: “Chỉ sợ không phải em gái đơn giản vậy, em xem cậu ta là anh trai nhưng cậu ta không xem em là em gái, hai người không có máu mủ ruột thịt.”

Kiều Tâm Duy lườm anh, không muốn cãi nhau nên xoay người nhìn ra ngoài.

Giang Hạo còn nói: “Nếu anh không tới thì cậu ta đưa em đi bệnh viện chứ gì?” Nói xong, anh đột nhiên nói: “Tài xế, đến bệnh viện.”

“Đi bệnh viện làm gì, em đã băng bó kĩ rồi, đi bệnh viện tháo nó ra rồi băng lại à? Không đi.”

Tài xế khó xử, hai người này đang giận nhau, không biết nên nghe ai.

Giang Hạo uống rượu vào nên cũng khó chịu hơn ngày thường: “Đến bệnh viện, anh bảo đến bệnh viện, miễn cho em bị gì rồi anh em lại oán anh không chăm sóc tốt.”

“Ồi, Giang Hạo, sao anh lại vậy chứ?” Giang Hạo chủ động cầm ví tiền, lấy năm tờ tiền đưa ra phía trước: “Đến bệnh viện.” Tài xế cười nói: “Không nhiều vậy đâu, hai người bình tĩnh nói chuyện đi.” Giang Hạo đưa tiền như đại gia: “Cứ cầm lấy, sau khi chúng tôi tới bệnh viện, anh đợi một chút, chúng tôi còn về nhà nữa.” “Ồi, được rồi.”

Sau đó taxi đến bệnh viện, Giang Hạo kéo Kiều Tâm Duy xuống xe. Ban đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ. Giang Hạo kéo Kiều Tâm Duy vào phòng cấp cứu, Kiều Tâm Duy cau mày bĩu môi, không tình nguyện: “Chỉ bị thương nhỏ thôi, đã băng kĩ rồi, vào kiểm tra thì phải chịu đau lần nữa à? Không cần phải vậy.”

“Anh em bảo đưa em vào bệnh viện tiêm.”

Kiều Tâm Duy thấy dùng mười con bọ cũng không kéo được anh lại, thẳng thắn nói: “Anh đừng gây sự nữa, làm chuyện ấu trĩ vậy vui lắm à?” Lúc này anh có ý đưa cho tài xế năm trăm đồng, cô chẳng thấy vui tí nào.

“Anh gây sự khi nào? Anh lo lắng cho vết thương của em cũng sai à?”

Kiều Tâm Duy dùng chân, tức giận nói: “Giang Hạo, anh đừng có được voi đòi tiên, em không muốn cãi nhau với anh! Nếu anh không ghen thì đừng giả vờ như vậy với em, em ngu lắm, không phân biệt được.” Giang Hạo quay lại, thấy mắt cô đỏ bừng, lại nói một câu đâm trúng chỗ hiểm, xuyên thẳng qua sự giả vờ rộng lượng của anh, anh không hiểu nguyên do. Anh sao chứ? Anh chỉ muốn làm cô vui thôi mà. “Anh trai quan tâm em, dù anh ấy làm gì thì anh ấy vẫn là anh em, em...”

Cô chưa nói xong đã bị Giang Hạo hôn mắt, anh nuốt hết những bất mãn và tức giận của cô vào miệng. Anh thừa nhận anh thấy khó chịu, nhìn người đàn ông khác quan tâm cô mà anh lại cứ làm cô tổn thương, anh sợ, anh ghen tị, nhưng anh không dám thừa nhận bằng miệng, chỉ vì chút mặt mũi đàn ông buồn cười của anh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Anh nợ cô ta

Chuyện Văn Thanh khiến bầu không khí của công ty trở nên ngột ngạt, các đồng nghiệp đều im lặng, nghiêm túc làm công việc của mình, ngay cả Tiểu Mật luôn mồm cũng trở nên yên tĩnh ít lời.

Kiều Tâm Duy đang làm việc thì bị người khác vỗ vai, cô quay lại nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Trần Kinh Nghiệp, sao anh lại đến đây thế?”

Mấy ngày không thấy Trần Kinh Nghiệp, anh ta gầy hẳn ra, hốc mắt sâu hơn, tiều tụy vô cùng, anh ta gượng cười: “Tôi tới thu dọn vài thứ của Văn Thanh, xem như việc cuối cùng có thể làm cho cô ấy.”

“Có cần tôi giúp không?” “Không, để tôi ngồi ở chỗ cô ấy một chút.”

Kiều Tâm Duy gật đầu, sau đó cô thấy người đàn ông cao bầy thước im lặng ngồi một chỗ, chờ người nhìn các vật phẩm trên bàn làm việc. Những đồng nghiệp khác không tới quấy rầy anh ta, ngay cả những người đang nói chuyện về công việc cũng im lại, tiếng lật giấy, bấm chuột, bước đi đều nhỏ dần rồi yên tĩnh hẳn. Giang Hạo nhả một tin- “Anh lên máy bay, ở nhà đợi anh về.”

Hôm nay anh đi công tác, vừa sáng sớm đã dọn đồ ra sân bay, đi ít nhất năm ngày, có nhiều hơn không thì chưa biết, Kiều Tâm Duy bấm vài chữ - “Thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn bóng lưng cô đơn của Trần Kinh Nghiệp, cô càng muốn quý trọng mọi thứ bây giờ, cô nghĩ: Giang Hạo không phải loại người máu lạnh, si tình là ưu điểm của anh, trước khi Tiêu Thiên Ái trở về, anh không làm gì sai cả, sau khi Tiêu Thiên Ái trở về, anh có sự bất đắc dĩ của mình. Đợi một thời gian nữa, đợi một chút rồi trái tim anh sẽ có chỗ cho cô, cuộc đời chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, không bao dung thì phải sống trong dần vật ư?

Hôm nay, Tiêu Thiên Ái đọc hợp đồng mà Thẩm Đại Hải đưa tới, uyển chuyển từ chối: “Ngại quá, Tổng Giám đốc Thẩm, tôi không có ý tăng tuổi nhạc hội, lúc trước đã thỏa thuận là 17 hằng tháng sẽ có nhạc hội rồi.” Thẩm Đại Hải cau mày, ôn hòa nói: “Cô Tiêu, sao không đọc hết hợp đồng đã? Bây giờ cô đang nổi tiếng, sao không nhân lúc này để kiểm thêm một ít?”

“Cảm ơn, tôi không cần.” Cô không phải thương nhân, cô có điểm mấu chốt của mình. Thẩm Đại Hải khuyên nhủ: “Cô Tiêu, lần đầu chúng ta hợp tác rất tốt, sự thành công ở trong nước của cô có hơn phân nửa là công lao của tôi, nhưng cô cũng phải hiểu người trong vòng này xuất hiện như sóng, nếu không tăng số lần xuất hiện trước khán giả thì cô sẽ bị lãng quên ngay. Nếu cô muốn nhạc hội ba năm sẽ đông người thì hãy nghe theo sự sắp xếp của tôi, chắc chắn cô sẽ nổi tiếng.” Tiêu Thiên Ái bật cười: “Tổng Giám đốc Thẩm, nổi tiếng chẳng có ích lợi gì với tôi cả, tôi không phải người bình thường, chân tôi có tật, những thứ nổi tiếng kia chỉ là hư vô mà thôi, tôi không cần.” “Tôi cần.” Giọng Thẩm Đại Hải trở nên không khách sáo nữa: “Cô Tiêu đừng thanh cao như vậy, tôi đến đây thương lượng chuyện này là vì tôn trọng và ngưỡng mộ cô. Cô đọc kĩ hợp đồng, số buổi nhạc hội được tăng lên sẽ được trả với giá gấp ba hiện tại, còn được diễn ở rạp hát quốc gia, ghế ngồi nhiều hơn, nó sẽ giúp cô tăng độ nổi tiếng hơn bây giờ, chắc chắn không có hại gì với cô cả. Hơn nữa, việc tuyên truyền cũng sẽ làm tốt, tôi đảm bảo giá trị và sự nổi tiếng của cô sẽ nâng lên một bậc nữa, đến lúc đó giá nhạc hội của cô cũng tăng cao hơn.”

Tiêu Thiên Ái vẫn lạnh nhạt với lời khuyên nhủ tận tình của Thẩm Đại Hải: “Tôi về nước mở nhạc hội không phải vì tiền.” Cô đã kiếm đủ tiền ở Anh rồi, việc nổi tiếng qua một buổi nhạc hội ở trong nước không phải có ý.

Mặt Thẩm Đại Hải đen lại: “Cô Tiêu, tôi hiểu suy nghĩ của nhà nghệ thuật như cô, nhưng cô phải xem tình huống rồi mới thể hiện sự thanh cao của mình, cô không làm vì tiền nhưng đoàn đội của cô, đoàn đội của tôi xoay quanh cô là vì lợi ích. Nói thẳng ra, cô cho rằng thành tựu của cô hôm nay là nhờ thiên phú thật à? Nếu không phải dựa vào sự đóng gói như ngôi sao này thì cả đời này cô cũng đừng mong nổi tiếng! Cô đừng từ chối sớm như vậy, nghĩ cho kĩ vào, những thứ ở đây của cô đều là do tôi cho, cô không có đường lui.” Tiêu Thiên Ái cau mày: “Nếu tôi không ký phân hợp đồng thêm này thì ông hủy hợp đồng à?”

“Ha, hủy hợp đồng thì cũng chỉ phải bồi thường mà thôi, công ty tôi rất lớn, chút tiền đó vẫn trả được, có điều cô Tiêu, nghe báo cô không có quan hệ gì lớn ở thủ đô, hai chân tàn tật, không ở được thì phải rút về Anh. Nhưng mà, tôi nghe báo cô đã cắt đường lui của mình ở Anh rồi, không lẽ cô cũng muốn cắt đường lui ở đây sao?”

“Ông uy hiếp tôi?” “Không thể gọi là uy hiếp được, có điều cô đừng chỉ đòi uống rượu phạt, tôi có thể thổi phồng cô lên cao thì cũng có thể đẩy cô xuống dưới.” Thẩm Đại Hải đứng lên, bây giờ trông ông ta cao hơn người đang ngồi trên xe lăn là Tiêu Thiên Ái rất nhiều, ông ta cúi xuống nhìn cô: “Có rất nhiều người muốn bám vào tôi để nổi tiếng, cô có cơ hội lại không biết nắm giữ, cô đồng ý thì chúng ta cùng thắng, cô không đồng ý thì chỉ có đường chết thôi! Suy nghĩ kĩ đi, tôi đợi có ký tên!”

Nói xong, Thẩm Đại Hải nghiêng ngàng đi ra ngoài.

Tiêu Thiên Ái tiến không được mà lùi cũng không xong, trình độ trở mặt của Thẩm Đại Hải còn nhanh hơn cả lật bánh tráng. Cô nhớ tới lời nhắc nhở của Giang Hạo, thì ra trên đời này chỉ có mỗi Giang Hạo đối xử tốt với cô mà thôi.

Cô vội cầm điện thoại ra gọi cho Giang Hạo: “Alo, Thiên Ái, gọi anh có việc gì à?” Tiêu Thiên Ái vừa nghe giọng trầm ổn của Giang Hạo thì bật khóc. “Em sao thế? Có gì thì từ từ nói, đừng khóc mà.” Giang Hạo lo lắng, Tiêu Thiên Ái nghẹn ngào: “A Hạo, anh rảnh không? Em gặp phải chuyện khó giải quyết.” “Anh đang công tác ở bên ngoài, không qua được, em gặp chuyện gì? Mau nói với anh.” “Thẩm Đại Hải muốn kiểm tiền nên bắt em mở thêm nhạc hội, còn muốn chuyển sang sân khấu ở nhà hát lớn. Ông ta muốn chế tạo em như ngôi sao, nhưng em không muốn, em không muốn biến âm nhạc thanh cao này thành thứ trần tục nhuộm đầy mùi tiền kia, huống chi điều kiện sức khỏe của em cũng không tốt để làm đến mức đó. A Hạo, em phải làm sao đây?” Giang Hạo quả đoán nói: “Đừng đồng ý với ông ta, Thẩm Đại Hải là thương nhân ngập mùi tiền, xem lợi ích trên hết, nghe anh đi, em mau dừng việc hợp tác này lại, ông ta chỉ xem em là cây hái tiền thôi.” “Nhưng lúc trước đã ký tên vào hợp đồng rồi, tiền hủy hợp đồng rất lớn, em chịu không nổi, em chỉ muốn an bình thực hiện hợp đồng ba năm này thôi.” Giang Hạo im lặng một lát rồi nói: “Vậy đợi anh về rồi nghĩ cách, Thẩm Đại Hải sẽ nể mặt anh thôi, anh sẽ đi bàn chuyện này với ông ta.” “Thật à? Vậy thì tốt rồi, khi nào anh về?” “Không chắc lắm, anh sẽ giải quyết chuyện bên này nhanh thôi.”

“Được, vậy em không làm phiền anh nữa.” Cúp điện thoại, Giang Hạo sờ màn hình điện thoại, không có cuộc gọi nào từ Kiều Tâm Duy cả, anh đi ba ngày rồi mà cô lại không gọi một cuộc nào cả. Cô còn giận à? Có phải anh nên mua ít quà về dỗ cô không? Anh nghĩ.

Vì Văn Thanh đột nhiên rời đi, Từ Nhật Gia lại chưa quen với công việc cho nên Kiều Tâm Duy bận đến ngu người, ngày nào cũng mang việc về nhà làm tới khuya. “Cần giúp một tay không? Buổi tối chỉ cần làm thêm hai tiếng là đủ rồi.” Cô lắc đầu từ chối Nguyễn Tấn: “Tổng Giám đốc Nguyễn, không cần đâu, tôi có thể giải quyết được.” Ôi, trong nhà có ông chồng thích ghen lại hay giả ngủ, cô không dám nhận ý tốt của Nguyễn Tấn đâu! Nguyễn Tấn thở dài: “Vậy tôi bảo trợ lý tới giúp em nhé?” “Không cần, Nhật Gia đã làm giúp không ít rồi, nhưng có chút việc phải do tôi làm, nhiều người sẽ loạn mắt.” “Được rồi, thể em phải chăm sóc bản thân đấy, đừng để mình mệt quá, nếu không A Hạo lại chất vấn sao tới lại nghiêm khắc với em như vậy.”

Kiều Tâm Duy bật cười: “Chắc vậy, yên tâm đi, tôi sẽ làm xong trong ngày cuối.”

Tan làm, Kiều Tâm Duy ôm xấp tài liệu, ôi, phải thức thêm một đêm nữa rồi.

Khi mở cửa đôi giày, phát hiện trên giá giày có thêm một đôi giày da, là của Giang Hạo, cô ngạc nhiên, không phải bảo đi ít nhất năm ngày à, sao mới ngày thứ tư đã về rồi?

“Giang Hạo, Giang Hạo?”

Giang Hạo đi từ bếp ra: “Về rồi à? Đợi lát sẽ có cơm ăn ngay.” “Sao anh đã về rồi?”

“Hừm, xong việc thì về thôi.”

Kiều Tâm Duy không hỏi nữa, cô không hỏi nhiều về vấn đề công việc của anh, anh nói gì thì là cái nấy. Hai năm sống ở nước ngoài, Giang Hạo đã luyện được tay nghề nấu ăn rất tốt, dù sau khi về nước cũng hiếm khi dùng tới, nhưng bản lĩnh nấu ăn chỉ cần học một lần là đã theo cả đời.

Ba món mặn một món canh, có mặn có nhạt, rất phong phú.

“Ừ, mùi vị khá đấy, về nhà không cần làm gì đã được ăn cơm nóng, hạnh phúc thật.” Giang Hạo sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của cô: “Gầy đi, tiêu tụy, vành mắt đen hơn rồi, gần đây công việc nhiều lắm à?”

“Không phải, tại Văn Thanh đột nhiên rời đi, Nhật Gia lại là người mới nên em phải xử lý một mình, xem đi, tài liệu trên bàn đều là công việc của em. Đứng rồi, anh về nhà mà không gọi cho em à?”

Giang Hạo né tránh ánh mắt của cô, nhưng anh lại không muốn lừa cô: “Thiên Ái gặp vài chuyện khó giải quyết nên anh phải sắp xếp công việc để về, mới về lúc sáng, lúc trưa gặp cô ấy để xem tình huống.” Chút hạnh phúc vừa mới chớm đã bị dập, đúng là hoa nở sớm tàn, tay cầm đĩa của cô dừng lại một chút: “Ồ.” Rồi lại tiếp tục ăn.

Giang Hạo vội giải thích: “Hợp đồng của cô ấy và Bác Lan có vấn đề, cô ấy không quen ai ở thủ đô, anh không giúp thì không ai giúp cô ấy cả.” “Ồ.”

“Em không muốn hỏi gì à?” “Anh muốn nói thì sẽ nói thôi, không muốn nói thì em hỏi cũng không nói gì, ăn cơm đi, em còn phải làm việc nữa, không có nhiều sức để quản chuyện khác đâu.”

Giang Hạo bị bơ, cô càng bình tĩnh thì tìm anh lại càng lo sợ hơn. Trên đường về, anh luôn do dự không biết có nên nói cho cô biết không, sợ cô khó chịu nên mới đi gặp Tiêu Thiên Ái trước.

“Đứng rồi, anh có quà cho em” Giang Hạo để đĩa xuống, lấy quà ra: “Khăn lụa do XX sản xuất, hàng rất tốt, cho em cái này.” Còn có quà, xem như có lòng, Kiều Tâm Duy vui vẻ cầm lấy: “Đây là lần đầu anh tặng quà cho em đấy, nếu không tính nhân cưới, em rất thích, cảm ơn.” Cô thích thật, khăn lụa này vừa mềm vừa trơn, màu xanh ngọc hợp với làn da của cô, rất phù hợp trong cái mùa không lạnh không nóng này.

“Về Tiêu...”

“Cứ giúp cô ấy là được.” Cô ngăn anh nói: “Anh nợ cô ấy, em biết, em không giận cũng không ghen tị.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Tình cảm của giang hạo

Ngoài vui về ra, Giang Hạo còn thấy cảm động nữa, cô đã trưởng thành rồi.

“Anh cười cái gì?” Kiều Tâm Duy nghi ngờ hỏi. Giang Hạo vòng tay ra sau đầu cô, kéo cô dán vào ngực mình: “Cảm ơn em đã không nghĩ nhiều, anh chỉ muốn giúp cô ấy thôi.” “Ừ, em đói rồi, ăn cơm thôi.”

Nhưng Giang Hạo lại giữ chặt cô không buông, anh đã xác định tình cảm của mình rồi, anh ngày càng quan tâm cô, cũng càng thích cô hơn, hoặc nói thẳng ra là yêu: “Vợ à, anh thừa nhận lúc đầu khi biết cô ấy về, anh có dao động nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn, chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi em. Công việc chỉ là nguyên nhân nhỏ, nguyên nhân quan trọng là anh không muốn mất em”

“Anh để em...”

“Suyt, nghe anh nói hết đã.” Giang Hạo vui vẻ nói, mấy ngày đi công tác này đã làm anh hiểu ra không ít: “Cô ấy từng là tình cảm chân thành của anh, anh cho rằng cả đời này chỉ yêu mình cô ấy thôi. Thực ra lúc chúng ta kết hôn anh cũng nghĩ vậy, nhưng khi cô ấy xuất hiện trước mặt anh, suy nghĩ mãnh liệt nhất trong lòng anh chỉ có đền ơn, chứ không phải làm bạn với cô ấy cả đời. Yêu hay không gì đấy, giờ anh không thể nói được, anh sẽ không mặc kệ cô ấy, nhưng chuyện này hoàn toàn khác với việc làm bạn cả đời, anh chỉ muốn sống cùng em cả đời, em hiểu không?”

Miệng Kiều Tâm Duy còn miếng xương, cô bị lời đường mật của anh làm cho ngọt muốn chết rồi, nếu không sẽ chẳng thấy miếng xương này ngọt ngào đến thế. Giang Hạo thấy cô không có phản ứng gì thì nóng nảy: “Nói không rõ à?” “Haha, miệng lưỡi của Thủ trưởng Giang ngọt thật, em biết rồi.” “Biết là tốt rồi, nên em phải ngoan, nếu không có cô ấy thì sẽ không có anh bây giờ, anh phải đền ơn này.” Anh vuốt nhẹ tóc cô, cảm thán: “Em nói đúng, anh không dám thừa nhận và chủ nghĩa đàn ông của mình, anh ghen bởi vì anh sợ mình không tốt với em bằng họ, anh sợ sẽ trở thành kẻ đứng chốt trong lòng em. Anh nghĩ cái này cũng giống với cảm nhận của em lúc anh đến gần người phụ nữ khác.”

Kiều Tâm Duy càng nghe càng thấy ngọt ngào trong lòng: “Giang Hạo, anh để em...”

“Mấy hôm nay, mỗi lúc ở một mình, anh đều rất nhớ em” Giang Hạo hoàn toàn đắm chìm trong “lời tỏ tình sâu nặng” của mình: “Tin anh nhé, đời này anh chỉ muốn sống với em, tin anh được không?” Anh cúi đầu nhìn Kiều Tâm Duy, nâng cằm cô lên dịu dàng hỏi. Mẹ nó, mặt trời mọc phía Tây à? Cái tên Giang Hạo này mà cũng có vẻ dịu dàng thế ư? Anh dán sát vào mặt cô, cô không muốn cắt đứt không khí tốt đẹp này, nhưng mà: “Đợi đã...” Cô gơ tay lên ngăn miệng anh lại.

“Sao thế?”

Kiều Tâm Duy ngại ngùng nói: “Haha, anh để em nhà xương ra rồi nói tiếp được không?” Giang Hạo sùng sốt, sau đó bật cười, thì ra đây là lý do cô luôn ngăn anh nói, nếu như gốc là bệnh truyền nhiễm thì anh đã bị lây rồi. Anh nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn.

“Ừm, em còn chưa lau miệng mà...” Giang Hạo ngăn cổ cười, cố định mặt cô lại, dùng hành động thực tế để nói cho cô biết, anh không ngại có

bán.

Tâm trạng tốt nên hiệu suất công việc cũng cao hơn, còn có người hầu nam ở cạnh bưng trà rót nước, hơn nữa người hầu nam này còn có học thức phong phú và nhiều kinh nghiệm, lợi hại hơn cả baidou, cô làm việc hiệu quả hơn rất nhiều.

“Xong rồi, haha, hôm nay xong sớm hơn hôm qua nửa tiếng.” Giang Hạo nhìn đồng hồ, đã một rưỡi rồi: “Đây là lỗi của Tân, ngày mai, không, hôm nay anh phải nói với cậu ta một chút, sao lại bóc lột sức lao động giá rẻ thế được? Phải tăng lương!” Kiều Tâm Duy quay đầu: “Được, tranh thủ đòi nhiều hơn cho em đi.”

“... Khụ, thật ra anh chỉ nói thế thôi, vợ à, em mệt rồi, không bằng tìm việc nào thoải mái chút, không vì tiền, chỉ vì vui vẻ thôi.”

“ôi, anh lại nói nữa rồi, anh không muốn em mệt hay không muốn em làm cho Tổng Giám đốc Nguyễn?” Giang Hạo thờ dãi, cô luôn nói chuyện thẳng thắn như vậy, ánh mắt của anh đã sớm bán đứng anh rồi, anh cố ý hỏi: “Em không ngại thấy mùi chưa à?”

“Ai u, còn biết được điều này cơ à?” Kiều Tâm Duy ngập dãi: “Xem ra sau này không cần mua dâm nữa rồi.” Kết thúc công việc là thế giới của hai người, Giang Hạo mở lòng ra còn dịu dàng hơn trước kia rất nhiều, mà Kiều Tâm Duy lại không muốn xa anh cho nên chuyện đó cũng kịch liệt hơn trước.

Sáng hôm sau, bầu trời bên ngoài cửa sổ xanh hơn. Giang Hạo quen dậy sớm, dù tối ngủ muộn cỡ nào cũng sẽ dậy đúng giờ, anh vỗ Kiều Tâm Duy ở cạnh: “Mấy hôm nay anh đi công tác nên lười à? Dậy, đi chạy bộ.” Kiều Tâm Duy ngủ rất say, không để ý tới anh, Giang Hạo lắc cổ, nâng giọng: “Dậy thôi, chạy bộ, chạy bộ.” Bệnh gắt ngủ của Kiều Tâm Duy rất nặng, cô cau mày, đập chân hai cái rồi vươn người ngủ tiếp. “Không dậy là anh xóc chân lên đó.” “Ai, anh ồn quá, còn sớm mà, để em ngủ chút.” Mắt cô không buồn mở ra, mơ màng nói. Giang Hạo hết cách, đành lặc đầu, nghĩ lại thì cô tăng ca cũng mệt rồi, còn không cho cô ngủ đủ thì không được. Nhưng Kiều Tâm Duy lại tỉnh dậy, vừa tỉnh đã buồn tiêu, cô nói khê: “Ông xã, em muốn đi toilet” Ngừng một lát lại bảo: “Nhưng em không muốn đi chuyên.”

Giang Hạo bế cô vào toilet.

Anh đặt cô lên bồn cầu, quay người nói: “Đi đi, anh không nhìn.” Nếu anh không ngại thì cô cũng không ngại. “Ông xã, em xong rồi.” Sau đó Giang Hạo quay lại bị cô lên, lần này là mặt đối mặt, cô bám lên người anh như con gấu. Giang Hạo đau lòng nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô nói: “Bé ngốc, có cần phải liều mạng thế không chứ?” “Đúng rồi, vậy nên anh đừng làm ồn nữa, để em ngủ một giấc.” Giang Hạo bế cô lên giường, sau đó để lên cô, anh hôn lên trán cô một cái, cung chiêu nói: “Vậy em mau ngủ đi, anh làm bữa sáng, ăn xong sẽ đưa em đi làm.”

“Vậy anh thì sao? Đưa em đi sẽ muộn đó.” Giang Hạo trầm giọng nói: “Mấy hôm nay đã giao việc cho người khác vì vụ công tác kia rồi, mấy ngày nay anh rảnh lắm, nên bây giờ giải quyết chuyện của Tiêu Thiên Ái và Thẩm Đại Hải luôn, đưa em đi làm xong, anh sẽ đến khách sạn Bắc Lan.” Anh dán mặt vào mặt cô hỏi: “Không giận chứ?”

Kiều Tâm Duy vươn người, trở mình ngủ tiếp: “Ai nha, anh đi ra ngoài đi, em ngủ một chút.”

Lúc Giang Hạo bước vào cổng khách sạn đã thấy Thẩm Đại Hải tươi cười đón đầu: “Thủ trưởng Giang, chào mừng, chào mừng, anh đến sớm thật.” Quyền thế của nhà họ Thẩm ở thủ đô thuộc dạng số một số hai, dù Giang Hạo biết ông ta giả hoạt nhưng vẫn phải nể mặt vài phần, xem như nể mặt thị trường Thẩm. Anh lạnh giọng nói: “Không sớm bằng ông.” Thẩm Đại Hải không vòng vo nữa mà thẳng thắn nói: “Đã bắt Thủ trưởng Giang phải chú ý chuyện của cô Tiêu rồi, Thủ trưởng yên tâm, tôi sẽ tôn trọng mong muốn của cô Tiêu.”

Giang Hạo ngạc nhiên, ông ta tốt đến vậy à, chắc chắn là có ý đồ khác: “Đưa điều kiện đi.” Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Haha, hôm nay tôi đợi Thủ trưởng Giang chỉ vì câu này thôi. Tôi không có điều kiện gì, dù cô Tiêu muốn hủy hợp đồng nhưng chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau mà.”

“Thật à?” Giang Hạo liếc ông ta một cái, anh khinh thường nhìn loại người thế này.

“Đương nhiên, Tập đoàn của tôi sẽ không vì chuyện này mà chịu ảnh hưởng, chúng tôi sẽ làm theo hợp đồng.”

Thái độ khác thường của Thẩm Đại Hải làm Giang Hạo nghi ngờ, nhưng chuyện này là tin tức tốt với Tiêu Thiên Ái: “Vậy cảm ơn Tổng Giám đốc Thẩm nhiều.” Thái độ và giọng điệu Giang Hạo vẫn lạnh lùng như trước, anh không thể khách sáo với Thẩm Đại Hải được, anh còn chưa tính sổ chuyện bỏ thuốc Kiều Tâm Duy đâu.

Thẩm Đại Hải thờ phào khi thấy Giang Hạo vào thang máy, ông ta không thể đắc tội với Giang Hạo được cho nên phải nể mặt anh, nhưng lợi ích của ông ta cũng không thể bị đụng chạm được. Ông ta bỏ nhiều tâm huyết như thế để mời Tiêu Thiên Ái về, nếu cô ta không cảm kích thì đừng trách ông ta lật mặt.

Đến ngày 17, Tiêu Thiên Ái đang luyện đàn trong phòng thì Tiểu Nam vội vàng chạy vào: “Chị Thiên Ái, không xong không xong, có chuyện lớn rồi.” Tiêu Thiên Ái nhướn mày không vui, đối với người đã trải qua lần ranh sông chết rồi tàn tật như cô mà nói, chẳng có chuyện gì là chuyện lớn cả.

“Sao thế? Từ từ nào.” Tiểu Nam thở hổn hển, đưa điện thoại tới trước mặt cô: “Em mới xem tin, đầu đề này này, chị xem đi.”

Tiêu Thiên Ái cầm điện thoại, tiêu đề màu đỏ “Quần nhân bí mật mà Tiêu Thiên Ái yêu lộ mặt” ở vị trí đầu đề đập vào mắt, cô ta hồi hộp vội nhấn vào xem. Trên tin viết một chuyện phiếm, tình cảm thanh mai trúc mã gì đó, không rời không bỏ, nói lại tình cũ, còn nói rõ bên nam là quần nhân, không có chữ nào ám chỉ tới Giang Hạo, đương nhiên ảnh cũng vậy, chỉ lộ phần mặt trái của Giang Hạo mà thôi.

Bết bát hơn là câu chuyện này làm rất nhiều người tò mò, mới một buổi sáng đã có hơn vạn lượt comment, đa phần là những lời chúc phúc. Đây vốn là chuyện tốt, cô cũng hi vọng có tin nối lại tình cũ với Giang Hạo, nhưng vấn đề là anh đã kết hôn. Gần đây có không ít quan lớn ngã ngựa vì chuyện ngoại tình, cô không hi vọng mình gây phiền phức cho anh.

“Đi thăm dò xem ai tuần tin này ra.”

Tiểu Nam nghĩ một lát rồi đoán: “Có phải phóng viên Từ của tạp chí X không? Lần trước anh ta chụp trộm chị lúc thay đồ, trừ anh ta em không nghĩ ra ai hết.”

Tiêu Thiên Ái hồi hận vô cùng: “Tiểu Nam, chuyện này phải xử lý tốt, em tìm anh ta chặn tin này lại, cho dù anh ta muốn bao nhiêu cũng phải lấy lại hình, không được để lộ Giang Hạo ra.” “Nhưng một khi cho tiền thì sợ anh ta sẽ tham lam, dù sao anh ta cũng chưa chụp rõ mặt.” Tiêu Thiên Ái lắc đầu: “Lần này chưa nhưng vẫn có thể theo dõi lần sau, anh ta không nói rõ thân phận Giang Hạo là vì muốn uy hiếp chị, mau lên, em liên hệ đi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Quần Hôn Chớp Nhোáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Giả vờ cao quý, thật ra là bồ Nhí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày 17 đã đến, mà internet lại lưu hành một câu nói - “Ngày 17 phải đến khách sạn Bác Lan nghe nhạc!” Bởi vậy có thể thấy được Tiểu Thiên Ái và Bác Lan đã thành thương hiệu.

Nhưng hôm nay lại nhô ra một câu – “Ngày 17, đến khách sạn Bác Lan nghe tình yêu.” Đây là một lời chúc phúc, là lời chúc phúc của hàng nghìn người dành cho nhà âm nhạc tàn tật có thể nhận được tình yêu mỹ mãn.

Giang Hạo hoàn toàn không ngờ rằng anh lại trở thành đối tượng chúc phúc của hàng ngàn dân mạng, vốn chỉ uống trà nói chuyện thôi cũng bị người ta chụp trộm, sau đó trở thành mối tình khiến người ta ghen tị.

Điện thoại anh vang lên, không nghĩ cũng biết là người mẹ luôn lái nhai của mình. “A Hạo.” Biết ngay mà, điện thoại vừa thông đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Lâm Thái m: “Sao con đã qua lại với Tiểu Thiên Ái rồi? Tác phong, tác phong, đây là vấn đề tác phong, là tội kị trong quân đội đó.”

“Mẹ đừng nói gió thành mưa nữa, không chỉ mặt điểm tên con còn gì, con và Thiên Ái chỉ ngồi uống trà với nhau thôi, là phóng viên viết bậy.”

“Không chỉ mặt gọi tên, mọi người chưa đoán được con nhưng các con đã bị theo dõi rồi!”

Lâm Thái Ám lo lắng đứng quá mà, họ bị theo dõi, nhưng không phải anh mà là Tiểu Thiên Ái.

Buổi sáng đều tràn ngập tiếng chúc phúc, nhưng buổi chiều đã thành lời suy đoán, cư dân mạng bắt đầu suy đoán xem nhạc hội của cô tối nay có mở không. Nếu mở thì cô phải đối mặt với phóng viên, ngày mai lại lên tiêu đề; nếu không mở thì thất tín với khán giả, bội ước với Bác Lan.

Từ khi Tiểu Thiên Ái về nước, sau khi xuất hiện một đợt scandal về bản thân, người con cưng của xã hội thượng lưu châu u này lại đang bước từng bước vào vòng tròn dung tục kia.

“Chị Thiên Ái, phóng viên Từ đòi năm triệu, anh ta thêm tiền đến phát điên rồi, chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy chứ?”

Tiểu Thiên Ái nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, bình tĩnh tính toán, người này tham lam quá rồi. “Anh ta bảo hôm nay không đưa thì anh ta sẽ công bố nhiều tin khác nữa, anh ta tưởng chúng ta kiếm tiền dễ như cắt giấy à? Kì lạ thật.”

“Công bố nhiều tin nữa? Chị và A Hạo không làm gì cả, anh ta làm gì có thêm tin mà công bố? Chỉ là chuyện giật gân thôi, người này quá tham lam, chỉ ném chút ngon ngọt đã không muốn ngừng rồi, nằm mơ!”

“Chị Thiên Ái, tối nay vẫn diễn chứ?”

Tiểu Thiên Ái nhìn bóng đêm bên ngoài, kiên định nói: “Diễn.”

Màn đêm buông xuống, khách sạn Bác Lan xuất hiện rất nhiều người, trừ người hâm mộ đến để gặp mặt thì còn có các phóng viên. Vì lấy được thông tin của chuyện này, rất nhiều phóng viên đã dọn đồ đến dưới lầu Tiểu Thiên Ái, có ý định tác chiến lâu dài.

Dùng mọi thứ để đánh đổi danh tiếng chỉ trong một đêm.

Vừa căng thẳng chuẩn bị lại vừa thong thả hóng chuyện, Kiều Tâm Duy vừa ăn khoai chiên vừa xem TV trong phòng khách, thấy vậy mới nói: “Mẹ ơi, ông xã à, anh lên TV rồi, mau lên, đây là thời khắc đáng giá để ghi lại, mau đến quay lại đi.”

Giang Hạo liếc TV, bên trong lại nói chuyện này: “Em đủ rồi đó, đây không phải là điểm quan trọng em cần chú ý đâu.” “Vậy anh nói em nên chú ý cái gì? Em phải học mẹ anh đi nói này nọ à?” Nói rồi, cô lại cầm điện thoại lắc lắc. Giang Hạo liếc cô: “Ngứa da rồi à? Còn dám cười anh?”

Kiều Tâm Duy bĩu môi, lắc đầu bảo: “Không có, nhưng vì chuyện anh lên TV mà mẹ gọi nói chuyện hai tiếng đồng hồ với em đó, em muốn điên luôn rồi.” Cô đứng dậy, nhìn Giang Hạo từ trên cao, học giọng của Lâm Thái Ám nói: “A Hạo, năm nay là năm quan trọng, con tuyệt đối không được phạm sai lầm, nếu đây đưa không rõ với Tiểu Thiên Ái là tự dẫn lửa đốt mình đó.”

Giang Hạo giật mình nhìn, sau đó bật cười vì bộ dạng sinh động của cô. Kiều Tâm Duy nhảy nhót trên ghế sofa: “Ai, bà ấy nói với em suốt hai tiếng đồng hồ, anh không cho bà ấy nói thì bà ấy nói với em, em có ý kiến lớn với chuyện này đó, ai, anh đừng đuổi em mà, em phải nói chuyện từ từ lại với anh.”

Lát sau, Kiều Tâm Duy bị Giang Hạo giữ eo lại, cô vùng vẫy cái tay dính đầy khoai chiên: “Ôi, đừng đụng em, cẩn thận đụng vào quần áo anh bây giờ, ai, anh còn cù nữa là em lau dầu lên người anh đó.”

Giang Hạo vừa bực vừa buồn cười: “Đủ rồi đó, em có thể nói trực tiếp với mẹ anh mà.”

“Ôi trời, em không dám đâu, mẹ anh giống như cấp trên trực tiếp của em vậy, nếu em dám ngắt điện thoại thì bà sẽ chạy tới công ty nói lý với em mất, em không dám đâu.”

“Muốn trị mẹ anh rất dễ, chỉ cần em báo là mình có thai thì em sẽ thành cấp trên trực tiếp của bà, em nói Đông bà không dám đi Tây.” Kiều Tâm Duy lườm: “Anh Giang, em muốn rửa tay.”

Tám giờ tối, nhạc hội trình diễn đúng giờ, màn biểu diễn của Tiểu Thiên Ái không hề vắng đi vì scandal. Nhưng trong lúc nghỉ ngơi, internet lại xuất hiện tin nặng ký, sau đó thành lốc xoáy của cư dân mạng, ngay cả khán giả trong hội trường cũng liên tục bàn tán. “Người yêu bí mật của Tiểu Thiên Ái là một quân nhân đã kết hôn, quan chức không nhỏ.”

“Khó trách trèo nhanh vậy, hóa ra là bám vào quan lớn.”

“Không biết là vị nào, bị bao nhiêu vụ ngoại tình với nữ minh tinh rồi, vài ngày nữa lại bị kéo xuống cho xem, chúng ta ngồi yên hóng tên của vị này đi.” “Giả vờ cao quý, thật ra là bồ nhí.”

Trong phòng hóa trang, Tiểu Nam run rẩy cầm điện thoại đọc, cô ta không dám đưa cho Tiểu Thiên Ái vì sợ ảnh hưởng tới màn trình diễn. Sức mạnh của internet lớn tới mức khiến người

ta không dám làm gì, ban ngày tràn ngập tiếng chúc phúc nhưng bây giờ lại mắng chửi không ngừng, đủ loại ngôn ngữ ô uế khó nghe, hơn nữa bình luận còn liên tục tăng theo cấp số nhân.

Tiểu Thiên Ái đang trang điểm trước gương, cô đưa tay ra: “Tiểu Nam, nước của chị” Nhưng mà Tiểu Nam đang lướt web, không nghe thấy lời cô, cô quay lại nghiêm túc nói: “Tiểu Nam, nhạc hội chưa kết thúc đâu, sao em lại không chú ý vậy?”

Tiểu Nam khôi phục tinh thần, nhìn Tiểu Thiên Ái với ánh mắt đau khổ: “Chị Thiên Ái, phóng viên Từ... gây chuyện rồi.”

“Nói cái gì?” Tiểu Thiên Ái cầm điện thoại, cô gần như bị tin kia làm cho bất tỉnh.

Lúc này một trợ lý vội chạy đến nói: “Chị Thiên Ái, ngoài cửa có rất nhiều phóng viên, bên dưới còn nhiều phóng viên hơn, bảo vệ đang ngăn cản nhưng nhiều phóng viên quá, không cần nói, chúng em đã thảo luận với nhau, chị đi ngay đi, nếu không lát nữa khó mà thoát được.”

Tiểu Thiên Ái cũng hoảng, “Đi đâu? Chị có thể đi đâu chứ?”

“Rồi khách sạn trước rồi tính, Tiểu Nam, cô mau dọn ít đồ dùng hằng ngày và quần áo cho chị Thiên Ái, tôi đi chuẩn bị xe.”

“Cái gì...” Tiểu Thiên Ái trở tay không kịp, cũng chỉ trong thời gian mười phút nghỉ ngơi thôi, tình thế đã phát triển đến mức không khống chế được nữa.

Internet có thể bồi dưỡng cô chỉ trong một đêm, cũng có thể hủy diệt cô chỉ trong một giờ.

Do dự một lúc, bộ đàm của trợ lý liên tục vang lên tiếng thông báo, cửa phòng nhạc đã mở rộng rồi, người nghe đã bỏ đi hết, ở lại cũng chỉ là muốn xem trò vui, mà những phóng viên kia ủa vào như ong vỡ ổ, chắc không bao lâu nữa sẽ chặn kín cửa phòng trang điểm.

Không có thời gian suy xét nữa: “Tiểu Nam, đẩy chị Thiên Ái đi, đồ đạc tối nay quay lại lấy sau, đi trước đi, nhanh lên.”

Đêm đầu hạ, gió lạnh phất phơ, Tiểu Thiên Ái trốn trong xe thương vụ không dám hé một tiếng, điện thoại đặt bên cạnh, âm báo nhắc nhở “ting ting” liên tục không ngừng, Weibo của cô đã bị người ta cho nát. Hàng ngàn hàng vạn tài khoản, những fan đáng tin vốn từng nói “Chúng tôi vĩnh viễn yêu cô” chớp mắt đã hóa thành kẻ phun ra những lời cay độc. Tiểu Nam ở ngoài xe liên tục gọi điện thoại, sắp xếp cái này sắp xếp cái kia, khi thì nổi trận lôi đình, khi thì khản khoản không thôi.

Trong xe, Tiểu Thiên Ái vẫn mặc lễ phục cúp ngực như cũ, lớp trang điểm trên mặt bây giờ xem ra đã quá dày, cô yên lặng ngồi đó, hai tay nắm chặt, run rẩy không vững.

Bỗng nhiên, Tiểu Nam kéo cửa xe ra, vui mừng nói: “Chị Thiên Ái, chị xem ai tới này.” Tiểu Thiên Ái quay ra nhìn, Giang Hạo cầm đi động đứng ở cửa xe, cô khóc nức lên: “A Hạo, anh tới rồi, em sợ quá!”

Giang Hạo thờ dãi: “Xảy ra chuyện lớn như vậy sao lại không tìm anh?”

“Em sợ có phóng viên bám theo, em sợ ảnh hưởng đến anh, em sợ sẽ hại anh...”

“Chúng ta chẳng làm gì cả, không cần phải sợ.” Giang Hạo bình tĩnh nói.

“Sao anh tìm được em?” Giang Hạo lúc lúc điện thoại: “Có hệ thống định vị mà.” Tiểu Thiên Ái cảm động mỉm cười, cô vươn tay về phía anh, lúc đang muốn nói “Đẫn em đi nhé” thì Giang Hạo hơi nghiêng sang, lộ ra Kiều Tâm Duy, cô lập tức thu hồi ánh mắt thâm tình chân thành, cũng rút tay về.

Kiều Tâm Duy đến cùng với Giang Hạo, cô khoác lên vai Giang Hạo, thoải mái nói: “Thủ trưởng Giang, đây cũng không phải chỗ an toàn, sắp xếp ổn thỏa cho người ta đã rồi từ từ nói, còn bị chụp nữa là sẽ viết thành hai người bỏ trốn đó.”

Giang Hạo: “Lại nói vậy, kiểm chỗ nào mất mẻ mà rúc đi.” Kiều Tâm Duy lè lưỡi với anh, quay đầu muốn đi, Giang Hạo lại kéo tay cô lại: “Ồ yên bên cạnh anh đừng đi đâu hết, dám chạy lung tung anh đánh gãy chân em.”

“Ồi mẹ ôi em sợ quá...”

Tiểu Thiên Ái nhìn bọn họ đùa giỡn chòng ghẹo, một câu cũng không chen vào nổi, nơi nào đó trong lòng nổi lên sự đau đớn cùng cực. Trong mắt Giang Hạo, cô nhìn thấy tình cảm dục dăng trước kia chỉ dành cho mình, mà bây giờ, sự dục dăng này đã thuộc về một người phụ nữ khác.

Giờ phút này, rốt cuộc cô đã hiểu là mình đã trở về quá muộn, cô đừng nên làm niềm vui bất ngờ cái gì cả, bước đầu tiên đã chậm, tất cả chuyện sau đó đều sẽ chậm.

Giang Hạo nói: “Thiên Ái, mọi người đi theo anh, nhà khách của quân đội tuy không sang trọng bằng khách sạn nhưng chắc chắn sẽ an toàn. Xe của anh đi trước, mọi người cứ lái theo sau. Tiểu Nam, lên xe.”

“Vâng.” Tiểu Nam gật đầu leo lên xe, cô ta cũng đang lo tìm chỗ ở.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Người phụ nữ này nhiều ý nghĩ xấu thật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sắp xếp cho Tiêu Thiên Ái xong xuôi, Giang Hạo và Kiều Tâm Duy lái xe về nhà. Trên đường, radio trên ô tô đang phát sóng trực tiếp tình hình ở khách sạn lớn Bắc Lan, tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Thiên Ái vẫn trốn trong khách sạn, còn đang ôm cây đợi thỏ chưa từ bỏ ý định. Còn có phóng viên muốn kết nối với Thẩm Đại Hải, nhưng điện thoại của Thẩm Đại Hải và trợ lý đều tắt máy cả.

Xem ra, tối nay có rất nhiều người sẽ không thể ngủ được đây.

Kiều Tâm Duy ngồi trên ghế phụ không ngừng F5 Weibo, cô càng xem càng lo lắng, duỗi tay sờ tại cửa Giang Hạo, “Sao tại anh không nóng nhỉ?” “Tại sao tại anh phải nóng?” “Có nhiều người đang mắng anh vậy mà.” Giang Hạo nheo mắt lại liếc cô một cái, mặc kệ cô, tiếp tục lái xe. Kiều Tâm Duy cảm khái nói: “Anh nói xem nếu lúc trước anh không phanh lại đúng lúc, hôm nay có thể nào bị cấp trên gọi đến dạy bảo rồi không?”

Đúng thật là có khả năng này, chỉ bị dạy bảo còn đơn giản, nếu trực tiếp bị khai trừ, thế thì còn to chuyện nữa.

“Haiz, có bạn gái cũ làm đại minh tinh cũng tốt lắm, anh xem, hai người lên lút hẹn hò cũng là ban ngày ban mặt, đỡ cho em phải đi nghỉ ngơi với điều tra.”

Một tay Giang Hạo cầm vô lăng, một tay nheo mạnh sau cổ của cô, anh nói một cách khí phách: “Còn dè bieu anh anh sẽ cho em ngày mai không xuống giường được.”

Kiều Tâm Duy co rụt đầu lại, giọng tay đầu hàng, “Tiểu nhân không dám”

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô vừa nhìn sang đã giật mình, “Oa, mẹ gọi thẳng vào máy em này, anh nghe hay là em nghe?”

“Mở loa đi.”

Kiều Tâm Duy nghe lời mở loa, “A lô, mẹ, đã muộn thế này mẹ...” “Mau chóng về nhà, cả hai con, về nhà hết.”

Kiều Tâm Duy kinh ngạc nhìn Giang Hạo, Giang Hạo cũng tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu, “Mẹ, đã tối muộn rồi mẹ còn muốn làm sao nữa? Con cam đoan với mẹ, con và Tiêu Thiên Ái tuyệt đối không có dính líu gì, mẹ yên tâm đi được không?”

“Con cảm niệm, bị người ta hù mà không biết, ba mươi mấy tuổi đầu mà như sống phí hoài, vừa gặp cô ả kia là ngốc, đồ ngốc nhà con!”

Giang Hạo quá xấu hổ, trước mặt vợ bị mẹ già mắng mỏ tàn nhẫn, còn câu nào cũng bị mắng ngốc, mặt mũi của anh không giữ nổi, “Mẹ ruột của con à, con lại có chỗ nào chọc mẹ không vui ư?”

“Chỗ nào con cũng chọc ta không vui hết, mẹ thật sự nghi ngờ con có phải do chính mẹ sinh hay không nữa, sao mà ngu xuẩn thế! Con mau về đây cho mẹ, ba con đã bắt được phóng viên tuần báo X kia rồi, tốt nhất con nên về chính tại nghe hẳn ta nói thế nào... Đưa Tâm Duy theo, loại chuyện này phụ nữ cũng không thể chấp nhận được, mẹ con là người từng trải, có nghe thấy không cái thằng nhóc chết tiệt kia?” “Dạ, nghe rồi ạ.”

Lâm Thái Âm lại dặn dò, “Tâm Duy à, con cùng tới nhé, đừng gây sự với A Hạo, tới nơi sẽ sáng tỏ, nhé.” Kiều Tâm Duy nặng nề đáp: “Dạ mẹ, con biết ạ, lập tức sẽ trở về.”

Cúp máy, hai người liếc nhau, phóng viên tuần báo X, chắc hẳn là người đã công bố bức ảnh và viết ra tin tức kia, nghe giọng tức giận của Lâm Thái Âm, chuyện này cũng không phải đơn giản như bề ngoài.

Đêm đã khuya, nhưng biệt thự nhà họ Giang vẫn đèn đuốc sáng trưng, trên sofa, vị khách Từ Phong ngồi nghiêm chỉnh, thờ ơ cũng không dám. Cả người anh ta ăn mặc như phóng viên tiêu chuẩn, áo khoác xám phối với áo sơ mi, lưng đeo một chiếc máy ảnh SLR, đây là căn cầu cơm của anh ta.

Lâm Thái Âm rót trà, “Uống trà đi, phóng viên Từ.” Từ Phong gục đầu càng thêm thấp, anh ta nào dám chứ.

Giang Chí Trung liếc mắt cho vợ, giọng điệu hòa hoãn nói: “Uống trà đi, đàn bà con gái không hiểu gì, đừng để ý.” “Haiz...” Từ Phong cầm chén trà, nhưng vẫn không dám uống, “Lão Thủ trưởng, thật sự không phải tôi cố ý, tôi...”

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng ô tô, trong đêm khuya yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang vọng, Lâm Thái Âm lập tức đứng dậy, “Con trai về rồi.” Bà chỉ vào Từ Phong cảnh cáo, “Trước mặt con trai con dâu tôi, tốt nhất cậu nên nói thật cho tôi.”

“Ôi ôi ôi, tôi nhất định sẽ ăn ngay nói thật.” “Khụ khụ!” Giang Chí Trung ho khan hai tiếng, sao có thể uy hiếp người ta trần trụi như vậy, “Bà nhanh mở cửa đi... Phóng viên Từ, bà ấy tóc dài kiến thức ngắn, cậu đừng chấp nhặt với bà ấy.” Từ Phong liên tục gật đầu, sắc mặt anh ta trắng xanh, hai người già nhà họ Giang, một người diễn mặt đen một người diễn mặt trắng, nhưng anh ta cũng phải chịu.

Chỉ chốc lát sau, Giang Hạo và Kiều Tâm Duy đi vào, trước mặt Giang Hạo, Từ Phong nói: “Giang lão gia, Giang Thủ trưởng, thật sự không phải tôi cố ý chụp lén, là tôi thấy tiền sáng mắt, lần đầu tiên là hồi đầu năm, Tiêu Thiên Ái đưa hai vạn đồng bảo tôi chụp, tôi nghĩ dù sao cũng không chụp thẳng mặt, dù sao cũng sẽ không bại lộ ra là Thủ trưởng Giang, làm thì làm thôi. Nội dung tin tức cũng là chính cô ta nói cho tôi, bằng không tôi nào biết nhiều như vậy.”

Lâm Thái Âm tức không thờ nổi, ghen đã lâu, bà quay đầu nhìn Giang Hạo, cảm giận nói: “Có nghe thấy không, đã sớm nói với con Tiêu Thiên Ái không phải người tốt, con còn niệm tình cũ, con niệm tình cũ nhưng người ta không niệm. Không nghe lời người già chịu thiệt ngay trước mắt, mẹ đã nói rồi mà con cứ chệch mẹ dong dài, giờ sao, thế nào, mẹ nói đều là có lý, con...”

“Cảm niệm!” Giang Chí Trung lạnh giọng quát lớn, “Bà dù chưa, nghe phóng viên Từ nói xong không được sao?” Lâm Thái Âm nuốt những lời còn lại vào bụng, lăm lăm oán trách, “ôi cảm niệm thì cảm niệm, ông nói giận với tôi cái gì chứ?” Giang Chí Trung trừng mắt liếc xéo bà, “Chỉ có bà cứ ở đây lú lú không ngừng, không thể giữ bình tĩnh được sao!... Phóng viên Từ, tiếp tục nói.” Từ Phong một chút cũng không dám giấu giếm, xem như anh ta đã hiểu, bà Giang này chỉ có miệng lưỡi lợi hại, ông Giang mới là Boss lớn phía sau màn, anh ta vừa nhớ lại vừa nói: “Có lần đầu tiên trúng quã, lần thứ hai cô ta tìm tôi là tôi đã chuẩn bị đầy đủ, cô ta nói lần này có thể tặng thù lao, chụp xong dùng danh nghĩa là tổng tiền gửi hình ảnh cho bà Giang xem. Tôi nói chuyện tổng tiền tôi không làm, đó là phạm pháp. Cô ta nói đây chỉ là thủ thuật che mắt, cũng không phải tổng tiền thật, chỉ là vì không để người khác nghi ngờ chúng tôi. Vì thế, tôi đã chuẩn bị trước rất nhiều, vị trí chụp và góc độ đều dự đoán chuẩn, một buổi chiều chụp được rất nhiều, nhưng không có tấm nào làm cô ta hài lòng, cô ta bảo tôi sáng hôm sau chụp lại”

Nói rồi anh ta nhìn thoáng qua Kiều Tâm Duy, “Bà Giang, tôi có thể dùng mạng báo đảm, Thủ trưởng Giang và Tiêu Thiên Ái tuyệt đối không có hành vi vượt rào, một tấm ảnh thân mật tôi cũng không chụp được. Sau đó cô ta không hài lòng nên không chịu trả tiền, vì thế tôi mới giận dữ tung ra tin lá cải. Tôi chỉ muốn cho cô ta một bài học, cũng không phải muốn hại Thủ trưởng Giang, tôi thề. Không phải cô ta muốn giả danh nghĩa tổng tiền để gửi ảnh cho bà Giang sao, tôi bèn tổng tiền cô ta năm trăm vạn, thật ra tôi nào dám tổng tiền, tôi chỉ muốn hù dọa cô ta một chút. Tuy rằng phóng viên giải trí chúng tôi luôn phỉ nhổ mình mình, nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn có, những chuyện xấu về mình mình mà chúng tôi phơi bày, quần chúng độc giả đích thực là thích, chúng tôi cũng vì lẫn lộn kiếm miếng ăn thôi.”

Lâm Thái Âm vừa lắc đầu vừa thở dài, “Chắc chắn chắc, người phụ nữ này nhiều ý định xấu thật, ai ở bên cô ta đúng là mất bị mù.”

Giang Hạo lạnh lùng nói: “Mẹ nhắm vào cái gì mà nhắm, có chuyện cứ việc nói thẳng, coi như cho mẹ nắm được cơ hội mắng con.”

Lâm Thái Âm trừng anh một cái, “Hừ, nhiều lời vô ích, bản thân con hiểu lấy là được.” Kiều Tâm Duy một câu cũng không nói, hai vị bề trên ngồi đây, Giang Hạo cũng là người rõ ràng, không cần cô phải nói gì nữa.

Từ Phong cầu xin nói: “Giang lão gia, Giang Thủ trưởng, trên tôi còn mẹ già dưới còn con nhỏ, tôi cũng có rất nhiều chỗ bắt đắc dĩ, xin các vị tha cho tôi lần này.” Nói rồi, anh ta lấy ra một cái USB, “Tất cả hình ảnh đều ở đây, trừ bốn tấm đã công khai không thể hủy bỏ được, còn lại phim ảnh đều có thể tiêu hủy. Cầu xin mọi người tha cho tôi, tôi chỉ là một phóng viên nhỏ, chụp choẹt ảnh viết mấy chữ kiếm chút đỉnh tiền mà thôi.”

Giang Chí Trung gợn tay bảo ngừng, “Phóng viên Từ, cậu không cần như thế, hôm nay tìm cậu tôi không vì cái gì khác, chỉ vì chân tướng, chúng tôi chỉ muốn biết sự thật mà thôi. Mặt khác, chính cậu làm theo lương tâm mình đi, nghề của các cậu có quy tắc của nghề, tôi cũng không hiểu, càng không can thiệp vào.”

“Cám ơn, cám ơn, về sau tôi nhất định sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức như vậy nữa!” Từ Phong gật đầu nhận sai, chỉ thiếu chưa khóc ròng lau lệ.

“Hôm nay muộn như vậy còn tìm cậu tôi, thật sự là liên quan đến sự hòa thuận trong gia đình của nhà họ Giang chúng tôi, nếu chân tướng đã sáng tỏ, như vậy phóng viên Từ, cậu về sớm một chút đi.” Gương mặt bức bách của Từ Phong rốt cuộc lộ ra vẻ nhẹ nhõm, “Haiz, lão gia ngủ ngon, Thủ trưởng Giang ngủ ngon, mọi người ngủ ngon, tôi đi trước ạ.”

Sau khi Từ Phong rời khỏi, cuối cùng sắc mặt của Giang Chí Trung không còn già vờ hiền hòa nữa, ông trừng thẳng vào Giang Hạo, nổi giận nói: “Nhà họ Giang chúng ta tuyệt đối không cho phép xuất hiện hành vi gây rối, nếu con dám làm ra chuyện mất đạo đức thì cắt khỏi cái nhà này cho ba. Tâm Duy, ba làm chủ cho con, nói hết uất ức của con ra đi.”

“A...” Kiều Tâm Duy cắn bản không ngờ bị ba chồng điểm danh trước, cô cho rằng hôm nay không có chuyện của mình cơ, cô đáp ứng nói: “Ba, Giang Hạo đều đã giải thích cho con rồi, bọn họ không nói lại tình xưa, chúng con cũng không cãi nhau, con mới không cãi nhau với Giang Hạo để làm tổn thương tình cảm, cuối cùng để cô ta được lợi đâu.”

Lâm Thái Âm ‘Ừ’, phụ nữ thông minh chính là như vậy.”

Kiều Tâm Duy bỗng nhiên ưỡn thẳng lưng, được mẹ chồng thừa nhận, đó đúng là nông dân vùng dậy làm chủ mà. “Con thì sao?” Giang Chí Trung nhìn Giang Hạo, “Con muốn nói thế nào?” Giang Hạo hít sâu một hơi, đối với lời nói của Từ Phong, anh cũng cảm thấy rất bất ngờ, “Ba, mẹ, ba mẹ cũng biết năm đó Tiểu Thiên Ái vì cứu con mới bị đâm, mới bị tàn tật hai chân, cô ấy gặp khó khăn, nhất định con phải giúp đỡ cô ấy. Nhưng chuyện bị chụp lén này thật sự ngoài dự kiến của con, về sau con sẽ cẩn thận.”

Lâm Thái Âm góp lời nói, “Về sau cô ta tìm con thì con đừng quan tâm” Giang Hạo nghiêm trang nói: “Bất kỳ khi nào cô ấy có khó khăn, con đều sẽ giúp, nhưng trước khi giúp cô ấy con sẽ báo với Tâm Duy, nếu Tâm Duy đồng ý, sẽ cùng đi với con, vậy thì cô ấy cũng không chơi chiêu trò gì được.”

“Con trai ngốc, 5 năm trước là cô ta tự làm tự chịu, cô ta...” “Khụ khụ!” Giang Chí Trung ho khan hai tiếng ngắt lời vợ, “Ba còn chưa đủ à, nói cả đêm như súng máy rồi, có mệt hay không?” Lâm Thái Âm nhanh chóng ngậm miệng, những việc này là bí mật, bà biết, dù thế nào cũng không thể bỏ qua điểm mấu chốt của ông nhà. Bà tìm cái cớ thoái thác nói: “Mẹ nói là 5 năm trước cô ta già vờ tự sát bỏ đi rồi, bây giờ quay về còn có ý nghĩa gì, tự sát cũng có thể làm giả, cô ta còn cái gì mà không giả dạng được, A Hạo con cũng đừng bị cô ta già bộ dáng thương lừa đây.”

Nói thật, đa kích của chuyện này đối với Giang Hạo cũng rất lớn, ở sâu trong lòng anh ít nhiều vẫn còn tình cảm với Tiểu Thiên Ái, bởi vậy, trực tiếp bị tát hai cái, có đau cũng không thể oán trách, chỉ có thể tự mình chịu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Không thể về nhà rồi hôn ư?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường về, Giang Hạo yên lặng lái xe, Kiều Tâm Duy thức thoi ngồi im, cô không dám lăm mồm nói với ba mẹ chồng việc Giang Hạo sắp xếp cho Tiểu Thiên Ái ở nhà khách quân đội. Anh không nói, cô cũng không dám nói. Dòng xe cộ trên đường thưa thớt, đèn đường hai bên không ngừng lùi lại phía sau. Kiều Tâm Duy ngẫm sùn mặt mang vẻ nặng nề của anh, thoát sáng thoát tối, thoát tối thoát sáng.

Rất lâu sau, Giang Hạo bỗng nhiên nói: “Cảm thấy anh rất buồn cười phải không? Em cũng giống mẹ anh, cảm thấy anh rất ngu xuẩn phải không?” Nghe giọng anh vừa khổ sở vừa khàn khàn, bỗng nhiên Kiều Tâm Duy cảm thấy trái tim đau đốn, giống như tâm trạng khi cô đẩy cửa ra, nhìn thấy Kỳ Tiểu Hải và Tôn Dung Tuyên trần truồng ôm quấn lấy nhau lúc trước. Cô đau lòng cho chính mình khi đó, cũng đau lòng cho Giang Hạo bây giờ. Cô lắc đầu nói: “Không phải, em không nghĩ vậy. Chắc chắn mẹ cũng không có ý này, mẹ muốn tốt cho anh.”

Giang Hạo lại không nghe vào mà khẽ cười, tự giễu nói: “Em đừng an ủi anh, uống cho anh tự xưng khôn khéo, kết quả là bị người khác tính kế đến trên đầu mình, chính là anh. Nhưng mẹ nó anh lại còn không tin cô ta sẽ làm như vậy, anh đúng là quá ngu xuẩn, chặc.” Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Giang Hạo tỏ ra không tự tin, cô cầm tay anh, chân thành nói: “Bây giờ để anh nhìn rõ cô ta cũng tốt, sau này giúp thì giúp, nhưng phải chú ý một chút, em nghĩ, lần này cô ta nhất định cũng nắm được bài học...” Cô suy nghĩ, lại nói, “Có lẽ, cô ta quá muốn níu kéo lại anh, bởi vì quá yêu anh, không muốn mất anh, cho nên không tiếc lợi dụng anh.”

Giang Hạo cầm lại tay cô, mười ngón tay đen xen, anh hỏi hận nói: “Anh xin lỗi, vì cô ta mà làm em đau lòng nhiều lần như vậy.”

Kiều Tâm Duy chu môi lên, nũng nịu nói: “Uh-huh, như vậy còn được, cũng không nhiều lần lắm, quan trọng là cô ta giờ nhiều thủ đoạn như vậy cũng không chia rẽ được chúng ta, nên không sao, em không trách cô ta.”

Tâm tình của Giang Hạo rộng mở thông suốt, đúng vậy, quan trọng là việc này không ảnh hưởng đến tình cảm của họ, đường đời va chạm chỉ càng làm họ thấu hiểu nhiều hơn về đối phương, chỉ càng khiến họ thêm thân mật khăng khít. Anh đảo vô lăng tắt xe vào ven đường, phanh kít lại, xe dừng lại, anh gợn tay kéo cô qua, ôm lấy mặt cô mạnh mẽ hôn. “Áy da, không thể về nhà rồi hôn ư?”

“Không thể, suyt, ngoan nào...”

Thẩm Đại Hải trăm triệu lần không ngờ, mình còn chưa kịp ra tay, cái cố nghệ sĩ đàn cello tự cho là thanh cao này đã tự mình rơi đài, được thôi, vậy đừng trách ông ta đã thêm một cuộc nữa. Sánh hòa nhạc ở tầng cao nhất trong khách sạn lớn Bắc Lan chắc chắn sẽ đôi chũ, lúc này đây, ông ta muốn nâng đỡ một cây rụng tiền ngoan ngoan biết nghe lời.

Sóng gió liên tục làm ẩm ỉ ba ngày, chỉ ba ngày đã đánh cho Tiêu Thiên Ái được nhận trăm ngàn cung chiều về lại nguyên hình. Phát ngôn quảng cáo, quảng cáo công ích, tổ chức từ thiện, cùng với các buổi biểu diễn thương mại và hòa nhạc của cô ta đều dừng lại vì thời hạn, giá trị con người giảm mạnh, thậm chí còn không bằng trước khi cô ta về nước.

Xã hội này chính là hiện thực như vậy, lúc đó tía người người dựa vào, mà lúc trào cao ngã đau thì tránh như tránh tà. Di động của Tiểu Nam không ngừng vang lên, hai phần ba số cuộc gọi nhận được là bị từ chối những buổi diễn đã thỏa thuận trước đó.

“Đạo diễn Trương, sao ông lại có thể làm thế, không phải đã bàn xong rồi sao, tiền các ông đã giao một nửa... Cái gì, không cần nữa? Alo alo...”

“Ông chủ Trần, hủy bỏ buổi diễn ngày mai? Tại sao vậy, đang yên lành tại sao lại hủy bỏ... ôi ôi ôi, ông chủ Trần, có chuyện chúng ta từ từ nói, đây là bỏ đá xuống giếng mà.” “Chủ tịch Thẩm, chúng ta đã ký hợp đồng ba năm, ông không thể nói dừng là dừng được... Được được được, ông nói chúng tôi đều hiểu, nhưng tình hình này sao có thể thu hồi được, thu hồi rồi chúng tôi phải ở đâu?... Alo, Alo alo, cái thằng già chó má không giữ chữ tín, sao có thể có lý đó!”

Tiêu Thiên Ái một mình ở trong phòng luyện đàn, tiếng khản cầu của Tiểu Nam bên ngoài vang lên không dứt, lòng cô ta không yên ổn nổi, ngay cả nghe tiếng đàn cello, trái tim cô ta cũng nháy lên hoảng loạn.

“Tiểu Nam, Tiểu Nam, em vào đây, chị có chuyện muốn nói với em”

Tiểu Nam mở cửa đi vào, cười khổ nói: “Có phải em làm ồn đến chị không? Để em ra ngoài nói chuyện.”

“Không cần, em lại đây.” Tiêu Thiên Ái lấy ra một tờ chi phiếu, “Cho em, đây là thù lao để cảm ơn em mấy năm gần đây làm bạn với chị, chăm lo cho chị, chuẩn bị hết thảy cho chị, không nhiều lắm, hai mươi vạn mà thôi, hy vọng em đừng chê ít.”

Tiểu Nam ngửa ra tại chỗ, cô ta biết đây là số tiền ít ỏi Tiêu Thiên Ái để dành còn sót lại, “Cái này... Chị Thiên Ái, chị giữ lại đi, bình thường em đều nhận tiền lương của chị mà.” Tiêu Thiên Ái thân nhiên cười và nói: “Cầm đi, chị biết bạn trai em còn đang ở Anh chờ em, cầm số tiền này, em sớm trở về đi, hôn lễ của các em chị không tham gia được rồi, chuyện gì khác không có, chị chỉ chúc các các em hạnh phúc đến già.”

“Nhưng mà, chị...”

“Em đừng lo cho chị, trước kia lúc còn một mình chị cũng lo được cho mình đang hoảng, bây giờ chị không có công việc, cũng không có thu nhập, không thể phát tiền lương cho em. Em yên tâm, tốt xấu gì chị cũng là người ở Đô Thành, lúc chết ba mẹ có để lại cho chị một căn nhà cũ, chị ở lại đó là được, yên tĩnh lại an toàn.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, em cũng không cần vì chị mà quần quanh với những người đó nữa, hôm nay em đến Bắc Lan thu dọn quần áo giúp chị, sau đó chuẩn bị về Anh đi.” Cô ta nói dối, 5 năm trước ai ai cũng cho rằng cô ta tự sát, nhà ba mẹ cô ta để lại đã sớm không còn nữa, ở đây cô ta chỉ có hai bàn tay trắng.

Sóng gió dần dần lắng xuống, sau khi Từ Phong rút chân ra, không còn phóng viên truyền thông nào dám tiếp tục truy lùng nữa. Thời đại của Tiêu Thiên Ái đã không còn tồn tại, bất kể cô ta và vị quan lớn đã kết hôn kia có đàn diu hay không, đều sẽ không có người đi truy cứu, bởi chẳng ai dám vì một tin tức không hề có giá trị mà đi đắc tội quyền quý.

Tiêu Thiên Ái, triệt để trở thành một người qua đường, từ vị trí cao như vậy ngã xuống, thậm chí cả người qua đường cô ta đều không bằng. “Alo, A Hạo, bây giờ anh có tiện đến đây một chút không?”

Giang Hạo đang ở trong văn phòng xem tài liệu, nếu anh muốn đến, cũng chỉ là vài bước chân thôi, “Anh khá bận, có chuyện gì em có thể nói qua điện thoại.”

Tiêu Thiên Ái cảm nhận sâu sắc được sự hờ hững của anh, cô ta cười nhạt, “A Hạo, em cho rằng dù người trên toàn thế giới đều vứt bỏ em thì anh cũng sẽ không thế, nhưng mà, hóa ra em nghĩ sai rồi, anh cũng giống như bọn họ.”

Giang Hạo nhíu chặt mày, anh không muốn nhiều lời làm gì, “Nếu em không có việc gì thì anh cúp máy đây.” Tiêu Thiên Ái tập trung nín thở để nén sự bị ai khổ sở xuống, dịu giọng nói: “Có thể giúp em một việc cuối cùng được không?”

“Em nói đi.”

“Bây giờ em đã hai bàn tay trắng, Tiểu Nam cũng về Anh rồi, ở lại nhà khách lâu dài cũng không phải cách, em muốn lấy lại căn nhà cũ trước đây.”

Giang Hạo do dự, nhưng vẫn đồng ý, “Được.” Tiêu Thiên Ái muốn lấy lại căn nhà cũ trước đây, như vậy đầu tiên phải khôi phục hộ tịch, với khả năng của cô ta thì không làm được, chỉ có thể xin Giang Hạo giúp đỡ. Nhưng mà, Đô Thành phát triển biến chuyển từng ngày, căn nhà 5 năm trước đã bị phá bỏ từ lâu và xây lại rồi, nào còn có bóng dáng.

Nhưng Giang Hạo, tự anh có cách riêng. Không đến mấy ngày, Tiêu Thiên Ái nhận được tin báo chuyển nhà, lúc cô ta lại nhìn thấy Giang Hạo, suýt nữa là rơi nước mắt. “Sao thế, đồ đạc chỉ có từng này ư?” Giang Hạo nhìn hành lý của cô ta, hai cái vali không lớn, còn có một cây đàn cello.

“Ừm, đồ không dùng đến chỉ là rác thôi, mang theo cũng thừa thãi.” Chỉ khiến phải nhớ lại, thốn thức không ngừng, “Sau này em không cần biểu diễn nữa, không cần mặc lễ phục không cần trang điểm, những thứ kia đều để lại khách sạn, vốn không mang ra.”

Giang Hạo cũng cảm khái, “Em có thể nghĩ thông là tốt.” Nói rồi, anh xách vali lên đi ra ngoài.

“A Hạo...” Tiêu Thiên Ái gọi anh lại, cô ta hiểu anh, nhất định đã có chuyện gì xảy ra mới có thể làm thái độ của anh biến đổi lớn như vậy, “Xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại lạnh nhạt với em như vậy?”

Giang Hạo đưa lưng về phía cô ta, “Anh đưa hành lý xuống trước, sau đó lại lên đón em”

Anh không quan tâm, lập tức đi luôn, qua mấy ngày nay, sự tức giận của anh đã vơi đi rất nhiều, chỗ nên giúp anh nhất định giúp, nhưng thân thiết thì không cần. Lúc quay lại, Tiêu Thiên Ái đã tự mình đẩy xe lăn ra, đàn cello đặt phía trước, một tay cô ta đỡ cây đàn cello, một tay lăn bánh xe, vụng về chậm chạp đi chuyển về phía trước. Một giây đó, Giang Hạo cảm thấy áy náy sâu sắc, cô ta tính kể nữa thì có ích lợi gì, cả sinh hoạt như người bình thường cũng không thể nhìn cô ta gian nan như thế, bảo anh làm sao yên tâm thoải mái.

“Đề anh...” Anh lập tức bước lên xách đàn cello đeo lên lưng, hai tay cầm tay vịn vững vàng đẩy xe lăn, “Cần anh mới giúp em một bảo mẫu không?”. Tiêu Thiên Ái dịu dàng uyển chuyển từ chối, “Không cần đâu, chuyện sinh hoạt em có thể tự lo được, Tiểu Nam chỉ giúp xử lý công việc mà thôi, bây giờ công việc cũng không còn rồi.”

“Anh tìm việc giúp em nhé? Việc văn chức nhẹ nhàng, không đi xa nhà.”

“Cảm ơn, nhưng bây giờ em muốn nghỉ ngơi một thời gian trước đã, chờ điều chỉnh cho tốt rồi nói.”

“Tùy em, tóm lại anh vẫn nói câu đó, có gì cần giúp đỡ, cứ việc tìm anh.”

“Không phải anh định không quan tâm đến em nữa ư?” Giang Hạo không nói gì, chăm chú đẩy xe lên.

“A Hạo, anh cho em biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không anh sẽ không bỏ lại em ở lúc em cần anh nhất, nói cho em đi!”

“Em thật sự muốn biết?”

“Anh nói đi.”

Giang Hạo hít sâu một hơi, chỉ nói một câu, “Tư Phong đã nói tắt cả mọi chuyện cho anh rồi.” Tiêu Thiên Ái ngẩn ra, sắc mặt biến thành trắng bệch, cô ta á khẩu không trả lời được, chỉ cảm thấy ngực nghẹn buồn.

Ngồi lên xe, Giang Hạo lái một mạch đến một tiểu khu, đó là căn hộ anh mua từ mấy năm trước, lúc ấy là để kết hôn với cô ta, cô ta đi rồi anh vẫn luôn để không, gần như anh đã sắp quên mất. Khi đó đây vẫn là một chung cư mới tinh, mà bây giờ đã thành nửa cũ nửa mới, nhưng siêu thị, cửa hàng, bệnh viện, bến tàu điện ngầm tất cả đều đầy đủ hết, đi ra ngoài rất tiện lợi.

Năm đó cũng là vì cô ta mà mua, giờ cũng coi như thực hiện xong. Giang Hạo mở cửa, bên trong rất sạch sẽ, căn hộ chừng trăm mét vuông rất rộng rãi, hôm qua anh đã cố ý tìm người quét dọn vệ sinh một chút, còn thay rèm cửa mới, đồ gia dụng gì đó đều kiểm tra lại, cũng chưa hỏng.

“Căn nhà cũ hai phòng ngủ như của em không tìm thấy, em cứ ở đây đi, em xem thử nhà này còn cần mua thêm cái gì, có đồ gia dụng nào hỏng hay không, nếu dùng không tiện đều có thể nói với anh.” Tiêu Thiên Ái cảm động không thôi, cô ta hoàn toàn không ngờ Giang Hạo sắp xếp cho mình chu đáo đến thế, “A Hạo, cảm ơn anh, em không biết nói cái gì mới tốt, chuyện Tư Phong em rất xin lỗi, em...”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 133: Sức hấp dẫn của thủ trưởng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“A Hạo, cảm ơn anh, em không biết phải nói gì nữa, em rất xin lỗi chuyện của Tư Phong, em...”

“Đừng nghĩ lại những việc đó nữa.” Giang Hạo cắt ngang ý muốn giải thích của cô ta: “Vì cứu anh nên em mới thành ra thế này, anh sẽ không quên, chuyện khác, nhiều lời cũng vô ích.”

Mất Tiêu Thiên Ái ngập nước, một bước sai thì nghìn bước sai, bắt đầu từ năm năm trước đồng ý với ông bà Giang rời khỏi Giang Hạo, cô ta đã sai rồi. Cô ta cho rằng vinh quang có được trong năm năm này có thể khiến mình có đủ tự tin trở lại bên cạnh Giang Hạo, nhưng cô ta sai rồi, cái Giang Hạo cần không phải là bạn đời ưu tú cỡ nào, khiến người ta ngưỡng mộ cỡ nào, anh cũng giống như người thường, chỉ cần một người vợ mà thôi.

Uống cho cô ta tự xưng là hiểu rõ Giang Hạo, thế nhưng giờ mới thấm thía đạo lý đơn giản nhất này. Mà bây giờ cô ta đã sa đoạ, thậm chí còn khổ hơn cả năm năm trước. Giang Hạo để lại chìa khóa của căn hộ: “Sau này em cứ yên tâm ở lại đây, vấn đề hộ khẩu anh đã giải quyết rồi, căn hộ cũng đã sang tên cho em, trước kia là mua vì em nên vẫn luôn để trống, bây giờ cuối cùng có tác dụng.” Anh chỉ vào túi hồ sơ bên bàn trà: “Mọi tài liệu và giấy chứng nhận đều ở trong đó, em giữ cho kĩ.”

Tiêu Thiên Ái rơi nước mắt không nói gì, trước kia Giang Hạo đối xử tốt với cô ta là thật lòng thật dạ, mà bây giờ, anh như vậy chỉ còn là vì áy náy mà thôi.

Giang Hạo thấy cô ta vẫn khóc mãi không ngừng, cũng không biết nên làm gì: “Sao vậy? Còn có chuyện gì lo lắng à?”

Tiêu Thiên Ái lắc đầu, lau nước mắt nói: “Em cảm thấy bây giờ rất mơ hồ, không biết sau này có thể làm gì nữa, ra ngoài làm việc còn phải nhận lấy sự chỉ trích của người khác, không làm việc lại chỉ có miệng ăn núi lở.”

Nếu vẫn luôn nhạt nhẽo qua ngày, trong lòng cũng không có Bác Lan gì đó thì vẫn ổn, nhưng cô ta đã từng thành công như vậy, đã từng là con cưng trong xã hội thượng lưu, về hòa nhạc khó mà có được, mọi tràng vỗ tay đều thuộc về cô ta. Đã trải qua vinh quang như vậy, bây giờ trở về điểm xuất phát, bảo cô ta làm sao bình lặng được đây.

Giang Hạo khuyên giải an ủi: “Em chỉ cần xem như mình mơ một giấc mơ, tỉnh mộng rồi phải trở lại cuộc sống hiện thực. Em cứ làm quen với chỗ này trước, chờ khi cảm thấy mình có thể ra ngoài đối mặt người ngoài thì hãy đi. Nhớ rõ, em không chỉ có một mình, còn có mấy người bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bạn bè chân chính sẽ không ghét bỏ dù đối phương có thất bại thế nào.”

Tiêu Thiên Ái gạt đầu, lòng khó chịu như bị một cái cây chặn ngang. Không lâu sau, Giang Hạo rời đi, tâm trạng nặng nề. Chuyện tình cảm rất khó để nói cho rõ ràng, nhớ lại những năm tháng vô tư trải qua cùng cô ta, anh cảm thấy thốn thức.

Anh nghĩ, cái anh không thể quên được không phải người, mà là những năm tháng đó.

Chín giờ tối, nhân viên tăng ca đáng thương mới tan làm, Kiều Tâm Duyệt và các đồng nghiệp cùng đi tháng máy xuống lầu, vừa xuống đại sảnh, cô đã nhìn thấy một người đàn ông không thể quen thuộc hơn đang ngồi trên sofa ở khu nghỉ ngơi. Tiểu Mật bày ra động tác thương hiệu hình chữ S của mình: “Yo, Thủ trưởng đích thân tới đón, Tâm Duyệt, mặt mũi của cậu lớn thật nha!”

Kiều Tâm Duyệt lên vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Ai biết có phải anh ấy phạm lỗi gì nên mới đặc biệt tới xin lỗi hay không.” Giang Hạo ngồi ở vị trí đối diện với thang máy, vừa thấy các cô, anh đã đứng lên đi về phía này. Trước mặt người khác, anh vẫn đứng đắn kiểu cách, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn rất xa cách.

Tiểu Mật đứng thẳng người, đùa giỡn gì cũng không dám nữa, cung kính chào như mọi người: “Chào Thủ trưởng.” Kiều Tâm Duyệt đá một ánh mắt cho Giang Hạo, anh ho khẽ hai tiếng, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Khụ khụ, chào mọi người, chào mọi người, có tiện đường không, có thể đi nhờ xe miễn phí.” “Có ^^” Tiểu Mật gio tay lên, cô ấy kéo dài âm: “Có được không thế? Ha ha, dù sao em và hai người cũng không tiện đường.” Mọi người đánh mắt với nhau, ai cũng không muốn làm bóng đèn.

“Nếu không tiện đường thì chúng tôi về trước.” Giang Hạo kéo tay Kiều Tâm Duy qua: “Tạm biệt mọi người.” Nhìn họ tay trong tay rời đi, Từ Nhật Gia yên lặng ngẩn ngơ, cô hiểu rõ, mặc kệ mình có thích người ta bao nhiêu, thì cũng chỉ có thể giấu trong lòng mà thôi. Mùa này ở Đồ Thành là thoải mái nhất, mặc một chiếc áo đơn và áo khoác là được, buổi tối cũng không thấy lạnh, gió đêm phát phơ thổi tới mang theo chút mát mẻ.

“Ôi chào đại Thủ trưởng Giang, hôm nay đổi cách thể hiện à?”

Giang Hạo nhếch miệng cười khê. Kiều Tâm Duy chỉ vào anh: “Đứng đúng đúng, chính là như vậy, sau này anh đừng nghiêm túc như vậy nữa, cứ như bây giờ này, không cần nghiêm túc như thế, trông bây giờ hòa nhã dễ gần hơn nhiều đó.”

Giang Hạo thu lại nụ cười: “Gần đây anh thấy em cứ gửi mail mấy tin nhắn vô nghĩa: Anh đang làm gì thế, anh đang làm việc gì; toàn kiểu như thế, anh không đi công tác thì ở quán doanh, còn có thể đi đâu chứ?” “Em không thể hỏi nhiều lần à?” “Có thể, vợ muốn hỏi thì hỏi, không hạn chế.”

Kiều Tâm Duy nghiêng người qua, khẽ nỉ non bên tai anh: “Chuyên gia tình cảm nói, câu nói anh đang làm gì là ngầm chỉ em nhớ anh, hiểu không?”

Giang Hạo chợt tỉnh ngộ: “Chuyên gia tình cảm này đúng là chuyên gia, em đó, đi làm thì tập trung một chút, đừng nhớ anh quá.”

Xem kìa xem kìa, lại kiểu ngạo nữa rồi.

giao lộ, Giang Hạo không về nhà mà rẽ sang đường khác, hỏi anh đã muộn thế này còn muốn đi đâu mà anh lại thần bí bảo bí mật. Được rồi, anh còn tạo niềm vui bất ngờ nữa, khó mà có được, vậy cô chờ bí mật nhỏ của anh.

Sân trượt băng của Vạn Tượng Thành có tiếng là sân băng lớn nhất ở Đồ Thành, một năm bốn mùa đều mở cửa. Giang Hạo dắt Kiều Tâm Duy đến quầy lễ tân, lễ tân đã nhìn thấy họ từ xa, lập tức lên đón: “Anh Giang, lâu rồi không tới, hôm nay còn đưa bạn gái theo nữa à?”

Giang Hạo nửa ôm vai Kiều Tâm Duy nói: “Đây là vợ tôi.”

“Chào ôi, hèn chị lâu thế mà không thấy anh, hóa ra là cưới vợ rồi.”

“Hôm nay trên sân có người không?” “Trùng hợp quá, vừa có một nhóm học sinh cấp ba, cao to, đều luyện thể dục, ở khu Đông đây, sao thế, anh muốn đi tụ họp à?” Giang Hạo không nói hai lời đã lấy một tấm thẻ màu vàng ra: “Quẹt, quẹt đi, tôi nghỉ tay rồi.” Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Duy vào sân băng này, đứng nhìn bên trên chỉ là một mặt tiền không đáng để mắt, nhưng phía dưới mới là cấu tạo khổng lồ, toàn bộ sân băng đều được xây dựng dưới lòng đất. Cô bị Giang Hạo kéo đi, xoay trái xoay phải nhìn ngắm, ở đây có cửa hàng tiện lợi, quán cà phê, cửa hàng bán đồ thể thao, cần gì cũng có.

“Sao cũng có cả cửa hàng bán đồ kế hoạch hóa gia đình nữa, cái này cũng thừa thãi quá rồi.”

Giang Hạo quay đầu lại nhìn cô: “Nhóc con, thế mà không hiểu.” Anh chỉ lên đằng trước: “Chỗ đó không phải có viết khách sạn XX sao, thang máy dẫn thẳng lên lầu, phía trước còn có khách sạn XXX, khách sạn XXXXX, dù sao bên trên có gì, bên dưới đều có hết.”

Kiều Tâm Duy tò mò nhìn anh: “Trông anh rất quen thuộc nhì, thế nào, đại gia anh đã từng đi rồi à?”

Giang Hạo cười, bàn tay to ấn lên đỉnh đầu cô: “Nói gì thế, anh không phải loại người này, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy à, vừa nhìn chỗ này là hiểu rồi, còn cần phải tự đi? Rõ ràng là chỉ số thông

minh của em không đủ...” Nói mãi, chính anh không nhịn được mà khai: “Anh từng lên rồi, nhưng chỉ mượn thang máy chút thôi, đi lên lấy xe khá thuận tiện.”

Kiều Tâm Duy liếc xéo anh: “Xí, đàn ông mà đáng tin thì heo nái cũng có thể leo cây.” Giang Hạo tranh cãi với cô: “Em đừng có mà không tin, thể giới to lớn việc lạ gì chẳng thể xảy ra, heo nái đúng là cũng có thể leo cây đây.” “Áy da không lăm lăm với anh nữa, anh phiền quá đi.” Phía trước là quầy trượt băng, Kiều Tâm Duy vùng tay anh ra chạy thẳng vào trong.

Giang Hạo đuổi theo: “Đó là miêu tả người đàn ông khác, yên tâm đi, người đàn ông của em chắc chắn đáng tin.”

Vào giờ này, người trong sân băng không nhiều lắm, nên tiếng chơi bóng trên sân đặc biệt lớn, tiếng đánh bóng “bốp bốp bốp” rất rõ ràng. Kiều Tâm Duy ngồi đợi trên khán đài, bên cạnh cô là năm cô bé trông có vẻ là học sinh đang cố sức gào cổ lên. Cô không khỏi cảm khái, thiếu nữ tuổi xuân thật tốt đẹp.

Tương ứng, trên sân băng có năm cậu bé trang bị đầy đủ đang đuổi theo một quả cầu bằng nhỏ, họ không chia đội mà cạnh tranh cá nhân, ai ghi nhiều bàn hơn là thắng.

Chỉ chốc lát sau, ở lối vào sân băng bỗng vang lên một tiếng huýt sáo lạnh lốt, nhóm cậu trai đó tụ lại.

Kiều Tâm Duy hứng thú nhìn theo, vừa nhìn nên vẫn còn chưa nhận ra, người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ an toàn khổng lồ, đầu đội mũ bảo hộ màu đỏ kia không phải là Giang Hạo đây ư? Anh vẫy tay phía bên này, còn giơ cầu bằng lên hươu hươu với cô. Ôi mẹ ôi ngược quá đi, cô đã không còn lòng dạ hư vinh của thiếu nữ tuổi hoa nữa rồi, cô vẫy tay một cách tượng trưng với anh, đánh cầu của anh đi, vẫy cái gì mà vẫy. Trận thi đấu lại bắt đầu, Giang Hạo gia nhập đội của họ, đứng nói anh ý lớn hiệp nhỏ, là một chơi năm đó, một mình anh một tổ, người ta năm người một tổ. Đội cổ động viên trên khán đài cũng vậy, năm nữ sinh hò hét chói tai, vỗ tay như sấm, cô lại bình tĩnh chẳng he tiếng nào, sao dám không biết xấu hổ mà hét lên chứ?

Khúc còn cầu là một môn thể thao có hệ số nguy hiểm rất cao, nhưng cũng bởi vì vậy nên mới kích thích. Trên sân băng, Giang Hạo hoàn toàn giành quyền chủ động, dưới chân như bay, vung gậy tự nhiên, quả cầu bằng nhỏ xú kia như thủ cung của anh, lách trái lượn phải.

“Ôi cha lại để chú kia ghi bàn, các cậu làm sao thế này?”

“Chú ấy thật lợi hại, woah woah, cháu yêu chú!”

“Cậu cô vũ cho ai thế hả?”

“Ai lợi hại mình sẽ cổ vũ cho người đó, ai lợi hại mình sẽ yêu người đó, chú ơi, cổ lên cổ lên!”

Nhóm nữ sinh cổ vũ cũng xuất hiện chia rẽ, sức quyến rũ của Giang Hạo khiến các cô bé xảy ra nội chiến, em này còn kích động hơn em kia.

Một tiếng qua trong chớp mắt, Giang Hạo lấy một chơi năm, dưới sự bao vây chặt chẽ đã ghi sáu bàn thắng. Cả đám học sinh nam kia xem anh như thần tượng mà sùng bái.

Giang Hạo cời mũ bảo hộ, trượt vèo qua khán đài, bỗng nhiên xoay tròn dừng bên dưới chỗ Kiều Tâm Duy: “Hey, muốn xuống dưới thử không?”

Kiều Tâm Duy ngó ra, em? Nồ nồ nồ, cô lắc đầu liên tục.

Gần như cùng lúc, cô nghe thấy mấy cô bé bên cạnh hét lên chói tai: “Cháu muốn thử, cháu muốn thử, chú ơi, cháu muốn thử một chút.”

“...” Có phải mình không nên từ chối không?

Trong khu chuẩn bị, Kiều Tâm Duy thay giày trượt băng, bên dưới là lưới thép thật làm từ kim loại, không phải đồ giả. Cô vịn vào lan can chăm chăm đến gần khu sân băng, rất hối hận vì đã không mặc quần áo dày, lạnh quá đi mất.

Giang Hạo đã gia nhập với nhóm học sinh kia, bất kể là trai hay gái đều vây quanh anh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chớp Nhoáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.